

THE BOOK WAS DRENCHED

TIGHT BINDING BOOK

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_184050

UNIVERSAL
LIBRARY

OUP—43—30.1.71—5,000

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No. 5294.592
B 81K Accession No. P. G. 522.98

Author

Title ऋग्वेद यजुर्वेदीय तैत्तिरीय
ब्राह्मणमदि २ भाग १९३८.

This book should be returned on or before the date last marked below.

आनन्दाश्रमसंस्कृतग्रन्थावलिः ।

ग्रन्थाङ्कः ३७

कृष्णयजर्वेदीयं

तैत्तिरीयब्राह्मणम् ।

—०:~::~~::~~:०—

श्रीमत्सायणाचार्यविरचितभाष्यसमेतम् ।

(तत्र द्वितीयकाण्डस्य षष्ठ-सप्तमाष्टमेत्यन्तिमप्रपाठकव्रितयं तृतीयका-
ण्डस्य प्रथम-द्वितीय-तृतीय-चतुर्थ-पञ्चम-षष्ठ-सप्तमप्रपाठकाश्चे-
त्येतत्परिमितो द्वितीयो भागः (२) ।

एतत्पुस्तकं

पुण्यपत्तननिवासिभिः ' गोडबोले ' इत्युपाह्वैः वे० शा०
सं० रा० रा० नारायणशास्त्रिभिः संशोधितम् ।

तच्च

बी. ए. इत्युपपदधारिभिः

विनायक गणेश आपटे

इत्येतैः

पुण्याख्यपत्तने

श्रीमन् ' महादेव चिमणाजी आपटे ' इत्याभिधेय-
महाभागप्रतिष्ठापिते

आनन्दाश्रममुद्रणालये

आयसाक्षरैर्मुद्रयित्वा

प्रकाशितम् ।

द्वितीयेयमङ्कनावृत्तिः ।

शालिवाहनशकाब्दाः १८५९ ।

ख्रिस्ताब्दाः १९३८ ।

(अस्य सर्वेऽधिकारा राजशासनानुसारेण स्वायत्तीकृताः) ।

मूल्यं सार्धरूपकपञ्चकम् (५०८) ।

अथ द्वितीयकाण्डे षष्ठप्रपाठकारम्भः ।

तत्र प्रथमोऽनुवाकः ।

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।

निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥

उपहोमार्थमन्त्राणां पञ्चमे शेष ईरितः ।

षष्ठे प्रपाठके सौत्रामणिः कौकिल्युदीर्यते ॥ २ ॥

तत्र प्रथमानुवाके ग्रहा उच्यन्ते । कल्पः—“सुरायाः संधानकाले तोवमैर्मासरण नग्नहुना च सुरां संसृज्य ” इति । अङ्कुरिना व्रीहयस्तोकमाः । ईषत्तप्तानां यवानां चूर्णं द्विविधं सूक्ष्मं स्थूलं च । तत्र सूक्ष्मं चूर्णं दध्ना तन्त्रेण वा मिश्रितं दध्नेः प्रच्छन्नं मासरमित्युच्यते । स्थूलचूर्णं तु मन्थेन मिश्रितं दध्नेः प्रच्छन्नं नग्नहुरित्युच्यते । तैस्तोकममासरनग्नहुभिः सुरायाः संसर्जनार्थं स्वाद्वीं त्वेति मन्त्रः । तत्पाठस्तु—

स्वा॒द्वीं त्वा॑ स्वा॒दुना॑ । ती॒त्रां ती॒त्रेण॑ । अ॒मृता॑-

म॒मृते॑न । म॒धुम॑तीं म॒धुम॑ता । सृ॒जामि॑ स॒

सोमे॑न । सोमो॑ऽस्य॒श्विभ्यां॑ पच्यस्व । सर॑स्वत्यै

पच्यस्व । इन्द्रा॑य सु॒त्राम्णे॑ पच्यस्व, इति ।

हे सुरे स्वाद्वीं त्वा स्वादुना सोमेन संसृजामि । अत्र सोमशब्देन पूर्वोक्तं तोकममासरनग्नहुशब्दाभिधेयद्रव्यत्रयमुपलक्ष्यते । सोमस्यौषधिराजत्वेन तदुपलक्षणं कर्तुं शक्यम् । कीदृशीं त्वां तीत्रामुग्रगन्धाममृताममृतवदाप्यायन-
करीम् । अत एव बलीवर्दादीनाप्याययितुं पाययन्ति । मधुमतीं माधुर्येणो-
पेताम् । कीदृशेन सोमेन तीत्रेण वमनाद्युपयुक्तौषधित्वेन सोमस्य तीव्र-
त्वम् । अमृतेन “अपाम सोमममृता अभूम ” इति श्रुतेरमृतत्वप्रापकेण ।
मधुमता माधुर्ययुक्तेन । एवंविधसोमरूपतया भावितैस्तोकमादिभिर्युक्तत्वात्त्वं
सोमोऽसि । तस्मादेवतात्रयार्थं त्वं पच्यस्व सुत्राम्णे सुष्ठु रक्षकाय ।

कल्पः—“सक्तूनां तृतीयेन परिकीर्य परीतो विश्वेना सुतमित्वेकस्या

गोर्दुग्धेन परिषिच्य ” इति । इषामाकसक्तुंस्त्रेधा विभज्य तृतीयांशं सुरा-
यामुपरि विकीर्य तदुपरि दुग्धपरिषेचनार्थोऽयं मन्त्रः । तत्पाठस्तु—

परीतो षिञ्चता सुतम् । सोमो य उँत्त-

मꣳ हविः (१) । दधन्वा यो नर्यो अꣳस्व-

न्तरा । सुषाव सोममद्रिभिः, इति ।

यः सोमलतात्मकस्तदेवेदमुत्तमं हविस्तदत्र सुतमभिपुतमितोऽस्मात्क्षीरा-
त्परितः सिक्तमभूत् । यः सोमो नर्यो नराणां यजमानानां हितः सन्नꣳस्व-
न्तरा द्रवद्रव्येषु मध्य आ समन्ताद्दधन्वा स्वादुत्वं धारयति तं सोममद्रिभि-
रुपांशुसवनप्रभृतिभिः पाषाणैः सुषाव यजमानोऽभिपुतवान् ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“अज्यमुत्पूय पय उत्पुनाति प्राङ्सोमो अतिद्रुत
इति सोमवामिनः, प्रत्यङ्सोमो अतिद्रुत इति सोमातिपवितस्य ” इति ।
तत्र सोमवामिनो मन्त्रमाह—

पुनातु ते परिस्त्रुतम् । सोमꣳ सूर्यस्य

दुहिता । वारेण शश्वता तना । वायुः

पूतः पवित्रेण । प्राङ्सोमो अति-

द्रुतः । इन्द्रस्य युज्यः सखा, इति ।

ह इन्द्र ते त्वदर्थं सूर्यस्य दुहिता पयः पावयन्ती सूर्यस्य संबन्धिनी
दुहितृस्थानीया दीप्तिः स्त्रुतं द्रवीभूतं सोमं सोमत्वेन भावितं पयोद्रव्यं वारेण
वालजान्येन पवित्रेण पुनातु शोधयतु । कीदृशेन वारेण शश्वता शश्वतेन
दृढेन तना विस्तीर्णेन तादृशेनानेन पवित्रेण पूतः सोमः पयोरूपो वायुव-
च्छीघ्रगामी भूत्वा प्राङ्ध्वं निर्गतः । कीदृशः सोम इन्द्रस्य युज्यो योग्यः
सखा तादृशोऽयं सोमः शुद्धो भवत्वित्यर्थः । यः पूर्वं सोमयागं कृत्वा
वान्ति कृतवांस्तस्येदानीं सौत्रामण्यां पयःशोधनार्थोऽयं मन्त्रः ।

यस्य तु पुरा सोमो जीर्णः सोऽयं सोमातिपवितो यद्वा यस्य सोमोऽधो-
द्वारेण निर्गतः सोऽयं सोमातिपवितस्तस्य पयःशोधनार्थं मन्त्रमाह—

वायुः पूतः पवित्रेण । प्रत्यङ्सोमो अति-

द्रुतः (२) । इन्द्रस्य युज्युः सर्वा, इति ।

अत्र “पुनातु ते परिस्रुतम्” इति पूर्वभागोऽनुषज्यते । प्रत्यङ्ङुतिद्रुतोऽथो निर्गतः । अन्यत्पूर्ववद्व्याख्येयम् ।

कल्पः—“ब्रह्म क्षत्रं पवत इति सुगं प्रतिप्रस्थाता ” इति । पुनातीत्यनुवर्तते । पाठस्तु—

ब्रह्म क्षत्रं पवते तेज इन्द्रियम् । सुरया सोमः

सुत आसुतो मदाय । शुक्रेण देव देवताः

पिपृग्धि । रसेनान्नं यजमानाय धेहि, इति ।

ब्राह्मणजातिः क्षत्रियजातिश्च तेजकारणमिन्द्रियवृद्धिकारणं चेदं द्रव्यं पवते पुनाति । अनया सुरया सह सोमः सुत उत्पादितः । मदाय देवानां मदार्थमासुतः सर्वतोऽभिषुतश्च । हे सोमदेव तव शुक्रेण निर्मलेन रसेन देवताः पिपृग्धि संपृक्ताः कुरु । यजमानाय चान्नं संपादय ।

कल्पः—“ अध्वर्युः पयोग्रहान्गृह्णाति कुविदङ्गेति सर्वेषामेका पुरोरुगेका पुरोनुवाक्या, एकः प्रैषः, एका याज्या, उपयामगृहीतोऽस्यश्विभ्यां त्वा जुष्टं गृह्णामीति गृहीत्वा यवसक्तुभिः श्रीत्वा पवित्रेण परिमृज्यैष ते योनिस्तेजसे त्वेति सादयित्वोपयामगृहीतोऽसि सरस्वत्यै त्वा जुष्टं गृह्णामीति गृहीत्वा गोधूमसक्तुभिः श्रीत्वा पवित्रेण परिमृज्यैष ते योनिर्वीर्याय त्वेति सादयित्वोपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा सुत्राम्णे जुष्टं गृह्णामीति गृहीत्वोपवाकसक्तुभिः श्रीत्वा पवित्रेण परिमृज्यैष ते योनिर्वलाय त्वेति सादयित्वा ” इति । तत्र पुरोरुचमाह—

कुविदङ्ग यवमन्तो यवं चित् । यथा दान्त्य-

नुपूर्वं वियूय । इहेहैषां कृणुत भोजनानि ।

ये बर्हिषो नमोवृक्तिं न जग्मुः, इति ।

अङ्गशब्दः प्रियसंबोधनवाचकः । हे प्रिया अश्विसरस्वतिसुत्रामेन्द्रा ये षड्वानो बर्हिषो यागस्य नमोवृक्तिं नमस्कारविनाशनं न जग्मुर्न प्रापुः । किंत्वत्यन्तश्रद्धालवोऽनुतिष्ठन्ति तेषामेषां यजतां हविर्विषयाणि भोजनानीहेह कृणुत । ग्रहणपात्राणामनेकत्वाद्दीप्सा । तत्रोपमानमुच्यते—कुविच्छब्दो

बह्वर्थवाची चिच्छब्दः समुच्चये । यथा लोके यवमन्तो यवादिधान्योपेताः
कृषिकाः कुबिद्यं चिद्बहुलं यवमन्यानि च गोधूमपिषङ्ग्वादिधान्यान्यनु-
पूर्व तत्तत्परिपाकानुक्रमेण वियूय विधूय विशेषेणेदं पक्वमिदमपक्वमिति पृथ-
क्कृत्य दान्ति लुनन्ति तथा यूयमपि नमस्कारादिरहितो नास्तिकोऽयं यज्वा
श्रद्धालुरयं यज्वेति विविच्य श्रद्धालोर्हवीषि भुङ्ध्वम् ।

अथ ग्रहणमन्त्रानाह—

उपयामगृहीतोऽस्यश्विभ्यां त्वा जुष्टं गृह्णामि

(३) । सरस्वत्या इन्द्राय सुत्राम्णे, इति ।

उपयामशब्दः पृथिवीकार्यदारुपात्रवाची । “ इयं वा उपयामः ” इति
श्रुतेः । पयोरूपद्रव्यविशेष त्वमुपयामेन गृहीतोऽस्यश्विदेवार्थं त्वामिह पात्रे
गृह्णामि । सरस्वतीमन्त्रे पूर्वोत्तरभागाननुषञ्जनीयौ तथा सुत्राममन्त्रेऽपि ।

अथ सादनमन्त्रानाह—

एष ते योनिस्तेजसे त्वा ।

वीर्याय त्वा बलाय त्वा, इति ।

ह आश्विनग्रहैष खरप्रदेशस्ते तव स्थानम् । अस्मिन्स्थाने तेजःसिद्धयर्थं
त्वां सादयामीति शेषः । वीर्यबलमन्त्रयोरप्येष ते योनिरित्यनुवर्तते । हे
सारस्वतग्रह वीर्यवृद्धये त्वामिह सादयामि । हे सुत्रामग्रह बलवृद्धये त्वा-
मिह सादयामि ।

कल्पः—“ उत्तरैर्यथालिङ्गमुपतिष्ठते ” इति । पाठस्तु—

तेजोऽसि तेजो मयि धेहि । वीर्यमसि वीर्यं

मयि धेहि । बलमसि बलं मयि धेहि, इति ।

ग्रहत्रयं क्रमेण संबोध्य योजनीयम् ।

कल्पः—“ सुरायां बाल आनीयमानायां धारायाः प्रतिप्रस्थाता सुराग्रहा-
न्गृह्णाति नाना हि वां देवहितं सदः कृतमिति सर्वेषामेका पुरोरुगेका पुरो-
नुवाक्यैकः प्रैष एका याज्योपयामगृहीतोऽस्याश्विनं तेजोऽश्विभ्यां त्वा
जुष्टं गृह्णामीति गृहीत्वा पवित्रेण परिमृज्यैष ते योनिर्मोदाय त्वेति सादयत्युप-
यामगृहीतोऽसि सारस्वतं वीर्यं सरस्वत्यै त्वा जुष्टं गृह्णामीति गृहीत्वा पवि-

त्रेण परिमृज्यैष ते योनिरानन्दाय त्वेति सादयत्युपयामगृहीतोऽस्यैन्द्रं बल-
मिन्द्राय त्वा सुत्राम्णे जुष्टं गृह्णामीति गृहीत्वा पवित्रेण परिमृज्यैष ते
योनिर्महसे त्वेति सादयति” इति । तत्र पुरोरुचमाह—

नाना हि वां देवहितं सदः कृतम् । मा संसृ-
क्षाथां परमे व्योमन् । सुरा त्वमसि शुष्मिणी सोम
एषः । मा मा हिंसीः स्वां योनिमाविशन्(४), इति ।

हे सुरे हे सोम वां युवयोर्नाना पृथग्भूतं सदः स्थानं देवेभ्यो हितं कृतं
संपादितं तस्मात्तौ युवां मा संसृक्षाथां परमे व्योमन्नुत्कृष्टे मदीयरक्षणे
निमित्तभूते सति परस्परसंसृष्टौ मा भूतम् । हे गृह्यमाणद्रव्यविशेष त्वं
शुष्मिणी बलवती सुराऽसि । एष तु सोमः शान्तात्मा ततश्च युवयोः संसर्गो
न युज्यते । हे सोम स्वां योनिं मृदूदररूपं स्वस्थानमाविशन्मां सोमस्य
पातारं मा हिंसीः ।

अथ ग्रहणमन्त्रानाह—

उपयामगृहीतोऽस्याश्विनं तेजः ।
सारस्वतं वीर्यम् । ऐन्द्रं बलम्, इति ।

हे द्रव्यविशेष [स्त्वदीयरक्षणे निमित्तभूते सति परस्परसंसृष्टौ मा भूतम् ।
हे गृह्यमाणद्रव्य, उपयामेन] गृहीतोऽसि । तदिदं तव स्वरूपमश्विसंबन्धि
तेजोऽतोऽश्विभ्यां त्वा जुष्टं गृह्णामीति शेषः । एवं सारस्वतमन्त्र ऐन्द्रमन्त्रश्च
सूत्रोक्तक्रमेणानुषङ्गशेषपूरणाभ्यां योजनीयः ।

अथ सादनमन्त्रानाह—

एष ते योनिर्मोदाय त्वा । आन-
न्दाय त्वा महसे त्वा, इति ।

सूत्रोक्तक्रमेण ग्रहत्रयं सादने योजनीयम् ।

कल्पः—“ षण्णामनुवाकशेषेणाध्वर्युर्यजमानश्चोपतिष्ठते, उत्तरेण चानुवाकेन ” इति । तत्रानुवाकशेषे चत्वारि यजुंष्याह—

ओजोऽस्योजो मयि धेहि । मन्युरसि
मन्युं मयि धेहि । महोऽसि महो मयि
धेहि । सहोऽसि सहो मयि धेहि, इति ।

ओजो बलं मन्युर्दीप्तिः, महः पूजा सहोऽभिभवितृत्वम् । हे द्रव्यविशेष त्वमुक्तैर्गुणैर्युक्तोऽस्यतो मय्यपि तान्गुणान्संपादय ।

अथैकामृचमाह—

या व्याघ्रं विषूचिका । उभौ वृकं च रक्षति ।
श्येनं पतत्रिणं सिंहम् । सेमं पात्वहंसः, इति ।

भुक्तान्नजरणविरोधिव्याधिविशेषो विषूचिका । तादृशी या व्याघ्रं वृकं चोभौ रक्षति । वृकोऽरण्यश्वा । व्याघ्रवृकयोर्दीपनपाटवात्कदाचिदप्यजरणदोषो नास्ति । तथा सा विषूचिका श्येनाख्यं पक्षिणं सिंहं च रक्षति । तयोरपि नास्ति सा व्याधिः । सा व्याघ्रादिरक्षिका विषूचिकेमं यजमानमहंसः पापफलाद्व्याधेः पातु ।

अथ यजुर्द्रव्यमाह—

संपृचस्थं सं मां भद्रेण पृङ्क्त । विपृचस्थं
वि मां पाप्मना पृङ्क्त (५), इति ।

हविः प्रत्यङ्सोमो अतिद्रुतो गृह्णाम्याविशन्विषूचिका पञ्च च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके षष्ठाध्याये
प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

=====

ह इन्द्रपात्ररथद्रव्यविशेषा यूयं द्रवत्वेन स्वभावतः संपर्कशीलाः स्थ, अतो मां भद्रेण श्रेयसा संयोजयत । इह तु पृथक्पात्रे धृतत्वाद्विपृचो वियुक्तरूपाः स्थ, अतो मां पाप्मना विपृङ्क्त वियोजयत ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

स्वादीं तोक्मादिभिर्योज्यं सुरा क्षीरं पुनेत्यतः ।
 ऋचां त्रयादुत्पुनीयात्सुरां ब्रह्मेति शोधयेत् ॥ १ ॥
 कुवित्पुगेरुचं ब्रूयादुपयामादिभिस्त्रिभिः ।
 पयः पात्रत्रये ग्राह्यपेषा सादयते त्रिभिः ॥ २ ॥
 तेजस्त्रिभिरुपस्थेयं नानेत्येतां पुरोरुचम् ।
 सुराग्रहे पठेन्मन्त्रैरुपयामादिभिस्त्रिभिः ॥ ३ ॥
 सुरां गृह्णात्येषाद्यैर्मन्त्रैः संसादयेत्त्रिभिः ।
 ओजोऽभीत्यादिभिः सप्तमन्त्रैस्तानुपतिष्ठते ।
 प्रथमे ह्यनुवाकेऽस्मिन्नेकोनत्रिंशदीरिताः ॥ ४ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
 ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे षष्ठप्रपाठके प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

=====

अथ षष्ठप्रपाठके द्वितीयोऽनु वाकः ।

प्रथमे ग्रहा उक्ताः । द्वितीये तदुपस्थानमुच्यते । तत्र प्रथमामृचमाह —
 सोमो राजाऽमृतं सुतः । ऋजीषेणाजहान्मृत्युम् ।
 ऋतेन सत्यमिन्द्रियम् । विपानं शुक्रमन्धसः ।
 इन्द्रस्येन्द्रियम् । इदं पयोऽमृतं मधुं, इति ।

अयमभिपुतः सोमो राजा स्वयममृतं पीयूषसमानो यथा पीयूषं पिब-
 तोऽपमृत्युर्नास्त्येवं सोमपस्यापि नापमृत्युरित्यर्थः । तत्रायं हेतुः—ऋजी-
 षेण कीदृक्स्थानीयेन नीरसेन मृत्युमजहात् । ऋजीषे ह्यपमृत्युमजहात् । ऋजी-
 षमपमृत्युभापकं रसनिःसरणेन तस्य परित्यागादपमृत्युहेतुः परित्यक्तः ।
 अतोऽयमृतेन यज्ञनिष्पादनेनेन्द्रियमिन्द्रियवृद्धिहेतुस्तदेतत्सत्यं अपथं करो-
 मीत्यर्थः । अन्धसोऽन्नरसादपि विपानं विश्लेषेण पानयोग्यं सोमरसरूपममृ-
 तमतः शुक्रं शुद्धं योऽयमिन्द्रस्तस्यापीन्द्रियवृद्धिकारणमिदम् । किंचेदं द्रव्यं
 मधु पयो मधुरं क्षीररूपमन एवामृतरूपम् ।

अथ द्वितीयामाह—

सोममद्भ्यो व्यपिबत् । छन्दसा हंसः शुचिषत् ।

ऋतेन' सत्यमिन्द्रियम् । अद्भ्यः क्षीरं व्यपिबत्
 (१) । कुङ्कुमाङ्गिरसो धिया । ऋतेन सत्यमिन्द्रियम् । अन्नात्परिस्रुतो रसम् । ब्रह्मणा व्यपिबत्क्षत्रम् । ऋतेन सत्यमिन्द्रियम्, इति ।

शुचौ शुद्धप्रदेशे स्वर्गे सीदतीति शुचिषट्सः सर्वपाणिहृदि स्थितो जीवात्मा तद्रूपधारीन्द्रश्छन्दसा स्वेच्छया तमिमं सोममद्भ्यः सकाशाद्विभज्यापिबत् । ऋतेन यज्ञद्वारेणेन्द्रियवृद्धिहेतुः सोमस्तदेतत्सत्यम् । तत्र दृष्टान्तः— यथा लोके कुङ्कुमैश्चपक्ष्याङ्गिरसः सर्वाङ्गसंबन्धिसारयुक्तः पुष्टशरीर इत्यर्थः । तादृशो धिया स्वबुद्ध्या क्षीरमद्भ्यो विविच्यापिबत् । क्षीरपात्रे स्वमुखे प्रक्षिप्ते सति मुखगताम्लरससंपर्कात्क्षीरांशो जलांशश्चोभौ विविच्येते । तत्र जलभागं परित्यज्य क्षीरभागमेव पिबति । तद्वदगमिन्द्रोऽपि सोमरसं जलभागाद्विविच्य पिबति । अतो यज्ञद्वारेणेन्द्रियवृद्धिहेतुः सोमस्तदेतत्सत्यम् । तत्रैवान्यो दृष्टान्त उच्यते— यथा क्षत्रं क्षत्रियजातिर्ब्रह्मणा प्रोढेन क्षीराज्यादिना योगात्परितः स्रवतीति परिस्रुदन्नं तस्मादन्नात्संपन्नं रसं पिबति । राजादयो हि भोजनकाले प्रभूने क्षीरे वा व्रीह्याद्यन्नं प्रक्षिप्य तदन्नं रसोपेतं क्षीरादिकं पिबति । एवमिन्द्रोऽयमपि सारभूतं रसं पिबति । ऋतेनेति पूर्ववत् ।

अथ तृतीयामाह—

रेतो मूत्रं विजहाति । योनिं प्रविशदिन्द्रियम् ।
 गर्भो जरायुणाऽऽवृतः । उत्वं जहाति जन्मना ।
 ऋतेन सत्यमिन्द्रियम् (२) । वेदेन रूपे व्यकरोत् ।
 सतासती प्रजापतिः । ऋतेन सत्यमिन्द्रियम् । इति ।

यथा लोके स्त्रीयोनिं प्रविशत्पुरुषस्येन्द्रियं रेतो मूत्रं च विभज्य परित्यजति । मूत्रस्य बहिस्त्यागः । रेतसो गर्भाशये त्यागः । तद्वेतःपरिणामो जरायुणा वेष्टितो गर्भो भूत्वा स्वकीयेन जन्मना तदावरणरूपमुत्वं जहाति । एवमिन्द्रो

प्यसारं षरित्यज्वैकस्मिन्नपि पात्रे सारमेव स्वी करोति । ऋतेनेति पूर्ववत् ।
यथा प्रजापतिरेकरूपेण वेदेन पर्यालोच्य सतासती पृथिव्यादिसद्रूपं अशवि-
षाणाद्यसद्रूपं च विभज्याकरोत् । तथाऽयमिन्द्रः सारासारविभागं कृतवान् ।
ऋतेनेति पूर्ववत् ।

अथ चतुर्थीमाह—

सोमेन सोमौ व्यपिबत् । सुतासुतौ प्रजापतिः ।
ऋतेन सत्यमिन्द्रियम् । दृष्ट्वा रूपे व्याकरोत् ।
सत्यानृते प्रजापतिः । अश्रद्धामनृतेऽदधात् । श्रद्धां
सत्ये प्रजापतिः । ऋतेन सत्यमिन्द्रियम्, इति ।

प्रजापतिरेकरूपेण सोमद्रव्येण युक्तो रसात्मकोऽयं सोमोऽभिषुतो बल्लया-
त्मकोऽयं सोमो नाभिषुत इति विभज्य तत्र रसात्मकमेवापिबत् । अत्र प्रजा-
पतिशब्देन प्रजापालकत्वादिन्द्रो विवक्षितः । तत्र विभागे दृष्टान्त उच्यते—
यथा प्रजापतिः सत्यवदनमनृत्वदनं चेत्येवं वचनस्य द्वे रूपे विशेषेण सृष्ट-
वान् । ततोऽनृते प्रजानामश्रद्धामविश्वासं स्थापितवान् । सत्यवचने तु स
प्रजापतिर्विश्वासं स्थापितवान् । एवमयमिन्द्रोऽप्यभिषुतमेव पिबति ।

अथ पञ्चमीमाह—

दृष्ट्वा परिस्नुतो रसम् । शुकेण शुक्रं व्यपिबत् ।
पयः सोमं प्रजापतिः । ऋतेन सत्यमिन्द्रियम् । वि-
पानं शुक्रमन्यसः । इन्द्रस्येन्द्रियम् । इदं पयोऽ-
मृतं मधुं (३), इति ।

अद्भ्यः क्षीरं व्यपिबज्जन्मनेन सत्यमिन्द्रियम्

सत्ये प्रजापतिरष्टौ च ।

सोमो राजा विपानं सोममद्भ्योऽत्राद्रेतो मूत्रं वेदेन सतासती सोमेन सुतासुतौ

दृष्ट्वा रूपे दृष्ट्वा परिस्रुतो रसं विपानं दश ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके षष्ठाध्याये
द्वितीयोऽनुवाकः ।

प्रजानां पाळकोऽयमिन्द्रः परिस्रुत आलवालस्य परितः श्रवणं कुर्वतो
द्रव्यस्य रसं दृष्ट्वा तत्र शुक्लेण शुद्धेन द्रव्यान्तरेण सहितं शुद्धद्रव्यान्तरं पयः
सोमं च विशेषेणापिवत् । ऋक्षेनेत्वादिकं मथममन्त्रवद्व्याख्येयम् । तैरेतैः
पञ्चभिर्धन्त्रैरुपस्थानं कुर्यात् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे षष्ठप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

अथ षष्ठे तृतीयोऽनुवाकः ।

द्वितीये ग्रहोपस्थानमुक्तम् । तृतीये ग्रहहोमोऽभिधीयते ।

कल्पः—“सुरावन्तमिति पयोग्रहाज्जुहोति” इति । पाठस्तु—

सुरावन्तं बर्हिषदं सुवीरम् । यज्ञं हिंन्वन्ति महिषा
नमोभिः । दधानाः सोमं दिवि देवतासु । मदेमेन्द्रं
यजमानाः स्वर्काः, इति ।

महिषा महनीयाः पूजनीया यजमाना नमोभिर्नमस्कारोत्तैर्धन्त्रैर्व्यभिधं
सौत्रामण्याख्यं हिंन्वन्ति । भीणयन्ति सम्पगनुतिष्ठन्तीत्यर्थः । कीदृशं यज्ञं
सुरावन्तं सुराद्रव्योपेतं बर्हिषदं बर्हिषि दर्भ आसाद्यमानेन हविषा युक्तं
सुवीरं शोभनापत्यप्रदम् । दिवि शुक्लोके देवतासु सोमं दधानाः संपादयन्तो
ययं यजमानाः स्वर्काः शोभनेनार्चनेन युक्ता इन्द्रं मदेम दृष्टं करवाम ।

कल्पः—“यस्ते रसः संभृत इति सुराग्रहान्” इति । जुहोतीत्यनुवर्तते ।
पाठस्तु—

यस्ते रसः संभृत ओषधीषु । सोमस्य शुष्मः

सुरया सुतस्य । तेन जिन्व यजमानं मदेन ।

सुरस्वतीमश्विनाविन्द्रमग्निम्, इति ।

हे सुरे सोऽयं ते रस ओषधीषु व्रीह्यादिषु संभृतः संभादिकः सुवस्याभि-
षुतस्य सोमस्य शुष्मो बलप्रदो रसः सुरया संयोजितस्तेन मदेन तदीयेन
हर्षेण यजमानं जिन्व प्रीणय । तथा सरस्वत्यादिदेवांश्च प्रीणय ।

कल्पः—“यमश्विना नमुचेत्याश्विनमध्वर्युर्भक्षयति” इति । पाठस्तु—

यमश्विना नमुचेरासुरादधि । सरस्वत्यसनोदिन्द्र-
यार्यं (१) । इमं तश्च शुक्रं मधुमन्तमिन्दुम् ।
सोमश्च राजानमिह भक्षयामि, इति ।

अश्विनौ देवौ यं रसं नमुचिनाऽसुरादध्वःहृतवन्तौ । सरस्वती चेन्द्रि-
यार्थमसनोत्प्रादात् । तमिमं सोमं राजानमिह कर्मणि भक्षयामि । कीदृशं
सोमं शुक्रं शुद्धं मधुमन्तं माधुर्योपेतमिन्दुमाद्दलादकं परमैश्वर्यप्रदं वा ।

कल्पः—“यदत्र रिप्तिरसिनः सुतस्य । यदिन्द्रो अपिब-
च्छचीभिः । अहं तदस्य मनसा शिवेन । सोमश्च
राजानमिह भक्षयामि, इति ।

यदत्र रिप्तिरसिनः सुतस्य । यदिन्द्रो अपिब-
च्छचीभिः । अहं तदस्य मनसा शिवेन । सोमश्च
राजानमिह भक्षयामि, इति ।

रसिनो रसयुक्तस्य सुतस्याभिषुतस्य सोमात्मकस्य पयसो यदवशिष्टं
पात्रे रिप्तं लिप्तं यच्चेन्द्रः स्वकीयाभिः शचीभिः शक्तिभिः सहापिबत् ।
अस्य सोमात्मकस्य पयसस्तदवशिष्टं रसरूपं सोमराजत्वेन भाव्यमानमिह
कर्मणि शिवेन मनसाऽहं भक्षयामि ।

कल्पः—“दक्षिणेनाऽऽहवनीयं पयःशेषं पितृपितामहप्रपितामहेभ्यो
ददाति पितृभ्य [इति]” इति । पाठस्तु—

पितृभ्यः स्वधाविभ्यः स्वधा नमः । पितामहेभ्यः
स्वधाविभ्यः स्वधा नमः । प्रपितामहेभ्यः स्वधा-
विभ्यः स्वधा नमः । अक्षन्पितरः (२) ।

अमीमदन्त पितरः । अतीतृपन्त पितरः । अमी-

मृजन्त पितरः । पितरः शुन्धध्वम्, इति ।

स्वधाकारस्तृप्तिहेतुरेषामस्तीति ते स्वधाविनस्तादृशेभ्यः पितृभ्यः स्वधा-
पयःशेषोऽयं समर्पितस्तथा तेभ्यो नमस्कारोऽस्तु । एवं पितामहपितामह-
चोर्योजनीयम् । एते पितरोऽक्षभुक्तवन्तः । भुक्त्वा चास्मानमीमदन्त संतु-
ष्टान्कुर्वन्तः । अतीतृपन्त तृप्तिभुक्तान्कुर्वन्तः । अमीमृजन्त शोधितवन्तः । हे
पितरो यूयमपि शुन्धध्वं शुद्धा भवत ।

कल्पः—“ पुनन्तु मा पितरः सोम्यास इत्युपतिष्ठते ” इति । तत्रोप-
स्थानसाधनभूतासु दशस्वृक्षु प्रथमामृचमाह—

पुनन्तु मा पितरः सोम्यासः । पुनन्तु मा पिता-

महाः । पुनन्तु प्रपितामहाः । पवित्रेण शतार्युषा, इति ।

सोम्यासोऽनुग्राहकत्वेन सोम्याः पितरः पवित्रेण शुद्धेन शतसंख्याके-
नाऽऽयुषा मां पुनन्तु शोधयन्तु । एवं पितामहपितामहाश्च ।

अथ द्वितीयामाह—

पुनन्तु मा पितामहाः । पुनन्तु प्रपितामहाः (३) ।

पवित्रेण शतार्युषा । विश्वमायुर्व्यश्रवै, इति ।

पूर्वमन्त्रोक्तानामपि पुनः कथनमादरार्थम् । एतेषां प्रसादेनाहं सर्वम-
प्यायुः प्राप्नवानि ।

अथ तृतीयादीनामष्टानामृचां प्रतीकानि दर्शयति—

अग्र आयूँषि पवसेऽग्रे पवस्व । पवमानः सुवर्जनः

पुनन्तु मा देवजनाः । जातवेदः पवित्रवयस्ते पवि-

त्रमर्चिषि । उभाभ्यां देव सवितर्वैश्वदेवी पुनती, इति ।

अत्राऽऽद्यमृगद्वयं तु “ त्वमग्ने रुद्रः ” इत्यनुवाके व्याख्यातम् । अव-
शिष्टं षट्कं “ पवमानः सुवर्जनः ” इत्यनुवाके व्याख्यातम् ।

कल्पः—“ अथाऽऽहुतीर्जुहुतो ये समाना इत्यध्वर्युर्ये सजाता इति प्रतिप्र-
स्थाता ” इति । पाठस्तु—

ये स॒मानाः स॒मनसः । पि॒तरो॑ यम॒राज्ये॑ । तेषां

लो॒कः स्व॒धा नमः॑ । य॒ज्ञो दे॒वेषु॑ कल्पताम्(४), इति ।

यमराज्ये यमलोके वर्तमानाः पितरो मया समानस्वभावाः संगतमन-
स्काश्च ये सन्ति तेषां पितॄणां लोको ममास्त्विति शेषः । तेभ्यः पितृभ्यः
स्वधा हविःशेषो दत्तो नमस्कारश्च कृतः । अयं मदीयो यज्ञो देवेषु कल्पतां
तृप्तिप्रदो भवतु ।

अथ द्वितीयामाह—

ये स॒जाताः स॒मनसः । जी॒वा जी॒वेषु॑ मा॒मकाः ।

तेषां॑ श्रीर्भयि॑ कल्पताम् । अ॒स्मिँल्लो॒के श॒त॑ समाः, इति ।

जीवेषु वर्तमानेषु मध्ये मामका मदीया ये जीवाः सजाता भ्रात्रादिरूपेण
मया सहोत्पन्नाः संगतमनस्का मयि प्रीतियुक्तास्तेषां सर्वेषां श्रीर्भनादिसंप-
न्मयि कल्पतां तिष्ठतु मदधीना भवत्वित्यर्थः । अस्मिँल्लोके मम समाः शत-
संख्याकाः सन्तु ।

अथ “ द्वे सुती ” इत्यादिमन्त्रो बल्मीकवपायां सुरावपनार्थः । स च
पूर्वकाण्डे “ युवं सुराम् ” इत्यनुवाके राजसूयान्तर्गतसौत्रामण्यर्थमाज्जातः ।
इह तु कौकिल्यर्थमाज्जायते । पाठस्तु—

द्वे सु॒ती अ॒श्रृणवं॑ पि॒तृणाम् । अ॒हं दे॒वाना॑मु॒त म॒र्त्या-

नाम् । या॒भ्यामि॑दं वि॒श्वमे॒जत्समे॑ति । यद॑न्त॒रा

पि॒तरं॑ मा॒तरं॑ च, इति ।

मरणशीलानां श्रौतमार्गवर्तिनां कर्मानुष्ठायिनामुपासकानां च दक्षिण-
मार्ग उत्तरमार्गश्चेति सूत्रे द्वौ मार्गौ वेदमुखादहं श्रुतवानस्मि । तत्रैकः
पितॄणां संबन्धी तल्लोकप्राप्तिहेतुत्वात् । अन्यश्च देवानां संबन्धी ब्रह्मलोक-
प्राप्तिहेतुत्वात् । एतौ चोभौ मार्गौ छान्दोग्यबृहदारण्यकयोः स्पष्टमाज्ञातौ—
“ ते धूममाभिसंभवन्ति । धूमाद्राग्निम् ” इति दक्षिणमार्गः । “ तेऽर्चिषम-
भिसंभवन्ति, अर्चिषोऽहः ” इत्यादिरुत्तरमार्गः । एजत्कम्पमानं परलोक-
गतियुक्तमिदं विश्वं प्राणिजातं याभ्यां मार्गाभ्यां तत्तल्लोकं सम्पद्यमाप्नोति ।
यन्मार्गद्वयं पितरं मातरं चान्तराद्यावापृथिव्योर्मध्ये वर्तते तादृशमार्गद्वयम-
हमशृण्वामित्यन्वयः ।

कल्प—“ इदं हविरित्येन्द्रं ब्रह्मा यजमानश्च ” इति । हविःशेषं भस्-
यत इति शेषः । पाठस्तु—

इदं हविः प्रजननं मे अस्तु । दशवीरं सर्वगणं
स्वस्तये । आत्मसनिं प्रजासनिं । पशुसन्धयसनिं
लोकसनिं । अग्निः प्रजां बहुलां मे करोतु । अन्नं
पयो रेतो अस्मासु धत्त । रायस्पोषमिषमूर्जम-
स्मासु दीधरत्स्वाहा (५), इति

इन्द्रियाय पितरः शतार्युषा पुनन्तु मा पितामहाः पुनन्तु

प्रपितामहाः कल्पतास्वस्तये पञ्च च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके षष्ठाध्याये

तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

=====

इदं भक्ष्यमाणं हविर्मे स्वस्तयेऽस्तु मम क्षेमाय भवतु । कीदृशं हविः,
प्रजननं प्रजोत्पादकं दशवीरं दशसंख्याकैः कर्मशूरैः पुत्रैर्युक्तं तथा बन्धुभृ-
त्यादिभिर्बहुभिर्गणैर्युक्तं सर्वगणम्, जीवात्मानमस्मिञ्शरीरे चिरकालाव-
स्थापिनं सनोति ददातीत्यात्मसनिं प्रजासनिं पशुसनिं प्रजां पशून् ददातीति
प्रजासनिं पशुसनिं, अभयसनिं भीतिराहित्यं परलोकान्ददातीति । अन्नम-
ग्निर्मदीयां प्रजां बहुलां करोतु । देवा अन्नादीनस्मासु संपादयत । तथा
घनपृथ्व्यम्बरसानस्मासु धारयत । इदं हविरस्मदुदरे स्वाहा इव भवतु ।

अथ विनियोगसंग्रहः—

‘सुरा’ ‘यस्ते’ क्रमात्कार्या द्वाभ्यां क्षीरसुराहुतिः ।

यमश्विनेत्याश्विनारुयमध्वर्युर्मक्षयेत्तथा ॥ १ ॥

सारस्वतं प्रतिप्रस्थाताऽऽग्नीध्रश्च यदित्यतः ।

‘पितृभ्यः’ इत्यादिकेन पयःशेषं ददाति हि ॥ २ ॥

देश आहवनीयस्य दक्षिणेऽथोपतिष्ठते ।

पुनन्तु मेट्यादिकानां मन्त्राणां दशकेन हि ॥ ३ ॥

अध्वर्योश्च प्रतिप्रस्थातुर्ये स द्वयमाहुतौ ।

सुराशेषं तु वल्मीके नयति ‘द्वे सुनी’ इति ॥ ४ ॥

इदं भक्षयतो ब्रह्मस्वामिनौ ग्रहमैन्द्रकम् ।

अनुवाके तृतीयेऽस्मिन्मन्त्रा एकोनविंशतिः ॥ ५ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यब्राह्मणमाष्ये षष्ठप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

अथ षष्ठे चतुर्थोऽनुवाकः ।

तृतीये ग्रहहोमोऽभिहितः । चतुर्थ उपहोमा उच्यन्ते । कल्पः—“मनोता-
काले पृथक्पात्रेषु पशूनां यूषाणि निदधाति पुरस्तात्स्विष्टकृतः शृङ्गेऽर्धैरुपहो-
माञ्जुहोत्यष्टावष्टावैकैकस्य कुष्ठिकशफा आश्विनस्य यूषेण कुष्ठिकां शफं च
पूरयित्वा सीसेन तन्त्रमित्यष्टर्चेन प्रतिमन्त्रं द्वाभ्यां द्वाभ्यां कुष्ठिकशफाभ्यां
जुहोतीत्युत्तमायाः शृङ्गे अनुषजति हुत्वा स्वेष्ट्वभिषेचनपात्रेषु संपातानव-
नीयाऽऽहवनीये कुष्ठिकशफान्प्रविध्यन्त्येवमुत्तरेणाष्टर्चेन सारस्वतस्य सर्वेणा-
नुवाकेनैन्द्रस्य” इति । अत्र कुष्ठिकशब्देन शफसमीपस्यः क्षुद्ररूपे शफाऽभि-
धीयते । एकैकशफमेकैकमुपशफं च यूषेण पक्वमांसरसेन पूरयित्वैकैकामा-
हुतिं जुहुयात् । एतैश्च मन्त्रैर्यजमानेन प्रायणीयो यज्ञावयवो निष्पाद्यो भवि-
ष्यन्निन्द्रदेहो निरूप्यते । तत्र प्रथमामृचमाह—

सीसेन तन्त्रं मनसा मनीषिणः । उर्णासूत्रेण कव-

यो वयन्ति । अश्विना यज्ञं संविता सरस्वती ।

इन्द्रस्य रूपं वरुणो भिषज्यन्, इति ।

मनीषिणो बुद्धिमन्त ऊहापोहकुशलाः कवयो विद्वांसः शास्त्राभिज्ञा ऋ-
त्विजः स्वमनसा प्रयोगं सर्वं विचार्य सीसद्रव्यक्रीतेन व्रीह्यङ्कुरादिना
तन्त्रं सौत्रापाणियज्ञविस्तारमूर्णासूत्रेणैव वयन्ति निष्पादयन्ति । यथा लोके
केचिद्विपालका ऊर्णासूत्रेण कम्बलं वयन्ति । एवमेतेऽप्यृत्विजः सीसक्री-
तद्रव्यादिना यज्ञारुखं दीर्घतन्त्ररूपं वयन्ति । अश्विनासरस्वत्याद्या देवता
इन्द्रस्य स्वरूपभूतमिमं यज्ञमोषधिसदृशैः पञ्चङ्गैर्भिषज्यंश्चिकित्सन्ते ।

अथ द्वितीयामाह—

तदस्य रूपममृतं शचीभिः । तिस्रो दधुर्देवताः

संरराणाः । लोमानि शष्पैर्बहुधा न तोक्मभिः ।

त्वर्गस्य मासमभवन्न लाजाः, इति ।

द्वावश्विनावेका सरस्वतीत्येतास्तिस्रो देवताः शचीभिः स्वकीयशक्तिभि-
रस्येन्द्रस्य तद्यज्ञात्मकं रूपममृतं विनाशरहितं यथा भवति तथा दधुः संपा-
दयामासुः । कीदृश्यो देवताः संरराणाः संभूय परस्परं रममाणाः । तोक्म-
शब्देनाङ्कुरिता व्रीहय उच्यन्ते । तदङ्कुररूपं बालतृणं शष्पशब्देनोच्यते ।
नकार उपमार्थः । तोक्मभिः शष्पैर्बहुधा लोमानीव निष्पादितवन्तः । अङ्-
कुरमरोहाधारभूता बीजाविशेषा लाजाशब्देनोच्यन्ते । ते च लाजा अस्य
यज्ञरूपस्येन्द्रस्य त्वर्गिव मासमिवाभवन् ।

अथ तृतीयामाह—

तदश्विनाभिषजा रुद्रवर्तनी । सरस्वती वयति पेशो

अन्तरः (१) । अस्थि मज्जानं मासरैः । कारो-

तरेण दधतो गवां त्वचि, इति ।

रुद्रस्यैव वर्तनिर्माणं ययोरश्विनोस्तौ रुद्रवर्तनी । यथा रुद्रः क्रूरो देवो
हिसितुं समर्थ एवमेतावश्विनौ व्याधिं नाशयितुं समर्थावित्यर्थः । तादृशाव-
श्विनौ तत्र यज्ञे भिषजौ चिकित्सकौ । यत् तु सरस्वत्यन्तरः शरीरमध्ये पेशो
वयति रूपं निष्पादयति । मासरशब्देन यवनिष्पन्नाः सूक्ष्मसक्तवो दधिमिश्रा
दर्भैः परिवेष्टिता उच्यन्ते । कारोतरशब्देनावटस्थानीयस्वत्सदृशो वेणुदलनिर्भि-
स्रभर्मणा सर्वतः परिवेष्टितः सुराश्रव(प)णार्थमाण्डाधारः पदार्थविशेष उच्यते ।

गवां त्वच्यवस्थितेन कारोतरेण मासैश्च मज्जानमस्थि च दधतो दधाति सरस्वती संपादयतीत्यर्थः ।

अथ चतुर्थीमाह—

सरस्वती मनसा पेशलं वसु । नासत्याभ्यां वयति
दर्शतं वपुः । रसं परिस्नुता न रोहितम् । नग्नहूर्ध्नी-
रस्तसरं न वेम, इति ।

इयं सरस्वती नासत्याभ्यामश्विदेवताभ्यां सहिता वपुर्वयति शरीरं मनसा निष्पादयति । कीदृशं वपुः पेशलं वसु देवतात्मनो निवासयोग्यं दर्शतं दर्शनीयं दृष्टिमिषमित्यर्थः । परिस्नुता न परिस्नुतेव धारया स्रवत्सुराद्रव्यं परिस्नुदित्युच्यते । तथा परिस्नुतेव शरीरस्थं रसं जलं रोहितं रक्तं वयति संपादयति स्रवन्स एव रक्तस्थानीय इत्यर्थः । नग्नहृशब्देन यवानां स्थूलचूर्णानि संस्त्रावेणाभिषिक्तानि कथ्यन्ते । सोऽयं नग्नहृशब्दवान्तरस्थानीय इत्यर्थः । धीर इत्यादिदृष्टान्तो लोके धारो बुद्धिमान्कुविन्दस्तसरं नववस्त्रमिव । वेमशब्देन वस्त्रनिर्माणकाले प्रहारदण्डोऽभिधीयते । यथा कुविन्दः प्रहारदण्डेन वस्त्रं निष्पादयति तद्वदित्यर्थः ।

अथ पञ्चमीमाह—

पयसा शुक्रममृतं जनित्रम् । सुरया मूत्राज्जनयन्ति
रेतः । अपामर्तिं दुर्मतिं बाधमानाः । ऊवध्यं वातश्च
सबुवं तदारात् (२), इति ।

यदेतदत्र पयोद्रव्यं यच्च सुराद्रव्यं तेन द्रव्यद्वयेन मूत्रान्मूत्रद्वारात्सकाशा-
भिर्गमनयोग्यं रेतो देवता जनयन्ति । कीदृशं रेतः शुक्रं दीप्तिपच्छेतवर्ण-
ममृतं विनाशरहितमत एव जनित्रमपत्योत्पादकम् । या देवता रेतो जन-
यन्ति ताः कीदृशः, अमर्तिं दुर्मतिं चापबाधमानाः । अमर्तिः कर्तव्यवि-
षयज्ञानाभावः, दुर्मतिर्विपरीतज्ञानम् । किंच ता देवतास्तत्तास्मिन्संपादायि-
तव्ये शरीर आरात्प्रमीप उदरमध्य ऊवध्यं जनयन्ति । अर्धं जीर्णमन्नम-
परिपक्वं पुरीषमूवध्यशब्दवाच्यम् । पयःसुराभ्यामेव तज्जनयन्ति । तथा
सबुवं वातं जनयन्ति । वातः प्राणवायुः । बुवशब्दः श्वासकालीनं शब्दमनु-
करोति । तेन शब्देन सहितमित्यर्थः ।

अथ षष्ठीमाह—

इन्द्रः सुत्रामा हृदयेन सत्यम् । पुरोडाशेन सविता
जजान । यकृत्क्लोमानं वरुणो भिषज्यन् । मतस्त्रे
वायव्यैर्न मिनाति पित्तम्, इति ।

शोभनं यथा भवति तथा त्रायत इति सुत्रामा । तादृश इन्द्रः पशोर्हृदयेन
सत्यं यथार्थज्ञानशक्तिं जजान । सविता च पुरोडाशेन यकृज्जजान । वरुणश्च
पुरोडाशेन क्लोमानं भिषज्यन्वर्तते । यकृत्क्लोमशब्दाभ्यां हृदयस्य पार्श्वद्वयव-
र्तिनौ मांसखण्डावुच्येते । यकृत्क्लोमोः समीपवर्तिनी द्वे मांसे मतस्त्रे । वाय-
व्यैर्न वायव्यैरिव वायव्यानि ग्रहपात्राणि तैर्मतस्त्रे इव पित्तमिव मिनात्प्रवय
वजातं संपादयति ।

[अथ] सप्तमीमाह—

आन्त्राणि स्थाली मधु पिन्वमाना । गुदा पात्राणि
सुदुघा न धेनुः । श्येनस्य पत्रं न प्लीहा शचीभिः ।
आसन्दी नाभिरुदरं न माता, इति ।

मधु मधुरं क्षीरादिरसं पिन्वमाना भ्रूणयन्ती धारयन्तीत्यर्थः । तादृशी
स्थाली या वर्तते सेयमान्त्राण्यान्त्रस्थानीयानि । अन्यानि पिष्टादिद्रव्य-
स्थापनार्थानि पात्राणि तानि गुदा गुदस्थानीयानि । स्थाल्याः पात्राणां च
दृष्टान्तः । सुदुघा न धेनुः शोभनं क्षीरं दोग्ध्रीति सुदुघा । तादृशी धेनुरिव
स्थाल्यादिकं वर्तते । प्लीहाशब्दो मांसविशेषवाची । स च मांसविशेषः श्येना
रूपस्य पक्षिणः पत्रं न पक्ष इव । तादृशः स मांसविशेषः शचीभिः स्वव्य-
वहारशक्तिभिः सह पात्रैः संपादित इति शेषः । येयमभिषेकार्थाऽऽसन्दी
सेयं नाभिस्थानीया । या तु माता सा भूम्यात्मिका वेदिः सेयमुदरं न,
उदरमिव ।

अथा] षष्ठीमाह—

कुम्भो वनिष्ठुर्जनिता शचीभिः । यस्मिन्नग्रे योन्या

गर्भो अन्तः (३) । प्लाशीर्व्यक्तः शतधार
उत्सः । दुहे न कुम्भीः स्वधां पितृभ्यः , इति ।

उत्सः पक्षिसदृशो मांसविशेषो बनिष्ठः । योऽयमत्र द्रवद्रव्यस्थापनार्थः
कुम्भः स बनिष्ठस्थानीयः । स च शचीभिः स्वशक्तिभिर्जनितोत्पादयिता ।
अस्मिन्बनिष्ठावग्रे पुरोभागे योन्यामन्तर्यो गर्भो वर्तते । अत्र सुरावनयनार्थं
शतच्छिद्रयुक्तः कुम्भो योऽस्ति सोऽयं व्यक्तः स्पष्टः । बहुच्छिद्रोपेतत्वाच्छ-
तधारः । सुरास्त्रवणयुक्तत्वादुत्सः । तादृशः कुम्भः प्लासी(शी)र्नासिका-
च्छिद्रस्थानीयः । येयं द्रवद्रव्यधारणार्था कुम्भी तां कुम्भीं पितृभ्यः पितृभ्यः
स्वधां दुहे नामृतं दोग्धीव । अध्वर्युगिति शेषः ।

[अथ] नवमीमाह—

मुखं सदस्य शिर इत्सदेन । जिह्वा पवित्रमश्विना
स सरस्वती । चप्पं न पायुर्भिषगस्य बालः ।
वस्तिर्न शेषो हरसा तरस्वी , इति ।

सीदत्यत्रेति सदो देवयजनस्थानं तेन सदेनास्य निरूप्यमाणशरीरस्य
संमुखं समीचीनं मुखं शिर इच्छिरश्च संपन्नमिति शेषः । पवित्रं द्रव्यशोध-
नार्थं यद्वस्त्रं तज्जिह्वा । एतत्सर्वमश्विनौ सरस्वती च तिस्रः संपादितवस्थः ।
चप्पं पिष्टपात्रं तत्पायुर्नापानस्थानमिव वर्तते । योऽयं बालो द्रव्यशोधनार्थः
सोऽयमस्य शरीरस्य भिषक्, चिकित्सकस्थानीयः । तेन हि व्याधिस्थानीयो
द्रव्यदोषोऽपनीयते । योऽयं पशोः शेषः सोऽयं वस्तिर्न मूत्रस्थानमिव ।
हरसा बह्निज्वालारूपेण तेजसा तरस्वी निरूप्यमाणो देहो वेगवानिव लक्ष्यते ।

अथ दशमीमाह—

अश्विभ्यां चक्षुरमृतं ग्रहाभ्याम् । छागेन तेजो
हविषा शूतेन । पक्ष्माणि गोधूमैः कलैरुतानि ।

पेशो न शुक्लमसितं वसाते (४), इति ।

अश्विभ्यां ग्रहाभ्यामश्विनोः संबन्धिनौ यौ ग्रहावयवौ ताभ्याममृतं विनाशरहितं चक्षुः संपादितम् । शृतेन पक्षेन हविःस्वरूपेण च्छागेन चक्षुर्गतं तेजः संपादितम् । सक्तुनिष्पादनार्थं ये गोधूमा ये च कला बदरफलविशेषास्तैरुभयैः परस्परमुत्तानि संबद्धानि पक्ष्माणि रोमाणि संपाद्यन्ते । पेशो न रूपमिव यत्पशौ दृश्यते तच्चक्षुर्गतशुक्लमसितं च शुक्लमण्डलं कृष्णमण्डलं च तदुभयं वसाते अश्विनौ देवौ पक्ष्मभिराच्छादयतः ।

ए(अथै)कादशीमाह—

अविर्न मेषो नसि वीर्याय । प्राणस्य पन्था
अमृतो ग्रहाभ्याम् । सरस्वत्युपवाकैर्व्यानम् ।
नस्यानि बर्हिर्वदरैर्जजान , इति ।

अविर्नाविरिव वर्तमानो यः सारस्वतो मेषः सोऽयं नसि नासिकायां वीर्याय आसमवृत्तिसामर्थ्याय प्रवर्तते । इयं च नासिका प्राणारूयस्य वायोरमृतः कदाचिदपि विनाशरहितः पन्था गमनागमनहेतुर्ग्रहाभ्यां पयःसुराभ्यां निष्पादितः । तथेयं सरस्वत्युपवाकैर्हरितयवसक्तुभिर्व्यानवायुं जनयति । नस्यानि नासिकायां भवानि बर्हिर्बर्हिषि लोमानि बदरैः सक्तुनिष्पादनाय संपादितैर्बदरफलैर्जजानं संपादयामास ।

अथ द्वादशीमाह—

इन्द्रस्य रूपमृषभो बलाय । कर्णाभ्यां श्रोत्रम-
मृतं ग्रहाभ्याम् । यवा न बर्हिर्भुवि केसराणि ।
कर्कन्धुं जज्ञे मधु सारघं मुखात् , इति ।

सोऽयमृषभ इन्द्रस्य रूपमिन्द्रदेवताकत्वेन तत्स्वरूपसदृशः सोऽयमस्य शरीरस्य बलार्थं संपाद्यते । पशुसंबन्धिभ्यां कर्णाभ्यां पयःसुरारूपग्रहाभ्यां चामृतं श्रोत्रं बाधिर्यरहितं श्रोत्रेन्द्रियं संपाद्यते । भु(भ्रु)वि यवान् भूमावुत्पन्ना

यवा इव बहिर्वेद्यामासादितानि बर्हिषि केसराणि प्रवृद्धतमानि लोमानि ।
सरघा मधुमक्षिकास्ताभिः संपादितं सारघं मधु तद्रूपं कर्कन्धु जज्ञे । कर्क-
न्धुशब्देनातिस्थूलवदरफलपिष्टमुच्यते । तच्च मधुसदृशं मुखाज्जज्ञे यज्ञपारम्भे
समुत्पन्नमित्यर्थः ।

[अथ, त्रयोदशीमाह—

आत्मन्नुपस्थे न वृकस्य लोमं । मुखे श्मश्रूणि न
व्याघ्रलोमम् (५) । केशा न शीर्षिन्यशसे श्रियै
शिखा । सिंहस्य लोमं त्विषिरिन्द्रियाणि, इति ।

प्रकृतिभूतायां सौत्रामण्यां त्रयाणि लोमानीति वाक्येन वृकव्याघ्रसिंहानां
लोमानि विहितानि तान्यत्र चोदकप्राप्तानि ग्रहत्रये प्रक्षिप्यन्ते । तत्र यद्-
वृकस्य लोमं तदात्मन्संपाद्यमानशरीर उपस्थे न गुह्यप्रदेशे इव वर्तते । यत्तु
व्याघ्रलोमं तन्मुखे वर्तमानानि श्मश्रूणीव । यत्तु सिंहस्य लोमं तच्छिरसि
केशा इव । केशानिष्पन्ना च शिखा यशसे श्रियै च संपद्यते । अनुष्ठानकाले
सशिखत्वेन यशः । लोके व्यवहारे रमणीयत्वेन श्रीः । या तु लोमगता
त्विषिर्दीप्तिः सा तु संपाद्यस्य शरीरस्फेन्द्रियस्थानीया ।

[अथ] चतुर्दशीमाह—

अङ्गान्यात्मन्भिषजा तदश्विना । आत्मानमङ्गैः
समधात्सरस्वती । इन्द्रस्य रूपं शतमानमायुः ।
चन्द्रेण ज्योतिरमृतं दधाना, इति ।

तत्तदानीं यागावसरे भिषजा चिकित्सकावश्विनावात्मन्संपाद्ये शरीरेऽ-
ङ्गानि हस्तपादादीनि संपादितवन्तौ । सरस्वती च तैरङ्गैरात्मानं संपूर्णदेहं
समधात्सम्यगकार्षीत् । कीदृशी सरस्वती । इन्द्रस्य वर्तमानस्य यद्रूपं तद-
धाना संपादयन्ती । तथा शतमानं अदसंवत्सरममाणमायुः संपादयन्ती ।
तथा चन्द्रेणाऽऽह्लादकरूपेणामृतं ज्योतिरनश्वरं तेजः संपादयन्ती ।

[अथ] पञ्चदशीमाह—

सरस्वती योन्यां गर्भमन्तः । अश्विभ्यां पत्नी
सुकृतं बिभर्ति । अपां रसेन वरुणो न साम्ना ।
इन्द्रश्च श्रियै जनयन्नप्सु राजा, इति ।

अश्विभ्यां देवाभ्यां सुकृतं सुष्ठु संपादितमुत्पादनीयशरीररूपं गर्भं पत्नी पालयित्री सरस्वती योन्यां गर्भाशयेऽन्तर्मध्ये बिभर्ति पोषयति । अपां रसेन सारभूतेन साम्ना परस्परं साम्येन पयःसुराग्रहेणाप्सु वरुणो न राजा ? यथा जलमध्ये वरुणी राजा तस्यामब्देवतायां पुत्रं जनयति तथेमं यजमानमिन्द्रमिन्द्रसमानशरीरं श्रियै संपदनमवार्थमयमनुष्ठीयमानो यागो जनयन्वर्तते ।

[अथ] षोडशीमाह—

तेजः पशूनां हविरिन्द्रियावत् । परिस्रुता पयसा
सारघं मधु । अश्विभ्यां दुग्धं भिषजा सरस्वत्या
सुतासुताभ्याम् । अमृतः सोम इन्दुः (६), इति ।

अन्तर आरादन्तर्वसाते व्याघ्रलोमश्च राजा चत्वारि च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके षष्ठाध्याये
चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

पशूनां तेजः सारभूतं हविर्भिषजा चिकित्सकाभ्यामश्विभ्यां दुग्धं संपादितमित्यर्थः । केन द्रव्येण परिस्रुता पयसा परितः स्रवतीति परिस्रुत्सुरा तथा क्षीरेण च संपादितं हविः । कीदृशं हविरिन्द्रियावदिन्द्रियाभिवृद्धिकरं सारघं मधु सरघाभिः संपादितेन मधुना सहस्रं यथाऽश्विभ्यां हविः संपादितं तथा सरस्वत्या उत्फलभूतो यजमानस्येन्द्रसहस्रः संपादितः । केन साधनेन सुतासुताभ्यामभिषवसदृशव्यापारेण संपादिता सुरा सुता तादृक्पयासगृहीतक्षीरमसृतं ताभ्यां देहः संपादितः । कीदृशो देहोऽमृतो देवलोके

समुत्पन्नत्वान्मरणरहितः सोमः सोम्यो दृष्टेप्रिय इन्दुश्चन्द्रवदाद्दृष्टादकरः
परमैश्वर्ययुक्तो वा । एवमेतैः षोडशभिर्मेन्त्रैर्जपानस्य भाविदेहसूचनपरैरु-
पहोमः कर्तव्यः ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे षष्ठप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

अथ षष्ठे पञ्चमोऽनुवाकः ।

चतुर्थ उपहोमा अभिहिताः । पञ्चमेऽभिषेकोऽभिधीयते । कल्पः—“औदु-
म्बर्यासन्धरत्निमात्रशीर्षण्यानूच्या नाभिदघ्नपादा मौञ्जविवाना मित्रोऽसि
वरुणोऽसीति तां यजमानायतने प्रतिष्ठापयत्यासादनोपवेशनाभिमन्त्रणानि
राजसूयवत् ” इति । पाठस्तु—

मित्रोऽसि वरुणोऽसि । समहं विश्वैर्देवैः, इति ।

ह आसन्दीविशेष त्वमिष्टपापकत्वान्मित्रोऽसि । अनिष्टनिवारकत्वाद्वरु-
णोऽसि । अहमत्र त्वद्बलात्सर्वैर्देवैः संगतो भूयासम् ।

कल्पः—“क्षत्रस्य नाभिरसीति तस्यां कृत्य (त्व) धीवासमास्तीर्य ”
इति । पाठस्तु—

क्षत्रस्य नाभिरसि । क्षत्रस्य योनिरसि, इति ।

हे चर्मपट त्वं क्षत्रस्य बलस्य नाभिर्मध्यस्थानमसि । तथा क्षत्रस्य बलस्य
योनिः कारणमसि ।

कल्पः—“स्योना मा सीद सुषदा मा सीदंति तामासाद्य यजमानो मा
त्वा हिंसीन्मा मा हिंसीदित्युपविशति ” इति । पाठस्तु—

स्योना मा सीद । सुषदा मा सीद । मा त्वा हिं-

सीत् । मा मा हिंसीत्, इति ।

ह आसन्दि त्वं स्योना सुखकरी भूत्वा मां प्रत्यासीद । तथा सुषदा
सुष्ठूपवेशनयोग्या सती मां प्रत्यासीद प्राप्नुहि । मदीयो देहस्त्वां मा हिनस्तु ।
त्वदीयस्वरूपमपि मां मा हिनस्तु ।

कल्पः—“निषसाद धृतव्रतो इत्यासीनमनुमन्त्रयते ” इति । पाठस्तु—

निषसाद धृतव्रतो वरुणः । पस्त्यास्वा (१) ।

सामाज्याय सुकृतुः, इति ।

अयं यजमानो धृतव्रतः स्वीकृतानिषमो वरुणः फलप्रतिबन्धकपापनिवारको भूत्वा साम्राज्यं कर्तुं सुकृतुः शोभनसंकल्पः सन्पस्थासु गृहसमानेष्वानन्दीस्थानेष्वानिषसाद सर्वत उपविष्टवान् ।

कल्पः— “तस्यां प्राङ्मुखमासीनं प्रत्यङ्मुखस्तिष्ठन्नश्विनोः संपातैरभिषिञ्चति देवस्य त्वा ” इति । पाठस्तु—

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवे । अश्विनोर्बाहुभ्याम् ।

पूष्णो हस्ताभ्याम् । अश्विनोर्भैषज्येन । तेजसे

ब्रह्मवर्चसायाभिषिञ्चामि, इति ।

सवितुर्देवस्य प्रेरणे सत्यश्विसंबन्धिभ्यां बाहुभ्यां पूषसंबन्धिभ्यां हस्ताभ्यामश्विनोः संबन्धिना संपातेनौषधरूपेण कान्तिब्रह्मवर्चससिद्धयर्थं यजमानं त्वामभिषिञ्चामि ।

कल्पः— “ एवमुत्तरेण ऋत्रेण सारस्वतस्योत्तमेनैन्द्रस्य ” इति । संपातेनाभिषिञ्चतीत्युभयत्रानुवर्तते । पाठस्तु—

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवे । अश्विनोर्बाहुभ्याम् ।

पूष्णो हस्ताभ्याम् । सरस्वत्यै भैषज्येन (२) ।

धीर्यायान्नायायाभिषिञ्चामि, इति ।

पूर्ववच्छाख्येषम् ।

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवे । अश्विनोर्बाहुभ्याम् ।

पूष्णो हस्ताभ्याम् । इन्द्रस्येन्द्रियेण । श्रियै यशसे

बलायाभिषिञ्चामि, इति ।

पूर्ववच्छाख्येषम् ।

कल्पः— “ कोऽसि कतमोऽसीति पाणिं संमृश्य ” इति । पाठस्तु—

कोऽसि कतमोऽसि । कस्मै त्वा कार्यं त्वा, इति ।

हे यजमान त्वं कोऽसि प्रजापतिरूपोऽसि । अत एव कतमोऽस्य विज्ञातावि-
शेषोऽसि । न हि प्रजापतिरीदृश एवेति केनचिदपि निर्धारयितुं शक्यते ।
तस्य सर्वात्मकत्वेन विशेषस्य दुर्निरूपत्वात् । अतः कस्मा अविज्ञेयस्वरूप-
सिद्ध्यर्थं त्वां स्पृशामि । काय प्रजापतिरूपसिद्ध्यर्थं त्वां स्पृशामि । अनेन
मन्त्रेण यजमानस्य पाणिद्वयमभिसंस्पृशेत् ।

कल्पः—“अत्र राजसूयवन्मङ्गल्यनाम्न आहूय” इति । राजसूये त्वेवमु-
क्तम्—मङ्गल्यनाम्नो राजाऽऽह्वयति सुश्लोकाँ३ इति संग्रहीतारं सुमङ्गलाँ३
इति भागदुघं सत्यराजा३निति क्षत्तारम्” इति । पाठस्तु—

सुश्लोकाँ३ सुमङ्गलाँ३ सत्यराजा ३न, इति ।

शोभनः श्लोकः कीर्तिर्यस्यासौ सुश्लोकः । आह्वानार्था सानुनासिका
प्लुतिः । सुष्ठु मङ्गलाचरणं यस्यासौ सुमङ्गलः । सत्येन स्वामिष्वापारेण
राजत इति सत्यराजः । एतैः संग्रहीत्रादय आह्वातव्याः स्युः । रथस्योपर्य-
श्वमग्रहधारी संग्रहीता । यद्वा संपादितं राजधनं भाण्डागारे सम्पक्वसंशु-
द्धातीति संग्रहीता । ग्रामेषु राजभागकरं दुग्धे स्वी करोतीति भागदुघः ।
क्षत्ता सारयिर्द्वारपालको वा ।

कल्पः—“शिरो मे श्रीरिति यथाळिङ्गमङ्गलानि संमृश्य” इति । पाठस्तु—

शिरो॑ मे श्रीः (३) । यशो॑ मुखम् । त्विषिः
केशा॑श्च श्मश्रूणि । राजा॑ मे प्रा॒णोऽमृतम् ।
स॒म्राट् चक्षुः॑ । वि॒राट्छ्रोत्रम् । जिह्वा॑ मे
भ॒द्रम् । वाङ्म॑हः । मनो॑ मन्युः । स्व॒राड्भामः॑ ।
मोदा॑ः प्र॒मोदा॑ अङ्गुलीरङ्ग॑ानि (४) । चित्तं
मे स॒हः । बा॒हू मे बल॑मिन्द्रियम् । हस्तौ॑ मे
कर्म॑ वीर्यम् । आ॒त्मा क्षत्र॑मुरो मम । पृ॒ष्ठीर्म
राष्ट्र॑मुदरम॒स्तौ । श्री॒वाश्च श्रो॒ण्यौ । ऊ॒रू

अरत्नी जानुनी । विशो मेऽङ्गानि सर्वतः ।
 नाभिर्मे चित्तं विज्ञानम् । पायुर्मेऽपचितिर्भसत्
 (५) । आनन्दनन्दावाण्डौ मे । भगः
 सौभाग्यं पसः, इति ।

प्रवीथं शिरः श्रियो हेतुत्वेन श्रीरूपमस्तु । मुखं यशोहेतुरस्तु । केशाः
 अश्रूणि च कान्तिहेतवः सन्तु । मदीयः प्राणः सर्वेन्द्रियाणां राजा सञ्ज-
 मृतहेतुरस्तु । चक्षुरिन्द्रियं दूरसूक्ष्मादिदर्शने सम्यग्राजमानमस्तु । श्रोत्रे-
 न्द्रियं दूरशब्दमन्दध्वनिश्रवणेन विविधं राजमानमस्तु । मदीया जिह्वा
 विविधरसज्ञानेन कल्याणभोगहेतुरस्तु । वागिन्द्रियं सभारञ्जनेन पूजाहेतु-
 रस्तु । मदीयं मनो धर्मकार्यमननहेतुरस्तु । मदीयो भामः क्रोधो भ्रातृव्य-
 निराकरणेन स्वयमेव राजाऽस्तु । अङ्गुलयो मोदा हर्षहेतवः सन्तु ।
 अङ्गान्यनुक्तावयवाः प्रमोदाः प्रकृष्टहर्षहेतवः सन्तु । मदीयं चित्तं स्तुति-
 निन्दादिसहनहेतुरस्तु । मनश्चित्तयोर्वृत्तिभेदेन भेदः । मदीयौ बाहू मणि-
 बन्धस्य मूलभागौ प्रबलशक्तिहेतू स्ताम् । हस्तौ मणिवन्धस्याग्रभागौ वीर्य-
 बद्धपापारहेतू स्ताम् । मदीय आत्मा मध्यशरीरमुरश्च क्षत्रं बलहेतुरस्तु ।
 पृष्ठ्यादयो जान्वन्ता अवयवा राष्ट्रहेतवः सन्तु । पृष्ठयः पायोरुपरिस्थान्य-
 स्थीनि । उदरादयः प्रसिद्धाः । ग्रीवा गलावयवाः । अरत्नी प्रकोष्ठौ ।
 विशो मनुष्याः । ममाङ्गानीव सर्वतो विधेयाः सन्तु । मदीयं(यो) नाभि-
 श्चित्तं चैतन्यहेतुरस्तु । पायुर्विज्ञानं विसर्गज्ञानकुशलोऽस्तु । भसन्मे ममो-
 पस्थेन्द्रियमपचिठिर्नियतत्वेन बहुमानहेतुरस्तु । मदीयावाण्डौ वृषणावानन्द-
 मन्दयोर्हेतू स्ताम् । पुंसः सुखमानन्दः । स्त्रियाः सुखं नन्दः । पसः प्रज-
 ननं भगसौभाग्यहेतुरस्तु । भग ऐश्वर्यम् । सौभाग्यं देहशोभा ।

कल्पः—“जङ्घाभ्यां पद्भ्यामिति प्रत्यवरुण” इति । पाठस्तु—

जङ्घाभ्यां पद्भ्यां धर्मोऽस्मि । विशि राजा

प्रतिष्ठितः, इति ।

जानुभ्यामधोभागौ जङ्घे ताभ्यां पादाभ्यां च धर्मो देहस्य धारयिताऽ-
 स्मि । विशि प्रजायां प्रतिष्ठितः स्थैर्येणावस्थितो राजाऽस्मि ।

कल्पः—“प्रतिक्षेत्रे प्रतितिष्ठामि राष्ट्रं इति जपित्वा” इति । पाठस्तु—
प्रतिक्षेत्रे प्रतितिष्ठामि राष्ट्रे । प्रत्यश्वेषु प्रतिति-
ष्ठामि गोषु । प्रत्यङ्गेषु प्रतितिष्ठाम्यात्मन् । प्रति-
प्राणेषु प्रतितिष्ठामि पुष्टे । प्रतियावापृथिव्योः ।
प्रतितिष्ठामि यज्ञे (६), इति ।

क्षत्रादिषु यज्ञान्तेषु प्रतितिष्ठामि स्थैर्येणावस्थितोऽस्मि । क्षत्रं बलं सन्नि-
यादिर्वा । राष्ट्रं देशः । अश्वादयः प्रसिद्धाः । आत्मा शरीरम् । पुष्टं शरी-
रस्य पुष्टिः ।

कल्पः—“अथा देवा एकादशेत्याहुर्नीर्जुहोति” इति । तत्र प्रथममृचमाह—
त्रया देवा एकादश । त्रयस्त्रिंशः सुरार्धसः ।
बृहस्पतिपुरोहिताः । देवस्य सवितुः सवे । देवा
देवैरवन्तु मा । प्रथमा द्वितीयैः । द्वितीयास्तृतीयैः ।
तृतीयाः सत्येन । सत्यं यज्ञेन । यज्ञो यजुर्भिः
(७) । यजूंषि सामभिः । सामान्युग्भिः ।
ऋचो याज्याभिः । याज्या वषट्कारैः । वषट्-
कारा आहुतिभिः । आहुतयो मे कामान्त्समर्ध-
यन्तु, इति ।

एकादशसंख्याका देवतास्त्रयास्त्रिविधा लोकत्रयवर्तित्वात् । तथा चाऽऽ-
म्नातम्—“ये देवा दिव्येकादश ३१” इत्यादिना । ते चैते त्रयस्त्रिंशत्सं-
ख्याका देवाः सुरार्धसः शोभनस्य कर्मणः साधकाः । बृहस्पतिः पुरोहितो
मुख्यो येषां ते बृहस्पतिपुरोहिताः । सवितुर्देवस्य प्रसवे सति ते सर्वे मुख्या
देवा इतरैः सह मामवन्तु । तत्र प्रथमगणस्था द्वितीयगणस्थैः सहिताः ।
द्वितीयगणस्थास्तृतीयगणस्थैः सहिताः । तृतीयगणस्थाः सत्येन सहिताः ।

सर्वं च यज्ञेन सहितम् । एवं यज्ञादय आहुतिपर्यन्ता उत्तरोत्तरवस्तुभिः
सह तिष्ठन्ति । ताश्चाऽऽहुतयो मदीयान्कामान्समर्पयन्तु समृद्धान्कुर्वन्तु ।

अथ द्वितीयं मन्त्रमाह—

भूः स्वाहा, इति ।

येयं भूमिस्तस्यै स्वाहा हुतमस्तु ।

कल्पः—“ लोमानि प्रयतिर्ममेति यथालिङ्गमङ्गानि संमृशति ” इति ।

पठस्तु—

लोमानि प्रयतिर्मम । त्वङ्म आनतिरागतिः ।

मांसं म उपनतिः । वस्वस्थि । मज्जा म आ-

नतिः (८), इति ।

पस्यांस्वा सरस्वत्यै भैषज्येन श्रीङ्गानि मसद्यज्ञे यज्ञो यजुर्भिरुपनतिर्द्वे च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके षष्ठाध्याये

पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

मदीयानि लोमानि प्रयतिः शुद्धिकराणि सन्तु । मदीया त्वगानतिरन्येषां
प्रह्नीभावहेतुरस्तु । आगतिरन्येषां पदार्थानामागमनहेतुरस्तु । मदीयं मांस-
मुपनतिरभिप्रेतसंपत्तिहेतुरस्तु । अस्थि च मदीयं वसु धनहेतुरस्तु । मत्सं-
बन्धिमज्जा चाऽऽनतिरन्येषां वशीकरणहेतुरस्तु ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

आसन्दीं स्थापयेन्मित्रः क्षत्रस्य चर्मसंस्कृतिः ।

स्योनां तस्यामुपविशेन्निषसादेति मन्त्रयेत् ॥

देवत्रयेणाभिषिञ्चेत्कोऽभि पाणी उपस्पृशेत् ।

सुश्लोकयत्रेणाऽऽह्वयेच्छिरः स्वात्माभिमर्शनम् ॥

अवरोहति जङ्घाभ्यां प्रतिक्षत्रादिकं जपेत् ।

त्रया भूराहुर्वीरुत्वा लोमेत्यङ्गान्युपस्पृशेत् ।

अनुवाके पञ्चमेऽस्मिन्मन्त्राः सप्तदश स्मृताः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-

ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे षष्ठप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

अथ षष्ठे षष्ठोऽनुवाकः ।

पञ्चमेऽभिषेक उक्तः । षष्ठेऽवभृथ उच्यते ।

कल्पः—‘ यद्देवा देवहेडनमित्यवभृथे पञ्चाऽऽहुतीर्जुहोति ’ [इति] ।

तत्र प्रथमामृचमाह—

यद्दे॒वा दे॒वहे॒डन॑म् । दे॒वा॑स॒श्च॒क॒मा व॒यम् । अ॒ग्नि॒र्मा
तस्मा॒देन॑सः । वि॒श्वान्मु॒ञ्च॒त्व॒ह॑सः, इति ।

देवासो द्योतनात्मका हे देवा देवहेडनं देवविषयमनादररूपं यत्पापं वयं
सभृत्यपुत्राश्चकृम कृतवन्तः । अंहसोऽभिभवनस्वभावादिश्वस्मात्सर्वस्मात्त-
स्मादेनसः पापादग्निर्मा मां मुञ्चतु मुक्तं करोतु ।

[अथ] द्वितीयामाह—

यदि दि॒वा यदि न॑क्तम् । ए॒ना॒शंसि॑ च॒क॒मा व॒यम् ।
वा॒यु॒र्मा तस्मा॒देन॑सः । वि॒श्वान्मु॒ञ्च॒त्व॒ह॑सः, इति ।

कालविशेषे कृतात्पाप्मनो वायुर्मोचकोऽस्तु ।

अथ तृतीयामाह—

यदि जा॒ग्रद्य॑दि स्व॒प्ने । ए॒ना॒शंसि॑ च॒क॒मा व॒यम्
(१) । सू॒र्यो मा॒ तस्मा॒देन॑सः । वि॒श्वान्मु॒ञ्च॒त्व॒ह॑सः, इति ।

अवस्थाविशेषे कृतात्पाप्मनः सूर्यो मोचकोऽस्तु ।

अथ चतुर्थीमाह—

यद्ग्रा॒मे यद॑रण्ये । यत्स॒भायां॑ यदि॒न्द्रिये॑ । यच्छू॒द्रे
यद॑र्ये । ए॒नश्च॒क॒मा व॒यम् । यदे॒कस्या॑धि॒ धर्म॑णि ।

तस्यावुयजनमसि, इति ।

अर्थः स्वामी वैश्यो वा । अरण्यादिदेशविशेषे चक्षुरादीन्द्रियविशेषे शूद्रा-
दिपुरुषविशेषे च यदेनो वयं चकृम यदप्येकस्यान्यपुरुषस्य धर्मण्याग्निहोत्रा-
दिधर्मकार्येऽधिकं पापं चकृम तस्य सर्वस्य पापस्य ह आहुतिरूप स्वमवय-
जनं विनाशकमसि ।

अथ षष्ठ्यमीमाह—

यदापो अग्निंया वरुणेति शपामहे । ततो वरुण
नो मुञ्च (२), इति ।

हे वरुण या आपः सन्ति याम्नाग्निंया गाव एतद्द्वयं भूम्यादेरुपलक्षणं तेषु
सर्वेषु विषयेष्वित्यनेन प्रकारेण शपामहे सत्यत्वेनानृतत्वेन वा शपथं कुर्यः ।
यत्पापमस्ति हे वरुण ततः शपथकृतात्पापान्नोऽस्मान्मुञ्च मुक्तान्कुरु ।

कल्पः—“ अवभृथ निचङ्कुणेत्यवभृथं यजमानोऽभिमन्त्र्य ” इति ।

पाठस्तु—

अवभृथ निचङ्कुण निचेरुरासि निचङ्कुण । अव
देवैर्देवकृतमेनोऽयाट् । अव मर्त्यैर्मर्त्यकृतम् । उरोरा
नो देव रिषस्पाहि, इति ।

हेऽवभृथ कर्माभिमानिस्वरुण निचङ्कुण राक्षसवर्त्सनार्थं मितरां ध्वनि-
कारिन्निचेरुरस्यस्मरणार्थं निगूढत्वेन चरणशीलोऽसि । हे निचङ्कुणास्मा-
भिर्देवेषु कृतमेनोऽपराधं तैर्देवैः सह त्वमवायाद्बिनाशय । मर्त्यैर्वृत्विक्षु
कृतं तैर्मर्त्यैः सह तदवायाद्बिनाशय । हे देवोरोरधिकाद्रिषो देवमर्त्यकृता-
द्विसनान्नोऽस्माना समन्तात्पाहि ।

कल्पः—“ सुमित्रा न आपो द्रुपदादिवेऽमुमुचान इत्यालुत्य ” इति । तत्र
प्रथममन्त्रपाठस्तु—

सुमित्रा न आप ओषधयः सन्तु । दुर्मित्रास्तस्मै
भृयासुः । योऽस्मान्द्वेष्टि । यं च वयं द्विष्मः, इति ।

या एता अब्देवता याश्चौषधिदेवताः सर्वा नोऽस्मान्प्रति सुमित्रा
अत्यन्तमनुकूलाः सन्तु । योऽस्मानुदासीनानपि द्वेष्टि यं चान्यमुदासीनमपि
वयं द्विषमस्तस्वै द्विविधाय तादृशपुरुषाय या (ना) आप ओषधयश्च दुर्मित्राः
मत्तिकूलाः सन्तु ।

द्वितीयमन्त्रपठस्तु—

द्रुपदादिवेन्मुमुचानः । स्विन्नः स्नात्वी मलादिव

(३) । पूतं पवित्रेणेवाऽऽज्यम् । आपः शुन्धन्तु

मैर्नसः, इति ।

राजानो ह्यपराधिनस्तस्करस्य पादं सच्छिद्रे काष्ठे कीलयन्ति तद्द्रुपदमि-
त्युच्यते । तस्मान्मुमुचान इवैतद्वन्धनान्मुक्तः पुरुषश्चौर्याभियोगं परित्यज्य
शुद्ध इत्येव व्यवहियते । यथा स्विन्नः पुरुषः स्नात्वी स्नानं कृत्वा मला-
न्मुमुचानः शुद्ध इत्येव व्यवहियते । यथा च कर्मण्याज्यमुत्पवनपवित्रेण पूनं
भवति तथेमा आपो मामेनसः पापाच्छुन्धन्तु शुद्धं कुर्वन्तु ।

कल्पः—“ उद्धवं तमसस्पर्शित्यादित्यमुपस्थाय ” इति । पाठस्तु—

उद्धवं तमसस्पर्शित् । पश्यन्तो ज्योतिरुत्तरम् । देवं

देवत्रा सूर्यम् । अगन्म ज्योतिरुत्तमम्, इति ।

तमसस्पर्शन्धकारस्योपरि वर्तमानमुत्तरं ज्योतिरुत्तमं प्रकाशमुत्पश्यन्त
उत्कर्षेण वीक्षमाणा वयं देवत्रा देवेषु मध्ये देवं द्योतमानं सूर्यं सूर्यस्वरूपमु-
त्तमं ज्योतिरगन्म प्राप्ताः स्मः ।

कल्पः—“ प्रतियुतो वरुणस्य पाश इत्युदकान्तं प्रत्यस्याति ” इति ।
पाठस्तु—

प्रतियुतो वरुणस्य पाशः । प्रत्यस्तो वरुणस्य

पाशः, इति ।

योऽयं वरुणस्य पाशो जलमध्यवर्ती सोऽस्माभिर्घटिर्निर्गच्छद्भिः प्रति-
युतः परित्यक्तः । तथा वरुणस्य पाशः प्रत्यस्तो विनाशितः ।

कल्पः—“ पशुवत्समिध उपस्थानं च ” इति । पशौ त्वेवमुक्तम्—“ एधोऽस्ये-

धिषीमहीत्याहवनीये समिध आधायपो अन्वत्रारिषमित्युपतिष्ठन्ते ” इति ।
तत्र समिदाधानमन्त्राणां त्रयाणां पाठस्तु—

एधोऽस्योधिषीमहि । समिदसि । (४) । तेजोऽसि
तेजो मयि धेहि, इति ।

हे समित्त्वमेधोऽस्यभिवृद्धिहेतुरसि । अतस्त्वामाधाय वयमेधिषीमहि
वृद्धिं प्राप्नुमः । हे द्वितीयसमित्त्वं समिन्धनसाधनमसि । हे तृतीयसमित्त्वं
तेजोहेतुरसि । अतो मयि तेजो धेहि संपादय ।

उपस्थानमन्त्रपाठस्तु—

अपो अन्वचारिषम् । रसेन समसृक्षमहि । पर्यस्वाँ
अग्न आगमम् । तं मा संसृज वर्चसा । प्रजया
च धनेन च, इति ।

अहमेता अपोऽनुसृत्याचारिषं कर्मानुष्ठितवानस्मि । रसेन जलगतेन
सारेण समसृक्षमहि संसृष्टा अभूम् । हेऽग्ने पर्यस्वाञ्जलसारयुक्तोऽहमागमं
त्वत्समीपे समागतोऽस्मि । तमेतादृशं मा वर्चसा बलेन च प्रजया धनेन च
संसृज संयोजय ।

कल्पः—“ समाववर्तित्युपस्थाय ” इति । पाठस्तु—

समाववर्ति पृथिवी । समुषाः । समु सूर्यः । समु
विश्वमिदं जगत् । वैश्वानर ज्योतिर्भूयासम् । विभुं
कामं व्यश्रवै, इति ।

येयं पृथिवी सा समाववर्ति सम्यगावृत्ता मया सह समागता । एवमुषाः-
कालः सूर्यः सर्वमिदं जगच्च समाववर्ति । हे वैश्वानराहं ज्योतिःस्वरूपो
भूयासम् । त्वत्प्रसादाद्विभुं कामं व्याप्तं फलं व्यश्रवै प्राप्तवानि ।

भूः स्वाहा ॥ ५ ॥

स्वप्न एनाशंसि चक्रमा वयं मुञ्च मलादिव समिदसि जगन्नीणि च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके षष्ठाध्याये
षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

=====

कल्पः—“भूः स्वाहेत्याहुतिं हुत्वा ” इति । येयं भूः पृथिवी सा स्वाहा त्वयि स्वाहुता ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

यदेवाः पञ्चभिर्हुत्वाऽवभृथेत्यनुमन्त्रयेत् ।

सुमित्रा द्रुपदा द्वाभ्यां स्नात्वोद्वेत्युपतिष्ठते ॥

मतीत्यापः परित्याज्या एधोस्त्रिर्जुहुयाग्निभिः ।

अपः समेत्युपस्थानं भूः स्वाहेति जुहोति हि ॥

अत्र मन्त्राः षोडशोक्ता अध्वर्योः कृत्यमीरितम् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे षष्ठ्यपाठके षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

अथ षष्ठे सप्तमोऽनुवाकः ।

इत्थं षड्भिरनुवाकैरस्यां कौकिल्यां सौत्रामण्यामाध्वर्यवमुक्तम् । अथाव-
शिष्टैश्चतुर्दशभिरनुवाकैर्हो(हौ)त्रमुच्यते । तत्रास्मिन्सप्तमेऽनुवाके होतारमु-
द्दिश्य मैत्रावरुणेन पठनीया एकादश प्रयाजमैषा उच्यन्ते । तत्र समिञ्ज्यः
प्रेष्य इत्यध्वर्युणा भेषितो मैत्रावरुणः भेषमन्त्रं पठति । तमिमं मन्त्रमाह—

होता यक्षत्समिधेन्द्रं मिडस्पदे । नाभां पृथिव्या

अधि । दिवो वर्ष्मन्त्समिध्यते । ओजिष्ठश्चर्षणीस-

हान् । वेत्वाज्यस्य होतर्यज, इति ।

योऽयं होता विद्यते सोऽयं समिधेन्द्रं, समिन्नामकेनाग्निना युक्तमिन्द्रमि-
डस्पद इडाख्याया गोः पदस्थानेऽस्मिन्नाहवनीये यक्षयजतु पूजयत्वित्यर्थः ।
या सोमक्रयि(य)णी गीस्तस्याः पादपांसोः कियानपि भाग आहवनीये
मक्षिप्त स्तस्मादिडस्पदमित्युच्यते । समिन्नामकः कश्चिदग्निविशेषः मथमयाऽऽ-
हुत्या हूयते । अतः समिन्नामकाग्निद्वारा तमिन्द्रं होता यक्षदित्युच्यते । तच्चे-
डायाः पदमाहवनीयाख्यं पृथिव्या नाभा नाभिस्थानीयायामुत्तरवेद्यामध्यु-
परि वर्तते । हूयमानोऽयमग्निर्दिवो वर्ष्मन्त्युलोकस्य शरीरस्थानीय इत्यर्थः ।
तत्र समिध्यते सम्यग्दीप्यते । चर्षणीसहोश्चर्षणयो मनुष्यास्तान्सहस्तेऽभि-
भवन्तीति चर्षणीसहा देवास्तानुद्दिश्य तेषां देवानां मध्य ओजिष्ठोऽत्यस्त-
मबलस्तादृशोऽग्निराज्यस्य वेत्विदमाज्यमश्नातु पिबत्वित्यर्थः । हे होतर्यज
तदर्थं याज्यां पठ ।

अथ द्वितीयं प्रैषमन्त्रमाह—

होता यक्षत्तनूनपातम् । ऊतिभिर्जेतारमपराजितम् ।

इन्द्रं देवम् सुवर्दिदम् । पथिभिर्मधुमत्तमैः । नरा-

शशसेन तेजसां (१) । वेत्वाज्यस्य होतर्यज, इति ।

अत्र सर्वत्र प्रथमान्तो होतृशब्दो दैव्यं होतारमाचष्टे, संबुद्धयन्तो मानुषम् । यथा पूर्वमन्त्रे समिच्छब्दः प्रयाजदेवतारूपमग्निविशेषमाह, एवमत्रापि तनूनपाच्छब्दो द्वितीयप्रयाजदेवतारूपमग्निविशेषमाचष्टे । दैव्यो होता तनूनपान्नामकमग्निं यक्षयजतु पूजयतु तदग्निद्वारेन्द्रं पूजयतु । कीदृशमिन्द्रम्, ऊतिभिरस्मद्रक्षणैर्युक्तम्, जेतारं युद्धे जयशीलं केनाप्यन्येनापराजितम्, देवं द्योतमानम्, सुवर्दिदं स्वर्गस्थं लब्धवारम्, मधुमत्तमैरन्नशानादिपाथेयसंपत्त्याऽत्यन्तं मधुरैः पथिभिर्मार्गैर्युक्तम्, नराशंसेन मनुष्यैः शंसनीयेन तेजसा युक्तम्, तथाविधेन्द्रं पूजार्थं तनूनपादग्निरज्यं पिबतु । तदर्थं हे मानुष होतर्याज्यां पठ ।

[अथ] तृतीया(य) [मन्त्र] माह—

होता यक्षदिडाभिरिन्द्रमीडितम् । आजुह्वानमम-

र्त्यम् । देवो देवैः सवीर्यः । वज्रहस्तः पुरंदरः ।

वेत्वाज्यस्य होतर्यज, इति ।

इडाशब्देन प्रयाजदेवतारूपस्तृतीयोऽग्निरुच्यते । बहुमयनं पूजार्थम् । तदग्निद्वारा दैव्यो होनेन्द्रं पूजयतु । कीदृशमिन्द्रम्, ईडितं नानाविधैर्मन्त्रैः स्तुतम्, आजुह्वानं सर्वेषु यज्ञेषु होमभाजमाह्वानभाजं वा, अमर्त्यं मरणरहितम् । स चेन्द्रो देवो देवैः सह सवीर्यो बहुसामर्थ्ययुक्तः शत्रूनाभिभवितुं वज्रहस्त आसुरीं पुरीं दारयति विनाशयतीति पुरंदरः । तथाविधेन्द्रस्य पीतये पूर्वोक्तो वह्निराज्यं पिबतु । हे मानुष होतर्याज्यां पठ ।

[अथ] चतुर्थमन्त्रमाह—

होता यक्षद्वर्हिषीन्द्रं निषद्वरम् । वृषभं नर्या-

पसम् । वसुभी रुद्रैरादित्यैः । सयुग्मिर्बर्हिरा-

सदत् (२) । वेत्वाज्यस्य होतर्यज, इति ।

बर्हिःशब्दश्चतुर्थप्रयाजदेवतारूपमग्निमाचष्टे । तस्मिन्बर्हिषि पूजिते सति तद्दारेणेन्द्रं दैव्यो होता पूजयतु । कीदृशमिन्द्रं निषद्वरं नितरां यज्ञे सीदन्त्युपविशन्तीति निषटा(दो) देवास्तेषां श्रेष्ठम् वृषभं कामानां वर्षयितारम्, नरेभ्यो हितं नर्यं तथाविधं कर्म यस्यासौ नर्यापास्तथाविधम् । स चेन्द्रो वस्वादिभिः सयुग्भिः स्वेन सह वर्तमानैर्युक्तो बर्हिरासदद्यज्ञं प्राप्नोतु । वेत्वित्यादि पूर्ववत् ।

अथ पञ्चममन्त्रमाह —

होता यक्षदोजो न वीर्यम् । सहो द्वार इन्द्रमवर्ध-
यन् । सुप्रायणा विश्रयन्तामृतावृधः । द्वार
इन्द्राय मीढुषे । वियन्त्वाज्यस्य होतर्यज, इति ।

द्वारशब्दः पञ्चमप्रयाजदेवतारूपमग्निमाह । पूजार्थं बहुवचनम् । तमग्निं दैव्यो होता पूजयतु । ताश्च द्वारशब्दाभिधेया देवता इन्द्रं वर्धयन्तु । ओज-
आदयो दृष्टान्ताः । यथाऽष्टमधातोरोजसो वीर्यस्य चक्षुरादीन्द्रियसामर्थ्यस्य च सहसः शरीरबलस्य च वृद्धिस्तथेन्द्रम्याभिवृद्धिरित्यर्थः । ताश्च द्वार-
देवताः सुप्रायणाः शोभनगतयः ऋतावृधो यज्ञस्य वर्धयिष्यस्तथाविधा विश्रयन्तां विशेषेण यज्ञमाश्रयन्तु । मीढुषे वृष्ट्यादिना सेचकायेन्द्रायेन्द्रार्थं द्वारो देवता वियन्तु पिबन्तु ।

[अथ] षष्ठमन्त्रमाह—

होता यक्षदुषे इन्द्रस्य धेनू । सुदुषे मातरौ मही ।
सवातरौ न तेजसी । वत्समिन्द्रमवर्धताम् (३) ।
वीतामाज्यस्य होतर्यज, इति ।

उषाशब्दः षष्ठप्रयाजाग्निमूर्तिद्वयमाह । तादृश्यावुषे द्वे दैव्यौ होता पूज-
यतु । कीदृश्यावुषे, इन्द्रस्य धेनू धेनुवत्प्रीणयिष्यौ, सुदुषे सुखेन दोग्धुं
शक्ये, मातरौ पयःपदानेन मातृसदृश्यौ, मही महत्यौ पूज्ये वा । वातृशब्दो
गमनस्वभावं वत्समाचष्टे । समानो वातो वत्सो ययोस्ते सवातरौ । नकार
उपमार्थः । इन्द्रस्य वत्सस्थानीयत्वादेकवत्से इव ते उभे वर्तेते । तेजसी

तेजस्विभ्यो, तादृभ्यो मूर्तां वत्सस्थानीयमिन्द्रमवर्धतां वृद्धिं प्रापयताम् । ते मूर्ती आज्यं बीतां पिबताम् ।

[अथ] सप्तममन्त्रमाह—

होता यक्षद्वैव्या होतारा । भिषजा सखाया ।
हविषेन्द्रं भिषज्यतः । कवी देवौ प्रचेतसौ । इन्द्राय
धत्त इन्द्रियम् । बीतामाज्यस्य होतर्यज, इति ।

दैव्यहोतृशब्देन सप्तममयाजदेवतारूपस्याग्नेर्द्वौ देहावुच्येते । तावुभौ होता पूजयतु । कीदृभ्यो, भिषजावनिष्टव्याधिचिकित्सकौ, सखाया परस्परं स्निग्धौ, तावुभावनेन हविषा तमिन्द्रं भिषज्यतोऽनिष्टपरिहारेण चिकित्सां कुरुतः । तावुभौ कवी विद्वांसौ, देवौ श्रौतमानौ, प्रचेतसौ प्रकृष्टज्ञानौ, ताभिन्द्रार्थमिन्द्रियं धत्तः शक्तिं पोषयतः । तावुभावाज्यं बीतां पिबताम् ।

[अथ] अष्टममन्त्रमाह—

हातो यक्षत्स्त्रिषो देवीः । त्रयस्त्रिधातवोऽपसः । इडा
सरस्वती भारती (४) । महीन्द्रपत्नीर्हविष्मतीः ।
वियन्त्वाज्यस्य होतर्यज, इति ।

अष्टममयाजदेवतारूपस्याग्नेस्त्रिभूतयस्त्रिस्तः पूजयतु । कीदृशस्तः देवी-
र्द्यौतनात्मिकाः, अपसः कर्मनिमित्तं त्रिधातवस्त्रीणि शरीराणि धारयिष्यः,
अत एव त्रयस्त्रिलोकात्मिकाः । इडादीनि तासां नामधेयानि, ताश्च मही
महत्यः पूज्या इन्द्रपत्नीरिन्द्रस्य पाळयिष्यः, हविष्मतीरिन्द्रस्येन हविषा
युक्ताः । तादृश एता आज्यं वियन्तु पिबन्तु ।

अथ नवममन्त्रमाह—

होता यक्षत्स्वष्टारमिन्द्रं देवम् । भिष-
जं सुयजं घृतश्रियम् । पुरुषं

सुरेतसं मघोनिम् । इन्द्राय त्वष्टा दधदिन्द्रियाणि ।
वेत्वाज्यस्य होतर्यज, इति ।

त्वष्टृशब्देन नवमप्रयाजदेवतारूपोऽग्निरुच्यते, तं होता पूजयतु तद्वारेणेन्द्रं पूजयतु । कीदृशमिन्द्रं देवं द्योतनात्मकं भिषजमनिष्टृष्याधिविकित्सकं सुयजं सुखेन यष्टुं शक्यं घृतश्रियं घृतसेविनं पुरुरूपं तत्तद्यजपानगृहागमनाय बहुरूपाधारिणं सुरेतसं शोभनापत्ययुक्तं मघोनिमग्नवन्तम् । ईदृशायेन्द्राय स त्वष्टेन्द्रियाणि क्रियासामर्थ्यानि दधत्पोषयतु । आज्यं वेतु पिबतु ।

[अथ] दशममन्त्रमाह—

होता यक्षन्नस्पतिम् । शमितारं शतक्रतुम् ।
धियो जोष्टारमिन्द्रियम् (९) । मध्वा समञ्जन्प-
थिभिः सुगोभिः । स्वदाति हव्यं मधुना घृतेन ।
वेत्वाज्यस्य होतर्यज, इति ।

वनस्पतिशब्देन दशमप्रयाजदेवतारूपोऽग्निरुच्यते । तं होता यक्षत्तद्वारेणेन्द्रं पूजयतु । कीदृशमिन्द्रं शमितारं सर्वानिष्टृष्यमनहेतुं शतक्रतुं शतसंख्याका-
न्वमेधयुतं धियो जोष्टारं बुद्धेः सेवितारमुपासकानां बुद्ध्या ध्यातव्यमि-
त्यर्थः । इन्द्रियं सामर्थ्योपेतम् । तादृश इन्द्रः सुगोभिः पाथिभिः सुखेन गन्तुं शक्यैर्मार्गैरागत्य मध्वा मधुरद्वयेण समञ्जन्हवीषि स्निग्धीकुर्वन्वर्तते । स च मधुना मधुरेण घृतेन हव्यं स्वदाति स्वादू करोति । तथाविधेन्द्रवी-
त्यर्थं वनस्पतिदेव आज्यं पिबतु ।

प(अथै)कादशमन्त्रमाह—

होता यक्षदिन्द्रं स्वाहाऽऽज्यस्य । स्वाहा मेदसः ।
स्वाहा स्तोकानाम् । स्वाहा स्वाहाकृतीनाम् ।
स्वाहा हव्यसूक्तीनाम् । स्वाहा देवाः आज्यपान् ।
स्वाहेन्द्रं होत्राज्जुषाणाः । इन्द्र आज्यस्य वि-

यन्तु । होत॒र्यज (६), इति ।

तेजसा सददवर्धतां भारतीन्द्रियं जुषाणा द्वे च ।

समिधेन्द्रं तनुनपातमिडाभिर्बाहिष्योज उष देव्या तिस्रस्त्वष्टारं वनस्पतिमिन्द्रम् ॥२॥

समिधेन्द्रं चतुर्वेत्वेको वियन्तु द्विर्वीतामेको वियन्तु द्विर्वेत्वेको वियन्तु होत॒र्यज ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके षष्ठाध्याये

सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

उक्तेषु सर्वेषु प्रयाजेष्वनुगतमिन्द्रं होता वक्ष्यजतु पूजयतु । तदिन्द्रस्य भीत्यर्थमाज्यस्य स्वाहुतिरस्तु । मेदसो द्रव्यस्य स्वाहुतिरस्तु । स्तोकानां विदू(न्दू)नां स्वाहुतिरस्तु । स्वाहाकुतीनां स्वाहाकारेण दीयमानानां सर्वा-
हुतिद्रव्याणां स्वाहुतिरस्तु । हव्यसूक्तीनां हविस्तावकमन्त्राभिमानिदेवता-
नामर्थं स्वाहुतिरस्तु । ये त्वाज्यं पिबन्तो देवास्तान्सर्वानुद्दिश्य स्वाहुति-
रस्तु । होत्राद्धोमनिमित्तभूतादिन्द्रं जुषाणाः सेवमाना ये देवास्तेषां स्वाहु-
तिरस्तु । अयमिन्द्रोऽन्ये च सर्वे देवा आज्यं पिबन्तु । हे मानुष होतस्त-
दर्थं याज्यां पठ ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे षष्ठप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

अथ षष्ठेऽष्टमोऽनुवाकः ।

सप्तमे प्रयाजानां मैत्रावरुणमेषा एकादशाभिहिताः । अष्टमे तेषामेव
प्रयाजानामेकादश पुरोरुचोऽभिधीयन्ते । तत्र प्रथमामृचमाह—
समिद्ध इन्द्रं उषसामनीके । पुरोरुचां पूर्वकृद्वावृ-
धानः । त्रिभिर्देवैस्त्रिंशता वर्ज्जवाहुः । जघान वृत्रं
वि दुरो ववार, इति ।

समिक्तामको घोऽयं प्रथमप्रयाजदेवोऽग्निः स एवायमिन्द्रस्वरूपः, स चोषसां
प्रातःकालानामनीके मुखे वर्तते । किं कुर्वन्, पुरः पूर्वस्यां दिशि रोचत इति
पुरोरुगाहवनीयस्तेन पूर्वकृत्पूर्वाणि कर्माण्यग्निहोत्रादीनि कुर्वन् । वावृधा-
नोऽतिशयेन वर्धमानः । स च त्रिसंख्याकैस्त्रिंशत्संख्याकैश्च हविर्भाग्भिर्देवैः

सहितो वज्रबाहुः सन्वृत्रं वैरिणं जघान हतवान् । दुरः स्वर्गस्य द्वाराणि
विववार विवृत्तानि चकार ।

[अथ] द्वितीयामाह—

नरा॒श॒सः॒ प्रति॒ शूरो॒ मिमा॑नः । त॒नून॒पात्प्र॑ति
य॒ज्ञस्य॒ धाम॑ । गोभिर्वि॒पावा॑न्मधु॒ना स॒मञ्ज॑न् । हि॒र-
ण्यैश्च॒न्द्री य॑जति प्र॒चेताः, इति॑ ।

तनूनपात्संज्ञको द्वितीयप्रयाजदेवः । स च नराशंस ऋत्विगिर्नरैरा सम-
न्ताच्छंसनीयो युद्धेषु शूरः सन्प्रतिमिमानो वैरिणां बलमियत्तया परिच्छि-
न्दन्वर्तते । तथा यज्ञस्य धाम फलभूतं स्थानं प्रतिमिमानो वर्तते । तथा गोभिः
स्वकीये रश्मिभिर्विपावाञ्चर्योरपुष्टिमान्वर्तते । तथा मधुना मधुरेण घृतेन समञ्ज-
न्पुरोडाशादिहवींषि श्लक्ष्णीकुर्वन्वर्तते । तथा भक्तेभ्यो दायमानैर्हिरण्यैश्च-
न्द्र्याह्लादक(का)री सन्प्रचेताः प्रकृष्टज्ञानयुक्तो यजति देवान्पूजयति ।

[अथ] तृतीयामाह—

ई॒डितो॒ देवैर्ह॑रि॒वा॒ अ॒भिष्टिः॑ । अ॒जुह्वा॑नो ह॒विषा॒
शर्ध॑मानः (१) । पु॒रंद॑रो म॒घवा॑न्वज्र॒बाहुः॑ । आ॒यातु॑
य॒ज्ञमु॒प नो॒ जुषा॑णः, इति॑ ।

ईडितशब्देन तृतीयप्रयाजदेव उच्यते । स च देवैरीडितः स्तुत इन्द्राभिन्न-
त्वात् । हरिवान्हरिशब्दाभिधेयाभ्यामश्वाभ्यां युक्तः । अभिष्टिरभितः क्रिय-
माणेष्टिर्यागो यस्य सोऽयमभिष्टिर्यागनिष्पादक इत्यर्थः । आजुह्वानः
संग्रामे प्रतिभटानामाह्वानकारी । हविषा शर्धमानोऽस्माभिर्हुतेनार्धकं बलं
प्राप्नुवन् । वैरिणां पुराणि दारयतीति पुरंदरः । मघवान्धनवान् । वज्रबा-
हुरिन्द्ररूपेण वज्रस्य धारयिता । तादृशोऽयं जुषाणः प्रीयमाणो नोऽस्माकं
यज्ञमुपयातु समीप एवाऽऽगच्छतु ।

[अथ] चतुर्थीमाह—

जुषा॑णो ब॒र्हिर्ह॑रि॒वान्न॒ इन्द्रः॑ । प्रा॒चीन॑स्य सी॒दत्प्र॒-
दिशा॑ पृथि॒व्याः । उ॒रु॒वा॒चाः प्रथ॑मानस्यो॒नम् ।

आदित्यैरक्तं वसुभिः सजोषाः, इति ।

वर्हिर्नामकच(क्ष)तुर्थप्रयाजदेवः । स चेन्द्रस्वरूपः । हरिवानभ्ययुक्तो जुषाणः प्रीतियुक्तः सन्पृथिव्याः संबन्धिन्या मदिषा प्रकृष्टया पूर्वया दिशा युक्तं प्राचीनमाहवनीयस्थानं सीदत्प्राप्नोतु । उरुव्यचा अत्यन्तं व्याप्तः सन्प्रयमानं विस्तृतं स्थानं सुखकरं हविः प्राप्नोतीति शेषः । कीदृशः स आदित्यैर्वसुभिश्च सजोषाः समानप्रीतिः । कीदृशं हविरक्तं श्लक्ष्णम् ।

[अथ] पञ्चमीमाह—

इन्द्रं दुरं कवष्यो धावमानाः । वृषाणं यन्तु

जनयः सुपत्नीः । द्वारो देवीरभितो विश्रयन्ताम् ।

सुवीरा वीरं प्रथमाना महोभिः (२), इति ।

द्वारशब्दामिधेश देव्यः पञ्चमप्रयाजदेवस्य स्त्रीमूर्त्यस्ताश्चेन्द्रमभितो विश्रयन्तां विशेषेण सेवन्ताम् । कीदृशो द्वारः । दुरश्छिद्रभूयिष्ठा महावकाशा इत्यर्थः । कवष्यः कवाटवत्यः, धावमानाः प्रवेशनिर्गमनरूपगतिवत्यः शुद्धमत्यो वा, जनयो यज्ञानां जनयिष्यः, सुपत्नीः सुष्ठु पाकविद्यया, तादृशो देव्यो वृषाणं कामानां वर्षयितारं यन्तु प्राप्नुवन्तु । पुनरपि कीदृशः । सुवीराः शोभनवीरपुरुषाधिष्ठिताः, महोभिः कीर्तिभिः प्रथमाना लोकेषु प्रख्याताः । कीदृशमिन्द्रं वीरं युद्धेषु शूरम् ।

अथ षष्ठीमाह—

उषासा नक्ता बृहती बृहन्तम् । पयस्वती सुदुधे

शूरमिन्द्रम् । पेशस्वती तन्तुना संव्ययन्ती । देवानां

देवं यजतः सुरुक्मे, इति ।

उषाशब्देन नक्तशब्देन चाभिधेये षष्ठप्रयाजदेवस्य द्वे मूर्ती । ते उषे इन्द्रं यजतः पूजयतः । कीदृशो । महती महत्यौ, पयस्वती क्षीरवत्यौ, सुदुधे सुत्वेन दोग्धुं शक्ये, पेशस्वती रूपवत्यौ, तन्तुना संव्ययन्ती वस्त्रेणैवालंकुर्वाणे, सुरुक्मे शोभनाभरणे । कीदृशमिन्द्रं बृहन्तं महान्तं तथा युद्धेषु शूरं देवानामपि देवं स्वाभिनम् ।

[अथ] सप्तमीमाह—

दै॒व्या मि॒मा॒ना॒ मन॑सा॒ पुरु॒त्रा । हो॒ता॒रा॒वि॒न्द्रं प्र॒थ॒मा
सु॒वा॒चा । मूर्ध॑न्य॒ज्ञस्य॒ मधु॑ना॒ दधा॑ना । प्रा॒चीनं॒
ज्योति॑र्ह॒विषा॑ वृ॒धातः॑, इति ।

दैव्या होताराविति सप्तमप्रयाजदेवस्य द्वौ पुरुषदेहावुच्येते । तावुमाविन्द्रं हविषा वृधातो वर्धयतः । कीदृशौ तौ । पुरुत्रा बहुषु स्थानेषु मनसा मिमांसा स्वचित्तेनोत्पादयन्तौ श्रद्धया ध्यायन्नावित्पर्यः । प्रथमा मुख्यभूतो सुवाचा शोभनवाक्यो कल्याणस्तुतियुक्तौ । यज्ञस्य मूर्धन्मूर्धस्थानीय आहवनीये प्राचीनं ज्योतिर्दधानोत्तमां ज्वालांमुत्पादयन्तौ । कीदृशेन हविषा मधुना मधुरेण ।

अ[था]ष्टमीमाह—

तिस्रो॑ दे॒वीर्ह॒विषा॑ वर्ध॑मानाः । इन्द्रं॑ जुषा॒णा वृष॑णं
न प॒त्नीः(३) । अ॒च्छि॒न्नं त॒न्तुं प॒यसा॒ सर॑स्वती ।
इडा॑ दे॒वी भा॒रती॑ वि॒श्वतू॑र्तिः(१), इति ।

सरस्वतीडा भारती चेत्यष्टमप्रयाजदेवस्य तिस्रो मूर्तयः । ताश्च देवीर्हविषा वर्धमानाः सत्य इन्द्रं जुषाणाः सेवमाना वर्तन्ते । तत्र दृष्टान्तः—वृषणं न पत्नीर्यथा पत्न्यः सेत्कारं सेवन्ते तद्वत् । कीदृशमिन्द्रम् । अच्छिन्नं तन्तुमविच्छिन्नं पुत्रपौत्रादिसंघं तन्वानम् । कीदृशेन हविषा पयसा क्षीरसदृशेन । कीदृशी भारती देवी द्योतमाना विश्वमूर्तिः स्वेच्छागृहीतबहुशरीरयुक्ता ।

[अथ] नवमीमाह—

त्वष्टा॑ द॒धदिन्द्रा॑य शु॒ष्मम् । अपा॒कोऽचि॑ष्ट॒र्यशे॑
पु॒रूणि॑ । वृषा॑ य॒जन्वृष॑णं भूरि॑रेताः । मूर्ध॑न्य॒ज्ञस्य॒
सम॑नक्तु दे॒वान्, इति ।

नवमप्रयाजदेवस्त्वष्टृशब्देनोच्यते । सोऽयमिन्द्रार्थं शुष्मं बलं दधत्संपादयतु । कीदृशस्त्वष्टा । अपाको बाळो न भवतीत्यर्थः । यज्ञसे यज्ञसोऽर्थ (र्थे) पुरूणि बहूनि कार्याण्यचिष्टुरचैषीत्संसादितवानित्यर्थः । स्वयं वृषा

कामानां वर्षयिता । तुराषाद्, तूर्णं सहते शत्रूनभिभवतीत्यर्थः । किं कुर्वन्, घृतमुषा घृतसंगतेन मधुना मधुरेण रसेन हव्यमुन्दन्पुरोडाशादिरूपं हविर्देवी कुर्वन् । ता एताः पुरोरुगाख्या एकादशसंख्याका ऋचः प्रयाजानां याज्या अभिय इति चोच्यन्ते । हविष्प्रक्षेपात्पूर्वपाठत्वात्पुरोरुचः । ई(इ)ज्यन्ते प्रयाजा अभिरिति याज्याः । देवताः सर्वतः प्रीणयन्तीत्याभियः ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये षष्ठप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

=====

अथ षष्ठे नवमोऽनुवाकः ।

अष्टमे प्रयाजयाज्या अभिहिताः । अथ नवम एन्द्रस्य पणोर्बपापुरोडाशह-
विषां द्वे द्वे याज्यापुरोनुवाक्ये क्रमेणोच्येते । तत्र चपामन्त्रयोः प्रतीके
दर्शयति—

आचर्षणि प्रा विवेष यन्मा, इति ।

“ आचर्षणि प्रा वृषभो जनानाम् ” इति पुरोनुवाक्या । सा च “ जुष्टी
नरः ” इत्यत्र व्याख्याता । “ विवेष यन्मा धिषणा ” इति याज्या । सा
च “ इन्द्रं वो विश्वतस्परि ” इत्यत्र व्याख्याता ।

अथ पुरोडाशे पुरोनुवाक्यायाः प्रतीकं दर्शयति—

तं सधीचीः, इति ।

तं सधीचीरुतयो वृष्णि यानीत्येषा “ वृषासो अंशुः ” इत्यत्र व्याख्याता ।
अथ तत्रैव याज्यामाह—

सत्यमित्तन्न त्वावां अन्यो अस्ति । इन्द्रं देवो न
मर्त्यो ज्वायान् । अहन्नहिं परिशयानमर्णः ।
अवासृजोऽपो अच्छा समुद्रम्, इति ।

हे इन्द्र तन्मयोच्यमानं वचः सत्यमित्सत्यमेव । कीदृशं वच इति तदु-

च्यते—अन्वः कश्चिद्देवो मर्त्यो वा त्वावांस्त्वत्सदृशो नास्ति । उवायानधिको नास्ति । अर्ण उदकमुद्दिश्य त्वं परिश्रयानं परितो व्याप्य वर्तमानमहिं मेघ-
महन्हतवानसि मेघं भित्त्वा जलं वर्षयसीत्यर्थः । ततः समुद्रमच्छा समुद्रा-
भिमुख्येनापो जलान्यवासृजोऽबाङ्मुखत्वेन सृष्टवानसि ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

प्रस॑साहि॒षे पुरु॑हूतः शत्रून् । ज्येष्ठ॑स्ते शुष्म॒ इह
राति॑रस्तु । इन्द्राऽऽभ॑र दक्षि॒णेना॒ वसू॑नि । पतिः
सिन्धू॑नामासि रेवती॑नाम्, शति ।

हे पुरुहूत बहुषु यज्ञेष्वबाहूयमानेन्द्र शत्रून्प्रकर्षेण ससाहिषेऽभिभूतवानसि ।
ते शुष्मो बलं ज्येष्ठोऽत्यन्तप्रवृद्धः । इहास्मिन्कर्मणि रातिस्त्वदीयं धनमस्तु ।
हे इन्द्र दक्षिणेन हस्तेन वसूनि धनान्याभर । त्वं तु रेवतीनां धनयुक्तानां
संपदां सिन्धूनां रत्नाधाराणां समुद्राणां पतिः पाळकोऽसि ।

तत्रैव याज्यामाह—

स शेवृ॑धमधि॒धा यु॒म्नम॒स्मे । महि॑क्षत्रं ज॒नाषाडि॑न्द्र
तव्य॑म् । रक्षा॑ च नो म॒घोनः॑ पा॒हि सू॒रीन् । रा॒ये
च नः॑ स्वप॒त्या इ॒षे धाः॑ (१), शति ।

रेवतीनां चत्वारि च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके षष्ठाध्याये
नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

=====

हे इन्द्र स त्वं शेवृधं सुखवर्धकं युम्नं धनमस्मे अस्मास्वधिधा अधिकं
संपादय । जनाषाडिवरोधिजनानामभिभावि तव्यं त्वदीयं सन्नं बलं माहि
महम्नोऽस्मान्मघोनो धनवतः कृत्वा रक्ष । तथा सूरीन्विदुषश्च कृत्वा पाहि ।
नोऽस्मान्राये धिनाय स्वपत्यै शोभनापत्यत्वायेषेऽस्माय च धा धारयास्मभ्यं
धनादीन्देहीत्यर्थः ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

ऐन्द्रे पशौ वपायां द्वे ऋचौ याज्यानुवाक्यके ।
आचर्षणि विवेचेति पुरोडाशे पुनर्द्वयम् ॥
तं सध्रीचीः सत्यमिच्च हविषस्तु तथा द्वयम् ।
प्रससाहि स शे मन्त्रा अनुवाके षडारिताः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये षष्ठप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

=====

अथ षष्ठे दशमोऽनुवाकः ।

=====

नवमे वपादीनां याज्यानुवाक्या उक्ताः । दशमेऽनूयाजानामेकादश
मैत्रावरुणमैषा उच्यन्ते । तत्र प्रथममन्त्रमाह—

देवं ब॒र्हि॒रिन्द्रं॑ सुदे॒वं दे॒वैः । वी॒रव॑त्स्ती॒र्णं वे॒द्याम॑-
व॒र्धय॑त् । वस्तो॑वृ॒तं प्रा॒क्तो॑भू॒तम् । रा॒या ब॒र्हिष्म॑-
तोऽत्य॑गात् । व॒सुवे॑ने व॒सुधे॑यस्य वे॒तु यज॑, इति ।

बर्हिःशब्देन दर्भाभिमानिप्रथमानुयाजदेवतास्वरूपमुच्यते । तद्बर्हिरिन्द्रं
देवमवर्धयत् । कीदृशं बर्हिः । सुदेवं शोभना देवता यस्य तत्सुदेवं सर्वे
देवा बर्हिषि सीदन्ति । तथा देवैर्देवसदृशैर्ऋत्विग्भिर्वेद्यां स्तीर्णं प्रसारितम् ।
तथा वीरः कर्मशूरो यजमानोऽस्यास्तीति वीरवत् । वस्तोरक्तोरित्येतदव्य-
यद्वयमहोरात्रवाचकम् । इदं बर्हिर्वस्तोरहनि वृतं संपादितम् । अक्तो रात्रौ
प्रभृतं प्रकर्षेणोन्नतदेशे स्थापितम् । तादृ॑ बर्हिं राया धनेन बर्हिष्मतो
बर्हिर्युक्तानन्यान्वागानत्यगादतीत्य गत इतरयागेभ्योऽधिकं धनं प्रय-
च्छतीत्यर्थः । वसुधेयस्य वसु धनमेव धेयं संपादनीयं यस्य कुबेरादेः
सोऽयं वसुधेयस्तस्य वसुवने धनदाननिमित्तं तदीयं धनमस्मभ्यं दातु-
मित्यर्थः । वेतु बर्हिर्देव आज्यं पिबतु । तदर्थं हे होतॄयज याज्यां पठ ।

अथ द्वितीयमन्त्रमाह—

दे॒वीर्द्वार॑ इन्द्रं॑ संघा॒ते । वि॒ड्धी॒र्याम॑न्नव॒र्धय॑न् ।

आ वत्सेन वरुणेन कुमारेण च मीविता अपार्वी-
णम् । रेणुककाटं नुदन्ताम् । वसुवने वसुधेयस्य
वियन्तु यज (१), इति ।

द्वारशब्दाभिधेयाः स्त्रीमूर्तयो द्वितीयानुयाजदेवतास्ता देव्य इन्द्रमवर्धयन् ।
कीदृश्यः । संघाते विद्वीर्द्धाराभिमानित्वात्कवाटद्वयमेलने दृढश-
क्तयः । कुत्र वर्धितवत्यो यामन्त्रियमरूपयागे । वत्सोऽत्यन्तबालस्तरुणो
युवा तयोर्मध्ये वर्तमानः कुमारः । चकारस्तेषां समुच्चये । आकारः
कात्सर्यवाची, सवैरपह्यैः सहितमिन्द्रमित्यर्थः । किंचैता द्वाद्वेवता मीविता
बलाधिक्येन स्थौल्यमापन्नाः सत्यो रेणुककाटमपनुदन्ताम् । कट्यां भवं
काटं लिङ्गं रेणुकं रमणशीलं काटं यस्य राक्षसादेस्तं स्वैरचारिणं निरा-
कुर्वन्तु । दृष्टान्तार्थोऽर्वञ्श(श)ब्दः । दुर्दान्ताश्वो यथा विषयव्यसनेन यत्र
कापि बडवामारोहति तादृशमित्यर्थः । ता देव्यो वियन्तवाज्यं पिवन्तु ।
वसुवन इत्यादि पूर्ववत् ।

अथ तृतीयमन्त्रमाह—

देवी उषासा नक्ता । इन्द्रं यज्ञे प्रयत्यह्वेताम् ।
दैवीर्विशः प्रायासिष्टाम् । सुप्रीते सुधिते अभूताम् ।
वसुवने वसुधेयस्य वीतां यज, इति ।

उषासानक्तशब्दवाच्ये अहोरात्राभिमानिन्यौ तृतीयानुयाजदेव्यौ । ते उभे
प्रयति प्रकर्षेण गच्छति वर्तमाने यज्ञ इन्द्रमह्वेतामिन्द्रस्याऽह्वानमकुरुताम् ।
दैवीर्विशो देवसंबन्धिनाः प्रजाः प्रायासिष्टां प्रकर्षेण प्रापितवत्त्वौ । स्वयं
च सुप्रीते अत्यन्ततुष्टे सुधिते सुखप्राप्तियुक्ते अभूताम् । सुप्रीतसुधितशब्दौ
सुखप्राप्तिवाचकौ । तादृशौ देव्यौ वीतां पिवताम् ।

अथ चतुर्थमन्त्रमाह—

देवी जोष्टी वसुभिती । देवमिन्द्रमवर्धताम् ।

अयाव्यन्याऽघा द्वेषां॑ सि । आऽन्याऽवाक्षीद्वसु
वार्याणि । यजमानाय शिक्षिते (२) । वसुवेन
वसुधेयस्य वीतां यज, इति ।

यथा तृतीयानुयाजदेवस्योषासानक्तशब्दवाच्ये द्वे स्त्रीमूर्ती तथा चतुर्थानु-
याजदेवस्य जोष्टीशब्दवाच्ये द्वे स्त्रीमूर्ती । ते च वसुधिवी सुखमाप्तिमुक्ते ।
तादृश्याबुधे इन्द्रं देवमवर्धतां वर्धितवत्यौ । तयोरुभयोर्मध्येऽन्या काचि-
देव्यघा द्वेषांसि द्वेष्याणि पापान्ययाव्यस्मत्तः पृथक्कृतवती । अन्येतरा
देवता वार्याणि वसु वरणीयानि धनान्य(न्या)वाक्षीत्सर्वतः प्रापित-
वती । किमर्थं यजमानाय । कीदृशौ देव्यौ शिक्षिते कुशले ।

अथ पञ्चममन्त्रमाह —

देवी ऊर्जाहुती दुधे सुदुधे । पयसेन्द्रमवर्धताम् ।
इषमूर्जमन्याऽवाक्षीत् । सग्वि सपीतिमन्या ।
नवेन पूर्वं दयमाने । पुराणेन नवं । अधातामू-
र्जमूर्जहिती वसु वार्याणि । यजमानाय शिक्षिते ।
वसुवेन वसुधेयस्य वीतां यज (३), इति ।

ऊर्जाहुतिशब्दवाच्ये पञ्चमानुयाजदेवते स्त्रीमूर्ती । ते च दुधे अपेक्षितस्य
फलस्य दोहयित्र्यौ, सुदुधे सुष्ठु दोग्धुं शक्ये, तादृश्याबुधे पयसा क्षीरवि-
कारेण हविषेन्द्रमवर्धतां वर्धितवत्यौ । तयोरन्या काचिदिषमन्नमूर्जं रसं
चावाक्षीत्प्रापितवती । इतरा तु सग्वि सहभोजनं सपीति सहपानं चोभयोः
प्रापितवती । ते चोभे नवेनेदानीं क्रियमाणेन हविषा पुरा कदाचिदनुष्ठितं
हविर्दयमाने रक्षयित्र्यौ पुराणेन च हविषा नवं हविः पालयन्त्यौ हविर्द्वये-
नात्यन्ततुष्टे इत्यर्थः । ते चोर्जाहुती देव्यावूर्जं क्षीरादिरसमधातां संपादि-
तवत्यौ । शेषं पूर्ववत् ।

अथ षष्ठमन्त्रमाह—

देवा देव्या होतारा । देवमिन्द्रमवर्धताम् । हताघ-

शस्सावाभाष्टां वसु वार्याणि । यजमानाय शिक्षितौ ।

वसुवने वसुधेयस्य वीतां यज, इति ।

द्वेव्याहोतृशब्दवाच्यौ षष्ठानुयाजदेवस्य द्वौ देहौ । तथाविधौ देवाविन्द्रं देवमवर्धतां वर्धितवन्तौ । कीदृशौ देवौ । हताघशंसावघमस्माद्विषयं द्रोहं शंसतीत्यधशंसौ वैरी । स च हतो याभ्यां तौ हताघशंसौ । तादृशौ देवौ यजमानार्थं वरणीयानि वसून्याभाष्टांमाहृतवन्तौ । शिक्षितौ कुशलो ।

अथ सप्तममन्त्रमाह—

देवीस्तिस्तिस्तिस्त्रो देवीः । पतिमिन्द्रमवर्धयन् । अस्पृ-
क्षद्भारती दिवम् । रुद्रैर्यज्ञं सरस्वती । इडा वसु-
मती गृहान् (४) । वसुवने वसुधेयस्य वियन्तु
यज, इति ।

इडा सरस्वती भारतीत्येतास्तिस्त्रो देव्यः सप्तमानुयाजदेवताः । परस्पर-
वियोगः कदाचिदपि नास्तीति विवक्षया पुनरपि तिस्त्रो देवीरित्युक्तम् ।
तास्तिस्त्रः पतिं पालकमिन्द्रमवर्धयन्वर्धितवत्यः । तासां मध्ये भारती देवी
दिवं द्युलोकमस्पृक्षत्स्पृष्टवती द्युलोके वर्तत इत्यर्थः । सरस्वती देवी रुद्रै-
र्देवैः सहिता यज्ञमस्पृक्षदपालयदित्यर्थः । इडा देवी वसुमती धनयुक्ता
भूत्वा गृहानस्पृक्षदपालयत् । तास्तिस्त्रो देव्यो वियन्तु पिवन्तु ।

अथाष्टममन्त्रमाह—

देव इन्द्रो नराशंसः । त्रिवरुथस्त्रिवन्धुरः । देव-
मिन्द्रमवर्धयत् । शतेन शितिपृष्ठानामाहितः । सह-
स्रेण प्रवर्तते । मित्रावरुणेदस्य होत्रमर्हितः । बृह-
स्पतिः स्तोत्रम् । अश्विनाऽऽध्वर्यवम् । वसुवने
वसुधेयस्य वेतु यज (५), इति ।

नराशंसशब्देनाष्टमानुयाजदेव उच्यते । स च परमैश्वर्ययोगादिन्द्रः ।

स च त्रिवरुथस्त्रिविधसेनायुक्तः । त्रिवन्धुरस्त्रिविभोजतावनतभावयुक्तः । समीपवर्तिनी काचित्सेनाऽत्युन्नता, ततो बहिर्भूता मध्यमा काचिदानता, ततोऽपि बहिर्भूताऽधमाऽत्यन्तमानता । तादृशो देवः प्रसिद्धमिन्द्रं देवं वर्धितवान् । स च नराशंसः शितिपृष्ठानां श्वेतपृष्ठानां गवां शतेन सहस्रेण चाऽऽहितः सर्वतो व्याप्तः प्रवर्तते । मित्रावरुणेन्मित्रावरुणावेवास्य नराशंसस्य होत्रं होतृत्वमर्हत्तः । बृहस्पतिः स्तोत्रं स्तोतृत्वमुद्रातृत्वमर्हति । अश्विनौ चाऽऽध्वर्यवमध्वर्युत्वमर्हतः ।

अथ नवममन्त्रमाह—

देव इन्द्रो वनस्पतिः । हिरण्यपर्णो मधुशाखः सुपिप्पलः । देवमिन्द्रं मवर्धयत् । दिवमग्रेणाऽऽप्रात् । आऽन्तरिक्षं पृथिवीमदृशहीत् । वसुवने वसुधेयस्य वेतु यज, इति ।

नवमानुयाजदेवो वनस्पतिशब्दवाच्यः । स च परमैश्वर्ययोगादिन्द्रः । वृक्षाभिमानित्वेन तदाकारत्वाद्विरण्यपर्णः सुवर्णमयपत्रयुक्तः, मधुशाखो मधुराभिः कोमलाभिः शाखाभिर्युक्तः, सुपिप्पलः शोभनेन फलेन युक्तः । सोऽयं वनस्पतिर्देवं इन्द्रं देवं वर्धितवान् । स्वकीयेन वृक्षाग्रेण दिवं द्युलोकमाप्रात्पूरितवान् । तथाऽन्तरिक्षमाप्राप्तमध्यभागेन पूरितवान् । पृथिवीमदृशीन्मूलैर्दृढीकृतवान् ।

अथ दशममन्त्रमाह—

देवं बर्हिर्वारितीनाम् । देवमिन्द्रं मवर्धयत् । स्वासस्थमिन्द्रेणाऽऽसन्नम् । अन्या बर्हिःस्पृश्यभूत् । वसुवने वसुधेयस्य वेतु यज, इति ।

दशमानुयाजदेवो दर्भाभिमानो बर्हिःशब्दवाच्यः । तच्च बर्हिर्वारितीनां वारां जलानामितयः प्राप्तयो वारितयस्वासां वारितीनां देवं द्योतकं दर्भेषु प्ररुद्धेषु भूमौ जलप्राप्तिर्जातेत्यनुमातुं शक्यते, तादृशं बर्हिरिन्द्रमवर्धयद्वर्धितवत् । कीदृशं बर्हिः, इन्द्रेण स्वासस्थं शोभनमासनं स्वासस्तस्मिन्स्थातुं

योग्यं स्वासस्थम् । इन्द्रो हि बर्हिषि सुखेनोपविशति । अत एवाऽऽसन्नमिन्द्रस्य संप्रीयवर्ति भूत्वाऽन्यानि लौकिकानि बर्हिष्वभ्यभूतिरस्कृतवत् । न हि लौकिकानि बर्हिषि मन्त्ररहितानीन्द्रेण स्थातुं योग्यानि ।

अथैकादशमन्त्रमाह—

देवो अग्निः स्विष्टकृत् । देवमिन्द्रं मवर्धयत् । स्विष्टं
कुर्वन्ति स्विष्टकृत् । स्विष्टमय करोतु नः । वसुधने
वसुधेयस्य वेतु यज (६), इति ।

वियन्तु यज शिक्षिते शिक्षिते वसुधने वसुधेयस्य वीतां यज गृहान्वेतु यजा-
भूत् षट् च ।

देवं बर्हिर्देवीर्द्विरो देवी उषासा नक्ता देवी जोष्टी देवी ऊर्जाहुती देवा दैव्या
होतारा शिक्षितौ देवास्तिस्त्रस्तिस्त्रो देवीः पति देव इन्द्रो नराशक्से देव इन्द्रो वन-
स्पतिर्देवं बर्हिर्वारितीनां देवो अग्निः स्विष्टकृद्देवम् ।

वेतु वियन्तु चतुर्वीतामेको वियन्तु चतुर्वेतु । अवर्धयदवर्धयन्त्रिर्वर्धतामेकोऽवर्ध-
यन्चतुर्वर्धयत् । वस्तोरा वत्सेन दैवीरयावीषः हतास्पृक्षच्छतेन दिवमिन्द्रः स्वास-
स्थः स्विष्टम् ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके षष्ठाध्याये

दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

=====

स्विष्टकृन्नामकोऽग्निरेकादशानुवाजदेवः । स इन्द्रं देवं वर्धितवान् । अत्र
सर्वत्राऽऽशंसार्यस्वाद्भूतवर्जिर्देशः । यत्पूर्वमिष्टं तत्सर्वं सुष्टु कुर्वन्वर्धयत् इति
व्युत्पत्त्या स्विष्टकृदिति नाम संपन्नम् । तादृशो देवो नोऽस्मदर्थमग्रास्मि-
न्यज्ञे स्विष्टं करोतु । वसुधेयस्य धनस्वामिनो वसुधने धनदानानिमित्तं
वेत्वयं देव आज्यं पिबतु । हे होतस्तदर्थं याज्यां पठ ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यब्राह्मणभाष्ये षष्ठप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

अथ षष्ठ एकादशोऽनुवाकः ।

निर्वपकास्त्रीनो योऽयमैन्द्रः पशुः सूत्रकारेणोक्तः “निर्वपनकाष्ठ ऐन्द्रं पशुमाकृभते” इति । तन्नानुवाजार्था मैत्रावरुणमैषा दशमेऽनुवाकेऽभिहिताः । अयैकादशे चोदकप्राप्तपशुत्रये प्रयाजार्था मैत्रावरुणमैषा उच्यन्ते । अस्याः कौकिल्याः प्रकृतिभूतायां सौत्रामण्यां पशुत्रयं विहितम्—“आश्विनं धूम्रमाकृभते सारस्वतं मेषमैन्द्रमृषभम्” इति । तदेतच्चमत्र चोदकप्राप्तं तदीयेषु प्रयाजमेषेषु प्रथममन्त्रमाह—

होता यक्षत्समिधाऽग्निमिडस्पदे । अश्विनेद्रुः सरस्वतीम् । अजो धूम्रो न गोधूमैः कलैर्वैषजम् । मधुशर्षपैर्न तेज इन्द्रियम् । पयः सोमः परिस्रुता घृतं मधु । वियन्त्वाज्यस्य होतर्यज, इति ।

सर्वप्रयाजसाधारणो देवोऽग्निस्तस्य विषेष्टमूर्त्यः समिदादयः । योऽयं दैव्यो होता सोऽयमिडस्पदे सोमक्रयणीपदपांसुयुक्त आहवनीये समिधाऽग्निं यक्षत्समिन्मूर्तिरूपेण वर्तमानमग्निं यक्षत्पूजयतु । तद्द्वारेणाश्विनौ द्वाविन्द्रं सरस्वतीं च देवतात्रयं पूजयतु । योऽयमजो धूम्रवर्णः “आश्विनं धूम्रमाकृभते” इति विहितः सोऽयमत्र सक्त्वर्थे गोधूमैः कलैर्वैषज्ये सह मेषजमौषधमनिष्टनिवारकमित्यर्थः । अत्राजो धूम्रो न गोधूमैरित्युक्तो नकारः साहित्यार्थः । एवमुत्तरत्रापि यथोचितं साहित्यार्थं उपमार्यो वा योजनीयः । यानि शृष्पाणि व्रीह्यङ्कुराणि तैः सहितं मधुरमिदं द्रव्यं तेजस इन्द्रियस्य च कारणत्वेन तद्रूपम् । येषं परिस्रुता धारया स्रवन्ती सुरा यच्च पयः क्षीरं तदुभयमत्र सोमः सोमसदृशं मधु घृतं मधुरघृतसदृशम्, अतस्तदीयं कर्म निष्पादयितुं योऽयं समिदारुणोऽग्निर्देवोऽश्विन्द्रसरस्वत्याख्या देवास्ते सर्वेऽप्याज्यस्य वियन्त्विदमाज्यं पिबन्तु । तदर्थं हेमन्नुष होतर्यज याज्यां पठ ।

अथ द्वितीयमन्त्रमाह—

होता यक्षत्तनूनपात्सरस्वती । अविर्मेषो न भेष-

जम् । पथा मधुमताऽऽभरन् । अश्विनेन्द्राय वीर्यम्
 (१) । बदरैरुपवाकाभिर्भेषजं तोक्मभिः । पयः
 सोमः परिस्नुता घृतं मधु । वियन्त्वाज्यस्य होत-
 र्यज, इति ।

योऽयं द्वितीयप्रयाजदेवस्तनूनपाप्नामको या च सरस्वती यौ च सरस्वत्यु-
 पलक्षितावश्विनौ यश्च सरस्वत्युपलक्षित इन्द्रस्तान्सर्वान्देवानयं दैव्यो होता
 यस्तपूजयतु । योऽयमत्राविजातीयो मेषः “ सारस्वतं मेषम् ” इतिवाक्य-
 विहितः सोऽयं मधुमता पथा सह भेमजमनिष्टनिवारकम्, कर्मानुष्ठानमेवात्र
 मधुरः पन्थाः, अत्राश्विना तदुपलक्षिताः सर्वे देवा इन्द्राय वीर्यमाभरन् ।
 कीदृशं वीर्यं बदरैः सक्तुहेतुभिर्बदरफलैरुपवाकाभिर्हरितयवैस्तोक्मभिरङ्क-
 कुरितव्रीहिभिश्च निष्पन्नं भेषजमनिष्टनिवारकम् । ‘ पयः सोमः ’ इत्यादि
 पूर्ववत् ।

अथ तृतीयमन्त्रमाह—

होता यक्षन्नराशंसं न नग्रहुम् । पतिः सुरायै भेष-
 जम् । मेषः सरस्वती भिषक् । रथो न चन्द्रा-
 श्विनोर्वपा इन्द्रस्य वीर्यम् । बदरैरुपवाकाभिर्भेषजं
 तोक्मभिः । पयः सोमः परिस्नुता घृतं मधु । विय-
 न्त्वाज्यस्य होतर्यज (२), इति ।

तृतीयप्रयाजदेवो नराशंसस्तमग्न्यादिदेवसंयुक्तं होता पूजयतु । साहित्य-
 वाचिना नकारेण देवतान्तरयोगोऽवगम्यते । नग्रहुशब्दः स्थूलयवनिष्पन्न-
 सक्तुवाची । स च द्रव्यविशेषमेलनेन सुरायाः पतिः पालकस्तादृशसुरापतिं
 नग्रहुं भेषजमनिष्टनिवारकं कर्तुं दैव्यो होता पूजयत्वित्यन्वयः । योऽयं
 विहितो मेषरूपः पशुर्या च तद्देवता सरस्वती तदुभयं भिषक्चक्रित्सकसदृशं
 सर्वारिष्टनिवारकमित्यर्थः । येयं वपा सेषमश्विनोर्देवयो रथो न चन्द्रा
 चन्द्रद दृष्टादकारी, इन्द्रस्य तु वीर्यं सामर्थ्यहेतुः । बदरैरुपवाकादिपूर्ववत् ।

अथ चतुर्थमन्त्रमाह—

होता यक्षदिडेडित आजुह्वानः सरस्वतीम् । इन्द्रं
बलेन वर्धयन् । ऋषभेण गोवोन्द्रियम् । अश्विने-
न्द्राय वीर्यम् । यैवैः कर्कन्धुभिः । मधुलाजैर्न
मासरम् । पयः सोमः परिस्रुता घृतं मधु । विय-
न्त्वाज्यस्य होतर्यज, इति ।

इदंशब्देन चतुर्थमयाजदेव उच्यते । इडा देवेन सहाश्विसरस्वतीन्द्रदेवा-
न्होता यजतु । कीदृश इन्द्रः, ईडितो मन्त्रैः स्तुतः, सरस्वतीमाजुह्वान इह
कर्मण्याह्वयन्वर्तते । इन्द्रं बलेन वर्धयन्वर्तते । ऐन्द्रमृषभमितिबिहितेन गोजा-
तयेनर्षभेणेन्द्रियं वर्धयन्वर्तते । अश्विसहितायेन्द्राय वीर्यं वर्धयन्वर्तते । ये
सकत्वर्था यवा ये च कर्कन्धवः स्थूलवदरफलविशेषा ये च लाजसदृशा
व्रीहिवीजविशेषास्तैः सर्वैर्युक्तं मधु मधुरं मासरं मासरद्रव्यं वर्धयन्वर्तते ।
मासरं तक्रमिश्रितं सूक्ष्मयवचूर्णम् ।

अथ पञ्चममन्त्रमाह—

होता यक्षद्वर्हिः सुष्टरीमोर्णम्रदाः । भिषङ्नासत्या
(३) । भिषजाऽश्विनाऽश्वा शिशुमती । भिष-
ग्धेनुः सरस्वती । भिषग्दुह इन्द्राय भेषजम् । पयः
सोमः परिस्रुता घृतं मधु । वियन्त्वाज्यस्य होत-
र्यज, इति ।

दर्भाभिमानी बर्हिःशब्दवाच्यः पञ्चममयाजदेवस्तं देवं होता यजतु ।
कीदृशो देवः, सुष्टरीमा शोभनस्तरीमा वेद्यामास्तरणं यस्यासौ सुष्टरीमा,
ऊर्णम्रदाः कम्बलवन्मृदुः । इह कर्मणि नासत्या भिषगाश्विदेवौ चिकि-
त्सकौ विघ्नरूपानिष्टनिवारकौ । न केवलमत्रैव किंतु सर्वत्र । भिषजाऽ-
श्विना तौ देवौ चिकित्सकौ । कीदृशाश्वाऽश्ववन्तौ व्यापिनौ वा । शिशु-
मती निशितबुद्धिर्येयं सरस्वती साऽपि धेनुः प्रीणयित्री सती भिषक्चिकि-

तसकसदृशी । योऽयमश्विरूपः सरस्वतीरूपश्च भिषक्सोऽयमिन्द्रार्थं भेषज-
मौषधसदृशमिदं कर्म दुहे दोग्धि निष्पादयतीत्यर्थः ।

अथ षष्ठमन्त्रमाह—

होता यक्षद्दुरो दिशः । कवण्यो न व्यचस्वतीः ।
अश्विभ्यां न दुरो दिशः । इन्द्रो न रोदसी दुधे ।
दुहे कामान्त्सरस्वती (४) । अश्विनेन्द्राय भेष-
जम् । शुक्रं न ज्योतिरिन्द्रियम् । पयः सोमः परि-
स्रुता घृतं मधु । वियन्त्वाज्यस्य होतर्यज, इति ।

दुरःशब्दाभिधेया द्वाराभिमानिन्यः षष्ठप्रयाजदेवतास्ता होता यजतु । ताः
कीदृशः, दिशो दिगात्मिकाः कवण्यो न कवाटयुक्ता इव वर्तन्ते । व्यच-
स्वतीर्व्याप्तिमत्यः । ईदृशो दिगात्मिका दुरारूपा देवता अश्विभ्यां नाश्वि-
देवाभ्यां सह वर्तन्ते । इन्द्रो नेन्द्रस्तु रोदसी द्यावापृथिव्यौ दुधे दोग्धि
तत्रत्यं सारं संपादयतीत्यर्थः । सरस्वती कामं दुहे दोग्धि संपादयति ।
अश्विनेन्द्रायश्विभ्यां सहितायेन्द्राय भेषजमौषधसदृशमिदं कर्म शुक्रं न
शुद्धमिव ज्योतिः प्रकाशकमिन्द्रियं संपाद्यत इति शेषः ।

अथ सप्तममन्त्रमाह—

होता यक्षत्सुपेशसोषे नक्तंदिवा । अश्विना संजा-
नाने । समञ्जाते सरस्वत्या । त्विषिमिन्द्रे न भेष-
जम् । श्येनो न रजसा हृदा । पयः सोमः परि-
स्रुता घृतं मधु (५) । वियन्त्वाज्यस्य होतर्यज, इति ।

उषाशब्देन सप्तप्रयाजदेवस्य मूर्तिद्वयमहोरात्राभिमानिरूपमुच्यते । द्वे उषे
होता यजतु । कीदृशे उषे, सुपेशसे शोभनरूपयुक्ते नक्तंदिवाऽहोरात्ररूपे
अश्विना संजानाने अश्विदेवाभ्यां संयुज्य सर्वं जानतयौ । तथा सरस्वत्या

सह सम्पञ्जाते सम्यग्गच्छन्त्यौ, तादृश्यौ देव्याविन्द्रे भेषजं नौषधमिव त्विषिं दीप्तिं कृतवत्याविति शेषः । श्येनो न प्रवक्ष्यतीति रजसा रज्जकेन हृदा हृदयेन संयुक्ते इति शेषः । यथा श्येनस्तीव्रवेगेन(ण) मनुष्याणां हृदयं रज्जयति तद्वदिमे अपि स्वकार्यनिष्पादनेन रज्जयत इत्यर्थः ।

अथाष्टममन्त्रमाह—

होता यक्षद्वैव्या होतारा भिषजाऽश्विना । इन्द्रं न
जागृवी दिवा नक्तं न भेषजैः । शूषं सरस्वती
भिषक् । सीसेन दुह इन्द्रियम् । पयः सोमः परि-
स्रुता घृतं मधु । वियन्त्वाज्यस्य होतर्यज, इति ।

दैव्याहोतृशब्देनाष्टमयाजदेवस्य द्वौ देहावुच्येते । तौ होता यजतु । भिष-
जाऽश्विना भिषग्रूपावश्विनावपि यजतु । इन्द्रं नेन्द्रमपि यजतु । नकारः
समुच्चयार्थः । कीदृशौ होतारौ, दिवा नक्तं न दिवसे रात्रौ च भेषजैरौषधै-
र्जागृवी जागरूकावनिष्टपरिहारेण निरन्तरं सावधानावित्यर्थः । येयं सर-
स्वती सा भिषक्समाना सती सीसेन सीसक्रीतेन शष्पद्रव्येण शूषं बलमि-
न्द्रियं चक्षुरादिपाटवं च दुहे दोग्धि संपादयतीत्यर्थः ।

अथ नवममन्त्रमाह—

होता यक्षत्तिस्त्रो देवीर्न भेषजम् । त्रयस्त्रिधातवोऽ-
पसः । रूपमिन्द्रे हिरण्यम् । (६) । अश्विनेडा
न भारती । वाचा सरस्वती । मह इन्द्राय दधुरि-
न्द्रियम् । पयः सोमः परिस्त्रुता घृतं मधु । विय-
न्त्वाज्यस्य होतर्यज, इति ।

इहा सरस्वती भारतीत्येतास्त्रिस्त्रो देव्यो नवममयाजदेवतास्तास्त्रिस्त्रो देवी-
र्होता यजतु । ताश्च देव्य ई(इ)ज्यमानास्त्रयो लोकत्रयात्मिकास्त्रिधातवस्त्रीणि
शरीराणि धारयिष्यस्तत्तल्लोकमाप्तिरूपत्रिविधफलधारिण्यः सत्योऽप्रसोऽस्मा-

त्कर्मण इन्द्रे हिरण्यं हिरण्यं रूपं दधुः । किमिव भेषजं न, औषधमिव ।
यथा सर्वोपद्रवशमनहेतुरौषधमेवमिन्द्रे संपाद्यमानमिदं रूपमित्यर्थः । यावेता-
श्विनौ न याश्चेता इडाद्यास्तिस्रो देव्यस्ते सर्वे मिलित्वेन्द्रार्थं मह इन्द्रियम-
त्यधिकं बलं दधुः संपादितवन्तः ।

[अथ] दशममन्त्रमाह—

होता यक्षत्त्वष्टारमिन्द्रमश्विना । भिषजं न सरस्व-
तीम् । ओजो न जूतिरिन्द्रियम् । वृको न रभसो
भिषक् । यशः सुरया भेषजम् (७) । श्रिया न
मासरम् । पयः सोमः परिश्रुता घृतं मधु । विय-
न्त्वाज्यस्य होतुर्यज, इति ।

दशममयाजदेवस्त्वष्टा । तमिन्द्रमश्विनौ सरस्वतीं च होता यजतु । देवता-
नामेव दृष्टान्तः । भिषजं न, यथा भेषजमणिष्टनिवारकं तद्वदेते देवा इत्यर्थः ।
एतदेवमसादादोजआदि त्रयं संपद्यते । ओजः कर्मानुष्ठान उत्साहः, जूति-
र्जबो वेगस्तत्राऽऽलस्यराहित्यम्, इन्द्रियं करणपाटवम्, त्रितयसमुच्चयार्थो
नकारः । योऽयमस्मिन्कर्मणि वृकोऽस्ति तल्लोम्नामत्र संपादितत्वाल्लोमोपल-
क्षको वृकशब्दः । स च वृको रभसो भिषङ् न तीव्राश्रित्सक इव हितका-
रीत्यर्थः । यत्तु मासरं यवसक्त्वरूपं द्रव्यं तच्छ्रिया न संपदा सममित्यर्थः ।

ए(अथै)कदशमन्त्रमाह—

होता यक्षद्वनस्पतिम् । शमितारं शतक्रतुम् ।
भीमं न मन्युं राजानं व्याघ्रं नमसाऽश्विना
भामम् । सरस्वती भिषक् । इन्द्राय दुह इन्द्रियम् ।
पयः सोमः परिश्रुता घृतं मधु । वियन्त्वाज्यस्य
होतुर्यज (८), इति ।

एकादशप्रयाजदेवो वनस्पतिस्तं होता यजतु । कीदृशम्, शमितारं सर्वोप-
द्रवश्चमनहेतुम्, शतक्रतुं शतसंख्याकक्रतुनिष्पादकम्, भीमं भयंकरम्, मन्युं
क्रोधवन्तम्, राजानं मृगराजं सिंहं, भामं क्रोधवन्तम्, व्याघ्रं न व्याघ्रपि
यजत्वित्यन्वयः । सिंहलोम्नां व्याघ्रलोम्नां चात्र हविषि प्रक्षिप्तत्वात्तद्योगो-
पन्यासः । यावेतावश्विनौ ताभ्यां सहिता सरस्वतीन्द्रार्थमिन्द्रियं दुहे दुग्धे ।

[अथ] द्वादशमन्त्रमाह—

होता यक्षदग्निः स्वाहाऽऽज्यस्य स्तोकानाम् ।
स्वाहा मेदसां पृथक् । स्वाहा छागमश्विभ्याम् ।
स्वाहा मेषः सरस्वत्यै । स्वाहर्षभमिन्द्राय सिं-
हाय सहसेन्द्रियम् । स्वाहाऽग्निं न भेषजम् । स्वाहा
सोममिन्द्रियम् । स्वाहेन्द्रः सुत्रामाणः सवितारं
वरुणं भिषजां पतिम् । स्वाहा वनस्पतिं प्रियं
पाथो न भेषजम् । स्वाहा देवां आज्यपान् (९) ।
स्वाहाऽग्निः होत्राज्जुषाणो अग्निर्भेषजम् । पयः
सोमः परिश्रुतां घृतं मधु । वियन्त्वाज्यस्य होत-
र्यजं, इति ।

स्वाहाशब्देन द्वादशप्रयाजाभिमानो देवोऽभिधीयते । यद्यप्येकादशैव
प्रयाजा अनुष्ठेयास्तथाऽपि द्वितीयप्रयाजे तनूनपान्नराशंसमन्त्रयोरधिकारि-
भेदेन विकल्पित्वाद्द्वादश मन्त्रा अत्राऽऽम्नाताः । अतोऽयं द्वादशमन्त्रप्रति-
पाद्यो देवस्तं स्वाहाशब्देन विवक्षितमग्निं देवं होता यजतु । आज्यस्य
स्तोकानां स्तोकान्विन्दून्स्वाहा सुष्ठु जुहुयात्, मेदसां मेदांसि पृथग्विभज्य
स्वाहा सुष्ठु जुहुयात्, छागमश्विभ्यां स्वाहा सुष्ठु जुहुयात्, मेषं सरस्वत्यै
जुहुयात्, ऋषभमिन्द्राय जुहुयात्, सिंहाय लोमहेतवे सहसा बलेन सह-
न्द्रियं स्वाहा जुहुयात्, उद्दिश्य व्यजेदित्यर्थः । भेषजं नौषधि(ध?)मिव

वर्तमानमग्निं प्रथमाज्यभागदेवं स्वाहा होमेन तर्पयेत् । इन्द्रियमिन्द्रियाभिवृद्धिहेतुं सोमं द्वितीयाज्यभागदेवं होमेन तर्पयेत् । य एतेऽत्र पुरोडाशा विहिता । “ ऐन्द्रमेकादशकपालं निर्वपेत्सावित्रं द्वादशकपालं वारुणं दशकपालम् ” इति । तानेतानिन्द्रसवितृवरुणान्होमेन तर्पयेत् । तत्रेन्द्रः सुष्ठु रक्षकत्वात्सु (त्सु)ग्रामेति विशेष्यते । वरुणोऽनिष्टनिवारकत्वाद्भिषजां पतिरित्युच्यते वनस्पतिं यूपदेवं होमेन तर्पयेत् । स विशेष्यते प्रियं पाथो न भेषजमिति यथा प्रियमुदकं तृषाया औषधमेवमयं वनस्पतिरयनिष्टनिवारकत्वेनौषधरूपः । ये चाऽऽज्यपाः प्रयाजदेवता(वा)स्ता हो(न्हो)मेन तर्पयेत् । योऽस्विष्टकृद्देवोऽग्निस्तं होमेन तर्पयेत् । होत्राद्धोमाज्जुषाणः प्रीतः स्विष्टकृदग्निर्भेषजं क्रतुवैकल्यानिवारणेनौषधस्वरूपः ।

अथ प्रधानदेवार्थः भैषस्तमेतं त्रयोदशमन्त्रमाह—

होता यक्षदश्विना सरस्वतीमिन्द्रं सुत्रमाणम् ।
इमे सोमाः सुरमाणः । छागैर्न मेपैर्ऋषभैः सुताः ।
शप्पैर्न तोक्माभिः । लाजैर्महस्वन्तः । मदा मासरेण
परिष्कृताः । शुक्राः पयस्वन्तोऽमृताः । प्रस्थिता
वो मधुश्रुतः । तानश्विना सरस्वतीन्द्रः सुत्रामां
वृत्रहा जुषन्तां सौम्यं मधुं । पिबन्तु मदन्तु
वियन्तु सोमम् । होतर्यजं (१०), इति ।

धीर्यं वियन्त्वाज्यस्य होतर्यजं नासत्या सरस्वती मधुं हिरण्यं भेषजं
वियन्त्वाज्यस्य होतर्यजाऽऽज्यपानमृताः पञ्च च ॥

समिधाऽग्निः षट् । तनूनपात्सप्त । नराशः सप्तृषिः । इडोडितो यवैरष्टौ । बर्हिः स
दुरो नव । सुपेशसोवे नक्तृमृषिः । दैव्या होतारा रसः । तिस्रस्त्वष्टारमष्टावष्टौ

स्पतिमृषिः । अग्निं त्रयोदश । अश्विना द्वादश त्रयोदश । समिधाऽग्निं बदरैर्वद-
वैरश्विना त्विषिमश्विना न मेघजं रूपमश्विना भीमं मामम् ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके षष्ठाध्याये
एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

गौ देवावश्विनौ या च सरस्वती यश्च सुत्रामेन्द्रस्तानेतान्मुखदेवान्देव्यो
ता यजतु पूजयतु । ये चाऽऽश्विनसारस्वतैन्द्रग्रहास्त इमे सोमाः सोमसदृशाः
रामाणः सुष्ठु रमणीयाः, मेघैः सारस्वतमेघावयवैर्ऋषभैरेन्द्रर्षभावयवै-
रगैर्नाऽऽश्विनच्छागावयवैरपि हविर्विशेषैर्निमित्तभूतैः सुता उत्पादिताः ।
नि त्रीक्ष्णङ्कुरजन्याणि शष्पानि बालतृणानि यानि चाङ्कुरावस्थापन्मानि
वमानि ये च बीजावस्था लाजास्तैस्त्रिभिरपि द्रव्यैरेते वागा महस्वन्तस्ते-
स्वनो भासन्ते, मदा मदहेतुना मासरेण यवसक्तद्रव्येण परिष्कृता अकं-
ताः शुक्रा निर्मलाः पयस्वन्तः पयसा युक्ता अमृताः स्वादुत्वेनामृतस-
ना हेऽश्विसरस्वतीसुत्रामेन्द्ररूपा देवा वो युष्मदर्थं मधुश्चुतो माधुर्यरसस्त्रा
गो ग्रहाः प्रस्थिताः संपादिताः, तान्ग्रहानश्व्यादय एते देवा जृषन्तां
न्तां, तत्रत्वं सौम्यं रमणीयं मधु मधुरं रसं पिबन्तु । ततो मदन्तु
वन्तु । ततः सोमं वियन्तु सोमत्वेन स्वी कुर्वन्तु । तदर्थं हे मानुष होत-
। यज्वां पठ ।

ति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे षष्ठप्रपाठके एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

अथ षष्ठे द्वादशोऽनुवाकः ।

द्वादशे प्रयाजमेषा उक्ताः । अथ द्वादशे प्रयाजयाज्या आमियोऽभिधी-
ते । तत्र प्रथमामाह—

समिद्धो अग्निरश्विना । तप्तो घर्मो विराट्सुतः ।

दुहे धेनुः सरस्वती । सोमं शुक्रमिहेन्द्रियम्, इति ।

हेऽश्विनौ समिद्धः संदीप्तः समिन्नामकः प्रथमप्रयाजदेवोऽग्निस्तप्तो धर्मः
संतप्तप्रवर्ग्यसदृशो विराड्विशेषेण राजमानः सुत उत्पन्नः । तथा धेनुः प्रीण-
यित्री सरस्वती शुक्रं शुद्धमिन्द्रियमिन्द्रियवृद्धिहेतुं सोमं सोमसदृशं हवि-
र्दुहे दोग्धि संपादयति ।

[अथ] द्वितीयामाह—

तनूपा भिषजा सुते । । अश्विनोभा सरस्वती । मध्वा
रजांसीन्द्रियम् । इन्द्राय पथिभिर्वहान्, इति ।

तनूपा द्वितीयप्रयाजदेवो भिषजौ चिकित्सकावश्विनावुभौ सरस्वतीत्येते
देवाः सुते प्रवृत्ते कर्मणि मध्वा मधुना रसेन युक्तानि रजांसि रञ्जकानि
हवींषि विविधमिन्द्रियं हविर्जन्यं सामर्थ्यं चेन्द्रार्थं पथिभिरनुष्ठानरूपैर्मार्गे-
र्वहान्वहन्तु संपादयन्तु ।

[अथ] तृतीयामाह—

इन्द्रायेन्दुः सरस्वती । नराशक्तेन नग्रहुः (१) ।
अधातामश्विना मधु । भेषजं भिषजा सुते, इति ।

नराशंसो मन्त्रपाठक्रमेण तृतीयप्रयाजदेवस्तेन सहिता सरस्वतीन्द्रार्थमिन्दु-
मैश्वर्यकरं हविःसारं नग्रहुरेतच्छब्दवाच्यं स्थूलयवपिष्टसक्तरूपं संपादयतीति
शेषः । अश्विना भिषजा चिकित्सकावश्विनौ सुते प्रवृत्तेऽस्मिन्कर्मणि मधु
भेषजं मधुरमौषधरूपं हविरधातां संपादितवन्तौ ।

अथ चतुर्थीमाह—

आजुह्वाना सरस्वती । इन्द्रायिन्द्रियाणि वीर्यम् ।
इडाभिरश्विनाविषम् । समूर्जः स रयिर्दधुः, इति ।

चतुर्थप्रयाजदेवता इडास्ताभिः सहिता सरस्वत्याजुह्वाना स्वयं कर्मण्या
यमानेन्द्रार्थमिन्द्रियाणि वीर्यं च संपादयितुं योग्यं हविर्दधातिवाति शेषः ।

अश्विनौ देवौ ताभिरिडाभिः सहेषमन्नं दधुः संपादितवन्तः । ऊर्जं क्षीरादे-
रसं संपादितवन्तः । रयिं धनं संपादितवन्तः ।

[अथ] पञ्चमीमाह—

अश्विना नमुचेः सुतम् । सोमश्शुक्रं परिस्नुता । सर-
स्वती तमाभरत् । बर्हिषेन्द्राय पातवे (२), इति ।

बर्हिःशब्दाभिधेयः पञ्चमप्रयाजदेवः । हेऽश्विनौ तेन बर्हिषा युक्ता सर-
स्वती सुतमभिषुतं शुक्रं निर्मलं सोमं सोमत्वेन भाषितं रसं नमुचेः सका-
शादाभरदाहरत् किमर्थमिन्द्रार्थं पातवे पातुम् ।

अथ षष्ठीमाह—

कवण्यो न व्यचस्वतीः । अश्विभ्यां न दुरो दिशः ।
इन्द्रो न रोदसी दुधे । दुहे कामान्त्सरस्वती, इति ।

दुरःशब्दाभिधेया या द्वाराभिमानिन्यः षष्ठप्रयाजदेवताः कवण्यो न क-
षाटवत्य इव व्यचस्वतीरवकाशवत्योऽश्विभ्यां नाश्विभ्यामपि सह वर्तन्त
इति शेषः । इन्द्रो नेन्द्रोऽपि रोदसी दुधे द्यावापृथिव्यौ दोग्धि । सरस्वती
कामान्दुहे दोग्धि ।

[अथ] सप्तमीमाह—

उषासा नक्तमश्विना । दिवेन्द्रश्चायमिन्द्रियैः ।
संजानाने सुपेशसा । समञ्जाते सरस्वत्या, इति ।

हेऽश्विनानुषासानक्तशब्दवाच्ये अहोरात्राभिमानिन्यौ सप्तमप्रयाजदेवते
इन्द्रं दिवेन्द्रियैः संजानाने संयोजयेते । सायं सुपेशसा शोभनरूपेण संजा-
नाने संयोजयेते । तथा सरस्वत्या समञ्जाते संयोजयेते ।

अथाष्टमीमाह—

पातं नो अश्विना दिवा । पाहि नक्तं सरस्वति
(३) । दैव्यां होतारा भिषजा । पातमिन्द्रश्चा

सुते, इति ।

हेऽश्विनौ दिवा नोऽस्मान्पातम् । हे सरस्वति नक्तमस्मान्पाहि । दैव्यहो-
तृशब्दवाच्यौ हेऽष्टमप्रयाजदेवौ युवां भिषजौ चिकित्सकौ सचा परस्परं
संयुक्तौ सुते प्रवृत्तेऽस्मिन्कर्मणीन्द्रं पातम् ।

[अथ] नवमीमाह—

तिस्रस्त्रेधा सरस्वती । अश्विना भारतीडा । तीव्रं
परिस्रुता सोमम् । इन्द्राय सुषवुर्मदम्, इति ।

हेऽश्विनौ सरस्वती भारतीडेत्येतास्तिस्रो नवमप्रयाजदेवतास्त्रेधा लोकत्रय-
रूपेण वर्तमानाः परिस्रुता परिस्रवन्त्या सुरया सहितं तीव्रं तीव्रगन्धोपेतं
सोमं सोमसदृशं मदं मदकरं हविरिन्द्राय सुषवुरिन्द्रार्थं संपादितवत्तः ।

[अथ] दशमीमाह—

अश्विना भेषजं मधु । भेषजं नः सरस्वती । इन्द्रे
त्वष्टा यशः श्रियम् । रूपं रूपमधुः सुते, इति ।

यावेतावश्विनौ या च सरस्वती योऽपि त्वष्टा दशमप्रयाजदेवस्ते सर्वे
मिलित्वा भेषजं सर्वेषामौषधरूपं मधु मधुरं नो भेषजमस्माकं विशेषतः
औषधरूपं यशः श्रियं यज्ञःप्रदं श्रीपदं रूपं रूपं बहुरूपकरमिदं हविः सुते
प्रवृत्तेऽस्मिन्कर्मणीन्द्रेऽस्मिन्मधुः स्थापितवन्तः ।

अथैकादशीमाह—

ऋतुथेन्द्रो वनस्पतिः । शशमानः परिस्रुता ।
कीलालमश्विभ्यां मधु । दुहे धेनुः सरस्वती, इति ।

योऽयं वनस्पतिरेकादशप्रयाजरूपो देवः सोऽयमृतुथा तस्मिन्स्त्वस्मिन्मृता-
विन्द्र इन्द्रेणाभिन्नः सन्परिस्रुता परितः स्रवन्त्या सुरया सह शशमानः
शशवर्तते । अश्विभ्यां युक्ता सरस्वती धेनुः प्रीणयित्री सती कीलालमृद-
कसदृशं मधु मधुरं हविर्दुहे दोग्धि ।

[अथ] द्वादशीमाह—

गोभिर्न सोममश्विना । मासरेण परिष्कृता । सम-
धाताः सरस्वत्या । स्वाहेन्द्रे सुतं मधु (४), इति ।

नम्रहुः पातवे सरस्वत्यधुः सुतेऽष्टौ च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके षष्ठा-
ध्याये द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

हेऽश्विनौ गोभिर्न गवादिभिर्ऋषभच्छागमेषैरपि सहितं मासरेण परिष्कृता
यवसक्तुद्रव्येणाळंकृतं सोमं सोमसदृशं मधु मधुरमिदं हविः सरस्वत्या चरम-
प्रयाजदेवेन स्वाहाशब्दवाच्येन च सहितौ युवामिन्द्रे समधातां सम्यक्स्था-
पितवन्तौ । तदेवं विकल्पितेन द्वितीयप्रयाजेन सहितानां प्रयाजानां याज्या-
रूपा द्वादश मन्त्रा अभिहिताः ।

इति श्रीमत्साययणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे षष्ठप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

=====

अथ षष्ठे त्रयोदशोऽनुवाकः ।

=====

द्वादशे प्रयाजयाज्या अभियोऽभिहिताः । त्रयोदशे वपादीनां याज्यानु-
वाक्या उच्यन्ते । त्रिपशुके वपापुरोडाशहविर्यागानां (गां) पुरोनुवाक्यास्ता
एव याज्याः । तत्र तिसृणां वपानां तिस्र ऋचस्तासां चैकैका कस्यांचि-
द्वपायां पुरोनुवाक्या कस्यांचिद्याज्येत्येवं द्विरूपा । तत्र प्रथमायां पुरोनु-
वाक्यां तृतीयायां याज्यामृचमाह—

अश्विना हविरिन्द्रियम् । नमुचेर्धिया सरस्वती ।

आ शुक्रमासुरादसु । मघमिन्द्राय जभिरे, इति ।

यावेतावश्विनौ या च सरस्वती ते त्रयो मिलित्वा धिया स्वबुद्धयेन्द्रार्थं

नमुचिनाम्नोऽसुराद्धविराजभिर आहूतवन्तः । कीदृशं हविः, इन्द्रियमिन्द्रियवर्धकं शुक्रं निर्मलं वसु निवासकारणं मघं महनीयम् ।

अथ प्रथमायां याज्यां द्वितीयस्यां पुरोनुवाक्यामृचमाह—

यमश्विना सरस्वती । हविषेन्द्रमवर्धयन् । स बिभेद
वल् मघम् । नमुचावासुरे सचा, इति ।

अश्विनावुभौ सरस्वती चेत्येते त्रयो हविषा यमिन्द्रमवर्धयन्सोऽयमिन्द्रो नमुचिनामासुरे सचा संबद्धं मघं महनीयं वल् बलनामानमसुरं बिभेद विदारितवान् ।

अथ द्वितीयस्यां याज्यां तृतीयस्यां पुरोनुवाक्यामाह—

तमिन्द्रं पशवः सचा । अश्विनोभा सरस्वती (१) ।
दधाना अभ्यनूषत । हविषा यज्ञमिन्द्रियम्; इति ।

छागमेषऋषभा य एते पशवो यावुभावश्विनौ या च सरस्वती ते सर्वे सचा परस्परं संबद्धा इन्द्रियमिन्द्रियवृद्धिहेतुं यज्ञं हविषा दधानास्तमिन्द्रमभ्यनूषत ।

अथ त्रिषु पुरोडाशेषु पूर्ववत्तिस्र ऋच आम्नाताः । तत्र प्रथमस्य पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यां तृतीयस्य याज्यामृचमाह—

य इन्द्रं इन्द्रियं दधुः । सविता वरुणो भगः । स
सुत्रामा हविष्पतिः । यजमानाय सश्वत, इति ।

इन्द्रसवितृवरुणाः पुरोडाशदेवता भगोऽपि तत्सहचारी कश्चित् । ये यस्मिन्निन्द्रे सवितृवरुणभगा इन्द्रियं दधुः संपादितवन्तः सोऽयमिन्द्रः सुत्रामा सुष्ठु रक्षको हविष्पतिर्हविषां पालको यजमानार्थं सश्वत संबद्धोऽभूत् ।

अथ प्रथमस्य याज्यां द्वितीयस्य पुरोनुवाक्यामृचमाह—

सविता वरुणो दधत् । यजमानाय

दाशुषे । आदत्त नमुचेर्वसु । सुत्रामा बलमिन्द्र-

यम् (२), इति । ।

यः सविता सोऽयं दाशुषे हविर्दत्तवते यजमानाय दधदपेक्षितं संपादयतु ।
तथा च वरुणोऽपि संपादयतु । सुत्रामेन्द्रो बलमिन्द्रियं बलेन्द्रिययोः
कारणं वसु हविःस्वरूपं धनं नमुचेः सकाशादादत्त ।

अथ द्वितीयस्य याज्यां तृतीयस्य पुरोनुवाक्यामृचमाह—

वरुणः क्षत्रमिन्द्रियम् । भगेन सविता श्रियम् ।

सुत्रामा यशसा बलम् । दधाना यज्ञमासत, इति ।

योऽयं वरुणः सोऽयं क्षत्रं बलमिन्द्रियं च दधाति । भगेन सह सविता
श्रियं दधाति । सुत्रामेन्द्रो यशसा सह बलं दधाति । त एते त्रयो देवास्त्रि-
विधं दधाना यजमानस्य यज्ञमाश्र(स)व प्राप्तवन्तः ।

अथ हविषस्तिष्ठ आम्नाताः । तत्र प्रथमस्य पुरोनुवाक्यां तृतीयस्य
याज्यामाह—

अश्विना गोभिरिन्द्रियम् । अश्वैभिर्वीर्यं बलम् ।

हविषेन्द्रं सरस्वती । यजमानमवर्धयन्, इति ।

अश्विनोभौ सरस्वती चेत्येते त्रयो देवा गोभिरिन्द्रियं संपाद्यैश्वर्यं वीर्यं
बलं च संपाद्यात्रत्येन हविषेन्द्रं यजमानं चावर्धयन् । हविर्भोक्तृत्वमिन्द्र-
स्य वृद्धिः । हविर्दातृत्वं यजमानस्य वृद्धिः ।

अथ प्रथमस्य याज्यां द्वितीयस्य पुरोनुवाक्यामृचमाह—

ता नासत्या सुपेशसा । हिरण्यवर्तनी नरा । सर-

स्वती हविष्मती । इन्द्र कर्मसु नोऽवत, इति ।

ता नासत्या तावाश्विनौ सुपेशसा सुरूपा हिरण्यवर्तनी आभरणैः सह
कर्त्तव्या नरा जगद्व्यवहारस्य नेतारौ सरस्वती चात्र हविष्मती हविर्युक्ता ।
हे इन्द्र त्वं च सरस्वती चाश्विनौ चेत्येते यूयमनुष्ठीयमानेष्वेतेषु कर्मसु नोऽ-
स्मानवत् रक्षत ।

अथ द्वितीयस्य याज्यां तृतीयस्य पुरोनुवाक्यामृचमाह—

ता भिषजां सुकर्मणा । सा सुदुघा सरस्वती । स

वृत्रहा शतक्रतुः । इन्द्राय दधुरिन्द्रियम् (३), इति ।

उभा सरस्वती बलमिन्द्रियं नरा षट् च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके षष्ठाध्याये

त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

ता भिषजा तौ चिकित्सकावश्विनौ सुकर्मणा शोभनकर्मयुक्तौ सा सरस्वती सुदुघा सुष्टु दोहनयुक्ता स च वृत्रहेन्द्रः शतक्रतुः शतसंख्याकक्रतुयुक्कस्ते सर्वेऽपीन्द्रार्थमिन्द्रियं संपादितवन्तः । इन्द्रोऽपि स्वार्थं प्रवर्तत इति भावः ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माववीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे षष्ठप्रपाठके त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

===

अथ षष्ठे चतुर्दशोऽनुवाकः ।

त्रयोदशे वपापुरोडाशहविषां याज्यानुवाक्या उक्ताः । अथ चतुर्दशेऽनुयाजानां मैत्रावरुणमैषा उच्यन्ते । तत्र प्रथममन्त्रमाह—

देवं बर्हिः सरस्वती । सुदेवमिन्द्रे अश्विन । तेजो

न चक्षुरक्षयोः । बर्हिषा दधुरिन्द्रियम् । वसुवने

वसुधेयस्य वियन्तु यज, इति ।

बर्हिःशब्दवाच्यं प्रथमानुयाजदेवतास्वरूपं, तच्च देवं ध्योतमानं सुदेवं शोभना देवा यस्य सर्वदेवप्रियमित्यर्थः । तादृशं यद्बर्हिर्या च सरस्वती यौ चाश्विनौ देवौ ते सर्वेऽप्यक्षयोरक्षिगोलकयोस्तेजश्चक्षुर्न तेजोरूपं चक्षुरिन्द्रियं यथा स्थापयन्ति तथा बर्हिषा बर्हिर्देवतामुखेनेन्द्र इन्द्रियं दधुः स्थापितवन्तः । वसुधेयस्य द्रव्याधारकस्य देवस्य वसुवने धनदाननिमित्तं बर्हिरादयो देवा वियन्तवाज्यं पिबन्तु । तदर्थं हे होत्र्यज याज्यां पठ ।

अथ द्वितीयमन्त्रमाह —

दे॒वी॒र्द्वारो॑ अ॒श्विना॑ । भि॒षजे॒न्द्रे सर॑स्वती । प्रा॒णं न
बी॒र्यं न॒सि । द्वा॒रो दधु॑रिन्द्रि॒यम् । वसु॑वने॒ वसु॑धे-
य॒स्य विय॑न्तु यज (१), इति ।

द्वारशब्दवाच्या द्वितीयानुयाजदेवतास्ता देवीर्द्योतमाना अश्विनौ भिषजौ चिकित्सकौ सरस्वती चेत्येते देवा नासि नासिकायां बीर्यं बीर्यहेतुं प्राणं न प्राणमिव यथा प्राणवायुं नासिकायां स्थापयन्ति तथा द्वारो द्वर्देवता इत्यरेः सहिता इन्द्र इन्द्रियं दधुः ।

[अथ] तृतीयमन्त्रमाह —

दे॒वी उ॒षासा॑व॒श्विना॑ । भि॒षजे॒न्द्रे सर॑स्वती । व॒लं न
वाच॑मा॒स्ये । उ॒षाभ्यां॑ दधु॑रिन्द्रि॒यम् । वसु॑वने॒ वसु॑-
धेय॒स्य विय॑न्तु यज, इति ।

उषःशब्दवाच्ये तृतीयानुयाजदेवते देवी घोवनात्पिके एते भिषजाव-
श्विनौ सरस्वती चाऽऽस्ये मुखे वाचं वागिन्द्रियं वलं न वलमिव यथा
मुखे वागिन्द्रियसामर्थ्यं स्थापितवन्तस्तथैव सर्पे देवा उषाभ्यामुषादेवता-
मुखेनेन्द्र इन्द्रियं दधुः ।

[अथ] चतुर्थमन्त्रमाह —

दे॒वी जो॒ष्ट्री अ॒श्विना॑ । सु॒त्रामे॒न्द्रे सर॑स्वती । श्रो॒त्रं
न क॑र्णयो॒र्यशः॑ । जो॒ष्ट्रीभ्यां॑ दधु॑रिन्द्रि॒यम् । वसु॑-
वने॒ वसु॑धेय॒स्य विय॑न्तु यज (२), इति ।

जोष्ट्रीशब्दवाच्ये चतुर्थानुयाजदेवते । ते च देवी देव्यौ घोवनात्पिके
एते अश्विनौ द्वौ सुत्रामाख्य इन्द्रः सरस्वती चेत्येता देवताः कर्णयोः कर्ण-
गोलकयोर्ग्रन्थो यज्ञः कारणं श्रोत्रं न श्रोत्रेन्द्रियमिव यथा श्रोत्रेन्द्रियं कर्ण-
गोलकयोः स्थापयन्ति तथा जोष्ट्रीभ्यां जोष्ट्रीदेवतामुखेन तदिन्द्र इन्द्रियं
दधुः ।

[अथ] पञ्चममन्त्रमाह—

दे॒वी ऊ॒र्जाहु॑ती दु॒घे सु॒दुघे॑ । प॒यसे॒न्द्रः सर॑स्वत्य॒-
श्विना॑ भिषजा॑ऽवत । शु॒क्रं न ज्योतिः॑ स्तन॑यो॒-
राहु॑ती धत्त इन्द्रि॒यम् । व॒सुव॑ने व॒सुधे॑रस्य वियन्तु
यजं॑, इति ।

ऊर्जाहुतिशब्दवाच्ये पञ्चमानुयाजदेवसे देवी द्योतनात्मिके दुघे अभीष्ट-
फलस्य दोग्ध्यौ सुदुघे सुष्ठु दोग्धुं शक्ये तथाविधे उभे देव्यौ सरस्वती
भिषजावश्विनौ चेत्येते यूषं पयसा हविषेन्द्रमवत रक्षत । आहुतिदेव्यौ
स्तनयोरुभयोः शुक्रं शुद्धं ज्योतिर्न ज्योतिरिव यथा स्त्रीस्तनवोऽर्पोतीरूपं
क्षीरं स्थापयन्ति तद्वदिन्द्रियं धत्तः ।

[अथ] षष्ठमन्त्रमाह—

दे॒वा दे॒वानां॑ भिषजा॑ । हो॒तारा॒विन्द्रं॑ म॒श्विना॑ ।
व॒षट्कारैः॑ सर॑स्वती । त्विषिं॑ न हृद॑ये म॒तिम् ।
होतृ॑भ्यां दधुरिन्द्रि॒यम् । व॒सुव॑ने व॒सुधे॑रस्य वियन्तु
यजं॑ (३), इति ।

होतृशब्दवाच्यौ षष्ठानुयाजदेवौ देवा द्योतनात्मकौ यौ विद्येते यौ च
देवानां भिषजावश्विनौ या च सरस्वती वषट्कारदेवैः सहिता ते सर्वेऽपि
यूषमिन्द्रयमवतेति शेषः । पुनरपि ते सर्वे हृदये हृदयकमले मतिं बुद्धिरूपां
त्विषिं न दीप्तिमिव यथा बुद्धिरूपां दीप्तिं हृदये स्थापयन्ति तथा होतृभ्यां
होतृदेवमुखेनेन्द्र इन्द्रियं दधुः ।

अथ सप्तममन्त्रमाह—

दे॒वीस्ति॒स्रस्ति॒स्रो दे॒वीः । सर॑स्वत्यश्विना॒ भार॒तीडा॑
शू॒षं न म॑ध्ये ना॒भ्याम् । इन्द्रा॑य दधुरिन्द्रि॒यम् । व॒सु

वने वसुधेयस्य वियन्तु यज, इति ।

सरस्वती भारतीदेत्येतास्तिष्ठः सप्तमानुयाजदेवताः । [ताम्] परस्परं कदाचिदप्यवियुक्ता इति वक्तुं पुनस्तिष्ठो देवीरित्युक्तम् । अथवैकैकस्वा देवताया मूर्तित्रयविवक्षया तदुक्तिः । ता एता देवताः सरस्वत्यश्विनौ चेत्येते सर्वे शरीरस्य मध्ये नाभ्यां शूलं न बलमिव यथा बलं स्थापयन्ति तथेन्द्रार्थमिन्द्रियं दधुः ।

अथाष्टममन्त्रमाह—

देव इन्द्रो नराशस्त्रः । त्रिवरूथः सरस्वत्याऽश्वि-
भ्यामीयते रथः । रेतो न रूपममृतं जनित्रम् ।
इन्द्राय त्वष्टा दधदिन्द्रियाणि । वसुवने वसुधेयस्य
वियन्तु यज (४), इति ।

नराशंसारुयोऽष्टमानुयाजदेवः । स च देवो द्योतनात्मक इन्द्रः परमैश्वर्ययुक्तास्त्रिवरूथः सेनात्रययुक्तो रथो रथयुक्तः । स च सरस्वत्याऽश्विभ्यां च सहेयते व्याप्रियते, रूपं रूपसंपादकममृतं सुखकारणं जनित्रं प्रजोत्पादकं रेतो न रेत इव यथा रेतः स्वस्थाने प्रापयन्ति तथेन्द्रायेन्द्रार्थमयं त्वष्टा नराशंसारुयो देव इन्द्रियाणि दधत्संपादयतु ।

[अथ] नवममन्त्रमाह—

देव इन्द्रो वनस्पतिः । हिरण्यपर्णो अश्विभ्याम् ।
सरस्वत्याः सुपिप्पलः । इन्द्राय पच्यते मधु ।
ओजो न जूतिर्मृषभो न भामम् । वनस्पतिर्नो
दधदिन्द्रियाणि । वसुवने वसुधेयस्य वियन्तु यज,
इति ।

नवमानुयाजदेवो वनस्पतिश्चन्द्रवाच्यः । स च देवा द्योतनात्मक इन्द्र इन्द्रेण सहितो हिरण्यपर्णः सुवर्णपत्रोऽश्विभ्यां देवाभ्यां च युक्तः सरस्व-

त्याश्च संबन्धी सुपिप्पलः शोभनफलोपेत इन्द्रार्थमस्मिन्यज्ञे मधु मधुरं हविः
पच्यते । ओजो न जूति यथा शरीरमध्ये बलशक्तिवेगमुत्पादयति, ऋषभो
न भामं यथा लोके कश्चिदृषभो हस्तः क्रोधमुत्पादयति तद्वदयं वनस्पतिर्नोऽ-
स्मदर्यमिन्द्रियाणि दधत्संपादयतु ।

[अथ] दशममन्त्रमाह —

देवं बर्हिर्वारितीनाम् । अध्वरे स्तीर्णमश्विभ्याम् ।
ऊर्णम्रदाः सरस्वत्याः (५) । स्योनमिन्द्र ते
सदः । ईशायै मन्युः राजानं बर्हिषा दधुरिन्द्रि-
यम् । वसुवने वसुधेयस्य वियन्तु यज, इति ।

दशमानुयाजदेवस्वरूपं बर्हिर्नामकं, तच्च देवं द्योतनात्मकं वारितीनां
जलप्राप्तीनां संबन्धि । यत्र भूमिर्जलेन सिच्यते तत्र बर्हिर्जायते । तच्चा-
श्विभ्यामध्वरे यागे स्तीर्णं प्रसारितमूर्णम्रदाः कम्बलवन्मृदु सरस्वत्याः
संबन्धि । हे इन्द्र तादृशं बर्हिस्ते तव स्योनं सुखकरं सद उपनिवेशनस्था-
नमीशायै जगदीश्वररूपेन्द्रदेवतायै मन्युं वैरिविषयं क्रोधं राजानं शरीरदी-
प्तिमिन्द्रियं चक्षुरादिपाटवं च बर्हिषा बर्हिर्देवतामुखे । दधुः सरस्वत्यादयः
संपादितवत्यः ।

ए[अथै]कादशमन्त्रमाह —

देवो अग्निः स्विष्टकृत् । देवान्यक्षयथायथम् ।
होताराविन्द्रमश्विना । वाचा वाचः सरस्वतीम् ।
अग्निः सोमः स्विष्टकृत् । स्विष्ट इन्द्रः सुत्रामां
सविता वरुणो भिषक् । इष्टो देवो वनस्पतिः ।
स्विष्टा देवा आज्यपाः । इष्टो अग्निरग्निना ।
होता होत्रे स्विष्टकृत् । यशो न दधदिन्द्रियम् ।
ऊर्मपचितिः स्वधाम् । वसुवने वसुधेयस्य

वियन्तु यजं(६), इति ।

द्वारो दधुरिन्द्रियं वसुवने वसुधेयस्य वियन्तु यज जोष्टीम्भां दधुरिन्द्रियं वसुवने वसुधेयस्य वियन्तु यज होतृम्भां दधुरिन्द्रियं वसुवने वसुधेयस्य वियन्तु यजेन्द्रियाणि वसुवने वसुधेयस्य वियन्तु यज सरस्वत्या वनस्पतिः षट् च ।

देवं बर्हिर्देवीद्वारो देवी उषासावश्विना देवी जोष्टी देवी ऊर्जाहुती देवा देवानां मिषजा देवीस्तिस्त्रस्तिस्त्रो देवीः सरस्वती देव इन्द्रो नराशंसो देव इन्द्रो वनस्पतिर्देवं बर्हिर्वारितीनां देवो अग्निः स्विष्टकृद्देवान् ।

समिषाऽग्निम् । सौत्रामण्या सुतासुती । अञ्जन्त्ययं यजमानः । देवं बर्हिः सरस्वती सर्वं वियन्तु द्वारस्तिस्त्रः सर्वं वियन्तु । अज इन्द्रमोजोऽग्निं परः सरस्वतीम् । अन्यत्र सरस्वती । मिषत्पूर्व दुहं इन्द्रियम् । अन्यत्र दधुरिन्द्रियम् ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके षष्ठा-
ध्याये चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

एकादशोऽ(शा)नुवाजदेवः स्विष्टकृच्छब्दवाच्योऽग्निः । सोऽयं द्योतनात्मकोऽन्वान्देवान्यथायथं यज्ञयज्ञस्य योग्यं यं तेन पूजितवान् । कं कं पूजितवानिति तदुच्यते । होतारौ दैव्यमानुरूपौ देवौ स्वयं देहं धृत्वा वाचा मन्त्रेणेन्द्रं देवम्, अश्विनौ द्वौ देवौ वाचं सरस्वतीं वाग्रूपा सरस्वत्याख्यां देवतां पूजितवान् । तथा स्विष्टकृदयमग्निं सोमं चोभावाज्यभागदेवौ पूजितवान् । सुत्रामेन्द्रः स्विष्टः सुष्टु पूजितः । सविता च स्विष्टः । मिषग्रूपो वरुणोऽपि स्विष्टः । तथा यूपदेवो वनस्पतिरिष्टः । आज्यपाः प्रयाजानुवाजदेवाः स्विष्टाः । दैव्यो होता योऽयमग्निः सोऽयमनेनाग्निनेष्टः । स्विष्टकृदाख्योऽयमग्निर्होत्रे होमकर्त्रे यजमानाय यज्ञो न यज्ञ इवेन्द्रियं दधत्संपादयति । तथोर्जं क्षीरादिरसं संपादयति । तथाऽपचितिं पूजां संपादयति । तथा स्वधामन्नं च संपादयति ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे षष्ठप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

अथ षष्ठे पञ्चदशोऽष्टवाकः ।

चतुर्दशे प्रधानपशुत्रयार्था अनूयाजप्रेषा उक्ताः । अथ पञ्चदशे सूक्तवाक्ये-
षोऽभिधीयते—

अ॒ग्नि॒म॒य॒ हो॒ता॒र॒म॒वृ॒ण॒ति॒ । अ॒य॒ः सु॒ता॒सु॒ती॒ य॒ज॒-
मा॒नः॒ । प॒च॒न्प॒क्तीः॒ । प॒च॒न्पु॒रो॒डा॒शा॒न् । गृ॒ह्ण॒न्ग्र॒-
हा॒न् । व॒न्ध॒न्ना॒श्वि॒भ्यां॒ छा॒ग॒ः सर॑स्वत्या इन्द्रा॒य॒ ।
व॒न्ध॒न्त्सर॑स्वत्यै मे॒षमिन्द्रा॑या॒श्वि॒भ्या॑म् । व॒न्ध॒न्नि॒-
न्द्रा॑य॒र्षभ॑म॒श्वि॒भ्या॒ः सर॑स्वत्यै । सू॒प॒स्था॒ अ॒य॒ दे॒वो
व॒न॒स्प॒ति॑रभवत् । अ॒श्वि॒भ्यां॒ छा॒गे॒न॒ सर॑स्वत्या
इन्द्रा॒य॒ (१) । सर॑स्वत्यै मे॒षेणेन्द्रा॑या॒श्वि॒भ्या॑म् ।
इन्द्रा॑य॒र्षभे॑णा॒श्वि॒भ्या॒ः सर॑स्वत्यै । अ॒क्ष॒ः स्ता॒न्मे॒-
द॒स्तः॒ प्र॒ति॑ प॒च॒ता॒ऽग्र॑भीषुः । अ॒वी॒वृ॒ध॒न्त॒ ग्र॑हः ।
अ॒पा॒ता॒म॒श्वि॒ना॒ सर॑स्वतीन्द्रः सु॒त्रा॒मा॒ वृ॒त्र॒हा॒ ।
सो॒मा॒न्त्सु॒रा॒म्णः॒ । उ॒पो॑ उ॒क्था॒म॒दाः॒ श्रौ॒द्वि॒म॒दा॑
अ॒द॒न् । अ॒वी॒वृ॒ध॒न्ता॒ऽऽङ्गु॒षैः॒ । त्वा॒म॒य॒र्षे॒ आ॒र्षे॒-
य॒र्षी॒णां॒ न॒पा॒द॒वृ॒ण॒ति॒ । अ॒य॒ः सु॒ता॒सु॒ती॒ य॒ज॒मा॒नः॒ ।
ब॒हु॒भ्य॒ आ॒सं॒ग॒ते॒भ्यः॒ । ए॒ष मे॑ दे॒वेषु॒ व॒सु॒वा॒र्या॒ यक्ष॑यत्
इति॑ । ता॒ या॒ दे॒वा दे॒व॒दा॒ना॒न्य॒दुः॒ । ता॒न्य॑स्मा॒ आ
च॒ शा॒स्स्व॑ । आ॒ च॑ ग॒ुर॒स्व॑ । इ॒षि॒तश्च॑ हो॒तर॑सि

भद्रवाच्याय प्रेषितो मानुषः । सूक्तवाकाय सूक्ता
ब्रूहि (२), इति ।

इन्द्राय यजमानः सप्त च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके षष्ठाध्याये
पञ्चदशोऽनुवाकः ॥ १५ ॥

अथास्मिन्कर्मण्ययं यजमानोऽग्निर्यं देवं होतारं दीपनिष्पादकं पुरुषम-
वृणीत वृत्वान् । कीदृशो यजमानः, सुतासुती, सुतमभिपुतं सोमसुरादि,
असुतमभिषवरहितं पयःप्रभृति तदुपयमस्यास्तीति सुतासुती । किं कुर्व-
न्पत्नीः पक्तव्यानि द्रव्याणि पचन्पक्वानि कुर्वन्तथा पुगेडाशानैन्द्रसावित्रा-
दीन्पचन्पक्वान्कुर्वन्ग्रहानाश्विनादीन्मृल्लन्पात्रेषु स्वीकुर्वन्योऽयं छागस्तं सर-
स्वतीन्द्रयुक्ताभ्यामश्विभ्यां सर्वदेवार्थं यूये वचनंस्तथा यो मेपस्तमिन्द्राश्वि-
युक्तायै मुख्यायै सरस्वत्यै वचनंस्तथा यो वृषभस्तमश्विसरस्वतीयुक्ताय
मुख्ययैन्द्राय वधनञ्जयास्मिन्दिने वनस्याविर्दत्तो यूपात्मकः सृपस्था अभव-
त्सृष्ट स्थिरावस्थानयुक्तोऽभवत् । सरस्वतीन्द्रयुक्ताभ्यां मुख्यायामश्विभ्यां
व्यागेन पशुना यजमानः परिचरति । इन्द्राश्वयुक्तायै मुख्यायै सरस्वत्यै
मेधेन पशुना परिचरति । अश्विसरस्वतीयुक्तायैन्द्राय नृषभेन पशुना परि-
चरति । सान्पशूनिन्द्रादयो दवा असन्नशितवन्तः । मेदस्तो मेदासि पचता
पक्वानि हवीषि अन्ययभीषुः प्रतिगृहीतवन्तः । ग्रहीरनुष्ठितैरवीवृयन्त वधित-
वन्तः । अश्विनौ देवौ सोमान्सुराग्णः सुरासदृशानि सोमद्रव्याण्यपातां
पीतवन्तौ । सरस्वती च पीतवती । सुत्रामा वृत्रहेन्द्रश्च पीतवान् । उपो
समीप उवशासदाः इस्ववद्धर्षहेतुमन्त्रान्त्रोदश्रौषुः । विपदा विशेषेण हर्ष-
युक्ता अद्भुतवन्तः । आङ्गूषैरङ्गुविशेषैरवीवृयन्त सम्यग्वर्धितवन्तः ।
अथास्मिन्कर्मणे हे कपेऽग्नीन्द्रियार्थदर्शिन्दे होतरस्त्वामयं यजमानोऽवृणीत
वृत्वान् । अर्पय हे कपिकुल्योत्पन्न कपीया नपाद्धे कपिनसर्गावपवर्तक-
मूर्पि पाते चतुर्थ इत्यर्थः । एतदुपयमश्विनिशेषणम् । कीदृशो यजमानः
सुतासुत्यामिपुतानमिपुठद्रव्यद्वयवान् । किमर्थं वृत्वानिति तदुच्यते—
आसंगतेभ्यो बहुभ्य आगत्यास्मिन्कर्मणि संवद्धानां बहुनां देवानामर्थे ।

केनाभिप्रायेण वृत्तवानिति सोऽभिप्राय उच्यते— एष होता मे वसुवारि पुरोडाशरूपं वसु पयःसुरारूपं वारि च देवेष्वायक्ष्यते समन्ताद्यागं करिष्यतीति । ता या देवा देवदानानि यानि तानि देवेभ्यो दत्तानि हवींषि देवा अदुर्कृत्विजो दत्तवन्तस्तानि सर्वाणि हविष्फलान्यस्मै यजमानायाऽऽशास्व च सिध्यन्तिवत्येवमाशिषं च कुरु । आगुरस्व च तत्सिद्धयर्थमुद्यमं च कुरु । हे होतरिषितो मयाऽभिलषितः प्रेषितश्चासि । भद्रवाच्याय कर्त्तव्यं वचनं वाको यस्य देवस्व सोऽयं देवः सूक्तवाकस्तस्मै सूक्तवाकदेवाय सूक्ता ब्रूहि “ इदं द्यावापृथिवी ” इत्येतान्यनुवाकोक्तानि शोभनानि वचनानि कथय ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-

ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे षष्ठ्यपाठके पञ्चदशोऽनुवाकः ॥ १५ ॥

=====

अथ षष्ठे षोडशोऽनुवाकः ।

पञ्चदशे सूक्तवाकमैषोऽभिहितः । षोडशे पितृयज्ञविषया मन्त्रा उच्यन्ते । पितृयज्ञश्च सूत्रकारेण निर्दिष्टः—“पूर्ववात्पितृयज्ञः” इति । स च राजसूयप्रकरणे चातुर्मास्येषु “सोमाय पितृमते” इत्यनुवाके व्याख्यातः । तदर्थानां मन्त्राणां दशानां प्रतीकानि दर्शयति—

उ॒श॒न्त॒स्त्वा॒ ह॒वाम॒ह॒ आ॒ नो॑ अ॒ग्ने सु॒केतु॒ना॑ । त्व॒५

सो॒म म॒हे भ॒गं त्व॒५ सो॒म प्र॒चि॒कितो॑ म॒नी॒षा ।

त्वया॒ हि नः॑ पि॒तरः॑ सो॒म पूर्वे॑ त्व॒५ सो॒म पि॒तृभिः॑

सं॒वि॒दानः॑ । ब॒र्हिष॑दः पि॒तर॒ आऽहं॑ पि॒तृन् । उ॒प-

हू॒ताः पि॒तरोऽभि॑ष्वा॒त्ताः पि॒तरः॑, इति ।

एतास्त्वृक्ष “उशन्तस्त्वा हवामहे” एषा सामिधेनी, सेयं संहितायां द्वितीयकाण्डे व्याख्याता । “आ नो अग्ने” “त्वं सोम महे” इत्युभे आज्यभागयोः पुरोनुवाके, ते च “वृषासो अंशुः पवते” इत्यनुवाके व्याख्याते । “सोमाय पितृमते पुरोडाशं षट्कपालं निर्वपति” इत्यास्मिन्कर्मणि “त्वं सोम प्रचिकित्” “त्वया हि नः पितरः” इत्येते पुरोनुवाक्ये । सत्रैव “त्वं सोम

पितृभिः” इति याज्या । “पितृभ्यो बर्हिषद्भ्यो धानाः” इत्यस्मिन्कर्मणि
“बर्हिषदः पितर ऊत्यर्वाक्” “अऽहं पितृन्सुविदम्रान्” इत्येते पुरोनुवा-
क्ये । “उपहूताः पितरः” इत्येषा याज्या । “पितृभ्योऽग्निष्वात्तेभ्योऽभि-
धान्याये दुग्धे मन्यम्” इत्यत्र “अग्निष्वात्ताः पितरः सोम्यासः” इत्येषा
पुरोनुवाक्या । ता एतास्त्वं सोम प्रचिकित इत्याद्याः सप्त संहितायाम्
“उच्यन्तस्त्वा” इत्यनुवाके व्याख्याताः ।

अथ द्वितीयां पुरोनुवाक्यामाह—

अग्निष्वात्तानृतुमतो हवामहे । नराशंसो सोमपीथं
य आशुः । ते नो अर्वन्तः सुहवा भवन्तु । शं नो
भवन्तु द्विपदे शं चतुष्पदे, इति ।

अग्निष्वात्ता अग्निष्वात्तनामकाः पितरः पितृविशेषाः । ते च चातुर्मास्यग-
ठपितृयज्ञब्राह्मणे स्पष्टमभिहिताः—“ये वा अयज्वानो गृहमेधिनः । ते पित-
रोऽग्निष्वात्ताः” इति । मनुष्यजन्मन्यग्निष्टोमादियागमकृत्वा स्मार्त्तकर्मनिष्ठाः
सन्तो मृत्वा च पितृत्वं गतास्तानग्निष्वात्तानृतुमत ऋतुरूपेण यज्ञकालेन
युक्तान्हवामहे आह्वयामः । ये पितरो नराशंसे नरैः शंसनीये यज्ञे सोमा-
दिरूपेण सोमपीथं सोमपानमाशुः प्राप्तवन्तस्ते पितरो नोऽस्माकं सुहवाः
सुखेनाऽऽह्वातुं शक्या अर्वन्तः शीघ्रगतिमन्तो भवन्तु । नोऽस्माकं द्विपदे मनु-
ष्याय शं सुखकरा भवन्तु । चतुष्पदे पशवे च शं भवन्तु ।

अथ विकल्पितामन्यां द्वितीयां पुरोनुवाक्यामाह—

ये अग्निष्वात्ता येऽनग्निष्वात्ताः (१) । अश्नो मुचः
पितरः सोम्यासः । परेऽर्वरेऽमृतासो भवन्तः । अ-
धिब्रुवन्तु ते अर्वन्त्वस्मान्, इति ।

अग्निष्वात्ताः पूर्वोक्तलक्षणाः पितरो ये सन्ति ये च यागं कृत्वा पितृ-
लोकं प्राप्ता अनग्निष्वात्ताः पितरस्ते सर्वेऽप्यश्नोमुचः पापान्मोचयितारः सो-
म्यासः सोमपानार्हाः परे कृत्यागा अवरे यागरहिता द्विधा अप्यमृतासो

स्तुप्यवच्छीत्रपरणरहितास्ते भवन्तः पितरो विभुवन्तु देवानां समीपे यजमानमधिकं भुवन्तु । यजमानानभ्यासवन्तु ।

अथ तत्रैव याज्यामाह—

वान्यायै दुग्धे जुषमाणाः कर्मभम् । उदीराणा अवरे

पं च । अग्निष्वात्ता ऋतुभिः संविदानाः । इन्द्र-

वन्तो हविर्दिदं जुषन्ताम् । इति ।

अग्निष्वात्तनामकाः पितरः यदा र्वापिदं हविर्जुषन्ताम् । कीदृशा अग्निष्वात्ता वान्यायै मृतवत्साया धनोदुग्धे मक्षिस्तं कर्मभं यवपिष्टरूपं धन्यं जुषमाणाः । तेषु मध्ये ये पर उत्कृष्टा ये वावरे निकृष्टास्ते सतेऽप्युदीराणा अस्मिन्-
मेष्युत्कर्षेण प्राप्ता ऋतुनिर्वृतकाज्जायेमानिदेवैः सह संविदाना एकवर्त्य गता इन्द्रवन्तः परमैश्वर्ययुक्तेन पितृवर्जितेन वर्गेन संयुक्ताः ।

अत्र आत्मान्दवानुनामैरग एविरन्तरं सूत्रकार उदाजहार— “अग्नये कव्य-
वाहनाय यमाय ना यज्यम्” इति । अत्र तयोः पुगेनुवाक्ययोरेकस्या
वान्यायाश्च धनीकानि दर्शयामि ।

यज्ञे कव्यवाहन त्वमग्न इदितो जातवदः । मात-

लोकव्यैः । इति ।

उल्लिखितम्— “उद्यन्तस्त्वा इवापहे” इत्यनुवाक्ये योहेत्यायां याज्यामाह ।

अथ तत्रैव स्निष्टकृतः पुरोनुवाक्यमाह—

दे तातुपुर्देवत्रा जेहमानाः । होत्रावृधः स्तोमतप्रासां

अकैः । आग्ने याहि सुविदत्रेभिरवाङ् । सत्यैः

कव्यैः पितृभिर्धर्मसद्भिः, इति ।

ये पितरो देवत्रा देवेषु त्वये जेहमानाः प्रथमाना होत्रावृधो होमकतृन्वर्ध-
यन्तः स्तोमतप्रासः स्तोत्ररूपैर्मन्त्रैः संस्कृताः मन्तोऽकैरर्चनीयैर्होधिभिस्तातृ-
पुस्तृप्तिं गताः । हेग्ने तैः पितृभिः सार्धमर्वाङ्गायास्तस्मदभिमुख आगच्छ ।
कीदृशैः पितृभिः सुविदत्रेभिः सम्प्रगभिज्ञैः सत्यैः सत्यवादिभिः कव्यैः
कव्यारूपेण पितृणामन्त्रेण युक्तैर्धर्मसद्भिर्धर्मं दीप्यमानेऽस्मिन्कर्मणि निवसद्भिः ।

अथ तत्रैव याज्याभाह—

हव्यवाहमजरं पुरुषियम् । अग्निं धृतेन हविषा
सपर्यन् । उपासदं कव्यवाहं पितृणाम् । स नः प्रजां
वीरवतीं सम्मृण्वतु (२), इति ।

अनग्निष्वात्ता जेहमानाः सध न ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके षष्ठाध्याये
षोडशोऽनुवाकः ॥ १६ ॥

अहं सिद्धकृदाभ्यासिष्यमाजमुपासदमुपसन्नोऽस्मि । किं कुर्वन्धृतेन हविषा
सपर्यन्पूजयन् । कीदृशमाग्नें हव्यवाहं देवार्थं हव्यस्य बोधारमजरं जरारहितं
पुरुषियं पुरुषां बहूनां यजमानानां मियं पितृणामर्थं कव्यवाहं कव्याख्यस्य
हविषो बोधारम् । स तादृगोऽंशर्नाऽस्माकं वीरवतीं वीरैर्भृत्यैर्युक्तां प्रजां
पूजपोत्रादिरूपां सम्मृण्वतु सम्मृण्वतु ।

अथ विंशोऽनुवाकः—

पितृयज्ञं सांमिषेनौ दुश्चरन्नेति दांणेना ।
अ न तदं साम इत्याज्यमातपोहे पुरोरचौ ।
यन्मृमसोवशात् तु त्वं सोम मेन्नुपे भवे ।
पुरीनुवागर्थे यजसा तु त्वं सोमेत्यादिका यता ।
गर्हिया देतृयज्ञे तु गर्हियादेवर्षे तथा ।
अग्निर्व्यति चतस्रः स्थुरग्निष्वात्तयज्ञौ तथा ॥
अग्ने कव्यवाहेति कव्यवाहयज्ञौ त्रयम् ।
एतौ द्वे सिद्धकृद्यागे मन्त्रा अष्टादशेरिताः ॥

इति श्रीमन्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यब्राह्मणशाख्ये षष्ठप्रपाठके षोडशोऽनुवाकः ॥ १६ ॥

=====

PG

अथ षष्ठे सप्तदशोऽनुवाकः ।

षोडशे पितृयज्ञयाज्यानुवाक्या उक्ताः । अथ यत्पश्चन्तरं सूत्रकारेणोदाहृतम् “इन्द्राय वयोधसे पशुमालभते” इति, तत्र प्रयाजार्था मैत्रावरुणमैषाः सप्तदशोऽभिधीयन्ते । तत्र प्रथममन्त्रमाह—

होता यक्षदिडस्पदे । समिधानं महयशः । सुष-
मिद्धं वरेण्यम् । अग्निमिन्द्रं वयोधसम् । गायत्रीं
छन्द इन्द्रियम् । त्र्यविं गां वयो दधत् । वेत्वा-
ज्यस्य होतर्यज, इति ।

योऽयं दैव्यो होता सोऽयमिडस्पदे सोमक्रयणीपदपांसुयुक्त आहवनीये समिधानं समिन्नामकं प्रथमप्रयाजदेवं यक्षयजतु । कीदृशं देवं महयशो महतो वयसः कारणम् । सुषमिद्धं सुखेन सम्यक्पञ्चालितम् । वरेण्यं सर्वैर्वरणीयम् । तद्देवद्वाराऽग्निं तदग्निरूपं वयोधसं वय आयुष्यं धारयतीति वयोधास्तादृशमिन्द्रं पशुस्वामिनं देवं यजतु । तथा गायत्रीं छन्दश्चतुर्विंशत्यक्षरं छ(रच्छ)न्दोदेवं यजतु । ततो यजमानाग्नेन्द्रियं चक्षुरादिपाठवं त्र्यविं गाम्, अविशब्दो मासषट्कोपलक्षक इति चतुर्थकाण्डे प्रतिपादितम्, त्रीणि मासषट्कानि यस्या गोः सेयं त्र्यविस्तादृशीं गां वय आयुष्यं च दधत्संपादयतु । अयं प्रयाजदेव आज्यस्य वेतु हूयमानमाज्यं पिबतु । तदर्थं हे मानुष होतर्यज याज्यां पठ ।

अथ द्वितीयमन्त्रमाह—

होता यक्षच्छुचित्रतम् । तनूनपातमुज्जिदम् । यं गर्भ-
मदितिर्दधे (१) । शुचिमिन्द्रं वयोधसम् । उष्णिहं
छन्द इन्द्रियम् । दित्यवाहं गां वयो दधत् । वेत्वा-
ज्यस्य होतर्यज, इति ।

तनूनपात्तामको द्वितीयप्रयाजदेवस्त्वं होता यक्षयजतु । कीदृशं शुचित्रतं शुद्धमेतत्कर्मेरूपं व्रतं यस्य तादृशम् । उज्जिदं फलस्योद्भेदारमुत्पादयितारम् । यं तनूनपादारुयमग्निमदितिरियं भूमिर्गर्भं दधे तं यजत्वित्यन्वयः । तद्वद्वारेण

शुचिं शुद्धात्मानं वयोधसमिन्द्रं पशुदेवमुष्णिवछन्दोदेवं च यजतु । तत् इन्द्रिबं दित्यबाहं गां द्विवर्षां गामायुष्मं च संपादयतु । वेत्वित्यादि पूर्व-
वत् ।

अथ तृतीयमन्त्रमाह--

होता यक्षदीडेन्यम् । ईडितं वृत्रहन्तमम् । इडा-
भिरीडय॑ सहः । सोममिन्द्रं वयोधसम् । अनु-
ष्टुभं छन्द इन्द्रियम् । त्रिवत्सं गां वयो दधत्
(२) । वेत्वाज्यस्य होतर्यज, इति ।

ईडेन्यस्तृतीयप्रयाजदेवस्तं होता यजतु । कीदृशम्, ईडितं सर्वैर्ऋत्विग्भिः
स्तुतम् । वृत्रहन्तममतिशयेन वैरिघातिनम् । इडाभिरीडयं स्तुतिपराभिर्ऋग्भिः
स्तुतम् । सहो बलहेतुम् । इन्द्रमित्यादि पूर्ववत् । तस्य विशेषणं सोमं सोम-
पानार्हमित्यर्थः । त्रिवत्सं त्रिवर्षम् ।

अथ चतुर्थमन्त्रमाह--

होता यक्षत्सुबर्हिषदम् । पूषण्वन्तममर्त्यम् । सीदन्तं
बर्हिषि प्रिये । अमृतेन्द्रं वयोधसम् । बृहतीं छन्द
इन्द्रियम् । पञ्चाविं गां वयो दधत् । वेत्वाज्यस्य
होतर्यज, इति ।

बर्हिःशब्देन चतुर्थप्रयाजदेव उच्यते, तं होता यक्षयजतु । कीदृशं पूष-
ण्वन्तं पोषणसामर्थ्ययुक्तम् । अमर्त्यं मरणरहितम् । प्रिये बर्हिषि यज्ञे
सीदन्तमुपविष्टम् । अमृतशब्दो मरणराहित्यवाचीन्द्रस्य विशेषणम् । पञ्चाविं
सार्धसंवत्सरद्वयोपेतम् ।

अथ पञ्चममन्त्रमाह--

होता यक्षव्यचस्वतीः । सुप्रायणा कृतावृधः (३) ।
द्वारो देवीर्हिर-ययीः । ब्रह्माण इन्द्रं वयोधसम् ।
पङ्क्तिं छन्द इहेन्द्रियम् । तुर्यवाहं गां वयो दधत् ।

वेत्वाज्यस्य होतर्यज, इति ।

द्वारशब्दवाच्याः पञ्चमप्रयाजदेवतास्ताश्च व्यचस्वतीर्व्याप्तिपत्योऽवकाश-
वत्यः सुप्रायणाः सुष्ठु प्रायणं गमनागमनरूपं यासु ता ऋतं सत्यं वर्धयन्ती-
त्युतावृधो हिरण्ययीः सुवर्णाभरणयुक्ता ब्रह्माणः परिवृढास्तादृशीर्होता
यजतु । इन्द्रमित्यादि पूर्ववत् । [इह कर्मणि]तुर्ववाहं सार्धसंवत्सरत्रयोपेतम् ।

अथ षष्ठमन्त्रमाह—

होता यक्षत्सुपेशसे । सुशिल्ये बृहती उभे । नक्तो-
पासा न दर्शते । विश्वमिन्द्रं वयोधसम् । त्रिष्टुभं
छन्द इन्द्रियम् (४) । पष्ट्वाहं गां वयो दधत् ।
वेत्वाज्यस्य होतर्यज, इति ।

नक्तोपासाशब्दवाच्ये षष्ठप्रयाजदेवते । ते न सुपेशसे शोभनरूपयुक्ते
सुशिल्ये शोभनशिल्पोपेते । शिल्पशब्देन कलानिष्ठा उच्यन्ते । बृहती महत्यो
न दर्शते दर्शनीये च ते उभे होता यजतु । विश्वं विश्वस्वामिनम् । इन्द्रमि-
त्यादि पूर्ववत् । पष्ट्वाहं संवत्सरत्रयोपेतम् ।

अथ सप्तममन्त्रमाह—

होता यक्षत्प्रचेतसा । देवानामुत्तमं यशः । होतारा
देव्या कवी । सयुजेन्द्रं वयोधसम् । जगती छन्द
इहेन्द्रियम् । अनड्वाहं गां वयो दधत् । वेत्वा-
ज्यस्य होतर्यज, इति ।

देव्यौ होतारौ सप्तमप्रयाजदेवौ । तौ च प्रचेतसौ मकुष्टज्ञानयुक्तौ देवानां
सर्वेषामुत्तमं यशः संपादयन्तौ कवी विद्वांसौ अयुजा सदैव वर्तमानौ । इह
कर्मण्यनड्वाहं शकटवहनक्षमं गाम् । अन्यत्पूर्ववत् ।

अथाष्टममन्त्रमाह—

होता यक्षत्येशस्वतीः (५) । तिस्रो देवीर्हिरण्ययीः ।

भारतीर्बृहतीर्महीः । पतिमिन्द्रं वयोधसम् । विराजं
छन्दं इहेन्द्रियम् । धेनुं गां न वयो दधत् । वेत्वा-
ज्यस्य होतर्यजं, इति ।

तिस्रो देव्योऽष्टमप्रयाजदेवतास्त्राश्च पेशस्वती रूपरत्यो हिरण्ययीः सुवर्णा-
भरणोपेताः । भारतीरिति बहुवचनेनेडासरस्वत्यावपि गृह्येते । बृहतीः प्रौढा
महीः पूज्याः । पतिं पालकम् । धेनुं गां नवनवसूतिं गामपि । अन्य-
त्पूर्ववत् ।

[अथ] नवममन्त्रमाह—

होता यक्षत्सुरेतसम् । त्वष्टारं पुष्टिवर्धनम् । रूपाणि
विभ्रतं पृथक् । पुष्टिमिन्द्रं वयोधसम् (६) ।
द्विपदं छन्दं इहेन्द्रियम् । उक्षाणं गां न वयो दधत् ।
वेत्वाज्यस्य होतर्यजं, इति ।

त्वष्टृशब्देन नवमप्रयाजदेव उच्यते । स च सुरेताः शोभनरेतस्को बहुप्रजा-
पदः । यक्षीरस्य पुष्टिं वर्धयतीति पुष्टिवर्धनः । स च प्रतिशरीरं पृथग्वि-
लक्षणानि रूपाणि विभ्रद्वर्त्तते । तादृशं देवं होता यक्षयजतु । पुष्टिं पुष्टिपद-
मिन्द्रम् । इह कर्मण्युक्षाणं गां न सेवनक्षमं वृषभमपि । अन्यत्पूर्ववत् ।

[अथ] दशममन्त्रमाह—

होता यक्षच्छतक्रतुम् । हिरण्यपर्णमुक्थिनम् । रशनां
विभ्रतं वशिम् । भगमिन्द्रं वयोधसम् । ककुभं छन्दं
इहेन्द्रियम् । वशां वेहतं गां न वयो दधत् । वेत्वा-
ज्यस्य होतर्यजं, इति ।

हिरण्यपर्णशब्देन सुवर्णपर्णयुक्तो दशमप्रयाजदेवो वनस्पतिरुच्यते । स च
शतक्रतुः शतसंख्याकक्रतुहेतुः । उक्थी शस्त्रोपेतो मन्त्रेण प्रशस्वमान इत्यर्थः ।

स च वशीं स्ववशां रशनां यूपावस्थां बिभ्रद्वर्तते तादृशं होता यजतु । भगं भाग्ययुक्तम् । वशां बन्ध्यां वेहतं गां न गर्भघातिनीं गामपि । अन्यत्पूर्ववत् ।

[अथ एकादशमन्त्रमाह—

होता यक्षस्वाहाकृतीः । अग्निं गृहपतिं पृथक् ।
वरुणं भेषजं कविम् । क्षत्रमिन्द्रं वयोधसम् । अति-
च्छन्दसं छन्दं इन्द्रियम् । बृहदृषभं गां वयो दधत् ।
वेत्वाज्यस्य होतर्यजं (७), इति ।

दधे दधतावृधं इन्द्रियं पेशस्वतीर्वयोधसं वेत्वाज्यस्य होतर्यजं सप्त च ॥

इहस्पदेऽग्निं गायत्रीं त्र्यविम् । शुचिर्ब्रतं शुचिमुष्णिहं दित्यवाहम् । ईडेऽन्य-
सोममनुष्टुभं त्रिवत्सम् । सुबर्हिषदममृतेन्द्रं बृहतीं पञ्चाविम् । व्यचस्वतीः सुप्रायणा
द्वारो ब्रह्माणः पङ्क्तिमिह तुर्यवाहम् । सुपेशसे विश्वमिन्द्रं त्रिष्टुभं षष्ठवाहम् । प्रचेतसा
सयुजेन्द्रं जगतीमिहानङ्गाहम् । पेशस्वतीस्तिस्रो भारतीः पतिं विराजमिह धेनुं न ।
सुरेतसं त्वष्टारं पुष्टिं द्विपदमिहोक्षाणं न । शतक्रतुं भगमिन्द्रं ककुपमिह वशां वेहतं
गां न । स्वाहाकृतीः क्षत्रमतिच्छन्दसं बृहदृषभं गाम् । इन्द्रियमृषिवसुनवदशेहेन्द्रिय-
मष्टं नव दश गां न वयो दधत्सर्ववेतु ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके षष्ठाध्याये
सप्तदशोऽनुवाकः ॥ १७ ॥

===

स्वाहाकृतिशब्देनैकादशमयाजदेव उच्यते । स च पृथग्गृहपतिः प्रत्येकं
गृहस्य पालको वरुणः पारिवारिकः कविर्बिद्वास्तादृशमग्निं होता यजतु ।
क्षभं बलवन्तम् । बृहत्भौढम् । अन्यत्पूर्ववत् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे षष्ठपाठके सप्तदशोऽनुवाकः ॥ १७ ॥

अथ षष्ठेऽष्टादशोऽनुवाकः ।

ऐन्द्रे पञ्चावेकादश प्रयाजपैषाः सप्तदशेऽभिहिताः । अष्टादश आपिनाम-
(मि)काः प्रयाजयाज्या उच्यन्ते । तत्र प्रथमामृचमाह —

समिद्धो अग्निः समिधा । सुषमिद्धो वरेण्यः ।

गायत्री छन्द इन्द्रियम् । त्र्यविर्गौर्वियो दधुः, इति ।

समिन्नामकः प्रथमप्रयाजदेवोऽग्निः । स च समिधा समिधागेन सुषमिद्धः सुष्ठु
प्रवृत्तः । योऽयं तादृशोऽग्निर्यच्च गायत्र्याख्यं छन्दो योऽपि त्र्यविः
सार्धसंवत्सरो गौस्व एते देवा इन्द्रियं चक्षुरादिपाटवं वय आयुष्यं च दधुः
संपादितवन्तः ।

अथ द्वितीयामाह—

तनूनपाच्छुचिब्रतः । तनूनपाच्च सरस्वती । उष्णि-

क्छन्द इन्द्रियम् । दित्यवाङ्गौर्वियो दधुः, इति ।

तनूनपाच्छब्देन द्वितीयप्रयाजदेव उच्यते । स च शुचिब्रतः शुद्धेन ब्रत-
कर्मणा युक्तस्तादृशस्तनूनपाच्छरीरमाप्तिहेतुः सरस्वती चोष्णिक्छन्दश्च दित्य-
वाद्संवत्सरद्वयोपेता गौश्चेत्येते देवा इन्द्रियं वयश्च संपादयन्तु ।

अथ तृतीयामाह—

इडाभिरग्निरीड्यः । सोमो देवो अमर्त्यः (१) ।

अनुष्टुप्छन्द इन्द्रियम् । त्रिवत्सो गौर्वियो दधुः, इति ।

इडाभिर्मन्त्रोक्ताभिः स्तुतिभिरीड्यः स्तुत्य ईड्यनामकोऽग्निस्तृतीयप्रयाज-
देवो यश्चामर्त्यो मरणरहितः सोमो देवो यदप्यनुष्टुप्छन्दो योऽपि संवत्सरप्र-
योपेतो गौस्व एते देवा इन्द्रियं वयश्च दधुः ।

अथ चतुर्थीमाह—

सुबर्हिरग्निः पषण्वान् । स्तीर्णवर्हिरमर्त्यः । बृहती

छन्दं इन्द्रियम् । पञ्चाविर्गौर्वयो दधुः, इति ।

सुष्ठु बर्हिर्यस्यासौ सुबर्हिरेतन्नामकश्चतुर्थप्रयाजेदेवोऽग्निः पूषणान्पूष्णा देवेन युक्तः पोषणसामर्थ्ययुक्तो वा । स्तीर्णबर्हिर्वेदिप्रसारितबर्हियुक्तोऽमर्त्यो मरण-
रहितः । ईदृशो योऽग्निर्यच्च बृहती छन्दो योऽपि सार्धसंवत्सरद्वयोपेतो गौरेवे
देवा इन्द्रियं वयश्च दधुः ।

अथ पञ्चमीमाह—

दुरो देवीर्दिशो महीः । ब्रह्मा देवो बृहस्पतिः ।

पङ्क्तिश्छन्दं इहेन्द्रियम् । तुर्यवाङ्गौर्वयो दधुः

(२), इति ।

दुरः पञ्चमप्रयाजदेवतास्ताश्च देवीर्द्योतमाना दिशो दिग्यूपा महीर्महत्सः ।
यश्च ब्रह्मा ब्राह्मणस्वामी बृहस्पतिर्देवो यदपि पङ्क्तिश्छन्दो योऽपि सार्ध-
संवत्सरत्रयोपेतो गौरेते देवा इन्द्रियं वयश्च दधुः ।

अथ षष्ठीमाह—

उषे यद्धी सुपेशसा । विश्वे देवा अमर्त्यः । त्रिष्टु-

प्छन्दं इन्द्रियम् । षष्ठवाङ्गौर्वयो दधुः, इति ।

उषे षष्ठप्रयाजदेवते यद्धी प्रयत्तमाने सुपेशसा शोभमानरूपे । ईदृशौ ये
देव्यौ ये चामर्त्या मरणधर्मरहिता विश्वे देवा यश्च त्रिष्टुप्छन्दो योऽपि
संवत्सरचतुष्टयोपेतो गौरेते देवा इन्द्रियं वयश्च दधुः ।

अथ सप्तमीमाह—

दैव्या होतारा भिषजा । इन्द्रेण सयुजा युजा ।

जगती छन्दं इहेन्द्रियम् । अनङ्गान्गौर्वयो दधुः,

इति ।

दैव्यौ होतारौ सप्तमप्रयाजदेवौ । तौ च भिषजौ चिकित्सकाविन्द्रेण
सयुजा सह वर्तमानौ युजा परस्परमपि संयुक्तौ । ईदृशौ यौ देवौ यश्च
जगती छन्दो योऽपि शकटनहनक्षमो गौरेते देवा इन्द्रियं वयश्च दधुः ।

अथ षष्ठीमाह—

ति॒स्र इ॒डा. सर॑स्वती । भार॑ती म॒रुतो॑ विशः (३) ।

वि॒राट् छ॒न्द इ॒हेन्द्रि॒यम् । धे॒नुगौ॑र्न वयो॑ दधुः, इति ।

इडा सरस्वती भारती चाष्टमप्रयाजदेवतास्तिस्त्रो याः सन्ति येऽपि देवानां मध्ये विशो मरुतो यदपि विराट्छन्दो नवमसूतिका गौरपि या विद्यते एते देवा इह कर्मणीन्द्रियं वयश्च दधुः ।

अथ नवमीमाह—

त्वष्टा॑ तु॒रीपो॑ अ॒द्भुतः । इ॒न्द्रा॒ग्नी पु॒ष्टि॒वर्ध॑ना ।

द्वि॒पाच्छ॒न्द इ॒हेन्द्रि॒यम् । उ॒क्षा गौ॑र्न वयो॑ दधुः, इति ।

त्वष्टा नवमप्रयाजदेवः । स च तुरीपः श्रीघ्नप्राप्तिमानद्भुत आश्वर्यविग्रहस्तादृशो यो देवो यौ च पुष्टिवर्धना पुष्टिं वर्धयितारौ ताबिन्द्राग्नी यदपि द्विपात्पादद्वयोपेतश्छन्द उक्षा गौर्न सेचनसमर्थो गौरपि यो विद्यते ते देवा इह कर्मणीन्द्रियं वयश्च दधुः ।

अथ दशमीमाह—

श॒मि॒ता नो॒ वन॒स्पतिः॑ । स॒वि॒ता प्र॑सुवन्भ॒गम् । क॒कु-

च्छ॒न्द इ॒हेन्द्रि॒यम् । व॒शा वे॒हद्गौ॑र्न वयो॑ दधुः, इति ।

वनस्पतिर्दशमप्रयाजदेवः । स च नोऽस्माकं शमिता सर्वोपद्रवशमनहेतुः । तादृशो यो देवो यश्च सविता भगं सौभाग्यं प्रसुवन्प्रेरयन्वर्त्तते गौर्न गौरपि वेहद्गर्भघातिनी सती वशा बन्धया या विद्यते एते देवा इन्द्रियं वयश्च दधुः ।

अथैकदशीमाह—

स्वाहा॑ य॒ज्ञं वरु॑णः । सु॒क्षत्रो॑ भे॒षजं॑ क॒रत् ।

अति॑च्छ॒न्दाश्छ॒न्द इन्द्रि॒यम् । बृ॒हद्द॑ष॒भो गौ॑र्वयो॑

दधुः (४), इति ।

अमर्त्यस्तुर्यवाङ्गौर्वयो दधुर्विशो वशा वेहद्गौर्न वयो दधुश्चत्वारि च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके षष्ठाध्यायेऽ-

ष्टादशोऽनुवाकः ॥ १८ ॥

=====

स्वहाकारारुख्य एकादशप्रयाजदेवो यज्ञं निष्पादयति । स च वरुणोऽनि-
ष्टवारकः सुसह्यः शोभनबलोपेतो भेषजं करदौषधं करोति । तादृशो यो
देवो यथातिच्छन्दा(न्दआ)रुखं छन्दो योऽपि प्रौढ ऋषयो गौरेने देवा
इन्द्रियं वयश्च दधुः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे षष्ठप्रपाठकेऽष्टादशोऽनुवाकः ॥ १८ ॥

अथ षष्ठ एकोनविंशोऽनुवाकः ।

ऐन्द्रस्य पञ्चोः प्रयाजयाज्या अष्टादशेऽभिहिताः । एकोनविंशे वषापुरो-
डाशहविषां याज्यानुवाक्या उच्यन्ते । तत्र वषायाः पुरोनुवाक्यामाह—

वसन्तेनर्तुना देवाः । वसंवस्त्रिवृता स्तुतम् रथंत-
रे तेजसा । हविरिन्द्रे वयो दधुः, इति ।

वसन्तारुख्येनर्तुदेवेन सहिता वसवो देवा इन्द्रे हविरिदं सप्तर्षमाणं वय
आयुष्यं च दधुः संपादितवन्तः । कीदृशं हविस्त्रिवृदारुख्येन स्तोमेन स्तुतम् ।
तथा तेजसा तेजस्विना रथंतारुख्येन(ण) साम्ना स्तुतम् ।

[अथ] वषायाज्यामाह—

ग्रीष्मेण देवा ऋतुना । रुद्राः पञ्चदशे स्तुतम् ।

बृहता यशसा बलम् । हविरिन्द्रे वयो दधुः, इति ।

ग्रीष्मर्तुना सहिता इन्द्राः पञ्चदशस्तोमे यशस्विना बृहत्साम्ना स्तुतं बल-
करं हविर्वयश्चेन्द्रे दधुः ।

अथ पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यामाह--

वर्षाभिर्ऋतुनाऽऽदित्याः । स्तोमे सप्तदशे स्तुतम्
(१) । वैरूपेण विशौजसा । हविरिन्द्रे वयो
दधुः, इति ।

वर्षर्तुना सहिता आदित्याः सप्तदशस्तोमे वैश्वानुग्राहकेणोजस्विना वैरू-
पसाम्ना स्तुतं हविर्वयश्चेन्द्रे दधुः ।

पुरोडाशस्य याज्यामाह--

शारदेनर्तुना देवाः । एकविंश क्रभवंः स्तुतम् ।
वैराजेन श्रिया श्रियम् । हविरिन्द्रे वयो दधुः, इति ।

शरदृतुसहिता ऋभुनामका देवा एकविंशस्तोमे श्रिया श्रीप्रदेन वैराजेन
साम्ना स्तुतं श्रियं श्रीप्रदं हविर्वयश्चेन्द्रे दधुः ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह--

हेमन्तेनर्तुना देवाः । मरुस्त्रिणवे स्तुतम् । बलेन
शकरीः सहः । हविरिन्द्रे वयो दधुः, इति ।

हेमन्तर्तुसहिता मरुन्नामका देवास्त्रिणवस्तोमे बलेन बलप्रदेन शकरीः
शकरसाम्ना स्तुतं सहो बलप्रदं हविर्वयश्चेन्द्रे दधुः ।

[अथ] हविषो याज्यामाह--

शैशिरेणर्तुना देवाः । त्रयस्त्रिंशोऽमृतं स्तुतम् ।
सत्येन रेवतीः क्षत्रम् । हविरिन्द्रे वयो दधुः
(२), इति ।

स्तोमे सप्तदशे स्तुतं सहो हविरिन्द्रे वयो दधुश्चत्वारि च ।

वसन्तेन ग्रीष्मेण वर्षाभिः शारदेन हेमन्तेन शैशिरेण षट् ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके षष्ठा-

ध्याय एकोनविंशोऽनुवाकः ॥ १९ ॥

====

शैशिरर्तुसाहिता देवास्त्रयस्त्रिंशारुये स्तोमे सत्येन सत्यवाक्येन हेतुना रेवती रेवत्यारुयेन साम्ना स्तुतममृतमविनश्वरं क्षत्रं बलपदं हविर्वयश्चेन्द्रे दधुः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे षष्ठ्यपाठक एकोनविंशोऽनुवाकः ॥ १९ ॥

अथ षष्ठे विंशोऽनुवाकः ।

एकोनविंशे वषापुरोडाशहविषां याज्यानुवाक्या उक्ता । अथ विंशेऽनूया-
जानां भैत्रावरुणभैषा उच्यन्ते । तत्र प्रथममन्त्रमाह—

देवं बर्हिरिन्द्रं वयोधसम् । देवं देवमवर्धयत् । गाय-

त्रिया छन्दसेन्द्रियम् । तेज इन्द्रे वयो दधत् ।

वसुवने वसुधेयस्य वेतु यज, इति ।

बर्हिःशब्देन प्रथमानूयाजदेवस्वरूपमुच्यते । तच्च देवं द्योतनशीलम् ।
योऽयमिन्द्रो वयोधा आर्युष्या (ष्य) धारकस्तं देवमिन्द्रं पूर्वोक्तदेवन-
शीलं बर्हिःस्वरूपमवर्धयद्वर्धयत् । यच्च गायत्र्यारुयेन (ण) छन्दसा
सहितं सदिन्द्रियं चक्षुरादिपादवं तेजः शरीरकान्तिर्वय आयुष्यं च दधत्सं-
पादयति । वसुधेयस्य धनधारकस्य देवस्य वसुवने धनदाननिमित्तमयं
प्रथमानूयाजदेवो वेत्याज्यं पिबतु । तदर्थं हे होतर्थज याज्यां पठ ।

अथ द्वितीयमन्त्रमाह—

देवीर्द्वारो देवमिन्द्रं वयोधसम् । देवीर्देव-

मवर्धयन् । उष्णिहा छन्दसेन्द्रियम् ।

प्राणमिन्द्रे वयो दधत् । वसुवने वसु-

धेयस्य वियन्तु यजं (१) इति ।

द्वारशब्दवाच्या देव्यो द्वितीयानुयाजदेवता याः सन्ति ता देव्यो देवं द्योतमानं वयोधसमिन्द्रं देवमवर्धयन् । ताश्च देव्य उष्णिहा छन्दसा सहेन्द्रियपाटवं प्राणं स्थैर्यमायुष्यं चेन्द्रे संपादयन्तु ।

अथ तृतीयमन्त्रमाह--

देवी देवं वयोधसम् । उपे इन्द्रमवर्धताम् । अनुष्टुभा
छन्दसेन्द्रियम् । वाचमिन्द्रे वयो दधत् । वसुवने
वसुधेयस्य वीतां यजं, इति ।

उपे देवी उषारुये देव्यौ तृतीयानुयाजदेवते । ते उपे वयोधसमिन्द्रं देवं वर्धितवत्यौ । ते चानुष्टुभा छन्दसा सहेन्द्रियं वाग्वयासीन्द्रे संपादयन्तः ।

अथ चतुर्थमन्त्रमाह--

देवी जोष्ट्री देवमिन्द्रं वयोधसम् । देवी देवमवर्ध-
ताम् । बृहत्या छन्दसेन्द्रियम् । श्रोत्रमिन्द्रे वयो
दधत् । वसुवने वसुधेयस्य वीतां यजं (२), इति ।

जोष्ट्री देवी जोष्ट्यारुये देव्यौ ये विद्येते ते देव्यौ द्योतमानं वयोधसमिन्द्रं देवं वर्धितवत्यौ । ते च बृहत्या छन्दसा सहेन्द्रियं श्रोत्रवयासीन्द्रे संपादयन्तः । इन्द्रियशब्दः सामान्यवाची वाक्श्रोत्रादयो विशेषवाचिनः ।

अथ पञ्चममन्त्रमाह--

देवी ऊर्जाहुती देवमिन्द्रं वयोधसम् । देवी देवमव-
र्धताम् । पङ्क्त्या छन्दसेन्द्रियम् । शुक्रमिन्द्रे वयो
दधत् । वसुवने वसुधेयस्य वीतां यजं, इति ।

ऊर्जाहुत्वारुणे ये देव्यौ विद्यते ते देव्यौ द्योतमानं वयोधसमिन्द्रं देवं
वर्धितवत्यौ । ते च पङ्क्त्या छन्दसा सहेन्द्रिषं शुक्रं, वयांसीन्द्रे संपादयतः ।
शुक्रशब्देन दीप्तिरुच्यते ।

अथ षष्ठमन्त्रमाह —

दे॒वा दे॒व्या॒ होता॑रा दे॒वमिन्द्रं॑ वयो॒धसं॑म् । दे॒वा दे॒व-
म॒वर्ध॑ताम् । त्रि॒ष्टुभा॒ छन्द॑सेन्द्रि॒यम् । त्विषि॑मिन्द्रे
वयो॒ दध॑त् । वसु॒वने॑ वसु॒धेय॑स्य वीतां॒ यज॑(३), इति ।

देव्यहोतृनामकौ यौ देवौ विद्यते तौ देवौ द्योतमानं वयोधसमिन्द्रं देवं
वर्धितवन्तौ । तौ च त्रिष्टुभा छन्दसा सहेन्द्रिषं त्विषि वयांसीन्द्रे दधतुः ।
पूर्वत्र शुक्रशब्देन शरीरकान्तिरुक्ता, इह त्विषिशब्देन रश्मिरुच्यते ।

अथ सप्तममन्त्रमाह —

दे॒वीस्ति॒स्त्रास्ति॒स्त्रो दे॒वीर्वयो॑धसं॑म् । पति॒मिन्द्रं॑मवर्धयन् ।
जग॑त्या छन्द॑सेन्द्रि॒यम् । बल॑मिन्द्रे वयो॒ दध॑त् । वसु॒-
वने॑ वसु॒धेय॑स्य वियन्तु॒ यज॑, इति ।

या देव्यस्तिस्रस्त्रिसंख्याका एकैरुस्यास्त्रिभूतित्वात्पुनरपि तिस्र इत्यु-
च्यन्ते । ताः सर्वा वयोधसं पालकमिन्द्रं वर्धितवत्यः । ताः पुनर्जगत्या छन्दसा
सहेन्द्रिषं बलं वयांसीन्द्रे संपादयन्ति ।

अथाष्टममन्त्रमाह —

दे॒वो नरा॑श॒सो दे॒वमिन्द्रं॑ वयो॒धसं॑म् ।
दे॒वो दे॒वम॑वर्धयत् । वि॒राजा॒ छन्द॑सेन्द्रि॒-
यम् । रेत॒ इन्द्रे॑ वयो॒ दध॑त् । वसु॒वने॑

वसुधेयस्य वेतु यज (४), इति ।

नराशंसारूपो यो देवोऽस्ति स देवो द्योतमानं वयोधसमिन्द्रं देवं वर्धित-
वान् । स च विराजा छन्दसा युक्त इन्द्रियं रेतो वयांसीन्द्रे संपादयति ।

[अथ] नवममन्त्रमाह—

देवो वनस्पतिर्देवमिन्द्रं वयोधसम् । देवो देवमवर्ध-
यत् । द्विपदा छन्दसेन्द्रियम् । भगमिन्द्रे वयो द-
धत् । वसुवने वसुधेयस्य वेतु यज, इति ।

वनस्पत्यारूपो यो देवोऽस्ति स देवो द्योतमानं वयोधसमिन्द्रं वर्धितवान् ।
स च द्विपदा छन्दसा सहेन्द्रियसौभाग्यवयांसीन्द्रे संपादयति ।

अथ दशममन्त्रमाह—

देवं बर्हिर्वारितीनां देवमिन्द्रं वयोधसम् । देवो देव-
मवर्धयत् । ककुभा छन्दसेन्द्रियम् । यश इन्द्रे
वयो दधत् । । वसुवने वसुधेयस्य वेतु यज, इति ।

वारितीनां जलप्राप्तीनां संबन्धि बर्हिरारूपं यदेवस्वरूपमस्ति तदिदं बर्हिः-
स्वरूपं द्योतमानं वयोधसमिन्द्रं देवं वर्धितवत् । तच्च ककुभा छन्दसा
सहेन्द्रिययज्ञोवयांसीन्द्रे संपादयति ।

अथैकादशमन्त्रमाह—

देवो अग्निः स्विष्टकृद्देवमिन्द्रं वयोधसम् । देवो देव-
मवर्धयत् । अतिच्छन्दसा च्छन्दसेन्द्रियम् । क्षत्रमिन्द्रे
वयो दधत् । वसुवने वसुधेयस्य वेतु यज (५), इति ।

वियन्तु यज वीतां यज वीतां यज वेतु यज वेतु यज पञ्च च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके षष्ठाध्याये
विंशोऽनुवाकः ॥ २० ॥

=====

स्विष्टकृदारुयोऽग्निर्देवो योऽस्ति स देवो द्योतमानं वयोधसमिन्द्रं देवं
वर्धितवान् । स चातिच्छन्दोरूपेण च्छन्दसा सहेन्द्रियबलवयांसीन्द्रे संपाद-
यति । अतो धनधारकस्य धनदाननिमित्तपर्यं स्विष्टकृदेव आज्यं वेतु
पिबतु । तदर्थं हे होतॄयज याज्यां पठ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे षष्ठ्यपाठके विंशोऽनुवाकः ॥ २० ॥

देवं बर्हिर्गायत्रिया तेजः । देवीद्वारं उष्णिहा प्राणम् । देवी देवमुषे अनुष्टुमा
वार्चम् । देवी जोष्ट्री बृहत्या श्रोत्रम् । देवी ऊर्जाहुती पङ्क्त्या शुक्रम । देवा देव्या
होतारः त्रिष्टुमा त्विषिम् । देवीमिन्द्रस्तिस्त्रो देवीः पतिं जगत्या बलम् । देवो नरा-
शंसो विराजा रेतः । देवो वनस्पतिर्द्विपदा मगम् । देवं बर्हिर्वीरितीनां ककुमा
यशः । देवो अग्निः स्विष्टकृदतिच्छन्दसा क्षत्रम् । वेतु वियन्तु चतुर्वीतामेको वियन्तु
चतुर्वेतु । अवर्धयदवर्धंश्चतुर्वर्धतामेकोऽवर्धयश्चतुर्वर्धयत् ।

स्वाद्धी त्वा सोमः सुरावन्तः सीसेन मित्रोऽसि यद्देवा होता यक्षत्समिधेन्द्रः समिद्ध
इन्द्र आचर्षणि प्रा देवं बर्हिरिन्द्रः सुदेवः होता यक्षत्समिधाऽग्निः समिद्धो अग्निर-
श्विनाऽश्विना हविरिन्द्रियं देवं बर्हिः सरस्वत्याग्निमद्योशन्तो होता यक्षदिडस्पदे समिद्धो
आग्निः समिधा वन्तेन देवं बर्हिरिन्द्रं वयोधसं विशतिः ।

स्वाद्धी त्वेमं मित्रोऽस्यवभृथ पुरंदरो होता यक्षदिडस्पदे समिद्धो अग्निरश्विना देवी
ऊर्जाहुती वेत्वाज्यस्य वैरूपेण विशौजसा षण्णवतिः ।

स्वाद्धी त्वाऽमी मदन्न पितरः साम्राज्याय पुनं पवित्रेणेवाऽऽज्यमुषासानक्ता बदरै-
रधातामश्विना हविरिन्द्रियं देव इन्द्रो वनस्पतिः पष्ठवाहं गां देवी देवं वयोधसं
चतुर्नवतिः ।

अच्छिन्नं तन्तुः होता यक्षत्सुपेशंसो वह्णः क्षत्रमिन्द्रियः होता यक्षदिडस्पदे
वैरूपेण विशौजसा षडशीतिः ।

हरि उ० ।

अस्य प्रपाठकस्यानुवाकार्थसंग्रहः—

ग्रहा उपस्थितिर्होम उपहोमोऽभिषेचनम् ।
 तथाऽवभृथ ऐन्द्रे तु पशौ चत्वार ईरिताः ॥ १ ॥
 पशुत्रयेऽथ चत्वारः सूक्तवाके त्वनन्तरः ।
 पितृयज्ञे नूत्तरः स्यात्पशावैन्द्रे चतुष्टयम् ॥ २ ॥
 वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्द निवारयन् ॥
 पुमर्थीश्चतुरो देवाद्विद्यार्थमहेश्वरः ॥ ३ ॥

इति श्रीमदीरबुक्कणसाम्राज्यधुरंधरश्रीमत्सयणाचार्यविरचिते
 माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मण-
 भाष्ये षष्ठः प्रपाठकः समाप्तः ॥ ६ ॥

(मूलक्रमेण—अष्ट० २ अध्या० १ (१४) अनु० २० (१४७)) ।
 (भाष्यक्रमेण—का० २ प्रपा० १ (१४) अनु० २० (१४७)) ।

=====

अथ द्वितीयकाण्डे सप्तमपपाठकारम्भः ।

तत्र प्रथमोऽनुवाकः ।

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।

निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्यमहेश्वरम् ॥ १ ॥

षष्ठे पपाठके सांत्रामणिः कौकिल्युदीरिता ।

सवनामान एकाहाः कथ्यन्ते सप्तमे स्फुटम् ॥ २ ॥

सूयत ईश्वरत्वेनाभिषिच्यत एष्विति सवा एकाहविशेषाः । तत्राऽऽदौ बृहस्पतिसव उच्यते । तस्मिंश्च बृहस्पतिसवे चोदकपाप्मास्त्रिवृदादिस्तोमान्दा-
दशस्यपि स्तोत्रेषु बाधितुमेकं स्तोमं विधत्ते—

हरिः ॐ ।

त्रिवृत्स्तोमो भवति । ब्रह्मवर्चसं वै त्रिवृत् । ब्रह्म-
वर्चसमेवावरुन्धे, इति ।

प्रकृतौ बहिष्पवमानस्तोत्रे त्रिवृत्स्तोमश्चतुर्ष्वर्ज्यस्तोत्रेषु माध्वंदिनपवमान-
स्तोत्रे च पञ्चदशस्तोमश्चतुर्षु पृष्ठस्तोत्रेष्वार्धपवमानस्तोत्रे च सप्तदशस्तोमो
यज्ञायज्ञीयस्तोत्र एकविंशस्तोमस्तान्बाधित्वा सर्वेषु स्तोत्रेषु त्रिवृत्स्तोम
एकः कर्तव्यः । तस्य ब्रह्मवर्चसहेतुत्वाद्ब्रह्मवर्चसप्राप्तिर्भवति ।

सोमयागसंस्थाविशेषं विधत्ते—

अग्निष्टोमः सोमो भवति । ब्रह्मवर्चसं वा अग्नि-
ष्टोमः । ब्रह्मवर्चसमेवावरुन्धे, इति ।

पृष्ठस्तोत्रे विकल्पितबृहत्सामव्यावृत्त्यर्थं रथंतरसाम विधत्ते—

रथंतरं सामं भवति । ब्रह्मवर्चसं वै रथंतरम् ।

ब्रह्मवर्चसमेवावरुन्धे, इति ।

होतरि कंचिद्विशेषं विधत्ते—

परिस्रज्जी होता भवति (१) । अरुणो

मि॒र्मिरस्त्रि॒शु॒क्रः । ए॒तद्वै ब्र॑ह्मवर्च॒सस्य॑ रू॒पम् । रू॒पे-
णै॒व ब्र॑ह्मवर्च॒समव॑रुन्धे, इति ।

परिस्त्रिजी खलतिः, शिरसि स्रगाकारेण परित एव केशा न तु मध्य इत्यर्थः । अरुणः संध्यावर्णः । मिर्मिरः पुनःपुनरतिवेगेन चक्षुर्भीकनयुक्तः । त्रिशुक्रस्त्रिषु वेदेषु शुद्धो मातृवंशपितृवंशनिजाचारेषु वा शुद्धः । यदेतद्विज-
वेशस्य लक्षणं खलत्यादि, यच्च त्रिशुक्रत्वं तदुभयमपि ब्रह्मवर्चसस्वरूपम् ।
अतस्तदनुकूलेन रूपेण ब्रह्मवर्चसं प्राप्नोति ।

बृहस्पतिसवस्योत्पत्तिविधिमुक्त्वा प्रयोगं विधत्ते—

बृ॒ह॒स्पति॑र॒काम॑यत दे॒वानां॑ पु॒रो॒धां ग॑च्छे॒यमिति॑ ।
स ए॒तं बृ॑हस्पति॒सव॑मपश्यत् । तमा॒हरत् । तेना॑य-
जत । ततो॒ वै स दे॒वानां॑ पु॒रो॒धाम॑गच्छत् । यः
पु॒रो॒धाका॑मः स्यात् । स बृ॒ह॒स्पति॑स॒वेन॑ यजेत(२) ।
पु॒रो॒धामे॒व ग॑च्छति, इति ।

बृहस्पतिः पुरोधां देवगुरुत्वलक्षणं मुख्यत्वं पौरोहित्यं वा ।
दक्षिणायां विशेषं विधत्ते—

तस्य॑ प्रातःस॒वने॑ स॒न्नेषु॑ ना॒राश॑स्तेषु । एका॑दश
दक्षि॑णा नीयन्ते । एका॑दश मा॒ध्या॒दिने॑ स॒वने॑
स॒न्नेषु॑ ना॒राश॑स्तेषु । एका॑दश तृ॒तीय॑स॒वने॑ स॒न्नेषु॑
ना॒राश॑स्तेषु । त्रय॑स्त्रिंशत्संप॒द्यन्ते॑ । त्रय॑स्त्रिंश॒द्वै
दे॒वताः॑ । दे॒वता॑ ए॒वाव॑रुन्धे, इति ।

भक्षिताप्यायितचमसा नराशंसास्तेषु दक्षिणस्य हविर्धानस्याधस्तात्सन्नेषु
सस्वेकादश गावो दक्षिणात्वेन नीयन्ते दातव्याः । एवमुत्तरयोरपि सवन-
योस्ता मिलित्वा त्रयस्त्रिंशत्संरुषया देवतासाम्यात्तत्प्रीतिहेतवो भवन्ति
“ ये देवा दिव्येकादशस्य ” इति मन्त्रे त्रयस्त्रिंशदेवा आज्ञाताः ।

दक्षिणाग्न्यम्परं विक्षेपमाह—

अश्वश्चतुस्त्रिंशः । प्राजापत्यो वा अश्वः (३) ।

प्रजापतिश्चतुस्त्रिंशो देवतानाम् । यावन्तीरेव देवताः ।

ता एवावरुन्धे, इति ।

पूर्वोक्तगवापेक्षया चतुस्त्रिंशत्संख्यापूरकोऽश्वो दातव्यः । प्रजापतिजन्यत्वात्प्राजापत्यत्वम् । प्रजापतिश्च पूर्वोक्तदेवतापेक्षया चतुस्त्रिंशः । अनोऽश्वदानेन सर्वदेवताप्राप्तिर्भवति ।

एतस्य कर्मणः सवत्वादभिषेकं विधत्ते—

कृष्णाजिनेऽभिषिञ्चति । ब्रह्मणो वा एतद्रूपम् ।

यत्कृष्णाजिनम् । ब्रह्मवर्चसेनैवैनं समर्धयति, इति ।

कृष्णाजिनमस्तीर्य तत्रोपविष्टं यजमानमभिषिञ्चेत् । ऋक्सामयोः कृष्णमृगरूपत्वेसाधारणत्वाद्ब्रह्मरूपत्वम् । तेन ब्रह्मवर्चससमृद्धिः ।

अभिषेकद्रव्यं विधत्ते—

आज्येनाभिषिञ्चति । तेजो वा आज्यम् । तेजं

एवास्मिन्दधाति (४), इति ।

होता मषति यजेत वा अश्वो दधाति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके सप्तमाध्याये प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

====

आङ्गस्य स्थित्वात्तेजस्त्वम् ॥

अत्र मीमांसा । चतुर्थाध्यायस्य तृतीयपादे चिन्तितम्—

“ इष्टा तु वाजपेयेन बृहस्पतिसवं यजेत् ।

कालं वा बोधयेद्वाक्यमुताङ्गत्वस्य बोधकम् ॥

क्त्वाश्रुत्या भाति कालोऽत्र भैवमङ्गत्वबोधनम् ।

श्रुतेर्मूल्यं प्रक्रिया च तथा सत्यनुगृह्यते ॥

इदमाम्नायते— “वाजपेयेनेष्टा बृहस्पतिसवेन यजेत । अग्निं चित्वा सौत्रामण्या यजेत” इति । तत्रेष्टेति क्त्वाप्त्ययो वाजपेयस्य पूर्वकालिकतां ब्रूते । तस्माद्वाक्यमिदं बृहस्पतिसवस्योत्तरकालीनतां बोधयतीति चेन्मैवम् । वाजपेयाङ्गत्वबोधनमेव क्त्वाश्रुतेर्मुख्योऽर्थः । “समानकर्तृकयोः पूर्वकाले” इति सूत्रेण क्रियाद्वयस्यैककर्तृकतायां तद्विधानात् । यद्यपि सूत्रे पूर्वकाले इत्युक्तम्, तथाऽपि तन्न नियतं मुखं व्यादाय स्वपितीत्यत्र कालैक्येऽपि प्रयोगदर्शनात् । वाजपेयप्रकरणमप्यङ्गत्वेन गृह्यते । अन्यथा त्वप्रकृते बृहस्पतिसवे कालविधानात्प्रकरणं बाध्येत । अङ्गत्वे कर्मान्तरत्वेन प्रासिद्धबृहस्पतिसवत्वामावाचच्छब्दोऽनुपपन्न इति चेन्न । मासाग्निहोत्रन्यायेन तद्धर्मातिदेशार्थत्वात् । तस्माद्वाक्यमिदमङ्गत्वबोधकम् । अग्निं चित्वेत्यत्राप्येवं योजनीयम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे सप्तमप्रपाठके प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

अथ सप्तमे द्वितीयोऽनुवाकः ।

प्रथमे बृहस्पतिसवोऽभिहितः । द्वितीये वैश्यसवोऽभिधीयते । स च सूत्रे-
कारेण स्पष्टमभिहितः—“अथ सवानां व्याख्यातो बृहस्पतिसवः । वैश्यः
पुष्टिकाम आग्नेषादीनि सप्त हवींषि निर्वपति । पृश्निः पष्ठौही मारुत्याल-
भ्यते । तस्याः पुरस्तात्स्विष्टकृतो यजमानायतन ऋषभचर्म प्राचीनग्रीवमु-
त्तरलोममास्तीये तस्मिन्नासीनं यजमानं दध्नाऽभिषिञ्चति” इति । तत्र
प्रथमं हविर्विधत्ते—

यदाग्नेयो भवति । अग्निमुखा हृद्धिः, इति ।

आग्नेयोऽष्टाकपालः कर्तव्यः, समृद्धेरग्निपूर्वकत्वात् । आदावाग्नेयेन तत्स-
मृद्धं कर्म भवति ।

द्वितीयं हविर्विधत्ते—

अथ यत्पौष्णः । पुष्टिर्वै पूषा । पुष्टिर्वैश्यस्य । पुष्टि-

मेवावैरुन्धे, इति ।

पौष्णश्चरुः कर्तव्यः पूषदेवतायाः पुष्टिहेतुत्वात् । वैश्यस्य पुष्टिकापत्वात्पु-
ष्टिमेव मामोति ।

अथ तृतीयं हविर्विधत्ते—

प्रसवाय सावित्रः, इति ।

सावित्रोऽष्टाकपालः पुरोदशः कार्यः । स च सवितुः प्रसवाय प्रेरणाय संपद्यते ।

चतुर्थं हविर्विधत्ते—

अथ यत्त्वाष्ट्रः । त्वष्टा हि रूपाणि विकरोति, इति ।

अष्टाकपालस्त्वाष्ट्रः कार्यः । तस्मात्त्वष्टा निष्कृते रेत्रसि विविधानि रूपाणि करोति ।

पञ्चमं हविर्विधत्ते—

निर्वरुणत्वाय वारुणः (१) । अथो य एव कश्च
सन्त्सूयते । स हि वारुणः, इति ।

अष्टाकपालो वारुणः कार्यः । स च निर्वरुणत्वाय वरुणपाश्वराहित्याय संपद्यते । अपि च पूर्वं यः को ह्यल्पः पुरुषः सन्त्सूयतेऽभिषिच्यते । स हि तदा वारुणो वरुणेनानुगृहीत इत्युच्यते । तस्माद्वारुणयागोऽभिषेकयोग्यः । षष्ठं हविर्विधत्ते—

अथ यद्वैश्वदेवः । वैश्वदेवो हि वैश्यः, इति ।

एकादशकपालो वैश्वदेवः कार्यो यस्माद्वैश्यो विश्वैर्देवैः सह प्रजापतेर्मध्य-
भागादुत्पन्नः । तं विश्वे देवा देवता अन्वसृज्यन्त । “जगती छन्दो वैरूपं
साम वैश्यो मनुष्याणाम्” इति श्रुत्यन्तरविधानात् । ततस्तदीयत्वाद्वैश्वदेव-
स्तत्र योग्यः ।

सप्तमं हविर्विधत्ते—

अथ यन्मारुतः । मारुतो हि वैश्यः, इति ।

एकादशकपालो मारुतः कार्यः । मरुता देवविट्त्वेन वैश्ययागे योग्य-
त्वात् । मरुतां विट्त्वम् “मारुतो वै देवानां विश्वः” इति विप्रसिद्धश्रुतेः ।

अधिकशक्कानिवृत्तये हविःसंख्या दर्शयति—

सप्तैतानि हवीः क्षिपि भवन्ति ।

सप्त गणा वै मरुतः, इति ।

“ ईदृक् चान्यादृक् च ” इत्यादयः सप्त गणाः ।

अथ पशुं विधत्ते—

पृश्निः पष्ठौही मारुत्यालभ्यते । विड्वै मरुतः, इति ।

पृश्निः श्वेतवर्णा पष्ठौही चतुर्वर्षा । तादृशी काचिदजा मरुदेवताकाऽऽ-
लब्धव्या ।

अथामिषेककालविधिमुच्यति—

विशं एवैतन्मध्यतोऽभिषिच्यते । तस्माद्वा एष विशः

प्रियः । विशो हि मध्यतोऽभिषिच्यते, इति ।

एतस्य पशोर्मध्ये स्विष्टकृतः पुरस्तादभिषिञ्चेदिति विधिरुक्तेषः । एवं
साति विशः प्रजाया मध्य एतदभिषेचनं कृतं भवति । यस्माद्विशो मध्येऽभि-
षेकः कृतस्तस्मादेवैष वैश्यः सर्वानुष्टायी विशां प्रियो भवति ।

अभिषेकार्थमासनं विधत्ते—

ऋषभचर्मोऽध्याभिषिञ्चति । स हि प्रजनयिता, इति ।

यस्मादृषभः प्रजोत्पादकस्तस्मात्तदीयस्य चर्मणि पर्याभिषिञ्चेत् ।
अभिषेकद्रव्यं विधत्ते—

दध्नाऽभिषिञ्चति । ऊर्वा अन्नायं दधि । ऊर्जैवै-

नमन्नायेन समर्धयति (२), इति ।

वारुणो विड्वै मरुतोऽष्टौ च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके सप्तमा-
ध्याये द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

=====

दध्नो रसरूपत्वात्तादृशेनाग्नेन वैश्यं समर्धयति ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे सप्तमप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

अथ सप्तमे तृतीयोऽनुवाकः ।

द्वितीये वैश्यसबोऽभिहितः । तृतीये ब्राह्मणसबोऽभिधीयते । स च सूत्र-
कारेण स्पर्ष्टकृतः—“ब्राह्मणो ब्रह्मवर्चसकाम आग्नेयादीन्यष्टौ हवींषि
निर्वपाति पुरस्तात्स्विष्टकृतो हिरण्येन घृतमुत्पूय तेन कृष्णाजिन आसीन-
मभिषिञ्चति ” इति । तान्येतानि हवींषि विधातव्यानि । तत्र प्रथमं
विधत्ते—

यदाग्नेयो भवति । आग्नेयो वै ब्राह्मणः, इति ।

आग्नेयोऽष्टाकपालः कर्तव्यः । अग्निना सह ब्राह्मणस्य प्रजापतिमुखजत्व-
साम्येनाऽऽग्नेयत्वम् ।

द्वितीयं विधत्ते—

अथ यत्सौम्यः । सौम्यो हि ब्राह्मणः, इति ।

सौम्य एकादशकपालः कर्तव्यः । “सोमोऽस्माकं ब्राह्मणानां राजा”
इति श्रुतेर्ब्राह्मणस्य सौम्यत्वम् ।

तृतीयं विधत्ते—

प्रसवायैव सावित्रः, इति ।

सावित्रोऽष्टाकपालः कार्यः । स च प्रसवायैव कल्प्यते ।

चतुर्थं विधत्ते—

अथ यद्बार्हस्पत्यः । एतद्वै ब्राह्मणस्य वाक्पती-
यम्, इति ।

बार्हस्पत्योऽष्टाकपालः कर्तव्यः । यद्बृहस्पतिसंबन्धित्वमेतदेव ब्राह्मणस्य
वाक्पतित्वं नाम ।

पञ्चमं विधत्ते—

अथ यदग्नीषोमीयः । आग्नेयो वै ब्राह्मणः । तौ

यदा संगच्छेते (१) । अथ वीर्यावत्तरो भवति, इति ।

अग्नीषोमीय एकादशकपालः कर्तव्यः । ब्राह्मणस्याऽऽग्नेयत्वं पूर्वमुक्तम् ।

तेन पूर्वोक्तं सौम्यत्वमप्युपलक्ष्यते । तावाग्निश्च सोमश्चेत्वेतौ यदा समौता भवतस्तदानीं द्विगुणब्राह्मण्येन वीर्याविशयो भवति ।

अथ षष्ठं विधत्ते—

अथ यत्सारस्वतः । एतद्धि प्रत्यक्षं ब्राह्मणस्य
वाक्पतीयम्, इति ।

सारस्वतोऽष्टाकपालः कार्यः । ब्राह्मणस्य सरस्वतीसंबन्धित्वं यदस्त्येत-
त्प्रत्यक्षमेव वाक्पतित्वम् । बृहस्पतिसंबन्धेन तु यद्वाक्पतित्वं पूर्वमुक्तं
तच्छास्त्रसिद्धम् । जिह्वायाः सरस्वतीसंबन्धे तु तद्वाक्पतित्वमनुभूयते ।

सप्तमं विधत्ते—

निर्वरुणत्वायैव वारुणः । अथो य एव कश्च
सन्त्सूयते । स हि वारुणः, इति ।

वारुणोऽष्टाकपालः कर्तव्यः । स च पूर्ववद्वरुणपाञ्चराहित्यायैव संपद्यते ।
अपि च य एव कश्चित्पुमानधमोऽपि सूयतेऽभिषिच्यते स पुमान्वरुणेनानु-
गृहीतो राजा भवति ।

अष्टमं विधत्ते—

अथ यद्यावापृथिव्यः । इन्द्रो वृत्राय वज्रमुद्व-
च्छत् । तं यावापृथिवी नान्वमन्येताम् । तमेतेनैव
भागधेयेनान्वमन्येताम् (२) । वज्रस्य वा एषोऽनु-
मानाय । अनुमतवज्रः सूयाता इति, इति ।

द्यावापृथिव्य एककपालः कर्तव्यः । पुरा कदाचिदिन्द्रो वृत्रवधार्थं वज्रमु-
द्यतवान् । तमिन्द्रं ते द्यावापृथिव्यौ नान्वमन्येताम् । अनुमत्यभावे कारणं
दर्शपूर्णमासब्राह्मणे स्पष्टमभिहितम्—“ ते अब्रूतां द्यावापृथिवी मा महा-
(ह) राऽऽवयावै श्रितः ” इति । योऽयमेककपालरूपो भागोऽस्ति तेन भाग-
धेयेन तुष्टे द्यावापृथिव्यौ वृत्रवधार्थमुद्यतं वज्रमङ्गीकृतवत्यौ । अतोऽत्रापि
यः पुरोडाशः स एव वज्रस्यानुमत्यर्थं संपद्यते । अनुमतवज्रो हि पुरुषः

शुद्धक्षये समर्थत्वात्सूयाता अभिषेकमर्हतीत्येवाभिज्ञा आहुः ।

अधिकत्वशक्तानिबाराणाय हविःसंख्यां दर्शयति—

अष्टावेतानि हवींश्च भवन्ति । अष्टाक्षरा गायत्री ।

गायत्री ब्रह्मवर्चसम् । गायत्रियैव ब्रह्मवर्चसमव-

रुन्धे, इति ।

अष्टमंख्योपेताया गायत्र्या ब्रह्मवर्चसहेतुतया ब्रह्मवर्चसप्राप्तिः ।

अभिषेकद्रव्यस्योत्पवनं विधत्ते—

हिरण्येन घृतमुत्पुनाति । तेजस एव रुचे, इति ।

निर्मलद्रव्यत्वात्स्वतोऽपि घृतं तेजोर्थमेव पुनरपि हिरण्योत्पवनेनात्यन्त-
दीप्त्यर्थं भवति ।

अभिषेककालीनमाधारं विधत्ते—

कृष्णाजिनोऽभिषिञ्चति । ब्रह्मणो वा एतद्वक्स-
मयो रूपम् । यत्कृष्णाजिनम् । ब्रह्मन्नेवैनमृक्साम-
योरध्यभिषिञ्चति, इति ।

कृष्णाजिने समामीनमेनमभिषिञ्चेत् । कृष्णाजिनं च ब्रह्मणो वेदस्य
संबन्धिनोऽवक्सामयोः स्वरूपम् । “ ऋक्सामे वै देवेभ्यो यज्ञायातिष्ठमाने
कृष्णोरूपं कृत्वाऽपक्रम्यातिष्ठताम् ” इत्यन्यत्राऽऽज्ञानात् । अतः कृष्णा-
जिनेऽभिषेकेण ब्रह्मन्नेव वेद एव ऋक्सामयोरुपर्येनमभिषिञ्चति ।

द्रव्यं विधत्ते—

घृतेनाभिषिञ्चति । तथा वीर्यावत्तरो भवति (३), इति ।

संगच्छेते मागधेयेनान्वमन्येतां रूपं चत्वारि च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके सप्तमा-
ध्याये तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

घृ स्य वज्ररूपत्वमन्यत्राऽऽम्नातम् “ घृतं खलु वै देवा वज्रं कृत्वा ”
इति । अतो घृतेनाभिषेके वीर्यातिशयो भवति ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे सप्तमप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

अथ सप्तमे चतुर्थोऽनुवाकः ।

तृतीये ब्राह्मणसर्वोऽभिहितः । चतुर्थे सोमसर्वोऽभिधीयते । तस्य सोम-
यागरूपत्वं निषिध्य पशुरूपत्वं विधत्ते—

न वै सोमेन सोमस्य सर्वोऽस्ति । हतो ह्येषः ।
अभिषुतो ह्येषः । न हि हतः सूयते । सौमी*
सूतवशामालभते । सोमो वै रेतोधाः । रेत एव
तद्वधाति, इति ।

सोमेन यागेन सोमस्य देवस्य च सर्वोऽभिषेको नैवास्ति । यस्मात्कार-
णाच्च येषु सोमो हतः । हननं कथमिति तदुच्यते— यस्मादेवैष सोमोऽभिषु-
तस्तस्मादस्ति तस्य हननम् । “ घ्नन्ति वा एतत्सोमं यदभिषुण्वन्ति ” इत्य-
न्यत्राभिषवस्य हननरूपत्वश्रवणात् । न हि कचिदपि हतः पुरुषोऽभिषिच्य-
मानो दृश्यते । तस्मात्सोमस्याभिषेकसिद्धये सोमयागं परित्यज्य सोमदेव-
ताकां सूतवशामालभते । सकृत्पशुमुत्पाद्य पश्चाद्वन्ध्या सूतवशा सोमस्य
रेतोधारकत्वात्तया देवतया रेत एव धारयति ।

अथाभिषेकमन्त्रं विधत्ते—

सौम्यर्चाऽभिषिञ्चति । रेतोधा ह्येषा । रेतः सोमः ।
रेत एवास्मिन्दधाति, इति ।

“ अषाढम् ” इत्यादिका वक्ष्यमाणा सौमी । यस्माद्दगेषा रेतोधारणहेतुः
सोमोऽपि रेतःस्वरूपोऽतः सौम्याभिषेके सत्यस्मिन्वजमाने रेत एव दधाति ।

अस्मिन्सर्वे कर्तव्यान्तरं विधत्ते —

यत्किंच राजसूयमृते सोमम् । तत्सर्वं भवति, इति ।

राजसूये हेमपवित्राभिषेचनीयदशपेयकेशवपनीयव्युष्टिद्विरात्रक्षत्रधृतिसं-
ज्ञकाः सप्त सोमयागास्तान्वर्जयित्वा यत्किंचिदनुमत्यादिकं सौत्रामण्यन्तं
प्रयोगजातं तत्सर्वमस्मिन्सोमसर्वेऽनुष्ठेयम् । तस्मिन् राजसूयप्रयोगमध्येऽरत्नीनां
हविर्भ्य ऊर्ध्वं संसृतां हविर्भ्यः पुरस्तात्सौमी सूत्रवशाऽऽलब्धव्या तस्याः
स्मिन्कृतः पुरस्तादभिषेकः कार्यः ।

अभिषेकाय सौमीमृचं पठति—

अषाढं युत्सु पृतनासु पत्रिमम् । सुवर्षामप्स्वां वृज-
नस्य गोपाम् । भरेषुजां सुक्षितिं सुश्रवसम् ।
जयन्तं त्वामनु मदेम सोम, (१) इति ।

रेतः सोमः सप्त च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके सप्तमा-
ध्याये चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

===

हे सोम वयं त्वामनुसृत्य मदेम हृष्यास्म । कीदृशं त्वां युत्सु युद्धेष्वषाढं
स्रोदुप्रशक्यं पृतनासु सेनासु पत्रि पूरकं सुवर्षा सुवः स्वर्गस्यात्यारिष्टं विना-
शयतीति सुवर्षास्तं सुवर्षामप्स्वा न केनापि प्लायते भुज्यत इत्यप्सा अप्सा
एवाप्स्वास्तं वृजनं पापवर्जनं तस्य गोपा रक्षितारं भरेषु भरणीयेष्वाग्नि-
ष्टोमादिषु जायते निवसतीति भरेषुजास्तं भरेषुजां सुक्षितिं शोमन(ना)क्षिति-
र्भूमिर्निवासस्थानं मस्यासौ सुक्षितिस्तं सुष्ठुश्रवः कीदृर्यस्यासौ सुश्रवास्तं
सुश्रवसं जयन्तं सर्वत्र जयशालम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-

ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे सप्तमप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

अथ सप्तमे पञ्चमोऽनुवाकः ।

चतुर्थे सोमसवोऽभिहितः । पञ्चमे पृथिसवोऽभिधीयते । तमेवं विधत्ते—

यो वै सोमेन सूयते । स देवसवः । यः पशुना
 सूयते । स देवसवः । य इष्ट्या सूयते । स
 मनुष्यसवः । एतं वै पृथये देवाः प्रायच्छन् ।
 ततो वै सोऽप्यारण्यानां पशूनामसूयत ।
 यावतीः कियतीश्च प्रजा वाचं वदन्ति ।
 तासां सर्वासां सूयते (१) । य
 एतेन यजते । य उ चैनमेवं वेद, इति ।

यः क्रतुः सोमेन सूयते निष्पाद्यते स देवानां योग्यः सवः । यथा पूर्वोक्तो
 बृहस्पतिसवः । यश्च पशुना निष्पाद्यते वैश्यसवादिः सोऽपि देवाना-
 मपि योग्यः सवः । अतस्तदुभयं तथैव तिष्ठतु । यश्च स्वयमिष्ट्या निष्पा-
 द्यते स मनुष्ययोग्यः सवः सर्वेषां सुकृषः । तस्मादेतमेव मनुष्यसवं पृथि-
 नाम्ने कस्मैचिद्रात्रे वेनपुत्राय देवाः प्रायच्छन् । तस्मादेव स मनुष्यसवः ।
 स पृथिरारण्यानामपि पशूनामसूयताधिपतिरासीत्किमुत ग्राम्याणाम् ।
 पृथिनाऽनुष्ठितत्वादयं पृथिसवः । एतेन पृथिसवेन यो यजते, यश्चैनमेवं
 वेद स द्विविधोऽप्यसौ पुरुषः प्रजाभिरुच्यमानानां तासां सर्वासां वाचां
 सूयतेऽधिपतिर्भवति । प्रजाश्च यावतीः कियतीश्च यावत्यः कियत्यश्च सन्ति
 ताः प्रजा वाचं वदन्ति तस्यां वाचि कोऽप्यंशो न परित्यज्यते । एतदभि-
 मेत्य तासां सर्वासामिति बहुवचननिर्देशः ।

अस्मिन्पृथिसवेऽभिषेकमन्त्रं विधत्ते—

नाराशस्यर्चाऽभिषिञ्चति । मनुष्या वै नराशंसः ।

निहनुत्य वावै तत् । अथाभिषिञ्चति, इति ।

नरैः शंसनीयः स्वयमपि मनुष्यरूपो देवविशेषो नराशंसस्तत्संबन्धिनी
 “ये मे पञ्चाशत्तम्” इत्यादिका नाराशंसी तयाऽभिषिञ्चेत् । तत्र पूर्वोक्त-
 रीत्या मनुष्यमूर्तय एव देवा ना(न)राशंसश्च नोच्चन्ते, तत्संबन्ध्याभिषेचनं
 यदस्त्येतेन निह्नुत्यैवापलप्यैव भवन्तो यतो मनुष्या अतो भवज्जातीया-
 नस्माननुग्रहीतुमर्हन्तीत्येवं प्रलोभ्यैवानन्तरमभिषिञ्चति ।

अस्मिन्पृथिसवे कर्तव्यविशेषं विधत्ते—

यात्किंच राजसूयमनन्तरवेदीकम् । तत्सर्वं भवति, इति ।

राजसूये श्रुत्तरवेदियुक्ताः सत्यसोमयागा द्विपशुः पशुबन्धश्चातुर्मास्यानि
 चैतानि वर्जयित्वा यदन्यदनुमत्यादिकं सौत्रामण्यन्तमस्ति, तत्सर्वमत्र
 कर्तव्यम् ।

अथ नाराशंसीमृचं पठति—

ये मे पञ्चाशत्तं ददुः । अश्वानां सधस्तुतिः ।
 द्युमदग्ने महि श्रवः । बृहत्क्रुधि मघो-
 नाम् । नृवदमृत नृणाम्, (२) इति ।

सुयते सधस्तुतिस्त्रीणि च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके सप्तमाध्याये
 पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

=====

ये मनुष्या मे मर्यामृत्विजेऽश्वानां पञ्चाशत्तं ददुर्दातुं समर्थास्तेषां मघोनां
 घनिकानां नृणां मनुष्याणां यजमानानां यज्ञे हेऽग्ने सधस्तुतिः स्तुत्या
 सहितं श्रवो बृहत्क्रुधि । कीदृशं श्रवो द्युमदीप्तिमद्धनयुक्तमित्यर्थः । महि
 महिषवत्पुत्रभृत्यादियुक्तम् । अमृतशब्दः संबुद्धयन्तोऽग्निविशेषणम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तरी-
 यब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे सप्तमप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

अथ सप्तमे षष्ठोऽनुवाकः ।

पञ्चमे पृथिसव उक्तः । षष्ठे गोसव उच्यते—

एष गोसवः । षट्त्रिंश उक्थ्यो बृहत्सामा । पर्व-
माने कण्वरथंतरं भवति, इति ।

एष वक्ष्यमाणो गोसवारुखः । क्रतुरनुष्ठेयः । स च सर्वेषु स्तोत्रेषु षट्त्रिंश-
स्तोमयुक्त उक्थ्यसंस्थारूपः । पृष्ठस्तोत्रे बृहत्सामयुक्तः । तस्य पवमान-
स्तोत्रे कण्वरथंतरारुखं साम भवति ।

अथ बाजपेयराजसूयाभ्यामुत्कृष्टत्वेनैतं सवं प्रशंसति—

यो वै बाजपेयः । स सम्राट्सवः । यो राजसूयः ।
स वरुणसवः । प्रजापतिः स्वाराज्यं परमेष्ठी । स्वा-
ज्यं गौरेव, इति ।

योऽयं बाजपेयोऽस्ति सोऽयं साम्राज्यहेतुरेव सवः । यश्च राजसूयः
सोऽपि वरुणैश्वर्यप्राप्तिहेतुरेव सवः । न तु तदुभयमधिकफलप्राप्तिहेतुः ।
यस्तु स्वाराज्यं पराधीनत्वमप्राप्तः परमेष्ठी परमे पदे स्थितः प्रजापतिरस्ति
स तु सर्वेभ्यः फलेभ्योऽधिकफलभूतः । स्वाराज्यं हि सर्वैः प्रार्थ्यते ।
स्वाराज्यं नाम गौरेव गोसव एव स्वाराज्यप्राप्तिहेतुत्वात् ।

एतदनुष्ठानं तद्वेदनं च प्रशंसति—

गौरेव भवति (१) । य एतेन यजते । य उ चैन-
मेवं वेद, इति ।

यथा गौररण्ये स्वच्छन्दचार्धेवमयं ब्रह्मलोकेऽपि स्वतन्त्रो भवति । बृह-
त्सामेति यदुक्तं तदेव सामद्वयरूपेण प्रशंसति—

भे बृहद्रथंतरे भवतः । तद्धि स्वाराज्यम्, इति ।

अत्रैकेनैव बृहत्साम्ना सामद्वयसाध्योऽतिशयः क्रियते । अतस्तद्धि बृह-
त्सामानुष्ठानमेव स्वाराज्यप्राप्तिहेतुः ।

दक्षिणायां विशेषं विधत्ते—

अयुतं दक्षिणाः । तद्धि स्वाराज्यम्, इति ।

गवामयुतमत्र दक्षिणात्वेन दातव्यम् ।

अभिषेकद्रव्यं विधत्ते—

प्रतिधुषाऽभिषिञ्चति । तद्धि स्वाराज्यम्, इति ।

प्रतिधुषा तदानीमेव दुग्धेन क्षीरेणाभिषिञ्चेत् । सोऽयमभिषेकोऽयुतगोप्त-
सिवत्स्वाराज्यहेतुः ।

अथाभिषेकस्य देशकालौ विधत्ते—

अनुद्धते वेद्ये दक्षिणत आहवनीयस्य बृहतस्तोत्रं

प्रत्यभिषिञ्चति । इयं वाव रथंतरम् (२) । असौ

बृहत् । अनयोरेवैनमनन्तर्हितमभिषिञ्चति, इति ।

वेद्ये वेद्या मध्य आहवनीयस्य दक्षिणभागे योऽयमनुद्धतदेशोऽस्ति सोऽय-
मभिषेकस्य योग्यो देशस्तस्मिन्देशेऽभिषिञ्चेत् । बृहतस्तोत्रं प्रति बृहत्साम्ना
क्रियमाणं स्तोत्रं यदा प्रवर्तते तदाऽभिषिञ्चेत् । यदिदं कण्वरथंतरं पवमान-
स्तोत्रे प्रवृत्तं तद्धूमिस्वरूपं यच्च पृष्ठस्तोत्रे बृहत्साम तद्द्युलोकं रूपं तयोरुभ-
योर्लोकयोर्मध्येऽनन्तर्हितं व्यवधानरहितमेवैनं यजमानमभिषिञ्चति ।

षट्त्रिंश उक्थ्यो बृहत्सामेति यत्पूर्वमुक्तं तत्र स्तोमं प्रशंसति—

पशुस्तोमो वा एषः । तेन गोसवः । षट्त्रिंशः

सर्वः, इति ।

यस्मादेष क्रतुः पशुहेतुना स्तोमेन युक्तस्तेन गोसव इत्युच्यते । पशुहेतु-
स्तोमयुक्तत्वमेव षट्त्रिंश इत्यनेन विशदी क्रियते । “ षट्त्रिंशदक्षरा बृहती
चार्हताः पशवः ” इत्यन्यत्राऽऽम्नातम् । अतोऽस्मिन्गोसवे सर्वोऽपि स्तोमः
षट्त्रिंश एव क्रियते न तु त्रिवृदादिः ।

अथाभिषेकार्थमन्त्रमाह—

रेवज्जातः सहसा वृद्धः । क्षत्राणां क्षत्रभृत्तमो
वयोधाः । महान्महित्वे तस्तभानः । क्षत्रे राष्ट्रे च
जागृहि । प्रजापतेस्त्वा परमेष्ठिनः स्वाराज्येनाभि-
षिञ्चामि, इति ।

हे यजमान त्वं रेवद्धनवज्जीवनं यथा भवति तथा जातः प्रवृत्तः, सहसा
वृद्धो बलेनाधिकः क्षत्राणां बलवन् मध्ये क्षत्रभृत्तमोऽतिशयेन बलवान्म-
योधा दीर्घायुष्यधारी महान्विद्याचारादिगुणैरधिको महित्वे पूज्यत्वे तस्त-
भानः स्थिरं वर्तमानः । क्षत्रे बलकार्ये राष्ट्रे जनपदे च जागृह्यप्रवृत्तो वर्तमानः ।
परमेष्ठिन उत्तमे पदे स्थितस्य प्रजापतेः संबन्धिना स्वाराज्येन पराधीन-
हितत्वेन राज्येन निमित्तेन त्वामभिषिञ्चामि ।

तमेतं मन्त्रं विधत्ते—

इत्याह । स्वाराज्यमेवैनं गमयात (३), इति ।

इव भवति रथंतरमाहिकं च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके सप्तम-
ध्याये षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

इत्युक्तमेतं मन्त्रमेतदभिषेककाले पठेत्तेन पाठेनैनं यजमानं स्वाराज्यं
प्रापयति ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे सप्तमप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ॥ १ ॥

अथ सप्तमे सप्तमोऽनुवाकः ।

षष्ठे गोसखोऽभिहितः । सप्तम ओदनसखोऽभिधीयते । कल्पः—“ ओदन-
सखेनान्नाद्यकामो रोहिण्यां यजेत । उपव्युषं श्रपयति दर्विहोमो भवत्युदित
आदित्ये सि५हे व्याघ्र इति चतस्र आहुतीरोदनाद्धत्वा ” इति । तत्र प्रथ-
मामृचमाह—

सि५हे व्याघ्र उत या पृदाकौ । त्विषि॑रग्नौ ब्रा॒ह्मणे
सूर्ये॑ या । इन्द्रं॑ या दे॒वी सु॒भगा॑ ज॒जान॑ । सा न
आग॒न्वर्च॑सा संविदा॒ना, इति ।

पृदाकुर्मनुष्यानिगरणसमर्थोऽजगरः । सिंहादिष्वग्न्यादिषु च येयं त्विषि-
रप्रधृष्यत्वलक्षणं तेजस्तदभिमानिनी या देवी सुभगा सौभाग्ययुक्ता सतीन्द्रं
परमैश्वर्ययुक्तं पुरुषं जजानोत्पादयामास । सा देवी वर्चसा बलेन संविदानै-
कमत्यं गता सती नोऽस्मान्प्रत्यागन्नागच्छतु ।

अथ द्वितीयामाह—

या राज॒न्ये दुन्दु॑भावाय॑तायाम् । अश्व॑स्य क्र॒न्ये
पुरु॑षस्य मा॒यौ । इन्द्रं॑ या दे॒वी सु॒भगा॑ ज॒जान॑ ।
सा न आग॒न्वर्च॑सा संविदा॒ना, इति ।

राजन्ये क्षत्रिय आयतायां तादृचमानायां दुन्दुभावश्वस्य क्रन्ये क्रन्दने
हेषिते पुरुषस्य मायौ सिंहादादिशब्दे । एतेषु या त्विषिर्गाम्भीर्यलक्षणा
तदभिमानिनी । या देवीत्यादि पूर्ववत् ।

अथ तृतीयामृचमाह—

या ह॒स्तिनि॑ द्वी॒पिनि॑ या हि॒रण्ये । त्विषि॑रश्वेषु
पुरु॑षेषु गोषु (१) । इन्द्रं॑ या दे॒वी सु॒भगा॑
ज॒जान॑ । सा न आग॒न्वर्च॑सा संविदा॒ना, इति ।

नगरे जातस्तत्रैव वर्तमानो हस्ती । अरण्ये जातस्तत्रैव वर्तमानो द्वीपीत्य-

वान्तरभेदः । द्वीपी मृगान्तरं वा । हस्त्यादिष्वश्वादिषु च या त्विषिर्महार्घ-
त्वलक्षणा तदभिमानिनी । या देवीत्यादि पूर्ववत् ।

अथ चतुर्थीमाह—

रथे अक्षे^१षु वृषभस्य वाजे । वाते पर्जन्ये वरुणस्य
शुष्मे । इन्द्रं या देवी सुभगा जजान । सा न
आगन्वर्चसा संविदाना, इति ।

वाजो वेगः । शुष्मो बलम् । रथादिषु वातादिषु च या त्विषिः स्वस्व-
कार्यक्षमलक्षणा तदभिमानिनी । या देवीत्यादि पूर्ववत् ।

कल्पः—“ राडसीत्पेतैः प्रतिमन्त्रं मन्थान्कल्पयन्त्याज्यमन्थं ब्राह्मणः
पयोमन्थं राजन्यो दधिमन्थं वैश्य उदमन्थं शूद्रः ” इति । तान्मन्त्रानाह—

राडसि विराडसि । सम्राडसि स्वराडसि, इति ।

हे आज्यमन्थ त्वं राडसि राजमानोऽसि । विविधं राजत इति विराट् ।
सम्यग्राजत इति सम्राट् । स्वातन्त्र्येण राजत इति स्वराट् ।

कल्पः—“ इन्द्राय त्वा तेजस्वते तेजस्वन्तं श्रीणामि, इति ब्राह्मणः
सक्तुभिराज्यं श्रीत्वा “ तेजोऽसि ” इत्यभिमन्त्र्य “ तत्ते प्रयच्छामि, इति
यजमानाय प्रयच्छति । ‘ तेजस्वदस्तु मे मुखम् ’ इति प्रतिगृह्य भक्षयति ।
एवमितरेषामुत्तरोत्तरश्रयणोऽभिमन्त्रणः प्रदानो भक्षणश्च यथालिङ्गम् ”
इति । तत्र श्रयणमन्त्राणां पाठस्तु—

इन्द्राय त्वा तेजस्वते तेजस्वन्तं श्रीणामि । इन्द्राय
त्वौजस्वत ओजस्वन्तं श्रीणामि (२) । इन्द्राय
त्वा पयस्वते पयस्वन्तं श्रीणामि । इन्द्राय त्वाऽऽयु-
ष्मत आयुष्मन्तं श्रीणामि, इति ।

हे आज्यमन्थ त्वा तेजोयुक्तेन्द्रार्थं तेजस्वन्तं त्वां सक्तुभिः सह श्रीणामि
पचामि । आज्यस्य तेजोरूपत्वेन तेजस्त्वम् । एवं पयोमन्थादिषु योज्यम् ।
ओजसो बलहेतुत्वात्पयोमन्थ ओजस्वान् । दर्शेष्टौ च “ ऐन्द्रं पयः ” इत्या-

क्रान्नादिन्द्रस्य पयस्वत्त्वम् । दधिमन्थस्य पयोविकारत्वेन पयस्वत्त्वम् ।
चिरजीवित्वादिन्द्रस्याऽऽयुष्मत्त्वम् । उदमन्थस्याऽऽयुर्हेतुत्वादायुष्मत्त्वम् ।

आज्यमन्थस्याभिमन्त्रणादींस्त्रीन्मन्त्रानाह—

तेजोऽसि । तत्ते प्रयच्छामि । तेजस्वदस्तु मे मुखम् ।
तेजस्वच्छिरो अस्तु मे । तेजस्वान्विश्वतः प्रत्यङ् ।
तेजसा संपिपृग्धि मा, इति ।

हे आज्यमन्थ त्वं तेजोरूपोऽसि । हे यजमान तन्मन्थद्रव्यं ते तुभ्यं
प्रयच्छामि । मे मम यजमानस्य मुखं तेजोयुक्तमस्तु । शिरोऽपि तेजस्व-
दस्तु । हे मन्थ त्वं तेजस्वान्भूत्वा विश्वतः सर्वस्मात्प्रत्यङ्प्रत्यासन्नः सन्मां
तेजसा संपिपृग्धि संपृक्तं कुरु ।

पयोमन्थस्याभिमन्त्रणादींस्त्रीन्मन्त्रानाह—

ओजोऽसि । तत्ते प्रयच्छामि (३) । ओजस्वदस्तु
मे मुखम् । ओजस्वच्छिरो अस्तु मे । ओजस्वान्वि-
श्वतः प्रत्यङ् । ओजसा संपिपृग्धि मा, इति ।

ओजो बलम् । अन्यत्पूर्वव्याख्येयम् ।

दधिमन्थस्याभिमन्त्रणादींस्त्रीन्मन्त्रानाह—

पयोऽसि । तत्ते प्रयच्छामि । पयस्वदस्तु मे
मुखम् । पयस्वच्छिरो अस्तु मे । पयस्वान्विश्वतः
प्रत्यङ् । पयसा संपिपृग्धि मा (४), इति ।

दधिमन्थस्य पयोविकारत्वात्पयस्त्वम् । मुखस्य पयोभोजित्वात्पयस्व-
त्वम् । शिरःशब्देन कृत्स्नो देह उपलक्ष्यते । तस्य पयोजन्यशक्तिमत्त्वा-
त्पयस्त्वम् । अन्यत्पूर्ववत् ।

उदन्त्यस्याभिमन्त्रणादींस्त्रीन्मन्त्रानाह—

आयुरसि । तत्ते प्रयच्छामि । आयुष्मदस्तु मे मुखम् ।
आयुष्मच्छिरो अस्तु मे । आयुष्मान्विश्वतः प्रत्यङ् ।
आयुषा संपिपृग्धि मा, इति ।

उदन्त्यस्याऽऽयुर्हेतुत्वादायुष्ट्वम् । अन्यत्पूर्ववत् ।

कल्पः—“ ओदनशेषं यजमानः प्राश्नानि, इममग्र आयुषे वर्चसे कृधीति प्राश्नन्तमभिमन्त्रयते ” इति । पाठस्तु—

इममग्र आयुषे वर्चसे कृधि । प्रियरेतो वरुण सोम
राजन् । मातेवास्मा अदिते शर्म यच्छ । विश्वे
देवा जरदष्टिर्यथा सत् (५), इति ।

हेऽग्रे, इमं यजमानमायुषे दीर्घायुष्ट्वाय, वर्चसे बलाय च कृधि समर्थं कुरु ।
हे वरुण प्रियं कृध्यभीष्टं कुरु । हे सोम राजन्, रेतः कृधि प्रजोत्पादन-
सामर्थ्यं कुरु । हेऽदितेऽस्मै यजमानाय मातेव शर्म यच्छ सुखं देहि । हे
विश्वे देवा अपं यजमानो ‘जरदष्टिर्यथा सत्’ जराप्राप्तिमान्वया भवति,
तथा कुर्वन्तु । चिरजीविनं कुर्वन्तित्वत्यर्थः ।

कल्पः—“ हिरण्यं यजमानाय बध्नाति ‘आयुरसि विश्वायुरसि’ इत्याब-
ध्यमानो जपति ” इति । पाठस्तु—

आयुरसि विश्वायुरसि । सर्वायुरसि सर्वमायुरसि, इति ।

हे हिरण्य त्वमायुर्हेतुरसि । न केवलं ममैवाऽऽयुर्हेतुः किंतु विश्वेषां मनु-
ष्याणां, सर्वेषां देवानां चाऽऽयुर्हेतुरसि । तस्मात्त्वमेव सर्वायुरसि ।

कल्पः—“ तैरेनं संसृष्टैरभिषिञ्चति यतो वातो मनोजवाः ” इति । तैरपां
ग्रहेः । पाठस्तु—

यतो वातो मनोजवाः । यतः क्षरन्ति सिन्धवः ।

तासां त्वा सर्वासा रुचा । अभिषिञ्चामि वर्चसा, इति ।

यतो यस्या रुचो दीप्तेर्वेगवान्वातः प्रवर्तते । पुनरपि यतः सिन्धो नद्यो मनोजवा मनोवेगयुक्ताः सत्य क्षरन्ति प्रवहन्ति । तासां सर्वासामपां संबन्धिन्या रुचा त्वा यजमानं वर्चसा बलनिमित्तमभिषिञ्चामि ।

कल्प.—“ समुद्र इवासि गह्वनेत्येनमभिमन्त्र्य ” इति । पाठस्तु—

समुद्र इवासि गह्वना । सोम इवास्यदाभ्यः । अग्निरिव विश्वतः प्रत्यङ् । सूर्य इव ज्योतिषा विभूः
(६), इति ।

हे यजमान त्वं गह्वना गाम्भीर्येण समुद्र इवासि समुद्रसमोऽसि । सोम-
बददाभ्यः केनाप्यप्रधृष्योऽसि । अग्निरिव विश्वतः सर्वस्मात्प्रत्यङ्प्रत्यास-
मोऽसि । अग्निर्हृदरमध्यवर्तित्वात्प्रत्यासन्नः । सूर्य इव ज्योतिषा व्याप्तोऽसि ।

कल्पः—“ अपां ग्रहान्गृह्णन्ति । ये मन्यान्कल्पयन्ति ‘ अपां यो द्रवणे रसः ’ इत्येतैः प्रतिमन्त्रम् ” इति । तानेतांश्चतुर्गे मन्त्रानाह—

अपां यो द्रवणे रसः । तमहमस्मा आमुष्यायणाय ।
तेजसे ब्रह्मवर्चसाय गृह्णामि । अपां य ऊर्मो रसः ।
तमहमस्मा आमुष्यायणाय । ओजसे वीर्याय गृह्णामि ।
अपां यो मध्यतो रसः । तमहमस्मा आमुष्याय-
णाय । पुष्ट्यै प्रजननाय गृह्णामि । अपां यो
यज्ञियो रसः । तमहमस्मा आमुष्यायणाय । आयुषे
दीर्घायुस्वाय गृह्णामि (७), इति ।

गोष्वोजस्वन्तः श्रीणाम्योजोऽसि तत्ते प्रयच्छामि पर्यसा संपिपृग्धि मा सद्धि

भूर्भुवः सो रसो द्वे च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके सप्तमा-

ध्याये सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

===

अपां संबन्धिनि द्रवणे द्रवीभावे यो रसः सारस्तं रसमहमाप्नुष्यावणा-
चामुष्य देवदत्तस्य पुत्रायास्मै यन्नदत्ताख्याय यजमानाय तेजोब्रह्मवर्च-
सयोः सिद्धयर्थं गृह्णामि । एवमुत्तर त्रयो मन्त्रा व्याख्येयाः ।

अत्र विनियोगसंग्रहः-

स्यादोदनसवे होमः सिंहे मन्त्रवतुष्टयात् ।

राद्वचतुर्भिश्चतुर्मन्थान्कल्पयेद्ब्राह्मणादयः ॥ १ ॥

आज्यं क्षीरं दधि जलं द्रव्याण्येषां ऋपादिह ।

श्रीणन्ति सक्तुभिर्मन्थानिन्द्रावेति चतुष्टयान् ॥ २ ॥

तेजोऽसीत्याज्यमन्यस्य मन्त्रणं तत्त इत्यतः ।

तं मन्थं स्वामिने दद्यात्तेजस्वद्भक्षयेदतः ॥ ३ ॥

क्षीरादिमन्थेऽप्योजोऽसित्यादिमन्त्रास्तथैव हि ।

खादन्तं मन्त्रयेच्चेममायुस्तु स्वामिनो जपः ॥ ४ ॥

यतोऽभिषिच्याभिषिक्तं समुद्रो मन्त्रयेत हि ।

अपामित्यभिषेकाय गृह्णन्ति हि जलग्रहान् ॥

अनुवाके सप्तमेऽस्मिन्मन्त्रा द्वात्रिंशदीरिताः ॥ ५ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-

ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे सप्तमप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

अथ सप्तमेऽष्टमोऽनुवाकः ।

सप्तमेऽनुवाक ओदनसवस्य होमादिमन्त्रा उक्ताः । अष्टमे रथारोहणमन्त्रा
उच्यन्ते । कल्पः-“ अग्नेणाऽऽहवनीयं रथोऽवस्थितो भवति । ‘ अभि-
मेहि ’ इति तं यजमानोऽभ्येति ” इति । पाठस्तु--

अभिप्रेहि वीरयस्व । उग्रश्चेत्तां सपत्नहा, इति ।

हे यजमान रथमभिलक्ष्य मेहि प्रक्षेपेण गच्छ । गत्वा च वीरयस्व विक्रपं कुरु । उग्रस्त्रीव्रथासनश्रेष्ठा जयोपायाभिज्ञः सपत्नहा वैरिघाती च भव ।

कल्पः—“आतिष्ठ मित्रवर्धन इत्यारोहन्तमभिमन्त्रयते” इति । पाठस्तु—

आतिष्ठ मित्रवर्धनः । तुभ्यं देवा अधिब्रुवन्, इति ।

हे यजमान त्वं मित्राभिवृद्धिहेतुः सन् रथमातिष्ठाऽऽरोह । देवास्तुभ्यं त्वदर्थमधिब्रुवन् अधिकोऽयं यजमान इति ब्रुवन्तु ।

कल्पः—“ अङ्कौ न्यङ्काविति रथचक्रे अभिमृशति पक्षसी वा । ‘आतिष्ठ वृत्रहन्’ इति पञ्चभिरारूढम् ” इति । अभिमन्त्रयत इत्यनुवर्तते । अत्र चक्रस्पर्शनहेतोर्ऋचोऽभिमन्त्रणमन्त्रणेषु प्रथमाया ऋचश्च प्रतीके दर्शयति—

अङ्कौ न्यङ्कावभित आतिष्ठ वृत्रहन् रथम्, इति ।

अङ्कौ न्यङ्कावभितो रथं यावित्येषा संहितायाः प्रथमकाण्डे देव सवितः प्रसुवेत्यनुवाके व्याख्याता । “ आतिष्ठ वृत्रहन् ” इत्येषा गृहकाण्डे व्याख्याता ।

अथ द्वितीयामृचमाह—

आतिष्ठन्तं परि विश्वे अभूषन् । श्रियं वसानश्चरति
स्वरोचाः । महत्तदस्यासुरस्य नाम । आ विश्वरूपो
अमृतानि तस्थौ, इति ।

आतिष्ठन्तं रथमारोहन्तं यजमानं विश्वे देवाः सर्वेऽपि देवाः पर्यभूषन्परितोऽलंकृतवन्तः । अयं च रथस्त्वयाऽधिष्ठितः श्रियं वसान आच्छादयंस्त्वयि सर्वसंपदं कुर्वन्नित्यर्थः । स्वरोचाः स्वायत्तदीप्तिः संश्चरति प्रवर्तते । असुरस्य शत्रूणां निरस्तुर्मित्राणां वा प्राणप्रदस्यास्य रथस्य तन्नाम महदधिकम् । त्वदीयो रथ आयातीति श्रुत्वा शत्रवः पलायन्त इत्यर्थः । एवंविधो रथो विश्वरूपो बहुदेशसंचारेण बहुविधरूपः सन्नमृतान्गमरणसाधनानि फलान्घातस्थौ संपादयति ।

अथ तृतीयामाह—

अनु त्वेन्द्रो मदत्वनु बृहस्पतिः (१) । अनु

सोमो अन्वगिरावीत् । अनु त्वा विश्वे देवा अवन्तु ।

अनु सप्त राजानो य उताभिषिक्ताः, इति ।

हे यजमान रथमातिष्ठन् त्वामिन्द्रबृहस्पतिसोमा अनुमदन्त्वनुमोदन्तामङ्गी कुर्वताम् । अग्निरपि त्वामनुक्रमेणाऽऽवीद्रक्षतु । ये विश्वे देवास्तेऽपि त्वामनुक्रमेणावन्तु । उतापि च सप्त राजानस्त्वदीयादिग्व्यतिरिक्ताः सप्तसु दिक्षु वर्तमाना राजानोऽभिषिक्ता ये सन्ति ते सर्वेऽपि त्वामनुमोदन्तु ।

अथ चतुर्थीमाह—

अनु त्वा मित्रावरुणाविहावतम् । अनुयावापृथिवी

विश्वशंभू । सूर्यो अहोभिर्नु त्वाऽवतु । चन्द्रमा

नक्षत्रैरनु त्वाऽवतु, इति ।

मित्रावरुणाविह कर्मणि त्वामनु क्रमेण रक्षताम् । विश्वशंभू विश्वस्य सुखस्य भावयिष्यौ द्यावापृथिव्यौ त्वामनुरक्षताम् । सूर्योऽयमहोभिः सह त्वामन्ववतु । चन्द्रमा नक्षत्रैः सह त्वामनुरक्षतु ।

अथ पञ्चमीमाह

द्यौश्च त्वा पृथिवी च प्रचेतसा । शुक्रो बृहदक्षिणा

त्वा पिपर्तु । अनु स्वधा चिकित्ताः सोमो अग्निः ।

आऽयं पृणक्तु रजसि उपस्थम् (२), इति ।

बृहस्पतिः सोमो अग्निरेकं च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके सप्तमा-

ध्यायेऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

=====

द्यौश्च पृथिवी चेत्येते प्रचेतसा प्रकृष्टज्ञानयुक्ते सत्यौ त्वां रक्षताम् । योऽयं सोमयागे शुक्राख्यो ग्रहः स त्वां पिपर्तु पालयतु । तथा बृहत्साम त्वां पिपर्तु । दक्षिणा त्वां पिपर्तु । स्वधाशब्दोपलक्षितमन्नं त्वामनुचिकित्सतां त्वा-

निष्टं निवारयस्वित्यर्थः । तथा सोमोऽग्निश्चेत्येतावुभौ त्वदीयमनिष्टं निवारयेताम् । अयं रथो रजसी रञ्जनात्मके द्यावापृथिव्यावुपस्थं तत्समीपे स्थितमन्तरिक्षं चाऽऽपृणक्तु सर्वतः स्वेन संपृक्तानि करोतु । स्वयं लोक-
त्रयं न्याप्नोत्वित्यर्थः ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

अभीति रथमभ्येति ह्यातिष्ठेत्यभिमन्त्रणम् ।

अङ्गौ चक्रे स्पृशेदाभिमन्त्रयेद्वयसंस्थितम् ॥

पञ्चभिश्चैवमत्रोक्ता अष्टौ मन्त्राः क्रमादमी ॥ १ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे सप्तमप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

अथ सप्तमे नवमोऽनुवाकः ।

अष्टमेऽनुवाक ओदनसवगता रथारोहणमन्त्रा उक्ताः । सोऽयमोदनसवो
नवमेऽभिधीयते । तमेतं विधत्ते—

प्रजापतिः प्रजा असृजत । ता अस्मात्सृष्टाः परा-

चीरायन् । स एतं प्रजापतिरोदनमपश्यत् । सोऽन्नं

भूतोऽतिष्ठत् । ता अन्यत्रान्नायमवित्त्वा । प्रजापतिं

प्रजा उपावर्तन्त । अन्नमेवैनं भूतं पश्यन्तीः प्रजा

उपावर्तन्ते । य एतेन यजते । य उ चैनमेवंवेद, इति ।

प्रजापतिना सृष्टाः प्रजा अन्नार्थिन्यस्तदन्वेषणाय पुनरावृत्तिरहितारायन्यत्र
कापि गताः । तदानीं प्रजापतिरन्नहेतुमोदनसवं दृष्ट्वा तदनुष्ठानेनान्नं प्राप्तोऽ-
तिष्ठत् । ताश्च प्रजा अन्यत्रान्नमलब्ध्वा पुनः प्रजापतिं प्रत्यागताः । यो
यजमान एतेनोदनसेवेन यजते यश्चैनमोदनसवं सम्यग्वेद वेत्ति तमेतमुभय-
विधं पुरुषमन्नपाप्त्रियुक्तं दृष्ट्वा प्रजाः सर्वा आगच्छन्ति ।

पूर्वोक्तैः ' सिंहे व्याघ्रे ' इत्यादिभिर्मन्त्रैर्यदन्नं होतव्यं तदिह विधत्ते—

सर्वाण्यन्नानि भवन्ति (१) । सर्वे पुरुषाः ।

सर्वाण्येवान्नान्यधरुन्धे । सर्वान्पुरुषान्, इति ।

ग्रीहिप्रियङ्गुश्यामाकादिभिर्निष्पाद्यानि यावन्त्यन्नानि संभवन्ति तावन्ति सर्वाण्यन्न कर्तव्यानि । कर्तारश्च ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यशूद्राः सर्वे पुरुषाः । तेन सर्वान्नसर्वपुरुषसमृद्धिः प्राप्स्यते ।

मन्थकल्पनमन्त्राणां तात्पर्यं दर्शयति—

राडसि विराडसीत्याह । स्वाराज्यमेवैनं गमयति, इति ।

राडसीत्यादीश्चतुरो मन्त्रान्पठेत्तेन स्वाराज्यप्राप्तिः ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ हिरण्यं ब्राह्मणाय ददाति । तिसृधन्वं राजन्ध्राय । अष्ट्रां वैश्याय । माषकमण्डलं शूद्राय ” इति । तदेतत्सर्वं विधत्ते—

यद्धिरण्यं ददाति । तेजस्तेनावरुन्धे । यत्तिसृध-

न्वम् । वीर्यं तेन । यदष्ट्राम् (२) । पुष्टिं तेन ।

यत्कमण्डलम् । आयुष्टेन, इति ।

तिसृभिरिषुभिः सहितं धनुस्त्वत्तिसृधन्वम् । अष्ट्रा फालं काङ्गकाग्रस्था षोडशलाकेत्यर्थः ।

कर्णे हिरण्याभरणबन्धनं विधत्ते—

यद्धिरण्यमावधत्ति । ज्योतिर्वै हिरण्यम् । ज्योति-

रेवास्मिन्दधाति । अथो तेजो वै हिरण्यम् । तेज

एवाऽऽत्मन्धत्ते, इति ।

हिरण्यगता दीप्तिर्ज्योतिस्तद्धारणेन मुखस्य शोभनत्वं तेजः ।

होमद्रव्यशेषप्राशनं विधत्ते—

यदोदनं प्राश्नाति । एतदेव सर्वमवरुध्यं (३) ।

तदस्मिन्नेकधाऽधातु, इति ।

सर्वांश्चशेषभक्षणे सत्येतत्सर्वमन्नजातं संपूर्णं संपाद्य तत्संपादितमस्मिन्य-
जमान एकधाऽधादेकीकृत्य स्थापयति ।

ओदनसवप्रयोगस्य नक्षत्रविशेषं विधत्ते—

रोहिण्यां कार्यः । यद्ब्राह्मण एव रोहिणी । तस्मा-

देव । अथो वर्षमैवैनं समानानां करोति, इति ।

यस्मात्कारणाद्रोहिणीनक्षत्रं ब्राह्मणवत्प्रशस्तं तस्मादेव कारणाद्रोहिण्या-
मयं कार्यः । 'सप्त सप्त क्रमाज्ज्ञेया विभाद्याः कृत्तिकादयः' इति ज्योतिः-
शास्त्रे ब्राह्मणनक्षत्रेषु सप्तस्ववस्थितत्वाद्रोहिण्या ब्राह्मणत्वम् । अपि च
रोहिण्यां कुर्वन्नेनं यजमानं समानानां सर्वेषां शिरःस्थानीयं करोति ।

रोहिणीनक्षत्रदिनेऽप्युदयकालं विधत्ते—

उद्यता सूर्येण कार्यः । उद्यन्तं वा एतं सर्वाः

प्रजाः प्रतिनन्दन्ति, इति ।

उदयं गच्छता सूर्येण सहायं सवः कर्तव्यः, सूर्योदयस्य सर्वपुरुषानन्द-
हेतुस्वाप्तानुष्ठानं प्रशस्तम् ।

वेदनं प्रशंसति—

दिदृक्षेण्यो दर्शनीयो भवति । य एवं वेद, इति ।

दिदृक्षेण्यो दर्शनेच्छाविषय उपास्य इत्यर्थः । दर्शनीयः सुरूपः ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ अथैनं त्रिभिर्दर्भपुञ्जीलैः पवयाति । अवभृथप्रत्या-
स्नायो भवतीति विज्ञायते ” इति । तदिदं विधत्ते—

ब्रह्मवादिनो वदन्ति (४) । अवेत्योऽव-

भूथा ३ ना ३ इति । यद्दर्भपुञ्जीलैः पव-

यति । तत्स्विदेवावैति । तन्नावैति, इति ।

आस्मिन्नोदनसवे किमवभृथः कार्यो न वेति ब्रह्मवादिनां विचारार्थं पुनः । तदनुष्ठाने तु क्रियाबाहुल्यम् । अनुष्ठानाभावे शुद्ध्यभाव इति तेषामभिप्रायः । तत्र दोषद्वयरहितमिदमुत्तरम् । दर्भपुञ्जीकृत्यन्वेन कतिपयदर्भनाडीयुक्ताः आस्त्राविशेषा उच्यन्ते । तैः शोधने सति तदेवावभृथारूपं कर्मावेति स्विदनुष्ठितमेव शुद्धेः संपन्नत्वात् । तस्मात्तानुष्ठितमपि क्रियाबाहुल्यभावात् । दर्भपुञ्जीकृत्यं विधत्ते—

त्रिभिः पवयति । त्रयं इमे लोकाः । एभिरेवैनं लोकैः पवयति । अथो अपां वा एतत्तेजो वर्चः । यद्दर्भाः । यद्दर्भपुञ्जिलैः पवयति । अपामेवैनं तेजसा वर्चसाऽभिषिञ्चति (५), इति ।

मवन्त्यष्टामवरुध्यं वदन्ति दर्भा यद्दर्भपुञ्जिलैः पवयत्येकं च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके सप्तमाध्याये नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

=====

त्रित्वसंख्याया लोकसाम्याल्लोकैः शुद्धिः कृता भवति । अपि च दर्भानामुदकसारत्वाद्बलहेतुत्वाच्च सारबलाभ्यामयं शोधितो भूत्वाऽभिषिक्तो भवति ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे सप्तमप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

अथ सप्तमे दशमोऽनुवाकः ।

नवमेऽनुवाक ओदनसवोऽभिहितः । दशमे पञ्चशारदीयविधिरुच्यते । स च सूत्रकारेण स्पष्टमुदाहृतः—“ पञ्चशारदीयेन बहोर्भूयान्भवति । अनुवत्सरं पशुबन्धेन यजते । सप्तदश पृथ्वीनुक्षणः पञ्चवर्षानानयन्ति । सप्तदश पृथ्वीवत्सतर्थः स्त्रीवत्सा अप्रवीताः । प्रोक्षितान्पर्यग्निकृतानुक्षण उत्सृजन्ति

वत्सत्तरीराकभन्ते” इति । तमिमं पञ्चशारदीयं विधत्ते—

प्रजापतिरकामयत् बहुर्भूयान्स्यामिति । स एतं पञ्च-
शारदीयमपश्यत् । तमाहरत् । तेनायजत । ततो
वै स बहुर्भूयानभवत् । यः कामयेत् बहुर्भूयान्स्या-
मिति । स पञ्चशारदीयेन यजेत । बहोरेव भूया-
नभवति, इति ।

बहोर्धनप्रजादिसमृद्धादन्यपुरुषादपि भूयान्त्वन्तसमुद्भूतः । पञ्चसु शरत्सु
संवत्सरेष्वनुष्ठेयः पञ्चशारदीयः । स्पष्टमन्यत् ।

तमेतं प्रशंसति—

मरुत्स्तोमो वा एषः । मरुतो हि देवानां भूयिष्ठाः

(१), इति ।

स्तोमशब्देन स्तोमयुक्तो यज्ञ उपलक्ष्यते । मरुत्संज्ञकानां देवगणानां
संबन्धी स्तोमो मरुत्स्तोमः । मरुतो ह्येतस्यानुष्ठानेन देवानां मध्येऽत्यन्तं समृ-
द्धाः संपन्नाः ।

यार्गं वेदनं च प्रशंसति—

बहुर्भवति । य एतेन यजते । य उ चैनमेवं वेद, इति ।

संवत्सरसंख्यां प्रशंसति—

पञ्चशारदीयो भवति । पञ्च वा ऋतवः

संवत्सरः । ऋतुष्वेव संवत्सरे प्रतिति-

ष्यति । अथो पञ्चाक्षरा पङ्क्तिः ।

पाङ्क्तो यज्ञः । यज्ञमेवावर्तुन्धे, इति ।

पञ्चसंख्यासामान्वाहद्वारा संवत्सरे प्रतिष्ठा । तथा पङ्क्तिच्छन्दोद्वारा चक्षुपाप्तिः ।

स्तोमानामवधिं विधत्ते—

सप्तदश स्तोमा नातिरयन्ति । सप्तदशः प्रजापतिः ।

प्रजापतेराप्त्यै (२), इति ।

भूयिष्ठा यन्ति द्वे च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके सप्तमा-
ध्याये दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

=====

त्रिवृदादिस्तोमाः सप्तदशं स्तोमं नातिक्रामन्ति । तमेतमनतिक्रामं सप्तकारः स्पष्टमुदाजहार—“उत्तमीरालभ्य दीक्षन्ते त्रिवृदग्निष्टोमः पञ्चदश उक्थ्यः सप्तदश उक्थ्यः पञ्चदशोऽग्निः सप्तदशोऽतिरात्रः” इति । पञ्चमे संवत्सरे वत्सतरीर्हि चरमभाविनीरालभ्य पश्चात्पञ्चरात्राय दीक्षयित्वा क्रमेण त्रिवृदग्निष्टोमादीनि पञ्चाहान्यनुष्ठेयानि । तेषु पञ्चस्वप्यहःस्वेकविंशत्रिणवादयः स्तोमा न विद्यन्ते । सोऽयं सप्तदशस्तोमानतिक्रमः । ‘आश्राव्य’ इत्याद्यक्षरात्मकत्वेन प्रजापतिः सप्तदशः । अतस्त्वदनतिक्रमः प्रजापतेः प्राप्त्यै भवति ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे सप्तमप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

अथ सप्तम एकादशोऽनुवाकः ।

दशमे पञ्चशारदीयविधिरुक्तः । एकादशे तदीयपशुविधिरुक् । तत्राऽऽ-
दौ सामविशेषं विधत्ते—

अगस्त्यो मरुद्भ्य उक्ष्णः प्रौक्षत । तानिन्द्र-

आदत्त । त एनं वज्रमुद्यत्याभ्यायन्त । तानगस्त्य-

श्वेवेन्द्रंश्च कयाशुभीयेनाशमयताम् । ताञ्छान्ता-

नुपाह्वयत । यत्कयाशुभीयं भवति शान्त्यै, इति ।

अगस्त्यो महर्षिर्मरुत उद्दिशोक्ष्णो वृषभान्पशून्प्रोक्षितवान्, तान्मरुदर्थं प्रोक्षितान्पशूनिन्द्रोऽपजहार । तदा ते मरुतो हस्तैर्बज्रमुद्यम्यैनमिन्द्रमभिलक्ष्य इन्तुमागताः । तदानीमगस्त्येन्द्रो कथाशुभीयारुणेन साज्जा तान्मरुतः शान्तानकुरुताम् । सत इन्द्रो गतक्रोधांस्तान्मरुतः स्वसर्मापे संवाहूतवान् । अतोऽस्मिन्पञ्चशारदीये शान्त्यर्थं कथाशुभीयं सामं गावेत् ।

अथ पशुन्विधत्ते—

तस्मादेत ऐन्द्रा मारुता उक्षाणः सवनीया भवन्ति ।

त्रयः प्रथमेऽह्नार्त्तभ्यन्ते । एवं द्वितीये ।

एवं तृतीये (१) । एवं चतुर्थे ।

पञ्चोत्तमेऽह्नार्त्तभ्यन्ते । वर्षिष्ठमिव ह्येतदहः, इति ।

यस्मादिन्द्रस्य मरुतां च पशुविषयमेकमत्थं संपर्कं तस्मादैन्द्रा मारुताः कर्तव्याः । तेषां च सवनीयानां सप्तदशानामुक्षाणां पञ्चसु दिनेषु विषय्य प्रयोगः । तत्र प्रतिदिनं पशुत्रये सति द्वावधिकाववशिष्येते । अतस्ताभ्यां सह पञ्च पञ्चव उत्तमेऽह्नार्त्तभ्यः । यस्मादेतदहः समाप्तिदिनत्वादतिशयेन प्रवृद्धम् । तत्र ह्युदीच्यादिदिग्विशेषा अतिरात्रत्वेन स्तोत्रविशेषाश्च संपद्यन्ते । तस्मात्तत्र पशुवाहुत्वं युक्तम् ।

यजनवेदने प्रशंसति—

वर्षिष्ठः समानानां भवति । य एतेन यजते । य

उ चैनमेवं वेद, इति ।

समानाना मध्ये वर्षिष्ठो गुणैरतिशयेन प्रवृद्धः ।

पञ्चशारदीयं प्रशंसति—

स्वाराज्यं वा एष यज्ञः । एतेन वा एकयावा का-

न्दमः स्वाराज्यमगच्छते, इति ।

एष पञ्चशारदीयाख्या बह्वः स्वाराज्यस्वरूपस्तत्प्राप्तिहेतुत्वात् । एतेन पञ्चशारदीयेनैव पुनः कान्दमां नाम कश्चिद्विधिः स्वाराज्यं प्राप्तवान् । स कीदृश एकावा, एकन बाहनेन यातीत्येकयावा रथेनैव गच्छति न तु बाहनान्तरेणेत्यर्थः ।

यागवेदने प्रशंसति —

स्वाराज्यं गच्छति । य एतेन यजते (२) । य उ चैनमेवं वेद, इति ।

पशुदेवतारूपमरुतसंबन्धेन कर्तुं प्रशंसति—

मारुतो वा एष स्तोमः । एतेन वै मरुतो देवानां भूयिष्ठा अभवन् । भूयिष्ठः समानानां भवति । य एतेन यजति । य उ चैनमेवं वेद, इति ।

यस्मादेतेन पञ्चशारदीयेन देवानां मध्ये मरुतोऽतिशयेन बहुला अभवन् तस्मादेष त्रिवृत्पञ्चदशसप्तदशस्तोमयुक्तो यागो मारुतः । एतद्याजी तद्देवी च समानानां मध्येऽत्यन्तबहुलो भवति ।

पञ्चसु संवत्सरेष्वनुष्ठानं प्रशंसति—

पञ्चशारदीयो वा एष यज्ञः । आपञ्चमात्पुरुषाद-
र्जमति । य एतेन यजते । य उ चैनमेवं वेद, इति ।

स्वात्मानमारभ्य पुनर्पुत्रादद्वारा यः पञ्चमः पुरुषस्तत्पर्यन्तं सर्वेषामङ्ग-
समृद्धिर्भवति ।

सप्तदशं स्तोमावसा प्र साह—

सप्तदशः स्तोमः नतिगन्ति । सप्तदशः प्रजापतिः ।
प्रजापतेरेव नैति (३), इति ।

तृतीये गच्छति य एतेन यजतेऽति ॥ एतेन यजते य उ वेनमं वेद त्रीणि च ॥

अगस्त्यः स्वराज्यं मारुतः पञ्चशारदीयो वा एष यज्ञः सप्तदशः

प्रजापतेरेव नैति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके सप्तमा-
ध्यायं एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

प्रजापतेः सकाशात्प्रातिगच्छतीत्यर्थः ।

अत्र मीमांसा । एकादशाध्यायस्य द्वितीयपादे चिन्तितम्—

“उक्षोत्सर्गे किमुत्कर्षस्त्यागो वाऽऽद्योऽत्र पूर्ववत् ।

अन्वहत्रित्वयोरुत्तमाहपञ्चत्वयोर्विधौ ॥

वाक्यभेदाद्विशिष्टानामन्येषां कर्मणां विधिः ।

तस्मादारण्यवच्छेषत्याग उत्सर्ग इत्येताम् ॥”

अस्त्यह्नीनेषु पञ्चशारदीयनामकः कश्चित्सवाविशेषः पञ्चाहः । स च पञ्चसु संवत्सरेष्वनुष्ठेयः । तत्र प्रथमे संवत्सरे विश्वाखानक्षत्रयुक्तायाममावास्यायां सप्तदश स्त्रीपशवः सप्तदशोक्षाणश्च बाहतास्तंषु सर्वेषु पर्याग्निकृतेषु प्रोक्षितेषु सप्तसु स्त्रीपशूनामालम्भं पुरुषपशूनामुत्सर्गं चाऽऽम्नाय पुनर्द्वितीये तृतीये चतुर्थे संवत्सरे तथैवानुष्ठानमाम्नाय पश्चादिदमाम्नातम्—“त्रींस्त्रीनित्येकैकस्मिन्नहन्वाल्भेरन्पञ्चोत्तमेऽहनि” इति । तत्र वत्सरचतुष्टयगतासु चतसृष्वमावास्यासु योऽयं पुरुषपशूनामुक्षणामुत्सर्गस्तत्र तत्कर्मशेषत्यागो न भवति, किंतुत्कर्षः । कुतः । त्रींस्त्रीनितिवाक्येनाऽलम्भस्याभिधानात् । यथा पूर्वत्र प्राजापत्यानामालम्भोत्कर्षस्तथाऽत्रापि युज्यत इति प्राप्ते ब्रूमः—“त्रींस्त्रीनेकैकस्मिन्नहन्वाल्भेरन्” इत्यत्र पर्याग्निकरणानन्तरभाविनं प्राप्तपालम्भमनूद्यैकाहत्वत्रित्वगुणयोर्विधौ वाक्यमिदं । तथा “पञ्चोत्तमेऽहन्” इत्यत्रोत्तमाहत्वपञ्चत्वयोर्विधौ वाक्यभेदः । तस्माद्व्यवशिष्टानामन्येषां कर्मणां विधिरभ्युपेयः । तथा सत्यारण्यपशून्यायन सप्तदशोक्षाणः पर्याग्निकरणप्रोक्षणाभ्यां समापनीयाः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-

ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे सप्तमप्रपाठक एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

अथ सप्तमे द्वादशोऽनुवाकः ।

एकादशे पञ्चशारदीयगताः पशवोऽभिहिताः । द्वादशे त्वग्निष्ठुदारुणे ऋतौ ग्रहाणां ग्रहकाले पुरोरुचोऽभिधीयन्ते । अत एव सूत्रकारेणोक्तम्—“तथाऽग्निष्ठुतस्य पुरोरुचोऽस्याजरासोऽग्न आयूथवि पवस इत्येन्द्रवायवस्य द्वितीया मैत्रावरुणस्य तृतीयाऽऽश्विनस्य चतुर्थी पञ्चमी शुक्रामन्यिनोः षष्ठ्याग्रयणस्यान्यामाग्नेयीमुवधस्य नियुनक्ति नित्या ध्रुवस्य नियुनक्त्येन्द्राग्नैश्वदेवघोरग्निश्रिय इति तिस्रो मरुत्वतीयानां श्रुधि श्रुत्कर्णेत्युत्तरा माहेन्द्रस्य विश्वेषामदितिरिति तिस्र आदित्यग्रहस्योत्तमा सावित्रस्य” इति । तत्रेन्द्रवायवस्य चा प्रथमा पुरोरुग्विद्यते तामाह—

अस्याजरासो दमा मरित्राः । अर्चद्धमासो अग्नयः
पावकाः । श्विचीचयः श्वात्रासो भुरण्यवः । वन-
र्षदो वायवो न सोमाः, इति ।

अस्य यजमानस्य दमा यज्ञग्रहा एवंगुणकाः सन्तिवति प्रार्थयते । किंगुणका अजरासो विनाशरहिताः । मरित्रा म्रियन्ते संज्ञप्यन्ते पशवो येष्विति मरित्राः पुनः पुनर्विशस्यमानपशुका इत्यर्थः । अर्चद्धमासोऽर्चनीयधूमाः, अग्नयोऽग्निमन्तः, पावकाः शोधकाः, श्विचीचयः श्विचीं वृद्धिमश्चन्ति गच्छन्ति प्रतिदिनमनुष्ठानवृद्धियुक्ता इत्यर्थः । अत एव श्वात्रासः श्वेता निर्मला इत्यर्थः । भुरण्यवो भरणकुशलाः फलसंपादका इत्यर्थः । वनर्षदो वननीयफलप्राप्तिहेतवः । वायवो न वायुसदृशा निरन्तरयज्ञप्रवृत्तियुक्ता इत्यर्थः । सोमाः सोमयागयुक्ताः ।

अथ मैत्रावरुणग्रहस्य पुरोरुचमाह—

यजा नो मित्रावरुणा । यजा देवाः ऋतं बृहत् ।
अग्ने यक्षि स्वं दमम्, इति ।

हे ग्रह नोऽस्मदर्थं मित्रावरुणा यजा मित्रावरुणारूपी देवो पूजय । तद्द्वारा देवान्सर्वान्यज । ऋतं यज्ञरूपमिदं कर्म बृहत्प्रीढं वर्तते । अतो हेऽग्ने स्वं दमे स्वकीयं ग्रहं यक्षि पूजय कर्पनिष्पादनेनालं कुर्वित्यर्थः ।

अथाऽऽश्विनग्रहस्य पुरोरुचमाह—

अश्विना पिबतः सुतम् । दीर्घा शुचित्रता ।

ऋतुना यज्ञवाहसा (१), इति ।

हेऽश्विनौ युवां सुतमभिषुतं सोमं पिबतम् । कीदृशौ दीर्घा दीप्त्वमाना-
भियुक्तौ, शुचित्रता शुद्धकर्मयुक्तौ, तथा यज्ञवाहसा यज्ञनिर्वाहकावृतुना
यज्ञोचितकालविशेषेण युक्ताभिति शेषः ।

।५ शुक्रग्रहस्य पुरोरुचमाह—

द्वे विरूपे चरतः स्वर्धे । अन्याऽन्या वत्समुपधापयेते ।

हरिरन्यस्यां भवति स्वधावान् । शुक्रो अन्यस्यां

ददशे सुवर्चाः, इति ।

अहश्च रात्रिश्चेत्येते द्वे विरूपे शुक्लकृष्णत्वादिष्वप्येकमेव स्वर्धे सुप्रबीजने
चरतः पर्यावर्तते । अन्याऽन्या तयोरेकैका पृथक्पृथक् च वत्समुपधापयेते
वत्ससदृशं स्वस्वोचितं देवमुपधापयेते स्तनपानेनेव बीजयतः । तयोर्म-
ध्येऽन्यस्यां रात्रिरुपायां मातरि वत्सस्थानीयो हरिर्हरणशीलोऽग्निः स्वधा-
वानन्भवति । अन्यस्यामहःसंज्ञिकायां मातरि वत्सस्थानीयः शुक्रः
शुभ्रः सुवर्चाः शोभनदीप्तिरादित्योऽन्वबान्दृश्यते । तथा चाग्निहोत्रब्राह्मणे
श्रुतम्—“ तस्मादग्नये साचं हूयते सूर्याय मातः ” इति । एवंविधसूर्या-
ग्निरूपोऽयं शुक्रग्रह इत्यर्थः ।

अथ मन्विग्रहस्य पुरोरुचमाह—

पूर्वापरं चरतो माययैतौ । शिशु क्रीडन्तौ परियातो

अध्वरम् । विश्वान्यन्यो भुवनाऽभिचष्टे । ऋतूनन्यो

विदधज्जायते पुनः, इति ।

एतौ सूर्याचन्द्रमोरूपौ मातृस्थानीयाया दिवः शिशू बालकौ पूर्वभागमपर-
भागं च प्रति संचरतः । उदयाय पूर्वभागोऽस्तमयाय पश्चिमभागः । एवंविध-
संचारे पारमेश्वरी मायैव साधनम् । सा हि पारमेश्वरी शक्तिः सूर्याचन्द्रमसौ

निर्माय स्वस्वव्यापारे स्थापितवती । तौ च शिशू स्वकीयलीलया क्रीड-
न्तावस्मदीयमध्वरं परिधातः प्राप्नुतः । तयोर्मध्येऽन्यः सूर्यो विश्वानि भुव-
नानि सर्वाँल्लोकानभिचष्टे सर्वतः प्रकाशयति । अन्यश्चन्द्रमा ऋतून्वसन्ता-
दीन्विदधन्निष्पादयन्पुनर्जायते तच्चच्छुक्लप्रतिपादि पुनः पुनरुत्पद्यते । एवं-
विधचन्द्ररूपोऽयं मन्थिग्रहः । तथा च श्रुतम्—“ असौ वा आदित्यः शुक्र-
श्चन्द्रमा मन्थी ” इति ।

अथाऽऽग्रयणस्य पुरोरुचमाह—

त्रीणि शता त्रीषहस्राण्यग्निम् । त्रिंशच्च देवा
नवं चासपर्यन् (२) । औक्षन्धृतैरास्तृणन्वर्हि-
रस्मै । आदिद्धोतारं न्यषादयन्त, इति ।

यद्यपि हविर्भुजस्त्रयस्त्रिंशद्देवास्तथाऽपि योगैश्वर्यकल्पितलीलाविग्रहभेदा-
च्छतत्रयं सहस्रत्रयं त्रिंशन्नव चेत्येतावन्तो देवा भवन्ति । ते च देवा अग्नि-
मसपर्यन्परिचितवन्तः । त्रयस्त्रिंशत्संख्याकानामेव मुख्यदेवतानामितरे
लीलाविग्रहाः । इत्यमुमर्थं वाजसनेयिनः साकल्यब्राह्मणे समामनन्ति—
“ महिमान एवेषां ये ते त्रयस्त्रिंशत्त्वेव देवाः ” इति । ते देवाः कथं परि-
चरन्तीति तद्बुध्यते—घृतैराज्यैरौक्षन्धुपरि सिञ्चन्ति जुह्वतीत्यर्थः । अस्मा
अग्न्यर्थं बहिरास्तृणन्वेद्यां बहिरास्तृणन्ति । आदिदनन्तरमेवैनमग्निं होतारम-
नुपन्थमाना न्यषादयन्त निषण्णं कुर्वन्ति—

अथेन्द्राग्नस्य पुरोरुचमाह—

अग्निनाऽग्निः समिध्वते । कविर्गृहपतिर्युवा । हव्य-
वाड्जुह्वास्यः, इति ।

इन्द्रसहितेनाग्निना ग्रहदेवतारूपेणायमाहुत्याधारोऽग्निः समिध्वते सम्य-
ग्दीप्यते । कीदृशोऽग्निः कविर्हव्यगमकारं विद्वान्गृहपतिर्यज्ञगृहस्वामी युवा
सर्वदा तरुणः, देवार्थं हव्यं वहतीति हव्यवाड्, जुह्वरेवाऽऽस्यं मुखं
यस्यासौ जुह्वास्यो जुह्वगतं हविरयं भक्षयतीत्यर्थः ।

अथ वैश्वदेवग्रहस्य पुरोरुचमाह—

अग्निर्देवानां जठरम् । पूतदक्षः कविर्ऋतुः । देवो

देवेभिरंगमत्, इति ।

यौऽयमाग्निः स एव देवानां जठरमुदरस्थानीयः । पूतश्चासौ दक्षश्चेति पूत-
दक्षः, पूतः शुद्धो दक्षः कर्मनिष्पादनकुशलः । कविक्रतुः कवीनां विदुषां
देवानां संबन्धी क्रतुर्थागो यस्यासौ कविक्रतुस्तादृशो देवोऽग्निर्देवेभिरग्ये-
र्देवैः सहाऽऽगमदिह कर्मण्यागच्छतु ।

अथ मरुत्वतीयग्रहाणां यास्वितस्तः पुरोरुचस्तासां मध्ये प्रथमायाह—

अग्निश्रियो मरुतो विश्वकृष्टयः । आत्वेषमुग्रमव
ईमहे वयम् (३) । ते स्वामिनो रुद्रिया वर्षनि-
र्णिजः । सिंहा न हेषक्रतवः सुदानवः, इति ।

अ एते मरुतस्तेऽग्निश्रियो विश्वकृष्टयश्च । अग्निं श्रयन्ते सेवन्त इत्यग्निश्रिवस्ते
हविःस्वीकरणार्थमग्निमाश्रयन्ति । विश्वे कृष्टयो मनुष्या येषां ते विश्वकृष्टयः
सर्वैर्मनुष्यैः पूज्या इत्यर्थः । तादृशानां मरुतामवो रक्षणमा संपन्तद्वयवीजदे
माप्नुवः । ते स्वस्मान् रक्षन्ति । कीदृशं रक्षणं त्वेष दीप्तिमदुग्रं विरोधिनां अथक-
रम् । यथा दीप्य विरोधितमो नश्यति एवमेव तदीयरक्षणजन्येन तेजसाऽ-
स्वद्विरोधिना नश्यन्तीत्यर्थः । ते मरुतो वायुविशेषाः स्वामिनो रुद्रिवेद्यानां
स्वानयुक्ता गर्जनयुक्ताः । रुद्रो वैद्युताग्निः “ रुद्रो वा एष यदाग्निः ” इति
श्रुतेः । रुद्रिया वैद्युताग्नियुक्ताः । निर्णेजन्ति भूमिं ओधयन्तीति वर्षनि-
र्णिजः । सिंहा न सिंहा इव । हेषक्रतवः शब्दकारिण उतसाहेन सिंहनादं
कुर्वन्तीत्यर्थः । सुदानवः शोभनफलस्य दातारः ।

अथ द्वितीयायाह—

यदुत्तमे मरुतो मध्यमे वा । यद्वाऽवमे सुभगासो
दिविष्ठ । ततो नो रुद्रा उत वाऽन्वस्य । अग्रे
वित्ताद्धविषो ययजामः, इति ।

हे मरुतो यूयं यदुत्तमे स्थाने स्थिता यदि वा मध्यमे स्थिता यद्वाऽवमेऽ
त्यन्तनिकृष्टे स्थाने स्थिता अथवा सुभगासः सौभग्ययुक्ताः सन्तो दिवि

युलोके स्थिताः । हे रुद्रा दुःस्वप्नाविणो मरुतस्ततो द्युस्थानादुव वाऽन्यस्मान्-
तस्थानाजोऽन्यस्माननुगच्छत । हेऽमे यद्दविर्वयं यजामोऽस्य हविषः सारं
विचाज्जानीहि ।

अथ तृतीयापामाह—

ईहे अ॒भिः स्व॒वसं॑ नमो॒भिः । इह प्र॒सप्तो वि॒च-
यत्कृ॒त नः॑ । रथै॒रिव॑ प्र॒भरे॑ वा॒जय॒द्भिः । प्र॒दक्षि-
णिन्म॒रुताः॑ स्तोम॑मृ॒ध्याम्, (४) इति ।

स्ववसं सुष्ठु रक्षकमग्निं नमोभिर्नमस्कारैः सहेदे स्तुतिं कुर्वे । सोऽग्निरिह
कर्मणि प्रसप्तः प्रकर्षेण समागतः सज्जोऽस्माभिर्यत्कृत् कर्म तद्विचयाद्विचिनु-
यात् । वाजयद्भिरजामिच्छद्भिर्ऋत्विग्भिः सहितोऽहं रथैरिव प्रभरे यथा
रथैर्युद्धसाधनानि प्रकर्षेण हरन्त्येवमहं हवींषि प्रकर्षेण हरामि । प्रदक्षिणि-
न्प्रदक्षिणयन्मरुत्या प्रदक्षिणं कुर्वन्महं मरुतां संवन्धिनं रजोमं स्तोत्रयुक्तं
चतुर्मृध्यां समुदं कुर्याम् ।

अथ माहेन्द्रग्रहस्य पुरोरुचमाह—

श्रु॒धि श्रु॒त्कर्णं॑ वा॒ह्निभिः॑ । दे॒वैर॑ग्ने स॒वाव॑भिः । आ-
सी॒दन्तु॑ ब॒र्हिषि॑ । मि॒त्रो वरु॑णो अ॒र्यमा॑ । प्रा॒तर्या-
वा॒णो अ॒ध्वर॑म्, इति ।

हेऽग्ने श्रुत्कर्णं शृण्वत्कर्णं विज्ञाप्यस्व श्रोतवह्निमिहविषो वोदृभिः, सवाव-
भिर्गमनभीकसहितैर्देवैः सह त्वं श्रुध्यस्मद्विज्ञाप्यं शृणु । अध्वरं यज्ञं मरुता-
र्वाणः प्रह्वःकाके गन्तारो मित्रादयस्त्रयो बर्हिष्यस्मदीययज्ञ आसीदन्त्वा-
गत्य विष्ठन्तु ।

अथाऽऽदित्यग्रहस्य तिस्रः पुरोरुचः । तत्र प्रथमापामाह—

वि॒श्वेषा॑मदि॒तिर्य॒ज्ञिया॑नाम् । वि॒श्वेषा॑मति॒थिर्मा॑नुषा-

णाम् । अग्निर्देवानामव आवृणानः । सुमृडीको
भवतु विश्ववेदाः, इति ।

अयमग्निः सुमृडीकः सुखहेतुर्भवतु । कीदृशोऽग्निर्यज्ञियानां यज्ञयोग्यानां
विश्वेषां सर्वेषामृत्विजामदितिरखण्डयिता मातृवत्पालक इत्यर्थः । तथा
विश्वेषां सर्वेषां मानुषाणामतिथिरतिथिवत्पूजनीयः । देवानां सर्वेषां मध्येऽ-
वोऽस्मद्रक्षणमावृणानः सर्वत्र प्रार्थयमानः । विश्ववेदा विश्वस्य वेदिता ।

अथ द्वितीयामाह—

त्वे अग्ने सुमतिं भिक्षमाणाः (५) । दिवि श्रवो
दधिरे यज्ञियासः । नक्ता च चक्रुरुषसा विरूपे ।
कृष्णं च वर्णमरुणं च संधुः, इति ।

हेऽग्ने यज्ञियासो यज्ञार्हा ऋत्विग्यजमानास्त्वे त्वयि सुमतिं शोभनबुद्धिं
त्वत्सेवापरां भिक्षमाणा याचमाना दिवि द्युलोके श्रवः कीर्तिं दधिरे संपा-
दितवन्तः । त्वां सेविन्वा देवेषु कीर्तिं प्राप्ता इत्यर्थः । उषसोषःकालेन सह
नक्ता च रात्रिमपि चकारादहश्च विरूपे बिलक्षणरूपयुक्ते चक्रुः कृतवन्तः ।
तदेव कथमिति तदुच्यते— कृष्णं वर्णं रात्रेः कृष्णरूपम्, अरुणं चोषसो
रक्त.रूपम्, चकाराभ्यामहः शुक्लरूपं च संधुः संपादितवन्तः । यज्ञानुष्ठान-
द्वारा यजमाना यज्ञेन तृष्ठा देवा वा तादृशं रूपं कृतवन्त इत्यर्थः ।

अथ तृतीयामाह—

त्वामग्ने आदित्यास आस्यम् । त्वां जिह्वा शुच-
यश्चक्रिरे कवे । त्वां रातिषाचो अध्वरेषु सश्विरे ।
त्वे देवा हविरदन्त्याहृतम्, इति ।

हेऽग्ने, आदित्यास एत आदित्यास्त्वामास्यं मुखं चक्रिरे त्वयि हुतस्व
भक्षणात् । हे कवे विद्वन्मध्ये शुचयः शुद्धा अन्येऽपि देवास्त्वां स्वकीय-

गृह्णां चक्रिरे । रात्रिं फलदानं सचन्ते समवनयन्तीति रात्रिषाचः फल-
।सिकांमा इत्यर्थः । तादृशा यजमानास्त्वामग्निध्वरेषु यागेषु साश्विरे फल-
।नाय प्राप्तवन्तः । देवाः सर्वेऽपि त्वे त्वय्याहुतं सर्वतो हुतं हविरिद-
शन्ति ।

अथ सावित्रग्रहस्य पुरोरुचमाह—

नि त्वां यज्ञस्य साधनम् । अग्ने होतारमृत्विजम् ।
वनुष्वदेव धीमहि प्रचेतसम् । जीरं दूतमर्मर्त्यम् ,
(६) इति ।

यज्ञवाहसा सपर्यन्वयमृध्यां मिक्षमाणाः प्रचेतसमेकं च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके सप्तमा-
ध्याये द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

=====

हेऽग्ने देव त्वां निधीमहि नितरां ध्यायेम । कीदृशं यज्ञस्य साधनं होम-
।रा निष्पादकं होतारं देवानामाह्वतारमत एवर्तिवजमृत्विक्समानं प्रचेतसं
कृष्टज्ञानयुक्तं जीरं जीवनप्रदं दूतं हितार्थं यत्नमानममर्त्यं मरणरहितम् ।
नुष्वदिति क्रियाविशेषणम् । परिचरंणवद्यथा भवति तथा ध्यायेमेत्यर्थः ।
अत्र विनियोगसंग्रहः—

अस्या जरा पुरोरुक्स्यादाग्निष्टुत्यैन्द्रवायवे ।

यजेति मैत्रावरुणे अश्विनेत्याश्विने ग्रहे ॥ १ ॥

द्वे विरूपे तु शुक्रस्य ग्रहे पूर्वोति मग्निनी ।

प्रीणीत्याग्रयणे ह्यग्निनेत्यैन्द्राग्रग्रहे भवेत् ॥ २ ॥

अग्निर्देवा वैश्वदेवे ह्यग्निश्रिय इति त्रयम् ।

ज्ञेया मरुत्वर्तायेषु माहेन्द्रे तु श्रुधीत्यसौ ॥ ३ ॥

विश्वेषां तिस्र आदित्ये नि त्वा सावित्रके ग्रहे ।

अनुवाके द्वादशेऽस्मिन्मन्त्राः षोडश वर्णिताः ॥ ४ ॥

अथ मीमांसा । दशमाध्यायस्य चतुर्थे पादे चिन्तितम्—

आग्नेयेषु ग्रहेषूहो नास्ति वा स्तुतशस्त्रयोः ।

संस्कारत्वादास्ति मैवमर्थकर्मत्वनिर्णयात् ॥

अग्निष्टुदारुण एकाह श्रूयते—“आग्नेया ग्रहा भवन्ति” इति । तेषु चोद-

कमाप्तयोर्नादादेवत्ययोः स्तुष्टुयोः संस्कारकर्मत्वभ्रमेणास्त्युह इति वदन्तं
प्रत्येकदुत्तरं द्वितीयाध्याये तयोरर्थकर्मत्वस्य निर्णीतत्वाभास्त्युह इति ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयज्ञेऽदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे सप्तमप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

अथ सप्तमे त्रयोदशोऽनुवाकः ।

द्वादशोऽनुवाकेऽग्निष्टुत्यागे ग्रहाणां पुरोरुचोऽभिहिताः । अथ त्रयोदश इन्द्र-
स्तुत्यागे ग्रहाणां पुरोरुचोऽभिधीयन्ते । एतच्च सूत्रे स्पष्टमभिहितम्—“ इन्द्र-
स्तुव इन्द्रस्तोमेनोवध्यनेन्द्रियकामो वीर्यकामो वा वजेत, ऐन्द्रियः पुरोरुच-
स्तिष्ठा हरी कस्य वृषेत्वैन्द्रवायवस्य तृतीया मैत्रावरुणस्य चतुर्थ्याश्विनस्य
पञ्चमी षष्ठी शुक्रामन्थिनोः सप्तम्याग्रवणस्य नित्योवध्यस्य नियुनाक्ति ध्रुव-
न्द्राग्रवैश्वदेवानां नित्या मरुत्वतीयमाहेन्द्राणाम्, आ नो विश्वाभिरिति
विस्र आदित्यग्रहस्योत्तमा सावित्रस्य ” इति । तत्रैन्द्रवायवस्य प्रथमां पुरो-
रुचमाह—

तिष्ठा हरी रथ आ युज्यमाना याहि । वायुर्न
नियुतो नो अच्छ । पिवास्यन्धो अभिसृष्टो अस्मे ।
इन्द्र स्वाहा ररिमा ते मदाय, इति ।

हे इन्द्र युज्यमाना रथे संबध्यमानो हरी अश्वावातिष्ठाधितिष्ठ, नोऽस्मा-
नच्छाभिलक्ष्याऽऽयाह्यागच्छ । तत्र दृष्टान्तः, वायुर्न नियुतो यथा नियुत्सं-
ज्ञकानश्वानभिलक्ष्य वायुर्याति तद्वत्, आगत्य चास्मेऽस्माभिरभिसृष्टः मेरि-
तस्त्वमन्योऽन्नरूपं सोमं पिबासि पीतवान्मव । हे इन्द्र ते मदाय तव हर्षार्थं
स्वाहा ररिमा स्वाहाकृतं हविर्ददिम ।

अथ तत्रैव द्वितीयां पुरोरुचमाह—

कस्य वृषा सुते सचा । नियुत्वान्वृषभो रणत् ।
वृत्रहा सोमपीतये, इति ।

कस्य प्रजापतेः संबन्धी वृषेन्द्रः सुतेऽभिषुते सोमे सचा संबद्धो नियुत्वा-
भियुक्तामकैरश्वैर्युक्तो वायुर्वृषभो रणत्, यथा वृषभो दृष्टो रणाति तथाऽयं
वायुस्तुष्टो रणाति गर्जति । वृत्रहेन्द्रश्च सोमपीतये सोमपानाय रणाति ।

अथ भैत्रावरुणग्रहस्य पुरोरुचमाह—

इन्द्रं वयं महाधने । इन्द्रमर्भे हवामहे । युजं वृत्रेषु
वज्रिणम् (१), इति ।

वयं यजमाना महाधने बहुधनसाधने प्रौढकर्मणीन्द्रं हवामहे आह्वयामः ।
अर्भे स्वल्पेऽपि कर्मणीन्द्रं हवामहे आह्वयामः । कीदृशमिन्द्रं युजं कर्मद्वयेऽपि
योग्यं वृत्रेषु शत्रुषु प्राप्तेषु वज्रिणं वज्रं हस्तम् ।

अथाऽऽश्विनग्रहस्य पुरोरुचमाह—

द्वितायो वृत्रहन्तमः । विद इन्द्रः शतक्रतुः । उप
नो हरिभिः सुतम्, इति ।

द्वयोर्लोकयोः समूहो द्विता तस्यां द्वितायां वृत्रहन्तमोऽतिशयेन वैरिघाती
शतक्रतुः शतसंख्याकांश्चमेधयुक्तो ये इन्द्रो विद्यते सोऽयमिन्द्रो हरिभिरश्वैः
सहोप नोऽस्माकं सपीपं प्राप्य सुतमभिषुतं सोमं विदे लब्धवान् ।

अथ कुक्रग्रहस्य पुरोरुचमाह—

स सूर आ जनयञ्ज्योतिरिन्द्रम् । अया धिया
तरणिरद्विर्वाहः । क्रतेन शुष्मीनवमानो अर्कैः ।
व्युत्सिधो असौ अद्विर्विभेद, इति ।

स कुक्रग्रहरूपः सूर आदित्यो ज्योतिः प्रकाशं जनयन्मिन्द्रमागच्छतु ।
अया धियाऽनया मदनुग्रहबुद्ध्या तरणिस्त्वरमाणोऽद्विर्वाहः पर्वतानां शत्रूणां
निर्वाहोऽभिभविता भवति । क्रतेन कृतेनानुष्ठितेन शुष्मीन्वत्त्वतोऽस्मान्कर्क-
रर्चनीयैः फलैरवमानः पाळयमानो वर्तते । असौ निरसनकुशलोऽद्विः पर्वत-
समान इन्द्र उत्सिध उत्कर्षेणाऽऽगच्छतः शत्रून्विविभेद विद्येषेण दारितवान् ।

अथ मन्थिग्रहस्य पुरोरुचमाह—

उत त्यदाश्वश्वियम् । यदिन्द्रं नाहुषीष्वा । अर्भे
विक्षु प्रतीदयत् (२), इति ।

हे इन्द्र नाहुषीषु नहुषस्य राज्ञः संबन्धिनीषु विश्वे प्रजासु यद्धनं पती-
दयत्प्रत्येकमेव प्राप्तमासीत्तादृशमाश्वश्विद्युताऽऽशुगाम्यश्वसमूहयुक्तमपि हेऽ-
ग्न आत्यत्त्वमेव स्वभक्तेभ्य आनयसि ।

अथाऽऽग्रयणस्य पुरोरुचमाह—

भरेष्विन्द्र* सुहव* हवामहे । अ*होमुच* सुकृतं
दैव्यं जनम् । अग्निं मित्रं वरुण* सातये भर्गम् ।
द्यावापृथिवी मरुतः स्वस्तये, इति ।

सुहवं सुखेनाऽऽह्वातुं शक्यमिन्द्रं भरेषु भरणीयेषु कर्मसु हवामहे आह्व-
यामः । तथाऽग्निमित्रावरुणान्भगमादित्यं च सातये धनलाभायाऽऽह्वयामः ।
तथा द्यावापृथिव्यौ मरुतश्च स्वस्तये क्षेमायाऽऽह्वयामः ।

अथेन्द्राग्रस्य पुरोरुचमाह—

महि क्षेत्रं पुरुश्चन्द्रं विविद्वान् । आदित्सखिभ्यश्च
रथ* समैरत् । इन्द्रो नृभिर्जनदीयानः साकम् ।
सूर्यमुषसं गातुमाग्निम्, इति ।

अथमिन्द्रो विविद्वान्विविधद्रव्यजातं जानन्नादिदनन्तरमेव सखिभ्यः सखि-
सहयोगेभ्यो यजमानेभ्यो महि प्रौढं क्षेत्रं पुरुश्चन्द्रं बहुलमाह्लादकारि धनं च
रथं चरणशीलं गोमहिषादि च समैरयत्सम्पत्वेरितवान्दत्तवानित्यर्थः ।
सोऽथमिन्द्रो दीयानो दीप्यमानो नृभिर्भुजैर्ऋतविग्भिः सार्धं सूर्यादीन-
जनवदुत्पादितवान् । गातुं गमनशीलो वायुस्तम् ।

अथ वैश्वदेवग्रहस्य पुरोरुचमाह—

उरुं नो लोकमनुनेषि विद्वान् । सुवर्वज्ज्योतिरभ-
य* स्वस्ति (३) । ऋष्या तं इन्द्र स्थविरस्य
बाहू । उपस्थेयाम शरणा बृहन्ता, इति ।

हे इन्द्र त्वं विद्वान्सर्वं जानन्नोऽस्मदर्थमुक्तं विस्तीर्णं लोकमनुनेष्यनुक्रमेण
संपादयसि । तथा सुवर्बतस्वर्गयुक्तं तत्साधनभूतमित्यर्थः । अभयं भयरहितं

स्वस्ति । क्षेमकरं ज्योतिरग्निस्वरूपमृष्व प्राप्नुहि । स्थविरस्य चिरकालीनत्वेन
वृद्धसदृशस्य ते तव बाहू उपस्थेयामोपस्थानं करवाम त्वदीयं बाहुद्वयम-
नुग्रहबुद्ध्या यथाऽऽस्मच्छिरसि स्थपयसि तथा वयं त्वां भजेम । कीदृशौ
बाहू शरणा रक्षितारौ बृहन्ता गुणाधिकौ ।

अथाऽऽदित्यग्रहस्य तिस्रः पुरोरुचः । तत्र प्रथमामाह—

आ नो विश्वाभि॑रु॒तिभिः॑ स॒जोषाः॑ । ब्रह्म॑ जुषा॒णो
ह॑र्य॒श्व याहि॑ । वरी॑वृ॒जत्स्थवि॑रेभिः सुशि॒प्र । अ॒स्मे
दध॑दृ॒षण॑ शु॒ष्ममिन्द्र॑, इति ।

हरिनामकावश्वौ यस्यासौ हर्यश्वः । शोभने शिमे हनू यस्यासौ सुशिप्रः,
तादृश हे इन्द्र त्वं ब्रह्म जुषाणः परिवृढमिदं कर्म सेवमानः सजोषा अस्माभिः
सह समानप्रीतिः सन्विश्वाभिरुतिभिः समस्तै रक्षणैः सहितो नोऽस्मान्प्रत्या-
याह्यागच्छ । किं कुर्वन्स्थविरेभिर्वरीवृजत्प्रवृद्धैरुपायैर्वर्जयिष्याञ्छन्नूनत्यर्थं
वर्जयन् । तथा वृषणं कामवर्षणहेतुं शुष्मं बलमस्मे दधदस्मासु संपादयन् ।

अथ द्वितीयामाह—

इन्द्रा॑य गा॒व आ॒शिर॑म् । दु॒दुहे॒ वज्रि॑णे मधु॑ । यत्सी॑-
मु॒पह॑रेऽवि॒दत्, इति ।

वज्रिणे वज्रयुक्तायेन्द्रायेन्द्रार्थमाशिरमीषन्मयितं दधिहेतुभूतं मधु मधुरं क्षीरं
गावो दुंदुहे दुग्धवत्यः । यत्सी यदेव क्षीरमुपहरेऽस्मिन्प्रवृत्तेऽध्वरे वर्तमान
इन्द्रोऽविददलब्ध । तत्क्षीरं दुंदुह इति पूर्वत्रान्वयः ।

अथ तृतीयामाह—

तास्ते॑ वज्रि॒न्धेन॑वो जो॒जयु॑र्नः । ग॒भस्त॑यो नि॒युतो॑
वि॒श्ववा॑राः । अ॒हर॑ह॒र्भूय॑ इज्जो॒गु॑वानाः । पू॒र्णा इ॒न्द्र
क्षु॒मतो॑ भो॒जन॑स्य, इति ।

हे वज्रिन्वज्रयुक्तेन्द्र ते त्वदर्थं ताः पूर्वोक्ता धेनवो नोऽस्माञ्जोजयुः शीघ्र-
मेव प्राप्ताः । कीदृश्यो धेनवो गभस्तयो दीप्तिवत्यः पुष्टशरीरा इत्यर्थः ।

नियुतो नियमेन क्षीरादेर्मिश्रयिष्यः । विश्ववाराः स्वकीयक्षीरेण क्षुधादि-
रूपं विश्वं सर्वमप्युपद्रवं वारयन्तीति विश्ववाराः । अहरहर्दिने दिने भूय
इन्द्रयिष्ठमेव जोगुवानाः शब्दयन्त्यः क्षीरपूर्णस्तनत्वेन दोहनार्थं वत्समा-
कारयितुं हम्पारवं कुर्वत्य इत्यर्थः । क्षुपतः शब्दवतो भोजनस्य पूर्णाः
पूरयिष्यः क्षीरस्य बाहुल्ये सति चुलुकेन पुनः पुनर्भोजने हि महाशब्द
उत्पद्यते ।

अथ सावित्रग्रहस्य पुरोरुचमाह—

इ॒मां ते॒ धियं॒ प्र॒भरे॒ महो॒ मही॒म् । अ॒स्य स्तो॒त्रे
धि॒षणा॒ यत॑ आ॒न॒जे । तमु॒त्सवे॒ च प्र॒सवे॒ च सा॒स-
हि॒म् । इन्द्रं॑ दे॒वासः॒ शव॑सा म॒दन्न॑नु (४) इति ।

वज्रिणमयत्स्वास्ति जोजयुर्नः सप्त च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके सप्तमा-
ध्याये त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

=====

हे इन्द्र महो महनीयस्य ते तव महीं महतीमिमामनुग्रहरूपां धियं प्रभरे
प्रकर्षेण धारयामि । अस्य त ईदृशस्य तव संबन्धि यत्स्तोत्रमानजे त्वद्गुणान-
भिव्यञ्जयति तस्मिन्स्तोत्रे धिषणा मदीया बुद्धिः प्रवर्ततामिति शेषः । उत्स-
वेऽस्मिन्कर्मानुष्ठानरूपे प्रसवे च तत्फलोत्पादने सासहिमत्यन्तसाहिष्णुं
सर्वदोषुक्तमित्यर्थः । तादृशं शवसा बलेन युक्तं तमिन्द्रं देवासः सर्वे देवा
अनुमदन्ननुमोदन्नाम् ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

इन्द्रस्तुन्नामके यागे ग्रहाणां स्युः पुरोरुचः ।

तिष्ठा कस्येत्यैन्द्रवायव इन्द्रं तदनन्तरे ॥ १ ॥

द्वितीय इत्याश्विने स्यात्स सूरः शुक्रसंज्ञके ।

उत त्वं मन्थिनास्त्रि स्याद्भरेष्वाग्रघणग्रहे ॥ २ ॥

महीत्यैन्द्राग्रके वैश्वदेवे तूरं न इत्यसौ ।

आदित्ये तिस्र आ नः स्युरिमां सावित्रकग्रहे ।

त्रयोदशोऽनुवाकेऽस्मिन्मन्त्रा उक्तास्त्रयोदश ॥ ३ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे सप्तमप्रपाठके त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

अथ सप्तमे चतुर्दशोऽनुवाकः ।

अथोदश इन्द्रस्तुभामके क्रतौ ग्रहाणां पुरोरुच उक्ताः । चतुर्दशे त्वस्रोऽर्या-
मविधिरुच्यते । तं विधातुपाख्यानमाह—

प्रजापतिः पशन्सृजत । तेऽस्मात्सृष्टाः पराञ्च आ-
यन् । तानग्निष्टोमेन नाऽऽप्नोत् । तानुकृथ्येन
नाऽऽप्नोत् । तान्पोडशिना नाऽऽप्नोत् । तान्रात्रिया
नाऽऽप्नोत् । तान्संधिना नाऽऽप्नोत् । सोऽग्निम-
ब्रवीत् । इमान्म ईप्सतेति । तानग्निस्त्रिवृता स्तोमेन
नाऽऽप्नोत् (१) स इन्द्रमब्रवीत् । इमान्म ई-
प्सतेति । तानिन्द्रः पञ्चदशेन स्तोमेन नाऽऽप्नोत् ।
स विश्वान्देवानब्रवीत् । इमान्म ईप्सतेति । ता-
न्विश्वे देवाः सप्तदशेन स्तोमेन नाऽऽप्नुवन् । स
विष्णुमब्रवीत् । इमान्म ईप्सतेति । तान्विष्णुरेक-
विंशेन स्तोमेनाऽऽप्नोत् । वारवन्तीयेनावारयत ।
इदं विष्णुर्विचक्रम इति व्यक्रमत, इति ।

प्रजापतिना सृष्टाः पञ्चबो यदा पुनरावृत्तिरहिताः प्रजापतेः सकाशाद्गता-
स्तदा प्रजापतिरग्निष्टोमादिकं क्रमेणानुष्ठाय तान्पशून्प्राप्तुं न शक्तोऽभूत् ।
यद्रात्रियाऽतिरात्रक्रतुगतैर्रात्रिपर्यायैः स्तोत्रैः, संधिनाऽतिरात्रावसाने त्रि-
वृद्राथंतरः संधिरिति यत्स्तोत्रं विहितं तेन स्तोत्रेण । एतैरुपायैः पशून्प्राप्तु-
मशक्तः प्रजापतिरग्निं प्रत्यब्रवीत् । हेऽग्ने मे मर्त्यमिमान्पशूनीप्साऽऽप्नु-
मिच्छ तदर्थमुद्योगं कुर्विति । ततः सोऽग्निस्तदर्थं त्रिवृत्सोममनुष्ठाय तेन प्राप्तुं
शक्तो नाभूत् । एवमिन्द्रो विश्वे देवाश्च । विष्णुस्तु एकविंशस्तोममनुष्ठाय

तेन पशुन्प्राप्य वारवन्तीयेन साम्ना पुनर्गपनं निवारयामास । अनोऽयं विष्णुः “ इदं विष्णुः ” इति मन्त्रेणोक्तो यो विक्रमस्तं कृतवान् । तमेव पशुप्राप्तिरूपं विक्रमं मन्त्रोऽवादीदित्यर्थः ।

इदानीमप्नोर्यामक्रतुं विधत्ते—

यस्मात्पशवः प्र प्रेव भ्रंशैरन् । स एतेन यजेत,
इति ।

एकः प्रशब्दः प्राथम्यवाच्यपरः प्रकर्षवाची । प्रथममेव पशवो यस्मात्पुरुषात्प्रेव भ्रंशैरन्प्रकर्षेण भ्रष्टा इव भवन्ति स पुरुष एतेनाप्नोर्यामेण स्तोमेन यजेत । तत्स्वरूपं सूत्रकारेण स्पष्टमुक्तम्—“ अप्नोर्यामश्चेत्संधिचपसानुन्नयंश्चतुर्भ्यश्चपसगणेभ्यो राजानमतिरेचयति ” इति । संधिस्तोत्रपर्यन्तैरेकोनविंशत्स्तोत्रैर्युक्तमत्रिरात्रप्रयोगमनुष्ठाय तत ऊर्ध्वं चतुर्भ्यश्चपसगणेभ्यो राजानमतिरेचयेत् । ततः पुनरपि चत्वारि स्तोत्राणि भवन्ति । तदेवं त्रयस्त्रिंशत्स्तोत्रयुक्तोऽप्नोर्यामः ।

तस्य निर्वचनं दर्शयति—

यदाप्नोत् । तदप्नोर्यामस्याप्नोर्यामत्वम्, इति ।

यस्मात्कारणादनेन क्रुना पशूनाप्नोत्तस्मात्कारणादाप्त्यर्थो यामो यज्ञ इति व्युत्पत्त्या तन्नाम संपन्नम् ।

एतस्य क्रतोः सर्वकामप्राप्तिसाधनत्वं दर्शयति—

एतेन वै देवा जैत्रानि जित्वा । यं काममकामयन्त
तमाप्नुवन् । यं कामं कामयते । तमेतेनाऽऽप्नोति
(२), इति ।

स्तोमेन नाऽऽप्नोद्वारयत नव च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके सप्तमा-
ध्याये चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

=====

पुरा देवा एतेनाप्नोर्यामक्रतुना जैत्रव्यानि सर्वाणि युद्धानि जित्वा काम्यमानं फलं प्राप्नुवन् । अतोऽन्योऽपि देववत्सर्वं प्राप्नोति ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे सप्तमप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

अथ सप्तमे पञ्चदशोऽनुवाकः ।

चतुर्विंशोऽग्नोर्यामोऽभिहितः । अथ पञ्चदशषोऽहसप्तदशेष्वनुवाकेषु यज्ञसं-
युक्तालौकिको राजाभिषेकोऽभिधीयते । तत्रास्मिन्ननुवाके तावदादौ होम-
मन्त्रा उच्यन्ते । कल्पः—“ व्याघ्रोऽयमग्राविति सप्ताऽऽहुवीहुत्वा” इति ।
तत्र प्रथमामृचमाह—

व्याघ्रोऽयमग्नौ चरति प्रविष्टः । ऋषीणां पुत्रो
अभिश्चस्तिपा अयम् । नमस्कारेण नमसा ते
जुहोमि । मा देवानां मिथुया कर्म भागम्, इति ।

अयमभिषेकाहो राजाऽस्मिन्नाहुत्याधारेऽग्नौ प्रविष्टो व्याघ्रनदमघृण्यो भूत्वा
लोके चरति । सोऽयमृषीणामृत्विजां पुत्रोऽभिषेकसंस्कारेण स्मैरुत्पादित-
त्वात् । अभिश्चस्तिपाः पापेभ्यः पाता रक्षिता भवत्विति शेषः । हेऽग्ने ते
तव नमस्कारेण युक्तोऽहं नमसोपनतेन हविषा जुहोमि । देवानां भागं
मिथुया कर्म यथा मिथुया भवति तथा वयं मा कर्म किंतु सत्यमेव कुर्या-
म्यर्थः ।

अथ द्वितीयामाह—

सावीर्हि देव प्रसवाय पित्रे । वरिमाणमस्मै वरिमा-
णमस्मै । अथास्मभ्यस् सवितः सर्वताता ।
दिवे दिव आसुवा भूरिपश्वः, इति ।

हे देव प्रसवाय प्रजानां प्रेरकाय पित्रे पालकायै राज्ञे वरिमाणं
सावीर्हि सर्वथा प्रेरय । अस्य राज्ञो देहो यथा सर्वान्पालयति तथा त्वमनु-
गृह्णाणेत्यर्थः । किंचास्मै राज्ञे वरिमाणमुरुन्वं राज्यविस्तारं सावीः प्रेरया-
नुजानीहि । अथानन्तरं हे सवितः सर्वे देवास्तायन्ते विस्तीर्यन्त एष्विति सर्व-
ताता ये यज्ञास्तेषु सर्वताताऽस्मभ्यमस्मदर्थं भूरिपश्वो भूरीन्बहुलान्पशूनासुव
सर्वतः प्रेरय ।

अथ तृतीयामाह—

भूतो भूतेषु चरति प्रविष्टः । स भानामधिपतिर्व-

भूव (१) । तस्य मृत्यौ चरति राजसूयम् । स
राजा राज्यमनुमन्यतामिदम्, इति ।

भूतषु प्राणिजातेषु मध्ये प्रविष्टोऽयं भूतः स्वयमुद्भूतश्चरति सर्वनियामक-
त्वेन प्रवर्तते । अत एव भूतानां प्राणिनां सर्वेषामधिपतिः स्वामी बभूव ।
तस्य राज्ञो मृत्यौ दुष्टशिक्षारूपमरणनिमित्तभूते सति राजसूयं चरति ।
राजा सूयतेऽभिषिच्यतेऽस्मिन्कर्मणीति राजसूयाख्यमिममभिषेकमिदं कर्म
च दुष्टशिक्षार्थं प्रवर्तत इत्यर्थः । सोऽभिषिक्तो राजा राज्यमिदमनुमन्यतां
दुष्टशिक्षाशिष्टपरिपालनरूपं यद्राजकृत्यं तदङ्गी करोतु ।

अथ चतुर्थीमाह—

येभिः शिल्पैः पप्रथानामहहत् । येभिर्यामभ्य-
पिशत्प्रजापतिः । येभिर्वाचं विश्वरूपां समव्य-
यत् । तेनेममग्र इह वर्चसा समङ्ग्धि, इति ।

प्रजापतिर्षेभिः शिल्पैर्यैः कौशलैः पप्रथानां विस्तारयुक्तमिमां पृथिवीमहं-
हद्दृढीकृतवान् । तथा येभिः कर्मकौशलैर्यां द्युलोकमभ्यपिंशदभितश्चन्द्रता-
रकादिभिः सुरूपां करोत् । तथा येभिर्यैः कर्मकौशलैर्वाचमिमां मुञ्चार्थमायां
विश्वरूपां नानापदार्थवाचकत्वेनानेकरूपां समव्ययत्सम्भवसंपादितवान् ।
तेन तथाविधकौशलजातेन वर्चसा तद्योगेन बलेन च हेऽग्र इमं राजानमिह
लोके समङ्ग्धि समर्थं कुरु, तथाविधसामर्थ्येन संयोजयेत्यर्थः ।

अथ पञ्चमीमाह—

येभिरादित्यस्तपति प्रकेतुभिः । येभिः सूर्यो ददृशे
चित्रभानुः । येभिर्वाचं पुष्कलेभिरव्ययत् । तेनेम-
मग्र इह वर्चसा समङ्ग्धि (२), इति ।

येभिः प्रकेतुभिः प्रकृष्टतेजोविशेषैरयमादित्यः सर्वत्र तापं करोति । किञ्च

येभिर्यैस्तेजोविशेषैः सूर्यश्चित्रभानुर्हृदये विचित्ररश्मियुक्तोऽयमिति प्राणि-
भिर्दृश्यते । येभिर्यैस्तेजोविशेषैः पुष्कलैः संपूर्णैर्वाचं शब्दात्मिकामव्यवदि-
विधां परिवृतां सर्वो जन्तुरकरोत् । तेनेत्यादि पूर्ववत् ।

अथ षष्ठीमाह—

आऽयं भा॒तु शवसा॒ पञ्च॑ कृ॒ष्टीः । इन्द्र॑ इव ज्येष्ठो
भ॑वतु प्र॒जावा॑न् । स्मा अ॑स्तु पु॒ष्कलं॑ चि॒त्रभा॑नु ।
आऽयं पृ॑णक्तु रज॑सी उ॒पस्थ॑म्, इति ।

अयं राजा शवसा बलेन पञ्च कृष्टीः पञ्चसंख्याकान्मनुष्यान्निषादपञ्चमा-
न्ब्राह्मणादिवर्णविशेषानाभातु समन्ताद्दीपयतु । किंचायं राजा स्वयमिन्द्र
इव ज्येष्ठः प्रशस्यतमः प्रजावान्स्वाधीनपजायुक्तो भवतु । अस्मै राज्ञे विद्य-
मानं सर्ववस्तुजातं पुष्कलं संपूर्णं चित्रमानु विचित्रत्वेन भासमानं स्वस्व-
कार्यक्षममस्तु । किंचायं राजा रजसी रञ्जनात्मिके द्यावापृथिव्यावुपस्थं
तत्समीपस्थितमन्तरिक्षं चाऽऽपृणक्तु तेजसा सर्वतः प्राप्नोतु पालयत्वित्त्वर्थः ।

अथ सप्तमीमाह—

य॒त्ते शिल्पं॑ कश्यप रो॒चनाव॑त् । इन्द्रि॒याव॑त्पु॒ष्कलं॑
चि॒त्रभा॑नु । यस्मिन्त्सूर्या॑ अ॒र्पिता॑ स॒प्त सा॒कम् ।
तस्मिन्राजा॑न॒मधि॒विश्र॑येमम्, इति ।

हे कश्यपाख्य प्रजापते ते तव यच्छिल्पं कर्मकौशलं रोचनावदीप्तिमादि-
न्द्रियावदीर्योपेतं पुष्कलं संपूर्णं चित्रमानु विचित्रत्वेन भासमानम् । किंच
यस्मिन्स्वदीये शिल्पे सप्तसंख्याकाः सूर्याः साकमर्पिताः सहावस्थापिताः ।
ते च सप्त सूर्या आरण्यकाण्ड आरोगो भ्राज इत्यनुवाके प्रपञ्चिताः ।
तस्मिन्शिल्प इमं राजानमधिविश्रयाधिकत्वेनाऽऽश्रितं कुरु ।

कल्पः—“ द्यौरसि पृथिव्यसीति यजमानायतने शार्दूलचर्म प्राचीन-
श्रीनमुत्तरकोमाऽऽस्तृणाति ” इति । पाठस्तु—

द्यौरसि पृथिव्यसि, इति ।

हे शार्दूलचर्म त्वं द्यूलोकरूपमसि भूलोकरूपमसि ।

कल्पः—“ तस्मिन् जोषविद्यति ‘ व्याघ्रो वैयाघ्रे ’ इत्यासीनमभिमन्त्र-
यते ” इति । पाठस्तु—

व्याघ्रो वै याघ्रेऽधि (३) । विश्रयस्व दिशो महीः ।

विशस्त्वा सर्वा वाञ्छन्तु । मा त्वद्राष्ट्रमधिभ्र-
शत्, इति ।

हे राजन्, त्वं व्याघ्र इदमधृष्यो भूत्वा व्याघ्रसंबन्धिनि चर्मण्यध्युपरि-
स्थितो महीर्महतीर्दिशः प्राच्यादिका विश्रयस्व विशेषेणाऽऽश्रितो भव ।
सर्वा दिशः प्रजास्त्वा वाञ्छन्तु कामयन्तु । इदं राष्ट्रं त्वन्माऽधिभ्रशस्वत्स-
काक्षमद्भुतं मा भूत् ।

कल्पः—“ अयैनं तोक्मावास्ताभिर्दूर्वावास्ताभिर्वाऽङ्गिरभिषिञ्चति ‘ या
दिव्या आपः ’ इति मतिपद्याऽऽपाङ्कात् ” इति । यास्वप्सु तोक्मानि
ग्रीष्मऋतुराण्यवास्तानि प्रसिप्तानि ता आपस्तोक्मावास्ता एवं दूर्वावास्ता
अपि । पाठस्तु—

या दिव्या आपः पयसा संवभूवुः । या अन्तरिक्ष
उत पार्थिवीर्याः । तासां त्वा सर्वासां रुचा ।
अभिषिञ्चामि वर्चसा । अभि त्वा वर्चसा सिचं
दिव्येन । पयसा सह । यथाऽऽसां राष्ट्रवर्धनः
(४) । तथा त्वा सविता करत् । इन्द्रं विश्वा
अवीवृधन् । समुद्रव्यचसं गिरः । रथीतमश्न रथीनाम् ।

वाजा॑ना स॒त्प॒तिं प॒तिम् । वस॑वस्त्वा पु॒रस्ता॑द॒भि-
षि॑श्चन्तु गाय॒त्रेण॒ छन्द॑सा । रु॒द्रास्त्वा दक्षि॑णतोऽ-
भिषि॑श्चन्तु त्रैष्टु॒भेन॒ छन्द॑सा । आ॒दि॒त्यास्त्वा प॒श्चा-
द॒भिषि॑श्चन्तु जा॒गते॑न॒ छन्द॑सा । वि॒श्वे त्वा दे॒वा
उ॒त्तर॑तोऽभिषि॑श्चन्तु॒ष्टुभे॑न॒ छन्द॑सा । बृ॒हस्प॑ति-
स्त्वोप॑रि॒ष्टाद॒भिषि॑श्चतु पा॒ङ्क्तेन॒ छन्द॑सा (५), इति ।

दिव्या दिवि भवा आपो याः पयसा क्षीरेण सह संबभूवुः । अन्तरिक्षे
याः संबभूवुः । उतापि च पार्थिवीः पृथिव्यामुत्पन्ना या आपस्तासां स-
र्वासां रुचा दीप्त्या वर्चसा बलेन हे राजंस्त्वामभिषिञ्चामि । पयसा
दिव्येन सह वर्चसा बलेन त्वामभितः सित्वं सर्वतः सित्तं करोमि । यथा
लोके सविता स्वयं राष्ट्रवर्धन आस तथा त्वामपि राष्ट्रवर्धनं करोतु । विश्वा
गिरः सर्वाः स्तुतिरूपा वाचस्त्वामवीवृधन्वर्धितवत्यः । कीदृशं त्वाम्,
इन्द्रं परमैश्वर्ययुक्तं समुद्रव्यचसं समुद्रवद्व्यापिनं रथीनां रथीतमं रथयुक्तानां
राज्ञां मध्येऽतिशयेन रथस्वामिनं वाजानामन्तानां पतिं पाळकं तथा सत्पतिं
सन्मार्गवर्तिनां पाळकम् । हे राजंस्त्वां पुरस्तात्पूर्वस्यां दिशि गायत्रच्छन्दो-
भिमानिदेवेन सह वसवोऽभिषिञ्चन्तु । एवं रुद्रास्त्वेत्यादिवाक्येष्वपि
योजनीयम् ।

कल्पः — “ अरुणं त्वा वृकभित्थेनमभिमन्त्र्य ” इति । पाठस्तु —

अ॒रु॒णं त्वा वृ॒कमु॒ग्रं ख॑जंकरम् । रोच॑मानं म॒रुता-
म॒ग्रे अ॒र्चिषः॑ । सूर्य॑वन्तं म॒घवा॑नं विषा॒सहि॑म् ।
इन्द्र॑मु॒क्थ्येषु॑ नाम॒हूत॑म॒ हुवे॑म, इति ।

हे राजन्, त्वामुक्थ्येषु स्तोत्रेष्विन्द्रं हुवेमेन्द्रत्वेनाऽऽह्वयाम । इन्द्रनाम्नैव
व्यवहराम इत्यर्थः । कीदृशं त्वामरुणमुदयकालीनसूर्यसदृशं वृकमारण्यमृग-
वच्छत्रूणां भयहेतुमत एवोग्रं खजंकरं खजः शत्रूणां भर्त्सनं तत्करोतीति
खजंकरस्तं मरुतां देवानामर्चिषोऽग्रे रोचमानं तदीयप्रकाशादप्यधिकेन
प्रकाशेन युक्तमित्यर्थः । सूर्यवन्तमुपमानार्थं सूर्योऽस्यास्तीति सूर्यवास्त्वं

मघवानमन्नवन्तं विषवद्वैरिणः सहतेऽभिभवतीति विषासमहितं नामदूतमं
युद्धेषु शत्रूनतिशयेन तत्तन्नाम्नाऽऽह्वयतीति नामदूतमस्तम् ।

कल्पः—“ म बाह्वेति बाहू प्रसार्य ” इति । पाठस्तु—

म बाह्वां॑ सिसृतं जीवसे॑ नः । आ नो गव्यूतिमु-
क्षतं घृतेन॑ । आ नो जने श्रवयतं युवाना॑ । श्रुतं
मे मित्रावरुणा॑ हवेमा, इति ।

हे बाहवोभौ बाहू नोऽस्माकं जीवसे जीवनाय प्रसिद्धतं प्रसूतो भवतम् ।
नोऽस्माकं गव्यूतिं गोसमूहं घृतेनोक्षतं सिञ्चतम् । युवाना तृणौ परस्पर-
मिश्रितौ वा युवा नोऽस्माञ्जने जनसमूह आश्रवयसं सर्वत्र प्रख्यापयतम् ।
हे मित्रावरुणरूपो बाहू मे मदीयमिमा हवेदमाह्वानं श्रुतं शृणुतम् ।

कल्पः—“ इन्द्रस्य ते वीर्यकृत इत्युपावहरति ” इति । पाठस्तु—

इन्द्रस्य ते वीर्यकृतः । बाहू उपावहरामि (६),

इति ।

बभूवाव्ययत्तेनेममग्न इह वर्चसा समङ्गि वैयाघ्रेऽधि राष्ट्रवर्धनः पाङ्क्तेन छन्द-
सोपावहरामि ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके सप्तमा-
ध्याये पञ्चदशोऽनुवाकः ॥ १५ ॥

===

हे राजन्वीर्यकृतः पराक्रमकारिण इन्द्रस्य परमैश्वर्ययुक्तस्य ते तव प्रसूतो
बाहू उपावहरामि पुनः संकुचितौ करोमि ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

व्याघ्रो राजाभिषेकाय जुहुयात्सप्तमन्त्रकैः ॥

घौर्व्याघ्रचर्म संस्तीर्य तत्स्थं व्याघ्रोऽभिमन्त्रयेत् ॥

अभिषिञ्चेदष्टभिर्वा, अरुणं मन्त्रयेत्तथा ॥ १ ॥

म बाहवा प्रसारः स्यादिन्द्रोपावहरेदुभौ ॥

अनुवाके पञ्चदशे प्रोक्ता मन्त्रास्तु विंशतिः ॥ २ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे सप्तमप्रपाठके पञ्चदशोऽनुवाकः ॥ १५ ॥

अथ सप्तमे षोडशोऽनुवाकः ।

पञ्चदशे राजाभिषेक उक्तः । षोडशे तदङ्गत्वेन रथारोहणमुच्यते ।

कल्पः—“अग्नेणाग्निं रथोऽवस्थितो भवत्यभि मेहीति तं राजाऽभ्येति” इति । पाठस्तु—

अभि मेहि वीर्यस्व । उग्रश्चेत्तां सपत्नहा, इति ।

सोऽर्चं मन्त्रोऽष्टमेऽनुवाके व्याख्यातः ।

कल्पः—“आतिष्ठ वृत्रहन्तम इत्यारोहन्तमभिमन्त्रयते” इति । पाठस्तु—

आतिष्ठ वृत्रहन्तमः । तुभ्यं देवा अधिब्रुवन्, इति ।

अथमपि तत्रैव व्याख्यातः ।

कल्पः—“अङ्कौ न्यङ्काविति रथचक्रे अभिमृशति” इति । पाठस्तु—

अङ्कौ न्यङ्कावभितो रथं यौ । ध्वान्तं वाताग्र-
मनुसंचरन्तौ । दूरे हेतिरिन्द्रियावान्पतत्री । ते
नोऽग्नयः पप्रयः पारयन्तु, इति ।

अङ्क इति दक्षिणचक्रस्य नाम न्यङ्क इत्युत्तरचक्रस्य । रथमभितो रथस्य पार्श्वयोर्थावङ्कौ यौ च न्यङ्कौ विद्येते । एकैकस्मिन्पार्श्वे चक्रद्वयं रथस्य चक्रचतुष्टयोपेतत्वात् । अथवाऽङ्कशब्दश्चक्रवाची, न्यङ्कशब्दश्चक्रयुक्तपक्ष-
वाची । यावङ्कौ तौ यौ च न्यङ्कौ तौ ध्वान्तं ध्वनियुक्तं वाताग्रं वायोः
पूर्वभागमनुसंचरन्तौ वायोरपि शीघ्रवेगेन(ण) गच्छत इत्यर्थः । दूरे हेतिरित्या-
दिभिस्त्रिभिः शब्दैस्त्रयोऽग्निविशेषा उच्यन्ते । ते त्रयोऽप्यग्नयः पप्रयो गमनं
पूरयन्तो नोऽस्मान्पारयन्तु गमनसमार्पिं प्रापयन्तु ।

कल्पः—“नमस्त ऋषे इति पुरोहितमभिमन्त्रयते” इति । पाठस्तु—

नमस्त ऋषे गद । + अव्यधायै त्वा स्वधायै त्वा

(१) । मा न इन्द्राभितस्त्वदृष्वारिष्टासः । एवा
ब्रह्मन्तवेदस्तु, इति ।

हे ऋषेऽतीन्द्रियद्रष्टः पुरोहित ते तुभ्यं नमोऽस्तु । गदास्मभ्यं हितं कथय ।
अव्यधायै शत्रुकृतबाधाराहित्याय त्वा त्वां भजाम इति शेषः । स्वधाया
अन्नार्थं त्वां भजामः । हे ऋष्व पुरोहितात्मन्ऋषे, इन्द्र परमैश्वर्यसंपन्न नोऽ-
स्माकं त्वत्तव प्रसादादरिष्टासोऽस्माभिर्हिसितुं बाधितुमशक्याः प्रत्यवाया
आभितः सर्वतो मा भूवन् । हे ब्रह्मन्, तवेत्तवैव प्रसादादेवेत्यमेवास्तु ।

कल्पः—“तिष्ठा रथे इति सारथिम्” इति । अभिमन्त्रयत इत्यनुवर्तते ।
पाठस्तु—

तिष्ठा रथे अधि यद्वज्रहस्तः, इति ।

हे सारथे यस्मात्त्वं वज्रहस्तस्तस्माद्रथेऽप्यधितिष्ठाधिरुह्य स्थितो भव ।

कल्पः—“आ रश्मीनिति रश्मीनालभेत” इति । पाठस्तु—

आ रश्मीन्देव युवसे स्वश्वः, इति ।

हे देव रथप्रवर्तक स्वश्वः शोभनाश्वयुक्तस्त्वं रश्मीन्प्रग्रहानायुवस आदाय
मिश्री कुरु ।

कल्पः—“आतिष्ठ वृत्रहन्निति षड्भिरारूढम्” इति । अभिमन्त्रयत इत्य-
नुवर्तते । तत्र चतुर्णां मन्त्राणां प्रतीकानि दर्शयति—

आतिष्ठ वृत्रहन्नातिष्ठन्तं परि । अनु त्वेन्द्रो मद-
त्वनु त्वा मित्रावरुणौ, इति ।

एते मन्त्रा अष्टमानुवाके व्याख्याताः ।

पञ्चमं मन्त्रमाह—

द्यौश्च त्वा पृथिवी च प्रचेतसा । शुक्रो बृहदक्षिणा
त्वा पिपर्तु । अनु स्वधा चिकिताः सोमो अग्निः ।
अनु त्वाऽवतु सविता सवेन (२), इति ।

अत्रापि पादत्रयं तस्मिन्नेवानुवाके व्याख्यातम् । हे राजन्, साविता देवः
सर्वेन प्रेरणेन त्वाऽन्वयत्वनुकूलः संरक्षतु ।

अथ षष्ठमन्त्रमाह—

इन्द्रं विश्वा अवीवृधन् । समुद्रव्यचसंगिरः । रथी-
ततः रथीनाम् । वाजानां सत्पतिं पतिम्, इति ।

अयं मन्त्रः पूर्वानुवाके व्याख्यातः ।

कल्पः—“ परि मा सेन्या इति द्वे वाचयित्वा” इति । तत्र प्रथमामाह—

परि मा सेन्या घोषाः । ज्यानां वृञ्जन्तु गृध्नः ।
मेथिष्ठाः पिन्वमाना इह । मां गोपतिमभिसंवि-
शन्तु, इति ।

सेन्याः परकीयायां सेनायां भवाः, ज्यानां धनुर्गतानां घोषा नादा मा
परिवृञ्जन्तु मां परितो वर्जयन्तु । तदीया धनुर्घोषा मद्विषये मा प्रवर्तन्ताम् ।
कीदृशा घोषा गृध्नवः । परराष्ट्रग्रहणेच्छावन्तो मेथिष्ठाः श्रोत्रसंगमनोचिता
इहास्मिन्कर्मणि युद्धविशेषे वा पिन्वमाना अप्रतिकूलत्वेन मां प्रीणयन्तस्ता-
दृशा ज्याघोषा गोपतिं भूपतिं मामभिसंविशन्त्वाभितः सम्यक्प्रविशन्तु । ये
शत्रुसंबन्धिनो घोषास्ते सर्वेऽप्यप्रतिकूलत्वेन स्वकीयघोषा भवन्त्वित्यर्थः ।

अथ द्वितीयामाह—

तन्मेऽनुमतिरनुमन्यताम् । तन्माता पृथिवी तत्पिता
द्यौः (३) । तद्ग्रावाणः सोमसुतो मयोशुवः ।
तदश्विना शृणुतः सौभगा युवम्, इति ।

अनुमत्याख्या देवी तन्मदीयं कर्मानुमन्यतामङ्गी करोतु । पृथिव्याख्या
माता तदनुमन्यताम् । द्युलोकरूपः पितो तदनुमन्यताम् । सोमसुतः सोम-

मभिषुण्वन्तो मयोभुवः सुखस्य भावयितारो ग्रावाणः पाषाणास्तदनुमन्य-
न्ताम् । हेऽश्विनौ सौभगा युवं भाग्यवन्तौ युवां तच्छृणुतम् ।

कल्पः—“उत्तराभिस्तिष्ठाभिरभिमन्त्र्य” इति । तत्र द्वयोः प्रतीके दर्शयति—

अवंते हेड उदुत्तमम्, इति ।

एतच्चोभयं संहितायां वैश्वानरो न इत्यनुवाके व्याख्यातम्—

अथ तृतीयामाह—

एना व्याघ्र परिष्वजानाः । सिं॒हः हि॒न्वाति

म॒हते सौभ॑गाय । समु॒द्रं न सु॒हुवं तस्मि॒वा॒सम् ।

म॒र्मृज्यन्ते॑ द्वी॒पिन॑म॒प्स्वन्तः, इति ।

व्याघ्रं व्याघ्रवत्केनाप्यप्रधृष्यं सिंहं सिंहसमानशक्तियुक्तमेनं राजानं परि-
ष्वजाना आलिङ्गयतो ब्राह्मणा बान्धवाश्च महते सौभगाय हिन्वान्ति
प्राणयन्त्याशीर्वादान्कुर्वन्तीत्यर्थः । समुद्रं न समुद्रमिव सुखेनाऽऽह्वातुं शक्यं
तस्मिन्वासे तस्मिन्स्थानेऽवस्थितमेनं मर्मृज्यन्तेऽभिषेकलेपान्पुनः पुनः शोध-
यन्ति । तत्र दृष्टान्तः—अप्स्वन्तर्जलमध्ये द्वीपिनं गजं यथा प्रक्षालयन्ति
तद्वदित्यर्थः ।

कल्पः—“उदसावेत्वित्यादित्यमुदीक्षयति” इति । पाठस्तु—

उद॒सावे॒तु सूर्यः॑ । उदि॒दं मा॑मकं वचः । उदि॑हि देव

सूर्य (४) । सह॒ व॒ग्नूना॒ मम॑ । अ॒हं वा॒चो वि॒वाच॑नम् ।

मयि॒ वाग॑स्तु ध॒र्णसिः॑ । यन्तु॑ न॒दयो॒ वर्ष॑न्तु

पर्ज॑न्याः । सु॒पिप्प॒ला ओष॑धयो भवन्तु, इति ।

असौ राजा सूर्यसमो भूत्वोदेतूदयमभिवृद्धिं गच्छतु । मामकं मदीयमिद-
माशीर्वादरूपं वच उदेत्वभिवृद्धिं गच्छतु । हे सूर्य देव दीप्यमान राजन्मम
ब्राह्मणस्य सह वग्नूना वचनेनाऽऽशीर्वादेन सह त्वमुदिद्यभ्युदयं गच्छ । अहं

पुरोहितो वाचो धर्माधर्मात्मिकाया विवाचनं विशेषेणाभिवदनसामर्थ्यं प्राप्नु-
यामिति शेषः । येषं मायि स्थिताऽऽशीर्वादरूपा वाक्सा धर्णसिर्धरणशीला
सुमतिष्ठिताऽस्तु । नदयो नद्यः सर्वा यन्तु पूर्णाः प्रवहन्तु । पर्जन्या मेघाः
स्वस्वकाले वर्षन्तु । ओषधयो व्रीह्यादयः सुपिप्पलाः शोभनफलोपेता
भवन्तु ।

कल्पः—“ अन्नवतामिति जनपदाननुवीक्षते ” इति । पाठस्तु—

अन्नवतामोदनवतामामिक्षवताम् । एषां राजा
भूयासम्, इति ।

स्वधायै त्वा सवेन द्यौः सूर्यं सप्त च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके सप्त-
माध्याये षोडशोऽनुवाकः ॥ १६ ॥

अदनीयानि प्रश्नस्तमक्षयभोज्यानि येषु ग्रामेषु ते ग्रामा अन्नवन्तः । प्रभू-
त्वेन व्रीहिप्रियङ्गवाद्योदनेन युक्ता ओदनवन्तः । आमिक्षाशब्देन दधिक्षीरा-
दिरसद्रव्याण्युपलक्ष्यन्ते तैर्युक्ता आमिक्षवन्तः । तादृशानामेषां ग्रामाणां
राजा स्वामी भूयासम् ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

अभीति रथमागत्याऽऽतिष्ठाऽऽरोढुस्तु मन्त्रणम् ।

अङ्कौ चक्रे उपस्पृश्य नमो विप्राभिमन्त्रणम् ॥ १ ॥

सारथिं मन्त्रयेत्तिष्ठाऽऽरुमीन्द्रश्म्यभिमर्शनम् ।

आतिष्ठ षड्भिरारूढं मन्त्रयेत् परिद्वयम् ॥ २ ॥

वाचयेतावते हेड त्रिभिस्तमभिपन्त्रयेत् ।

उदसाविति राजानं द्वाभ्यां सूर्यमवेक्षयेत् ॥

अन्न ग्रामानवेक्षेत प्रोक्ता मन्त्रास्तु विंशतिः ॥ ३ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे सप्तमप्रपाठके षोडशोऽनुवाकः ॥ १६ ॥

अथ सप्तमे सप्तदशोऽनुवाकः ।

षोडशे राजाभिषेकाङ्गं रथारोहणमुक्तम् । सप्तदशे तदङ्गं वपनमभिधी-
यते । कल्पः—“ ये केशिनो नर्ते ब्रह्मण इति द्वे आहुती हुत्वा ” इति । तत्र
प्रथमामाह—

ये केशिनः प्रथमाः सत्रमांसत । येभिराभृतं यदिदं
विरोचते । तेभ्यो जुहोमि बहुधा घृतेन । रायस्पो-
षेणेमं वर्धसा सशृज्जाथ, इति ।

केशा येषां सन्ति ते केशिनः । केशिनोऽग्निवायुसूर्याः । आखान्तरे त्रयः
केशिन इत्याम्नानात् । ते च देवाः प्रथमा इतरेभ्यो देवेभ्यः पूर्वं प्रवृत्ताः ।
केशिनो ये सत्रमासतानुष्ठितवन्तो यदिदं जगद्विरोचते विशेषेण प्रकाशते
तदिदं सर्वं येभिर्देवैराभृतं संपादितं तेभ्यो देवेभ्यो घृतेन बहुधा बहुप-
कारं जुहोमि । हे देवाः केशिन इमं राजानं धनपुष्ट्या बलेन च संयोजयथ ।

अथ द्वितीयामाह—

नर्ते ब्रह्मणस्तपसो विमोकः । दिनाम्नी दीक्षा
वशिनी ह्युग्रा । प्र केशाः सुवते काण्डिनो भवन्ति ।
तेषां ब्रह्मेदीशे वपनस्य नान्यः, इति ।

ब्रह्मणः परिवृढादेवस्माद्वपनादृतेऽभिषेकारूपव्रतरूपात्तपसो विमोको विसर्गः
समाप्तिर्नास्ति । उपक्रान्तं हि व्रतं समापनीयम् । अस्य चाभिषेकारूपव्रतस्य
वपनेनैव समाप्तिः । व्रतरूपा चेयमभिषेकदीक्षा दिनाम्नी नामद्वययुक्ता ।
तस्याश्च वशिनीत्येकं नाम । तथा हि सर्वाः प्रजा वशी क्रियन्ते । उग्रेत्यपरं नाम ।
तथा हि दीक्षया शत्रवोऽभिभूयन्ते । दीक्षया द्विविधव्रतत्वं सोमप्रकरणेऽप्या-
म्नातम्—“ एतद्वै सुजघनं नाम व्रतमिति प्रथमम् । एतद्वै क्षुरपावि नाम व्रत-
मिति द्वितीयम् ” । अतोऽस्य व्रतस्य समाप्तये वपनं कुर्यात् । अस्य राज्ञः
केशाः प्रसुवते प्रकर्षेणात्यन्ता वर्धन्ते । अत एव काण्डिनो बहुसमूहयुक्ता
भवन्ति । तेषां वर्धमानानां बहुसमूहयुक्तानां केशानां वपनस्य ब्रह्मेत्मजापवि-

रेवेशे समर्थो भवति । न त्वन्यः कश्चित् ! तस्मात्प्रजापतिरूपोऽयं पुरो-
हितो वपनं करोत्वित्यर्थः ।

कल्पः—“यजमानायतन औदुम्बरीमासन्दीं प्रतिष्ठापयति—तां राजाऽऽ-
रोहति ‘आरोह प्रोष्ठम्’ इत्यारोहन्तमभिमन्त्रयते” इति । पाठस्तु—

आरोहं प्रोष्ठं विषहस्व शत्रून् । अवास्त्राग्दीक्षा
वशिनी ह्युग्रा (१) । देहि दक्षिणां प्रतिरस्वाऽऽयुः ।
अथा मुच्यस्व वरुणस्य पाशात्, इति ।

हे राजन्, प्रोष्ठमासन्दीरूपं पञ्चकमारोह । शत्रून्विषहस्व विशेषेणाभि-
भव । येयं वशिन्नुग्रा चेति द्विनाम्नी दीक्षा सेयं यस्मादवास्त्रागवसृष्टा
समाप्ता तस्मात्पुरोहिताय दक्षिणां देहि । आयुः प्रतिरस्व त्वमपि दीर्घमायुः
प्राप्नुहि । अथानन्तरं वरुणस्य पाशादस्माद्रथनिर्वन्थान्मुच्यस्व मुक्तो भव ।

कल्पः—“तस्यामासीनः केशान्वापयते येनावपत्सविता क्षुरेण” इति ।
पाठस्तु—

येनावपत्सविता क्षुरेण । सोमस्य राज्ञो वरुणस्य
विद्वन् । तेन ब्रह्माणो वपतेदमस्योर्जमम् । रथ्या
वर्चसा संसृजथ, इति ।

पुरा विद्वान्सविता राज्ञो राजाभिषेकं प्राप्नुवतः सोमस्य वरुणस्य च
केशान्येन क्षुरेणावपत्तेन क्षुरेण हे ब्राह्मणाः प्रजापतिरूपाः पुरोहिता अस्वेदं
केशजातं वपन् । इमं च राजानमूर्ता क्षीरादिरत्नेन रथ्या धनेन वर्चसा
बलेन च संसृजथ संयोजयत ।

कल्पः—“मा ते केशानिति केशान्नकीर्षमाणाननुमन्त्रयते” इति । पाठस्तु—

मा ते केशाननु गाद्वर्च एतत् । तथा धाता करोतु
ते । तुभ्यमिन्द्रो बृहस्पतिः । सविता वर्च आह-

धात् (२), इति ।

हे राजन्, ते बर्चो बलं केशाननु मा गान्माऽगच्छतु । ते तवैतद्यथा भवति तथा धाता करोतु । तुभ्यं त्वदर्धमिन्द्रबृहस्पतिसवितारो नूतनमप्यधिकं बर्चो बलं संपादयन्तु ।

कल्पः—“ तान्समोप्य दर्भस्तम्बे निदधाति तेभ्यो निधानम् ” इति ।
पाठस्तु—

तेभ्यो निधानं बहुधा व्यैच्छन् । अन्तरा द्यावापृ-

थिवी अपः सुवः । दर्भस्तम्बे वीर्यकृते निधाय ।

पौंस्येनेमं वर्चसा संसृजाथ, इति ।

तेभ्यस्तत्केशार्थं निधानं स्थापनप्रदेशं बहुधा बहुप्रकारं व्यैच्छन्ब्राह्मणा विश्लेषणेच्छां कुतवन्तः । किं स्थानमिति तदुच्यते—ते द्यावापृथिवी अन्तरा द्यावापृथिव्योर्मध्यमेकं स्थानमैच्छन् । अपो जलं द्वितीयं स्थानमैच्छन् । सुवः स्वप्नरूपं तृतीयं स्थानमैच्छन् । वीर्यकृते सामर्थ्येन संपादिते दर्भस्तम्बे तान्केशाभिवायेमं राजा । पौंस्येन वर्चसा पौरुषेण बलेन संसृजाथ हे ब्राह्मणाः संयोजयत ।

कल्पः—“ अथैनमाज्ज्वमिश्रेण पयसाऽनक्ति ‘ बलं ते बाहुवोः ’ इति बाहु ” इति । पाठस्तु—

बलं ते बाहुवोः सविता दधातु । सोमस्त्वाऽनक्तु

पयसा घृतेन । स्त्रीषु रूपमश्विनैतन्निधत्तम् । पौंस्ये-

नेमं वर्चसा संसृजाथ, इति ।

हे राजन्, ते बाहुवोर्बलं सविता संपादयतु । सोमस्त्वां पयसा घृतेन च समनक्तु सस्यगक्तं करोतु । अश्विनो देऽश्विनैतद्रमणीयं रूपमेतदीयासु स्त्रीषु निधत्तं स्थापयतम् । पौंस्येनेत्यादि पूर्ववत् ।

कल्पः—“ यत्सीमन्तमिति शिरः ” इति । आज्यपिश्रेण पयसाऽनकी-
त्यनुवर्तते । पाठस्तु—

यत्सीमन्तं कङ्कतस्ते लिलेख । यद्वा क्षुरः परिववर्ज
वपश्स्ते । स्त्रीषु रूपमश्विनैतन्निधत्तम् । पौंश्येने-
मश् संसृजाथो वीर्येण (३), इति ॥

अवास्त्रगदीक्षा वशिनी हुग्रा दधाद्ववर्ज वपश्स्ते द्वे च ॥

ये केशिनो नर्ते मा ते बलं यत्सीमन्तं पञ्च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके सप्त-
माध्याये सप्तदशोऽनुवाकः ॥ १७ ॥

हे राजन्, ते तव वपमात्पुरा कङ्कतः केशलघिमासंपादकः शलाकावि-
शेषो यत्सीमन्तं लिलेख शिखावशेषाय वपनीयस्थापनीययोः केशभाग-
योर्विभागं सकार । यद्वाऽथवा क्षुरोऽयं वपन्वपनं कुर्वन्त्यत्केशजातं परिव-
वर्ज वपनमकृत्वा स्थापितवान् । सीमन्तलेखनात्मकं यद्दर्शनीयं रूपं यच्च
वपनवर्जननिमित्तं रूपमेतदुभयं हेऽश्विनावेतदीयासु स्त्रीष्वलंकाराय निध-
त्तम् । इमं तु राजानं पौंश्येन पुरुषसंबन्धिना वीर्येण संसृजायः संयोज-
यतम् ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

ये केशिनः प्र नर्ते द्वे आहुती जुहुयादथ ।

आरोहन्तं तमासन्दीमारोहेत्यभिमन्त्रयेत् ॥ १ ॥

येन वापयते केशान्मा ते केशानुमन्त्रणम् ।

तेभ्यस्तांस्तम्ब आदध्याद्वलं च ह्योर्ध्वताञ्जनम् ।

यत्सी शिरोऽञ्जनं मन्त्रा अष्टावत्र प्रकीर्तिताः ॥ २ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे सप्तमप्रपाठके सप्तदशोऽनुवाकः ॥ १७ ॥

अथ सप्तमेऽष्टादशोऽमुवाकः ।

सप्तदशे राजाभिषेकाङ्गवपनार्था मन्त्रा उक्ताः । तावताऽभिषेकः समाप्तः ।
अथाष्टादशे विघनारुख्यः कश्चिदेकाद्विशेष उच्यते । तत्राऽऽदौ विघनानिर्व-
चनं दर्शयति—

इन्द्रं वै स्वा विशो मरुतो नापाचायन् । सोऽनप-
चाय्यमान एतं विघनमपश्यत् । तमाहरत् । तेना-
यजत । तेनैवाऽऽसां तं संस्तम्भं व्यहन् । यद्व्य-
हन् । तद्विघनस्य विघनत्वम्, इति ।

पुरा कदाचिद्राज्यं कुर्वन्तमिन्द्रं मरुत्संज्ञकाः स्वकीयाः प्रजाः करप्रदानेन
पूजां नाकुर्वन् । सोऽयमपूज्यमान इन्द्रस्तत्परिहारायैतं विघनारुख्यं क्रतुवि-
शेषमेकाद्वं निश्चित्य तदनुष्ठानेनाऽऽसां प्रजानां तं संस्तम्भं स्तम्भनरूपं प्राप्ति-
कूर्याच्चरणं व्यहन्विहतं कृतवान् । यद्यस्मात्कारणादनेन कर्मणा विहत-
वान्, तस्माद्विहन्त्यनेनेति व्युत्पत्त्या कर्मणो विघननाम संपन्नम् ।

तमेतं विघनारुख्यं क्रतुं विधत्ते—

वि पाप्मानं भ्रातृव्यं हते । य एतेन यजते । य
उ चैनमेवं वेदं (१), इति ।

अथ तत्राधिकारिणं दर्शयति—

यं राजानं विशो नापचायेयुः । यो वा ब्राह्मण-
स्तमसा पाप्मना प्रावृतः स्यात् । स एतेन यजेत ।
विघनेनैवैनद्विहत्यं । विशामाधिपत्यं गच्छति, इति ।

यं राजानं स्वकीयाः प्रजा न पूजयेयुः करं न दद्युः । अथवा यो वा
ब्राह्मणस्तमोरूपेण पाप्मना प्रकर्षेणाऽऽवृतः स्यात् । सोऽयमुभयविधः पुरु-

षोऽन्नाधिकारी । स च विघनाख्येनैव क्रतुना यजेत । तथा प्रातिकूल्यं विनाश्य प्रजानामधिपत्यं राजा गच्छति, ब्राह्मणश्च विपापो भवति ।

स्तोत्रविशेषं विधत्ते—

तस्य द्वे द्वादशे स्तोत्रे भवतः । द्वे चतुर्विंशे ।
औद्भिद्यमेव तत् । एतद्वै क्षत्रस्यौद्भिद्यम् । यदस्मै
स्वा विशो बलिः हरन्ति (२), इति ।

तस्य विघनाख्यस्य क्रतोर्द्वादशाख्येन स्तोमेन युक्तं स्तोत्रद्वयं कर्तव्यम् । तथा चतुर्विंशाख्येन स्तोमेन युक्तं स्तोत्रद्वयं कर्तव्यम् । तच्च स्तोत्रचतुष्टय-मौद्भिद्यमेवोद्भेदनसाधनमेव । अत्र च प्रकृते क्षत्रस्य रत्नः स्वकीयाः प्रजाः करं प्रयच्छन्तीति यदेतदेवौद्भिद्यं प्रातिकूल्यस्योद्भेदनं तच्च स्तोत्रचतुष्टयेन सिध्यति ।

वेदनं प्रशंसति—

हरन्त्यस्मै विशो बलिम् । ऐनमप्रतिख्यातं गच्छ-
ति । य एवं वेद, इति ।

अस्मै वेदित्रे प्रजाः पूजां कुर्वन्ति । आपतिख्यातं केनाप्यनिराकृता कीर्ति-
श्चैनं वेदितारमागच्छति ।

एतस्य विघनस्य यागवेदने पुनः प्रशंसति—

प्रवाहुग्वा अग्रे क्षत्राण्यतेपुः । तेषामिन्द्रः क्षत्रा-
ण्यादत्त । न वा इमानि क्षत्राण्यभूवन्निति । तन्न-
क्षत्राणां नक्षत्रत्वम् । आ श्रेयसो भ्रातृव्यस्य तेजं
इन्द्रियं दत्ते । य एतेन यजते । य उ चैनमेवं
वेद (३), इति ।

अग्रे पुरा कदाचित्सञ्चाणि क्षत्रियवंशे जाताः पुरुषाः प्रबाहुगवै बाहुल्ये-
नैवाऽऽतेषुः सर्वतस्तपः कृतवन्तः । तेषां तपः कुर्वतां सर्वेषां यानि सञ्चाणि
बलानि तानीन्द्र आदत्त स्वीकृतवान् । तत इमानि सञ्चाणि बलानि नैवा-
भूवन्निति सर्वे जना उक्तवन्तः । यस्मादिन्द्रविरोधिनां सञ्चं बलं नाऽऽसी-
त्तस्मात्तेषां बलराहित्यवाचि नक्षत्रनाम संपन्नम् । तस्मादिन्द्रवद्यो यजते
यश्च वेद सोऽयमुभयविधः पुमाञ्श्रेयसोऽधिकस्य भ्रातृव्यस्य तेज आज्ञाश-
क्तिमिन्द्रियं शरीरं बलं चाऽऽदत्ते ।

पूर्वोक्तयोर्द्वादशचतुर्विंशस्तोमयोः स्थानविशेषं विधत्ते —

तद्यथा ह वै सचक्रिणौ कप्लुकावुपावहितौ स्याताम् ।

एवमेतौ युग्मन्तौ स्तोमौ । अयुक्षु स्तोमेषु क्रियेते ।

पाप्मनोऽपहत्यै, इति ।

चक्रमस्यास्तीति चक्री रथः, चक्रिणा सह वर्तते इति सचक्रिणौ रथस्वा-
मिनौ कप्लुको कपिवद्गमनसमर्थौ । तादृशौ द्वौ पुरुषौ यथा लोक उपावहितौ
गमनाय सावधानौ स्यातामेवमेतौ युग्मन्तौ समसंख्यायुक्तौ द्वादशचतुर्विंश-
स्तोमौ क्रतोः पारगमने समर्थौ । तावुभावयुक्षु विषमसंख्यायुक्तेषु स्तोमेषु
कर्तव्यौ । त्रिवृत्पञ्चदशसप्तदशैकविंशाख्याश्चोदकपाप्मा विषमसंख्यायुक्ताः
स्तोमास्तेषां स्थाने द्वावेतौ स्तोमौ प्रयोक्तव्यौ । तत्र त्रिवृत्पञ्चदशयोः स्थाने
द्वादशः सप्तदशैकविंशयोः स्थाने चतुर्विंश इति विवेकः । एतच्च पापविना-
शनार्थं भवति ।

एतदनुष्ठानवेदने प्रशंसति—

अप पाप्मानं भ्रातृव्यं हते । य एतेन यजते ।

य उ चैनमेवं वेदे, इति ।

उक्तस्तोमयुक्तानां स्तोत्राणामाधारभूतानृग्विशेषान्विधत्ते—

तद्यथा ह वै सूतग्रामण्यः । एवं छन्दाश्सि । तेष्व-

सावादित्यो बृहतीरभ्यूडः (४) । सतो-

बृहतीषु स्तुवते सतो बृहन् । प्रजया पशुभिरसा-
नीत्येव, इति ।

सूता रथपाः सारथयो ग्रामण्यो ग्रामनिर्वाहकास्तत्र लोके यथा सूतग्राम-
ण्यस्तथा गायत्र्यादीनि च्छन्दांसि प्रवर्तन्ते । सूतेषु मध्ये रथस्वामी यमङ्गी
करोति स एव सूतो रथं प्रवर्तयति । ग्रामणीषु मध्ये राजा यमङ्गी करोति
स एव ग्रामं नयति । एवमत्राप्यसावादित्यस्तेषु च्छन्दःसु मध्ये बृहती-
छन्दोयुक्ता ऋचोऽभ्यूढोऽङ्गीकृतवान् । तस्मात्कारणात्सतोबृहतीनामकच्छ-
न्दोयुक्तास्त्वृक्षु स्तोत्रं कुर्युः । तेषां स्तोत्राणां प्रत्येकमयमभिप्रायः । सतः
सन्मार्गवर्तिनः पुरुषाद्बृहन्नधिकः सतो बृहन् । प्रजया च पशुभिश्चाहं सतो
बृहन्नसानि भवानीत्येव स्तोतारः प्रवर्तन्ते ।

तास्त्वृक्षु गानकाले कंचिद्विशेषं विधत्ते—

व्यतिषक्ताभिः स्तुवते । व्यतिषक्तं वै क्षत्रं विशा ।

विशैवैनं क्षत्रेण व्यतिषजति, इति ।

याः सतोबृहत्य ऋचस्ताश्छन्दोन्तरयुक्ताभिर्ऋग्मिर्व्यतिषक्ताः कार्याः ।
ऋगेका सतोबृहती, ऋगन्तरमन्यच्छन्दोयुक्तं पुनरपि सतोबृहती पुनरपि
च्छन्दोन्तरमित्येवं व्यतिषङ्गः । तादृशीप्स्वृक्षु स्तुतिं कुर्युः । क्षत्रं क्षत्रजाति-
विशा वैश्यजात्या व्यतिषक्तं मिश्रीभूय वर्तते । प्रजाभ्यः करं गृहीत्वा
क्षत्रियो राज्यं करोति । एवं सति व्यतिषक्तस्तोत्रेणैतं यजमानं विशा
क्षत्रेण व्यतिषजति मिश्रयति ।

तमेव व्यतिषङ्गं प्रकारान्तरेण प्रशंसति—

व्यतिषक्ताभिः स्तुवते । व्यतिषक्तो वै ग्रामणीः

सजातैः । सजातैरेवैनं व्यतिषजति, इति ।

ग्रामस्य निर्वाहकः पुरुषः सजातैः सहोत्पन्नैर्भ्रात्रादिभिस्तद्ग्रामनिवासि-
भिर्व्यतिषक्तो मिश्रीभूतो वर्तते । अतो व्यतिषक्तस्तोत्रेणैवैनं यजमानं सजा-
तैर्भ्रात्रादिभिः संयोजयति ।

पुनरपि प्रकारान्तरेण प्रशंसति—

व्यतिषक्ताभिः स्तुवते । व्यतिषक्तो वै पुरुषः
पाप्माभिः । व्यतिषक्ताभिरेवास्य पाप्मनो नुदते
(५), इति ।

वेद हरन्त्येनमेवं वेदाम्युदः पाप्मभिरेकं च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके सप्तमा-
ध्यायेऽष्टादशोऽनुवाकः ॥ १८ ॥

पुरुषः प्रमादकृतेः पाप्मभिः संसृष्टो वर्तते । ततोऽत्र व्यतिषक्तस्तोत्रेणास्य
पुरुषस्य पापानि विनाशयति ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे सप्तमप्रपाठकेऽष्टादशोऽनुवाकः ॥ १८ ॥

त्रिवृद्यदाग्नेयोऽग्निमुखा हृद्विर्यदाग्नेय आग्नेयो न वै सोमेन यो वै सोमेनैष गोसवः
सिन्ध्वेऽग्निप्रोहि मित्रवर्धनः प्रजापतिस्ता ओदनं प्रजापतिरकामयत बहोर्भूयानग-
स्त्योऽस्याजरास्तिष्ठा हरी प्रजापतिः पशून्वाग्नेयोऽग्निप्रोहि वृत्रहन्तमो ये केशिन
इन्द्रं वा अष्टादश ॥

त्रिवृद्यो वै सोमेनाऽऽयुरसि विश्वार्युर्बहुर्मवति तिष्ठा हरीरथ आऽऽयं मातु तेभ्यो
निधानं षट्षष्टिः ॥

हरिः ॐ ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके
सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

अस्य प्रपाठकस्यानुवाकार्थसंग्रहः—

सप्तमे तु सवारुषाः स्युः सूयते ह्यभिषिच्यते ।

ईश्वरत्वेन येष्वेते प्रोच्यन्ते सवनामकाः ॥ १ ॥

बृहस्पतिसवो वैश्यसवो ब्रह्मसवस्तथा ।

प्रोक्तः सोमसवस्तद्वत्सवः स्यात्प्राथिनामकः ॥ २ ॥

गोसवश्चोदनाख्ये तु सवे होमार्थमन्त्रकाः ।
 रथारोहः कर्मविधिः पञ्चशारदनामकः ॥ ३ ॥
 क्रतुस्तदीयपञ्चवो ह्यग्निष्टुति पुरोरुचः ।
 इन्द्रस्तुतिः पुरोरुक्स्यादप्नोर्षामविधिस्तथा ॥ ४ ॥
 राजाभिषेकमन्त्राश्च रथारोहणमन्त्रकाः ।
 भवन्ति वपने मन्त्रा विघ्ननः क्रतुरप्ययम् ॥ ५ ॥
 वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् ।
 पुमर्थीश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ ६ ॥
 इति श्रीमद्वीरबुक्कणसाम्राज्यधुरंधरश्रीमत्सायणाचार्यविरचिते
 माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मण-
 भाष्ये सप्तमः प्रपाठकः समाप्तः ॥ ७ ॥

(मूलक्रमेण—अष्ट० २ अध्या० ७ (१९) अनु० १८ (११९)) ।

(भाष्यक्रमेण—का० २ प्रपा० ७ (१९) अनु० १८ (११९)) ।

===

अथ द्वितीयकाण्डेऽष्टपपाठकारम्भः ।

तत्र प्रथमोऽनुवाकः ।

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।

निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥

प्रपाठके सप्तमे हि सवाः सर्वे समीरिताः ।

याज्यानुवाक्याः काम्यानां पशूनामष्टमे श्रुताः ॥ २ ॥

वायव्यः श्वेत आलभ्य इति काम्या उदीरिताः ।

एकैकस्मिन्पशौ सूक्तमेकैकं भवति क्रपात् ॥ ३ ॥

ऋचः षट्सूक्त एकस्मिन्स्तत्र द्वे द्वे क्रपाच्छ्रुते ।

वपायां च पुरोडाशे हविषीति क्रमो भवेत् ॥ ४ ॥

‘वायव्यश्च श्वेतमालभेत भूतिकामः’ इत्यत्र वपायाः पुरोनुवाक्यामाह—

पीवो॑न्नाँ रयि॒वृ॒धः सु॒मे॒धाः । श्वे॒तः सि॒ष॒क्ति॒ नि॒यु॒-

ता॑मभि॒श्रीः । ते वा॒य॒वे स॒म॒न॒सो वि॒त॑स्थुः । वि॒श्वे-

न्न॑रः स्व॒प॒त्यानि॑ चक्रुः, इति ॥

यो वायुदेवताकः श्वेतच्छागः पशुः सोऽयं सिषक्तिः सक्तो भवति संबध्ना-
तीत्यर्थः । उत्तरार्धे नर इत्यभिधास्यमानत्वाच्च नृनुष्यान्वजमानान्सिष-
क्तीति योजनीयम् । कीदृशान्वजमानान्पीवोन्नान्पीवांसि स्थूलानि प्रभूता-
न्यन्नानि येषां ते पीवोन्नास्तान् । रयिवृधो रय्या धनेन वर्धमानान् । सुमेधाः
शोभनया मेधया यज्ञप्रयोगधारणशक्त्या युक्तान् । कीदृशः श्वेतः पशुर्नियु-
तामभिः, नितरां युवान्ति रये मिश्रयन्तीति नियुतो वायोर्वडवास्तासाम-
मिश्रयणीयः । एतस्य पशोर्वायव्यत्वेन वायुद्वारा वडवा अप्पेतमाश्रयन्ति ।
यागे ताञ्ज्वजमानाश्च श्वेतः सिषक्तिः । ते नरो यजमाना वायवे वायुदेव-
तार्थं समनसस्तेन देवेन समानमनस्कास्तस्मिन्भीतियुक्ता भूत्वा वितस्थुर्वि-
शेषेण स्थिताः । ततो विश्वेद्विश्वान्येव वायुदेवताकानि कर्माणि स्वपत्यानि
शोभनापत्यप्रदानि चक्रुः कृतवन्तः ।

अथ षपाया याज्यामाह—

रा॒येऽनु॒ यं ज॒ज्ञतु॒ रोद॑सी उ॒भे । रा॒ये दे॒वी धि॒षणः॑
धा॒ति दे॒वम् । अ॒धा वा॒युं नि॒युतः॑ स॒श्वत॒ स्वाः ।
उ॒त श्वे॒तं वसु॑धिति॒ निरे॒के, इति॑ ।

रोदसी द्यावापृथिव्याबुधे रायेऽनु धनार्थमेव यं वायुं जज्ञतुरुत्पादितवत्सौ । यजमानानां धिषणा बुद्धिर्देवी विशोतमाना सती वायुं देवं धानि धारयति निरन्तरं ध्यायतीत्यर्थः । अधाऽऽरब्धयागे तं वायुं स्वा नियुतः स्वकीया वट्वाः सश्वतः सेवन्ते । उतापि च रेको रिक्तत्वं तद्रहितं कर्म निरेकं तादृशे सर्वसाधनसंपूर्णे कर्मणि वसुधिति इविर्लक्षणस्य वसुनो धारकं श्वेतं पशुमपि नियुतः सश्वतेत्यन्वयः ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यानुवाक्ययोः प्रतीके दर्शयति—

आ वा॒यो प्र॒याभिः॑, इति॑ ।

‘ आ वायो भूषा ’ इति पुरोनुवाक्या । सा चैन्द्रवायवपस्तावे व्याख्याता । ‘ प्रयाभिर्यासि दाश्वात्सम् ’ इत्येषा याज्या । सा च हिरण्यगर्भ आपो हेत्यनुवाके व्याख्याता ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

प्र वा॒युम॒च्छा बृ॒हती म॒नीषा॑ (१) । बृ॒हद्र॑यि
वि॒श्ववा॑रा॒ रथ॒प्राम् । यु॒तया॑मा नि॒युतः॑ प॒त्य॑मानः ।
क॒विः क॒विमि॑यक्षसि प्रय॒ज्यो, इति॑ ।

बृहती महती मनीषा यजमानस्य बुद्धिर्वायुमपि लक्ष्य प्रकर्षेण यातीति शेषः । कीदृशं वायुं बृहद्रयि बृहती रयिर्महद्भनं यस्यासौ बृहद्रयिर्बृहद्भनप्रदमित्यर्थः । विश्ववारां विश्वेषामनिष्टानां निवारकम् । रथमां स्वकीयं रथमपेक्षितैर्धनैः पूरयन्तम् । हे प्रयज्यो प्रकर्षेण ऋष्टुमुद्यक्त यजमान कविदेवतात्त्वाभिन्नत्वं कविं सर्वज्ञं वायुं देवमियक्षसि यज पूजय । कीदृशः

कविर्द्युतग्रामा यामशब्देन नियमरूपो यागोऽभिधीयते । द्योतमानो यागो यस्यासौ द्युतग्रामा । नियुतः पत्यमानो नियुतो याः पूर्वोक्ता बहवास्ताः पत्यमानो वायोरानयनार्थं सेवमानः ।

अथ याज्यामाह—

आ नो॑ नियु॒द्धिः श॒तिनी॑भिर॒ध्वरम् । स॒हस्रिणी॑भि-

रुपं॑ याहि॒ यज्ञम् । वायो॑ अ॒स्मिन् ह॒विषि॑ मादयस्व ।

यूयं॑ पा॒त स्व॒स्तिभिः॑ सदा॑ नः, इति ।

हे वायो शतिनीभिः शतसंख्यायुक्ताभिः सहस्रिणीभिः सहस्रसंख्यायुक्ताभिश्च नियुद्धिर्बहवाभिः सह नोऽस्मदीयमध्वरं हिंसारहितं यज्ञं प्रत्युप समीप आयाह्वागच्छ । आगत्य चास्मिन् हविषि स्वीकृते सति मादयस्व त्वं हृष्टः सन्नस्मानपि हर्षय । यूयं त्वं च त्वदीयभृत्याश्च सर्वे स्वास्तेभिरविनाशैः फलैर्नोऽस्मान्सदा पात रक्षत । यदेतत्षडृचं सूक्तं वायव्यपशौ प्रवृत्तं तदेतत्सूत्रकारः स्पष्टी चकार—“ काम्यैः पशुभिरमावास्यायां पौर्णमास्यां वा यजेत । तेषां निरूढपशुबन्धवत्कल्पो वायव्यः श्वेतमिति । ये ब्राह्मणेन व्याख्यातास्तेषामावापिकेषु स्थानेषु यथादेवनं षडृचो निदधाति । वपायाः पुरोडाशस्य हविष इति द्वे द्वे पीवोन्नाः रयिवृधः सुमेधा इत्येतानि यथापूर्वं यथालिङ्गमास्त्रातानि भवन्ति ” इति ।

“ अथ यः प्रजाकामः पशुकामः स्यात्स एतं प्राजापत्यमजं तूवरमालभेत् ” इत्यस्य पशोः सूक्ते वपायाः पुरोनुवाक्यमाह—

प्रजा॑पते॒ न त्वदे॒तान्यन्यः॑ । वि॒श्वा॑ जा॒ताति॒ परि॒

ता ब॑भूव । यत्का॑मास्ते जुहु॒मस्तन्नो॑ अस्तु (२) ।

वय॑ स्या॒म पत॑यो रयि॒णाम्, इति ।

हे प्रजापते त्वदन्यः कश्चिदपि जातान्युत्पन्नानि यान्येतानि विश्वानि लोकजातानि सन्ति ता तानि परिवभूव परितो व्याप्तुं त्वत्त्वत्तोऽन्यः कोऽपि न

समर्थः । वयं यत्कामा येन फलकामेन युक्ताः सन्तस्ते तुभ्यं जुहुषस्तत्फलं
नोऽस्माकमस्तु सिध्यतु । वयं त्वत्प्रसादाद्वयीणां धनानां पतयः स्वाम ।

अथ वपाया याज्यामाह—

र॒यीणां पतिं॑ य॒जतं बृ॒हन्त॑म् । अ॒स्मिन्भ॒रे नृ॒त॑मं
वाज॑सातौ । प्र॒जाप॑तिं प्रथ॒मजा॑मृ॒तस्य॑ । यजा॑म
दे॒वमधि॑ नो ब्रवीतु, इति ।

भ्रियते संपाद्यते हविरत्रेति भरो यज्ञः । अस्मिन्भरे प्रजापतिं देवं वयं
यजाम । कीदृशं देवं रयीणां पतिं धनस्वामिनम् । यजतं यजनीयम् ।
बृहन्तं महान्तम् । नृतममतिशयेन पुरुषं पुरुषेषूत्तममित्यर्थः । ऋतस्य यज्ञस्य
प्रथमजां प्रथममेव जनयितारं “प्रजापतिर्यज्ञानसृजत” इत्यन्यत्र श्रवणात् ।
कीदृशे भरे वाजसातौ वाजस्यान्नस्य सातिर्दानं यस्मिन्यज्ञे सोऽयं वाजसा-
तिस्तास्मिन् । सोऽयमस्माभिरिष्टः प्रजापतिर्देवेषु मध्ये नोऽस्मानधिकान्ब्र-
वीतु ।

अथ पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

प्रजा॑पते त्वं निधि॒पाः पु॒रा॒णः । दे॒वानां पि॒ता
ज॒निता प्र॒जाना॑म् । पति॒र्विश्व॑स्य जग॑तः पर॒स्पाः ।
ह॒विर्नो॑ दे॒व वि॒ह॒वे जुष॑स्व, इति ।

हे प्रजापते त्वं निधिपाः शङ्खपद्मादीनां निधीनां पालकः । पुराणो जगतः
स्रष्टृत्वादनादिः । देवानां पिता पालकः । प्रजानां मनुष्यादीनां जनितो-
त्पादायिता । विश्वस्य सर्वस्य जगतः पतिः स्वामी । परस्पा अतिशयेन
पालयिता । हे देव विशेषेण हूयन्ते देवा अत्रेति विहवो यज्ञस्तस्मिन्विहवे
नोऽस्मदीयं हविर्जुषस्व ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

त॒वेमे लो॒काः प्र॒दिशो॑ दि॒शश्च॑ (३) । प॒रा॒वतो॑
नि॒वतं॑ उ॒द्धतं॑श्च । प्रजा॑पते वि॒श्वसृ॑ज्जी॒वध॑न्य इ॒दं

नो देव । प्रतिहृत्य हव्यम्, इति ।

हे प्रजापते, इमे लोका भूरादयो याश्च प्रदिशः प्रधानभूताः प्राच्याद्या अप्यन्या आग्नेयाद्या दिशस्तत्सर्वं तवैवार्थीनम् । लोका विश्लेष्यन्ते । परावतो दूरदेशरथा द्वीपान्तरादयः । निवतो न्यग्भूताः पातालादयः । उद्धतशोर्ध्ववर्तिनः स्वर्गादयोऽपि । हे देव त्वं विश्वसृष्टिश्चस्य स्रष्टा पाता वा । जीविषु प्राणिषु धन्य ईश्वरो जीवधन्यस्तादृशो भूत्वा नोऽस्मदीयमिदं हव्यं प्रतिहृत्य प्रतिगृहाण ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

प्रजापतिं प्रथमं यज्ञियांनाम् । देवानामग्रे यजतं
यजध्वम् । स नो ददातु द्रविणं सुवीर्यम् । राय-
स्पोषं विष्यतु नाभिमस्मे, इति ।

यज्ञियाणां यज्ञयोग्यानां देवानां मध्ये प्रथमं मुख्यं प्रजापतिं यजतं यजनीयमग्रे यजध्वम् । हे ऋत्विज आदौ पूजयत । स प्रजापतिर्नोऽस्मभ्यं द्रविणं धनं रायस्पोषं धनपुष्टिं सुवीर्यं शोभनसामर्थ्यं च ददातु प्रयच्छतु । नाभिं नहनं दाग्न्यादिवन्धनमस्मे विष्यत्वस्मत्तः शिथिलयतु ।

अथ हविषो याज्यामाह—

यो राय ईशे शतदाय उक्थ्यः । यः पशूनां रक्षिता
विष्टितानाम् । प्रजापतिः प्रथमजा ऋतस्य (४) ।
सहस्रधामा जुषतां हविर्नः, इति ।

यः प्रजापतिः शतदायः शतसंख्याकधनप्रद उक्थ्यः स्तुत्यः सत्राय ईशे धनस्येश्वरो भवति । यश्च प्रजापतिर्विष्टितानां विविधमवस्थितानां गोमहिषादीनां पशूनां रक्षिता वर्तते । स प्रजापतिर्ऋतस्य यज्ञस्य प्रथमजाः प्रथममुत्पादकः । सहस्रधामा सहस्रसंख्याकरथानयुक्तः सन्नोऽस्मदीयं हविर्जुषताम् ।

अथ “ सोमापौष्णं त्रैतमालभेत पशुकामः ” इत्यस्य पशोः सूक्ते वपा-
संबन्धियाज्यापुरोनुवाक्ययोः प्रतीके दर्शयति—

सोमापूषणेमौ देवौ, इति ।

“ सोमापूषणा जनना ” इति पुरोनुवाक्या । ‘ इमौ देवौ जायमानौ
जुषन्त ’ इति याज्या । एतच्चोभयम् “ अग्राविष्णू महितद्वां महित्वम् ”
इत्यत्र व्याख्यातम् ।

अथ तत्रैव पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

सोमापूषणा रजसो विमानम् । सप्तचक्रं रथम-
विश्वमिन्वम् । विषूवृतं मनसा युज्यमानम् । तं
जिन्वथो वृषणा पञ्चरश्मिम्, इति ।

हे सोमापूषणौ वृषणा कामवर्षकौ तं रथं जिन्वथः प्रीणयथ आरोहणे-
नालंकुरुत इ(मि)त्यर्थः । कीदृशं रथं रजसो रज्जनात्मकस्य गमनस्य
विमानं निर्मातारम् । सप्तचक्रं सप्तसंख्याकैश्चकैर्धुक्तम् । अत एवान्वत्राप्या-
स्नायते—“सप्तचक्रं सप्त वहन्त्यश्वाः” इति । अविश्वमिन्वं विश्वैः प्राणिभिर्भी-
यते परिच्छिद्यत इति विश्वमिन्वस्तद्विलक्षणमविश्वमिन्वं केनापि परिच्छे-
त्तुमशक्यमित्यर्थः । विषूवृतमतिहितगतित्वान्नानादेशेषु वर्तमानम् । मनसा
युज्यमानमिच्छामात्रेणाश्वैः संयुज्यमानम् । पञ्चरश्मि हेमन्तशिथिरयोरैक्येन
पञ्चर्तवो रश्मिस्थानीया यस्य सूर्यरथस्य सोऽयं पञ्चरश्मिः । आदित्यर-
थगमनेन बृहत्तवो निष्पाद्यन्ते । तस्मादृतूनां रश्मित्वोपचारः ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

दिव्यंन्यः सदनं चक्र उच्चा । पृथिव्यामन्यो अध्व-
न्तरिक्षे । तावस्मभ्यं पुरुवारं पुरुक्षुम् । रायस्पोषं
विष्यतां नाभिमस्मे, (५) इति ।

योऽयं सोमश्चन्द्रो यश्च पूषाऽऽदित्यस्तयोरन्य एकः सूर्यो दिवि द्युलोक उच्चा सदनं चक्र उन्नतदेशे स्थानं कृतवान् । अन्यश्चन्द्रः पृथिव्यामन्तरिक्षे चाध्युपरि सदनं स्थानं चक्रे । पृथिव्यां लतात्मकः सोमस्तिष्ठति । अन्तरिक्षे चन्द्रस्तिष्ठति । तौ सोमापूषणावस्मभ्यं रायस्पोषं दत्तामिति शेषः । कीदृशं पुरुवारं पुरुभिर्बहुभिर्वरणीयम् । पुरुक्षुं पुरुभिर्बहुभिः क्षूयते शब्दयते मशस्यत इति पुरुक्षुस्तादृशम् । नाभिं नहनं दारिद्र्यबन्धनमस्मे विष्यतामस्मत्तः शिथिलयताम् ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

धियं पूषा जिन्वतु विश्वमिन्वः । रयि५ सोमो रयि-
पतिर्दधातु । अवतु देव्यदितिरनर्वा । बृहद्वदेम विदथे
सुवीराः, इति ।

विश्वं मिनोत्येतावदिति निश्चिनोतीति विश्वमिन्वस्तादृशः पूषा सूर्यो धिय-
मस्मदबुद्धिं जिन्वतु भीणयतु । रयिपतिर्धनस्वामी सोमो रयिं धनं दधात्व-
स्मासु संपादयतु । अदितिर्भूमिदेव्यस्मानवतु । कीदृशवनर्वाऽर्वाणा आतृव्येण
रहिता आतृव्यो वा अर्वा इति श्रुतेः । अर्वा रिपुः । सर्वोऽपि भूमेर्बन्धुरेव
न तु कश्चिदपि शत्रुः । सुवीराः शोभनपुत्राद्युपेता वयं विदथे यज्ञे बृहत्प्रीदं
स्तोत्रं वदेम ।

अथ हविषो याज्यामाह—

विश्वान्यन्यो भुवना जजान । विश्वमन्यो अभिच-
क्षाण एति । सोमापूषणाववतं धियं मे । युवाभ्यां
विश्वाः पृतना जयेम, इति ।

अन्यः सोमो विश्वानि भुवनान्योषधिद्वारा जजानोत्पादयामास । अन्यः
पूषा विश्वमाभिचक्षाणः सर्वतः प्रकाशयमानः प्रतिसंचरति । हे सोमापूषणौ मे

धियं बुद्धिं सत्कर्मविषयामवतं रक्षतम् । युवभ्यां युवयोः प्रसादादयं विश्वाः
पृतनाः सर्वाः परकीयसेना जयेम ।

अथ ' यो वरुणगृहीतः स्यात्स एतं वारुणं कृष्णमेकशितिपादमाळमेत ' इत्यस्य पशोर्वपापुरोडाशहविषु प्रत्येकं याज्यापुरोनुवाक्ययोः प्रतीके दर्शयति—

उदुत्तमं वरुणास्तन्नायाम् । यत्किंचेदं कितवासः ।

अव ते हेडस्तत्त्वां यामि, इति ।

' उदुत्तमं वरुणपाशम् ' इति वपायाः पुरोनुवाक्या । सा च ' वैश्वानरः ' इत्यत्र व्याख्याता । ' अस्तभ्राद्यामृषभः ' इति याज्या । सा च ' उदा-
युषा स्वायुषा ' इत्यत्र व्याख्याता । ' यत्किंचेदं वरुण ' इति पुरोडा-
शस्य पुरोनुवाक्या । ' कितवासो यद्रिपुः ' इति याज्या, तदुभयं ' त्वमग्ने
बृहत् ' इत्यत्र व्याख्यातम् । ' अव ते हेडो वरुण ' इति हविषः पुरोनु-
वाक्या, सा च ' वैश्वानरो नः ' इत्यत्र व्याख्याता । ' तत्त्वा यामि
ब्रह्मणा ' इति याज्या, सा च ' इन्द्रं वो विश्वतस्परीन्द्रम् ' इत्यत्र
व्याख्याता ।

अथ ' यः कामयेत प्रयेय पशुभिः प्र मजया जायेयेति स एवामवि वशा-
मादित्येभ्यः कामायाऽऽळमेत ' इत्यस्य पशोः सूक्ते वपापुरोडाशहविषु
क्रमेण याज्यापुरोनुवाक्ययोः प्रतीके दर्शयति—

आदित्यानामवसा न दक्षिणा । धारयन्त आदि-
त्यास्तस्तिस्त्रो भूमीर्धारयन् । यज्ञो देवानां शुचि-
रपः (६), इति ।

मनीषाऽऽर्चु चर्तस्यास्मे कितवासश्चत्वारि च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टकेऽष्टमा-

ध्याये प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

=====

' आदित्यानामवसा नूननेन ' इति वपायाः पुरोनुवाक्या । ' न दक्षिणा
विचिकित्रे ' इति याज्या । ' धारयन्त आदित्यासो जगत्स्याः ' इति
पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्या । ' तस्त्रो भूमीर्धारयन्स्त्रींश्च यून ' इति याज्या ।
' यज्ञो देवानां प्रत्येति ' इति हविषः पुरोनुवाक्या । ' शुचिरपः सृषवसा

अदब्ध, ' इति याज्या । तदेतत्सूक्तं सर्वम् ' इन्द्रं वो विश्वतस्परीन्द्रं नरः ' इत्यत्र व्याख्यातम् । अत्रेदं सूक्तं " यो ब्रह्मवर्चसकामः स्यात्तस्मा एतां दशर्षभामालभेत " इति पशौ योजनीयम् । पूर्वोक्ते तु पशौ सूक्तमुत्तरत्र भविष्यति । तत्र हि कामेन देवा इति कामशब्दोदितो लिङ्गविशेषः प्रतीयते । लिङ्गेन हि पाठक्रमस्य बाधो युक्तः ! तस्मादशर्षभाया आदित्यदेवताकत्वात्तत्रेदं सूक्तमुत्क्रष्टव्यम् ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

याज्याः काम्यपशूनां तु वर्णिता अष्टमे क्रमात् ।

ऋचः षट्सूक्त एकस्मिन्विधिशेषो विविच्यते ॥ १ ॥

पीवोन्नामिति वायव्ये पशौ सूक्तमुदीरितम् ।

प्रजासूक्तं तूपरे स्यात्सोमा त्रैते पशुमदे ॥ २ ॥

उदुत्तमं वारुणे स्यादादित्यानामवेत्यदः ।

दशर्षभायां विज्ञेयं लिङ्गेन क्रमबाधनात् ॥ ३ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डेऽष्टमपाठके प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

अथाष्टमे द्वितीयोऽनुवाकः ।

प्रथमानुवाके वायव्यादीनां पशूनां सूक्तान्यभिहितानि । द्वितीये वज्रादीनां पशूनां सूक्तान्युच्यन्ते । तत्र " स एतामर्षिं वज्रामादित्येभ्यः कामायाऽऽलभेत " इत्यस्य पशोः सूक्ते वपायाः पुरोनुवाक्यमाह—

ते शुक्रासः शुचयो रश्मिवन्तः । सीदन्नादित्या

अधि बर्हिषि प्रिये । कामेन देवाः सरथं दिवो

नः । आयान्तु यज्ञमुप नो जुषाणाः, इति ।

ते प्रसिद्धा आदित्याः प्रिये बर्हिष्यस्मदीये यागेऽधिसीदन्नधिष्ठाय सीदन्तु । कीदृशा आदित्याः शुक्रासः कान्ठियुक्ताः । शुचयः शुद्धिहेतवः । रश्मिवन्तो रश्मिभिरनेकैर्युक्ताः । कामेनाभिषिक्तार्थप्रदेन देवेन सहिता आदित्या

देवाः सरथं रथसाहितं यथा भवति तथा दिवः सकाशाच्चोऽस्मान्प्रत्यायान्तु ।
ततो नोऽस्मदीयं यज्ञमुपेत्य जुषाणाः प्रीतिपूर्वकं सेवमानास्तिष्ठन्तु ।

अथ वपावा याज्यामाह—

ते सूनवो अदितेः पीवसा^१मिषम् । घृतं पिन्वत्प्रति-
हर्यन्नृतेजाः । प्र यज्ञिया यजमानाय येमुरे ।
आदित्याः कामं पितुमन्तमस्मे, इति ।

ते प्रसिद्धा अदितेरदितिदेवतायाः सूनवः पुत्रा ऋतेजा यज्ञनिमित्तमुत्पन्नाः
सन्तः पीवसां पीवराणामतिस्थूलानां हविषां मध्य इषमिष्यमाणमस्मदीय-
पुरोडाशरूपमक्षं पिन्वद्घृतं प्रीतिसाधनमाज्यं च प्रतिहर्यन्प्रत्येकं कामय-
न्ताम् । यज्ञिया यज्ञयोग्या आदित्या अस्मे मह्यं यजमानाय पितुमन्तमन्न-
वन्तं काममभिलषितार्थं प्रयेमुरे दत्तवन्तः ।

अथ पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

आ नः पुत्रा अदितेर्यान्तु यज्ञम् । आदित्यासः
पथिभिर्देवानैः (१) । अस्मे कामं दाशुषे
सन्नमन्तः । पुरोडाशं घृतवन्तं जुषन्ताम्, इति ।

अदितेः पुत्रा आदित्यास आदित्यनामका देवा देवानैः पथिभिर्देवानां
योग्यैर्मार्गैर्नोऽस्मदीयं यज्ञं प्रत्यायान्तु । आगत्य च दाशुषे हविर्दत्तवतेऽस्मे
मह्यं यजमानाय काममभिलषितार्थं सन्नमन्तः प्रापयन्तो घृतवन्तं बहुलघृ-
तयुक्तं पुरोडाशं जुषन्ताम् ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

स्कभायत निक्कतिं^२ सेधतामतिम् । प्र राशिभिर्य-
तमाना अमृधाः । आदित्याः कामं प्रयतां वर्षद्-
कृतिम् । जुषध्वं नो हव्यदातिं यजत्राः, इति ।

हे आदित्या हे काम यूयं सर्वे निर्ऋतिं राक्षसजातिं बाधिकां देवतानां
स्कन्धायत स्तब्धां कुरुत । अस्मद्बाधसामर्थ्यरहितां कुरुतेत्यर्थः । अमतिम-
स्मदीयं बुद्धिमान्धं सेधत प्रतिषेधत निवारयतेत्यर्थः । कीदृशा आदित्या
राक्षसाभिः स्वकीयैः प्रयतमाना अन्धकारनिवारणार्थमुद्योगं कुर्वन्तः । अमृधा
अमृतबोऽनिष्टनिवारणे तीक्ष्णा इत्यर्थः । तादृशा यूयं प्रयतां परिशुद्धां
हव्यदातिं हविर्दानकारणभूतां नो वषट्कृतिमस्माभिः प्रयुक्तं वषट्कारं
जुषध्वम् । कीदृशा यूयं यजत्रा यज्ञयोग्याः ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यमाह—

आदित्यान्काममवसे हुवेम । ये भूतानि जनयन्तो
विचिख्युः । सीदन्तु पुत्रा अदितेरुपस्थम् । स्तीर्णं
बर्हिर्हविरद्याय देवाः (२), इति ।

ये पूर्वोक्ता आदित्या देवा यश्च कामदेवस्तान्सर्वानवसेऽस्मद्रक्षार्थं हुवेमेह
कर्मण्यह्वायामः । ये देवा भूतानि जनयन्तः प्राणिजातान्युत्पादयन्तो विचि-
ख्युर्विशेषेण ख्यातिं गताः । ते देवा अदितेः पुत्रा हविरद्याय हविर्भक्षणा-
योपस्थं समीपे स्थातुं योग्यं स्तीर्णं वेद्यां प्रसारितं बर्हिः सीदन्तु प्राप्नुवन्तु ।

अथ हविषो याज्यामाह—

स्तीर्णं बर्हिः सीदता यज्ञे अस्मिन् । ध्राजाः
सेधन्तो अमतिं दुरेवाम् । अस्मभ्यं पुत्रा अदितेः
प्रयश्सत । आदित्याः कामं हविषो जुषाणाः, इति ।

हे आदित्या हे कामास्मिन्यज्ञे स्तीर्णं वेद्यामास्तीर्णं बर्हिः सीदत प्राप्नुत ।
कीदृशा ध्राजा गतिमन्तोऽमतिमस्मदीयं बुद्धिमान्धं दुरेवां दुर्गतिं च सेधन्तः
प्रतिषेधन्तस्तादृशा अदितेः पुत्रा यूयं हविषो जुषाणा अस्मदीयं हविः
सेवमाना अस्मभ्यं प्रयंसताभीष्टं प्रयच्छत ।

अथ 'यो ब्रह्मवर्चस्कामः स्यात्तस्मा एता मूढा आलभेत । आग्नेयीं कुष्ण-

ग्रीवी* स*हितामैन्द्री* श्वेतां बार्हस्पत्याम् । इति । अत्राऽऽग्नेय्याः सूक्ते
वपायाः पुरोनुवाक्यमाह—

अग्ने नय सुपथा राये अस्मान् । विश्वानि देव वयु-
नानि विद्वान् । युयोध्यस्मज्जुहुराणमेनः । भूयि-
ष्ठां ते नमउक्तिं विधेम, इति ।

हेऽग्ने देव त्वं विश्वानि वयुनानि सर्वान्पार्श्वान्विद्राञ्जानन्वर्तसे । अतोऽ-
स्मान् राये घनप्राप्तये सुपथा नय शोभनेन कर्मानुष्ठानमार्गेण प्रापय । जुहु-
राणं कुटिलं प्रतिबन्धकमेनः पापमस्पृशुषोध्यस्पृशः पृथक्कुरु । हे तुभ्यं
भूयिष्ठामतिबहुलां नमउक्तिं नमस्कारयुक्तां वाचं विधेम कुर्याम् ।

अथ वपाया याज्यामाह—

प्र वः शुक्राय भानवे भरध्वम् । हव्यं मतिं चाग्नये
सुपूतम् (३) । यो दैव्यानि मानुषा जनूषि ।
अन्तर्विश्वानि विद्वना जिगाति, इति ।

हे ऋत्विजो वो युष्माकमभीष्टसिद्ध्यर्थं शुक्राय निर्मलाय भानवे रश्मि-
युक्तायाग्नये सुपूतं सुष्ठु पूतं शुद्धमिदं हव्यं मतिं चाग्निध्यानार्थं प्रकर्षेण
भरध्वं संपादयत । योऽग्निदैव्यानि देवविषयाणि मानुषा मनुष्यविषयाणि
जनूषि जन्मानि विद्वना वेदनेन जिगाति प्राप्नोति । अभिन्नः सन्देशाम्पनु-
ष्यांश्च जनयतीत्यर्थः । पुनरप्यन्तर्देवानां मनुष्याणां च मध्ये बान्धवान्तर-
जन्मानि यक्षगन्धर्वादीनि ब्राह्मणक्षत्रादीनि च तानि विश्वानि सर्वाणि
जिगाति । तस्मा अग्नय इति पूर्वत्रान्वयः ।

अथ पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यमाह—

अच्छा गिरे मतयो देवयन्तीः । अग्निं यन्ति
द्रविणं भिक्षमाणाः । सुसंहश* सुप्रतीक* स्वञ्चम् ।

हव्यबाहमरतिं मानुषाणाम्, इति ।

गिरोऽस्मदीयाः स्तुतिरूपा वाचो मतयो ध्यानरूपा बुद्धयश्च देवयन्तीर्दे-
वानिच्छन्त्यो द्रविणं भिक्षमाणा धनं याचमाना अग्निमच्छाग्निमभिमुखीकृत्य
यन्ति प्रवर्तन्ते । कीदृशमग्निं सुसंहशमत्यन्तं सुखेन द्रष्टुं शक्यम् । सुप्रतीकं
शोभनावयवोपेतम् । स्वश्चं शोभनगतिम् । मानुषाणां यजमानानां हव्यबाहं
हविषो बोढारं मानुषैर्यद्विदीयते तद्देवान्प्रति वहतीत्यर्थः । रतिरुपरमस्त-
द्रहितमरतिं निरन्तरं वहतीत्यर्थः ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

अग्ने त्वमस्मद्युयोध्यमीवाः । अनग्नित्रा अभ्यमन्त
कृष्टीः । पुनरस्मभ्यं सुविताय देव । क्षां विश्वेभि-
रजरेभिर्यजत्र (४), इति ।

हे १ अग्नेमीवा रोगजातीरस्मद्युयोध्यस्मत्तो वियोजय । या रोगजात-
योऽनग्नित्रा उदराग्नित्राणरहिता मन्दाग्निहेतव इत्यर्थः । तादृश्यो भूत्वा
कृष्टीर्मनुष्यानभ्यमन्ताभितो बाधितवत्सतादृशीर्युयोधीनि पूर्वत्रान्वयः । हे
यजत्र यजनीय देवाजरेभिर्जरानिवर्तकैर्विश्वेभिः सर्वैरौषधैः क्षां क्षयव्याधिं
पुनरस्मभ्यं युयोध्यस्मत्तो वियोजय । किमर्थं सुविताय शोभनगमनाय
नीरोगत्वेन जीवनायेत्यर्थः ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

अग्ने त्वं पारिया नव्यो अस्मान् । स्वस्तिभिरति
दुर्गाणि विश्वा । पूश्च पृथ्वी बह्वुला न उर्वी । भवा
तोकाय तनयाय शं योः, इति ।

हेऽग्ने त्वं विश्वानि दुर्गाण्यति सर्वानुपद्रवानतिक्रम्य स्वस्तिभिः भयोवि-
शेषैः फलैर्युक्तः सन्नस्मान्पारय कर्मणः समाप्तिं प्रापय । कीदृशस्त्वं नव्यः
सर्वदा नूतनो जरामरणरहित इत्यर्थः । नोऽस्माकं पूथ निवासार्थं पुरी
विस्तृता भवतु । उर्वी सस्यनिष्पत्त्यर्था भूमिश्च बहुलाऽत्यधिका भवतु । त्वं
च तोकाय पुत्राय तनयाय तत्पुत्राय च शं सुखहेतुर्योर्दुःखविशोगहेतुश्च भव ।

अथ हविषो याज्यामाह—

प्र कारवो मनना वाच्यमानाः । देवद्रीचीं नयथ
देवयन्तः । दक्षिणावाड्वाजिनी प्राच्येति । हवि-
र्भरन्त्यग्नये घृताची, इति ।

हे कारवः कर्मकर्तार ऋत्विजो यूयं वाच्यमाना मन्त्रपाठरूपं वचनं प्राप्नु-
वन्तो देवयन्तो देवानिच्छन्तो मनना मननीयामिमां यागाक्रियां देवद्रीचीं
नयथ देवान्मति यथा गच्छति तथा प्रापयत । सा च यज्ञक्रिया दक्षिणां
वहतीति दक्षिणावाट् । वाजोऽन्नमस्या अस्तीति वाजिनी । प्रकृष्टं फलम-
श्नति गच्छतीति प्राची । घृतमश्नति प्राप्नोतीति घृताची । अग्नये हविर्भ-
रन्ती सत्येति प्रवर्तते ।

अथ 'सथहितमिन्द्रीम्' इत्यस्य पशोः सूक्ते वपाया याज्यानुवाक्ययोः
प्रतीके दर्शयति—

इन्द्रं नरो युजे रथम्, इति ।

'इन्द्रं नरो नेमाधिता' इति पुरोनुवाक्या । सा च 'इन्द्रं वो विश्वतस्परि'
इत्यत्र व्याख्याता । 'युजे रथं गवेषणम्' इति याज्या । सा च 'जुष्टो
दमूनाः' इत्यत्र व्याख्याता ।

अथ पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

जगृभ्णा ते दक्षिणमिन्द्र हस्तम् (५) । वसूयवो
वसुपते वसूनाम् । विद्मा हि त्वा गोपतिश्शूर
गोनाम् । अस्मभ्यं चित्रं वृषणं रयिं दाः, इति ।

हे इन्द्र ते त्वदीयं दक्षिणहस्तं जगृभ्णा वयं गृहीतवन्तो हस्तं धृत्वा प्रार्थ-
याम इत्यर्थः । कीदृशा वयं वसूषवो धनेच्छावन्तः । वसूनां वसुपत इत्ये-
तदिन्द्रस्य विशेषणम् । यानि वसूनि धनानि हिरण्यानि सन्ति तेषां मध्ये
यानि श्रेष्ठानि मणिमुक्तादीनि तत्स्वामिन्नित्यर्थः । हे शूर शत्रूणामभिभ-
वितस्त्वा गोन्तां गवा मध्ये गोपतिं प्रशस्तगोस्वामिनं हि, यस्माद्वयं विश्व
तस्मादस्मभ्यं चित्रं नानाविधं वृषणं कामाभिवर्षणक्षमं रयिं दा धनं देहि ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

तवेदं विश्वमभितः पशव्यम् । यत्पश्यसि चक्षसा
सूर्यस्य । गवामसि गोपतिरेक इन्द्र । भक्षीमहि
ते प्रयतस्य वस्वः, इति ।

हे इन्द्र सूर्यस्य चक्षसा प्रकाशेन यद्विश्वं पश्यसि, तदिदं विश्वमभितः
सर्वतः पशव्यं पशुयुक्तं तवाधीनमिति शेषः । त्वमेक एव गवां मध्ये गोप-
तिरसि प्रशस्तगोस्वामी भवसि । प्रयतस्य प्रयतमानस्य ते तव वस्वो वसूनि
धनानि भक्षीमिदमनुभूयास्व ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

समिन्द्र णो मनसा नेषि गोभिः । सः सूरिर्निर्म-
षवन्तसः स्वस्त्या । सं ब्रह्मणा देवकृतं यदस्ति
(६) । सं देवानां सुमत्या यज्ञियानाम्, इति ।

हे इन्द्र त्वं मनसा स्मरणमात्रेण नोऽस्मान्गोभिः संनेषि संयोजय । हे
मघवन्सूरिभिर्विद्वद्भिः पुत्रैः संयोजय । स्वस्त्या क्षेमेण संयोजय । देवकृतं
देवार्थं निष्पन्नं यन्मन्त्रजातमस्ति तेन ब्रह्मणा मन्त्रजातेन संयोजय । यज्ञि-
यानां यज्ञार्हाणां देवानां सुमत्याऽनुग्रहबुद्ध्या संयोजय ।

अथ हविषो याज्यामाह—

आराच्छुमपवाधस्व दूरम् । उग्रो यः शम्भुः
पुरुहूत तेन । अस्मे धेहि यवमद्गोम-

दिन्द्र । कृधी धियं जरित्रे वाजरत्नाम्, इति ।

हे पुरुङ्गत बहुभिर्यजमानैराहूतेन्द्र, उग्रः क्रूरो यः शम्बनामकोऽ-
सुरोऽस्ति तेन सहितमारात्सभीषे वर्तमानं शत्रु दूरं यथा भवति
तथाऽपबाधस्व । हे इन्द्र यवमद्यवैः प्रभूतैरुपेतं गोमद्वहुभिर्गोभिरु-
पेतं धनमस्मे धेह्यस्मासु स्थापय । जरित्रे जरणशीले मायि वाजर-
त्नामन्नेन रत्नैश्च संपूर्णां धियमनुग्रहबुद्धिं कृधि कुरु ।

अथ 'श्वेतां बार्हस्पत्याम्' इत्यस्य पशोः सूक्ते वपाया याज्यानु-
वाक्ययोः प्रतीके दर्शयति—

आवेधसं स हि शुचिः, इति ।

'आवेधसं नीलिपृष्ठम्' इति पुरोनुवाक्या । 'स हि शुचिः शतपत्रः'
इति याज्या । एतदुभयं 'यज्ञो राये' इत्यत्र व्याख्यातम् ।

अथ पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

बृहस्पतिः प्रथमं जायमानः । महोज्योतिषः परमे
व्योमन् । सप्तास्यस्तुविजातो रवेण । वि सप्तर-

श्मिरधमुत्तमांसि (७), इति ।

योऽयं बृहस्पतिः सांऽयमितरेभ्यो देवेभ्यः प्रथमं पूर्वं जायमानः
सन्परमे व्योमन्नुत्कृष्ट आकाशे स्वर्गरूपे ज्योतिषो महोऽन्यदीया-
त्प्रकाशादत्यन्तं महान्भासते । कीदृशो बृहस्पति रवेण वेदशास्त्ररू-
पेण शब्देन सप्तास्यः प्रसृतमुखः । अथवा सप्तसंख्याकान्यास्यानि
ज्वालारूपाणि यस्याग्नेः सांऽयं सप्तास्यः । रवेण मन्त्रेण होमकाले
हविः स्वीकर्तुं वह्निरूपो भवतीत्यर्थः । तुविजातः सर्वेषां मध्ये बल-
युक्तत्वेनोत्पन्नः । तादृशो बृहस्पतिः सप्तरश्मिरग्निरूपेण सप्तजि-
ह्वात्मकरश्मियुक्तः संस्तमांसि व्यधमाद्विनाशितवान् ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

बृहस्पतिः सप्तजयद्वसूनि । महो व्रजान्गोमंशो देव
एषः । अपः सिषासन्सुवरप्रतीतः । बृहस्पतिर्ह-

न्त्यमित्रं कैः, इति ।

अयं बृहस्पतिर्वसूनि धनानि समजयत्सम्यग्जितवान् । तथैष देवो गोमतो बहुभिर्गोभिर्युक्तान्महो महतः प्रौढान्वजान्गोगृहान्समजयत्सम्यग्जितवान् । तादृशो बृहस्पतिरपः सिषासन्वाष्टिरूपं जलं दातुमिच्छन्सुवः स्वर्गमप्रतीतः प्रत्यावृत्तिराहित्येन प्राप्तः सर्वदा तत्र स्थित इत्यर्थः । स च बृहस्पतिरकैरस्मत्कृतैरर्चनैरमित्रं शत्रुं हन्ति ।

अथ हविषो याज्यानुवाक्ययोः प्रतीके दर्शयति—

बृह पत पर्ववा पित्र, इति ।

‘बृहस्पते परिदीया रथेन’ इति पुरोनुवाक्या । ‘एवा पित्रे विश्वदेवाय’ इति याज्या । बृहस्पते परिदीया रथेनेत्यसौ ‘आशुः शिशानः’ इत्यत्र व्याख्याता । ‘एवा पित्रे विश्वदेवाय’ इत्यसौ ‘अग्नाविष्णू महि तद्वाम्’ इत्यत्र व्याख्याता ।

अथ ‘सारस्वतं मेषम्’ इत्यस्य पशोः सूक्ते पञ्चानामृचां प्रतीकं दर्शयति—

आ नो दिवः पावीरवी । इमा जुह्वाना यस्ते स्तनः ।

सरस्वत्यमि नो नेषि, इति ।

‘आ नो दिवो बृहतः’ इत्येषा वपायाः पुरोनुवाक्या । सा च ‘अग्नाविष्णू महि तद्वाम्’ इत्यत्र व्याख्याता । ‘पावीरवी कन्या’ इत्येषा याज्या । सा च ‘आग्नेयं यज्ञमध्वरम्’ इत्यत्र व्याख्याता । ‘इमा जुह्वाना युष्मदा नमोभिः’ इत्येषा पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्या । सा च ‘उत नः प्रिया’ इत्यत्र व्याख्याता । ‘यस्ते स्तनः ज्ञायः’ इति याज्या । सा चारण्यकाण्डे प्रवर्ग्यमन्त्रेषु व्याख्यास्यते । ‘सरस्वत्यमि नो नेषि वरुणः’ इति हविषः पुरोनुवाक्या । सा च ‘जुष्टी नरः’ इत्यत्र व्याख्याता ।

अथ हविषो याज्यामाह—

इयं शुभे भविमस्वा इवारुजत् । सानु

मिरेण, नदिषमिस्मिभिः । पारुवद्वीमवसे

सुवृक्तिभिः । सरस्वतीमाविवासेम धीतिभिः,
(८) इति ।

देवयानैर्देवाः सुपूतं यजत्र हस्तमस्ति तमास्थमिभिर्देवं च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टकेऽष्टमा-
ध्याये द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

इयं सरस्वती नदीरूपोर्मिभिः स्वकीयैस्तरङ्गैः स्वतीरावस्थि-
तानां गिरीणां सानु मूलप्रदेशमरुजद्गगनमकरोत् । तत्र दृष्टान्तः—
विसत्त्वा इव यथा जलमध्ये विसानि खनितुं प्रवृत्तः पुरुष आया-
समन्तरेणैवोन्मूलयत्येवमत्राप्यूर्मिस्पर्शमात्रेण पर्वतमूलानि विशी-
र्णानि भवन्ति । कीदृशैरूर्मिभिः शुष्मेभिः प्रबलैः । तविषेभिरत्ति-
स्थूलैः । वयं तु सरस्वतीं धीतिभिर्ध्यानविशेषैराविवासेम सर्वत
आच्छादयामः । किमर्थम् । अबसे रक्षणार्थम् । कीदृशीं सरस्वतीं
पारावदग्नीम् । अवदमवरतीरं पारं परतीरं च स्ववंगेन हन्तीति
पारावदग्नी ताम् । कीदृशीभिर्धीतिभिः सुवृक्तिभिः वृक्तिरन्यचिन्ता-
वर्जनं सुष्ठु वृक्तिर्यासु ध्यानक्रियासु ताः सुवृक्तयस्ताभिरनन्य(रन्य)-
चिन्तारहितैर्ध्यानविशेषैरनन्तरं ध्यायाम इत्यर्थः ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

ते हुक्नेति तपोऽयां स्यादाग्नेय्यामग्न इत्यथ ।

इन्द्रमेन्द्र्यां तथाऽऽवेधस्म श्वेतायाम्दीरितम् ॥

आ नो मेप्यां द्वितीयेऽस्मिन्पञ्चकर्मोरितम् ॥१॥

इति भीमत्सायणाचार्योक्तं माधवाय वराहपञ्चाङ्गे कृष्णयजुर्वेदीयतै-
त्तिरीयब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डेऽष्टमप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ॥२॥

अथान्ये द्वितीयोऽनुवाकः ।

द्वितीये वशादीनां पशूनां सूक्तान्यभिहितानि । तृतीये सौम्या-
दीनां सूक्तान्युच्यन्ते । तत्र “ आग्नेय कृष्णग्रावमालभत सौम्यं बभ्रुं
ज्योगामयावी ” इत्येतस्य पशोः सूक्ते वशायाः पुरोनुवाक्यामाह—

सोमा धेनुः सोमो अवंतमाशुम । सोमा वारं

कर्मण्यं ददातु । सादन्यं विदथ्यं सभेयम् ।

पितुःश्रवणं यो ददाशदस्मै, इति ।

योऽयं सोमो देवः सोऽयमस्मै यजमानाय धेनुं ददातु । तथा स सोम आशुं शीघ्रगामिनमर्वन्तमश्वं ददातु । तथा स सोमः कर्मण्यं श्रौतस्मार्तकर्मयोग्यं वीरं पुत्रं ददातु । कीदृशं वीरं सदनं गृहं तत्र साधुः सादन्यस्तं गृहनिर्वाहकमित्यर्थः । विदथे यज्ञे कुशलं विदथ्यम् । सभायां साधुः सभेयस्तं सभेयम् । स्वकीयस्य पितुः श्रवणं कीर्तिः संपाद्यते येन सोऽयं पितुःश्रवणस्तम् । यो यजमानः सोमाय देवाय ददाशच्चरुपुरोडाशादिकं ददात्यस्मै यजमानायेति पूर्वत्रान्वयः ।

अथ वपाया याज्यायाः पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यायाश्च प्रतीके दर्शयति—

अषाढं युत्सु त्वं सोम क्रतुभिः, इति ।

“अषाढं युत्सु पृतनासु” इति वपाया याज्या । “त्वं सोम क्रतुभिः” इति पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्या । एतच्चोभयं “जुष्टी नरः” इत्यत्र व्याख्यातम् ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यायाः प्रतीकं दर्शयति—

या ते धामानि हविषा यजन्ति, इति ।

सा च “अग्नेरातिथ्यमसि” इत्यत्र व्याख्याता ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

त्वमिमा ओषधीः सोम विश्वाः । त्वमपो अजम-

यस्त्वं गाः । त्वमातन्त्योर्विन्तरिक्षम् । त्वं ज्योतिषा

वितमं ववर्थ (३), इति ।

हे सोम त्वं विश्वाः सर्वा इमा ओषधीरजनय उत्पादितवानसि । तथा त्वमपो जलान्यजनयः । तथा त्वं गा गवादिपशूनजनयः । तथा त्वमुरु विस्तीर्णमन्तरिक्षमातन्त्य विस्तारितवानसि । तथा त्वं ज्योतिषा तेजसा तमोऽन्धकारं ववर्थ निवारितवानसि ।

हविषो याज्यामाह—

या ते धामानि दिवि या पृथिव्याम् । या पर्ष-

तेष्वोषधीष्वप्सु । तेभिर्नो विश्वैः सुमना अहेडन् ।

राजन्त्सोमं प्रति हव्या गृभाय, इति ।

हे सोम राजन्स्ते तव द्युलोके या धामानि यान स्थानानि सन्ति तथा पृथिव्यां यानि सन्ति पर्वतेष्वोषधीष्वप्सु यानि सन्ति सुमना अस्माभिः सह सौमनस्ययुक्तस्त्वं तेभिर्विश्वैस्तैः सर्वैः स्थानैर्युक्तो नोऽस्मान्प्रति हेडन्क्रोधमकुर्वन्हव्या प्रतिगृभाय हवींषि प्रतिगृहाण ।

अथ 'वैष्णवं वामनमालभेत स्पर्धमानः' इत्यस्य पशोः सूक्ते प्रतीकत्रयं दर्शयति—

विष्णोर्नु कं तदस्य प्रियम् । प्र तद्विष्णुः, इति ।

“विष्णोर्नु कं वीर्याणि” इति वपायाः पुरोनुवाक्या । सेयं “युञ्जते मनः” इत्यत्र व्याख्याता । “तदस्य प्रियमभि पाथो अश्याम्” इति वपाया याज्या । सेयम् “उत नः प्रिया” इत्यत्र व्याख्याता । “प्र तद्विष्णुस्तवते” इति पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्या । सेयं “जुष्टी नरः” इत्यत्र व्याख्याता ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

परो मात्रया तनुवा वृधान । न ते महित्वमन्वश्नु-
वन्ति । उभे ते विद्म रजसी पृथिव्या विष्णो देव-
त्वम् । परमस्य वित्से (२), इति ।

हे विष्णो देव मात्रया कृत्स्नं जगन्मातुं प्रवृत्तया तनुवा त्रिविक्र-
मावताररूपया मूर्त्या वृधान हे वर्धमान पर उत्कृष्टोऽसि । ते त्वदीयं
महित्वं महिमानं नान्वश्नुवन्ति केऽपि समर्था अनुगन्तुं न क्षमन्ते ।
ते तव लोकान्मातुं प्रवृत्तस्य पृथिव्या आरभ्योभे रजसी द्वे रज-
नस्थाने पृथिव्यन्तरिक्षमित्येते त्वदीयपदे इति वयं विद्मः । त्वं पुनः
परमस्योत्कृष्टस्य तृतीयस्य पदस्य स्थानं वित्से जानासि ।

अथ हविषो याज्यानुवाक्ययोः प्रतीके दर्शयति—

विचक्रमे त्रिर्देवः, इति ।

‘विचक्रमे पृथिवीमेषः’ इति पुरोनुवाक्या । “त्रिर्देवः पृथिवीमेषः” ।

इति याज्या । एतच्चोभयं “ जुष्टी नरः ” इत्यत्र व्याख्यातम् ।

अथ “ इन्द्राय मन्युमते मनस्वते ललामं प्राशुङ्गमालभेत ” इत्यस्य पशोः सूक्ते प्रतीकत्रयं दर्शयति—

आ ते महो यो जात एव । अभि गोत्राणि, इति ।

“ आ ते मह इन्द्र ” इति वपायाः पुरोनुवाक्या । “ यो जात एव प्रथमो मनस्वान् ” इति याज्या । एतच्चोभयमन्वहमासा इत्यत्र व्याख्यातम् । “ अभि गोत्राणि सहसा गाहमानः ” इति पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्या । सा च “ आशुः शिशानः ” इत्यत्र व्याख्याता ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

आभिः स्पृधो मिथतीरिषण्यन् । अमित्रस्य

व्यथया मन्दुमिन्द्र । आभिर्विश्वा अभियुजो

विषूचीः । आर्याय विशोऽवतारीर्दासीः, इति ।

हे इन्द्र, अमित्रस्यास्मद्वैरिणो मन्युं क्रोधं व्यथय व्यथितं निष्फलं कुरु । अस्मासु क्रुद्धः शत्रुर्यदाऽस्मान्हन्तुं न क्षमते तदा तदीयः क्रोधो निष्फलो भवेत्तथा त्वं कुर्वित्यर्थः । किं कुर्वन्स्पृधः शत्रूणां स्पर्धमाना अस्मदीयाः सेना मिथतीस्त्वां प्रत्यभयं याचमाना आभिरस्मदीयाभिः स्तुतिभिरिषण्यन्नहिंसिताः कुर्वन् । अस्मदीयस्तुतिभिस्तुष्टस्त्वमस्मदीयाः सेना यथा न हिंसिता भवन्ति तथा कुर्वित्यर्थः । किंच विश्वाः परकीयाः सर्वाः सेना अभियुजोऽस्मद्वधमभिलक्ष्य प्रयुज्यमाना विषूचीर्नानागतीर्दासीरुपक्षयं प्राप्ता विशः सर्वाः प्रजा अभितुष्टः सन्नवतारीर्विनाशय । यथाऽस्मदीयस्तुत्या तुष्टं त्वां प्रत्यभयं याचमानानामस्मत्सेनानां न हिंसां कृतवानसि तथैवास्मदीयस्तुत्या तुष्टः सन्परकीयसेना विनाशयेत्यर्थः ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

अयं शृण्वे अध जयन्तु घ्नन् । अयमुत प्रकृणुते

युधा गाः । यदा सत्यं कृणुते मन्युमिन्द्रः (३) ।

विश्वं दृढं भयत एजदस्मात्, इति ।

अयमिन्द्रोऽथ कदाचिज्जयन्वर्तते । उताथवा घ्नन्वर्तत इत्यहं शृण्वे ।
अयमर्थः—यदा यदेन्द्रस्य वार्तां शृणोमि तदा तदा जयतीति वा
वैरिणं हन्तीति वा शृणोमि । उतापि चायमिन्द्रो युधा युद्धेन गाः
परकीयाः प्रकृणुते प्रकर्षेण स्वाधीनाः करोति । किंच यदाऽयमिन्द्रः
स्वकीयं मन्युं सत्यमवश्यंभाविनं कृणुते करोति तदानीं दृढं कचिदे-
वावस्थितं स्थावरमेजत्कम्पमानं जङ्गमं च विश्वं सर्वं जगदस्मा-
दिन्द्राद्भयते बिभेति । अयमर्थः—परिहासार्थो यः कोपस्तमन्तरेण
यदा हृदयपूर्वकं कोपं करोति तदा सर्वं जगद्विभेतीति ।

अथ हविषो याज्यामाह—

अनु स्वधा^१नक्षर^२भापो अस्य । अवर्धत मध्य आ
ना^३व्यानाम् । स^४धी^५चीनेन मनसा तमिन्द्र ओजि-
ष्ठेन । हन्मनाऽहन्नभिद्यून, इति ।

अस्येन्द्रस्य स्वधां हविलक्षणमन्वापो वृष्टिलक्षणा अक्षरन्स्त्रवन्ति ।
नाव्यानां नावा तरणीयानां नदीनां मध्य आऽवर्धत जलं सर्वतोऽ-
भिवृद्धमभूत् । अयमिन्द्र ओजिष्ठेनात्यन्तबलयुक्तेन सधीचीनेन सह
वर्तमानेन मनसा युक्तस्तं प्रसिद्धं मेघमभिद्यूनप्रतिदिनं हन्मनां हनन-
साधनेन स्वायुधेन वज्रेणाहंस्ताडयति । अयमर्थः—यदाऽयं स्वेच्छया
मेघं भिन्नति तदा वृष्ट्या नदीपूरणक्षमं जलं वर्धत इति ।

अथ “ इन्द्राय मरुत्वते पृश्निसक्थमालभेत ” इत्यस्य पशोः सूक्ते
वपायाः पुरोनुवाक्यामाह—

मरुत्वन्तं वृषभं वावृधानम् । अकवारिं दिव्यं
शासमिन्द्रम् । विश्वासाहमवसे नूतनाय । उग्रं
सहोदामिह तं हुवेम, इति ।

इह कर्मणि तमिन्द्रं हुमेवाऽऽह्वयामः । किमर्थं नूतनायावसेऽन्यैर-
कृतपूर्वाय रक्षणाय । कीदृशमिन्द्रं मरुत्वन्तं मरुद्भिः संयुतम् । वृषभं
कामानां वर्धितारम् । वावृधानमतिशयेन वर्धमानम् । अकवारिमकु-
त्सितारिम् । कुत्सितेनातिस्वल्पेन वैरिणा सह स्पर्धा लज्जायै भवति ।
दिव्यं दिवि भवम् । शासं शासितारं विश्वासाहं विश्वस्याभिभविता-
रम् । उग्रमनभिभवनीयम् । सहोदां बलप्रदम् ।

अथ वपाया याज्यामाह—

जनि॑ष्ठा उ॒ग्रः स॒ह॑से तुराय॑ (४) । म॒न्द्र ओजि॑-

ष्ठो बहु॒लाभि॑मानः । अ॒व॒र्ध॒न्निन्द्रं॑ म॒रुत॑श्चिद॒त्र ।

मा॒ता यद्वी॑रं द॒ध॒न॒द्धनि॑ष्ठा, इति ।

हे इन्द्र त्वमुग्रः परैरप्रधृष्यां जनिष्ठ उत्पन्नाऽसि । किमर्थं सहसे वैरिबलस्य तुराय हिंसार्थम् । कीदृश इन्द्रो मन्द्रो हर्षयुक्तः । ओजिष्ठो बलवत्तरः । बहुलाभिमानः प्रभृताहंकारः मरुतश्चिन्मरुतोऽपि बलकर्मणि वृत्रवधाधिक इन्द्रमवर्धन्वर्धितवन्तः । किंच धनिष्ठाऽतिशयेन धनवती माताऽदितिरूपा यद्वीरं यमिन्द्रं शूरं दधनद्धारितवती तमिन्द्रमवर्धन्नित्यन्वयः ।

अथ पुरांडाशस्य पुराणुवाक्यामाह—

कं स्या वो मरुतः स्वधाऽऽसीत् । यन्मामेक॑ सम-

धत्ताहि॒हत्ये॑ । अ॒हं ह्यु॒ग्रस्त॑विषस्तुविष्मान् । विश्वे-

स्य शत्रो॑रन॒मं व॒ध॒स्त्रैः, इति ।

इन्द्रस्य मरुतां च परस्परसंवादोऽयम् । अहिनामकस्यासुरस्य वधे मरुत इन्द्रस्य साहाय्यमकृत्वा पलायिता अतस्तान्प्रतीन्द्रः कुपित एवं ब्रवीति । हे मरुतो यद्यस्मात्कारणादहिहत्येऽहिनामकशत्रोर्वधे मामेकमेव यूयं समधत्त संयोजितवन्तस्तदानीं वो युष्माकं स्वधा साऽन्ननिमित्ता शक्तिः काऽऽसीत्कुत्र गता । अथवा किं मे युष्माभिः, अहं ह्युग्रोऽहमेवातितीव्रस्तविषो महान्तुविष्मान्बलवांस्तादृशः सन्विश्वस्य सर्वस्यापि शत्रोर्वधस्त्रैर्वधबन्धनैरनमं वशीकरणे शक्तोऽस्मि ।

अथ पुरांडाशस्य याज्यामाह—

वृ॒त्रस्य॑ त्वा श्व॒स॒थादी॑षमाणाः । विश्वे॑ दे॒वा अ॑ज-

हुर्ये॑ स॒खायः॑ । म॒रुद्भि॑रिन्द्रं स॒ख्यं ते॑ अस्तु (५) ।

अथे॒मा विश्वाः॑ पृ॒न॒ना जया॑सि, इति ।

पुरा वृत्रवधार्थमिन्द्रः सर्वेषां देवानां स(सा)हाय(य्य)मपेक्षमाणस्तैः, सह युद्धार्थमागतः । तदा सर्वे देवा वृत्रस्य श्वासमात्रेण निराकृताः

सन्तो गताः । मरुतस्तु पलायनमकृत्वेन्द्रस्य सख्यमाचरन् । सांऽयं वृत्तान्तो बह्वृचब्राह्मणस्योऽस्मिन्मन्त्रे सूच्यते । तमेतमर्थमिन्द्रं संबोध्य हाता कथयति । हे इन्द्र विश्वे सर्वे देवा वृत्रस्य श्वसथान्त-
दुच्छ्वासदीपमाणाः पलायमानाः सन्तस्त्वामजहुः परित्यक्तवन्तः ।
ये तु सखायो मरुता न पलायन्ते तैर्मरुद्भिः सख्यं तवास्तु । अथा-
नन्तरमिमा विश्वाः सर्वाः पृतनाः सेना जयासि जंघ्यसि ।

अथ हविषः पुराणुवाक्यामाह—

वर्धो वृत्रं मरुत इन्द्रियेण । स्वेन भामेन तविषो
बभूवान् । अहमेता मनवे विश्वश्चन्द्राः । सुगा
अपश्चकर वज्रबाहुः, इति ।

हे मरुत इन्द्रोऽहं स्वेनेन्द्रियेण हस्तेन स्वेन भामेन स्वर्कायन
कोपेन वृत्रं वर्धमिवधिषम् । अतस्तविषो बभूवान्महानभवम् । इन्द्रो
महानित्येवं लोके कीर्तिर्जातित्यर्थः । अहमिन्द्रो वज्रबाहुः सन्विश्व-
श्चन्द्राः सर्वस्य जगत् आह्लादकराः सुगाः सुखेन गन्तुं प्राप्तुं शक्या
एता दृश्यमाना वृष्टिलक्षणा अपो मनवे मनुष्यार्थं चकर कृतवा-
नस्मि । सर्वस्य लोकस्यानिष्टनिवारणाय वृत्रं हत्वेष्टप्राप्तये वृष्टिमुत्पा-
दितवानस्मीत्यर्थः ।

अथ हविषो याज्यामाह—

स यो वृषा वृष्णियेभिः समोकाः । महो दिवः पृथि-
व्याश्च सम्राट् । सतीनसत्त्वा हवीषो भरेषु । मरु-
त्वाभ्यो भवतिन्द्रोऽति, इति ।

य इन्द्रो वृषत्वादिगुणकः स इन्द्रो नांऽस्मान्प्रति मरुत्वान्मरु-
द्भिर्युक्त ऊती रक्षणहेतुर्भवतु । के ते गुणा इति तेऽभिधीयन्ते—वृषा
कामानां वर्षयिता । वृष्णियशब्दो जलनामसु पठितः । वृष्णियैर्बलैः
समोकाः संयुक्तः । महो महत्या दिवः पृथिव्याश्च सम्राट् स्वामी
सम्सम्यग्राजमानः । सतीनशब्दो जलनामसु पठितः । सतीनसत्त्वा
वृष्ट्यात्मकजलप्रदः । भ्रियन्ते संपाद्यन्ते हवीषि येषु यागोऽपि भरा
यागास्तेषु हव्य आह्वानार्हः ।

अथ “ इन्द्राय वृत्रतुरे ललामं प्राशृङ्गमालभेत ” इत्यस्य पशोः
मूक्ते वपायाः पुरोनुवाक्यामाह—

इन्द्रो वृत्रमतरद्वृत्रतूर्ये (६) । अनाधृष्यो मघवा
शूर इन्द्रः । अन्वेनं विशो अमदन्त पूर्वीः । अयं
राजा जगतश्चर्षणीनाम्, इति ।

अयमिन्द्रो वृत्रतूर्ये वृत्रवधनिमित्ते युद्धे वृत्रमतरद्विनाशितवान् ।
स इन्द्रोऽनाधृष्यः केनापि तिरस्कर्तुमक्यः । मघवा धनवान् । शूरो
विक्रमयुक्तः । पूर्वीः पूर्वकालीना विशः प्रजा एनमिन्द्रमन्वमदन्त
वृत्रवधेनेन्द्रे हृष्टे सति प्रजा अपि हृष्टवत्यः । अयमिन्द्रश्चर्षणीनां
मनुष्याणां कृत्स्नस्य जगतश्च राजा भूत्वा वर्तते ।

अथ वपाया याज्यामाह—

स एव वीरः स उ वीर्यावान् । स एकराजो जगतः
परस्पाः । यदा वृत्रमतरच्छूर इन्द्रः । अथाभवद्-
मिताऽभिक्रतूनाम्, इति ।

योऽयमिन्द्रः स एव वीरो युद्धेषु शूरः । स उ वीर्यावान्स एवा-
त्साहयुक्तः । स एकराजः कृत्स्नस्य जगत एक एव राजा । परस्पा
अतिशयेन पाता । सोऽयं शूर इन्द्रो यदा वृत्रमतरद्विनाशितवानथा-
नन्तरमभिक्रतूनामभिप्राप्तविरोधाचरणलक्षणकर्मणां दमिता दमन-
हेतुरभवत् ।

अथ पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

इन्द्रो यज्ञं वर्धयन्विश्ववेदाः । पुरोडाशस्य जुषतां
हविर्नः । वृत्रं तीर्त्वा दानवं वज्रबाहुः (७) ।
दिशोऽदृहद्दृहिता दृहणेन, इति ।

विश्ववेदाः सर्वज्ञोऽयमिन्द्रो यज्ञमस्मदीयं वर्धयन्नोऽस्मदीयस्य
पुरोडाशस्य सारांशं हविर्जुषताम् । वज्रबाहुरयं वृत्रारूढं दानवं तीर्त्वा

हत्वा दृंहणेन दृढीकरणसाधनेन दृंहिता दृढीकर्तुमुद्यतः सन्दिशोऽ-
दृंहद्वृत्रकृतोपद्रवेण प्रचलितानां सर्वदिग्वर्तिप्रजानां स्थैर्यं कृतवानि-
त्यर्थः ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

इ॒मं य॒ज्ञं वर्ध॑यन्वि॒श्ववे॑दाः । पु॒रो॒डा॒शं प्र॑ति॒गृ॒ह्णा-
त्वि॒न्द्रः । य॒दा वृ॒त्रम॑त॒रच्छू॑र इन्द्रः । अथै॒करा॒जो
अ॒भ॒व॒ज्जनाना॑म्, इति ।

स्पष्टोऽर्थः ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

इन्द्रो॑ दे॒वाञ्छ॑म्बरह॒त्य आ॑वत् । इन्द्रो॑ दे॒वाना॑म॒भ-
व॒त्पु॒रो॒गाः । इन्द्रो॑ य॒ज्ञे ह॒विषा॑ वावृ॒धानः॑ । वृ॒त्रतू॒र्णो
अ॒भ॒य॒श्च श॑र्म र॒श्मत्, इति ।

शम्बरहत्ये शम्बराख्यस्यासुरस्य हत्ये वधे निष्पन्नं सति स इन्द्रो
देवानावद्रक्षितवान् । स चेन्द्रो देवानां मध्ये पुरोगा मुख्योऽभवत् ।
इन्द्रोऽस्मिन्यज्ञे हविषा वावृधानोऽतिशयेन वर्धते । वृत्रब्रूवृत्रघाती स
इन्द्रो नोऽस्मभ्यमभयं भयरहितं शर्म सुखं यंसद्यच्छतु ।

अथ हविषो याज्यामाह—

यः स॒प्त सि॒न्धुश्च॑र॒दधा॑ पृ॒थि॒व्याम् । यः स॒प्त लो॒का-
न॒कृ॒णो॒द्दि॒शश्च॑ । इन्द्रो॑ ह॒विष॑मान्त॒सर्ग॑णो मरु॒द्भिः ।
वृ॒त्रतू॒र्णो य॒ज्ञमि॒होप॑या॒त् (८), इति ।

ववर्थ वित्स इन्द्रस्तु रायास्तु वृत्रतूर्ये वज्रबाहुः पृथिव्यां त्रीणि च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टकेष्टमाध्याये
तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

योऽयमिन्द्रः पृथिव्यां सप्त सिन्धून्समुद्रानदधात्स्थापितवान् । य
इन्द्रः सप्त लोकान्भूरादीन्दिशश्चाकृणोत्कृतवान् । मरुद्भिर्देवैर्युक्तत्वेन

सगणो गणसहित इन्द्रो हविष्मान्हविर्युक्तोऽभूत् । वृत्रतूर्वज्ञप्राप्तिं न
इन्द्र इह लोके नाऽस्मदीयं यज्ञमुपयासदपागच्छतु ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

मोमो धेनुमिति प्रोक्तं मौम्ये विष्णोर्मु वामने ।

आ ते महो य ऐन्द्रे स्यान्मरुत्वत्यैन्द्रके मरुत् ।

इन्द्रो वृत्रतुरैन्द्रे स्याद्वर्णितं सूक्तपञ्चकम् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीयेवेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डेऽष्टमे प्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

अथाष्टमे चतुर्थोऽनुवाकः ।

तृतीये सौम्यादिपशुसूक्तान्यभिहितानि । चतुर्थे त्वभिमातिहेन्द्रादि-
पशुसूक्तान्युच्यन्ते । तत्र “इन्द्रायाभिमातिघ्नं ललामं प्राशूङ्गमालभेत”
इत्यस्य पशोः सूक्ते वपायाः पुरोनुवाक्यामाह—

इन्द्रस्तरस्वानभिमानिहोयः । हिरण्यवाशीरिषिरः

सुवर्षाः । तस्मै वन्द्यं सुनुतो जिहस्य । अर्पिभद्रे

सौमनसे ग्यम इति ।

योऽयमिन्द्रोऽस्ति यज्ञियस्य यज्ञार्हस्य तस्येन्द्रस्य सुमतावत्सुहृ-
बुद्धौ वयं स्याम तिष्ठेम । कीदृश इन्द्रस्तरस्वांस्तरो जवस्तवान् ।
अभिमातिहा शत्रुघाती । उग्रः शत्रुपु क्रूरः । वाशीति वाङ्मनाम् ।
हिरण्यं वाङ्मां वाचि यस्यासौ हिरण्यवाशीः । अस्मै शतमस्मै सह-
स्रमित्येवं सर्वदा धनदानं वक्तव्यार्थः । इषिर एषणीयः । सुवर्षाः
स्वर्गप्रदः । तादृशस्यानुग्रहे स्थित्वा भद्रे कल्याणे सौमनसेऽपि
चिन्तसमाधानरूपे सुखेऽपि स्याम तिष्ठेम ।

अथ वपाया याज्यामाह—

हिरण्यवर्णो अभयं कृणोतु । अभिमातिहेन्द्रः पृत-

नासु जिष्णुः । स नः शर्म त्रिवरुथं विवर्षत ।

यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः, इति ।

अयमिन्द्रोऽस्माकमभयं कृणोतु करोतु । कीदृशो हिरण्यवर्णः
सर्वाभरणभूषितत्वेन हिरण्यसदृशवर्णोपेतः । अभिमातिहा शत्रुघाती ।
पृतनासु परकीयसेनासु जिष्णुर्जयशीलः । स तादृश इन्द्रो नोऽस्म-
भ्यं त्रिवरुथं त्रिभूमिकं शर्म गृहं विसंसाद्विशेषेण सच्छनु । हे इन्द्र
यस्त्वं ये च त्वत्सेवकास्ते सर्वे यूयं नोऽस्मान्स्वस्तिभिः श्रेयैः सदा
प्रात ।

अथ पुरोडाशस्य पुरोनुवाकयामाह—

इन्द्रं स्तुहि वज्रिण स्तोमपृष्ठम् । पुरोडाशंश्च
जुषतां हविर्नः (१) । हतऽवभिमातीः पृतनाः
सहस्वान् । अथाभयं कृणहि विश्वतो नः, इति ।

हे वागिन्द्रियेममिन्द्रं स्तुहि । कीदृशं वज्रिणं वज्रयुक्तम् ।
स्तोमपृष्ठं स्तोमैः साध्यानि पृष्ठस्तोत्राणि यस्यासौ स्तोमपृष्ठस्तम् ।
स जेन्द्रो नोऽस्मदीयस्य पुरोडाशस्य सारभूतं हविर्जुषताम् । सह-
स्वान्बलवानिन्द्रोऽभिमातीः पृतना वैरिसेनाः सर्वा हत्वाऽथावज्जरं
नोऽस्माकं विश्वतः सर्वस्मादभयं कृणहि कुरु ।

पुरोडाशस्य याज्यामाह—

स्तुहि शूरं वज्रिणमर्षतीतम् । अभिमातिहन्तं पुरुहूतं
मिन्द्रम् । य एक इच्छतपतिर्जनेषु । तस्मा इन्द्राय
हविराजुहोत, इति ।

अप्रतिकूलत्वेन प्राप्तमप्रतीतं शूरादिशब्दैर्विशेषितमिन्द्रं हे वागि-
न्द्रिय स्तुहि । योऽयमिन्द्र एक इदेक एव जनेषु सर्गेषु ब्रह्मे शत-
पतिः शतसंख्याकानां देवानां स्वामी तस्मा इच्छाय हे कश्चिज्ज्ञो
हविराजुहोत सर्वतो हुतं कुरुत ।

अथ हविषः पुरोनुवाकयामाह—

इन्द्रा देवानामधिपाः पुरोहितः । दिशां पतिरभव-
द्वाजिनीवान् । अभिमातिहा तविषस्तुविष्मान् ।
अस्मभ्यं चित्रं वृषणं रयिं दातुं (२), इति ।

अयमिन्द्रः सर्वेषां देवानामधिपाः स्वामी सन्पुरोहितो मुख्यत एव
हितकारी दिशां प्राच्यादीनां पतिः पालको वाजिनीवानन्नसमूह-
युक्तोऽभवत् । अभिमातिहा शत्रुघाती । तविषो महान् । तुविष्मान्व-
लवान् । तादृश इन्द्रोऽस्मभ्यं चित्रं मणिमुक्तादिरूपेण नानाविधं
वृषणं कामाभिषर्षणक्षमं रयिं धनं दाददातु ।

अथ हविषो याज्यामाह—

य इमे द्यावापृथिवी महिन्वा । बलेनादृहंहरभिमा-
तिहेन्द्रः । स ना हविः प्रतिगृभ्णातु रातये ।
देवानां देवो निधिपा नो अवधात , इति ।

अभिमातिहा शत्रुघाती य इन्द्रो महित्वा महता बलेनेमे द्यावापृ-
थिव्यावदृहदृढीकृतवान् । स इन्द्रो नोऽस्मभ्यं रातये धनदानाय हविः
प्रतिगृभ्णातु स्वी करोतु । देवानामपि देवः पूज्यः । निधिपाः शङ्खप-
द्मादिनिधीनां पालकः । इन्द्रो नोऽस्मानव्याद्रक्षतु ।

अथ “ इन्द्राय वज्रिणे ललामं प्राशृङ्गम् ” इत्यस्य पशोः सूक्ते
वपापुरोडाशविषयाणां याज्यानुवाक्यानां प्रतीकानि दर्शयति—

अनवस्ते रथं वृष्णे यत्ते । इन्द्रस्य न वीर्याण्यहन्न-
हिम्, इति ।

‘ अनवस्ते रथमश्वाय ’ इति वपायाः पुरोनुवाक्या । ‘ वृष्णे यत्ते
वृषणो अर्कम् ’ इति याज्या । एतच्चोभयम् ‘ इन्द्रं वो विश्वतस्परि ’
इत्यत्र व्याख्यातम् । ‘ इन्द्रस्य नु वीर्याणि प्रवोचम् ’ इति पुरोडा-

श पुरोनुवाक्या । ' अहन्नहिमन्वपः ' इति याज्या । एतच्चो-
भयम् ' आ नो भर भगमिन्द्र ' इत्यत्र व्याख्यातम् ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

इन्द्रो यातोऽवसितस्य राजा । शमस्य च शृङ्गिणो
वज्रबाहुः । सेदु राजा क्षेति चर्षणीनाम् । अरान्न
नेमिः परिता बभूव (३), इति ।

अयमिन्द्रो यातो गच्छतो जङ्गमस्यावसितस्य कचिदवस्थितस्य
स्थावरस्य च राजा स्वामी । किञ्च वज्रबाहुः सेदु स एवेन्द्रः शमस्य
शान्तियुक्तस्य महर्षिवर्गस्य शृङ्गिणः शृङ्गोपेतस्य गवादेरपि चर्ष-
णीनां मनुष्याणामपि राजा भूत्वा क्षेति निवसति । तस्य दृष्टान्तः—
अरान्न नेमिर्यथा रथचक्रस्य परिता वर्तमाना नेमिस्तत्र स्थितानरा-
न्याप्नोति तथाऽयमिन्द्रः परिता बभूव परितस्तानि स्थावरजङ्गमा-
दीनि प्राप्तवान् ।

अथ हविषां याज्यामाह—

अभि सिध्मो अजिगादस्य शत्रून् । वि तिग्मेन
वृषभेणा पुरोमेत् । सं वज्रेणासृजद्वृत्रमिन्द्रः । प्र
स्वां मतिमतिरच्छाशदानः, इति ।

अस्येन्द्रस्य सिध्मः कार्यसाधको वज्रः शत्रून्सर्वानभि सर्वतोऽजि-
गात्प्राप्तवान्हतवानित्यर्थः । तिग्मेन तीक्ष्णेन वृषभेण श्रेष्ठेन वज्रेण
पुरः शत्रूणां पुराणि व्यभेद्विशेषेण भिन्नवान् । अयमिन्द्रो वज्रेण वृत्रं
समसृजत्संसृष्टवान्संसर्गमात्रेण हतवानित्यर्थः । शाशदानः पुनः पुनर्वै-
रिणो विनाशयन्स्वां मतिं स्वकीयां बुद्धिं प्रातिरत्प्रकर्षेण वर्धितवान् ।

अथ " यो भ्रातृव्यवान्स्यात्स स्पर्धमानो वैष्णववारुणीं वशामा-
लभेत " इत्यस्य पशोः सूक्ते वपायाः पुरोनुवाक्यामाह—

विष्णुं देवं वरुणमुतये भगम् । मेदसा देवा वपशः ।

यजध्वं ता नो यज्ञं गतं विश्वधेना । प्रजावदस्मै
द्रविणेह धत्तम्, इति ।

हे देवा दीप्यमाना ऋत्विजो भगं भजनीयं विष्णुं वरुणं च देवमू-
तयेऽस्मद्रक्षणीयं मेदसां मेदोयुक्तया वपया यजध्वं पूजयध्वम् । मेदः-
शब्देन वपायां लेपरूपो मांससार उच्यते । विष्णुवरुणश्चेत्येतौ देवौ
विश्वधेना प्रकर्षेण प्रीणयन्तौ ता तौ युवां नोऽस्मदीयं यज्ञं प्रत्यागत-
मागच्छतम् । आगत्य चेहं कर्मणि प्रजावत्पुत्रपौत्रादियुक्तं द्रविणा
धत्तम् धत्तमस्मात्संपादयतम् ।

अथ वर्षीयां याज्यामाह—

मेदसा देवा वपया यजध्वम् । विष्णुं च देवं वरुणं
च रात्रिम् (४) । ता नो अमीवा अपवाध-
मानौ । इमं यज्ञं जुषमाणावुपेतम्, इति ।

हे देवा ऋत्विजो रात्रिं फलस्य दातारं विष्णुं च वरुणं च देवं
मेदोयुक्तया वपया यजध्वं पूजयत । हे विष्णो वरुण ता तौ युवां
नोऽस्माकममीवा रोगानपवाधमानाविमं यज्ञं सेवमानावुपेतं समी-
पमागच्छतम् ।

अथ पुरोडाशस्य पुरानुवाक्यामाह—

विष्णुवरुणा युवमध्वराय न । विरो जनाय महि
शर्म यच्छतम् । दीर्घप्रयज्य हविषा वृधाना ।
ज्योतिषाऽरातीर्दहतं तमाशंसि, इति ।

हे विष्णुवरुणौ युवां नोऽस्मदीयाशध्वराय यज्ञाय विशं करप्र-
दाय प्रजाये जनाय पुत्रपौत्रादिरूपाय मनुष्याय महि शर्म महत्सुखं

यच्छतम् । दीर्घप्रयज्यू चिरं प्रकर्षेण यष्टव्यौ, हविषा वृधानाऽतिशयेन वर्धमानौ ज्योतिषा भवदीयेन तेजसाऽरातीः शत्रंस्तमांस्यन्धकारांश्च दहतम् ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

ययोरोजसा स्कभिता रजांसि । वीर्येभिर्वीरतमा
शविष्ठा । या पत्येते अप्रतीता सहोभिः । विष्णू अग-
न्वरुणा पूर्वहूतौ (५), इति ।

ययंविष्णुवरुणयोरोजसा बलेन रजांसि रजनात्मकानि पृथिव्या-
दिस्थानानि स्कभिता स्तम्भितानि दृढीकृतानीत्यर्थः । वीर्येभिस्तत्त-
द्युद्धगतैः पराक्रमैर्वीरतमास्त्यन्तं शूरा शविष्ठाऽतिशयेन बलवन्तौ यौ
विष्णुवरुणौ सहोभिर्बलैरप्रतीतौ सन्तौ प्रतिकूलरहितौ पत्येते ऐश्वर्यं
प्राप्नुतः । तौ विष्णुवरुणश्चेत्येतौ पूर्वहूतौ प्रथममाहूतौ युवामगन्ता-
गच्छतम् ।

अथ हविषः पुरानुवाक्यामाह—

विष्णूवरुणावभिशस्तिषा वांम् । देवा यजन्त हविषा
घृतेन । अपामीवां रक्षसश्च । अथा धत्तं यज-
मानाय शं योः, इति ।

देवा ऋत्विजां हे विष्णुवरुणावभिशस्तिषाऽपवादात्पातारौ वां युवा
घृतेन हविषा घृतयुक्तेन पश्वङ्गलक्षणेन हविषा यजन्त पूजयन्तु ।
अमीवां रोगं रक्षसश्च सक्षांस्यप्यपसेधतं निराकुरुतम् । अथानन्तरं
यजमानाय शमिष्टप्राप्तिनिमित्तं सुखं योरनिष्टवियोगं च धत्तं संपा-
दयतम् ।

अथ हविषो याज्यामाह—

अहोमुचां वृषभा सुप्रतूती । देवानां देवतमा
शविष्ठा । विष्णूवरुणा प्रतिहर्यः नः । इदं नरा

प्रयत्नमूतये हविः, इति ।

हे विष्णुवरुणौ नरा पुरुषश्रेष्ठौ युवां नोऽस्माकमूतये रक्षणाय प्रयत्नं प्रकर्षेण समर्पितामिदं हविः प्रतिहर्यतं कामयतम् । कीदृशौ युवामंहोमुचा पापान्मांचयितारौ । वृषभा श्रेष्ठौ । सुप्रतूर्ती सुष्ठु वैरिणां हिंसकौ । देवानां मध्ये देवतमाऽतिशयेन दीप्तिमन्तौ । शविष्ठाऽतिशयेन शक्तिमन्तौ ।

अथ “ द्यावापृथिव्यां धेनुमालभेत ज्योगपरुद्धः ” इत्यस्य पशोः सूक्ते वपायाः पुरोनुवाकयामाह—

मही नु द्यावापृथिवी इह ज्येष्ठे । रुचा भवताम्
शुचयद्भिरर्कैः (६) । यत्सीं वरिष्ठे बृहती विमि-
न्वन् । नुवद्भ्योऽक्षा पप्रथानेभिरैवैः, इति ।

द्यावापृथिवी देवते अर्कैरस्मदीयैरर्चनीयैस्तुष्टे सत्याविह भवतामस्मिन्कर्मणि तिष्ठताम् । कीदृश्यौ द्यावापृथिव्यौ मही महत्यौ । नु प्रसिद्धे । रुचा स्वकीयेन तेजसा ज्येष्ठे अत्यन्तप्रशस्ते । कीदृशैरर्कैः शुचयद्भिरस्मत्पापं शोधयद्भिः । यद्ये द्यावापृथिव्यौ सीं फलसीमानं विमिन्वन्निश्चितवत्यौ ते द्यावापृथिव्याविति पूर्वत्रान्वयः । कीदृश्यौ वरिष्ठे गुणैरत्यन्तश्रेष्ठे । बृहती स्वरूपेण विस्तृते । पप्रथानेभिरतिप्रथितैः प्रसिद्धैरंवेरागमनैर्नुवद्भ्यः ऋत्विक्पुरुषयुक्तेभ्यां यजमानेभ्यांऽक्षा प्रत्यक्षत्वेनावस्थिते पुनः पुनरागत्य भक्तजनानां दृश्ये भवत इत्यर्थः ।

अथ वपाया याज्यामाह—

प्र पूर्वजे पितरा नव्यसीभिः । गीर्भिः कृणुध्वं सदनं
ऋतस्य । आ नो द्यावापृथिवी दैव्येन । जनेन
यातं मही वां वरूथम्, इति ।

पूर्वजे सृष्ट्यादावुत्पन्ने पितरा मातापितृस्थानीये द्यावापृथिव्यौ नव्यसीभिरत्यन्तनूतनाभिर्गीर्भिः स्तुतिभिस्तुष्टे सत्यावृतस्य यज्ञस्य संबन्धिनी सदनं निवासाय द्वे स्थानं कृणुध्वं कुरुताम् । प्रशब्दः सदनविशेषणं प्रकृष्टे स्थाने इत्यर्थः । हे द्यावापृथिव्यौ दैव्येन दिवि

भवेन जनेन सह वां युवयोः संबन्धि महि वरूथं प्रौढं यागगृहं प्रत्या-
यातमागच्छतम् ।

अथ पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

स इत्स्वपा भुवनेष्वास । य इमे द्यावापृथिवी
जजान । उर्वी गर्भीरे रजसी सुमेके । अवंशे
धीरः शच्या समैरत् (७), इति ।

यः प्रजापतिरिमे द्यावापृथिव्यौ जजानोत्पादयामास । स इत्स एव
प्रजापतिर्भुवनेषु लोकेषु मध्ये स्वपा आस । अपःशब्दः कर्मवाची ।
शोभनव्यापारो बभूवेत्यर्थः । कीदृश्यौ द्यावापृथिव्यावुर्वी स्वरूपेण
विस्तरिणी । गर्भीरे गुणैर्गर्भीरं । रजसी रज्जनात्मिकं सुमेके सुनि-
र्मणि । अवंशे कश्यपभरद्वाजादिगोत्ररूपवंशरहिते सर्वेभ्यो महर्षिभ्यः
पूर्वमुत्पन्नत्वान्नास्ति तयोः कश्चिद्वंशः । तादृश्यौ द्यावापृथिव्यौ धीरो
धीमान्प्रजापतिः शच्या स्वकीयया शक्त्या समैरत्संयोजितवान् ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

भूरिं द्वे अचरन्ती चरन्तम् । पद्वन्तं गर्भमपदी
दधाते । नित्यं न सूनुं पित्रोरुपस्थे । तं पिपृत
रोदसी सत्यवाचम्, इति ।

द्वे द्यावापृथिव्यौ गर्भं सर्वप्राणिरूपं दधाते धारयतः । कीदृश्यौ
द्वे अचरन्ती क्वाप्यविचरन्त्यौ स्थिरे इत्यर्थः । अत एवापदी पादरहिते
न हि गमनाभावे पादयोरस्ति कश्चिदुपयोगः । कीदृशं गर्भं भूरिं
देवतिर्यगादिरूपेण बहुविधम् । चरन्तं जङ्गमत्वेन संचारयुक्तम् ।
अत एव पद्वन्तं पादयुक्तम् । तत्र दृष्टान्तः—पित्रोरुपस्थे मातापित्रो-
रुत्सङ्गो नित्यं न सूनुं पुत्रमिव सर्वदा वर्तमानम् । हे रोदसी द्यावा-
पृथिव्यौ सत्यवाचमवितथवाग्युतं देवादिरूपं गर्भं पिपृतं पालयतम् ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

यावत्पृथिवी सत्यमस्तु । पितर्मातर्यदिहोपब्रुवे

धाम् । भूतं देवानामवमे अवोभिः । विद्यामेषं
वृजनं जीरदानम्, इति ।

हे पितर्युलोक हे मातः पृथिवि वां युवामभिलक्ष्येह कर्मणि यद्व-
चनमहमुपब्रुवे हे द्यावापृथिव्याविदं मदीयं वचनं सत्यमस्तु । किं
तद्वचनमिति तदुच्यते—अवोभिरस्मदीयरक्षणैः सह देवानां सर्वेषा-
मवमे भूतं युवां रक्षके भवतम् । वयमपि भवत्प्रसादादिषमन्नं वृजनं
पापवर्जितं जीरदानुं जीवनस्य दातारं विद्याम लभेम ।

हविषो याज्यामाह—

ऊर्षी पृथ्वी बहुले दूरे अन्ते । उपब्रुवे नमसा यज्ञे
अस्मिन् । दधाते ये सुभगे सुप्रतूर्ती । द्यावा रक्षत
पृथिवी नो अश्वात्, इति ।

ऊर्षी गुणैरधिके पृथ्वी स्वरूपेण विस्तीर्णे बहुले भोगैः प्रभूते
दूरे अन्ते सर्वेषां दूरवर्तिन्यौ समीपवर्तिन्यौ च सर्वत्र विद्यमानत्वात् ।
तादृश्यौ द्यावापृथिव्यावभिलक्ष्याहमस्मिन्यज्ञे नमसा नमस्कारेण
युक्तमुपब्रुवे किञ्चिद्विज्ञापनं ब्रवीमि । किं तद्विज्ञापनमिति तदुच्यते—
ये द्यावापृथिव्यौ सुभगे सौभाग्ययुक्ते सुप्रतूर्ती सुष्ठु शत्रुहिंसके
दधाते जगद्गर्भं धारयतस्ते द्यावापृथिवी युवामुभे नोऽस्मानश्चाद्रक्ष-
तमभवनमसद्भावो विनाशस्तस्माद्विनाशात्पालयतम् ।

अथ “ ओषधीभ्यो वेहतमालभेत प्रजाकामः ” इत्यस्य पशोः
सक्ते क्रमेण वपापुरोडाशहविषां षट्प्रतीकानि दर्शयति—

या जाता ओषधयोऽतिविश्वाः परिष्ठाः । या ओ-
षधयः सोमं राज्ञिरिश्वावतीः सोमवतीम् । ओष-
धीरिति मातरोऽन्या देो अन्यामवतु, इति ।

हविर्नो दाद्धभूव रातिं पूर्वहूतावैकैरैरदस्मिन्पञ्च च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टकेऽष्टमा-
ध्याये चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

‘ या जाता ओषधयः ’ इति वपायाः पुरोनुवाक्या । ‘ अति-
विश्वाः परिष्ठास्तेन इव ’ इति याज्या । ‘ या ओषधयः सोम राज्ञीः ’
इति पुरोनुवाक्या । ‘ अश्वावतीः सोमवतीम् ’ इति याज्या ।
“ ओषधीरिति मातरः ” इति हविषः पुरोनुवाक्या । ‘ अन्या वो
अन्यामवतु ’ इति याज्या । एतत्सर्वं “ या जाता ओषधयो देवेभ्य-
स्त्रियुगं पुरा ” इत्यस्मिन्ननुवाके व्याख्यातम् ।

अत्र विनियोगसंग्रहः--

इन्द्रस्तरस्वानित्येतदभिमातिघ्न ऐन्द्रके ।

अनवो वज्रयुक्तैन्द्रे वशायां विष्णुमित्यदः ॥

मही द्यावापृथिव्यासां या जाता वेहतीष्यते ॥ १ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डेऽष्टमप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

अथाष्टमे पञ्चमोऽनुवाकः ।

चतुर्थेऽनुवाकेऽभिमातिहैन्द्रपश्वादीनां सूक्तान्यभिहितानि । पञ्चमे
त्वैन्द्राग्निपश्वादीनां सूक्तान्यभिधीयन्ते । तत्र “ ऐन्द्राग्रं पुनरुत्सृष्टमा-
लभेत ” इत्यस्य पशोः सूक्ते षण्णामप्यृचां प्रतीकानि दर्शयति--

शुचिं नु स्तोमं श्रथद्वृत्रम् । उभा वामिन्द्राग्नी

प्रचर्षणिभ्यः । आवृत्रहणा गीर्भिर्विप्रः, इति ।

‘ शुचिं नु स्तोमं नवजातम् ’ इति वपायाः पुरोनुवाक्या । सा च
‘ उभा वामिन्द्राग्नी ’ इत्यत्र व्याख्याता । ‘ श्रथद्वृत्रमुत सनोति ’
इति वपाया याज्या । सा चेन्द्राग्नी रोचना दिव इत्यत्र व्याख्याता ।
‘ उभा वामिन्द्राग्नी ’ इति पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्या । ‘ प्रचर्षणिभ्यः ’
इति याज्या । ‘ आवृत्रहणा वृत्रहाभिः ’ इति हविषः पुरोनुवाक्या ।
‘ गीर्भिर्विप्रः प्रमातिम् ’ इति याज्या । एतच्चोभयं पाशुकहौत्रे
व्याख्यास्यते ।

अथ “ ब्राह्मणस्पत्यं तूवरमालभेत ” इत्यस्य पशोः सूक्ते वपायाः
पुरोनुवाक्यामाह--

ब्रह्मणस्पते त्वमस्य यन्ता । सूक्तस्य बोधि तनयं
च जिन्व । विश्वं तद्भद्रं यदग्नि देवाः । बृहद्वरेम
विदथे सुवीराः, इति ।

ब्रह्मणो मन्त्रजातस्य पतिः पालकः कश्चिद्देवो हे ब्रह्मणस्पते त्वम-
स्यास्माभिः पठ्यमानस्य सूक्तस्य यन्ता नियामकोऽतो बोध्येतस्य
सूक्तस्य तात्पर्यं बुध्यस्व । ततस्तनयं च त्वत्पुत्रसमानं च मां जिन्व
प्रीणय । देवा युष्मदादयो विश्वमवन्तीति यदस्ति तद्भद्रं कल्याणम्,
अतो रक्षार्थं सुवीराः शोभनापत्ययुक्ता वयं विदथे यज्ञे बृहत्प्रौढं
स्तोत्रं वदेम ।

अथ वपाया याज्यामाह—

स ई० सत्येभिः सखिभिः शुचिभिः । गोधायसं वि
धनसैरतर्दत । ह्यणस्पतिर्वृषभिर्वराहैः (१) ।
घर्मस्वेदेभिर्द्रविणं व्यानद्, इति ।

स ई स एव ब्रह्मणस्पतिर्गोधायसं गोभूमेर्धारकं प्रतिपक्षिणं राजानं
व्यतर्दद्विशेषेण हिंसितवान् । कैः सहितः सखिभिः स्नेहयुक्तैः । की-
दृशैः सखिभिः सत्येभिः सत्यवादिभिः शुचिभिः शुद्धियुक्तैर्धनसैर्हवि-
र्लक्षणस्य धनस्य दातृभिः । ईदृशैर्ऋत्विग्भिः पूजितो ब्रह्मणस्पतिर्वि-
रोधिनां विनाशयतीत्यर्थः । न केवलमनिष्टं निवारयति किंत्विष्ट-
मपि प्रापयति । कथमिति तदुच्यते—अयं ब्रह्मणस्पतिर्वृषभिर्वृषण-
शीलैर्घर्मस्वेदेभिर्घर्मनिमित्तस्वेदयुक्तपुरुषसदृशैर्वराहैर्मैघैर्द्रविणं सस्य-
निष्पत्तिरूपं धनं व्यानद्विशेषेण व्याप्तवान् । वारिवाहशब्दस्य वर्ण-
व्यत्ययेन वराह इति प्रयोगः । यथा घर्मसंतप्ताः पुरुषाः स्विद्यन्ति
तथा मैघदेहा ब्रह्मणस्पतिना प्रेरिता जलं स्त्रावयन्तीत्यर्थः ।

अथ पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

ब्रह्मणस्पतेरभ यथा वशम । सत्यो मनुर्महि-

कर्मा॑ करिष्य॒तः । यो॒ गा॒ उ॒दा॒ज॒त्स॒ दि॒वे वि॒ चा॒भ-

ज॒त् । म॒ही॒व॒ री॒तिः॒ श॒व॒सा॒ स॒र॒त्पृ॒थ॒क्, इति॑ ।

अस्य ब्रह्मणस्पतेः सर्वं जगद्यथा वशमभवद्येन प्रकारेणायमिच्छति तथैव प्रवर्तते । महिकर्मा जगन्नियमनरूपं महान्तं व्यापारं करिष्यतो ब्रह्मणस्पतेर्मन्युः सत्यांऽवितथः कां पस्तस्मादंतदिच्छानुसारेण जगत्प्रवर्तते । जगत एतदधीनत्वमेव स्पष्टी क्रियते—गोशब्दांऽत्र जलवाची । य आदित्यो गा उदाजदधर्मकाले जलानि स्वराश्मिभिर्भूष्या ऊर्ध्वं स्वीकृतवान्स आदित्यः पुनरपि दिवे दिवः सकाशाद्यभजद्विशेषेण विभागं कृत्वा वृष्टिकाले जलं प्रेरितवान् । योऽयं धर्मकाले जलस्वीकारो यश्च वृष्टिकाले पुनरपि जलस्य परित्याग एतत्सर्वं जगद्व्यवहारस्यापलक्षणम् । ब्रह्मणस्पतेरीदृशी रीतिर्महीव जगन्नियमनप्रकारो महानेष भूत्वा शवसा तदीयबलेन पृथक्सरद्बहुधा प्रवर्तते ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

इ॒न्धा॑नो अ॒ग्निं ध॑नवद्वन॒ष्यतः॑ । कृत॒ब्र॒ह्मा॒ शू॒शु॒व-

द्वा॒त॒ह॒व्य॒ इत् । जा॒तेन॑ जा॒तमा॒ति॒ सृ॒त्प्र॒सृ॒त्स॒ते । यं

यं यु॒जं कृ॒णु॒ने ब्र॒ह्म॒ण॒स्पतिः॑, इति॑ ।

ब्रह्मणस्पतिर्देवो यं यं यजमानं युजं कृणुंत कर्मानुष्ठानयुक्तं कुरुते, असावसौ यजमानोऽग्निमिन्धानः प्रदीपयन्वनुष्यतः स्वात्मानं हिंसीष्यतः शत्रून्वनवद्वनुयात्प्रातिहिंस्यात् । स च यजमानः कृतब्रह्मा संस्कृतमन्त्रो रातहव्य इदत्तहविष्क एव भूत्वा शूशुवदातिशयेन वर्धते । अयं यजमानः सृत्प्रसृतं जातं वैरिणां जन्म जातेन स्वकीयेन जन्मनाऽतिप्रसंसतेऽतिशयेन प्रसंसयत्ययः करोतीत्यर्थः ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

ब्र॒ह्म॒ण॒स्पते॑ सु॒य॒मस्य॑ वि॒श्व॒हा॑ (२) । रा॒यः

स्या॑म॒ र॒थ्यो॑ वि॒व॒स्वतः॑ । वी॒रेषु॑ वी॒रा॒श्च॑

उपपृङ्ग्धि नस्त्वम् । यदीशानो ब्रह्मणा वेभि मे
हवम्, इति ।

हे ब्रह्मणस्पते सुयमस्य सुष्ठु नियामकस्य विवस्वतः शत्रून्विनाश-
यतस्तव प्रसादाद्विश्वहा सर्वेष्वहःसु रायो धनयुक्ता रथ्यो रथयुक्ताः
स्याम । त्वं तु नोऽस्मदीयेषु वीरेषु पुत्रेषु वीरान्परकीयान्पुत्रानुपपृङ्-
ध्युक्षणीत्वेन संपृक्तान्कुरु । यद्यदेशानांऽस्मत्स्वामी त्वं ब्रह्मणा मन्त्रेण
युक्तं मे हवं मदीयं हविर्वेषि प्राप्नोषि, तदेतत्सर्वं कुर्विति पूर्वत्रान्वयः ।

अथ हविषो याज्यामाह—

स इज्जनेन स विशा स जन्मना । स पुत्रैर्वाजं
भरते धना नृभिः । देवानां यः पितरं माविशति ।
श्रद्धामना हविषा ब्रह्मणस्पतिम्, इति ।

योऽयं यजमानो देवानां पितरं पालकं ब्रह्मणस्पतिं श्रद्धामनाः
श्रद्धायुक्तेन मनसा ध्यायन्, हविषा दीयमानेनाऽऽविवासति सर्वतो
विशेषेणाऽऽच्छादयति प्रभूतं हविर्ददातीत्यर्थः । स इत्स एव यजमानो
जनेन स्वकीयेन सह वाजं भरतेऽन्नं पोषयति । स इज्जनेनेत्युक्तमेव
प्रपञ्चयति—स विशा स यजमानः करप्रदया प्रजया सह वाजं
भरते । स जन्मना स यजमानो जातेन सहादरेण युक्तो वाजं भरते ।
तथा स यजमानः पुत्रैः सह वाजं भरते । तथा स यजमानो नृभिर-
न्यैर्मनुजैः सह धना भरते मणिमुक्तादीनि धनानि संपादयति ।

अथ “ पौष्णः श्याममालभेतान्नकामः ” इत्यस्य पशोः सूक्ते
तिसृणामृचां प्रतीकानि दर्शयति—

यास्ते पूषन्ना वा अन्तः । शुक्रं ते अन्यत्पूषेमा
आशाः, इति ।

‘ यास्ते पूषन्ना वा अन्तः ’ इत्येषा वपायाः पुरोनुवाक्या । सा
च ‘ यज्ञो राये ’ इत्यनुवाके व्याख्याता । ‘ शुक्रं ते अन्यद्यजतं ते
अन्यत् ’ इति वपाया याज्या । सा च ‘ अग्ने यं यज्ञम् ’ इत्यत्र
व्याख्याता । ‘ पूषेमा आशाः ’ इति पुरांडाशस्य पुरांनुवाक्या । सा
च ‘ जुष्टो दमूनाः ’ इत्यनुवाके व्याख्याता ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

प्रपथे पथामंजनिष्ठ पूषा (३) । प्रपथे दिवः

प्रपथे पृथिव्याः । उभे अभि प्रियतमे सधस्थे ।

आ च परा च चरति प्रजानन्, इति ।

पूषा पोषकोऽयमादित्यः पथामन्तरिक्षवर्तिनां मार्गाणां मध्ये प्रपथे प्रकृष्टमार्गेऽजनिष्ठावस्थितः । तथा दिवो द्युलोकस्य संबन्धिनि प्रपथे प्रकृष्टमार्गेऽजनिष्ठ । तथा हि पृथिव्याः संबन्धिनि प्रपथेऽजनिष्ठ । प्रियतमे अतिशयेन प्रीतिमत्यौ सधस्थं परस्परं सहैवावस्थिते उभे द्यावापृथिव्यावभिलक्ष्यायं पूषा प्रजानन्यजमानेन कृतं कर्म तत्फलं च प्रकर्षेण विद्वानाचरति च पराचरति चाऽऽगच्छति पुनर्गच्छति च । यजमानकृतस्य कर्मणः साक्षी भूत्वा लोकयोरुभयोरपि गमना-गमने करोतीत्यर्थः ।

अथ हविषः पुरानुवाक्यामाह—

पूषा सुबन्धुर्दिव आपृथिव्याः । इडस्पतिर्मघवा दस्म-

वर्चाः । तं देवासो अददुः सूर्यायै । कामेन कृतं

तवसं स्वञ्चम्, इति ।

अयं पूषा दिवा द्युलोकवर्तिनो जनस्य बन्धुः । आपृथिव्याः पृथिवीलोकवर्तिनश्च जनस्य बन्धुः । इडस्पतिरन्नस्य पालकः । मघवा धनवान् । दस्मवर्चा दर्शनीयतेजास्तं पूषणं देवास इन्द्रादयः सर्वे देवाः सूर्यायै विवाहदेवताया अददुर्दत्तवन्तः । सूर्या च देवता विवाहप्रकरणे—“ सूर्या यः प्रत्यक्षम् ” इत्यादिमन्त्रेषु प्रसिद्धा । कीदृशं पूषणं कामेन कृतं भोगेच्छया प्रेरितं तवसं महान्तं स्वञ्चं शोभनगतिम् ।

अथ हविषो याज्यामाह—

अजाश्वः पशुपा वाजवस्त्यः । धियंजिन्वो विश्वे

भुववे अर्पितः । अष्टां पूषा शिथिरामुद्वरीवृजत्

(४) । संचक्षाणो भुवना देव ईयते, इति ।

यः पूषा सोऽयमजाश्वोऽश्वस्थाने रथे बध्यत इत्यर्थः । पशुपाः पशूनां पालयिता । वस्त्यं गृहम् । वाजेनान्नं संपूर्णं गृहं यस्यासौ वाजवस्त्यः । धियं प्राणिनां बुद्धिं जिन्वति प्रीणयतीति धियंजिन्वः । विश्वे भुवने सर्वस्मिँल्लोकंऽर्पितोऽवस्थितः । तादृशः पूषाऽष्टां स्वहस्तेऽवस्थितामायुधविशेषरूपामारां शिथिरां शिथिलां कृत्वोद्वरीवृजदुद्धृत्य वर्जितवान्परित्यक्तवान् । मदमत्तानां गजानां निवारिका येयं दीर्घदण्डा सेयमारा । सा च पूष्णा हस्ते वर्तते । तथा च बह्वृचा आमनन्ति—“ यां पूषन्ब्रह्मचोदनीमारां विभर्ण्याघृणः ” इति । ‘या ते अष्टा ’ इति मन्त्रान्तरे समाप्नानादारैवाष्ट्राऽस्मदनुग्रहार्थं भयहेतुमारां वर्जितवानित्यर्थः । स देवः पूषा भुवना संचक्षाणो लोकान्सम्यक्प्रकाशयन्नीयते चेष्टते ।

अथ “ मारुतं पृश्निमालभेतान्नकामः ” इत्यस्य पशोः सूक्ते वपायाः पुरोनुवाक्यामाह—

शुचीं वो हव्या मरुतः शुचीनाम् । शुचिं हिनो-

म्यध्वरं शुचिभ्यः । ऋतेन सत्यमृतसापं आयन् ।

शुचिजन्मानः शुचयः पावकाः, इति ।

हे मरुतः शुचीनां शुद्धानां वो यष्माकं शुची हव्या शुद्धानि हवींषि हिनोमि प्रापयाभीत्यर्थः । तथा शुचिभ्यो मरुद्भ्यः शुचिं शुद्धमध्वरं हिंसारहितं कर्म हिनोमि संपादयामि । ऋतसापो यज्ञसमवायिनो मरुत ऋतेन यज्ञेन सत्यमवितथं फलभायन्प्रापितवन्तः । कीदृशा मरुतः शुचिजन्मानः शुद्धेन जन्मना युक्ताः । शुचय आचरणेनापि शुद्धाः । पावका इतरेषां शोधकाः ।

अथ वपाया याज्यामाह—

प्र चित्रमर्कं गृणते तराय । मारुताय स्वतवस्ते

भरध्वम् । ये सहांसि सहसा सहन्ते । रेजते अग्ने
पृथिवी मखेभ्यः, इति ।

हे ऋत्विजो मारुताय मरुतां संघातायार्कमर्चनं प्रभरध्वं प्रकर्षेण
संपादयत । कीदृशमर्कं चित्रं नानाविधम् । कीदृशाय मारुताय
गृणतेऽस्माद्धितं ब्रुवते । तुराय सेनायुक्ताय । स्वतवसे स्वतःसिद्धबल-
युक्ताय । ये मरुतः सहांसि परकीयबलानि महसा स्वकीयबलेन
सहन्तेऽभिभवन्ति । हेऽग्ने मखेभ्यो यागस्वामिभ्यस्तेभ्यो मरुदभ्यः पृ-
थिवी रेजते कम्पते, अतस्तच्छान्त्यर्थं हविः प्रदातव्यमित्यभिप्रायः ।

अथ पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

अ॒श्वेभ्यो मरुतः स्वादयो॑ वः (५) । वक्षःसु रुक्मा

उप॑शि॒श्रियाणाः । वि विद्युता॑ न व्यु॑ष्टिभी॑ रुचा॒नाः ।

अनु॑ स्वधामायुधैर्यच्छ॑मानाः, इति ।

हे मरुतो वां युष्माकमंसेषु स्वादयः शत्रून्वादितुं प्रहर्तुं समर्था आयु-
धविशेषा आ सर्वत आरूढाः । वक्षःसु त्वदीयेषु रुक्मा रत्नाभरणवि-
शेषा उपशिश्नियाणा उपत्याऽऽश्रित्य वर्तन्ते । विद्युतो न यथा विद्यु-
त्संपाता रोचन्ते तद्वद्ययं व्युष्टिभिरायुधविशेषैर्व्युष्ट्याख्यैर्विशेषेण
रोचमानाः स्थिताः । तथा च मन्त्रान्तरम्—“ यत्कीडथ मरुत ऋष्टि-
मन्तः ” इति । ऋष्टिविशिष्टत्वाद् व्युष्टय इत्युच्यन्ते । तथा स्वकीयै-
रायुधैः स्वधां परकीयमन्नं जग्ध्वाऽनुयच्छमाना अनुदिनमस्मभ्यं
ददतोऽवास्थिताः ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

या वः शर्म॑ शशमा॒नाय॑ सन्ति । त्रिधा॒तूनि॑ दाशुषे॑

यच्छ॑ताधि । अ॒स्मभ्यं॑ तानि॒ मरुतो॑ वि॒यन्त॑ ।

रयिं नो धत्त वृषणः सुवीरम्, इति ।

हे मरुतो वो युष्माकं या शर्म यानि शरणानि गृहाणि शशमानाय सन्ति शंसनं कुर्वते यजमानाय दातुं संपादितानि तानि गृहाणि त्रिधातूनि, अशनं पानं खादनमित्येतानि त्रीणि धारयन्तीति त्रिधातूनि । तदेतन्नयमन्यत्राऽऽम्नायते— “ त्रेधा विहितं वा इदमन्नमशनं पानं खादः ” इति । एतैस्त्रिविधैरन्नैरुपेतानि गृहाणि दाक्षुषे हविर्दत्तवते यजमानायाधियच्छताऽऽधिक्येन धत्त । हे मरुतोऽस्मभ्यमपि तानि गृहाणि वियन्त विशेषेण यच्छत । वृषणः कामानां वार्षितारो यूयं रयिं धनं सुवीरं सुष्ठु वीरपुत्रयुतं धत्त संपादयत ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

इमे तुरं मरुतो रामयन्ति । इमे सहः सहस्रं आनमन्ति । इमे शंसं वनुष्यतो निषान्ति (६) । गुरुद्वेषो अररुषे दधन्ति, इति ।

इमं मरुतो तुरं तूर्णं रामयन्त्यस्मान्क्रीडयन्ति । इमे मरुतः सहस्रो बलवतः शत्रोः सहो बलमानमन्त्यानतं कुर्वन्ति विनाशयन्तीत्यर्थः । इमे मरुतः शंसं शंसितारं यजमानं वनुष्यतो हिंसितुः शत्रोः सकाशान्निषान्ति नितरां रक्षन्ति । अररुषे हविष्प्रदानमकुर्वते नास्तिकाय गुरुद्वेषो महान्तं द्वेषं दधन्ति कुर्वन्ति ।

अथ हविषो याज्यामाह—

अरा इवेदचरमा अहे । प्र प्रजायन्ते अकवा महोभिः । पृश्नेः पुत्रा उपमासो रभिष्ठाः । स्वया मत्या मरुतः संमिमिक्षुः, इति ।

अरा इवेद्यथा रथचक्रस्याराः सर्वतो वर्तमाना अचरमाः प्रथमचरमभावरहितास्तथैवैते मरुतः सर्वे सहोत्पन्नत्वात्प्रथमचरमभावरहिताः । अहेव यथा वाऽहानि षष्टिघटिकात्मकानि न्यूनाधिकभावरहितानि तथैवैते मरुतश्चलनस्वभावेन समानत्वादुत्तमाधमभावरहिताः ।

ते च मरुतोऽकवा अकुत्सिता महोभिः स्वकीयैर्माहात्म्यैः प्र प्रजा-
यन्तेऽतिशयेन प्रकृष्टाः संपद्यन्ते । ते च मरुनः पृश्नेः पुत्रा गोरूपायाः
पृश्निदेवताया अपत्यानि । उपमासः सर्वेषामुत्तमवस्तूनामुपमारूपा
एव । रभिष्ठा अतिशयेन वेगेन युक्ताः । ते च मरुतः स्वया मत्या
स्वकीयया बुद्ध्या संमिमिक्षुः सम्यङ्गोहनं वृष्टिजलं दत्तवन्तः ।

अथ “ऐन्द्रमरुणमालभेतेन्द्रियकामः” इत्यस्य पशोः सूक्ते वपायाः
पुरोनुवाक्यामाह—

अनु ते दा॒यि म॒ह इन्द्रि॒याय॑ । स॒त्रा ते॒ विश्व॒मनु
वृ॒त्रह॑त्ये । अनु क्ष॒त्रम॒नु स॒हो य॑जत्र । इन्द्रं दे॒वेभि॒-
रनु ते नृ॒षह्ये॑, इति ।

हे इन्द्र ते तवेन्द्रियायेन्द्रियाभिवृद्धश्चर्यं महे महती पूजाऽनुदाय्य-
नुक्रमेण दत्ता । अथवा महे महत इन्द्रियाय यदनुकूलं तद्वत्तम् ।
तथा वृत्रहत्ये वृत्रवधे सति ते तुभ्यं सत्रा साकं सर्वैर्देवैर्मिलित्वा
विश्वमनुदत्तम् । यदा वृत्रवधं कृतवानसि तदा तव विश्वस्वामित्वं
सर्वैर्देवैरङ्गीकृतमित्यर्थः । हे यजत्र पूजार्हेन्द्र क्षत्रं क्षत्रियजातिरनुदत्ता
सर्वक्षत्रियस्वामित्वं तुभ्यं दत्तमित्यर्थः । तथा सहो बलमनुदत्तम् ।
नृषह्ये मनुष्याणामभिभवं प्राप्ते देवेभिस्ते तुभ्यमनुदत्तम् । तद्रक्षणमिति
शेषः ।

अथ वपाया याज्यामाह—

य इन्द्र शुष्मो मघवन्ते अस्ति (७) । शिक्षा
सखिभ्यः पुरुहूत नृभ्यः । त्वं हि दृढा मघवान्वि-
चेताः । अपावृधि परि तिं न राधः, इति ।

हे मघवन्धनवन्निन्द्र ते तव यः शुष्मो बलमस्ति तद्धे पुरुहूत
सखिभ्यस्त्वयि स्निग्धेभ्यो नृभ्यो मनुष्येभ्यो यजमानेभ्यः शिक्षा
शिक्षितं शुष्मं बलं देहि । हे मघवन्निन्द्र त्वं हि यस्मात्कारणादृढा
बलाधिकयादत्यन्तदृढो विचेता विविधजगदभिज्ञश्च तस्मात्कारणा-
द्वाधोऽन्नमपावृध्यमिवर्धय । परिवृतिं न परिवारमप्यमिवर्धय ।

अथ पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

इन्द्रो राजा जगत्श्वर्षणीनाम् । अधिक्षामि विषुरूपं
यदास्ति । ततो ददातु दाशुषे वसूनि । चोदद्वाध
उपस्ततश्चिदवाक्, इति ।

अयमिन्द्रः कृत्स्नस्य जगतो विशेषतश्चर्षणीनां मनुष्याणां च राजा,
अधिक्षामि क्षमाया भूमेरुपरि विषुरूपं नानाप्रकारं यद्धनमस्ति ततः
सकाशाद्दाशुषे हविर्दत्तवते यजमानाय वसून्यपेक्षितानि धनानि ददातु ।
उपस्तुतो यजमानेन स्तूयमानः सन्नवर्गाभिमुखो भूत्वा राधश्चिदन्न-
मपि चोदत्प्रेरयतु ददात्वित्यर्थः ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

तमु ष्टुहि यो अभिभूत्योजाः । वन्वन्नवातः पुरुहूत
इन्द्रः । अषाढमुग्रं सहमानमाभिः । गीर्भिर्वर्ध
वृषभं चर्षणीनाम्, इति ।

शत्रूणामभिभूतौ शक्तमोजो बलं यस्यासावभिभूत्योजास्तादृशो
य इन्द्रोऽस्ति तमु तमेवेन्द्रं हे वागिन्द्रिय स्तुहि । अयमिन्द्रः पुरुहूतो
बहुभिर्यजमानैराहूतः । अवातो वायुरहितो निश्चल इत्यर्थः । तादृशो
वन्वन्नभिमतप्रदानं कुर्वन्वर्तते । अषाढमन्यैरभिभवितुमशक्यम् । उग्रं
तीव्रम् । सहमानं शत्रूणामभिभवन्तम् । चर्षणीनां वृषभं मनुष्याणां
कामाभिवर्षणहेतुम् । आभिर्गीर्भिर्वेदोक्ताभिः स्तुतिभिर्वर्ध हे वागि-
न्द्रिय वर्धस्व ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

स्थुरस्य रायो बृहतो य ईशे । तमु ष्टवाम विदथे-
ष्विन्द्रम् । यो वायुना जयति गोमतीषु । प्र
धृष्णुया नयति वस्यो अच्छे, इति ।

य इन्द्रः स्थूरस्य स्थूलस्य बहुलस्येत्यर्थः । बृहतो महतोऽनर्घस्येत्यर्थः । तादृशस्य रायो धनस्येशो स्वामी भवति । तमु तमेवेन्द्रं विद्वेषु यज्ञेषु स्तवाम नानाविधैः स्तोत्रैः स्तुतिं कर्त्त्वाम । य इन्द्रो वायुना सहितो गोमतीषु गोमहिषादियुक्तासु परसेनासु जयति जयं प्राप्नोति । धृष्णुया स्वकीयेन धृष्णुत्वेन प्रागल्भ्येन वस्यो वसीयसो धनवत्तमान्पुत्रादीनच्छास्मदाभिमुख्येन प्रकर्षेण नयति ।

अथ हविषो याज्यामार्हं—

आ ते शुष्मो वृषभ एतु पश्चात् । ओत्तराधरागा
पुरस्तात् । आ विश्वतो अभि समेत्वर्षाड । इन्द्रं
द्युम्नं सुवर्ध्वेह्यस्मे (८), इति ।

कराहैर्विश्वहाऽजनिष्ठ पूषाद्वरीवृजत्स्वादयो वः पान्त्यस्त्याभिर्नव च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टकेऽष्टमाध्याये
पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

हे इन्द्र वृषभः श्रेष्ठस्ते तव शुष्मा बलं पश्चादस्मत्तः पश्चिमभाग
एत्वागच्छतु । तथैवोत्तरादुत्तरभागेऽप्यागच्छतु । अधरागधो भागेऽ-
प्यामच्छतु । पुरस्तात्पूर्वभागेऽप्यागच्छतु । विश्वतः सर्वेषु प्रदेशेष्व-
भ्यस्मानभिलक्ष्यार्वाङ्मुखीपवतीं समेतु सम्यक्प्राप्नोतु । हे इन्द्र सुवर्ध-
त्स्वर्गयुक्तं द्युम्नं धनमस्मे धेह्यस्मासु संपादय ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

पुनरुत्सृष्ट ऐन्द्राग्ने शुचिं नु स्तामसूक्तकम् ।

ब्रह्मणस्पत इत्येतद्ब्राह्मणस्पत्यतूपरे ॥ १ ॥

यास्ते पूषन्निति त्वन्नप्रदे श्यामं हि पौष्णके ।

शुची व इति पृश्नौ स्यान्मारुतेऽन्नस्य दांतरि ॥

अनु ते दार्यैन्द्रके स्यादरुणे हीन्द्रियप्रदं ॥ २ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयब्राह्मणभाष्येऽष्टमप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

अथाष्टमे षष्ठेऽनुवाकः ।

पञ्चम पेन्द्राग्रपश्वादीनां सूक्तान्यभिहितानि । षष्ठे सावित्रादिपशू-
मां सूक्तान्यभिधीयन्ते । तत्र “ सावित्रमुपध्वस्तमालभेत ” इत्यस्य
पशोः सूक्ते वपायः पुरोमुवाक्यामाह—

आ दे॒वो या॑तु स॒विता सु॒र॒तनः । अ॒न्त॒रि॒क्ष॒प्रा व॒ह॒-
मा॒नो अ॒श्वैः । ह॒स्त॒ द॒धा॒नो न॒र्या पु॒रू॒णि । नि॒-
श॑यन् च प्रसु॒वन् च॒ भूम॑, इति ।

सविता देव आयात्वागच्छतु । कीदृशः सुरतनः शोभनै रत्नैर्युक्तः ।
अन्तरिक्षप्राः स्वकीयै रश्मिभिरन्तरिक्षं पूरयिता । अश्वैर्वहमानः
स्वकीयैरश्वै रथं वाहयन् । नर्या नरेभ्यो हितानि पुरूणि बहूनि र-
त्नानि यजमानाय दातुं हस्ते दधानः । भूम बहुलं जगत्प्राणिजातं
निवेशयंश्च रात्रौ स्वस्वंगृहेऽवस्थापयन्नपि प्रसुवंश्च दिवसे स्वस्व-
व्यापारेषु प्रेरयन्नपि वर्तत इति शेषः ।

अथ वपाया याज्यामाह—

अ॒भीवृ॑तं क॒शनैर्वि॒श्वरू॑पम् । हि॒र॒ण्य॒श॒म्यं य॒जतो
बृ॒ह॒न्त॑म् । आ॒स्था॒द्र॒थ॒ स॒विता चि॒त्रभा॑नुः ।
कृ॒ष्णा र॒जा॒क्षि॒ त॒वि॒षीं द॒धा॒नः, इति ।

अयं सविता रथमास्थादाकूढवान् । कीदृशं रथं कशनैरभीवृतं क-
शनशब्दः सुवर्णवाची सुवर्णैरभिताऽलंकृतमित्यर्थः । विश्वरूपमनेकै-
राकारैरुपेतम् । हिरण्यशम्यं युगच्छिद्रे प्रक्षेपणीयः काष्ठविशेषः श-
म्या सुवर्णमयीभ्यां शम्याभ्यामुपेतम् । बृहन्तमतिप्रौढम् । कीदृशः स-
विता यजतो यष्टव्यः । चित्रभानुर्बहुविधराश्मियुक्तः । तविषीं स्वकीयं
बलं प्राप्य कृष्णारजांसि दधानः क्वचित्कृष्णानि रूपाणि क्वचिद्रक्ता-
नि रूपाणि धारयन्वर्तते । एतद्रूपास्ताराणामप्युपलक्षणम् । अत एव
च्छन्दागाः—“ असौ वा आदित्यो देवमधु ” इत्येतस्यां मधुविद्यायां—
‘ यदेतदादित्यस्य रोहिणं रूपं यदेतदादित्यस्य शुक्रं रूपं यदेतदादि-
त्यस्य कृष्णं रूपम् ’ इति बहुविधानि रूपाण्यामनन्ति ।

अथ पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

सखा नो देवः सविता सवाय । आसाविषद्वसुपतिर्वसूनि
(१) । विश्रयमाणो अमंतिमुरूचीम् । मर्तभोजनमध
रास्सते न, इति ।

सखा स एव सविता देवो वसुपतिर्धनपतिर्भूत्वा नोऽस्माकं सवाय कर्मानुष्ठा-
नाय वसूनि धनान्यासाविषत्सर्वतः संपादितवान् । किं कुर्वन्—उरूचीं विस्तीर्णां
गतिमपतिमस्मदीयां मन्दप्रज्ञां विश्रयमाणो विपतिषेधन् । अथानन्तरं मर्तभोजनं
मनुष्यैर्भोक्तुं योग्यमन्नं न रासतेऽस्मभ्यं ददाति ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

वि जनाञ्छयावाः शितिपादो अख्यन् । रथः हिरण्यप्र-
उगं वहन्तः । शश्वदिशः सवितुर्दैव्यस्य । उपस्थे विश्वा
भुवनानि तस्थुः, इति ।

श्यावाः श्यामवर्णाः शितिपादः श्वेतैः पादैर्युक्ताः सवितुरथा जनाञ्जन्तून्व्य-
ख्यन्विशेषेण ज्ञापितवन्तः । अश्वेषु गच्छत्सु हि आदित्यो गच्छतीत्येवं जानन्ति ।
कीदृशा अश्वा रथं वहन्तः । कीदृशं रथं हिरण्यप्रउगम्, ईषाम्नयोर्योमः प्रउम
इत्युच्यते, सुवर्णमयः प्रउगो यस्य रथस्य सोऽयं हिरण्यप्रउगस्तम् । दैव्यस्य
देवेभ्यो हितस्य सवितुरुपस्थ उत्सङ्गे दिशः प्राच्याद्या विश्वा भुवनानि पृथि-
व्यादयः सर्वे लोकाश्च शश्वत्तस्थुर्निरन्तरं तिष्ठन्ति । सवितृप्रकाशमध्ये वर्तमान-
मेव तदुत्सङ्गेऽवस्थानम् ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

वि सुपर्णो अस्तरिक्षाण्यख्यत् । गभीरवेपा असुरः
सुनीथः । क्वेदानीं सूर्यः कश्चिकेत । कतमां या रश्मि-
रस्वाऽऽततान (२), इति ।

सुपर्णः पक्षिसदृश आदित्यः । आकाशगामित्वात्पक्षिसादृश्यम् । तादृश आदित्योऽन्तरिक्षाण्याकाशप्रदेशविशेषान्व्यख्याद्विशेषेण प्रकाशितवान् । पृथिव्यन्तरिक्षद्युलोकान्सर्वान्प्रकाशयतीत्यर्थः । कीदृशः सविता गभीरवेपाः, वेपश्शब्दः कर्मवाची, उदयास्तमयलक्षणगभीरकर्मैत्यर्थः । असुरः प्राणप्रदः । अत एवान्यत्राऽऽम्नायते—“ योऽसौ तपन्नुदेति । स सर्वेषां भूतानां प्राणानादायोदेति” इति । सुनीथः प्रशस्तः । एवंभूत आदित्य इदानीं रात्रौ क प्रदेशे वर्तत इत्येवं कश्चिकेत को वा जानाति । अस्य सूर्यस्य रश्मिः कतमां द्यामाततान कं नामाऽऽकाशभागं व्याप्नोतीति को वा जानाति । रात्रौ सूर्यस्य तद्रश्मेश्चावस्थानदेशस्य बुद्धिमद्भिरपि दुर्विज्ञेयत्वादयमचिन्त्यमहिमेत्यर्थः ।

अथ हविषो याज्यामाह—

भगं धियं वाजयन्तः पुरन्धिम् । नराशंसो ग्रास्पतिर्नो
अव्यात् । आऽये वामस्य संगथे रयीणाम् । प्रिया देवस्य
सवितुः स्याम, इति ।

भगं सौभाग्यं धियं सैत्कर्मविषयां प्रज्ञां सवितुः प्रसादाद्वाजयन्तः प्राप्नुवन्तो वर्तामहे । नोऽस्माकं पुरन्धि बहुविषयां प्रज्ञामयं देवोऽव्याद्रक्षतात् । कीदृशोऽयं नराशंसो नरैः शंसनीयः । ग्रास्पतिश्छन्दसां पालयिता । “ छन्दांसि वै ग्राः” इति श्रुत्यन्तरात् । देवपत्न्यो वा ग्राशब्देनाभिधीयन्ते । “उत ग्रा वियन्तु देवपत्नीः” इति मन्त्रवर्णात् । अयशब्द एतव्यं प्राप्तव्यमाचष्टे । आ समन्तादये प्राप्तव्ये रयीणां धनानां संगथे संगमे निमित्तभूते सति वामस्य सर्वेषां वननीयस्य सवितुर्देवस्य वयं प्रियाः स्याम ।

अथ “ वैश्वदेवं बहुरूपमालभेतान्नकामः ” इत्यस्य पशोः सूक्ते वपायाः पुरोनुवाक्यामाह—

आ नो विश्वे अस्क्रा गमन्तु देवाः । मित्रो अर्यमा
वरुणः सजोषाः । भुवन्यथा नो विश्वे वृधासः । करन्तु-
षाहा विथुरं न शवः, इति ।

मित्रोऽर्यमा वरुण इत्याद्याः सजोषाः समानप्रीतयो विश्वे सर्वे देवा अस्क्रा

आभिमुख्येन कर्तारः सन्तो नोऽस्मान्प्रत्यागमन्त्वागच्छन्तु । विश्वे देवा नो वृधासोऽस्मान्वर्धयितारो यथा भुवन्भवन्ति शवोऽस्मदयिं बलं सुषाहा सुषहं परेषामभिभवितुं विश्वं नाचलितं यथा करन्कुर्वन्ति तथाऽस्मानागच्छन्त्विति पूर्वत्रान्वयः ।

अथ वपाया याज्यामाह—

शं नो देवा विश्वदेवा भवन्तु । शं सरस्वती सह धी-
भिरस्तु (३) । शमभिषाचः शमुं रातिषाचः । शं नो
दिव्याः पार्थिवाः शं नो अप्याः, इति ।

विश्वदेवशब्दो वसुरुद्रादिशब्दवद्गणविशेषवाची । विश्वे(श्व)देवाख्या देवा नोऽस्माकं शं सुखहेतवो भवन्तु । सरस्वती देवी धीभिर्बुद्ध्यभिमानिनीभिर्देवताभिः सह शं सुखहेतुरस्तु । अभितः सचन्ते समवर्यन्तीत्यभिषाचो बान्धवास्ते शं सुखहेतवो भवन्तु । रातिर्मित्रं तेन सचन्त इति रातिषाचो मित्रद्वारा संबध्यमानाः पुरुषा उ तेऽपि शं सुखहेतवो भवन्तु । दिवि भवा दिव्याः पृथिव्यां भवाः पार्थिवा अपोऽन्तरिक्षं तत्र भवा अप्याः “ ये देवा दिव्येकादश स्थ ” इत्यत्र पठिता लोकत्रयवर्तिनो देवाः शं सुखहेतवो भवन्तु ।

अथ पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

ये सवितुः सत्यसवस्य विश्वे । मित्रस्य व्रते वरुणस्य
देवाः । ते सौभगं वीरवद्गोमदम्रः । दधातुं द्रविणं चित्र-
मस्मे, इति ।

ये विश्वे देवाः सत्यसवस्य सत्यप्रेरणस्य सवितुर्मित्रस्य वरुणस्य च संबन्धिनि व्रते कर्मणि समागतास्ते सर्वे यूयं सौभगं सौभाग्यममः कर्मविशेषं द्रविणं धनं चास्मे दधातुनास्मासु संपादयत । कीदृशं सौभगं वीरवद्गुहंभिर्वीरैः पुत्रैर्युक्तम् । गोमद्गुहभिर्गोभिर्भुक्तम् । कीदृशं द्रविणं चित्रं मणिमक्तादिभेदेन बहुविधम् ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

अग्ने याहि दुत्यं वारिषेण्यः । देवाँ अच्छा ब्रह्मकृता

गणेन । सरस्वतीं मरुतो अश्विनाऽषः । यक्षि देवान् रत्न-
धेयाय विश्वान् (४), इति ।

हेऽग्ने देवानच्छा देवानभिलक्ष्य दूत्यं याहि दूतकर्म कुरु । वारिषेभ्यो वा
रीरिषः कार्यविघातेनास्मान्मा हिंसीः । कान्देवानभिलक्ष्येति तदुच्यते—ब्रह्म
परिवृढमिदं कर्म करोतीति ब्रह्मकृत्तेन कर्मकारिणा वैश्वदेवगणेन सह सर-
स्वत्यादीन्देवानभिलक्ष्य दूत्यं कृत्वा रत्नधेयाय रत्नसंपादनाय विश्वान्देवान्याक्षि
पूजय ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

द्यौः पितः पृथिवि मातरधुक् । अग्ने भ्रातृवसवो मृडता
नः । विश्व आदित्या अदिते सजोषाः । अस्मभ्यं शर्म
बहुलं वियन्त, इति ।

येयं द्यौस्त्रिद्रूप हे पितस्त्वमधुग्द्रोहरहितः । हे पृथिवि मातरस्त्वमप्यधुक् ।
हेऽग्ने भ्रातस्त्वमप्यधुक् । हे वसवो यूयमप्यद्रुहः । ते यूयमस्माकं द्रोहमनश्च-
रन्तो मोऽस्मान्मृडत सुखयत । हे विश्वे देवा हे आदित्या हेऽदिते यूयं सजोषाः
समानप्रीतयोऽस्मभ्यं बहुलं शर्म सुखं वियन्त विशेषेण यच्छत ।

अथ हविषो याज्यामाह—

विश्वे देवाः शृणुतेमं हवं मे । ये अन्तरिक्षे य उप द्यवि
ष्ठ । ये अग्निजिह्वा उत वा यजत्राः । आसद्यस्मिन्बर्हिषि
मादयध्वम्, इति ।

हे विश्वे देवा मे हवं मदीयमाह्वानं शृणुत । ये यूयमन्तरिक्षे स्थान्तरिक्षलोके
स्थिता ये चोप समीपे पृथिव्यां स्थिता ये च द्यवि दिवि लोके स्थ ये यूयम-
ग्निजिह्वा अग्निद्वारेण हविषः स्वीकर्तार उत वाऽभ्येक्ष्य वा यजत्रा यष्टव्यास्ते
सर्वेऽप्यस्मिन्बर्हिषि याग आसद्योपविश्य मादयध्वं दृप्ता भवत । अस्मानपि
हर्षयत ।

अथ “मित्रावरुणौ दिव्यजुष्टौ” इत्यस्य यशोः सूक्ते पुरोनुवाक्यमाह—

आ वाँ मित्रावरुणा हव्यजुष्टिम् । नमसा देवाववसाऽऽव-
वृत्याम् (५) । अस्माकं ब्रह्म पृतनासु सत्या अस्माकम् ।
वृष्टिर्दिव्या सुपारा, इति ।

मित्रावरुणा हे मित्रावरुणौ देवाववसाऽस्मद्रक्षणेन निमित्तभूतेन वां युवयो-
र्हव्यजुष्टिं हविषः पीतिं नमसा नमस्कारेण सहाऽऽववृत्यां पुनः पुनरावर्तयामि ।
अतो भवत्प्रसन्नादादस्माकं पृतनासु परकीयसेनासु प्राप्तासु ब्रह्म भवदुपार्जितं मन्त्र-
जातं सखाः सहतां परकचित्तेन अभिमन्वतु । किं चास्माकं भवत्प्रसन्नादादिवि
भवा दिव्या वृष्टिः सुपारा सुष्ठु पारयित्री फलं प्राप्स्यन्ती भवतु ।

अथ वसन्त्या माज्यामाह—

युवं वसन्त्यां पिवसा वसन्त्ये । युवोरच्छिद्रा मन्तवो ह सव्यः ।
अवातिरतमनृतानि विश्वा । ऋतेन मित्रावरुणा सचेथे,
इति ।

हे मित्रावरुणौ पिवसाऽतिस्थूलौ युवं यवामुमौ वसन्त्यां बहुविधानि वसाथे
आच्छादयतः । युवोर्युवयोर्मन्तवो मननरूपा अनुग्रहविशेषाः सर्गा भवद्भिः
सृष्टा अच्छिद्रा अच्छिन्ना निरन्तरं भवदनुग्रहादस्मासु वर्तन्त इत्यर्थः । विधा
सर्वाण्यनृतान्धस्मदीयापराधरूपाण्यवातिरतं युवां विनाशितवन्तौ । हे मित्राव-
रुणौ, ऋतेन सत्येन शास्त्रीयमार्गेण सचेथे अस्मान्संयोजयथः ।

अथ पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

तत्सु वाँ मित्रावरुणा महित्वम् । ईर्मा तस्थुषीरहभिर्दुद्धे ।
विश्वाः पिन्वथ स्वसरस्य धेनाः । अनु वामेकः पविरा-
ववर्ति (६), इति ।

हे मित्रावरुणौ वां युवयोस्तन्माहित्वं माहात्म्यं स्वत्वनं तुष्टु वर्तते । किं
तन्माहात्म्यमिति तदुच्यते—ईर्मा गमनशील आदित्ये तस्थुषी रश्मिद्वारेणावस्थिता
अपोऽहभिः सर्वेष्वहःसु दुद्धे युवां दुग्धवन्तौ । आदित्यमण्डले रश्मिद्वारा यो

जलसंग्रहः पुनरपि संगृहीतस्य यद्वर्षणं तदुभयभाष्यरूपं भवदीयं माहात्म्यम् ।
स्वयं सरति सर्वदा गच्छतीति स्वसर आदित्यस्तस्य संबन्धिना वृष्टिजलेन
धेना धातव्याः पोषणीयाः, विश्वाः सर्वाः प्रजाः पिन्वथ प्रीणयथः । अनु
वृष्टिकालानन्तरमेव वां युवयोर्मध्य एको मित्र आदित्यः पविः स्वकीयेनाऽऽत-
पेन पङ्कजमुक्तावा भूमेः शोषकः सन्नाववार्ति पुनः पुनरावर्तते ।

अथ पुरोडाशस्य बाज्यामाह—

यद्द्विहिष्ठं नातिविदे सुदानू । अच्छिद्रं शर्म भुवनस्य
गोपा । ततो नो मित्रावरुणाववीष्टम् । सिषासन्तो जीगि-
*सः स्याम, इति ।

भुवनस्य लोकस्य गोपा रक्षकौ सुदानू शोभनस्य फलस्य दातारौ हे मित्रा-
वरुणौ यद्यस्मात्कारणाद्विहिष्ठमत्यन्तबहुलमच्छिद्रं विनाशरहितं शर्म सुखं
नातिविदे भवदनुग्रहं विना प्रकारान्तरेणास्माभिर्नात्यन्तं लभ्यं ततः कारणाद्धे
मित्रावरुणौ नोऽस्मानवीष्टं रक्षितवन्तौ । सिषासन्तो भवदत्तं फलं लब्धुमिच्छन्तो
वयं जीगिवांसो जेतुं प्राप्तवन्तः स्याम ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

आ नो मित्रावरुणा हव्यदातिम् । घृतैर्गव्यूतिमुक्षतामि-
डाभिः । प्रतिवामत्र वरमा जनाय । पृणीतमुद्रो दिव्यस्य
चारोः, इति ।

हे मित्रावरुणौ युवां हव्यदातिं हविर्दानहेतुं नो गव्यूतिमस्मदीयं गोसमूह-
मिडाभिस्तृणादिभक्ष्यविशेषैः सह दग्जनितेन घृतेनाऽऽज्येनाऽऽसमन्तादुक्षतं
सिञ्चतम् । बहुविधगोम्रासद्वारा घृतसंपूर्तिं कुरुतमित्यर्थः । हे मित्रावरुणौ वां
युवामत्रास्मिन्देवो जनाय सर्वजनोपकारार्थं दिव्यस्य दिवि भवस्य चारोरुद्रः
समीचीनस्पोदकस्य वरं श्रेष्ठं सारं प्रति पृणीतं प्रतिक्षेत्रं पूरयतम् ।

अथ हविषो याज्यामाह—

प्र बा॒हवा॑ सि॒सृतं जी॒वसे॑ नः । आ नो॒ गव्यू॑तिमु॒क्षतं॑
घृ॒तेन॑ (७) । आ नो॒ जने॑ श्रव॒यतं॑ यु॒वाना॑ । श्रु॒तं मे॑
मि॒त्रावरु॑णा ह॒वेमा॑, इति ।

हे मित्रावरुणौ नो जीवसेऽस्माकं जीवन्तं बाहवा भवदीयौ बाहू प्रसि-
सृतं प्रसारयतं बाहू प्रसार्यास्मानादाय रक्षतमित्यर्थः । नो गव्यूतिमस्मदीयं
गोसमूहमा समन्ताद्घृतेनोक्षतं सिञ्चतम् । युवाना नित्यतरुणौ परस्परमिश्रितौ
वा, युवां नोऽस्माञ्जने जनमध्ये श्रवयतं प्रख्यापयतम् । हे मित्रावरुणौ मे
मदीयमिमा हवा श्रुतमिदमाह्वानं शृणुतम् ।

अथ “ रौद्रीः रोहिणीमालभेत ” इत्यस्य पशोः सूक्ते वपायाः पुरोनुवा-
क्यामाह—

इ॒मा रु॒द्राय॑ स्थि॒रध॑न्व॒ने गि॒रः । क्षि॒प्रेष॑वे दे॒वाय॑ स्व॒धा-
न्ने॑ । अषा॑ढाय॒ सह॑मानाय मी॒दुषे॑ । ति॒ग्मायु॑धाय भर॒ता
शृ॒णोत॑न, इति ।

हे ऋत्विजो हे पुत्रपौत्रा वा शृणोतन मदीयं वाक्यं शृणुत । किं वाक्य-
मिति तदुच्यते—रुद्रायेमा वेदोक्ता गिरः स्तुतिरूपा वाचो भरत संपादयत ।
कीदृशाय रुद्राय स्थिरधन्वने दृढेन धनुषा युक्ताय । क्षिप्रेषवे शीघ्रगामिबाण-
युक्ताय । देवाय द्योतमानाय स्वधान्ने स्वकीयस्थानयुक्ताय स्वधाशब्दवाच्येना-
न्नेन युक्ताय वा । अषाढाय परैरभिभवितुमशक्याय । सहमानाय परामभिभ-
वितुं समर्थाय । मीदुषे वृष्ट्यादिसेचनसमर्थाय । तिग्मायुधाय तीक्ष्णैरायुधैरुपे-
ताय ।

अथ वपाया याज्यामाह—

त्वा इ॒त्तेभी॑ रु॒द्र श॑ंतमेभिः । श॒तः हि॒मा अ॒शीय॑ भेष॒जेभिः॑ ।

व्यस्मद्द्वेषो वितरं व्य० हः । व्यमीवा० श्वातयस्व विदूषीः

(८), इति ।

हे रुद्र त्वा दत्तेभिस्त्वयाऽस्मभ्यं दत्तैः शंतमेभिः सुखतमैर्भेषजैर्भिरौषधैः शतं हिमाः शतसंख्याकान्संवत्सरानर्शीय प्राप्नुयाम् । द्वेषो द्वेषिणः शत्रूनमस्मद्विचातयत्वास्मत्तो वियोजयस्व नात्र वियोगमात्रं किंतु वितस्मत्तिशयेन वियोगं कुरु । अंहः पापं विचातयस्व । अमीवान् रोगान्विषूचीर्विविधगतियुक्तान्कृत्वा विचातयस्व ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यानुवाक्ययोः प्रतीके दर्शयति—

अर्हन्विभर्षि मा नस्तोके, इति ।

“ अर्हन्विभर्षि सायकानि धन्वा ” इत्येषा पुरोनुवाक्या । सा च प्रवर्ग्यमन्त्रकाण्डे व्याख्यास्यते । ‘ मा नस्तोके तनये ’ इति याज्या । सा च त्वमिह बृहद्व्यस्यनुवाके व्याख्याता ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

आन्ते मिहर्मस्मा० सुजमेतु । मा नः सूर्यस्य संदृष्टो सुवेद्यः । अभि नो वीरो अर्वन्ति क्षमेत । प्रजायेमहि रुद्र प्रजाभिः, इति ।

हे मरुतां पितः पाळक रुद्र ते सुमं त्वया संपादितत्वेन त्वदीयं सुखमा समन्तादेहस्मान्प्राप्तेतु । किंच त्वमस्मान्सूर्यस्य संदृष्टाः सूर्यसंबन्धिनो दर्शनान्मा युयोध मा वियोजय । सूर्यानुगृहीतं चक्षुष्पाटवमस्माकं सर्वदांऽस्त्वित्यर्थः । नोऽस्माकं वीरः पुत्रोऽर्वत्यधस्य पृष्ठेऽभिक्षमेत सर्वप्रकारेण समर्थोऽस्तु । हे रुद्र त्वत्पसादादयं प्रजाभिः प्रजायेमहि बर्हीः प्रजा उत्पादयामः ।

अथ हविषो याज्यामाह—

एवा बभ्रो वृषभ चेकितान । यथा देव न हृणीषे न ह० सिं । हावनश्रूनी रुद्रेह

बोधि। बृहद्वदेम विदथे सुवीराः, इति ।

हे देव यथा न हृणीषे न कुप्यसि न हंसि च न मारयस्यप्येवैवमेव त्वामा-
ह्वयामीति शेषः । रुद्रस्य विशेषणानि—बभ्रो पिङ्गलवर्णं वृषभ कामानां वर्षक
चेकितान सर्वज्ञ हे रुद्र हावनश्रूराह्वानस्य श्रोता सन्निह कर्माणि नोऽस्मान्बोधि
बुध्यस्वास्मदीयां हूतिं जानीहीत्यर्थः । वयं सुवीराः शोभनापत्ययुक्ताः सन्तो
विदथे यज्ञे बृहद्वदेम प्रौढं स्तोत्रं पठामः ।

अस्मिन्नेव रौद्रे पशौ विकल्पिते सूक्ते षण्णामृचां प्रतीकानि दर्शयति—

परि णो रुद्रस्य हेतिः स्तुहि श्रुतम् । मीढुष्टमार्हन्विभर्षि ।

त्वमग्ने रुद्र आ वो राजानम् (९), इति ।

वसूनि ततानास्तु विश्वान्ववृत्यां वर्वति घृतेन विषूचीः श्रुतं द्वे च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टकेऽष्टमा-
ध्याये षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

‘परि णो रुद्रस्य हेतिर्वृणक्तु’ इति वषायाः पुरोनुवाक्या । ‘स्तुहि श्रुतं
गर्तसदं युवानम्’ इति याज्या । ‘मीढुष्टम शिवतम’ इति पुरोडाशस्य पुरो-
नुवाक्या । एतन्नयं रुद्राध्याये व्याख्यातम् । ‘अर्हन्विभर्षि’ इति पुरोडाशस्य
याज्या । सा च प्रवर्धमन्त्रेषु व्याख्यास्यते । ‘त्वमग्ने रुद्रो असुरः’ इति
हविषः पुरोनुवाक्या । ‘आ वो राजानमध्वरस्य’ इति याज्या । एतच्चोभयं
त्वमग्ने रुद्र इत्यनुवाके व्याख्यातम् ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

आ देव इति सावित्रे उपध्वस्ते सनिप्रदे ।

आ नो विश्वे वैश्वदेवे बहुरूपेऽशनप्रदे ॥ १ ॥

आ वां मित्रा द्विरूपायां भैत्रावरुणनामानि ।

इमा रुद्राय रोहिण्यां रौद्र्यां गवि समीरितम् ।

परि णो रुद्र इत्येतत्तत्रैव हि विकल्पितम् ॥ २ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डेऽष्टमप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

अथाष्टमे सप्तमोऽनुवाकः ।

षष्ठे सावित्र्यादिपशूनां सूक्तान्यभिहितानि । सप्तमे सौर्यादिपशूनां सूक्तान्यभिधीयन्ते । तत्र ‘ यो ब्रह्मवर्चसकामः स्यात्तस्मा एतां सौरीं श्वेतां वशामालभेत ’ इत्यस्य पशोः सूक्ते वपायाः पुरोनुवाक्यामाह—

सूर्यो देवीमुषसं रोचमाना मर्यः । न योषामभ्येति पश्चात् ।
यत्रा नरो देवयन्तो युगानि । वितन्वते प्रति भद्राय
भद्रम्, इति ।

योऽयं सूर्योऽस्ति सोऽयं रोचमाना दीप्यमानामुषसमुषोभिधां देवीमभिलक्ष्य पश्चादेति पृष्ठभागे गच्छति । तत्र दृष्टान्तो मर्यो न योषा यथा मर्यो योषामभिलक्ष्य पृष्ठतो गच्छति तद्वत् । उषा देवी प्रथमं प्रभातं करोति पश्चात्सूर्य उदेतीत्यर्थः । यत्र यस्यामुषसि प्रवृत्तायां नरो मनुष्या यजमाना देवयन्तो देवानात्मार्यमिच्छन्तो युगानि दंपतिरूपाणि युग्मानि भूत्वा भद्राय कल्याणाय भद्रं वितन्वते कल्याणं कर्मानुतिष्ठन्ति । यस्यामुषसि कर्मानुष्ठानप्रवृत्तिस्तामुषसमभ्येतीति पूर्वत्रान्वयः ।

अथ वपाया याज्यामाह—

भद्रा अश्वां हरितः सूर्यस्य । चित्रा एदग्वा अनुमाद्यासः ।
नमस्यन्तो दिव आ पृष्ठमस्थुः । परि द्यावापृथिवी यन्ति
सद्यः, इति ।

एतच्छब्दपर्याय एदग्वशब्दः सूर्यस्याश्वमाचष्टे । अत एव मन्त्रान्तरमाम्नायते—
“ एदग्वेन त्वा सूर्यो देवतां गमयतु ” इति । सूर्यस्यैदग्वा अश्वा दिवः पृष्ठं द्युलोकस्योपर्यास्थुरास्थितवन्तः । कीदृशा एदग्वा भद्राः कल्याणरूपा अश्वा आशुगामिनो हरितो नीलवर्णाश्चित्रा विचित्रगतियुक्ता अनुमाद्यासो

रथयोजनमनुहृष्यन्तो नमस्यन्तो नमस्कारमिच्छन्त इव प्रह्वीभूतास्तथाविधा
अश्वाः सद्यस्तस्मिन्नेव क्षणे द्यावापृथिवी परियन्ति लोकद्वयं परिभ्राम्य
गच्छन्ति ।

अथ पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

तत्सूर्यस्य देवत्वं तन्महित्वम् । मध्या कर्तोर्विततः संज-
भार (१) । यदेदयुक्त हरितः सधस्थात् । आद्रात्री
वासस्तनुते सिमस्मै, इति ।

विततं विस्तीर्णं रश्मिजालं कर्तोर्मध्या कृष्यादिक्रियाया मध्ये संजभार
संहतवानिति यदस्ति तदेव सूर्यस्य देवत्वं प्रकाशकत्वं तदेव महित्वं माहात्म्यम् ।
अयमर्थः—सूर्यरश्मिसंचारे सति तदीयप्रकाशेनानुगृहीता मनुष्याः सर्वेषु देशेषु
बहुविधानि कृष्यादिकर्माण्यारभन्ते तदा यामचतुष्टयमात्रेण सर्वे रश्मिजालं संह-
त्यास्तमेति । यतो रश्मिजालस्य जगत्प्रकाशनाय क्षणमात्रेण प्रसारणं पुनः
संहरणं च नाल्पमहिम्नः संभवत्यतो महदेतन्माहात्म्यमिति । यदेद्यदैव सधस्था-
त्कर्मानुष्ठातृणां सहावस्थानयोग्यादस्माद्देशान्मेरुमतित्य गन्तुं हरितः स्वकीयान-
श्चानयुक्त सूर्यः स्वरथे योजयत्यादनन्तरमेव सिमस्मै सर्वस्मै प्राणिजाताय
तदुपकारार्थं रात्री वासस्तनुते लोकप्रसिद्धरात्री निवासं करोति । अयमर्थः—
मेरुं प्रदक्षिणीकुर्वन्नादित्यो यदैवास्मान्मेरुपार्श्वदिपरपार्श्वं गन्तुमुद्युक्तस्तदानीमेव
रात्रिर्भवतीति ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

तन्मित्रस्य वरुणस्याभिचक्षे । सूर्यो रूपं कृणुते द्यौरु-
पस्थे । अनन्तमन्यद्द्रुशदस्य पाजः । कृष्णमन्यद्हरितः
संभरन्ति, इति ।

अयं सूर्यो द्यौरुपस्थे द्युलोकस्योपरि रूपं कृणुते स्वकीयं रूपं करोति
प्रादुर्भवतीति यदस्ति तदेतत्प्रादुर्भूतं रूपं मित्रस्य वरुणस्य तदुभयोरुपलक्षितस्य

सर्वस्य जगतोऽभिचक्षेऽभितो दर्शनाय संपद्यते । अस्य सूर्यस्यानन्तं पाजोऽत्य-
धिकं रश्मिजालरूपं बलमन्यद्वक्ष्यमाणापेक्षया पृथगेव भूत्वा रुशद्दीप्यते ।
मध्याह्नकालऽत्यधिकेन तेजसा प्रकाशते । अत एवान्धत्राऽऽम्नातम्—“बृह-
स्पतेर्मध्यंदिनः । तत्पुण्यं तेजसाऽहः । तस्मात्तर्हि तेक्षिणष्ठं तपति ” इति ।
अन्यत्पूर्वोक्तान्मध्यंदिनात्पृथगेव रात्रौ कृष्णं रूपं हरितः सूर्यस्याश्वाः संभरन्ति
संपादयन्ति । एतेऽश्वा यदा मेरोः पश्चिमभागे गच्छन्ति तदानीमत्र कृष्णं रूपं
संपद्यते ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

अद्या देवा उदिता सूर्यस्य । निरःहसः पिपृतानिरव-
द्यात् । तन्नो मित्रो वरुणो मामहन्ताम् । अदितिः सिन्धुः
पृथिवी उत द्यौः (२), इति ।

हे देवा अद्यास्मिन्दिने सूर्यस्पोदितोदितेनोदयेनास्मानंहसः पापान्निष्कृष्य
पिपृतात्पालयत । तथाऽबद्धालौकिकादपि द्वेषान्निष्कृष्य पिपृतात्पालयत ।
तद्युष्माभिः क्रियमाणमस्मत्पालनं मित्रादयः सर्वे देवा मामहन्तामतिशयेन
पूजयन्त्वनुमोदन्तामित्यर्थः । सिन्धुर्नदीविशेषः समुद्रो वा । उतशब्दः
समुच्चयार्थः ।

अथ हविषो याज्यामाह—

दिवो रुक्म उरुचक्षा उदेति । दूरेअर्थस्तराणिभ्राजिमानः ।
नूनं जनाः सूर्येण प्रसूताः । आयन्नर्थीनि कृणवन्नपा-
सि, इति ।

अयं तराणिः सूर्य उदेति । कीदृशो दिवो रुक्मः स्वर्गस्य भासकः ।
उरुचक्षा उरुषु विस्तीर्णेषु पृथिव्यादिलोकेषु प्रकाशकः । दूरेअर्थो दूर-
देशविषयेऽर्थो गमनरूपं प्रयोजनं यस्यासौ दूरेअर्थः । बहुदूरगमनं च पुराणे
स्मर्यते—

योजनानां सहस्रे द्वे द्वे शते द्वे च योजने ।
एकेन निमिषार्धेन क्रममाण नमोऽस्तु ते ॥ इति ।

तादृशोऽयं भ्राजमानो दीप्यमानो वर्तते । नूनमवश्यं जनाः सर्वे सूर्येण प्रसूताः प्रेरिताः सन्तोऽर्थान्ध्र्यमानानि कृष्यादिफलान्यायन्प्राप्नुवन्ति । अपांसि वैदिकानि कर्माणि कृणवन्कुर्वन्ति ।

अथ तस्मिन्नेव हविषि विकल्पितामन्यां पुरोनुवाक्यामाह—

शं नो भव चक्षसा शं नो अह्ना । शं भानुना शं हिमाशं
घृणेन । यथा शमस्मै शमसद्दुरोणे । तत्सूर्यं द्रविणं
धेहि चित्रम्, इति ।

हे सूर्य त्वं नोऽस्माकं चक्षसा चक्षुरनुग्रहेण शं सुखहेतुर्भव । तथा नोऽस्माकमह्ना दिननिष्पादनेन शं भव । भानुना रश्मिरूपप्रकाशनेन शं भव । हिमा हिमेन रश्मीनुपसंहृत्य शैत्यप्रदानेन शं भव । घृणेन घर्मप्रदानेन शं भव । वसन्तग्रीष्मयोः शैत्यप्रदानमृत्वन्तरेषु घर्मप्रदानमिति विवेकः । प्राणिनां हि वसन्तादौ शैत्यापेक्षा वर्षादिष्वौष्ण्यापेक्षाऽतस्तदुभयं प्रार्थ्यते । अस्मै यजमानाय गृहाद्वाहिः संचरते यथा शमसद्येन प्रकारेण सुखं भवति दुरोणे गृहे च यथा शमसद्येन प्रकारेण सुखं भवति हे सूर्य तद्धेहि तथा कुरु । किंच चित्रं मणिमुक्तादिरूपेण नानाविधं द्रविणं धेहि संपादय ।

अथ हविषो विकल्पितामन्यां याज्यामाह—

चित्रं देवानामुदगादनीकम् । चक्षुर्मित्रस्य वरुणस्याग्नेः
(३) । आप्रा द्यावापृथिवी अन्तरिक्षम् । सूर्य आत्मा
जगतस्तस्थुषेश्च, इति ।

चित्रं ताम्रारुणबभ्रुत्वादिरूपेण विचित्रं सूर्यमण्डलमुदगादुदयं प्राप्नोत् । तदेव वैचित्र्यमन्यत्राऽऽन्नातम्—“असौ यस्ताम्रो अरुण उत बभ्रुः सुमङ्गलः” इति । कीदृशं मण्डलं देवानामनीकं दीप्यमानबहुरश्मिरूपाणां देवानां सैन्यसदृशम् । तथा मित्रावरुणाग्न्यादीनां सर्वेषां दृष्ट्यनुग्राहकत्वेन चक्षुःस्थानीयम् । जगतो जङ्गमस्य प्राणिजातस्य तस्थुषश्च स्थावरस्याप्यात्मा प्रत्यगात्मत्वेन हृदयेऽवस्थितः सूर्यो लोकत्रयमाप्राः सर्वतः स्वचैतन्येन स्वरश्मिना च पूरितवान् ।

अथ “ त्वाष्ट्रं वडवमालभेत ” इत्यस्य पशोः सूक्ते वषायाः पुरोडाशस्य याज्यानुवाक्ययोश्चत्वारि प्रतीकानि दर्शयति—

त्वष्टा दधत्तन्नस्तुरीपम् । त्वष्टा वीरं पिशङ्गरूपः, इति ।

‘ त्वष्टा दधदिन्द्राय ’ इति वषायाः पुरोनुवाक्या । सा चेयं ‘समिद्ध इन्द्र उषसाम्’ इत्यत्र व्याख्याता । ‘तन्नस्तुरीपमध पोषयितु’ इति वषाया याज्या । सा च ‘अग्निना रयिमभ्रवत्’ इत्यत्र व्याख्याता । त्वष्टा वीरं देवकामम् इति पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्या । सा च ‘समिद्धो अञ्जन्’ इत्यत्र व्याख्याता । ‘पिशङ्गरूपः सुभरः’ इति पुरोडाशस्य याज्या । सा च ‘अग्निना रयिमभ्रवत्’ इत्यत्र व्याख्याता ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

दशेमं त्वष्टुर्जनयन्त गर्भम् । अतन्द्रासो युवतयो बिभर्त्रम् । तिग्मानीकं स्वयंशसंजनेषु । विरोचमानं परिषीं नयन्ति, इति ।

प्राच्याद्या दश दिश इममग्निं गर्भस्थानीयं त्वष्टुः सकाशाज्जनयन्तोदपादयन् । पुरा कदाचित्सर्वत आन्ध्ये सति प्रकाशार्थं दशस्वपि दिक्षु त्वष्टा बह्निमुत्पादितवानित्याख्यायिका ब्राह्मणान्तरे द्रष्टव्या । कीदृश्यो दिशोऽतन्द्रासः प्राणिधारणरूपे स्वव्यापारे कदाचिदप्यालस्यरहिताः । युवतयो नित्यतरुणस्वभावाः । कीदृशमग्निं बिभर्त्रं दाहपाकप्रकाशप्रदानेन सर्वस्य जगतः पोषकम् । तिग्मानीकं तीक्ष्णज्वालारूपेण सैन्योपेतम् । स्वयंशसं स्वतःप्रसिद्धयशोयुक्तम् । जनेषु प्राणिषु विरोचमानमुदराग्निरूपेण बहिष्प्रकाशकत्वेन च विशेषेण दीप्यमानम् । तादृशमग्निं परिषीं परितोऽवस्थितासु तत्तद्रहसीमासु सर्वे प्राणिनो नयन्ति ।

अथ हविषो याज्यामाह—

आविष्टयो वर्धते चारुरासु । जिह्वानामूर्ध्वः स्वयंशा उपस्थे (४) । उभे त्वष्टुर्विभ्यतुर्जायमानात् । प्रतीचीं

सिंहं प्रतिजोषयेते, इति ।

आविष्ट्य आविर्भूतश्चारुः शोभनः सूर्य आसु जिल्लानामासां कुटिलानां तिर्यगवस्थितानां दिशां मध्य उपस्थ उपरिभागे स्वयशाः स्वाधीनयशस्को वर्धते । योऽयमादित्यरूपेणोपरि वर्तते स एवाग्निरूपेण त्वष्टुः सकाशाज्जायते । जायमानात्तस्माद्भेरुभे द्यावापृथिव्यौ बिभ्यतुर्भीते आस्ताम् । अत्यन्तदहननिमित्तेयं भीतिः । ते च भीते सत्यौ प्रतीची प्रतीच्यामभिमुखे भूत्वा सिंहं सिंहसदृशं दुरासदमग्निं प्रतिपद्य जोषयेते प्रीणयतः । ततः प्रीतोऽग्निर्नात्यन्तं धक्षतीति तयोरभिप्रायः ।

अथ “ भैत्रं श्वेतमालभेत ” इत्यस्य पशोः सूक्ते वपाया याज्यानुवाक्ययोः प्रतीके दर्शयति—

मित्रो जनान्प्रसमित्र, इति ।

‘ मित्रो जनान्यातयति ’ इति पुरोनुवाक्या । ‘ प्रसमित्र मर्तो अस्तु ’ इति याज्या । एतच्चोभयं ‘ त्वमग्ने बृहद्वयः ’ इत्यत्र व्याख्यातम् ।

अथ पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

अयं मित्रो नमस्यः सुशेवः । राजा सुक्षत्रो अजनिष्ठ वेधाः । तस्य वयं सुमतौ यज्ञियस्य । अपि भद्रे सौमनसे स्याम, इति ।

अयं पशुना पूज्यमानो मित्रो देवो नमस्यः सर्वैर्नमस्कार्यैः । सुशेवः सुष्टु सेवितुं शक्यः । राजा सर्वेषां स्वामी । सुक्षत्रः शोभनबलयुक्तः । वेधाः प्राणिनां विधाता भूत्वाऽजनिष्ठ प्रादुर्भूतः । यज्ञियस्य यज्ञयोग्यस्य तस्य मित्रस्य सुमतावनुग्रहरूपायां बुद्धौ वयं स्यामावस्थिता भूयास्म । अपि च भद्रे कल्याणे सौमनसे चित्तस्वास्थ्ये स्यामावस्थिता भूयास्म ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

अनमिवास इडया मदन्तः । मितज्मवो वरिमन्ना पृथिव्याः । आदित्यस्य व्रतमुपक्ष्यन्तः (५) । वयं मित्रस्य सुमतौ स्याम, इति ।

वयं यजमाना मित्रस्य देवस्य सुमतावनुग्रहबुद्धौ स्याम सर्वदाऽवस्थिता भूयास्म । कीदृशा वयमनमीवासो रोगरहिताः । इडया मदन्तोऽन्नसमृद्ध्या हृष्यन्तः । मितज्मवो भूमावर्धस्थितजानुकाः । लोके हि स्वामिनः संनिधौ विज्ञापनां कुर्वन्तो भृत्यास्तथा वर्तन्ते । पृथिव्याः संबन्धिनि वरिमन्वरिष्ठे देव-यजन आ समन्तादादित्यस्य मित्रनाम्न आदित्यविशेषस्य संबन्ध्येतत्पशुरूपं कर्मोपक्ष्यन्तोऽनुतिष्ठन्तः ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

मित्रं न ई० शिम्या गोषु गव्यवत् । स्वाधियो विदथे
अप्स्वजीजनन् । अरेजयता० रोदसी पाजसा गिरा ।
प्रति प्रियं यजतं जनुषामवः, इति ।

स्वाधियः स्वतन्त्रबुद्धय ऋत्विजो नोऽस्मदीय ई विदथेऽस्मिन्यज्ञे शिम्याऽ-
नुष्ठानेन जनयितव्यास्वप्सु निमित्तभूतासु सतीषु मित्रं देवमजीजनन्नुत्पादित-
वन्तोऽस्मिन्कर्मण्याहुतवन्त इत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तो गोषु गव्यवद्यथा गोषु गव्यं
क्षीरादिकं जनयन्ति तथाऽस्मिन्कर्मणि मित्रं हविर्भोक्तृत्वेनोत्पादितवन्तः ।
रोदसी द्याव्यापृथिव्यौ पाजसा मित्रस्य बलेनारेजयतामकम्पतां मित्रस्याऽऽज्ञया
वर्तेते इत्यर्थः । यजतं यजनीयं प्रियं मित्रं प्रतिजनुषां जन्मवतामस्माकमवो
रक्षणं गिरा वाचा प्रार्थयामह इति शेषः ।

अथ हविषो याज्यामाह—

महा० आदित्यो नमसोपसद्यः । यातयज्जनो गृणते सुशेवः ।
तस्मा एतत्पन्यतमाय जुष्टम् । अग्नौ मित्राय हविराजु-
होत, इति ।

य आदित्योऽदितेः पुत्रो मित्रो महानाकरेण बहलः । नमसोपसद्यो नमस्का-
रेण सेवनीयः । यातयज्जन एतदाराधनार्थं प्रयत्नं कारयद्भिर्जनैर्युक्तः । गृणते
स्तुतिं कुर्वते यजमानाय सुशेवः सुखेन सेवितुं शक्यः । पन्यतमायातिशयेन

स्तुत्याय तस्मै पूर्वोक्तगुणयुक्ताय मित्राय जुष्टं प्रियमेतद्धविश्भावाहवनीये हे
कात्विज आजुहोत ।

अथ “ आश्विनं धूम्रमालभेत ” इत्यस्य पशोः सूक्ते वपायाः पुरोनुवाक्या-
माह—

आ बा० रथो रोदसी बद्धधानिः (६) । हिर-
ण्ययो बृषभिर्यात्वश्वैः । घृतवर्तनिः पविर्भी-
रुचानः । इषां वोढा नृपतिर्वाजिनीवान्, इति ।

हेऽश्विनौ वां युवयो रथोऽश्वैर्युक्त आयात्वस्मद्यज्ञं प्रत्यागच्छतु । कीदृशो रथो
रोदसी द्यावापृथिव्यौ बद्धधानोऽतिशयेन बाधमानः । हिरण्ययः सुवर्णमयः ।
घृतवर्तनिर्घृतं वर्तन्यां मार्गे यस्य रथस्य सोऽयं घृतवर्तनी रथमार्गः सर्वोऽपि
घृतसमानेन जलेन पूर्ण इत्यर्थः । पविर्भिर्यज्रसमानैरायुधै रुचानो दीप्यमानो
रथस्योपरि बहून्यायुधानि तिष्ठन्तित्यर्थः । इषां भक्तेभ्यो देयानामन्नानां
वोढा । नृपतिर्नृणां पालयिता । वाजिनीवान्वाजिनीभिरन्नहेतुभिर्युक्तः ।
कीदृशैरश्वैर्बृषभिः सेचनसमर्थैः ।

अथ वपाया याज्यामाह—

स पप्रथानो अभि पञ्चभूमं । त्रिवन्धुरो मन-
साऽऽयातु युक्तः । विशो येन गच्छथो देव-
यन्तीः । कुत्राचिद्याममश्विना दधाना, इति ।

स रथो मनसा युक्त आयातु स्मरणमात्रेणास्मदीयं यज्ञमागच्छतु । कीदृशो
रथः पञ्चभूमाभिपप्रथानः । भूमशब्दो भुवनवाची । पञ्चसंख्याकानि भुवनानि
पृथिव्यन्तरिक्षद्युलोकपाताललोकजनलोकरूपाण्यभिलक्ष्य पप्रथानोऽतिशयेन प्र-
थमानः । बन्धुरशब्देन सारथिस्थानमुच्यते । त्रीणि बन्धुराणि यस्यासौ त्रिव-
न्धुरो रथे बह्वश्वेषु योजितेषु कक्ष्यात्रये सारथय उपविश्य तान्सर्वानधाम्प्रेरयन्ति ।
हेऽश्विनौ युवां येन रथेन देवयन्तीर्देवानात्मन इच्छन्तीर्विशो प्रजा गच्छथः स

रथः पूर्वोक्तगुणकः । हेऽश्विनौ कुत्रचिद्यत्र कापि यानं गमनं दधाना मवसि धार-
यन्तौ तेनैव रथेन गच्छथ इति शेषः ।

अथ पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

स्वश्वा यशसाऽऽयातमर्वाक् । दस्त्रा
निधिं मधुमन्तं पिबाथः । वि वा॑
रथो वध्वा यादमानः (७) । अन्ता-
न्दिवां बाधते वर्तनिभ्याम्, इति ।

हे दस्त्राऽश्विनौ स्वश्वा शोभनैरश्वैर्युक्तौ तथा यशसा युक्तावर्त्रामायातमस्मद-
भिमुखमागच्छतम् । आगत्य च मधुमन्तं माधुर्ययुक्तं निधिं निधिसमानं वपादिकं
पिबाथो भिक्षयथः । वध्वा सहितयोर्वा युवयोरयं रथो यादमान इतस्ततो
भ्रमन्वर्तनिभ्यां चक्रधाराभ्यां चक्रमार्गाभ्यां वा दिवोऽन्तान्द्युलोकस्य पर्वन्तान्वि-
शेषेण बाधते ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

युवोः श्रियं परि योषा वृणीत ।
सूरो दुहिता परितक्मियायाम् ।
यदेवयन्तमवथः शचीभिः । परि-
घ्नस वां मना वां वयो गाम्, इति ।

हेऽश्विनौ सूरौ दुहिता सूर्यस्य कन्यका या योषाऽस्ति सा परितक्मियायां
परितो गमनलक्षणायां क्रियायां युवोः श्रियं युवयोराश्रयभूतं रथं परिवृणीत
परितो वृत्तवती । अयमर्थः । सूर्यस्य दुहितरं परिवरितुं सर्वे देवाः कांचिन्मर्यादां
चक्रुस्तस्यामश्विनौ जितवन्तौ । तदानीमियं दुहिता गमनार्थं तदीयं रथं वव्र
इति । इदमुपाख्यानं शास्त्रान्तरे द्रष्टव्यम् । यदेवयन्तं यस्मात्कारणाद्देवान्काय-
मानं यजमानं हेऽश्विनौ शचीभिः स्वशक्तिभिरवथो रक्षथस्तस्मात्कारणात्परिघ्न-
घ्नो दिनमित्यर्थस्तस्य परितः सायंप्रातःकालयोरित्यर्थः । तयोः कालयोर्वा
युवां वयो हविलक्षणमन्नं गां गच्छतु । कीदृशं वयो वां मना युवयोर्मन्त्रादीना-

थो ह स्य वां रथिरा वस्त उस्माः ।
 रथो युजानः परियाति वर्तिः ।
 तेन नः शं योरुषसो व्युष्टौ ।
 न्यश्विना वहतं यज्ञे अस्मिन्, इति ।

हे रथिरौ रथयुक्तावश्विनौ वां युवयोः संबन्धी यो ह यः खलु रथोऽस्ति
 स्यः स एष रथ उस्मा उस्मैः स्वनिष्ठमणिमुक्तादिरश्मिभिर्वस्ते स्वात्मानमाच्छाद-
 यति मण्यादिभिरलंकृत इत्यर्थः । स च रथो युजानोऽश्वयुक्तः सन्वर्तिन्यां
 मार्गे परियाति परितो गच्छति । तेन रथेन नोऽस्माकं शं सुखप्राप्तिहेतुं योर्दुः-
 खवियोगहेतुं चोषसो व्युष्टौ व्युष्टायामुषसि प्रातःकालेऽस्मिन्यज्ञे हेऽश्विनौ निव-
 हतं तदुभयं नितरां प्रापयतम् ।

अथ हविषो याज्यामाह—

युवं भुज्युमवविद्धं समुद्रे (८) ।
 उदूहथुरर्णसो अस्त्रिधानैः । पत-
 त्रिभिरश्रमैरव्यथिभिः । दंसना-
 भिरश्विना पारयन्ताम्, इति ।

हेऽश्विनौ युवं युवामुभौ समुद्रेऽवविद्धं निमग्नं भुज्युं कंचिद्राजानं भुज्यनामकम-
 र्णस उदकादुदूहथुरुर्ध्वमानीतवन्तौ । केन साधननेति तदुच्यते । अस्त्रिधानैर-
 मन्दवेगैः पतत्रिभिः पक्षिविशेषैः । अश्रमैः श्रमरहितैः । अव्यथिभिर्भयरहितैः ।
 कंदिशोऽश्विनौ दंसनाभिर्व्यापारविशेषैः पारयन्ता तीरं प्रापयन्तौ । भुज्युनाम्नो
 रश्मिभिर्योऽस्मिन् समुद्रादुद्धरणमन्यत्रापि “ तमूहथुर्नोभिरात्मन्वतीभिः ” इति
 मन्त्रे स्पष्टमीमांस्यतम् ।

अथ तृतीयकाण्डोक्तस्य “ अग्नीषोमीयामालभेत ” इत्यस्य पशोः सूक्ते
 वपायाः पुरोनुवाक्यामाह—

अग्नीषोमा यो अद्य वाम् । इदं वचः

सप॒र्यति॑ । तस्मै॑ ध॒त्त* सु॒वीर्य॑म् ।

गवां॑ पोष* स्व॒श्विय॑म्, इति ।

हेऽग्नीषोमौ योऽयं यजमानोऽस्मिन्कर्मणि वां युवामिदं वचोऽनेन वचसा प्रयुज्यमानेन मन्त्रेण सपर्यति परिचरति तस्मै यजमानाय सुवीर्यं शोभनसामर्थ्यं गवां पोषं गोसमृद्धिं स्वश्वियं शोभनाश्वसमूहं च धत्तं संपादयतम् ।

अथ वपाया याच्यामाह—

यो अ॒ग्नीषो॑मा ह॒विषा॑ सप॒र्यात् । दे॒व-

द्री॒चा मन॑सा यो धृ॒तेन॑ । तस्य॑

व्र॒त* र॑क्ष॒तं पा॒तम॑*हंसः (९) ।

वि॒शे ज॒नाय॑ म॒हि श॒र्म यच्छ॑तम्, इति ।

हेऽग्नीषोमौ यो यजमानो हविषा पशुरूपाय सपर्यात्परिचरति यश्च देवद्रीचा देवान्प्राप्नुवता मनसा मननीयेन धृतेन परिचरति तस्य यजमानस्य व्रतमिदं कर्म विघ्नेभ्यो रक्षतम् । तं च यजमानमहंसः पापात्पातं रक्षतम् । विश्वे प्रजायुक्ताय यजमानाय जनाय मनुष्याय यजमानाय महि शर्म महत्सुखं यच्छतम् ।

अथ पुरोडाशस्य पुरोमुवाक्यामाह—

अ॒ग्नीषो॑मा य आ॒हुति॑म् । यो वां

दा॒शाद्भ॒विष्कृ॑तिम् । स प्र॒जया॑

सु॒वीर्य॑म् । वि॒श्वमा॒युर्व्यश्र॑वत्, इति ।

हेऽग्नीषोमौ योऽयं यजमान आहुतिं दाशादद्यात् । तदेव पुनर्वाक्यान्तरेण स्पष्टी क्रियते—यो यजमानो वां युवाभ्यां हविष्कृतिं हविर्योग्येन (ण) संस्कारेण संस्कृतामाहुतिं दाशादद्यात् । मन्त्रेण क्रियया चाविकलं यथा भवति तथाऽनुतिष्ठेदित्यर्थः । स यजमानः प्रजया पुत्रपौत्रादिरूपया सह सुवीर्यं शोभनसामर्थ्ययुक्तं विश्वमायुः शतसंवत्सरपर्यन्तमायुर्व्यश्रवाद्विशेषेण प्राप्नोति ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

अग्नीषोमा चेति तद्वीर्यं वाम् । यदमुष्णी-
तमवसं पणिं गोः । अवातिरतं प्रथयस्य
शेषः । अविन्दतं ज्योतिरेकं बहुभ्यः, इति ।

हेऽग्नीषोमौ पणिं पणिनाम्नः कस्यचिदसुरस्य गोर्यावत्यो गावः सन्ति ताः
सर्वा अमुष्णीतं युवामपहतवन्ताविति बदेतदस्ति तदेतद्वां वीर्यं युवयोः शौर्यं
चेति चेतसि सर्वो जनो विजानाति । पणिनामकः कश्चिदसुरो देवेभ्यो भीतः
स्वकीया गाः स्वीकृत्य क्वचित्पलायनमकरोत् । तदानीमेतावग्नीषोमौ ताः सर्वा
गा बलादानीतवन्तौ । सेयमाख्यायिका शाखान्तरे द्रष्टव्या । हेऽग्नीषोमौ तथा
युवां प्रथयस्य प्रथयनाम्नः कस्यचिदसुरस्य शेषः शेषमपत्यं वृत्रनामानमसुरमवाति-
रतमिन्द्रद्वारा विनाशितवन्तौ । ततस्तमोरूपस्यासुरस्य वृत्रस्य नाशाद्बहुभ्यो बहुय-
जमानोपकारार्थं ज्योतिरेकं संपूर्णं चन्द्रमण्डलरूपं ज्योतिः प्रकाशमविन्दतं लब्ध-
वन्तौ । इदं च वृत्रवधाख्यानं—“त्वष्टा हतपुत्रः” इत्यनुवाके प्रपञ्चितम् । तत्र
हि “घ्नन्ति वा एनं पूर्णमासः” इति वाक्ये तमोरूपस्य वृत्रस्य वधे सति पौर्ण-
मासदिने संपूर्णचन्द्रमण्डलरूपस्य प्रकाशस्याऽऽविर्भावः श्रुतस्तत्सर्वत्र संगृह्योक्तम् ।

अथ हविषो याज्यानुवाक्ययोः प्रतीके दर्शयति—

अग्नीषोमाविमं सुमेऽग्नीषोमा
हविषः प्रस्थितस्य (१०), इति ।

जभार घौरग्रेरुपस्थं उपक्ष्यन्तो बद्धधानो यदमानः समुद्रे हंसः प्रस्थितस्य ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टकेऽष्टमा-
ध्याये सप्तमोऽनुवाकः ॥७॥

‘अग्नीषोमाविमं सुमे शृणुतम्’ इति पुरोनुवाक्या । ‘अग्नीषोमा हविषः
प्रस्थितस्य’ इति याज्या । एतच्चोभयं ‘सप्तमं निकाव्यः’ इत्यत्र व्याख्यातम् ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

सूक्तो देवी श्वेतसौर्ये ब्रह्मवर्चसकामिनः ।

शं नो भवेति मन्त्रौ द्वौ पूर्वत्रैव विकल्पितौ ॥ १ ॥

त्वष्टा दधदिति त्वाष्ट्रवडवे पशुकामिनः ।

मित्रो जनेति मैत्रे स्यात्संग्रामे समयार्थिनः ॥ २ ॥

आ वां रथ इति त्वेतदाश्विने धूम्रलाञ्छिते ।

अग्नीषोमा वशायां स्यादजायामन्नकामिनः ॥ ३ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-

रीयब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डेऽष्टमप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

अथाष्टमेऽष्टमोऽनुवाकः ।

सप्तमे सौर्यादिपशूनां सूक्तान्यभिहितानि । अष्टमे वेहतादिपशूनां सूक्तान्यु-
च्यन्ते । ते च पशवः शास्त्रान्तरे समान्नाताः । तत्र सूत्रकारेणीदाहृतम्—“सा-
नाम्ये वेहतमालमेत” इत्यस्य पशोः सूक्ते वपायाः पुरोमुवाक्यामाह—

अहमस्मि प्रथमजा ऋतस्य । पूर्वं देवेभ्यो

अमृतस्य नाभिः । यो मा ददाति स इदेव

माऽऽवाः । अहमन्नमन्नमदन्तमग्नि, इति ।

बह्वृचा आरण्यकाण्डे त्रिविधमन्नमामनन्ति—“त्रेधा विहितं वा इदमन्नम-
शनं पानं खादः” इति । तस्याशनादेस्त्रिविधस्यान्नस्याभिमानिनी या देवता-
स्तदीयानि वचनान्यस्मिन्सूक्ते प्रतिपाद्यन्ते । अहमन्नस्वामी देव ऋतस्य वज्रस्य
प्रथमजाः प्रथमं जनयिताऽस्मि । यज्ञस्य हविर्जन्यत्वाद्धविषोऽन्नरूपत्वात् ।
तादृशोऽहमन्नस्वामी पूर्वं पुरा देवेभ्यो देवार्थममृतस्य नाभिर्बन्धकीऽस्मि । न
सतिबध्नात्यमृतमिति नाभिः । देवा ह्यमृतमुपजीवन्ति । अमृतं चान्नविशेषस्त-
स्मादहमेवामृतस्य संपादकः । यः श्रद्धालुः पुमान्मा मामन्नरूपं ददाति ब्राह्मणादिभ्यः
प्रयच्छति स इदेव स दाता स्वयमेव मा मामन्नदेवमाया आवृणीति स्वी
कर्तेतीत्यर्थः । द्वौ हि लोके पुरुषौ दाता चादाता च । तस्मादऽऽवाः
कमलान्तरे भोक्तुं मां संगृह्णाति । यावदन्नमिदानीं दीयते तावदेव
कालान्तरे शतधा सहस्रधा वर्धते । तस्मादातैव मां संगृह्णाति । यस्त्व-

न्तिमो मामदत्त्वा स्वयमेवास्ति अहमेवान्नमग्नीत्यभिमन्यते तमन्नमदत्ताभिस्त-
न्निमन्नदेवोऽहमग्निं तं विनाशयामि । अदातुः कालान्तरेऽन्नाभावात् ।

अथ वपाया याज्यामाह—

पूर्वमग्नेरपि दहत्यन्नम् । यत्तौ हाऽऽसाते अहमुत्तरेषु ।
व्यसत्तमस्य पशवः सुजम्भम् । पश्यन्ति वीराः प्रचरन्ति
पाकाः, इति ।

यदिदमन्नमग्नेरपि पूर्वमदातृभिर्भुज्यते तदिदमन्नं तं भोक्तारं दहति । अथ
भुक्तमन्नमुदराग्निर्दिनमात्रेण दहति पाचयति । अदाता तु भोक्ता भुज्यमानेना-
न्नेन तदानीमिव दहते नरकहेतोः प्रत्यवायस्य तदैवोत्पन्नत्वात् । अत एवाऽऽहुः—
“ अदाता विषमश्रुते ” इति । यत्तौ हा प्रयत्नवन्तावेवाऽऽसाते दाता चादाता
चेत्युभौ तिष्ठतः । दाता हि दानार्थं प्रयत्नं करोति । इतरस्तु भोजनार्थम् ।
तयोर्मध्ये ये पुरुषा दातुः पक्षं वर्तन्ते त एवोत्तराः श्रेष्ठाः । तेषुत्तरेषु दातृषु
कालान्तरेष्वहमक्षीणो वसानि । ये पशवो मूढा अदातारस्तान्प्रत्यस्यान्नदेवस्य
मुखं व्याप्तं क्वृत्तं सुजम्भं तीक्ष्णदन्तोपेतं वर्तते । खादयाम्यदातृनिति सर्वदोषु
इत्यर्थः । एतमन्नदेवस्याभिप्रायं दातारो धीरा बुद्धिमन्तः पश्यन्ति जानन्ति ।
अत एवाददतः पाका बाला मूढाः प्रचरन्ति प्रकर्षेण भक्षयन्त्येव नन्तु किञ्चि-
दपि ददति ।

अथ पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

जहाम्यन्यं न जहाम्यन्यम् । अहमन्नं वशमिच्छसामि
(१) । सम्मानमर्थं पर्येमि भुञ्जत् । को मामन्नं मनुष्यो
दयेत्, इति ।

अन्नदेवोऽहमन्नमदातारं जहामि परित्यजामि । अन्यं तु दातारं न जहामि ।
अहमन्नमन्नदेवरूपोऽहं वशमित्स्ववशमेव यथा भवति तथा चरामि । अदातुः
परित्यागो दातृस्वीकारश्चेत्येतत्स्ववशात्त्वम् । यः पुमान्भोगदानयोः समाधः सन्ध-
नमर्थयते तं समानमर्थयितारं भुञ्जत्पालयन्नहं पर्येमि परितः प्रसीमि । यस्तु

भोगमात्रलम्पटस्तं न पालयामि नापि तं पर्येमीत्यभिप्रायः । एवमदातृप-
रित्यागेन दातृपक्षपातेन च वर्तमानं मां को मनुष्यो दयेत रक्षेन्निवारयेत् । न
कोऽपि मां निवारयितुं शक्त इत्यर्थः ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

परा॒के अ॒न्नं नि॒हितं लो॒क ए॒षत् । वि॒श्वेर्दे॒वैः पि॒तृभिर्गु-
प्तम॒न्नम् । यद॒द्यते॑ लु॒प्यते॑ यत्प॒रोप्यते॑ । श॒त॒त॒मी सा
त॒नूर्मे॑ बभूव, इति ।

पूर्वस्मिन्मन्त्रे वशमिच्चरामि मां को दयेतेति यत्स्वातन्त्र्यमुक्तं तदुपपादयितुं
स्वमाहात्म्यमत्र वर्ण्यते । द्विविधो स्नानस्य व्यवहारः पारलौकिक ऐहिकश्चेति ।
तत्र पराके परलोके दूरस्थे पित्रादिलोक एतदन्नं निहितम् । दाता हि देवलोके
पितृलोके वा ममेदं भूयादित्यभिप्रेत्यैव ब्राह्मणेभ्यो ददाति । अतो दत्तमन्नं
दूरस्थे लोके निहितं भवति । तच्चान्नं तत्तलोके विश्वैः सर्वैर्देवैः पितृभिश्च
स्वार्थं गुप्तं रक्षितं भवति । यदग्नौ हुतं यच्च ब्राह्मणेभ्यो दत्तं तदेवोपजीव्य
देवाः पितरश्च वर्तन्ते । एवं पारलौकिकोऽन्नव्यवहार उक्तः । ऐहिकोऽपि
व्यवहार उच्यते । यदन्नमद्यते प्राणिभिर्भक्ष्यते यच्च विदग्धं सद्भाण्डेऽपि
भवति पर्युषितत्वेन वा पूती भवति तादृशं लुप्यते नष्टं भवति ।
यच्च परोप्यते स्वकीयैर्धर्म्यप्रकटनाय बहिः परित्यज्यते सा सर्वाऽप्यैहिकामु-
ष्मिकान्नरूपा मेऽन्नस्त्रामिनो देवस्य शततमीः शतसंख्यापूरणी तनूः । स च
सर्वोऽपि लेश एवेत्यर्थः । ईदृशं मदीयं माहात्म्यम् ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

म॒हान्तौ॑ च॒रु स॒कृद्दु॒ग्धेन॑ प॒प्रौ । दि॒वं च॒ पृ॒थि॒विं
च॒ सा॒कम् । तत्सं॒पिब॑न्तो न भि॒नन्ति॑ वे॒धसः॑ । नैतद्भू॒यो
भ॒वति॑ नो कनी॒यः (२), इति ।

पुनरपि माहात्म्यमेव प्रपञ्च्यते । तत्रायं दृष्टान्तः । यथा लोके बहुक्षीरप्र-
दाया गोः सकृद्दुग्धेन महान्तौ चरु प्रौढौ कुम्भौ पूरयति एवमत्रापि पृथिं
स्वल्पमपि दत्तमन्नं दिवं च पृथिवीं च साकं लोकद्वयमपि सह पूरयति । अग्नौ

ब्राह्मणेषु वा दत्तमन्नं मन्त्रपूतं सत्सहस्रधा फलति । अत एवान्यत्राऽऽप्रायते—
 “ यावदेका देवता कामयते यावदेका तावदाहुतिः प्रथते ” इति । तदन्नं संपि-
 बन्तः सम्यग्भक्षयन्तो वेधसो बुद्धिमन्तो न भिनन्ति न हिंसन्ति स्वात्मानमन्नं वा
 न विनाशयन्ति । दानपूर्वकं भक्षणं सम्यग्भक्षणं तत्कुर्वन्तः पुरुषा अन्नं न
 हिंसन्ति, तत्तस्यान्नस्य च वर्धमानत्वात् । स्वात्मानमपि न हिंसन्ति प्रवृद्धस्या-
 न्नस्य च चिरभोक्तृत्वात् । अपि चैतद्भोजनार्थमन्नं न भूयो नापि कनीयः ।
 भूयस्त्वे स्यादजीर्तिः कनीयस्त्वे नास्ति क्षुन्निवृत्तिः ।

एतदेवाभिप्रेत्य स्मर्यते—

“ नात्यभ्रतस्तु योगोऽस्ति न चैकान्तमनभ्रतः ” इति ।

एवं दानपुरःसरं युक्तेन प्रमाणेन भुञ्जानान्पुरुषाल्लोकद्वये पालयतीत्यर्थः ।

अथ हविषो याज्यामाह—

अन्नं प्राणमन्नमपानमाहुः । अन्नं मृत्युं तमुं
 जीवातुमाहुः । अन्नं ब्रह्माणो जरसं
 वदन्ति । अन्नमाहुः प्रजननं प्रजानाम्, इति ।

सर्वव्यवहारकारणत्वादस्यान्नस्य माहात्म्यमविवादम् । तत्कथमिति तदुच्यते—
 योऽयं प्राणवायुरूध्वं संचरति यश्चापानवायुरधः संचरति तावुभावन्नजन्यबला-
 देव संचरतः । अतस्तयोरन्नात्मकत्वमाहुः । रसवैषम्येण व्याधिद्वारा मारकत्वा-
 दन्नं मृत्युमाहुः । तमेवान्नदंवं जीवातुं जीवनौषधमाहुः । तच्च लोके प्रसिद्धम् ।
 ब्रह्माण आयुर्वेदशास्त्राभिज्ञा ब्राह्मणा अन्नमव जरसं वदन्ति जराहेतुमाहुः । केन-
 चिदाहारविशेषेण सहसाऽतिपलितत्वप्राप्तिरित्यायुर्वेदप्रसिद्धिः । अन्नमेवेन्द्रिय-
 वृद्धिद्वारा प्रजानां प्रजननमुत्पादकमाहुः ।

अथ हविष एव विकल्पितामन्यां पुरोनुवाक्यामाह—

मोघमन्नं विन्दते अप्रचेताः । सत्यं ब्रवीमि
 बध इत्स तस्य । नार्यमणं पुण्यति नो
 सखायम् । केवलाघां भवति केवलादी, इति ।

योऽयमदाता सोऽयमप्रचेताः प्रकृष्टज्ञानरहितो मोघं व्यर्थमेवान्नं विन्दते लभते ।

तदेतत्सत्यं ब्रवीमि न केवलं वैयर्थ्यं किन्तु सोऽयमदत्तोऽन्नपदार्थस्तस्य दानरहितस्य पुरुषस्य वध इद्वध एव वधवद्वाधकमेवेत्यर्थः । तत्र वैयर्थ्यं तावत्स्पष्टी क्रियते । योऽयमदाता सोऽयमन्नेनार्यमादिकं देवं न पुण्यत्यग्नावाहुत्यभावात् । सखायमतिथ्यादिरूपं मनुष्यं न पुण्यति दानाभावात् । अतः परलोकेऽनुपयोगेन वैयर्थ्यम् । वधहेतुत्वं स्पष्टी क्रियते—केवलादी केवलं भुङ्क्ते न तु ददाति सोऽयं केवलाघो भवति । पापमेव संपादयति न तु किञ्चिदपि पुण्यम् । सोऽयं वध एव नरकहेतुत्वात् ।

अथ हविषो विकल्पितां याज्यामाह—

अहं मेघः स्तनयन्वर्षन्नस्मि । मामदन्त्यहम-
दम्यन्यान् (३) । अहं* सदमृतो भवामि ।
मदादित्या अधि सर्वे तपन्ति, इति ।

योऽयं मेघः स्तनयन्वर्षन्नश्च वर्तते सोऽयं मेघोऽप्यहमन्नदेवोऽस्मि । अग्नौ हुतस्यान्नस्य मेघरूपेण परिणतत्वात् । अत एव स्मर्यते—“अग्नौ प्रास्ताऽऽहुतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठते । आदित्याज्जायते वृष्टिः ” इति । दातारो ये सन्ति ते मामदन्ति सुखेन भक्षयन्ति । अन्यांस्तु दानरहितानहमेवाग्निं विनाशयामि । अहमेव दातृणां पथ्यं सदमृतो भवाम्यमरणहेतुर्भवामि देवत्वं प्रापयामीत्यर्थः । सर्वेऽप्यादित्या मदन्नानिमित्तत्वादधिकत्वेन तपन्ति । अन्नाभावे ते स्वयमेव न जीवेयुः कुतस्तपेयुरित्यर्थः ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ वाचे वेहतम् ” इति, गर्भघातिनी गौर्वेहदित्युच्यते, तस्य पशोः सूक्ते प्रतीकद्वयं दर्शयति—

देवीं वाचमजनयन्त यद्वाग्वदन्ति, इति ।

“ देवीं वाचमजनयन्त देवाः ” इति वपायाः पुरोनुवाक्या । ‘ यद्वाग्वदन्ति’ इति याज्या । तदुभयम् “ उत नः प्रिया ” इत्यत्र व्याख्यातम् ।

अथ पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

अनन्तामन्तादधिनिर्भितां महीम् । यस्यां देवा
अदधुर्भोजनानि । एकाक्षरां द्विपदा* षट्-
षदां च । वाचं देवा उपजीवन्ति विश्वे, इति ।

देवा इन्द्रादयो यस्यां वाचि भोजनान्यदधुः संपादितवन्तः । इन्द्राय स्वा-
हेति मन्त्रेण हुतं भुङ्क्तेऽतो वाङ्निमित्तं तद्भोजनम् । तां वाचं स्वभोजनहेतुं
विश्वे सर्वे देवा उपजीवन्ति । सर्वेषामपि देवानां मन्त्रपुरःसरं दत्तमेवान्नं जीवन-
हेतुः । कीदृशीं वाचमनुन्तां न हि लौकिकवैदिकशब्दानामन्तः पारोऽस्ति ।
अत एव महाभाष्यकार उदाजहार—बृहस्पतिश्च वक्ता, इन्द्रश्चाध्येता दिव्यं
च वर्षसहस्रमध्ययनकालः शब्दपारायणस्यान्तं च न जगामेति । अन्तादधि-
निर्मिताम् । पूर्वसृष्टेरन्तः परमेश्वरस्वरूपं तस्मिन् हि जगल्लीयते । तस्मादन्तात्परमे-
श्वरादधिकत्वेन निर्मितां तामेकाक्षरां प्रणवरूपां द्विपदां संस्कृतापशब्दरूपां
षट्पदां प्राकृतपैशाचिकादिभाषाभेदेन षड्विधामत एव महीं महतीम् ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

वाचं देवा उपजीवन्ति विश्वे । वाचं गन्धर्वाः
पशवो मनुष्याः । वाचीमा विश्वा भुवनान्य-
र्पिता (४) । सा नो हवं जुषतामिन्द्रपत्नी, इति ।

पूर्वमन्त्रोक्तरीत्या सर्वे देवा आहुतिकालीनमन्त्ररूपां वाचमेवोपजीवन्ति ।
गन्धर्वादयश्च वाचैव व्यवहरन्ति । पशूनामपि हम्भारवादिरूपया वाचैव व्यव-
हारो दृश्यते । तस्मादिमा विश्वा भुवनानि सर्वलोकनिवासिन एते प्राणिनो
वाच्यर्पिता वाचमेवाऽऽश्रित्य वर्तन्ते । येयमीदृशी वाक्सेयमिन्द्रपत्नीन्द्रस्य पाल-
यित्री सती नो हवमस्मदीयमिदं हविर्जुषताम् ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

वागक्षरं प्रथमजा ऋतस्य । वेदानां माताऽ-
मृतस्य नाभिः । सा नो जुषाणोर्पयज्ञमागात् ।
अवन्ती देवी सुहवा मे अस्तु, इति ।

येयं वाक्सेवाक्षरमविनश्वरं परमात्मस्वरूपं तत उत्पन्नत्वात् । सा चर्तस्य
यज्ञस्य प्रथमजा प्रथममुत्पादयित्री । मन्त्रैर्हि कर्माण्युत्पाद्यन्ते । अत एवाऽऽथ-
र्वणिका आमनन्ति—“ तदेतत्सत्यं मन्त्रेषु कर्माणि कवयो यान्यपश्यन् ”

इति । सा चर्ग्वेदादीनां माता । तेषां वाग्विशेषरूपत्वात् । अमृतस्य नाभिरमृतत्वं हि देवत्वम् । वाचि नक्षते बध्यते मन्त्रपूर्वकानुष्ठानेन तत्प्राप्तिः । सा वाग्देवी जुषाणा प्रीतियुक्ता सती नोऽस्मदीयं यज्ञमुपागात्प्राप्नोतु । सा च देव्यवन्त्यस्मान्क्षन्ती मे मम सुहवा सुखेनाऽऽह्वातुं शक्याऽस्तु ।

अथ हविषो याज्यामाह—

यामृषयो मन्त्रकृतो मनीषिणः । अन्वैच्छन्दे-
वास्तपसा श्रमेण । तां देवीं वाचं हविषा
यजामहे । सा नो दधातु सुकृतस्य लोके, इति ।

मन्त्रकृतः संप्रदायप्रवर्तकरूपेण मन्त्राणां कर्मकर्तारो मनीषिणो बुद्धिमन्तो धारणशक्तियुक्ता ऋषयो वसिष्ठाद्याः श्रमेण तपसा बहुप्रयाससाध्येन तपसा युक्तास्तथा देवाश्च यां वाचमन्वैच्छन्नुप्राप्तुमिच्छामकुर्वन् । अत एव स्मर्यते—

युगान्तेऽन्वेदितान्वेदान्सेतिहासान्महर्षयः ।

लेभिरे तपसा पूर्वमनुज्ञाताः स्वयंभुवा ॥ इति ।

तां तादृशीं वाचं देवीमनेन हविषा यजामहे । सा च देवी सुकृतस्य कर्मणः फलभूते लोके नोऽस्मान्दधातु स्थापयतु ।

अथ हविष एव विकल्पितां याज्यामाह—

चत्वारि वाक्परिमिता पदानि (५) ।

तानि विदुर्ब्राह्मणा ये मनीषिणः ।

गुहा त्रीणि निहिता नेङ्गयन्ति । तुरी-

यं वाचो मनुष्या वदन्ति, इति ।

येयं वाक्सा परिमितेयत्तया परिच्छिन्नानि चत्वारि पदानि चतुरोऽवयवान्प्राप्य वर्तते । परा पश्यन्ती मध्यमा वैखरीत्येते चत्वारः पादाः । तानि चत्वार्यपि पदानि ये ब्राह्मणा मनीषिणः शास्त्रज्ञास्ते विदुर्न त्वितरे मूढाः । तत्र हेतुरुच्यते—त्रीणि परा पश्यन्ती मध्यमेत्येतानि पदानि गुहायां शरीरमध्ये निहितानि स्थापितानि वर्तन्ते नेङ्गयन्ति न तु बहिः प्रसरन्ति । वाचस्तुरीयं वैखरीया(त्या)ख्यं पदं मनुष्याः सर्वे वदन्त्युच्चारयन्ति ।

एतच्च शिक्षाकारेण स्पष्टीकृतम्—

आत्मा बुद्ध्या समेत्यार्थान्मनो युक्ते विवक्षया ।
मनः कायाग्निमाहन्ति स प्रेरयति मारुतम् ॥
मारुतस्तुरासि चरन्मन्द्रं जनयति स्वरम् ।
प्रातःसवनयोगं तं छन्दो गायत्रमाश्रितम् ॥
कण्ठे माध्यंदिनयुगं मध्यमं त्रैष्टुभानुगम् ।
तारं तार्तीयसवनं शीर्षण्यं जागतानुगम् ॥
सोदीर्णो मूर्धन्यभिहतो वक्त्रमापद्य मारुतः ।
वर्णाञ्जनयते तेषां विभागः पञ्चधा स्मृतः ॥
स्वरतः कालतः स्थानात्प्रयत्नानुप्रदानतः ।
इति वर्णविदः प्राहुर्निपुणं तं निबोधत ॥ इति ।

तस्माच्छरीरमध्ये गूढं पादत्रयं मनीषिण एव जानन्ति । मूढास्तुरीयमेव वदन्ति ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ श्रद्धायै वेहतम् ” इति, तस्य पशोः सूक्ते वपायाः पुरोनुवाक्यामाह—

श्रद्धयाऽग्निः समिध्यते । श्रद्धया विन्दते हविः । श्रद्धां
भगस्य मूर्धनि । वचसाऽऽवेदयामसि, इति ।

शास्त्रार्थे विश्वासातिशयरूपा चित्तवृत्तिः श्रद्धा । तदभिमानिनी देवताऽपि तन्नामिकैव । श्रद्धया विश्वासातिशयेनानन्यया भक्त्याऽयमाग्निः समिध्यते सम्यक्प्रज्वालयते । हविश्च श्रद्धया लभ्यते । भगस्य सौभाग्यस्य मूर्धन्युपरि स्थितां श्रद्धां वचसा वाक्येनाऽऽवेदयामसि । जनानामग्रे सौभाग्यहेतुः श्रद्धेति प्रख्यापयामः ।

अथ वपाया याज्यामाह—

प्रियं श्रद्धे ददतः । प्रियं श्रद्धे दिदासतः । प्रियं भोजेषु
यज्वंसु (६) । इदं मे उदितं कृधि, इति ।

हे श्रद्ध इदानीं ददतो मे प्रियं भवत्वभीष्टं सिध्यतु । इतःपरमपि वापु-

मिच्छतो मे प्रियं भवतु । भोजेषु भोगपरेषु जन्तुषु यज्वसु यजमानेषु च प्रियं भवतु । इदमनन्तरोक्तं यज्वसु मे प्रियमुदितं रुध्यत्यधिकं कुरु ।

अथ पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

यथा देवा असुरेषु । श्रद्धामुग्रेषु चक्रिरे । एवं भोजेषु यज्वसु । अस्माकमुदितं रुधि, इति ।

यथा लोके देवा उग्रेष्वसुरेषु श्रद्धां चक्रिरेऽवश्यमेते हन्तव्या इति दृढा-
मिच्छां कृतवन्तः । एवमस्माकं फलभोगेषु तत्साधकेषु यज्वस्वपि प्रियमु-
दितं कुरु ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

श्रद्धां देवा यजमानाः । वायुगोपा उपासते । श्रद्धा* हृद-
य्ययाऽऽकूत्या । श्रद्धया हूयते हविः, इति ।

हे देवा इन्द्रादय एते यजमाना वायुगोपाः स्वकीयप्राणरक्षकाः सन्तः
श्रद्धामुपासते सेवन्ते । उक्तार्थ एव स्पष्टी क्रियते—हृदय्यया हृदये भवयाऽऽ-
कूत्या संकल्पक्रियया श्रद्धामुपासतेऽत्यादरेणोपासत इत्यर्थः । हविरपि श्रद्ध-
यैव हूयते ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

श्रद्धां प्रातर्हवामहे (७) । श्रद्धां मध्यंदिनं परि । श्रद्धा*
सूर्यस्य निम्नुचि । श्रद्धे श्रद्धापयेह मां, इति ।

श्रद्धां श्रद्धारूपां देवीं प्रातर्हवामहे प्रातःकाले समाह्वयामः । तथा मध्यं-
दिनं परि मध्यंदिनसमीपमपि श्रद्धामाह्वयामः । सूर्यस्य निम्नुच्यस्तमयवेलाया-
मपि श्रद्धामाह्वयामः । हे श्रद्धे देवीह कर्मणि मां श्रद्धापय विश्वासयुक्तं कुरु ।

अथ हविषो याज्यामाह—

श्रद्धा देवानधिवस्ते । श्रद्धा विश्वमिदं

जगत् । श्रद्धां कामस्य मातरम् । हविषा वर्धयामसि, इति ।

इयं श्रद्धा देवी देवानधिवस्ते देवेष्वधिवसति । विश्वं सर्वमिदं जगत्, श्रद्धामयम्, इच्छाविश्वासव्यतिरेकेण कस्यापि व्यवहारस्याभावात् । कामस्य मातरं काम्यमानफलस्योत्पादिकां श्रद्धां देवीमनेन हविषा वर्धयामस्यभिवृद्धां संतुष्टां कुर्मः ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ ब्रह्मण ऋषभम् ” इति तस्य पशोः सूक्ते वपायाः पुरोमुवाक्यामाह—

ब्रह्म जज्ञानं प्रथमं पुरस्तात् । वि सीमितः सुरुचो वेन आवः । स बुध्निया उपमा अस्य विष्टाः (८) । सतश्च योनिमसतश्च विवः, इति ।

यदेतज्जगत्कारणं ब्रह्म “ सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म ” इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धं तदेतत्प्रथमं सृष्ट्यादौ जज्ञानं जगदाकारेणोत्पद्यमानं सत्पुरस्तात्पूर्वस्यां दिशि वेनः कमनीय आदित्यो भूत्वा सुरुचः सुष्ठु दीप्यमानः सीमितः पूर्वदक्षिणपश्चिमोदग्दिग्विशेषसिन्धो विभज्याऽऽवरावृणोत् । स वेन आदित्यो बुध्निया बुध्नं मूलं तत्र भवा आकाशवाय्वग्निजलपृथिव्यो विष्टा विभज्यावस्थिता अकरोदिति शेषः । तथा सतश्च विद्यमानस्य गिरिनदीसमुद्रादेरसतश्चाविद्यमानस्य योनिं कारणं प्र (णमुप)मा भ्रान्तिरूपं विवर्विवृतवान्सर्वजगद्व्यवस्थां निर्मितवानित्यर्थः ।

अथ वपाया याज्यामाह—

पिता विराजामृषभो रयीणाम् । अम्तरिक्षं विश्वरूप आविवेश । तमर्कैरभ्यर्चन्ति वत्सम् । ब्रह्म सन्तं ब्रह्मणा वर्धयन्तः, इति ।

योऽयं वेन आदित्यः पूर्वमुक्तः सोऽयं विराजां विशेषेण राजमानानां रयीणां धनानां पिता पालयिता, ऋषभः श्रेष्ठो विश्वरूपः पूर्वाह्लादिषु वसन्तादिषु कालविशेषेषु च बहुरूपस्तादृशोऽयमिदमन्तरिक्षमाविवेश प्रतिदिनं प्रविशति । ब्रह्म सन्तं परब्रह्मस्वरूप एव भूत्वाऽवस्थितं तमादित्यं ब्रह्मणा

मन्त्रेण वर्धयन्तो ब्राह्मणा अर्कैरर्चनीयैरभ्यर्च्यन्त्यभितः पूजयन्ति । तत्र दृष्टान्तो वत्सं यथा दोग्धुकामाः पुरुषा वत्समुपलालयन्त्येवं फलकामा आदित्यमभ्यर्चन्ति ।

अथ पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

ब्रह्म देवानंजनयत् । ब्रह्म विश्वमिदं जगत् । ब्रह्मणः क्षत्रं निर्मितम् । ब्रह्म ब्राह्मण आत्मना, इति ।

यज्जगत्कारणं ब्रह्म तदेव देवानिन्द्रादीनजनयत् । तथैव तद्ब्रह्मान्यदपि विश्वं सर्वमिदं जगदजनयत् । ब्रह्मणः सकाशात्क्षत्रं निर्मितं क्षत्रियजातिर्निर्मिता । यत्परं ब्रह्म तदात्मना स्वस्वरूपेणैव ब्राह्मणोऽभवत् । अस्ति हि ब्राह्मणशरीरे परब्रह्मण आविर्भावविशेषः । अत एवाध्यापनादावाधिक्रियते ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

अन्तरस्मिन्निमे लोकाः (९) । अन्तर्विश्वमिदं जगत् ।

ब्रह्मैव भूतानां ज्येष्ठम् । तेन कोऽर्हति स्पर्धितुम्, इति ।

अस्मिन्ब्रह्मण्यन्तर्मध्य इमे भूरादयो लोका अवस्थिताः । तथैवान्तर्मध्ये विश्वं सर्वमिदं जगत्स्थावरजङ्गमरूपमवस्थितम् । तस्मात्कारणाद्ब्रह्मैव भूतानामाकाशादिष्वमहाभूतानां प्राणिनां च मध्ये ज्येष्ठमतिशयेन श्रेष्ठं प्रशस्तं च । तेन तादृशेन ब्रह्मणा को नामान्यः पुरुषः स्पर्धितुमर्हति । तत्समानस्य स्पर्धा युक्ता । न चास्ति कश्चित्समानः । अत एव श्वेताश्वतरशाखायामभिधीयते—
“ न तत्समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यते ” इति ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

ब्रह्मन्देवास्त्रयस्त्रिंशत् । ब्रह्मन्निन्द्रप्रजापती । ब्रह्मन्हु विश्वा भूतानि । नाधीवान्तः समाहिता, इति ।

हे ब्रह्मन् यथोक्ते ब्रह्मणि त्रयस्त्रिंशद्देवाः “ये देवा दिव्येकादश स्थ” इति-
मन्त्रोक्ताः समाहिताः । तथा ब्रह्मन्परब्रह्मण्येव देवस्वामिनाविन्द्रप्रजापती समा-
हितौ । तथा ब्रह्मण्येव विश्वा भूतानि सर्वाणि स्थावरजङ्गमान्यन्तःसमाहि-
तानि सम्यगवस्थितानि । तत्र दृष्टन्तो नावीवेति यथो समुद्रनद्यादितरणवेलायां
चेतनाचेतनानि वस्तूनि नौमध्येऽवस्थाप्यन्ते तद्वत् ।

अथ हविषो याज्यामाह—

चतस्र आशाः प्रचरन्त्वग्नयः । इमं
नो यज्ञं नयतु प्रजानन् । घृतं
पिन्वन्नजरं सुवीरम् (१०) ।
ब्रह्म समिद्धवत्याहुतनिाम्, इति ।

यथोक्ते ब्रह्मणि चतस्र आशाश्चतुर्विधाः प्राच्यादिदिशः प्रत्यग्नय आहवनी-
याद्याः प्रचरन्तु प्रकर्षेण वर्तन्ताम् । पूर्वस्यां दिश्याहवनीयो दाक्षिणस्यां दिश्य-
न्वाह्वर्यपञ्चमः पश्चिमायां दिशि गार्हपत्य उदिच्यां दिश्याग्नीध्रीयः । तथाविधः
सर्वाधारपरमात्मा नोऽस्मदीयमिमं यज्ञं प्रजानन्प्रकर्षेणानुसंदधानो नयतु समाप्तिं
प्रापयतु । किं कुर्वन्नजरमाविनश्वरं सुवीरं शोभेनापत्यहेतुभूतामिदं घृतमाहुतिरूपं
पिन्वन्पिबन् । किं बहुना, आहुतीनामस्माभिरनुष्ठीयमानानां ब्रह्म समिद्धवति
परब्रह्मैव सम्यक्प्रकाशकं भवति ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ आ गावो अग्नानित्युपहंमाः ” इति । तत्राष्टानामृचां
मध्ये प्रथमामाह—

आ गावो अगमन्नुत भद्रमक्रन् । सीदन्तु
गोष्ठे रणयन्त्वस्मे । प्रजावतीः पुरुरूपा इह
स्युः । इन्द्राय पूर्वीरुपसो दुहानाः, इति ।

या एता गावः सन्ति ता आऽग्ननिहाऽऽगच्छन्तु । उतापि च भद्रं कल्याण-
मक्रन्कुर्वन्तु । अस्मदीये गोष्ठे सीदन्तु तिष्ठन्तु । अस्मेऽस्मान्रणयन्तु रमयन्तु ।
इहास्मदृहे प्रजावतीर्बहुवत्सोपेताः पुरुरूपाः श्वतरुष्णादिरूपेण बहुरूपाः स्युर्भ-

वेयुः । उषस उषःकालात्पूर्वीः पूर्वासु रात्रिष्विन्द्रायेन्द्रार्थं सांनिध्यमाशिरं च दुहानास्तिष्ठन्तु ।

अथ द्वितीयामाह—

इन्द्रो यज्वने पृणते च शिक्षति ।

उपेद्ददाति न स्वं मुषायति ।

भूयो भूयो रयिमिदस्य वर्धयन् ।

अभिन्ने खिले निदधाति देवयुम्, इति ।

योऽयं यज्वा यागानुष्ठायी यश्च पृणन्यागकाले हविः पूरयन्वर्तते, अथवा गां ददाति तयोरुभयोरर्थं इन्द्रः शिक्षति फलं ददाति । उपेत्युनरपि ददाति । स्वमात्मानं न मुषायति न मुष्णाति । यजमानं प्रति भूयो भूयो ददानोऽपि कदाचिदपि न तिरो भवतीत्यर्थः । अस्य यजमानस्य भूयो भूयः पौनः-पुन्येन रयिमिद्धनमेव वर्धयन्देवयुं देवानात्मन इच्छन्तं यजमानमभिन्ने स्वनिवासस्थाने भेदरहिते खिले खिलीभूते यागरहितैरगम्ये निदधाति स्थापयति । स्वकीयलोक एव तं गमयतीत्यर्थः ।

अथ तृतीयाचतुर्थ्योः प्रतीके दर्शयति—

न तानशन्ति न ता अर्वा (११), इति ।

“ न तानशन्ति न दभाति तस्करः ” इति तृतीया । “ न ता अर्वा रेणुककाटोः ” इति चतुर्थी । एतच्चोभयम्—“ उत नः प्रिया ” इत्यत्र व्याख्यातम् ।

अथ पञ्चमीमाह—

गावो भगो गाव इन्द्रो मे अच्छात् ।

गावः सोमस्य प्रथमस्य भक्षः ।

इमा या गावः स जनास इन्द्रः ।

इच्छामीद्धृदा मनसा चिदिन्द्रम्, इति ।

या गावस्ता भगः सौभाग्यम् । सतीषु हि गोषु क्षीरादिसंपत्तिलक्षणसौ-
भाग्यं भवति । अच्छादच्छा निर्मला गाव एव मे ममेन्द्रः स्वामी । यथा स्वामी
पालयति तथा निर्मला गावो मां पालयन्तीत्यर्थः । तथा गाव एव प्रथमस्य
मुख्यस्य सोमस्याभिषुतस्य भक्षो भजनीयः । सोमो हि दध्यादिश्रपणार्थं गोभ-
जनं करोति । या इमा गावः सन्ति हे जनासो मनुष्यास्ता गाव एव स इन्द्रः ।
इन्द्रो हि गाः पालयति । तस्मादभेदोपचारः । हृदा हृत्कमलनिष्ठेन मनसा
चिन्मनसैव गोरक्षार्थमिन्द्रमिच्छामि ।

अथ षष्ठीमाह—

यूवं गावो मेदयथा कृशं चित् । अश्लीलं
चित्कृणुथा सुप्रतीकम् । भद्रं गृहं कृणुथ
भद्रवाचः । बृहद्वो वयं उच्यते सभासु, इति ।

हे गावो यूयं कृशं चित्कृशमपि पुरुषं वत्सं वा मेदयथा मेदस्त्विनं पुष्टं
कुरुत । अश्लीलं चिदश्लीलं कुरूपमपि पुरुषं सुप्रतीकं कृणुथ घृतादिना पोष-
यित्वा शोभनावयवं कुरुथ । भद्रवाचः कल्याणवाचो गावो गृहं भद्रं कृणुथ
हम्भारवयुक्ताभिर्गोभिर्वत्सैश्च संपूर्णं गृहं रमणीयं भासते । हे गावो वो युष्म-
दीयं वयोऽन्नं क्षरिघृतादिकं सभासु यज्ञशालासु बृहदुच्यते महत्त्वेन
प्रस्तूयते ।

अथ सप्तमीमाह—

प्रजावतीः सूयवसं + रुशन्तीः ।
शुद्धा अपः सुप्रपाणे पिबन्तीः ।
मा वः स्तेन ईशत माऽघशंसः ।
परि वो हेती रुद्रस्य वृज्यात्, इति ।

एता गावः प्रजावतीर्वत्सोपेताः सूयवसं शोभनं तृणादिकं रिशन्तीर्भक्षयन्त्य
इत्यर्थः । सुप्रपाणे सुष्ठु प्रकर्षेण पातुं शक्ये तटाकादौ शुद्धा अपः पिबन्ती-

+ रिशन्तीरिति भाष्यानुसारेण पाठः ।

विमलं जलं पिबन्त्यो वर्तन्तामिति शेषः । हे गावः स्तेनश्चोरो वो मेशात् शुष्मानपहर्तुमीश्वरो मा भूत् । अघशंसोऽघं पापं शंसति मारय ताडयेत्यादिभिर्मर्त्सनं करोतीत्यघशंसः सोऽपि वो मेशात् । तथा रुद्रस्य क्रूरस्य देवस्य हेतिरायुधं वः परिवृज्याद्युष्माकं परितो वर्जनं करोतु ।

अथाष्टमीमाह—

उपेदमुपपर्चनम् । आसु गोषूपपृ-
च्यताम् । उपर्षभस्य रेतसि ।
उपेन्द्र तव वीर्ये (१२), इति ।

चरामि कनीयोऽन्यानीर्षिता पदानि यज्वसु हवामहे विष्ठा लोकाः सुवीरमर्वा-
पिबन्तीः षट् च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टकेऽष्टमा-
ध्यायेऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

इदं च वक्ष्यमाणं सर्वमुपपृच्यतां समीपे युज्यताम् । किं किमिति तदुच्यते—
उपपर्चनं समीपे संपर्कयोग्यतृणादिकमांसु गोषूपपृच्यतां समीपे युज्यताम् ।
ऋषभस्य रेतस्युपपृच्यतां गर्भ इति शेषः । हे इन्द्र तव वीर्ये त्वदीये रक्षण-
तामर्थ्य उपपृच्यतां गाव इति शेषः ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

अहमष्टावन्यशाखाकथितान्नार्थवेहति ।

देवीं वाचे वेहति स्याच्छ्रद्धे श्रद्धार्थवेहति ॥

ब्रह्म ब्रह्मार्थ ऋषभ आ गाव उपहोमकाः ॥ १ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डेऽष्टमप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

अथ नवमोऽनुवक्तः ।

अष्टमेऽन्नार्थपथादीनां सूक्तान्यभिहितानि । नवमे शुक्लकृष्णपथादीनां सूक्ता-
न्युच्यन्ते । यदुक्तं सूत्रकारेण—“सूर्याचन्द्रमोभ्यां यमौ श्वेतं च कृष्णं चैकयूपे ”
इति । यमावेकस्मिन्गर्भे सहोत्पन्नौ । तयोः पश्वोः सूक्ते वपयोः पुरोनुवा-
क्यामाह—

ता सूर्याचन्द्रमसां विश्वभृत्तमा महत् । तेजो वसुमद्रा-
जतो दिवि । सामात्माना चरतः सामचारिणा । ययोर्भितं
न ममे जातु देवयोः, इति ।

ययोः सूर्याचन्द्रमसोर्देवयोः संबन्धि व्रतं कर्म जातु कदाचिदपि न ममे
कश्चिदपि मातुं न शक्तः । एतदीयं कर्मैतावता फलेन युक्तमिति न कोऽपि
परिच्छेत्तुं शक्नोति । तौ तथाविधौ सूर्याचन्द्रमसौ दिवि राजतो द्युलोके दीप्येते ।
कीदृशौ विश्वभृत्तमाऽतिशयेन विश्वस्य भर्तारौ पोषकावत एव महम्महान्तौ तेज-
स्तेजस्विनौ वसुमद्वनवन्तौ । सामशब्देन सामभेदाद्युपायेषु चतुर्षु प्रथमोपा-
योऽभिधीयते । तदात्मकौ प्रजापालने सामोपायप्रधानावित्तर्यः । अत एव
सामचारिणौ सामोपायेन सर्वजगदनुग्राहकप्रकाशरूपेण वरुणशिलौ व्रतः
परिभ्रमतः ।

अथ वपयोर्याज्यामाह—

उभावन्तौ परियात अम्या । दिवो न रश्मीस्तनुतो
व्यर्णवे । उभा भुवन्ती भुवना कविक्रतू । सूर्या न चन्द्रा
चरतो हतामती, इति ।

उभावन्तौ पृथिव्याः पूर्वः पश्चिमश्चेत्येतावसानभागावम्या गत्या परियातः
परिक्रमणं कुरुतो दिवो न दिवीवार्षवे समुद्रसमानेऽन्तरिक्षे रश्मीभित्तनुतः प्रसा-
रयतो भुवना भुवन्ती लोकान्भावयन्तावुत्पादयन्तौ कविक्रतू कविर्मेधावी क्रतुः
कर्ता कवी च तौ क्रतू च कविक्रतू हतामती हता विनाशिता प्राणिनाममति-

रन्धकारनिमित्तमज्ञानं याभ्यां तौ हतामती सूर्या न चन्द्रा सूर्यश्चन्द्रश्चेत्येतावुभौ
चरतः संचारं कुरुतः ।

अथ पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

पती॑ द्युमद्वि॒श्वविदा॑ उ॒भा दि॒वः । सूर्या॑ उ॒भा च॒न्द्रम॒सा
विच॒क्षणा॑ (१) । वि॒श्ववारा॑ वरि॒वोभा॑ वरे॒ण्या । ता
नोऽव॑तं मति॒मन्ता॒ महि॑व्रता, इति ।

द्युमद्द्युमन्तौ दीप्तिमन्तावुभौ देवौ विश्वविदा सर्वज्ञौ दिवः पती द्युलोकस्य
पालकौ वर्तते । सूर्याचन्द्रमसा सूर्याचन्द्रमसेत्येतावुभौ विचक्षणौ कुशलौ । विश्व-
वारा विश्वेषां शत्रूणां निवारयितारौ वरिवा वरिवस्यमानौ सर्वैः परिचर्यमाणवुभौ
देवौ वरेण्या वरणीयौ मतिमन्तावत्यन्तबुद्धित्युक्तौ महिव्रता महता व्रतेन कर्मणा
युक्तौ । ईदृशौ तावुभौ नोऽस्मानवतं रक्षतम् ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

वि॒श्वव॒परी॑ प्र॒तर॑णा तर॒न्ता । सु॒वर्वि॑दा दृ॒शये॒ भूरि॑र॒श्मी ।
सूर्या॑ हि च॒न्द्रा वसु॑ त्वेष द॒र्शता॑ । म॒नस्वि॒नोभाऽनु॑च॒रतो॑
नु सं दि॒वम्, इति॑ ।

विश्ववपरी विश्वस्मिञ्जगति रश्मीनावतारौ विस्तारयितारौ प्रतरणाऽऽपदां प्रक-
र्षेण तारयितारौ तरन्ताऽऽकांशसमुद्रं तरन्तौ सुवर्विदा स्वर्गस्य लम्भयितारौ
दृशये सर्वलोकस्य दर्शनाय भूरिरश्मी प्रभूतदीप्ती सूर्या हि चन्द्रा सूर्यश्चन्द्रश्चे-
त्येवं प्रसिद्धौ वसु वासयितारौ त्वेष दर्शता दीप्त्या दर्शनीयौ मनस्विना दृढेन
मनसा युक्तावुभा देवावुभौ नु क्षिप्रं दिवं द्युलोकमनुसंचरतः ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

अस्य॑ श्र॒वो न॒द्यः सप्त॑ बिभ्र॒ति । द्या॒वा क्षा॒मा पृथि॒वी
दर्श॑ति व॒पुः । अ॒स्मे सूर्या॑च॒न्द्रम॒साऽभि॒क्षे । श्र॒द्धे कर्मि॑न्द्र
च॒रतो॑ विच॒तु॒रम् (२), इति॑ ।

हे इन्द्र त्वमस्मेऽस्मदर्थं सूर्याचन्द्रमसैतौ सूर्याचन्द्रमसावभिचक्षेऽभितः कथयासि । भक्षे भक्षार्थं कं सुखार्थं च विचर्तुरं विशेषेण त्वरा यथा भवति तथा चरत एतावुभौ संचरतः । अस्य तवेन्द्रस्य श्रवः श्रवणीयं दर्शतं दर्शनीयं च वपुः शरीरं सप्त नद्यो गङ्गायमुनाद्याः सप्तसंख्याकाः सरितो द्यावा क्षमा पृथिवी क्षामशब्दोऽन्तरिक्षमभिधत्ते, त्रयो लोकाश्च बिभ्रति धारयन्ति । अयमर्थः । यदे- तद्वृष्टिनिमित्तं जलं तदेतदिन्द्रेणोत्पादितत्वादिन्द्रस्य शरीरं तच्च सर्वेषां प्राणिनां प्रियत्वाच्छ्रवणीयं दर्शनीयं च तदिदं जलरूपं शरीरं सप्तनद्युपलक्षिताः सर्वा नद्यः समुद्रास्त्रयो लोकाश्च धारयन्ति । न हि जलमन्तरेण लोकत्रयव्यवहारः सिध्यतीति ।

अथ हविषो याज्यामाह—

पूर्वापरं चरतो माययैतौ । शिशू क्रीडन्तौ
परियातो अध्वरम् । विश्वान्यन्यो भुवनाऽ-
भिचष्टे । ऋतूनन्यो विदधज्जायते पुनः, इति ।

एतौ सूर्याचन्द्रमसौ मायया परमेश्वरस्य शक्त्याऽनुगृहीतौ पूर्वापरं भूमेः प्राक्प-
श्चिमभागौ प्रतिचरतः परिभ्रमणं कुरुतः । शिशू बालकाविव क्रीडन्तावध्वरं
कस्यापि हिंसा यथा न भवति तथा परियातोऽथवाऽध्वरमस्माभिरनुष्ठीयमानं
वज्रं प्राप्नुतः । उभयोर्मध्येऽन्य एक आदित्यो विश्वानि भुवनान्याभिचष्टे सर्वतः
प्रकाशयति । अन्यश्चन्द्रः प्रतिपदादितिथिशुक्लकृष्णपक्षचैत्रादिमासद्वारा, ऋतू-
न्विदधत्पुनः पुनर्जायत उदयं गच्छतीत्यर्थः ।

यदुक्तं सूत्रकारेण “ अद्भ्यो वेहतम् ” इति, तस्य पशोः सूक्ते षण्णामृचां
प्रतीकानि दर्शयति—

हिरण्यवर्णाः शुचयः पावका यासां
राजा । यासां देवाः शिवेन मा चक्षुषा
पश्यत । आपो भद्रा आदित्पश्यामि, इति ।

“ हिरण्यवर्णाः शुचयः पावकाः ” इति वपायाः पुरोनुवाक्या । ‘यासां राजा
वरुणः’ इति याज्या । ‘यासां देवा दिवि रुण्वन्ति भक्षम्’ इति पुरोडाशस्य
पुरोनुवाक्या । ‘शिवेन मा चक्षुषा पश्यत’ इति याज्या । ‘आपो भद्रा घृतमि-

दासः असुः ' इति हविषः पुरोनुवाक्या । ' आदित्यश्याम्युत वा शृणोमि ' इति याज्या । एतत्सर्वं 'हिरण्यवर्णाः शुचयः पावकाः' इत्यनुवाके व्याख्यातम् ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ तत्र सलिलमुपजुहुयात् ” इति । तत्र पूर्वोक्ति-
कर्माणि नासदासीयसूक्तगतैर्मन्त्रैर्जलद्रवणोपहोमाः कर्तव्या इत्यर्थः । तस्मिन्सूक्ते
प्रथममृषणाह—

नासदासीन्नो सदासीत्तदानीम् । नासी-
द्रजो नो व्योमापरो यत् । किमाव-
रीवः कुह कस्य शर्मन् (३) ।
अम्भः किमासीद्रहन् गभीरम्, इति ।

यदा पूर्वसृष्टिः प्रलीनोत्सृष्टिश्च नोत्पन्ना तदानीं सदसती द्वे अपि नाभू-
ताम् । नामरूपविशिष्टत्वेन स्पष्टं प्रतीयमानं जगत्सच्छब्देमोच्यते । नराविषाणा-
दिसमानं शून्यमसादित्युच्यते । तदुभयं नाऽऽसीत् । किंतु काचिदव्यक्तावस्था-
ऽऽसीत् । सा च विस्पष्टत्वाभावान्न सती जगदुत्पादकत्वेन सद्भावात्नाप्यसती ।
नो सदासीदिति यत्संग्रहेणोक्तं तदेव प्रपञ्च्यते—नाऽऽसीद्रजो रजःशब्देन
सत्त्वरजस्तमोगुणत्रयमुपलक्ष्यते तत्रयं नाऽऽसीत् । नो व्योम, आकाशवाचिना
व्योमशब्देन भूतपञ्चकमुपलक्ष्यते तदपि नाऽऽसीत् । यथोक्तगुणत्रयपञ्चभूतापे-
क्षयाऽपरः पदार्थोऽन्यो गिरिनदीसमुद्रादिको यद्यो दृश्यते सोऽपि नाऽऽसीत् ।
यथा भूतानि नाऽऽसंस्तद्वद्भौतिकमपि नाऽऽसीदित्यर्थः । अनेन भूतभौतिकगु-
णत्रयनिषेधेन ब्रह्माण्डस्य निषेधः संपन्नः । अण्डाद्वाहिर्महत्तत्त्वाद्यावरणानि
पौलणिका वदन्ति तदेतदावरणजातमाक्षेपवाचिना किंशब्दत्रयेण निषिध्यते ।
आवरणस्य दृष्टिविषयभूतं किंचिदाघ्रियमाणमपेक्षितम् । तत्राण्डाभावात्किमाव-
रीवः किं नाम वस्तु तैरावरणैसन्वियेत । अतः सावरणकस्यासंभवादावरणमपि
न संभवतीत्यर्थः । कुहेति देशाक्षेपः । निमित्ताक्षेपः कस्य शर्मन्निति । कुत्र
देशे कस्य भोक्तुः सुखमिदमिदमावरणं स्यात् , न त्वस्ति तदा कश्चिद्देशो
नापि सुखस्य भोक्ता कश्चिद्विद्यते । अत्र कश्चिन्मन्दोऽवान्तरमलयविषयाम्

“ आपो वा इदमग्रे सलिलमासीत् ” इति श्रुतिं श्रुत्वा महाप्रलयेऽपि तथाविधं जलमस्तीति भ्राम्यति तद्भ्रमव्युदासाय जलं निषिध्यते । गहनं प्रवेष्टुमशक्यं गभीरमगाधत्वेनावस्थातुमप्यशक्यं यदम्भस्तात्किमासीत्तदपि नाऽऽसीदित्यर्थः ।

अथ द्वितीयामृचमाह—

न मृत्युरमृतं तर्हि न । रात्रिया अह्न आसी-

त्प्रकेतः । आनीदवातः स्वधया तदेकम् ।

तस्माद्भान्यं न +परः किंच नाऽऽसं, इति ।

तर्हि तस्मिन्महाप्रलयकाले प्राणिनां मृत्युर्नाऽऽसीत्तेषामेवाभावात् । अत एवामृतं जीवनमपि नाऽऽसीत् । रात्रियाः प्रकेतश्चिह्नं चन्द्रनक्षत्रादि, अह्नः प्रकेतः सूर्यस्त-
दुभयमपि नाऽऽसीत् । किंतु तत्सर्वोपनिषत्प्रसिद्धमेकं ब्रह्म वस्तु स्वधया स्वस्मि-
न्नाश्रितया सर्वजगत्कारणरूपया मायया सहितमानीच्चेष्टित्वत् । नात्र चलनं
चेष्टा किंतु सद्भावमात्रमित्यभिप्रेत्यावातमिति विशेष्यते । वायुरहितं निश्चलमि-
त्यर्थः । तस्मादेकस्माद्ब्रह्मणोऽन्यत्किंच किमपि परमुत्कृष्टं नाऽऽसं नैवाऽऽसीत् ।
जगतो निषिद्धत्वान्निकृष्टं पूर्वमेव निराकृतम् । तस्मादुत्कृष्टं निकृष्टं च किमपि
ब्रह्मव्यतिरिक्तं नाऽऽसीत् ।

अथ तृतीयामाह—

तम आसीत्तमसा गूढमग्रे प्रकेतम् । सलि-

लः सर्वमा इदम् । तुच्छेनाभ्वापिहितं यदा-

सीत् । तमसस्तन्महिना जायतैकम्, इति ।

तमःशब्देनाविद्यामायाशक्त्यादिशब्दवाच्यं जगद्विकारोपादानं मूलाज्ञानमुच्यते ।
यथा तमः पदार्थानावृणोत्येवमिदमपि ब्रह्मतत्त्वमावृणोतीति तमःशब्देन व्यवहारः ।
तादृशं जगद्विकारनिष्पादनक्षमं ब्रह्मण्याश्रितं किंचित्तम आसीत् । तेन तमसा
सर्वं जगद्गूढं यथा मृत्पण्डे घटो गूढो यथा वा बीजे वृक्षो गूढस्तद्वत् । अत
एव प्रकेतं प्रकर्षेण ज्ञातुमशक्यम् । तथा च मनुना स्मर्यते—

आसीदिदं तमोभूतमप्रज्ञातमलक्षणम् ।

अप्रतर्क्यमविज्ञेयं प्रतुष्टमिव सर्वतः ॥ इति ।

तत्र दृष्टान्तः—सलिलमिति यथा वर्षे पतिता वर्षोपलाः सलिलमात्रत्वेनावशि-
ष्यन्ते तथा सर्वं जगदिदं तम आसीत्तमोमात्ररूपेणावशिष्टमित्यर्थः । अत्र हि
काणादादयोऽसत्कार्यवादिनः कारणे पूर्वमाविद्यमानमेव कार्यमुत्पद्यत इत्याहुः ।
सत्कार्यवादिनस्तु सांख्यादयः पूर्वं विद्यमानमेव कार्यमव्यक्तं सत्कारणव्यापारेण
व्यक्ती भवतीत्याचक्षते । तत्र सत्कार्यवादिनां मतमेव तमसा गूढमिति श्रुत्याऽ-
ङ्गीकृतम् । आ समन्ताद्भवत्युत्पद्यत इत्याभूज्जगत्तदेतत्तुच्छेनापिहितम् । तत्त्व-
ज्ञानमात्रेण निवर्त्यत्वात्तत्कारणं मूलाज्ञानं तुच्छं तेनापिहितं प्रलयकाल आच्छा-
दितम् । तादृशं यज्जगदासीत्तज्जगदव्यक्तं सत्पूर्वोक्तादज्ञानरूपात्तमसः सकाशा-
न्महिना महत्त्वेनाभिव्यक्तजगद्रूपेणाजायतोत्पन्नम् । तदिमज्ञानदृष्ट्या जगदाकारेण
भासमानमपि परमार्थत एकं ब्रह्मैव ।

अथ चतुर्थीमाह—

कामस्तदग्रं समवर्तताधि (४) ।

मनसो रेतः प्रथमं यदासीत् ।

सतो बन्धुमसति +निरविदन् ।

हृदि प्रतीप्या कवयो मनीषा, इति ।

परब्रह्मसंघन्विनो मनसः प्रथमं रेत आद्यं कार्यं यदासीत्तत्कार्यमग्रे
सृष्ट्यादौ कामो भूत्वाऽधिसमवर्तताऽऽधिक्येनाऽऽविरभूत् । अयमर्थः—यदेतदे-
कमेवाद्वितीयं ‘ सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म ’ इत्येवंरूपं वस्तु सृष्टेः पूर्वं तमसाऽऽवृ-
मासीत्तस्य तमोविशिष्टस्य ब्रह्मणः सिसृक्षारूपं यन्मन आदावुत्पन्नं तस्य मनसः
काम एव प्रथमकार्यभूतः पदार्थः । स च काम उपनिषदि स्पष्टमान्नातः—
“ सोऽकामयत बहु स्यां प्रजायेय ” इति । एकोऽद्वितीयरूपोऽहमेव बहुविधो
भवेयम् । तत्रायमुपायः पूर्वमवस्थितमाद्वितयिरूपमनुपमृद्य प्रकर्षेण मायाकल्पित-
जगद्रूपेणोत्पद्येयेति तस्य वाक्यस्यार्थः । स च कामः सतो बन्धुरिदानीं
सत्त्वेन प्रतीयमानस्य भूतभौतिकरूपस्य जगत्तोऽसच्छब्दाभिधेये तमस्यव्यक्ते
बन्धनहेतुः । कामो सज्ज्ञाने सर्वं व्यवहारं बध्नाति । यथा निद्राणे पुरुषे समु-
त्पन्ना चित्तवृत्तिर्नानाविधं स्वप्नव्यवहारं बध्नाति । यथा वा जागरणेऽप्यत्यन्त-

+ निरविन्दन्निने पाठो भाष्यामुरोधेन ।

मलभ्ये विषये समुत्पन्ना तृष्णा सुखदुःखपर्यन्तं मनोराज्यरूपं व्यवहारं बध्नाति,
एवमयं परमेश्वरस्य कामो देवतीर्यङ्मनुष्यादिसर्वव्यवहारं बध्नाति । कवयो
विद्वांसो वेदान्तपारं गता हृदि हृदयकमले मनीषा स्वबुद्ध्या प्रतीप्य
विचार्यासत्यव्यक्ते तमासि कामं सत उत्पत्स्यमानस्य जगतो बन्धुं बन्धनहेतुं
निरविन्दन्निश्चितवन्तः । कामस्य सर्वव्यवहारहेतुत्वं वाजसनेयिनः समामनन्ति—
“ अथो खत्वाहुः काममय एवायं पुरुषः ” इति । व्यासोऽपि स्मरति—

“ कामबन्धनमेवेदं नान्यदस्तीह बन्धनम् ” इति ।

अस्मदनुभवोऽपि तथा दृश्यते । सर्वो हि पुरुषः प्रथमं किञ्चित्कामयित्वा
तदर्थं प्रयतमानः सुखं दुःखं वा लभते । तस्माच्छ्रुतिस्मृत्यनुभवसिद्धत्वात्काम
एव सर्वव्यवहारहेतुरिति विदुषां निश्चयः ।

अथ पञ्चमीमाह—

तिरश्चीनो विततो रश्मिरेषाम् ।

अधस्विदासीदुपरि स्विदासीत् ।

रेतोधा आसन्माहिमानं आसन् ।

स्वधा अवस्तात्प्रयतिः परस्तात् , इति ।

रश्मिः सूर्यरश्मिसमानः कश्चित्स्वयंप्रकाशश्चैतन्यपदार्थः । एषां भूतभौतिक-
रूपाणां जगद्वस्तूनां मध्ये तिरश्चीनस्तिर्यग्वर्तमानो विततो व्याप्तः स चैतन्यरूपः
परमात्माऽमीषां पदार्थानामधोभागेऽवस्थितः । किंवोपरिभागेऽवस्थितः । स्वि-
च्छब्दौ विकल्पितपक्षद्वयसूचनार्थौ । प्लुतिर्विचारद्वयद्योतनार्था । अयमभि-
प्रायः । सोऽयं प्रकाशः कश्चित्चैतन्यपदार्थः सर्वेषां वस्तूनां मध्ये पर्यालोच्य-
मानो दीर्घतन्तुवत्तिर्यग्भूतो व्याप्यावभासते । अधः पर्यालोच्यमानस्तत्राप्यव-
भासते । उपरि पर्यालोच्यमानस्तत्राप्यवभासते । तस्मादध ऊर्ध्वं मध्ये च भास-
मानत्वादेकत्रैवावस्थित इति वक्तुमशक्यः । यथा घटस्योपादानभूतो मृत्पिण्डो
घटस्याध ऊर्ध्वमध्यभागेषु सर्वेष्वनुवर्तते, एवं तत्तत्पदार्थापादानानि तत्तत्कार्येषु
व्याप्यैव वर्तन्ते । एवमयं परमात्माऽपि स्वकार्येषु व्याप्य वर्तमानः सन्नध
आसीदित्येव वोपर्यासीदित्येव वा निश्चेतुमशक्य इति । सर्व एते पदार्था
भूतभौतिकरूपाः पूर्वोक्तस्य विततरश्मिरूपस्य स्वप्रकाशचैतन्यस्य रेतोधाः

साररूपधारिण आसन् । तत्र चिदेकरसस्य हि वस्तुनः सद्रूपं सारं तच्च सर्वे
षडार्था धारयन्ति, अस्तीत्येवं स्वरूपेणैव सर्वेषामवभासमानत्वात् । ते च सद्रूप-
धारिणः सर्वे महिमानो गिरिनद्यादिरूपेण महान्त आसन् । एवं स्वधाशब्द-
वाच्यमायाविद्यादिशब्देनाभिधीयमाना पारमेश्वरी शक्तिरवस्तादधमं कारणम् ।
प्रयतिः । सा शक्तिः प्रयतते यस्मिन्परमात्मनि सोऽयं शक्तिप्रयत्नाधारः पर-
मात्मा प्रयतिः । स च परस्तात्परममुत्तमं कारणम् । तावेतौ शक्तिपरमात्मानावेव
जगत्कारणभूतौ प्रकृतिपुरुषाविति शास्त्रेषु व्यपदिश्येते ।

अथ षष्ठीमाह—

को अद्वा वेद क इह प्रवोचत् । कुत आजाता
कुत इयं विसृष्टिः । अर्वाग्देवा अस्य विसर्जनाय
(५) । अथा को वेद यत आ बभूव, इति ।

अत्र केचिदागममुपेक्ष्य स्वस्वबुद्धिबलादन्यथाऽन्यथोत्प्रेक्षन्ते । तथा हि—पर-
माणवो मूलकारणमिति काणादगौतमादयो मन्यन्ते । स्वतन्त्रमचेतनं प्रधानं
जगतो मूलकारणमिति कपिलप्रभृतयः । शून्यादितो जगदुत्पत्तिरिति माध्यमिकाः ।
जगतः कारणमेव नास्ति स्वभावत एवावतिष्ठत इति लोकायतिकाः । ते सर्वेऽपि
भ्रान्ता एव । कोऽद्वा वेद जगत्कारणं को नाम पुरुषः साक्षादवगच्छति ।
अनवगत्य च क इह प्रवोचत्स्वयमदृष्ट्वा को नाम जगत्कारणमीदृगिति वक्तुं
शक्नोति । कोऽयमत्र वक्तव्यांश इति चेदुच्यते—इयं विविधा सृष्टिः कुत आ-
जाता कस्मादुपादानकारणात्सर्वत उत्पन्ना पुनरपि कुतो निमित्तादुत्पन्नेति तदि-
दमुपादानं निमित्तं च वक्तव्यम् । तच्च वक्तुमशक्यम् । कुतोऽशक्तिरिति चेदु-
च्यते—किं देवा एतद्ब्रूयुः, उतान्यः कश्चिन्मनुष्यः । न तावद्देवा वक्तुं शक्तास्ते
स्यस्य जगतो विसर्जनाय विविधसृष्टेरर्वागेव विद्यन्ते । न तु सृष्टेः पूर्वं ते
सन्ति । यदा देवानामपीदृशी गतिस्तदानीं यतो जगदाबभूव तत्कारणं वक्तु-
मन्यः को वा वेद । देवाश्च मनुष्याश्च सृष्टेः प्रागवस्थां न तावत्प्रत्यक्षेण
पश्यन्ति तदानीं स्वय(स्वेषा)मेवाभावात् । नाप्यनुमातुं शक्तास्तद्योग्ययोर्हेतुदृष्टान्त-
योरभावात् । तस्मादतिगम्भीरमिदं परमार्थतत्त्वं वेदैकसमधिगम्यमित्यभिप्रायः ।

अथ सप्तमीमाह—

इयं वि॒सृष्टि॒र्यत॑ आ॒ब॒भूव॑ । यदि॑ वा द॒धे
यदि॑ वा न । यो अ॒स्याध्य॑क्षः पर॒मे
व्यो॒मन् । सो अ॒ङ्गं वे॒द यदि॑ वा न वे॒द, इति॑ ।

इयं दृश्यमाना भूतभौतिकरूपा विविधा सृष्टिर्यत उपादानकारणादाबभूव सर्वत उत्पन्ना तदुपादानकारणं यदि वा किञ्चित्स्वरूपं धृत्वाऽवातिष्ठते यदि वा तस्य स्वरूपमेव नास्ति तमिमं निर्णयं यो परमेश्वरोऽस्य जगतोऽध्यक्षः स्वामी सो अङ्गं वेद स एव वेद यदि वा सोऽपि न वेद । ईशित्रीशितव्यादिलौकिकव्यवहारदृष्ट्या सो अङ्गं वेदेत्युक्तम् । “ यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवात्तत्केन कं पश्येत् ” इत्यादिसर्वव्यवहारातीतपरमार्थदृष्ट्या यदि वा न वेदेत्युक्तम् । अतो मनुष्यादिषु तद्वेदनशङ्काऽपि दूरापेता ।

अथाष्टमीमाह—

किं॑स्वि॒द्वनं॑ क उ स वृ॒क्ष आ॑सीत् ।
यतो॑ द्यावा॒पृथि॒वी नि॑ष्ठत॒क्षुः । मनी॑षि॒णो
मन॑सा पृ॒च्छते॒दु तत् । यद॒ध्यति॑ष्ठद्भुव॒-
नानि॑ धा॒रय॑न्, इति॑ ।

लोके हि गृहं चिकीर्षुः पुमान्वनं गत्वा तत्र कञ्चिद्वृक्षं छित्त्वा तदीयैः काष्ठैर्गृहं निर्मिमीते । तद्दृष्टान्तेनात्रापि यतो यस्मादनजन्याद्वृक्षाद्द्यावापृथिवी द्युलोकभूलोकौ निष्ठतक्षुस्तक्षणेन निर्मितारो निर्मितवन्तः । तादृशं वनं किंस्विद्भवेत् । कश्च तादृशः स वृक्ष आसीत् । हे मनीषिणो बुद्धिमन्तो मनसा स्वकीयेन विचार्य तदिदमर्थद्वयमाचार्यसमीपे पृच्छत । किञ्च यत्कारणभूतं वस्तु भुवनानि सर्वाल्लोकान्स्वात्मानि धारयन्नध्यतिष्ठन्नियमनमकरोत्तदिदु तदपि वस्तु पृच्छत ।

अथ नवमीमाह—

ब्र॒ह्म वनं॑ ब्र॒ह्म स वृ॒क्ष आ॑सीत् (६) ।

यतो द्यावापृथिवी निष्टतक्षुः । मनीषिणो
मनसा विब्रवीमि वः । ब्रह्माध्यतिष्ठद्भुवनानि
धारयन्, इति ।

यदुक्तं मनीषिणां प्रश्नत्रयं तस्याऽऽचार्य उत्तरं ब्रूते । यस्माद्वनजन्याद्वृक्षाद्-
द्यावापृथिव्यौ निर्मिते तद्वनस्थानीयं तद्वृक्षस्थानीयं ब्रह्मैव । तस्य सर्वशक्तित्वात् ।
यस्योत्पाद्यस्य या सामग्र्यपेक्षिता सा सर्वा तस्मिन्विद्यते । तदेव ब्रह्म सर्वाणि
भुवनानि स्वस्मिन्धारयति नियमयति च । हे मनीषिण आचार्योऽहं मनसा
निश्चित्य वो युष्मभ्यं विब्रवीमि विविधमुत्तरं ब्रवीमि ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ भगाय वाशताम् ” इति । गर्भधारणयोग्या वाशिता ।
तस्य पशोः सूक्तस्य वपायाः पुरोनुवाक्यामाह—

प्रातरग्निं प्रातरिन्द्रं हवामहे । प्रातर्मित्रावरुणा प्रात-
रश्विना । प्रातर्भगं पूषणं ब्रह्मणस्पतिम् । प्रातः सोममुत
रुद्रं हुवेम, इति ।

प्रातःकालेऽन्यादीन्देवानाह्वयामः । प्रतिदेवं वाक्यभेदेन प्राधान्यद्योतमाय
प्रातःशब्दावृत्तिः । यत्राऽऽवृत्तिर्नास्ति तत्राप्यावृत्तिरुच्येया ।

अथ वपाया याज्यामाह—

प्रातर्जितं भगमुग्रं हुवेम । वयं पुत्रमदितेयो विधर्ता ।
आध्रश्चिद्यं मन्यमानस्तुरश्वित् (७) । राजाचिद्यं भगं
भक्षीत्याह, इति ।

प्रातःकाले जितं जययुक्तमुग्रं वैरिषु तीव्रं भगं देवं हुवेमाऽऽह्वयामः । कीदृ-
शमदितेः पुत्रमादित्यं य आदित्यो विशेषेण जगतो धारयिता तमिति पूर्वत्रा-
न्वयः । आध्रश्चिद्वरिद्रोऽपि यं देवमभिमतप्रदं मन्यमानो भगं देवं भक्षीत्याह
भजनं करोमीति ब्रूते तथा तुरश्वित्कार्येषु त्वरमाणोऽपि यं भगं कार्यसाधकं
मन्यमानो भजेयेति ब्रूते तथा राजाचिद्राजाऽपि यं भगं राज्यसाधकं मन्यमानो
भजेयेति ब्रूते तं भगमाह्वयाम इति पूर्वत्रान्वयः ।

अथ पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

भग॒ प्रणे॑त॒र्भग॒ सत्य॑राधः । भगे॒मां धिय॑मु-
द॒व द॑दन्नः । भग॒ प्र णो॑ जनय गोभि-
र॒श्वैः । भग॒ प्र नृभि॑र्नृवन्तः स्याम, इति ।

हे प्रणेतः प्रकर्षेण नेतुं कशल हे भग देवास्मान्कर्मणि प्रणयेति शेषः । हे सत्यराधः सत्यधन भगदेवास्मभ्यं धनं देहीति शेषः । हे भग नोऽस्मभ्यमिमां धियं ददत्कर्मानुष्ठानबुद्धिं प्रयच्छन्नुदवोत्कर्षेण रक्ष । हे भगदेव नोऽस्मान्गोभि-
रश्वैः प्रजनय तद्युक्तान्कुर्वित्यर्थः । हे भग त्वत्प्रसादाद्वयं नृभिः पुत्रपौत्रादिभिः पुरुषैर्नृवन्तः पुरुषवन्तः स्याम ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

उ॒तेदा॒नीं भग॑वन्तः स्याम । उ॒त प्रा॑पि॒त्व उ॒त
म॒ध्ये अ॒ह्नाम् । उ॒तोदि॑ता मघव॒न्सू-
र्य॑स्य । व॒यं दे॒वानां॑ सु॒मतौ॑ स्याम, इति ।

उतेदानीमस्मिन्कर्मकालेऽपि भगवन्तोऽनेन भगेन देवेन युक्ताः स्याम । उत प्रपित्वे सायंकालेऽपि, उताह्नां मध्ये मध्याह्नकालेऽपि, उतोदितोदयकालेऽपि भगेन देवेन युक्ताः स्याम । हे मघवन्देव वयं सूर्यस्य तव सुमतौ स्यामानुग्रह-
बुद्धौ तिष्ठेम ।

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह—

भग॒ ए॒व भग॑वाँ अस्तु दे॒वाः (८) । तेन॑ व॒यं
भग॑वन्तः स्याम । तं त्वां भग॒ सर्व॑ इज्जो-
ह॒वीमि॑ । स नो॑ भग॒ पुर॑ ए॒ता भ॑वे॒ह, इति॑ ।

हे देवा भगाख्यो देव एव भगवानस्तु सौभाग्यवान्भवतु तेन देवेन भग-
वन्तः सौभाग्यवन्तः स्याम । हे भगाख्यदेव तं तादृशं त्वां सर्व इत्सर्व एव
लोक्ने जोहवीम्याह्वयतीत्यर्थः । हे भगदेव स त्वमिहास्मिन्कर्मणि नोऽस्माकं
पुर एता पुरतो गन्ता भव ।

अथ हविषो याज्यामाह—

समध्वरायोषसो नमन्त । दधिकावेव शुचये
पदाय । अर्वाचीनं वसुविदं भगं नः ।
रथमिवाश्वा वाजिन आवहन्तु, इति ।

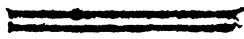
अस्य भगदेवस्य प्रसादादुषस उषःकालदेवता अध्वराय यज्ञनिष्पत्त्यर्थं
संनमन्तः समनमन्त । तत्र दृष्टान्तो दधिकावेत्यश्वस्य नाम । अथो यथाऽऽधान-
काले शुचयेऽग्निनिष्पत्तये पदायाऽऽहवनीयायतने संभाराणामुत्तरतः पादेनाऽऽ-
क्रमणाय संप्रामोति तथैवोषःकालदेवता अपि प्राप्नुवन्तु । अन्योऽपि दृष्टान्त
उच्यते—वाजिनो वेगवन्तोऽश्वा यथा रथमावहन्ति, तथा नोऽर्वाचीनमस्माकम-
भिमुखं वसुविदं धनस्य लब्धारं भगदेवमावहन्तिवह कर्मण्यनयन्तु ।

अथ हविष एव विकल्पितां याज्यामाह—

अश्वावतीर्गोमतीर्न उषासः । वीरवतीः सदमु-
च्छन्तु भद्राः । घृतं दुहाना विश्वतः प्रपीनाः । यूयं
पात स्वस्तिभिः सदा नः (९), इति ।

विचक्षणा विश्वतुरः शर्मन्नीधविसर्जनाय ब्रह्म वनं ब्रह्म स वृक्ष आसीत्तुर-
श्विदेवाः प्रपीना एकं च ।

इति कृष्णयजुर्बेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टकेऽष्टमप्रपाठके
नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

अश्वावतीर्बहुभिरश्वैर्युक्ता गोमतीर्बहुभिर्गोभिर्युक्ता वीरवतीः पुत्रपौत्रादिभि-
र्वीरैर्युक्ता भद्राः कल्याणरूपा घृतं दुहाना घृतक्षीरादिद्रव्याणि संपादयन्त्यो
विश्वतः प्रपीनाः सर्वमपि जगत्प्रकर्षेणाऽऽप्याययन्त्य उषासो यथोक्तगुणविशिष्टा
उषःकालदेवता भगस्य प्रसादात्सदं सदनं कर्मानुष्ठानस्थानं प्रत्युच्छन्तु प्रभावं
कुर्वन्तु । हे उषासो यूयं स्वस्तिभिः क्षेमरूपैः फलप्रदानैर्नोऽस्मान्पात रक्षत ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

ता सूर्येति षशुद्वंद्वे चन्द्रसूर्याख्यदेवते ॥ १ ॥

हिरण्याद्भ्यो वेहति स्यान्नासत्तत्रोपहोमकः ।

पातरग्निमिति प्रोक्तं षशौ स्याद्भगदेवके ॥ २ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणभाष्येऽष्टमप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

पीवोऽन्नान्ते शुक्रासः सोमो धेनुमिन्द्रस्तरस्वाञ्छुचिमा देवो यातु सूर्यो देवीमहमस्मि ता सूर्याचन्द्रमसा नवं ।

पीवोऽन्नामग्ने त्वं पारयानाधृष्यः शुचिं नु स्तोमं विश्रयमाणो दिवो रुक्मोऽन्नं प्राणं ता सूर्याचन्द्रमसा नवंसप्ततिः ।

हरिः ॐ ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणेऽष्टमः प्रपाठकः समाप्तः ॥ ८ ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयः

काण्डः समाप्तः ॥ २ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् ।

पुमर्थाश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ ३ ॥

इति श्रीमद्दीरबुक्कणसाम्राज्यधुरंधरश्रीमत्सायणाचार्यविरचिते

माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-

ब्राह्मणभाष्येऽष्टमः प्रपाठकः समाप्तः ॥८॥

इति श्रीमद्राजाधिराजराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीवीरह-

रिहरभूपालसाम्राज्यधुरंधरसायणाचार्यविरचिते माधवीये

वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणभाष्ये

समाप्तोऽयं द्वितीयः काण्डः ॥ २ ॥

(मूलक्रमेण—अष्ट० २ अध्याय० ८ (१६) अनु० ९ (१५६) ।

(भाष्यक्रमेण—कां० २ प्रपा० ८ (१६) अनु० ९ (१५६) ।

कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे

तृतीयं काण्डम् ।

तत्र प्रथमप्रपाठकस्याऽऽरम्भः ।

प्रथमोऽनुवाकः ।

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।

निर्ममे तप्तहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥

अग्निहोत्रादिकं कर्म द्वितीये काण्ड ईरितम् ।

नक्षत्रेष्वद्यादिकं कर्म तृतीये त्वथ वक्ष्यते ॥ २ ॥

आद्ये प्रपाठके पूर्वभागे याज्यानुवाक्यकाः ।

क्रमेणेष्विषु वर्ण्यन्त उत्तरस्मिंस्तदिष्टयः ॥ ३ ॥

तत्र प्रथमानुवाके देवनक्षत्राणां याज्यानुवाक्यास्तद्विभागश्च ब्राह्मणे (का० १ प्रपा० ५ अनु० २) सामाम्नातः “कृत्तिकाः प्रथमम् । विशाखे उत्तमम् । तानि देवनक्षत्राणि । अनूराधाः प्रथमम् । अपभर्णीरुत्तमम् । तानि यमनक्षत्राणि ” इति । तत्र देवनक्षत्रेषु प्रथमस्य पुरोनुवाक्यामाह—

हरिः ॐ ।

अग्निर्नः पातु कृत्तिकाः । नक्षत्रं देवमिन्द्रियम् ।

इदमासां विचक्षणम् । हविरामं जुहोतन, इति ।

योऽयं कृत्तिकानक्षत्रस्य देवतारूपोऽग्निः स नोऽस्मान्पातु । याश्च सप्त कृत्तिका अम्बादुलेत्येवमाद्यास्तद्रूपं यन्नक्षत्रं तदप्यस्मान्पातु । कीदृशं नक्षत्रं देवं द्योतमानमिन्द्रियमिन्द्रियप्रदम्, आसां कृत्तिकानां तदुपलक्षितस्याग्रेऽस्मिन्, आस्ये मुखे विचक्षणं विविधप्रकाशसाधनमिदं हविर्जुहोतन हे ऋत्विग्यजमाना जुहुत ।

तत्रैव याज्यामाह—

यस्य भान्ति रश्मयो यस्य केतवः । यस्येमा

विश्वा भुवनानि सर्वा । स कृत्तिकाभिरभिसंव-
सानः । अग्निर्देवः सुविते दधातु, इति ।

यस्याग्ने रश्मयो ज्वाला भान्ति दीप्यन्ते यस्य चाग्नेः केववो ध्वजस्था-
नीया धूमा भान्ति । सर्वा देवतिर्यगादिसर्वप्रकारोपेतानि विश्वा निरवशेषाणीमा,
इमानि भुवनानि यस्याग्नेरर्धनानि सोऽग्निर्देवः कृत्तिकाभिः सप्तभिरभिसंवसा-
नोऽभित आत्मानमाच्छादयन्नोऽस्मान्सुविते सुष्ठुप्राप्ते कर्मफले दधातु स्थापयतु ।

द्वितीयस्य नक्षत्रदेवस्य पुरोनुवाक्यामाह—

प्रजापते रोहिणी वेतु पत्नी । विश्वरूपा बृहती
चित्रभानुः (१) । सा नो यज्ञस्य सुविते
दधातु । यथा जीवेम शरदः सर्वाः, इति ।

प्रजापतेः पत्नी पालयित्री रोहिणी वेत्विदं हविर्भुङ्क्ताम् । कीदृशी रोहिणी
विश्वरूपा स्वेनोत्पाद्यैर्विश्वैर्बहुभी रूपैरुपेता बृहती परिवृढा चित्रभानुर्विचित्र-
दीप्तिः सा रोहिणी नोऽस्मानस्य यज्ञस्य संबन्धिनि सुविते सुष्ठुप्राप्ते कर्मफले
दधातु स्थापयतु । सर्वाः पुत्रपौत्रादिसहिता वयं शरदो बहुस्तं वत्सरान्यथा
जीवेम तथा करोतु ।

अथ तत्रैव याज्यामाह—

रोहिणी देव्युदगात्पुरस्तात् । विश्वा रूपाणि
प्रतिमोदमाना । प्रजापतिं हविषा वर्ध-
यन्ती । प्रिया देवानामुपयातु यज्ञम्, इति ।

सा रोहिणी देवी पुरस्तात्पूर्वस्यां दिश्युदगादुदयं प्राप्तवती । किं कुर्वती
विश्वा रूपाणि रूपवतः सर्वान्भावान्प्रतिमोदमाना प्रत्येकं मोदयन्ती प्रजापतिं च
हविषा वर्धयन्ती पोषयन्ती देवानां प्रिया प्रीणयित्री यज्ञमस्माकमुपयात्वागच्छतु ।

अथ तृतीयस्य नक्षत्रदेवस्य पुरोनुवाक्यामाह—

सोमो राजा मृगशर्षिण आगन् । शिवं नक्षत्रं
प्रियमस्य धाम । आप्यायमानो बहुधा जनेषु ।
रेतः प्रजां यजमाने दधातु (२), इति ।

योऽयं सोमो राजा सोऽयं मृगशीर्षेण नक्षत्रेण सहाऽऽगन्नागच्छतु ।
यच्छिवं कल्याणतरं मृगशीर्षं नक्षत्रं तदस्य सोमस्य प्रियं धाम स्थानं, स च
सोमो जनेषु यजमानेषु बहुधा बहुभिः प्रकारैराप्यायमानोऽतिवृद्धिं संपादयन्का-
रणरूपं रेतः कार्यरूपां प्रजां च यजमाने दधातु स्थापयतु ।

तत्रैव याज्यामाह—

यत्ते नक्षत्रं मृगशीर्षमस्ति । प्रियं* राज-
न्प्रियतमं प्रियाणाम् । तस्मै ते सोम हविषा
विधेम । शं न एधि द्विपदे शं चतुष्पदे, इति ।

हे राजन्सोम ते तव संबन्धि मृगशीर्षाख्यं प्रियं प्रीतिहेतुभूतं यन्नक्षत्रमस्ति
तत्प्रियाणां वस्तूनां मध्येऽतिशयेन प्रियं प्रियहेतुम् । हे सोम तस्मै नक्षत्राय
ते तुभ्यं च हविषा विधेम परिचरेम । नोऽस्मदपिाय द्विपदे मनुष्याय शं
सुखहेतुरेधि भव । चतुष्पदे पशवे च शं भव ।

अथ चतुर्थस्य पुरोनुवाक्यामाह—

आर्द्रया रुद्रः प्रथमान एत । श्रेष्ठो देवानां
पतिरग्नियानाम् । नक्षत्रमस्य हविषा विधेम ।
मा नः प्रजा* रीरिषन्मोत वीरान्, इति ।

योऽयं रुद्रो देवः सोऽयमार्द्रया नक्षत्रेण सह प्रथमानः प्रसिद्धः सन्नेत्यस्म-
द्यज्ञं प्राप्नोतु । कीदृशो रुद्रो देवानां मध्ये श्रेष्ठोऽग्नियानां गवां पतिः स्वाम्यस्य
रुद्रस्य संबन्धि नक्षत्रमार्द्राख्यं हविषा परिचरेम । स चास्माकं प्रजां पुत्रादिकं
मा [री]रिषन्मा हिंसीत् । उतापि च वीराञ्छरान्भृत्यानापि मा [री]रिषत् ।

तत्र याज्यामाह—

हेती रुद्रस्य परिं णो वृणक्तु । आर्द्रा नक्षत्रं जुष-
ता* हविर्नः (३) । प्रमुञ्चमानौ इरितानि विश्वा ।
अपाघश*सं नुदतामरातिम्, इति ।

रुद्रस्य हेतिरायुधं नोऽस्मान्परिवृणक्तु सर्वतो वर्जयतु । तदीयमार्द्राख्यं नक्षत्रं

नोऽस्मदीयं हविर्जुषताम् । अथ तौ रुद्र आर्द्रा चोभौ नोऽस्मदीयानि विधा
सर्वाणि दुरितानि प्रमुञ्चमानौ विनाशयन्तावधशंसमस्मदीयस्य पापस्य शंसकं
निन्दकमरातिं शत्रुमपनुदतां निराकुरुताम् ।

अथ पञ्चमस्य पुरोनुवाक्यामाह—

पुनर्नो देव्यदितिः स्पृणोतु । पुनर्वसू नः पुनरेतां
यज्ञम् । पुनर्नो देवा अभियन्तु सर्वे । पुनः पुनर्वो
हविषा यजामः, इति ।

अदितिर्देवी नोऽस्मान्पुनः स्पृणोतु भूयो भूयः प्रीणयतु । तदीयनक्षत्रदेहौ
द्वौ पुनर्वसूनामानौ नोऽस्मदीयं यज्ञं प्रति पुनरेतां भूयो भूय आगच्छताम् ।
देवाश्च सर्वे नोऽस्मानभिलक्ष्य पुनर्यन्तु भूयो भूयः प्राप्नुवन्तु । वो युष्मानदिति-
प्रभृतीन्वयं पुनः पुनर्हविषा यजामः ।

तत्रैव याज्यामाह—

एवा न देव्यदितिरनर्वा । विश्वस्य भर्त्री जगतः
प्रतिष्ठा । पुनर्वसू हविषा वर्धयन्ती । प्रियं देवानाम-
प्येतु पार्थः (४), इति ।

अदितिर्देवी देवानां प्रियं पार्थ इदं हविरप्येतु प्रामोतु । कीदृश्येवाऽऽगमन-
शीला । नकारः पुनर्वसुभ्यां सह समुच्चये वर्तते । अनर्वाऽर्वाचीनेन पापेन
रहिता विश्वस्य भर्त्री पोषयित्री जगतः प्रतिष्ठाऽऽधारभूताऽनेन हविषा पुनर्वसू
नक्षत्रदेहौ वर्धयन्ती ।

अथ षष्ठस्य पुरोनुवाक्यामाह—

बृहस्पतिः प्रथमं जायमानः । तिष्यं नक्षत्रमभि
संबभूव । श्रेष्ठो देवानां पृथनासु जिष्णुः । दिशो
नु सर्वा अभयं नो अस्तु, इति ।

अयं बृहस्पतिर्जायमान एव प्रथममादौ तिष्यं नक्षत्रमभिलक्ष्य तत्र प्रीति-

युक्तः सन्संबभूवोत्पन्नः । कीदृशो देवानां मध्ये श्रेष्ठः पृतनासु परकीयसेनासु जिष्णुर्जयशीलस्तस्य बृहस्पतेः प्रसादात्सर्वा दिशोऽनु सर्वास्वपि दिक्षु नोऽस्माकमभयमस्तु ।

तत्रैव याज्यामाह—

तिष्यः पुरस्तादुत मध्यतो नः । बृहस्पतिर्नः परि-
पातु पश्चात् । बाधेतां द्वेषा अभयं कृणुताम् ।
सुवीर्यस्य पतयः स्याम, इति ।

योऽयं तिष्यो नक्षत्रविशेषः सोऽयं नोऽस्मान्नुरस्ताद्भात्ये परिपातु । उतापि च मध्यतो यौवनेऽपि परिपातु । अयं बृहस्पतिर्नोऽस्मान्पश्चादन्ते वार्धके परिपातु । किंच तौ तिष्यबृहस्पती द्वेषो द्वष्टृञ्शत्रून्बाधेताम् । अस्माकमभयं कृणुताम् । तयोः प्रसादादयं सुवीर्यस्य शोभनसामर्थ्यस्य पतयः बालकाः स्याम ।

अथ सप्तमस्य पुरोनुवाक्यामाह—

इदं सर्पेभ्यो हविरस्तु जुष्टम् । +आश्रेषा येषामनु-
यन्ति चेतः (५) । ये अन्तरिक्षं पृथिवीं क्षियन्ति । ते नः
सर्पासो हवमागमिष्ठाः, इति ।

सर्पेभ्यो नक्षत्रदेवेभ्य इदमस्मदीयं हविर्जुष्टं प्रियमस्तु । येषां सर्पदेवानां चेत आश्रेषा नक्षत्रदेहा अनुयन्त्यनुवर्तन्ते । ये सर्पा देवा अन्तरिक्षं पृथिवीं च क्षियन्त्यधिवसन्ति ते सर्पासः सर्पाख्या देवा नो हवमस्मदीयं यज्ञं प्रत्यागमिष्ठा अतिशयेनाऽऽगन्तारः सन्तु ।

तत्रैव याज्यामाह—

ये रोचने सूर्यस्यापि सर्पाः । ये दिवं देवीमनुसंचरन्ति ।
येषामाश्रेषा अनुयन्ति कामम् । तेभ्यः सर्पेभ्यो मधुमज्जु-
होमि, इति ।

येऽप्यन्ये सर्पाः सूर्यस्य रोचने मण्डले वर्तन्ते ये च दिवं देवीं द्युलोक-
रूपां देवतामनुसंचरन्ति, आश्लेषा नक्षत्रदेहा येषां सर्पदेवानां काममनुयन्ती-
च्छामनुवर्तन्ते, तेभ्यः सर्पेभ्य आश्लेषादेवेभ्यो मधुमन्मधुरं हविर्जुहोमि ।

अथाष्टमस्य पुरोनुवाक्यामाह—

उप॒द्रुताः पि॒तरो॒ ये म॒घासु॑ । मनो॑जवसः सु॒कृतः॑ सु॒कृत्याः॑ ।
ते नो॒ नक्ष॑त्रे हव॒माग॑मिष्ठाः । स्व॒धाभि॑र्यज्ञं प्रय॑तं जुष-
न्ताम् (६), इति ।

ये पितरो मघासु नक्षत्रतनुषूपद्रुता अनुज्ञाताः । कीदृशा मनोजवसो मनो-
वेगाः सुकृतः सुष्ठु कर्तुं शक्ताः सुकृत्याः शोभनेन कृत्येन युक्तास्ते पितरो
नक्षत्रे मघारूपे निमित्तभूते सति नो हवमागमिष्ठा अस्मदभ्यं यज्ञं प्रत्यतिशये-
नाऽऽगन्तारो भवन्तु । ते पितरोऽद्य समवाः स्वधाभिरन्यैः प्रयतं शुद्धं संस्कृतं
यज्ञं जुषन्ताम् ।

तत्रैव याज्यामाह—

ये अ॒ग्निद॒ग्धा येऽन॑ग्निद॒ग्धाः । येऽमुं॑ लो॒कं पि॒तरः॑
क्षि॒यन्ति॑ । या॒श्च वि॒द्म या॒श्च उ॒ च न॒ प्रवि॒द्म । म॒घासु॑
य॒ज्ञश्च॑ सु॒कृतं॑ जुषन्ताम्, इति ।

ये पितरः शास्त्रोक्तसंस्कृतेनाग्निना दग्धा ये च तद्विपरीताये चान्ये पितरोऽमुं
लोकं क्षियन्ति स्वर्गमधिवसन्ति, यांश्च पितृन्वयं विद्म यानु च यानप्यन्या-
न्पितृन्वयं न प्रविद्म ते सर्वे पितरो मघासु निमित्तभूतासु सुकृतं संस्कृतं यज्ञं
जुषन्ताम् ।

अथ नवमस्य पुरोनुवाक्यामाह—

गवां॑ पा॒तिः फ॒ल्गुन॑नि॒मासि॒ त्वम् । तद॑र्यमन्वरुण मि॒त्र
चा॒रु । तं त्वा॑ व॒यश्च॑ स॒नितार॑श्च॒ सनी॑माम् । जी॒वा जीव॑-
न्तमु॒पसंवि॑शेम, इति ।

वरुणो दुरितानां निवारको मित्रः सर्वेषां हितकार्यत एव चारुः समी-

चीनस्तादृश हेऽर्यमंस्त्वं गवां पतिः पालकोऽसि । तथा फल्गुनीनां नक्षत्रदेहाना-
मपि पालकोऽसि । तत्तस्मात्कारणात्तं त्वा तादृशं त्वां वयं जीवा जीवनार्थिन उप-
संविशेम संप्राप्नुयाम । कीदृशं त्वां सनीनां सनितारं दातव्यानां धनानां दाता-
रम्, अत एव जीवन्तं समीचीनेन जीवनेनोपेतम् ।

तत्रैव याज्यामाह—

येनेमा विश्वा भुव॑नानि संजि॑ता । यस्य दे॒वा
अनु॑संयन्ति चेतः (७) । अ॒र्य॒मा राजा॑ऽजर-
स्तुवि॑ष्मान् । फल्गु॑नीनामृषभो रौर॑वीति, इति ।

येनार्यम्णेमानि सर्वाणि भुवनानि भूतजातानि संजिता सम्यग्जितानि वशीकृ-
तानि देवाः सर्वे यस्यार्यम्णश्चेतोऽनुसंयन्त्यनुवर्तन्ते सोऽयमर्यमा रौरवीत्यस्मदनु-
ग्रहाय देवलोके घोषं करोति । कीदृशोऽर्यमा राजा दीप्तिमानजरो जरारहित-
स्तुविष्मान्बुद्धिमान्फल्गुनीनामृषभः पूर्वफल्गुनीनक्षत्रदेहानां गोसदृशानां वृषभस-
दृशः स्वामी ।

अथ दशमस्य पुरोनुवाक्यामाह—

श्रेष्ठो दे॒वानां॑ भगवो भगा॑सि । तत्त्वा॑ विदुः
फल्गु॑नीस्तस्य॑ वित्तात् । अ॒स्मभ्यं॑ क्ष॒त्रम॒-
जर॑ सु॒वीर्य॑म् । गोम॒दश्व॑व॒दुप॒ संनु॑देह, इति ।

हे भगवो ज्ञानवैराग्यादिषड्गुणयुक्त हे भग भगाख्यदेव त्वं देवानां मध्ये श्रे-
ष्ठोऽसि । तत्तस्मात्कारणात्फल्गुनीरुत्तरफल्गुन्याख्या नक्षत्रदेहास्त्वां विदुः स्वामि-
त्वेनालभन्त । तस्य तव माहात्म्यं वित्तात्त्वमेव विद्धि जानीहि । इहास्मिन्कर्मण्य-
स्मभ्यमस्मदर्थं क्षत्रं बलमुप समीपे संनुद सम्यक्प्रेरय । कीदृशं क्षत्रमजरं जरया
शैथिल्येन रहितं सुवीर्यं शोभनैर्वीर्यैः पुत्रादिभिरुपेतं गोमद्बहुगोयुक्तमश्ववत्पश-
स्ताधोपेतम् ।

तत्रैव याज्यामाह—

भगो॑ ह दा॒ता भग॑ इत्प्रदा॒ता । भगो॑ दे॒वीः
फल्गु॑नीरावि॒वेश । भग॑स्येत्तं प्र॒सवं॑ ग॒मेम॑ ।

यत्र देवैः सधमादं मदेम (८), इति ।

योऽयं भगारूयो देवः स एव धनधान्यादीनां दाता । किंच भग एव प्रदाता प्रकृष्टानां मणिमुक्तादीनां दाता । स भगो देवीर्द्योतमाना नक्षत्ररूपा उत्तराः फल्गुनीराविवेश स्वामित्वेन प्रविष्टवान् । तस्माद्भगस्येत्तस्यैव भगदेवस्य तं प्रसवमनुज्ञां गेमम गम्यास्म । यत्र यस्मिन्प्रसवे सति देवैः सधमादं मदेम सह हर्षं प्राप्नुयाम तं प्रसवं गमेमेति पूर्वत्रान्वयः ।

एकादशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

आयातु देवः सवितापयातु । हिरण्ययेन
सुवृता रथेन । वहन्क्वस्तं सुभगं विदम-
नापसम् । प्रयच्छन्तं पपुर्णि पुण्यमच्छ, इति ।

योऽयं सविता देवः सोऽयमिह कर्मण्यायातु सवितापयातु च । उपगमनं नाम स्नेहातिशयेन समीपप्राप्तिः । किं कुर्वन्हिरण्ययेन सुवर्णनिर्भितेन सुवृता शोभनवृत्तिकेन रथेन हस्तं हस्ताख्यं नक्षत्रं वहन्क्वीदृशं हस्तं सुभगं सौभाग्ययुक्तं विद्वानापसं विदितेन कर्मणा युक्तं प्रयच्छन्तमभिमतफलानि ददतं पपुर्णि कामानां पूरयितारं पुण्यं पावनमच्छाऽऽभिमुख्येन वर्तमानम् ।

तत्रैव याज्यामाह—

हस्तः प्रयच्छत्वमृतं वसीयः ।
दक्षिणेन प्रतिगृभ्णीम एनत् ।
दातारमद्य सविता विदेय । यो
नो हस्ताय प्रमुवाति यज्ञम्, इति ।

अयं हस्तो नक्षत्रविशेषोऽमृतं विनाशराहितं वसीयोऽतिश्रेष्ठं धनं प्रयच्छतु । वयमप्येनद्धनं दक्षिणेन हस्तेन पूजितेन प्रतिगृभ्णीमः । यः सविता हस्ताय हस्तनक्षत्रार्थं नोऽस्मदीयं यज्ञं प्रमुवात्यनुजानाति तं सवितारं धनस्य दातारमद्यास्मिन्कर्मणि विदेय लभेय ।

अथ द्वादशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

त्वष्टा नक्षत्रमभ्येति चित्राम् ।

सुभ०भसं युवति० गंचमानाम् ।

(९) । निवेशयन्नमृतान्मर्त्यांश्च ।

रूपाणि पि०शन्भुवनानि विश्वा, इति ।

अयं त्वष्टा देवश्चित्राख्यं नक्षत्रमभ्येत्याभिमुख्येन गच्छति तथा सहैकी भवति । कीदृशीं चित्रां सुभंसं गोभनेन भंसमा जवनप्रदेशेन युक्तां युवतिं यौवनयुक्तां रोचमानां दीप्यमानाम् । किं कुर्वन्, अमृतान्देवान्मर्त्यान्मनुष्यांश्च निवेशयन्स्वस्वोचिते रूपे स्थापयन्स्तथा रूपाणि निरूपणीयानि विश्वा भुवनानि सर्वाणि भूतजातानि पिंशन्निरूपयन् ।

तत्रैव याज्याभाह—

तन्नस्त्वष्टा तदु चित्रा विचष्टाम् ।

तन्नक्षत्रं भृग्दिदा अस्तु मह्यम् ।

तन्नः प्रजां वीरवतीं मनोतु ।

गोभिर्नो अश्वैः समनक्तु यज्ञम्, इति ।

अयं त्वष्टा देवो नोऽस्माकं तद्धनं विचष्टां विशेषेण पश्यत्वनुगृह्णात्वित्यर्थः । तथा चित्रा नक्षत्रतनुस्तदु विचष्टां तदेव धनं विशेषेणानुगृह्णातु । किंच तच्चित्राख्यं नक्षत्रं मह्यं यजमानाय भृग्दिदा अधिकधनप्रदमस्तु । किंच तन्नक्षत्रं नोऽस्मभ्यं प्रजां पुत्रादिरूपां वीरवतीं शूरैर्भटैर्युक्तां सनातु ददातु । किंच नोऽस्मदीयं यज्ञं गोभिरश्वैश्च समनक्तु समृद्धं कर्तेतु ।

अथ त्रयोदशस्य पुगेनुवाक्यामाह—

वायुर्नक्षत्रमभ्येति निष्ट्याम् । तिग्म-

शृङ्गो वृषभो रोरुवाणः । समीरय-

न्भुवना मातृग्निश्वा । अपंद्रषांमि

मरातीः (१०), इति ।

यो वायुदेवः सोऽयं निष्ट्यां स्वातीं नक्षत्रमभ्येत्याभिमुख्येन प्राप्नोति ।
कीदृशो वायुस्तिग्मशृङ्गन्स्तीक्ष्णतेजा वृषभः कामानां वर्षिता रोरुवाणः शब्दा-
यमानः । सोऽयं मातरिश्वा वायुर्भुवना भूतजातानि समीरयन्सम्यक्प्रेरयन्द्वेषांसि
द्वेष्यानरातीर्दातव्यं धनमप्रयच्छतः पुरुषानप्यपनुदतामपसारयतु ।

तत्रैव याज्यामाह—

तन्नो वायुस्तदु निष्ट्यां शृणोतु ।
तन्नक्षत्रं भूरिदा अस्तु मह्यम् ।
तन्नो देवासो अनुजानन्तु कामम् ।
यथा तरेम दुरितानि विश्वा, इति ।

नोऽस्मदीयं तद्विज्ञापनं वायुर्देवः शृणोतु । निष्ट्या स्वाती च तदु तदेव
विज्ञापनं शृणोतु । तत्स्वात्याख्यं नक्षत्रं मह्यं भूरिदा बहुधनप्रदमस्तु । देवासः
सर्वे देवा नोऽस्मदीयं तं काममभिलषितार्थमनुजानन्तु विश्वा दुरितानि सर्वाणि
पापानि यथा तरेम तथाऽनुगृह्णन्तु ।

अथ चतुर्दशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

दूरमस्मच्छत्रवो यन्तु भीताः ।
तदिन्द्राग्नी कृणुतां तद्विशाखे ।
तन्नो देवा अनुमदन्तु यज्ञम् ।
पश्चात्पुरस्तादभयं नो अस्तु, इति ।

अस्मदस्मत्तो भीताः शत्रवो दूरं यन्तु । तच्च दूरगमनमिन्द्राग्नी देवौ कृणुतां
विशाखे नक्षत्रदेहौ च तत्कृणुताम् । नोऽस्मदीयं यज्ञं देवाः सर्वेऽनुमदन्त्वङ्गी
कुर्वन्तु । नोऽस्माकं पश्चात्पुरस्ताच्चाभयमस्तु ।

तत्रैव याज्यामाह—

नक्षत्राणामधिपत्नी विशाखे । श्रेष्ठाविन्द्राग्नी
भुवनस्य गोपौ (११) । विषूचः शत्रूनप-
बाधमानौ । अप क्षुधं नुदतामरातिम्, इति ।

नक्षत्राणां मध्य इमे द्वे विशाखे अधिपत्नी अध्यधिकं पालयिष्याविन्द्राग्नी च तद्देवौ श्रेष्ठौ प्रशस्तौ भुवनस्य गोपौ पालकावुभौ, अस्मच्छत्रुन्विषूचो विभिन्नगतीन्कृत्वाऽपबाधमानौ पीडयन्तावस्मदयां क्षुधमरातिं शत्रुं चापनुदतां निराकुरुताम् ।

कृत्तिकादीनां विशाखान्तानां याज्यानुवाक्या उक्ताः । अथ पौर्णमासीदेव-
तायाः पुरोनुवाक्यामाह—

पूर्णा पश्चादुत पूर्णा पुरस्तात् ।

उन्मध्यतः पौर्णमासी जिगाय ।

तस्यां देवा अधिसंबसन्तः । उत्तमे

नाकं इह मादयन्ताम्, इति ।

येऽयं पूर्णा पौर्णमासीदेवता साऽस्माकं पश्चाद्भागे विरोधिन उज्जिगाय ।
उतापि चेयं पूर्णा पुरस्तात्पूर्वभागेऽप्युज्जिगाय । तथेयं पौर्णमासी मध्यतो मध्य-
भागेऽप्युज्जिगाय । देवाः सर्वे तस्यामधिष्ठाय सम्यग्वसन्त उत्तमे नाके स्वर्गं इह
कर्मणि च मादयन्तामस्मान्दर्शयन्तु ।

तत्रैव याज्यामाह—

पृथ्वी सुवर्चा युवतिः सजोषाः ।

पौर्णमास्युदगाच्छोभमाना । आप्या-

ययन्ती दुरितानि विश्वा । उरुं

दुहां यजमानाय यज्ञम् (१२), इति ।

चित्रभानुर्यजमाने दधातु हविर्नः पाथश्चेतो जुषन्तां चेतो मदेम रोच-
मानामरातीर्गोपौ यज्ञम् ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके प्रथमा-
ध्याये प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

इयं पौर्णमासी देवतोदगाभ्युदयं प्राप्ता । कीदृशी पृथ्वी विस्तीर्णा सुवर्चाः
शोभनदीप्तिर्युवतिर्नित्यतरुणी सजोषा अस्माभिः समानप्रीतिः शोभमानां रम-
णीया विश्वा दुरितानि सर्वाणि दुर्गत्युपेतानि भूतान्याप्याययन्ती दुर्गप्रिपरिहा-

रेण वर्धयन्ती । तादृशी पौर्णमासी यजमानायोरुं विस्तीर्णं यज्ञं दुहां दुग्धां संपादयतु ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदी-
यतैत्तिरीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे प्रथमप्रपाठके प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

अथ प्रथमे द्वितीयोऽनुवाकः ।

प्रथमेऽनुवाके देवनक्षत्राणामिष्टिषु याज्यानुवाक्या उक्ताः । अथ द्वितीये
यमनक्षत्राणामिष्टिषु याज्यानुवाक्या उच्यन्ते । तत्र प्रथमस्य पुरोनुवा-
क्यामाह—

ऋ॒ध्यास्म॑ ह॒व्यैर्नम॑सोप॒सद्य॑ । मि॒त्रं दे॒वं मि॒त्रधे॑यं नो अस्तु ।
अ॒नूरा॒धान् ह॒विषा॑ वर्ध॒यन्तः॑ । श॒तं जी॒वेम॑ श॒रदः॑
स॒वीराः॑, इति ।

मित्राख्यं देवं नमसा नमस्कारेण हव्यैश्चोपसद्य सेवित्वर्ध्यास्म वयं समृद्धा
भूयास्म । मित्रधेयं मित्रेण यत्संपाद्यं श्रेयस्तन्नोऽस्माकमस्तु । वयमप्यनूराधा-
नक्षत्रविग्रहाननेन हविषा वर्धयन्तः सवीरा वीरैः पुत्रादिभिः सहिताः शतं
शरदः संवत्सरं जीवेम ।

तत्रैव याज्यामाह—

चि॒त्रं नक्ष॑त्रमु॒दगात्पु॑रस्तात् । अ॒नूरा॒धास॑ इति॒ यद्व-
द॑न्ति । तन्मि॒त्र ए॒ति प॒थिभिर्दे॒वयानैः॑ । हि॒र॒ण्यैर्वि॒ततै॑र-
न्तरि॑क्षे, इति ।

चित्रमाश्चर्यकरमिदं नक्षत्रं पुरस्तात्पूर्वस्यां दिश्युदगादुदितमभूत्, यन्नक्षत्रं सर्वे
जना अनूराधास इति वदन्त्येतन्नाम्ना व्यवहरन्ति तन्नक्षत्रमयं मित्रो देवोऽन्त-
रिक्षेऽवस्थितैर्विततैर्विस्तीर्णैर्हिरण्यैर्हिरण्यनिर्मितैर्देवयानैर्देवानां गमनयोग्यैः पथि-
भिर्मार्गैरोति गच्छति ।

अथ द्वितीयस्य पुरोनुवाक्यामाह—

इ॒न्द्रो ज्ये॒ष्ठाम॑नु नक्ष॑त्रमेति । यस्मि॑न्वृ॒त्रं वृ॒त्र-

तूर्ये ततारं (१) । तस्मिन्वयममृतं दुहानाः । क्षुधं तरेम
दुरितिं दुरिष्टिम्, इति ।

अयमिन्द्रो ज्येष्ठाख्यं नक्षत्रमन्वेत्यनुगच्छति । वृत्रतूर्ये वृत्रवधे निमित्तभूते
सति यस्मिञ्ज्येष्ठानक्षत्रे वृत्राख्यमसुरं ततारेन्द्रस्तीर्णवान्हतवानित्यर्थः । तस्मिञ्ज्ये-
ष्ठानक्षत्रे निमित्तभूते सत्यमृतमविनश्वरं हविर्दुहानाः संपादयन्तो वयं क्षुधं
तरेम । कीदृशीं क्षुधं दुरितिं दुर्गतियुक्ताम् ।

अत एव महाभारते स्मर्यते—

वासुदेव जरा कष्टं कष्टं धनविपर्ययः ।

पुत्रशोकस्ततः कष्टं कष्टात्कष्टतरं क्षुधा ॥ इति ।

दुरिष्टिं दुर्यागफलभूताम् ।

तत्रैव याज्यामाह—

पुरंदराय वृषभाय धृष्णवे । अषाढाय सहमानाय मीढुषे ।

इन्द्राय ज्येष्ठा मधुमददुहाना । उरुं कृणोतु यजमानाय
लोकम्, इति ।

इयं ज्येष्ठा नक्षत्ररूपेन्द्रार्थं मधुमददुहाना मधुरं हविः संपादयन्ती यजाना-
योरुं विस्तीर्णं लोकं कृणोतु करोत् । कीदृशयेन्द्राय पुरंदरायासुरपुराणां
दारयित्रे वृषभाय कामानां वर्षयित्रे धृष्णवे धाष्टर्ययुक्तायाषाढाय केनाप्यप-
रिभूताय सहमानाय वैरिणामभिभवित्रे मीढुषे वृष्ट्या सेचकाय ।

अथ तृतीयस्य पुरोनुवाक्यामाह—

मूलं प्रजां वीरवतीं विदेय । पराच्येतु निर्ऋतिः पराचा ।

गोभिर्नक्षत्रं पशुभिः समं कम् । अहर्भूयाद्यजमानाय

मह्यम् (२), इति ।

यदिदं मूलाख्यं नक्षत्रं तत्सेवित्वा वीरवतीं शूरभटयुक्तां प्रजां पुत्रादिकां
विदेय लभेय । निर्ऋतिः काचिद्राक्षसदेवता पराची पराङ्मुखी भूत्वा पराचीं

पुनरावृत्तिरहितेन मार्गेणैत्वितो गच्छतु । मयं यजमानाय मूलाख्यमिदं नक्षत्रं
गोभिरन्यैश्च पशुभिः समक्तं संबद्धमहर्भूयादिवसवत्प्रकाशितं भूयात् ।

तत्रैव याज्यामाह—

अह॒नो अ॒य सु॒विते द॒धातु । मूलं॒ नक्ष॒त्रमि॒ति यद्व॑दन्ति ।

परा॒चीं वा॒चा नि॒र्ऋतिं॑ नुदामि । शि॒वं प्र॒जायै॑ शि॒वम॑स्तु

म॒ह्यम्, इति ।

सर्वे लोका यन्नक्षत्रं नाम्ना मूलमिति वदन्ति तन्नक्षत्रमद्यास्मिन्कर्मण्यहर्दि-
वसवत्प्रकाशकं भूत्वा नोऽस्मान्सुविते सुष्ठु गन्तव्ये फले दधातु स्थापयतु । अहं
तु त्वत्प्रसादात्पराचीं पराङ्मुखीं निर्ऋतिं वाचा वाङ्मात्रेण नुदामि निराकरोमि ।
मदीयायै प्रजायै शिवं श्रेयोऽस्तु मयं च शिवमस्तु ।

अथ चतुर्थस्य पुरोनुवाक्यामाह—

या दि॒व्या आपः॒ पय॑सा सं॒बभू॑वुः । या

अ॒न्तरि॑क्ष उ॒त पा॒र्थिव॑र्याः । यासा॑म॒षाढा

अ॒नुय॑न्ति॒ काम॑म् । ता न॒ आपः॒ शः

स्यो॒ना भ॑वन्तु, इति ।

दिव्या दिवि भवा या एता आपः पयसा संबभूवुः पेयत्वेन हेतुना समु-
त्पन्ना याश्चाऽऽपोऽन्तरिक्षे वर्तन्त उतापि च या आपः पार्थिवीः पृथिव्यां भवा
यासां चान्देवतानां काममिच्छामषाढाः पूर्वाषाढानक्षत्रविग्रहा अनुयन्त्यनुवर्तन्ते
ता आपो देवता नोऽस्माकं शं भवन्त्वनिष्टशान्तिहेतवो भवन्तु स्योनाः सुख-
हेतवश्च भवन्तु ।

तत्रैव याज्यामाह—

याश्च॒ कूप्या॒ याश्च॒ ना॒द्याः स॒मुद्रि॑यः । याश्च॒ वैश॑न्तीरु॒त

प्रा॑स॒चीर्याः (३) । यासा॑म॒षाढा म॒धुं भ॒क्षय॑न्ति । ता न॒

आ॒पः शः॑ स्यो॒ना भ॑वन्तु, इति ।

याश्चाऽऽपः कूप्या कूपे भवा याश्च नाद्या नद्यां भवाः समुद्रियाः समुद्रे
भवा याश्चाऽऽपो वैशन्तीर्वैशन्तेषु प्लवलेषु भवा उतापि च या आपः प्रासचीः

प्रकर्षेण ततस्ततः समागता यासामपां संबन्धि मधु स्वादुभूतं रसमषाढाः
पूर्वाषाढनक्षत्रदेवता भक्षयन्ति ता न इत्यादि पूर्ववत् ।

अथ पञ्चमस्य पुरोनुवाक्यामाह—

तन्नो विश्वे उपशृण्वन्तु देवाः । तदषाढा अभिसंयन्तु
यज्ञम् । तन्नक्षत्रं प्रथतां पशुभ्यः । कृषिर्वृष्टिर्यजमानाय
कल्पताम्, इति ।

विश्वे देवा नोऽस्मदीयं तद्विज्ञापनमुपशृण्वन्तु । तत्तदानीमषाढा उत्तराषा-
ढाख्या नक्षत्रविग्रहा यज्ञमस्मदीयमभिसंयन्त्वभितः सम्यक्प्राप्नुवन्तु । तदुत्तरा-
षाढाख्यं नक्षत्रं पशुभ्यः पश्वर्थं प्रथतां प्रख्यातं भवतु । ततो यजमानाय कृषि-
र्वृष्टिश्च कल्पतां संपद्यताम् ।

तत्रैव याज्यामाह—

शुभ्राः कन्या युवतयः सुपेशसः । कर्मकृतः सुकृतः वीर्या-
वतीः । विश्वान्देवान्हविषा वर्धयन्तीः । अषाढाः काम-
मुपयान्तु यज्ञम् (४), इति ।

अषाढा उत्तराषाढाख्या नक्षत्रदेव्यः कामं काम्यमानमस्मदीयं यज्ञमुप-
यान्तु । कीदृश्योऽषाढाः शुभ्रा निर्मलाः कन्याः कान्तियुक्ता युवतयो नित्य-
तरुण्यः सुपेशसः सुरूपाः कर्मकृतः कर्मकरणकुशलाः सुकृतः शोभनकारिण्यो
वीर्यावतीः प्रसवसामर्थ्यवत्यो विश्वान्देवान्स्वकीयस्वामिनो हविषाऽस्मदीयेन
वर्धयन्तीः परितोषयन्त्यः ।

अथ षष्ठस्य पुरोनुवाक्यामाह—

यस्मिन्ब्रह्माऽभ्यजयत्सर्वमेतत् । अमुं च
लोकमिदम् च सर्वम् । तन्नो नक्षत्रमभिजिद्वि-
जित्य । श्रियं दधात्वह्णीयमानम्, इति ।

यस्मिन्नक्षत्रे ब्रह्मा प्रजापतिः सर्वमेतदभ्यजयत्, किं तत्सर्वमिति तदुच्यते—अमुं

च लोकं स्वर्गमपीदम् चेदमपि च भूलोकादिकं सर्वं तज्जयसाधनमभिजिज्ञाम
नक्षत्रं नोऽस्मदर्थं श्रियं वैरिसंबन्धिनीं बिजित्याहणीयमानं तैरपहर्तुमशक्यां
कृत्वा दधात्वस्मासु स्थापयतु ।

तत्रैव याज्यामाह—

उभौ लोकौ ब्रह्मणा संजितेभौ । तन्नो नक्ष-
त्रमभिजिद्विचष्टाम् । तस्मिन्वयं पृतनाः संज-
येम । तं नो देवासो अनुजानन्तु कामम्, इति ।

भूमिद्यौश्चेतीमावुभौ लोकावभिजिज्ञामि नक्षत्रे ब्रह्मणा प्रजापतिना संजिता
सभ्यगिर्ता । तन्नक्षत्रमभिजिदाख्यं नोऽस्मान्विचष्टां देवेषु विशेषेण ख्यापयतु ।
तस्मिन्नक्षत्रं कर्मानुष्ठायिनो वयं पृतनाः परकीयाः सेनाः संजयेम । देवासो देवाः
सर्वे नोऽस्माकं तं काममनुजानत्वङ्गी कुर्वन्तु ।

अथ सप्तमस्य पुरोनुवाक्यामाह—

शृण्वति श्रोणाममृतस्य गोषाम् ।
पुण्यामस्या उपशृणोमि वाचम्(५)।
महीं देवीं विष्णुपत्नीमजूर्याम् ।
प्रतीचीमेना* हविषा यजामः, इति ।

अमृतस्य कर्मफलस्य गोपां रक्षिकां श्रोणां श्रवणनक्षत्ररूपां तनुं सर्वे जमाः
शृण्वन्ति । अहमप्यस्याः श्रोणाया पुण्यां वाचं कीर्तिरूपां शृणोमि । एनां
श्रोणां वयं हविषा यजामः । कीदृशीं महीं महतीं गुणगधिकां देवीं द्योतमानां
विष्णुपत्नीं विष्णोः पालयित्रीमजूर्यां ज्वरेण संतापेन रहितां प्रतीचीमस्माकम-
भिमुखाम् ।

तत्रैव याज्यामाह—

त्रेधा विष्णुरुगार्थो विचक्रमे । महीं दिवं
पृथिवीमन्तरिक्षम् । तच्छ्रोणैति श्रवं इच्छ-
माना । पुण्य* श्लोकं यजमानाय कृण्वती, इति ।

उरु प्रभूतं यथा भवति तथा गीयते वेदेषु श्रूयत इत्युरुगायस्तादृशो विष्णु-

महीं दिवं महान्तं द्युलोकं पार्थिवीमन्तरिक्षं चोद्दिश्य त्रेधा विचक्रमे त्रिप्रकारं
त्रिविधं क्रमणं कृतवान्पादत्रयेण लोकत्रयं व्याप्नोत्तत्रिविक्रमरूपं श्रोणा नक्षत्र-
रूपैति प्राप्नोति । कीदृशी श्रोणा श्रव इच्छमाना कीर्तिमपेक्षमाणा यजमा-
नाय यजमानार्थं पुण्यं श्लोकं कृण्वत्युत्तमां कीर्तिं कुर्वती ।

अष्टमस्य पुरोनुवाक्यामाह—

अष्टौ देवा वसवः सोम्यासः । चतस्रो देवीर-
जराः श्रविष्ठाः । ते यज्ञं पान्तु रजसः पर-
स्तात् । संवत्सरीणममृतं स्वस्ति (६), इति ।

सोम्यासो रमणीयमूर्तयो वसुनामका देवा अष्टसंख्याकाः श्रविष्ठा धनिष्ठान-
क्षत्रमूर्तयश्चतसस्ताश्च देवीर्द्योतमाना अजरा जगरहितास्ते सर्वेऽप्यस्मदीयं
यज्ञं पान्तु । रजसः परस्ताद्भ्रजोगुणयुक्तान्मनुष्यलोकात्परतो वर्तमानं संवत्स-
रीणं संवत्सरदेवतासंघन्धममृतमविनाशिनं स्वर्गलोकं स्वस्ति क्षेमेण प्राप्नुयामिति
शेषः ।

तत्रैव याज्यामाह—

यज्ञं नः पान्तु वसवः पुरस्तात् । दक्षिणतोऽभियन्तु
श्रविष्ठाः । पुण्यं नक्षत्रमभिसंविशाम । मा नो
अरातिरघशंसा गन् , इति ।

येऽष्टसंख्याका वसवस्ते पुरस्तात्पूर्वस्यां दिशि नोऽस्मदीयं यज्ञं पान्तु ।
श्रविष्ठा नक्षत्रमूर्तयो दक्षिणतो दक्षिणस्यां दिश्यभियन्त्वाभिमुख्येन प्राप्नुवन्तु ।
वयमपि धनिष्ठारूपं पुण्यनक्षत्रमभिसंविशामाऽऽभिमुख्येन सम्यक्प्रविशाम भजा-
मेत्यर्थः । अघशंसाऽस्मदीयस्य पापस्य शंसको योऽयमरातिः शत्रुः सोऽयं
नोऽस्मान्प्रति मा गन्मा गच्छतु ।

अथ नवमस्य पुरोनुवाक्यामाह—

क्षत्रस्य राजा वरुणोऽधिराजः । नक्षत्राणां
शतभिषग्बसिष्ठः । तौ देवेभ्यः कृणुतो दीर्घ-
मायुः । शतं सहस्रां भेषजानि धत्तः, इति ।

योऽयं वरुणोऽस्ति सोऽयं क्षत्रस्य क्षत्रियजातेः सर्वस्या अपि राजाऽत एवायमधिकत्वादाधिराज इत्युच्यते । नक्षत्राणां मध्ये योऽयं शतभिषगाख्यो नक्षत्रविशेषः सोऽयं वसिष्ठोऽतिशयेन निवासहेतुस्तौ वरुणशतभिषजौ देवेभ्यो देवार्थं यजमानस्य दीर्घमायुः कृणुतस्तत्सिद्धयर्थं शतं शतसंख्याकानि सहस्र-संख्याकानि च भेषजान्यौषधानि धत्तः संपादयतः ।

तत्रैव याज्यामाह—

यज्ञं नो राजा वरुण उपयातु । तं नो विश्वे
अभिसंयन्तु देवाः (७) । तन्नो नक्षत्रं शतभि-
षगजुषाणम् । दीर्घमायुः प्रतिरद्धेषजानि, इति ।

वरुणो राजा नोऽस्मदीयं यज्ञमुपयातु प्राप्नोतु । नोऽस्मदीयं तं यज्ञं विश्वे सर्वे देवा अभिसंयन्त्वाभिमुख्येन सम्यक्प्राप्नुवन्तु । जुषाणं प्रीतियुक्तं शत-भिषगाख्यं तन्नक्षत्रं नोऽस्मभ्यं दीर्घमायुश्चिरकालमायुष्यं भेषजानि तदर्थान्यौषधानि च प्रतिरत्प्रकर्षेण ददातु ।

अथ दशमस्य पुरोनुवाक्यामाह—

अज एकपादुदगात्पुरस्तात् । विश्वा भूतानि
प्रतिमोदमानः । तस्य देवाः प्रसवं यन्ति
सर्वे । प्रोष्ठपदासो अमृतस्य गोपाः, इति ।

अजो जन्मरहित एकपादेकेनैव पादेन देवान् रक्षति । एतत्पदद्वयमप्यभिविशेषस्य नामधेयम् । सोऽयमादित्यरूपं धृत्वा पुरस्तादुदगात्पूर्वस्यां दिश्युदेति । विश्वा भूतानि सर्वान्प्राणिनः प्रतिमोदमानः प्रत्येकं हर्षयन्वर्तते । तस्य सूर्यरूपस्याग्नेः प्रसवं सर्वे देवा यन्ति प्राप्नुवन्ति । प्रोष्ठपदासः पूर्वभाद्रपदाख्यनक्षत्रविशेषा अमृतस्याविनाशिनः कर्मफलस्य गोपा रक्षकाः ।

तत्रैव याज्यामाह—

विभ्राजमानः समिधान उग्रः । आन्तरिक्षम-
रुहदगं ग्राम् । तं सूर्यं देवमजमेकपादम् ।

प्रोष्ठपदासो अनुयन्ति सर्वे (८), इति ।

विभ्राजमानो विशेषेण दीप्यमानः समिधानः सर्वान्सम्यक्प्रकाशयन्नुग्र-
स्तीक्ष्णतेजा अन्तरिक्षमारुहदारूढवान् । ततो द्यां द्युलोकमग्नप्राप्तवान् ।
अजमेकपादमेतन्नामयुक्तं तं सूर्यं देवं प्रोष्ठपदासः पूर्वभाद्रपदाख्यनक्षत्रविशेषाः
सर्वेऽप्यनुयन्त्यनुवर्तन्ते ।

अथैकादशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

अहिर्बुध्नियः प्रथमान एति । श्रेष्ठो देवाना-
मुत मानुषाणाम् । तं ब्राह्मणाः सोमपाः
सोम्यासः । प्रोष्ठपदासो अभिरक्षन्ति सर्वे, इति ।

न कदाचिदपि हीयत इत्याहिः, बुध्ने मूले जगदादौ भवो बुध्नियः, पदद्वयमपि
मिलित्वा रुद्रविशेषस्य नामधेयम् । सोऽयं रुद्रः प्रथमानो विश्वं व्याप्नुवन्नेति
गच्छति । कीदृशो देवानां मध्ये श्रेष्ठोऽपि च मानुषाणामपि मध्ये श्रेष्ठस्तं तादृशं
सोमपाः सोमस्य पातारः सोम्यासो रमणीयदेहा ब्राह्मणाः प्रोष्ठपदास उत्तरभा-
द्रपदानक्षत्रविशेषाश्च सर्वेऽप्यभिरक्षन्त्यभितः सर्वन्त इत्यर्थः ।

तत्रैव याज्यामोह—

चत्वार एकमभिकर्म देवाः । प्रोष्ठपदास
इति यान्वदन्ति । ते बुध्नियं परिषद्यं
स्तुवन्तः । अहिं रक्षन्ति नमसोपसद्य, इति ।

चत्वारश्चतुःसंख्याका नक्षत्रमूर्तिरूपदेवा एकमेतत्कर्माभिगच्छन्तीति शेषः ।
बांश्चतुरो देवान्प्रोष्ठपदास इत्युत्तरभाद्रपदेत्यनेन नाम्ना वदन्ति सर्वे जना व्यव-
हरन्ति । ते चत्वारो देवाः परिषद्यं सभायोग्यमहिं बुध्नियमेतन्नामकं देवं नमसो-
पसद्य नमस्कारेण सेवित्वा स्तुवन्तोऽभिरक्षन्ति ततः समीपेऽवतिष्ठन्त इत्यर्थः ।

अथ द्वादशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

पूषा रेवत्यन्वेति पन्थाम् । पुष्टि-

पती पशुपा वाजवस्त्यौ (९) ।

इमानि हव्या प्रयता जुषाणा ।

सुगैर्मो यानैरुपयातां यज्ञम्, इति ।

पूषाख्यो देवः पन्थामन्वेत्यस्मद्यज्ञमार्गमनुसृत्य गच्छति । तथा रेवती पन्थामन्वेति । तावुभौ पुष्टिपती पुष्टेः पालकौ पशुपा पशूनां पालकौ वाजवस्त्यौ वाजेनाज्ञेन जन्यं वस्त्यं बलं तद्योग्यौ प्रयता प्रयतानि शुद्धानीमानि हव्यानि जुषाणा सेवमानौ सन्तौ सुगैः सुष्ठु गन्तुं शक्यैर्यानैर्मार्गेणो यज्ञमुपयातां प्राप्नुताम् ।

तथैव याज्यामाह—

क्षुद्रान्पशून्रक्षतु रेवती नः । गावो

नो अश्वाः अन्वेतु पूषा । अन्नः

रक्षन्तौ बहुधा विरूपम् । वाजः

सनुतां यजमानाय यज्ञम्, इति ।

रेवती नक्षत्ररूपा नोऽस्मदीयान्क्षुद्रान्पशून्वत्सरूपान्रक्षतु । पूषाख्यो देवो नो गावोऽस्मदीया गा अश्वांश्चान्वेत्वनुगच्छतु । तावुभावन्नं रक्षन्तौ बहुधा ब्रीहियवमुद्गगोधूमादिर्बहुभिः प्रकारैर्विरूपं परस्परविलक्षणं वाजमन्नं तत्साधनभूतं यज्ञं च यजमानाय सनुतां दत्ताम् ।

अथ त्रयोदशस्य पुरोनुवाक्यामाह—

तदश्विनामश्वयुजोपयाताम् । शुभं गमिष्ठौ

सुयमेभिरश्वैः । स्वं नक्षत्रं हविषा यजन्तौ ।

मध्वा संपृक्तौ यजुषा समक्तौ (१०), इति ।

अश्वयुजाऽश्वमुङ्गनाम्ना नक्षत्रेण सहाश्विनौ देवौ तदस्मदीयं कर्मोपयातां प्राप्नुताम् । कीदृशौ सुयमेभिः सुष्ठु नियन्तुं शक्यैरश्वैः शुभं गमिष्ठावतिशयेन शोभनं गन्तारौ स्वं नक्षत्रं स्वकीयमश्वयुगाख्यं नक्षत्रमस्मदीयेन हविषा यजन्तौ पूजयन्तौ मध्वा मधुररसेन हविषा संपृक्तौ संबद्धौ यजुषा मन्त्रेण समक्तौ सम्बन्धप्रकाशितौ ।

तत्रैव याज्यामाह—

यौ दे॒वानां॑ भि॒षजौ॑ ह॒व्यवा॒हौ । वि॒श्वस्य॑
दू॒ताव॒मृत॑स्य गो॒पौ । तौ नक्ष॑त्रं जु॒जुषा॒णो-
प॒याताम् । नमोऽ॒विभ्यां॑ कृ॒णुमोऽ॒श्वयु-
ग्भ्याम्, इति ।

यावद्भिनौ देवानां भिषजौ चिकित्सकौ हव्यवाहौ हविषो वोढारौ विश्वस्य सर्वस्य जगतो दूतौ दूतवद्धितकारिणावमृतस्य कर्मफलस्य गोपौ रक्षकौ तावुभौ नक्षत्रं स्वकीयमश्वयुगाख्यं जुजुषाणा सेवमानावुपयातां प्राप्नुताम् । अविभ्यां देवाभ्यामश्वयुग्भ्यां नक्षत्रशरीराभ्यां च वयं नमो नमस्कारं कृणुमः कर्मः ।

अथ चतुर्दशस्य पुरोनुषाक्यामाह—

अपं पा॒प्मानं॑ भ॒रणी॑र्भरन्तु । तद्य॒मो राजा॑
भग॑वान्विच॒ष्टाम् । लो॒कस्य॑ राजा॑ म॒हतो
म॒हान्हि । सु॒गं नः॒ पन्था॑मभयं कृ॒णोतु, इति ।

भरणीर्भरण्याख्यनक्षत्रविग्रहाः पाप्मानमस्मदयिमपभरन्तु विनाशयन्तु । तद्भरण्याख्यं नक्षत्रं भगवानैश्वर्यादिगुणोपेतो यमो राजा विचष्टां विशेषेण पश्य-
त्वनुगृह्णात्वित्यर्थः । हि यस्मात्कारणादयं यमो महतो लोकस्य महान्राजा तस्मात्कारणान्नोऽस्माकं सुगं सुष्ठु गन्तुं शक्यं पन्थां मार्गमभयं कृणोतु भय-
रहितं करोतु ।

तत्रैव याज्यामाह—

यस्मिन्नक्ष॑त्रे य॒म ए॒ति राजा॑ । यस्मिन्ने॒नम॑भ्यवि॒श्वन्त
दे॒वाः । तद॑स्य चि॒त्रं ह॒विषा॑ य॒जाम । अपं पा॒प्मानं॑
भ॒रणी॑र्भरन्तु, इति ।

यस्मिन्भरण्याख्ये नक्षत्रे यमो राजैति गच्छति । देवाः सर्वे यस्मिन्भर-
ण्याख्ये नक्षत्रे एनं यममभ्यविश्वन्ताभिषिक्तवन्तः । अस्य यमस्य संबन्धि
चित्रमाश्वर्यकरं तद्भरण्याख्यं नक्षत्रं हविषा यजाम । अपेत्यादि पूर्ववत् ।

यमनक्षत्राणां याज्यानुवाक्या अभिधायामावास्यादेवताया याज्यानुवाक्ययोः
प्रतीके दर्शयति—

निवेशनी यत्ते देवा अदधुः (११), इति ।

ततार महं प्रासचीर्या यान्तु यज्ञं वाचः स्वस्ति देवा अनुयन्ति सर्वे
वाजबस्त्यौ समकौ देवास्त्रीणि च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके प्रथमाध्याये
द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

“ निवेशनी संगमनी वसूनाम् ” इति पुरोनुवाक्या । “ यत्ते देवा अद-
धुर्भागधेयम् ” इति याज्या । एतौ चोभौ “ पूर्णा पश्चात् ” इत्यनुवाके
व्याख्यातौ ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे प्रथमप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

अथ प्रथमे तृतीयोऽनुवाकः ।

द्वितीयेऽनुवाके यमनक्षत्रेष्टीनां याज्यानुवाक्या उक्ताः । अथ तृतीये चान्द्र-
मसादीष्टीनां याज्यानुवाक्या उच्यन्ते । तत्र चान्द्रमसेष्टौ याज्यानुवाक्ययोः
प्रतीके दर्शयति—

नवो नवो भवति जायमानो यमादित्या
अशुमाप्याययन्ति, इति ।

“ नवो नवः ” इति पुरोनुवाक्या । “ यमादित्याः ” इति याज्या । एत-
च्चोभयं “ नवो नवो भवति ” इत्यनुवाके व्याख्यातम् ।

अथाहोरात्रेष्टौ पुरोनुवाक्यामाह—

ये विरूपे समनसा संव्ययन्ती । समानं तन्तुं
परितातनाते । बिभू प्रभू अनुभू विश्वतो

हुवे । ते नो नक्षत्रे हवमागमेतम्, इति ।

विरूपे शुक्लकृष्णवर्णतया परस्परविलक्षणे समनसा समानमनस्के संव्ययन्ती समन्तादाच्छादयन्त्यौ यथा शुक्लकृष्णे वस्त्रे शरीरमाच्छादयतस्तद्वदेते सर्वं जगदाच्छादयतः । समानमेकरूपं तन्तुं तायमानं यज्ञं संवत्सरं वा परितातनाते परितो विस्तारयतो विभू व्याप्तिमत्यौ प्रभू शक्तियुक्ते अनुभू अनुभवयोग्ये । तादृश्यौ देवते अहं विश्वतो हुवे । ते युवां नक्षत्रे केनचिन्नक्षत्रविशेषेण युक्तेऽनुष्ठानदिने नोऽस्मदीयं हवं यज्ञं प्रत्यागमेतमागच्छतम् ।

तत्रैव याज्यामाह—

वयं देवी ब्रह्मणा संविदानाः । सुरत्नासो देव-
वीतिं दधानाः । अहोरात्रे हविषां वर्धयन्तः ।
अतिं पाप्मानमतिमुक्त्या गमेम, इति ।

वयं यजमाना ब्रह्मणा मन्त्रेण संविदाना ऐकमत्यं गताः सुरत्नासः शोभन-
रत्नसदृशेन हविराख्येन(ण) युक्ता देववीतिं देवानामशनं दधानाः संपादयन्तोऽ-
होरात्रे देवी देव्यावनेन हविषा वर्धयन्तः । पाप्मानमस्मदीयमतिगमेमातिक्र-
म्य गच्छेम । केन साधनेनातिमुक्त्याऽत्यन्तमोचनसमर्थेन कर्मणा ।

अथोषोदेवताके यागे पुरोनुवाक्यामाह—

प्रत्युवदृश्यायती (१) । व्युच्छन्ती दुहिता
दिवः । अपो मही वृणुते चक्षुषा, इति ।

इयमुषा अदृशि दृश्यते । उशब्दोऽवधारणार्थो दृश्यत एव । कीदृश्युषाः
प्रत्यायती प्रतिदिनमागच्छन्ती व्युच्छन्ती प्रभातं कुर्वती दिवो दुहिता द्युलो-
कस्य दुहितृस्थानीया मही सर्वप्रजोपकारेण महती । सेयमेतादृशी सती
चक्षुषा प्रकाशेनापो वणुतेऽनुष्ठीयमानं कर्माऽऽवृणोति प्रकाशयतीत्यर्थः ।

तत्रैव याज्यामाह—

तमो ज्योतिष्कृणोति मुनरी । उदुस्त्रियाः
सचते सूर्यः । सचां उद्यन्नक्षत्रमर्चि-

मत् । तवेदुषो व्युषि सूर्यस्य च, इति ।

सूनरी सुष्ठु सर्वव्यवहाराणां नेत्री उषःकाले हि सर्वे प्रतिबुध्य व्यवहरन्ति । तादृशीयमुषास्तमो ज्योतिः कृणोति तनसा व्याप्तं जमत्प्रकाशेन व्याप्तं करोति । तदानीं सूर्य उस्मिया रश्मानुत्सवत उद्गतत्वेन संबद्धान्करोति प्रसारयतीत्यर्थः । हे उषस्तवेत्तव च सूर्यस्य च सचा सहैव व्युषि व्युष्टौ प्रादुर्भावे सत्युद्यन्नक्षत्र-मुदितेन नक्षत्रेण सदृशं दिनमार्चमत्प्रकाशोपेतं भवति ।

अथ नक्षत्रचरोः पुरोनुवाक्यामाह—

सं भक्तेन गमेमहि । तन्नो नक्षत्रमर्चिमत् । भानु-
मत्तेज उच्चरत् । उप यज्ञमिहाऽऽगमत् (२) इति ।

भक्तेनानेन हविलक्षणेन संगमेमहि वयं संगता भूयास्त कर्मानुतिष्ठामेत्यर्थः । यन्नक्षत्रमुद्दिश्य वयं कर्म कुर्मो नोऽस्मदीयं तन्नक्षत्रमार्चमदर्चनयुक्तं भानुमद-
श्मियुक्तं तेजस्तेजस्वच्छरीरकान्तियुक्तमित्यर्थः । तथाविधमुच्चरदुदयं गच्छदिह
देवयजनदेशेऽस्मदीयं यज्ञमुपागमदुपागच्छत् ।

तत्रैव याज्यामाह—

प्र नक्षत्राय देवाय । इन्द्रायन्दु हवामहे । स नः
सविता सुवत्सनिम् । पुष्टिदां वीरवत्तमम्, इति ।

इन्द्राय परमैश्वर्ययुक्ताय नक्षत्राख्याय देवायेन्दुममृतसमानं हविः प्रकर्षेण
हवामहे जुहुमः । सोऽयं नक्षत्रदेवः सविता कर्मणि प्रेरकः सम्पुष्टिदां पुष्टिप्रदं
वीरवत्तममतिशयेन वीरैः पुत्रैर्युक्तं सनिं दातव्यं धनं नोऽस्मभ्यं सुवत्प्रेरयतु
ददात्वित्यर्थः ।

अथ सौर्वे चरौ याज्यानुवाक्ययोः प्रतीके दर्शयति—

उदु त्यं चित्रम्, इति ।

“ उदुत्यं जातवेदसम् ” इति पुरोनुवाक्या । “ चित्रं देवानाम् ” इति
याज्या । एतच्चोभयम् “ उदु त्यं जातवेदसम् ” इत्यनुवाके व्याख्यातम् ।

अथाऽऽदित्यचरौ याज्यानुवाक्ययोः प्रतीके दर्शयति—

अदितिर्न उरु ष्वतु महीम् पुमातरम्, इति ।

“ आदितिर्नः ” इति पुरोनुवाक्या । “ महीमू षुमातरम् ” इति याज्या ।
एतच्चोभयं “ वैधानरो न ऊत्या ” इत्यत्र व्याख्यातम् ।

अथ वैष्णवचरौ याज्यानुवाक्ययोः प्रतीके दर्शयति—

इदं विष्णुः प्र तद्विष्णुः, इति ।

“इदं विष्णुर्विचक्रमे” इति पुरोनुवाक्या । “प्र तद्विष्णुः” इति याज्या ।
तत्राऽऽद्या “युञ्जते मनः ” इत्यत्र व्याख्याता । द्वितीया “ जुष्टी नरः ”
इत्यत्र व्याख्याता । तदेवं वक्ष्यमाणानुवाक्येषु विधास्यमानानामिष्टीनां याज्या-
नुवाक्या उक्ताः ।

अथ शाखान्तरोक्तयाऽऽग्नेयस्य याज्यानुवाक्ययोः प्रतीके दर्शयति—

अग्निर्मूर्धा भुवः, इति ।

“ अग्निर्मूर्धा दिवः कृत् ” इति पुरोनुवाक्या । “भुवो यज्ञस्य रजसश्च”
इति याज्या । एतच्चोभयमग्निकाण्डे व्याख्यातम् ।

अथ शाखान्तरोक्तानुमतिचरौ याज्यानुवाक्ययोः प्रतीके दर्शयति—

अनु नोऽद्यानुमतिरन्विदनुमते त्वम, इति ।

“ अनु नोऽद्य ” इति पुरोनुवाक्या । “अन्वित्” इति याज्या । एतच्चो-
भयम् “ इदं वामारये हविः ” इत्यत्र व्याख्यातम् । एतच्च शाखान्तरीय-
मिष्टिद्वयं सर्वासु नक्षत्रेष्टिषु संचरति । तथा च बोधायनेनोक्तम्—“आग्नेयमष्टाक-
पालमनुमत्यै चरुमिति सर्वत्रानुषङ्गति ” इति । अग्निर्मूर्धा भुवोऽनु नोऽद्यानुम-
तिरन्विदनुमते त्वमिति संचरयोर्याज्यानुवाक्ये ” इति च ।

अथ सर्वासूक्तारिष्टिषु रिष्टकृतः संयाज्ययोः प्रतीके दर्शयति—

हव्यवाहं स्विष्टम्, इति ।

आयत्यंगमतिरिष्टम् ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके प्रथमाध्याये
तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

“हव्यवाहमभिमातिषाहम्” इति पुरोनुवाक्या । “स्विष्टमग्ने अभि तत्पृ-
णाहि” इति याज्या । एतच्चोभयं “जुष्टो दमूनाः” इत्यत्र व्याख्यातम् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे प्रथमप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

अथ प्रथमे चतुर्थोऽनुवाकः ।

तृतीयेऽनुवाके चान्द्रमसेष्ट्यादीनां याज्यानुवाक्या उक्ताः । अथ चतुर्थे
क्षेत्रक्षत्राणामिष्टयो विधीयन्ते । तत्र प्रथमनक्षत्ररपेष्टिं विधातुं प्रस्ताति—

अग्निर्वा अकामयत । अन्नादो देवानां
स्यामिति । स एतमग्नये कृत्तिकाम्यः पुरोडा-
शमष्टाकपालं निरवपत् । ततो वै सोऽन्नादो
देवानामभवत् । अग्निर्वै देवानामन्नादः, इति ।

अस्मिन्कल्पे सर्वेषां प्राणिनां दाहपाकप्रकाशकारो योऽयमग्निर्दृश्यते सोऽय-
मग्निः पूर्वस्मिन्कल्पे मनुष्यः सन्देवत्वपदप्रापकं कर्मानुष्ठायास्मिन्कल्पे एतज्जन्म
लब्धवान् । अतः पूर्वस्मिन्कल्पे स मनुष्यो भाविनीं संज्ञामाश्रित्याग्निरिति व्यप-
दिश्यते । यथा मृत्तिकां घटं कुरु तन्तून्घटं कुर्वित्यादौ भाविनीं संज्ञामाश्रित्य
व्यवहारस्तद्वत् । स चाग्निशब्देन व्यवहियमाणो मनुष्यः कर्माधिकारी सन्नेवम-
कामयत । अहं जन्मान्तरे देवानां मध्ये बह्वन्नभक्षकः स्यामित्येवं कामयमानः
स मनुष्यस्तस्मिन्कल्पे वर्तमानाय नक्षत्ररत्रामिनेऽग्नये कृत्तिकानक्षत्राय च मिलि-
त्वा पुरोडाशमष्टाकपालमेतं निरवपत् । सोऽपि नक्षत्ररत्रामी वह्निस्ततः पूर्वस्मि-
न्कल्पे मनुष्य एव सन्विशिष्टं कर्मानुष्ठायोत्तरकल्पे नक्षत्रस्वामिरूपं वह्नित्वं
प्राप्तः । एवं सत्यग्निरग्नये निरवपदित्यत्र न काऽप्यनुपपत्तिः । अनेनैव न्यायेन
बक्ष्यमाणास्वपीष्टिषु यजमानदेवतयोरेकविधं नाम कल्पभेदेन व्यवस्थापनीयम् ।
ततो निर्वापात्स यजमानरूपोऽग्निः कल्पान्तरे देवानां मध्ये बह्वन्नभक्षकोऽभवत् ।
अग्निरेव सर्वान्नभक्षक इत्येतलोके प्रसिद्धम् ।

अथेष्टिं विधत्ते—

यथा ह वा अग्निर्देवानामन्नादः । एव* ह
वा एष मनुष्याणां भवति । य एतेन
हविषा यजते । य उ चैनदेवं वेद, इति ।

यो यजमान एतेनाग्निकृत्तिकादेवताकेन हविषा यागं करोति सोऽयं मनु-
ष्याणां मध्ये रोगरहितोऽन्नभक्षको भवति । यथाऽग्निर्देवानां मध्येऽन्नभक्षकस्त-
द्वद्योऽपि चैतत्कर्म्मोक्तप्रकारेण वेत्ति सोऽपि वेदिता यजमानवदन्नादो भवति ।

अथ प्रधानहोमादूर्ध्वमुपहोमान्विधत्ते—

सोऽन्नं जुहोति । अग्नये स्वाहा कृत्तिकाभ्यः स्वाहा ।
अम्बायै स्वाहा दुलायै स्वाहा । नितल्यै स्वाहा
भ्रयन्त्यै स्वाहा । मेघयन्त्यै स्वाहा वर्षयन्त्यै स्वाहा ।
क्षुपुणीकायै स्वाहेति (१), इति ।

यः पूर्वोक्तेन हविषा यजते स यजमानोऽस्मिन्कर्माणि “ अग्नये स्वाहा ”
इत्यादिभिर्नवभिर्मन्त्रैरुपहोमाञ्जुहुयात् । कृत्तिकेति सप्तानां नक्षत्रमूर्तिनां साधा-
रणं नाम । अम्बादुलादीनि विशेषनामानि ।

अथ द्वितीयनक्षत्रत्वेष्टिं विधातुं प्रस्तौति—

प्रजापतिः प्रजा असृजत । ता अस्मात्सृष्टाः
परांचीरायन् । तासां* रोहिणीमभ्यध्यायत् ।
सोऽकामयत । उप मा वर्तेत । समेनया गच्छे-
येति । स एतं प्रजापतये रोहिण्यै चरुं निर-
वपत् । ततो वै सा तमुपावर्तत । समेनयाऽग-
च्छत, इति ।

अत्र प्रजापतिरिति भाविनी संज्ञा न भवति किंतु वर्तमान एव प्रजापतिः
सृष्टेरभिधानात् । तेन सृष्टाः सर्वाः प्रजाः पराङ्मुखा एवागच्छन् । तासां
प्रजानां मध्ये रोहिणीनक्षत्रतनुमभिलक्ष्य प्रजापतिरध्यायन्निरन्तरं ध्यानमकरोत् ।

स प्रजापतिः कदाचिदेवं कामितवान् । इयं रोहिणी मां प्रत्युपावर्ततामहं चैनया रोहिण्या संगतो भवेयमित्येवं कामयमानः स प्रजापतिरतीतकल्पगताय प्रजापतये तथाविधायै रोहिण्यै चैतं चरुं निरुप्तवान् । यद्यप्यतीतकल्पगते प्रजापतिरोहिण्यौ च नेदानीं विद्येते तथाऽपि तदुद्देशेन क्रियमाणं कर्म फलसमर्थं भवति । न चात्र विस्मैतव्यं सर्ववसुप्रदायिनोऽन्तर्यामिणः सर्वत्र विद्यमानत्वात् । अतः कर्मसामर्थ्यादेव सा रोहिणी तं प्रजापतिं प्रत्युपावर्तत । स च प्रजापतिरेनया रोहिण्या संगतोऽभूत् ।

अथेष्टिं विधत्ते—

उप ह वा एनं प्रियमावर्तते । सं
प्रियेण गच्छते । य एतेन हविषा
यजते । य उ चैनदेवं वेद, इति ।

प्रियर वस्तुन उपावर्तनं प्राप्तिः । संगमस्तद्भोगः । यजनवेदनयोरेतत्फलं व्रष्टव्यम् ।

उपहोमान्विधत्ते—

सोऽन्नं जुहोति । प्रजापतये स्वाहा
रोहिण्यै स्वाहा । रोचमानायै स्वाहा
प्रजाभ्यः स्वाहेति (२), इति ।

अथ तृतीयस्य नक्षत्रस्येष्टिं विधत्ते—

सोमो वा अकामयत । ओषधीनां राज्यमभिज-
येयमिति । स एतं सोमाय मृगशीर्षाय श्यामाकं
चरुं पर्यसि निरवपत् । ततो वै स ओषधीनां
राज्यमभ्यजयत् । समानानां ह वै राज्यमभि-
जयति । य एतेन हविषा यजते । य उ चैनदेवं वेद ।
सोऽन्नं जुहोति । सोमाय स्वाहा मृगशीर्षाय स्वाहा ।

इ॒न्व॒काभ्यः॒ स्वा॒हौष॑धी॒भ्यः॒ स्वा॒हा । रा॒ज्याय॒
स्वा॒हाऽभि॒जित्यै॒ स्वा॒हेति॑ (३), इति ।

अत्र भाविन्या संज्ञया वर्तमानसंज्ञया वा सोमशब्दो योजयितुं शक्यते ।
एवमुत्तरत्रापि यत्र यद्योग्यं तत्र तद्योजनीयम् । प्रस्तावेष्टिविध्युपहोमवाक्यानि
पूर्ववद्विभज्य योजनीयानि । मृगशीर्षमिति नक्षत्रमूर्तिसमूहनाम । इन्वका इति
मूर्तिविशेषाणां नाम । ओषधिराज्याभिजितिशब्दास्तत्तदाभिमानिदेवतावाचिनः ।

अथ चतुर्थस्येष्टिं विधत्ते—

रु॒द्रो वा अ॑कामयत । प॒शु॒मान्त्स्या॒मिति॑ । स
ए॒त॒ रु॒द्राया॒ऽऽर्द्रा॑यै प्रै॒यंग॑वं च॒रुं प॒षा॑सि
नि॒र॒व॒पत् । ततो॒ वै स प॑शु॒मान॑भवत् ।
प॒शु॒मान् ह॒ वै भ॑वति । य ए॒तेन॑ ह॒विषा॒
य॒ज॑ते । य उ॑ चै॒नदे॒वं वे॒द । सोऽन्नं॑ जुहोति ।
रु॒द्राय॒ स्वा॒हाऽऽर्द्रा॑यै स्वा॒हा । पि॒न्व॒माना॑यै
स्वा॒हा प॒शु॒भ्यः॒ स्वा॒हेति॑ (४), इति ।

आर्द्रा नक्षत्रस्य प्राणाप्यायनकर्ता मूर्तिः पिन्वमाना । अत्रापि भागत्रयं पूर्व-
वद्व्याख्येयम् ।

अथ पञ्चमस्येष्टिं विधत्ते—

ऋ॒क्षा वा इ॒र्यम॑लो॒मका॑ऽऽस॒ति । साऽका॑मयत ।
ओष॑धी॒भिर्व॑नस्पति॒भिः प्र॑जा॒येयेति॑ । सै॒तम॑दित्यै
ए॒नैर्व॑स॒भ्यां च॒रुं नि॒र॒व॒पन् । ततो॒ वा इ॒र्यमोष॑-
धी॒भिर्व॑नस्पति॒भिः प्र॑जा॒यत॑ । प्र॒जा॒यते॒ ह॒ वै
प्र॒जया॑ प॒शु॒भिः । य ए॒तेन॑ ह॒विषा॒ य॒ज॑ते ।
य उ॑ चै॒नदे॒वं वे॒द । सोऽन्नं॑ जुहोति ।

अदित्यै स्वाहा पुनर्वसुभ्याम् । स्वाहा भूत्यै
स्वाहा प्रजात्यै स्वाहेति (५), इति ।

इयं पृथिवी पूर्वमलोमकैषध्यादिलोमरहितक्षां स्वरग्रामाधेयवस्तुशून्या मार्द-
वरहिता क्रूरा सत्यासीत् । तादृशी भूमिरोषधीभिर्वनरातिभिश्च प्रजायेयेति
कामयित्वा पूर्वकल्पसिद्धायै भूम्यै पुनर्वसुभ्यां चरुं निरवपत् । अन्यत्पूर्ववन्द्या-
ख्येयम् । आभूतिरदितेरेव बहुभवनसमर्था मूर्तिः । प्रजापतिरुत्पादनसमर्था
मूर्तिः ।

अथ षष्ठस्योष्ठं विधत्ते—

बृहस्पतिर्वा अकामयत् । ब्रह्मवर्चसी स्यामिति ।
स एतं बृहस्पतये तिष्याय नैवारं चरुं पयसि
निरवपत् । ततो वै स ब्रह्मवर्चस्यभवत् । ब्रह्मव-
र्चसी ह वै भवति । य एतेन हविषा यजते । य
उ चैनदेवं वेद । सोऽन्नं जुहोति । बृहस्पतये
स्वाहा तिष्याय स्वाहा । ब्रह्मवर्चसाय स्वाहेति
(६), इति ।

भागत्रयं पूर्ववन्द्याख्येयम् ।

अथ सप्तमस्योष्ठं विधत्ते—

देवासुराः संयत्ता आसन् । ते देवाः सप्रेभ्य
आश्रेषाभ्य आज्ये करम्भं निरवपन् ।
तानेताभिरेव देवताभिरुपानयन् । एताभिर्ह
वै देवताभिर्द्विषन्तं भ्रातृव्यमुपनयति । य
एतेन हविषा यजते । य उ चैनदेवं वेद ।

सोऽत्र जुहोति । सर्पेभ्यः स्वाहाऽऽश्रेषाभ्यः स्वाहा ।
दन्द्शूकेभ्यः स्वाहेति (७), इति ।

असुरैः सह युद्धोद्युक्ता देवा असुराणां स्ववशीकरणाय दधिमिश्रयवस-
त्कुरूपं करम्भशब्दाभिधेयं निरुप्यैताभिः सर्पदेवताभिराश्लेषानक्षत्रदेवताभिश्च
करम्भतुष्टाभिस्तानसुरानुपानयन्समीपं प्रापितवन्तः । सर्पाणां मध्ये दंशनशीला
दन्द्शूकाः । अन्यत्पूर्ववत् ।

अथाष्टमस्येष्टिं विधत्ते—

पितरो वा अकामयन्त । पितृलोक ऋध्नुयामेति ।
त एतं पितृभ्यो मघाभ्यः पुरोडाशः षट्कर्पालं
निरवपन् । ततो वै ते पितृलोक आर्ध्नुवन् । पितृ-
लोके ह वा ऋध्नोति । य एतेन हविषा यजते ।
य उ चैनदेवं वेद । सोऽत्र जुहोति । पितृभ्यः
स्वाहा मघाभ्यः । स्वाहाऽनघाभ्यः स्वाहा गदाभ्यः ।
स्वाहाऽरुन्धतीभ्यः स्वाहेति (८), इति ।

मघानक्षत्रस्यैव निष्पापमूर्तयोऽनघा अगदा रोगरहिता मूर्तयोऽरुन्धत्या
समाना मूर्तयोऽरुन्धत्यो रोधं प्रति वधमकुर्वत्यः । अन्यत्पूर्ववत् ।

अथ नवमस्येष्टिं विधत्ते—

अर्यमा वा अकामयत । पशुमान्त्स्यामिति ।
स एतमर्यम्णे फल्गुनीभ्यां चरुं निरवपत् ।
ततो वै स पशुमानभवत् । पशुमान्ह वै
भवति । य एतेन हविषा यजते । य उ चैनदेवं

वेद । सोऽत्र जुहोति । अ॒र्य॒ग्णे स्वाहा॒ फल्गु॒-
नी॒भ्या॒* स्वाहा । प॒शु॒भ्यः स्वाहेति॑. (९), इति ।

स्पष्टोऽर्थः ।

अथ दशमस्योष्टिं विधत्ते—

भ॒गो वा अ॑कामयत । भ॒गी श्रे॒ष्ठी दे॒वाना॑* स्या॒मिति॑ ।
स ए॒तं भ॒गाय॑ फल्गुनीभ्यां च॒रुं निर॑वपत् । ततो॒ वै
स भ॒गी श्रे॒ष्ठी दे॒वाना॑मभवत् । भ॒गी ह॒ वै श्रे॒ष्ठी संमा॒-
नानी॑ भवति । य ए॒तेन॑ ह॒विषा॑ यज॑ते । य उ॒ चैन॑दे॒वं
वेद॑ । सोऽत्र जुहोति । भ॒गाय॑ स्वाहा॒ फल्गु॒नीभ्या॒*
स्वाहा । श्रेष्ठ॒चाय॑ स्वाहेति॑ (१०), इति ।

भगित्वमैश्वर्यादिषड्गुणयुक्तत्वं । श्रेष्ठत्वमतिशयेन प्रशस्तत्वं पूज्यत्वमित्यर्थः । भागत्रयं पूर्ववत् ।

अथैकादशस्योष्टिं विधत्ते—

स॒वि॒ता वा अ॑कामयत । श्र॒न्मै दे॒वा द॒धीर॑न् ।
स॒वि॒ता स्या॒मिति॑ । स ए॒त* स॒वि॒त्रे ह॒स्ताय॑
पुरो॒डाशं॑ द्वाद॑शकपालं निर॑वपदा॒शूनां व्री॑ही॒-
णाम् । ततो॒ वै तस्मै॑ श्रद्दे॒वा अ॑दधत ।
स॒वि॒ताऽभ॑वत् । श्रद्ध॒ वा अ॑स्मै मनु॒ष्या
दध॑ते । स॒वि॒ता संमा॒नानी॑ भवति । य ए॒तेन॑
ह॒विषा॑ यज॑ते । य उ॒ चैन॑दे॒वं वेद॑ । सोऽत्र
जुहोति । स॒वि॒त्रे स्वाहा॒ ह॒स्ताय॑ । स्वाहा

ददते स्वाहा पृणते । स्वाहा प्रयच्छते
स्वाहा प्रतिगृभ्णते स्वाहेति (११), इति ।

देवाः सर्वे मे मदर्थं श्राद्धिश्वासं दधीरन्धारयेयुः, सर्वेष्वपि कार्येषु मां विश्वस्यु-
रित्यर्थः । ततोऽहं सर्वकार्याणां सविता प्रेरको भूयासम् । षष्टिदिनैः शीघ्रं
पच्यमाना ब्रीहय आशवः । ददते फलं दातुं संपादयित्रे । पृणते न्यूनस्य
फलस्य पूर्तिहेतवे । प्रयच्छते फलस्य दात्रे । प्रतिगृभ्णते परैर्दत्तस्य स्वीकर्त्रे ।
त एते हस्तनक्षत्रस्यैव मूर्तिविशेषाः । अन्यत्पूर्ववत् ।

अथ द्वादशस्येष्टिमाह—

त्वष्टा वा अकामयत । चित्रं प्रजां विन्देयेति ।
स एतं त्वष्ट्रे चित्रायै पुरोडाशमष्टाकपालं
निरवपत् । ततो वै स चित्रं प्रजामविन्दत ।
चित्रं ह वै प्रजां विन्दते । य एतेन हविषा
यजते । य उ चैनदेवं वेद । सोऽत्र जुहोति ।
त्वष्ट्रे स्वाहा चित्रायै स्वाहा । चैत्राय
स्वाहा प्रजायै स्वाहेति (१२), इति ।

चित्रं नानाविधत्वं यथा भवति तथा पुत्रपौत्रदुहितृदौहितृरूपेण नानाविधत्वं
चित्रानक्षत्रस्य वैचित्र्यापादकं सामर्थ्यं चैत्रम् । शेषं पूर्ववत् ।

अथ त्रयोदशस्येष्टिमाह—

वायुर्वा अकामयत । कामचारमेषु लोकेष्व-
भिजयेयमिति । स एतद्वायवे निष्ट्यायै गृष्ट्यै
दुग्धं पयो निरवपत् । ततो वै स कामचार-
मेषु लोकेष्वभ्यजयत् । कामचारं ह वा एषु
लोकेष्वभिजयति । य एतेन हविषा यजते ।

य उ चैनदेवं वेद । सोऽत्र जुहोत ।
 वा॒यवे॒ स्वाहा॒ नि॒ष्ट्या॒यै स्वाहा॑ । का॒मचा॒-
 रा॒य स्वाहा॒ऽभिजित्यै॒ स्वाहेति॑ (१३), इति ।

कामचारः सर्वत्र निवारकाभावेन स्वेच्छया संचारः । निष्ट्या स्वाती । सकृ-
 त्सूता धेनुर्गृष्टिस्तस्याः सकाशाद्दुग्धं यत्पयः क्षीरं तदेवात्र द्रव्यम् । शेषं
 पूर्ववत् ।

अथ चतुर्दशस्येष्टिं विधत्ते—

इ॒द्रा॒ग्नी वा अ॒कामये॑ताम् । श्रै॒ष्ठ्यं दे॒वाना॑म॒-
 भिज॑येवेति । तावे॒तामिन्द्रा॑ग्निभ्यां॒ विशा॑-
 खाभ्यां॒ पुरो॑डाशमेकादशकपालं॒ निर॑वप-
 ताम् । ततो॒ वै तौ श्रै॒ष्ठ्यं दे॒वाना॑मभ्यजय-
 ताम् । श्रै॒ष्ठ्यं ह॒ वै स॒माना॑नामभिजयति ।
 य ए॒तेन॑ ह॒विषा॒ यज॑ते । य उ चैनदेवं
 वेद । सोऽत्र जुहोति । इन्द्रा॑ग्निभ्यां॒ स्वाहा॒
 विशा॑खाभ्यां॒ स्वाहा॑ । श्रै॒ष्ठ्याय॒ स्वाहा॒ऽ-
 भिजित्यै॒ स्वाहेति॑ (१४), इति ।

स्पष्टोऽर्थः ।

देवनक्षत्राणामीष्टिं विधाय पौर्णमासीदेवताया इष्टिं विधत्ते—

अथै॒तत्पौ॑र्णमा॒स्या आ॒ज्यं निर्व॑पति । कामो॒ वै
 पौ॑र्णमा॒सी । काम॒ आ॒ज्यम् । कामे॒नैव काम॑
 स॒म॒र्धय॑ति । क्षि॒प्रमे॒न स काम॑ उप॒नम॑ति ।
 येन॒ कामे॒न यज॑ते । सोऽत्र जुहोति । पौ॒र्णमा॒स्यै
 स्वाहा॒ कामा॑य॒ स्वाहा॒ गत्यै॒ स्वाहेति॑, इति ।

अग्निः पञ्चदश प्रजापतिः षोडश सोम एकादश रुद्रो दशर्होकादश बृह-
स्पतिर्दश देवासुरा नव पितर एकादशार्यमा भगो दश दश सविता चतुर्दश
त्वष्टा वायुरिन्द्राग्नी दश दशाथैतत्पौर्णमास्या अष्टौ पञ्चदश ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके प्रथमाध्याये
चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

नक्षत्रवैलक्षण्यद्योतनायाथशब्दः । तिथ्यभिमानिनी देवता पौर्णमासी न तु
नक्षत्राभिमानिनी । तस्यां च तिथौ कर्मानुष्ठानेन सर्वकामप्राप्त्या पौर्णमास्याः
कामरूपत्वमुपचर्यते । आज्यस्य सर्वैः काम्यमानत्वात्कामरूपत्वम्, अतः
कामरूपेणाऽऽज्येनैव कामरूपां पौर्णमासीदेवतां समर्धयति परितोषयति । यज-
मानो येन कामेन निमित्तभूतेन यजते स कामः क्षिप्रमेवैनं यजमानमुपनमति ।
गतिः कामानां विनाशोऽगतिरविनाशस्तदभिमानिन्यै देवतायै स्वाहा हुतमिदं
हविः ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतै-
त्तिरीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे प्रथमप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

अथ पञ्चमोऽनुवाकः ।

चतुर्थे देवनक्षत्राणामिष्टयो विहिताः । अथ पञ्चमे यमनक्षत्राणामिष्टयो
विधीयन्ते । तत्र प्रथमस्योष्टिं विधत्ते—

मित्रो वा अकामयत् । मित्रधेयमेषु लोकेष्व-
भिजयेयमिति । स एतं मित्रायानूराधेभ्यश्चरुं
निरवपत् । ततो वै स मित्रधेयमेषु लोकेष्व-
भ्यजयत् । मित्रधेयं ह वा एषु लोकेष्वभि-
जयति । य एतेन हविषा यजते । य उ

चैनदेवं वेद । सोऽत्र जुहोति । मित्राय
स्वाहाऽनूराधेभ्यः स्वाहा । मित्रधेयाय
स्वाहाऽभिजित्यै स्वाहेति (१), इति ।

मित्रेणाऽऽप्तेन पुरुषेण धेयं संपादनीयं धनं मित्रधेयम् । स्पष्टमन्यत् ।

अथ द्वितीयस्येष्टिं विधत्ते—

इन्द्रो वा अकामयत । ज्यैष्ठ्यं देवानामभिज-
येयमिति । स एतमिन्द्राय ज्येष्ठायै पुरोडाश-
मेकादशकपालं निरवपन्महाव्रीहीणाम् । ततो
वै स ज्यैष्ठ्यं देवानामभ्यजयत् । ज्यैष्ठ्यं ह
वै समानानामभिजयति । य एतेन हविषा
यजते । य उ चैनदेवं वेद । सोऽत्र जुहोति ।
इन्द्राय स्वाहा ज्येष्ठायै स्वाहा । ज्यैष्ठ्याय
स्वाहाऽभिजित्यै स्वाहेति (२), इति ।

ज्यैष्ठ्यमतिशयेन प्रशस्तत्वं वृद्धत्वं च । महाव्रीहयः स्थूलव्रीहयः । स्पष्ट-
मन्यत् ।

अथ तृतीयस्येष्टिं विधत्ते—

प्रजापतिर्वा अकामयत । मूलं प्रजां विन्देयेति ।
स एतं प्रजापतये मूलाय चरुं निरवपत् ।
ततो वै स मूलं प्रजामविन्दत । मूलं ह वै
प्रजां विन्दते । य एतेन हविषा यजते । य उ
चैनदेवं वेद । सोऽत्र जुहोति । प्रजापतये स्वाहा
मूलाय स्वाहा । प्रजायै स्वाहेति (३), इति ।

अत्र प्रजापतिशब्देन निर्ऋतिर्विवक्ष्यते । यद्यप्यसावुग्रदेवता तथाऽपि हविषा तुष्टा सती न बाधते किंत्वनिष्टनिवारणेन पालयति । तस्मात्प्रजापतित्वमुपपन्नम् । कुलाचारस्य निर्वाहिका पुत्रादिरूपा प्रजा मूलमिति विशेष्यते । तथा स्वभृत्येष्वाम्ना प्रजा मूलमिति लोकैर्व्यवहियते । तादृशीमुभयविधां प्रजां लभेयेति निर्ऋतेः कामना । स्पष्टमन्यत् ।

अथ चतुर्थस्येष्टिं विधत्ते—

आपो वा अकामयन्त । समुद्रं काममभिजयेमेति । ता एतमद्भ्योऽषाढाभ्यश्चरुं निरवपन् । ततो वै ताः समुद्रं काममभ्यजयन् । समुद्रं ह वै काममभिजयति । य एतेन हविषा यजते । य उ चैनदेवं वेद । सोऽत्र जुहोति । अद्भ्यः स्वाहाऽषाढाभ्यः स्वाहा । समुद्राय स्वाहा कामाय स्वाहा । अभिजित्यै स्वाहेति (४), इति ।

योऽयं समुद्रो जलराशिस्तमेतं जलराशिं काममभिजयेम स्वेच्छया वशी कुर्म इत्येवमन्वेदतानां कामना । यजमानस्तु समुद्रस्यातिप्रभूतत्वेन समुद्रसदृशं काममभिलषितार्थमभिजयति । स्पष्टमन्यत् ।

अथ पञ्चमस्येष्टिं विधत्ते—

विश्वे वै देवा अकामयन्त । अनपजय्यं जयेमेति । त एतं विश्वेभ्यो देवेभ्योऽषाढाभ्यश्चरुं निरवपन् । ततो वै तेऽनपजय्यमजयन् । अनपजय्यं ह वै जयति । य एतेन हविषा यजते । य उ चैनदेवं वेद । सोऽत्र जुहोति ।

विश्वेभ्यो देवेभ्यः स्वाहाऽषाढाभ्यः स्वाहा ।

अनपजय्याय स्वाहा जित्यै स्वाहेति (५), इति ।

जेतुमशक्यः शत्रुरनपजय्यस्तं जयेमेति विश्वेषां देवानां कामना । तस्य जेतु-
मशक्यस्य शत्रोरभिमानी देवोऽप्यनपजय्यस्तस्य जयाभिमानी देवो जितिः ।
सष्टमन्यत् ।

अथ षष्ठस्योष्टिं विधत्ते—

ब्रह्म वा अकामयत । ब्रह्मलोकमभिजयेय-

मिति । तदेतं ब्रह्मणेऽभिजिते चरुं निरवपत् ।

ततो वै तद्ब्रह्मलोकमभ्यजयत् । ब्रह्मलोकं ह

वा अभिजयति । य एतेन हविषा यजते ।

य उ चैनदेवं वेद । सोऽन्नं जुहोति ।

ब्रह्मणे स्वाहाऽभिजिते स्वाहा । ब्रह्मलोकाय

स्वाहाऽभिजित्यै स्वाहेति (६), इति ।

ब्रह्मलोकः सत्यलोकस्तत्त्वामित्वं कामयमानो ब्राह्मणत्वजातियुक्तः पुरुषो
ब्रह्मशब्देन विवक्षितः । अभिजित्संज्ञकं चोत्तराषाढाश्रवणयोर्मध्यवर्ति नक्षत्रं
तदभिमामिदेवस्यापि ब्रह्मेति नामधेयम् । सष्टमन्यत् ।

अथ सप्तमस्योष्टिं विधत्ते—

विष्णुर्वा अकामयत । पुण्यं श्लोकं शृण्वीय ।

न मां पापी कीर्तिरागच्छेदिति । स एतं

विष्णवे श्रोणार्यै पुरोडाशं त्रिकपालं निरवपत् ।

ततो वै स पुण्यं श्लोकमशृणुत । नैनं

पापी कीर्तिरागच्छत् । पुण्यं ह वै श्लोकं

शृणुते । नैनं पापी कीर्तिरागच्छति । य

ए॒तेन॑ ह॒विषा॑ यज॑ते । य उ॑ चैन॒देवं वेद॑ । सोऽ॒त्र
जुहोति॑ । वि॒ष्णवे॒ स्वाहा॑ श्रो॒णायै॑ स्वाहा॑ ।
श्लो॒काय॑ स्वाहा॑ श्रु॒ताय॑ स्वाहेति॑ (७), इति ।

पुण्यश्लोकः स्तुतिः । पापकीर्तिर्निन्दा । श्रोणा श्रवणनक्षत्रम् । श्लोकः
स्युत्यभिमानी देवः । श्रुतः श्रवणाभिमानी देवः । स्पष्टमन्यत् ।

अथाष्टमस्येष्टिं विधत्ते—

वस॑वो वा अ॒काम॑यन्त । अ॒ग्रं दे॒वता॑नां॒ परी॑-
या॒मेति॑ । त ए॒तं वसु॑भ्यः श्रवि॒ष्ठाभ्यः॑ पुरो-
डा॒शम॑ष्टाक॒पालं॑ निर॑वपन् । ततो॒ वै त॑ऽग्रं
दे॒वता॑नां॒ पर्या॑यिन् । अ॒ग्रं ह॒ वै स॑मा॒नानां॑
प॒र्या॑ति । य ए॒तेन॑ ह॒विषा॑ यज॑ते । य उ॑ चैन॒देवं वेद॑ । सोऽ॒त्र जुहोति॑ । वसु॑भ्यः
स्वाहा॑ श्रवि॒ष्ठाभ्यः॑ स्वाहा॑ । अ॒ग्राय॑ स्वाहा॑
परी॒त्यै स्वा॑हेति॑ (८), इति ।

देवतानां मध्येऽग्रं मुख्यत्वं परीयाम परितः प्राप्नुमः । धनिष्ठाख्यनक्षत्रमूर्तयः
श्रविष्ठाः । अग्रशब्देन श्रेष्ठ्याभिमानी देवः । परीतिशब्देन तत्प्राप्त्यभिमानी देवः ।
स्पष्टमन्यत् ।

अथ नवमस्येष्टिं विधत्ते—

इन्द्रो॑ वा अ॒काम॑यत । इन्द्रोऽ॒श्विथिलः॑ स्या॒मिति॑ ।
स ए॒तं वरु॑णाय श॒तभि॑षजे भेष॒जेभ्यः॑ पुरो-
डा॒शं द॑शक॒पालं॑ निर॑वपत्कृष्णानां ब्रीहि-
णाम् । ततो॒ धै स॑ इन्द्रोऽ॒श्विथिलोऽभवत् ।

दृढो ह वा अशिथिलो भवति । य एतेन
हविषा यजते । य उ चैनदेवं वेद । सोऽत्र
जुहोति । वरुणाय स्वाहा शतभिषजे
स्वाहा । भेषजेभ्यः स्वाहेति (९), इति ।

इन्द्रशब्देन परमैश्वर्ययोगाद्वरुण उच्यते । स च दाढर्यमशैथिल्यं च काम-
यामास । स्वस्य कार्यक्षमत्वं दाढर्यं परैरभिभवाभावोऽशैथिल्यं शतभिषङ्गनक्ष-
त्रम् । भेषजान्यौषधाभिमानिदेवताशरीराणि । वरुणनक्षत्रभेषजेभ्यो देवेभ्यः
कृष्णवर्णानां व्रीहीणां पुरोडाशं निरुप्य दाढर्यमशैथिल्यं च प्राप्तवान् ।
स्पष्टमन्यत् ।

अथ दशमस्योष्टिं विधत्ते—

अजो वा एकपादकामयत । तेजस्वी ब्रह्मव-
र्चसी स्यामिति । स एतमजायैकपदे प्रोष्ठपदे-
भ्यश्चरुं निरवपत् । ततो वै स तेजस्वी ब्रह्म-
वर्चस्यभवत् । तेजस्वी ह वै ब्रह्मवर्चसी
भवति । य एतेन हविषा यजते । य उ चैन-
देवं वेद । सोऽत्र जुहोति । अजायैकपदे
स्वाहा प्रोष्ठपदेभ्यः स्वाहा । तेजसे स्वाहा
ब्रह्मवर्चसाय स्वाहेति (१०), इति ।

अजो गमनशील इदानीं तनजन्मरहितो वा । एको जगदुपकारकः पादो यस्या
सावेकपात् । अथैक एव पद्यते गच्छतीत्येकपात् “ सूर्य एकाकी चरति ”
इति श्रुतेः । तेजस्वी शरीरकान्तियुक्तो ब्रह्मवर्चसी वेदशास्त्राद्यध्ययनादिजन्य-
कान्तियुक्तः । स्पष्टमन्यत् ।

अथैकादशस्योष्टिं विधत्ते—

अहिर्वै बुध्नियोऽकामयत । इमां प्रतिष्ठां

विन्देयेति । स एतमहये बुध्नियाय प्रोष्ठप-
देभ्यः पुरोडाशं भूमिकपालं निरपवत् । ततो
वै स इमां प्रतिष्ठामविन्दत । इमां ह वै
प्रतिष्ठां विन्दते । य एतेन हविषा यजते ।
य उ चैनदेवं वेद । सोऽत्र जुहोति । अहये
बुध्नियाय स्वाहा प्रोष्ठपदेभ्यः स्वाहा ।
प्रतिष्ठायै स्वाहेति (११), इति ।

न हीयत इत्याहिः । बुध्ने मूले सृष्ट्यादौ भवो बुध्नयः । इमां भूमिं
प्रतिष्ठां स्वनिवासाय प्रतिष्ठिताम् । भूमिकपालस्य स्वरूपं बोधायन आह—
“ कपालमात्रं भूमिं परिलिख्याङ्गारमधिवर्तयति तस्यैककपालवत्संस्कारः ”
इति । तथाविधभूमिकपालोपेतपुरोडाशं निरुप्य स्वापेक्षितं फलमलभत । स्पष्ट-
मन्यत् ।

अथ द्वादशस्योष्टिं विधत्ते—

पूषा वा अकामयत । पशुमान्तस्यामिति । स
एतं पूष्णे रेवत्यै चरुं निरपवत् । ततो वै
स पशुमानभवत् । पशुमान् ह वै भवति ।
य एतेन हविषा यजते । य उ चैनदेवं वेद ।
सोऽत्र जुहोति । पूष्णे स्वाहा रेवत्यै
स्वाहा । पशुभ्यः स्वाहेति (१२), इति ।

स्पष्टोऽर्थः ।

अथ त्रयोदशस्योष्टिं विधत्ते—

अश्विनौ वा अकामयेताम् । श्रोत्रस्विनावर्ब-

धि॒रौ स्या॒वेति॑ । तावे॒तम॒श्विभ्या॑म॒श्वयु॒ग्भ्यां
 पु॒रोडा॒शं द्वि॒कपालं॑ नि॒र्वप॑ताम् । ततो॒ वै
 तौ श्रो॒त्रस्वि॒नाव॒र्वाधि॑राव॒भव॑ताम् । श्रो॒त्रस्वी
 ह॒वा अ॒र्वाधि॑रो भवति । य ए॒तेन॑ ह॒विषा॑
 य॒जते॑ । य उ॒ चैन॑दे॒वं वेद॑ । सोऽत्र॑ जुहोति ।
 अ॒श्विभ्या॑ः स्वाहा॑ऽश्व॒युग्भ्या॑ः स्वाहा॑ । श्रो॒-
 त्राय॑ स्वाहा॑ श्रुत्यै॒ स्वाहेति॑ (१३), इति ।

योजनादिव्यवहितवार्तायाः श्रवणसामर्थ्यं श्रोत्रस्वित्वं वार्धकेऽपि बाधिर्य-
 राहित्यमवधिरत्वम् । श्रोत्रायेत्यनेन दूरवार्ताश्रवणसामर्थ्यप्रदो देवो विवक्षितः ।
 श्रुत्या इत्यनेन बाधिर्यनिवारको देवविशेषः । स्पष्टमन्यत् ।

अथ चतुर्दशस्योष्टिं विधत्ते—

य॒मो वा अ॑कामयत् । पि॒तॄणा॑ः रा॒ज्यम॒भिज॑ये-
 य॒मिति॑ । स ए॒तं य॒माया॑प॒भर॑णीभ्यश्च॒रुं नि॒र्व-
 प॑त् । ततो॒ वै स पि॑त॒ृणाः॑ रा॒ज्यम॒भ्यज॑यत् ।
 स॒मा॒नाना॑ः ह॒ वै रा॒ज्यम॒भिज॑यति । य ए॒तेन॑
 ह॒विषा॑ य॒जते॑ । य उ॒ चैन॑दे॒वं वेद॑ । सोऽत्र॑
 जुहोति । य॒माय॑ स्वाहा॑ऽप॒भर॑णीभ्यः स्वाहा॑ ।
 रा॒ज्याय॑ स्वाहा॑ऽभिजित्यै॒ स्वाहेति॑ (१४), इति ।

यथा यमस्य पितृराज्यप्राप्तिरेवमन्यस्य यजमानस्यापि स्वसमानानां मध्ये
 रान्यं भवति । स्पष्टमन्यत् ।

तदेवं यमनक्षत्राणामिष्टीरभिधायामावास्थादेवताया इष्टिं विधत्ते—

अथै॒तद्मा॒वास्या॑या आज्यं॒ निर्व॑पति ।

कामो वा अमावास्या । काम आज्यम् ।
 कामेनैव कामः समर्धयति । क्षिप्रमेनः
 स काम उपनमति । येन कामेन यजते ।
 सोऽत्र जुहोति । अमावास्यायै स्वाहा
 कामाय स्वाहा गत्यै स्वाहेति (१५), इति ।

मित्र इन्द्रं प्रजापतिर्दश दशाऽऽप एकादश विश्वे ब्रह्म दश दश विष्णुस्त्रयो-
 दश वसव इन्द्रोऽजोऽहिर्वै बुध्नियः पूषाऽश्विनौ यमो दश दशामावास्याया अष्टौ
 पञ्चदश ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके प्रथमाध्याये
 पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

पौर्णमासीवाक्यवन्द्याख्येयम् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतै-
 त्तिरीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे प्रथमप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

अथ षष्ठोऽनुवाकः ।

पञ्चमेऽनुवाके यमनक्षत्राणामिष्टय उक्ताः । अथ षष्ठे चन्द्रमःप्रभृतीनामि-
 ष्टयो विधीयन्ते । तत्राऽऽदौ चन्द्रमस इष्टिं विधत्ते—

चन्द्रमा वा अकामयत । अहोरात्रानर्धमासा-
 न्मासानृतून्त्संवत्सरमाप्त्वा । चन्द्रमसः सायुज्यः
 सलोकतामाप्नुयामिति । स एतं चन्द्रमसे
 प्रतीदृश्यायै पुरोडाशं पञ्चदशकपालं निर्व-
 पत् । ततो वै सोऽहोरात्रानर्धमासान्मासानृतू-
 न्त्संवत्सरमाप्त्वा । चन्द्रमसः सायुज्यः सलो-

कतामाप्नोत् । अहोरात्रान्ह वा अर्धमासान्मा-
 सानृतुन्त्संवत्सरमाप्त्वा । चन्द्रमसः सायुज्य*
 सलोकतामाप्नोति । य एतेन हविषा यजते ।
 य उ चैनदेवं वेद । सोऽत्र जुहोति । चन्द्रमसे
 स्वाहा प्रतीदृश्यायै स्वाहा । अहोरात्रेभ्यः
 स्वाहाऽर्धमासेभ्यः स्वाहा । मासेभ्यः स्वाह-
 तुभ्यः स्वाहा । संवत्सराय स्वाहेति (१), इति ।

योऽयमस्मिन्कल्पे मनुष्यो भाविनीं संज्ञामाश्रित्य चन्द्रमाः सोऽयमहोरात्रा-
 र्धमासमासर्तुसंवत्सरदेवतानां लोकप्राप्तिद्वारा क्रमेण चन्द्रमसः सायुज्यसालो-
 क्ययोः प्राप्तिं कामितवान् । यस्मिँल्लोके चन्द्रमा निवसति तस्मिन्नेव लोके
 स्वस्यापि निवासः सालोक्यं तेन सहैकस्मिन्गृहे निवासः सायुज्यं तत्सर्वं काम-
 यित्वा वर्तमानाय चन्द्रमसे देवाय प्रतीदृश्यायै जलादौ चन्द्रप्रतिबिम्बत्वेन
 दृश्यमानायां तदभिमानिदेवतायै चरुं पुरोडाशं निरुप्य स्वाभीष्टं प्राप्नोत् । एव-
 मन्योऽपि यजमानस्तद्देदिता वा तत्सर्वं प्राप्नोति । स्पष्टमन्यत् ।

अथाहोरात्रयोरिष्टिं विधत्ते—

अहोरात्रे वा अकामयेताम् । अत्यहोरात्रे
 मुच्येवहि । न नावहोरात्रे आप्नुयातामिति ।
 ते एतमहोरात्राभ्यां चरुं निरवपताम् ।
 द्वयानां व्रीहीणाम् । शुक्लानां च कृष्णानां च ।
 सवात्योर्दुग्धे । श्वेतायै च कृष्णायै च । ततो
 वै ते अत्यहोरात्रे अमुच्येते । नैनं अहोरात्रे
 आप्नुताम् । अति ह वा अहोरात्रे मुच्येते ।

नैनमहोरात्रे आप्नुतः । य एतेन हविषा
यजते । य उ चैनदेवं वेद । सोऽत्र
जुहोति । अह्ने स्वाहा रात्रियै स्वाहा ।
अतिमुक्त्यै स्वाहेति (२), इति ।

अत्र हि लोके सर्वेऽपि प्राणिनोऽहोरात्रदेवतयोर्वशे वर्तन्ते । ते हि पुनः
पुनरावर्तमाने प्राणिनामायुः सहसा क्षपयित्वा तान्मारयतः । एवं सति भाविनीं
वृत्तिमाश्रित्याहोरात्रनामकावस्मिन्कल्पे द्वौ पुरुषावेवमकामयेताम् । वर्तमाने अहो-
रात्रे द्वे अतिक्रम्य तत्पारतन्त्र्यादावां द्वौ मुच्येवहि । एते चाहोरात्रे नावुभौ
नाऽऽप्नुयातामावयोरायुः क्षपयितुं समर्थौ मा भूतामिति । ते भाविनी अहोरात्रे
वर्तमानाभ्यां शुक्लकृष्णव्रीहिद्वयचरुं क्षीरे निरवपताम् । तच्च क्षीरं श्वेतकृष्णवर्णयोः
सवात्योर्धेन्वोः संबन्धि । एकमातृजन्ये द्वे धेनू सवात्यौ । तयोरेका शुक्लेतरा
कृष्णा । तादृश्योर्दुग्धे चरुं निरुप्य यथोक्तं फलमलभेताम् । एवमन्योऽपि यज-
मानो यथोक्तं फलमामोति । स्पष्टमन्यत् ।

अथोषोदेवताया इष्टिं विधत्ते—

उषा वा अकामयत । प्रियाऽऽदित्यस्य सुभगा
स्यामिति । सैतमुषसे चरुं निरवपत् । ततो वै
सा प्रियाऽऽदित्यस्य सुभगाऽभवत् । प्रियो ह
वै समानानां* सुभगो भवति । य एतेन हविषा
यजते । य उ चैनदेवं वेद । सोऽत्र जुहोति ।
उषसे स्वाहा व्युष्ट्यै स्वाहा । व्युषुष्यै स्वाहा
व्युच्छन्त्यै स्वाहा । व्युष्टायै स्वाहेति (३), इति ।

येयमुषा देवी सेयमादित्यप्रीतिं सौभाग्यं च कामयमाना पूर्वकल्पस्योषसे
चरुं निरुप्य स्वेष्टं लब्धवती । एवमन्यो यजमानस्तेन हविषा स्वसमानानां
सर्वेषां प्रियः सौभाग्ययुक्तश्च भवति । उषास्तत्कालदेवता । व्युष्टिस्तस्या

देवतायाः कार्यं प्रभातत्वम् । तच्च भविष्यद्वर्तमानातीतत्वम्भैदस्त्रिविधम् । तदभिमानिनीभ्यो देवताभ्य उपहोमा द्रष्टव्याः ।

अथ नक्षत्रदेवताया इष्टिं विधत्ते—

अथैतस्मै नक्षत्राय चरुं निर्वपति । यथा त्वं देवानामसि । एवमहं मनुष्याणां भूयासमिति । यथा ह वा एतद्देवानाम् । एव* ह वा एष मनुष्याणां भवति । य एतेन हविषा यजते । य उ चैनदेवं वेद । सोऽत्र जुहोति । नक्षत्राय स्वाहोदेष्यते स्वाहा । उद्यते स्वाहोदिताय स्वाहा । हरसे स्वाहा भरसे स्वाहा । भ्राजसे स्वाहा तेजसे स्वाहा । तपसे स्वाहा ब्रह्मवर्चसाय स्वाहेति (४), इति ।

नक्षत्रसामान्याभिमानी यो देवस्तस्मै चरुं निर्वपेत्तत्र मन्त्रा “ यथा त्वम् ” इत्यादिः । स च बोधायनेन स्पष्टीकृतः—“ अथैतस्मै नक्षत्राय चरुमिति निर्वपणकाले यजमानायतन उपविश्य यजमानो जपति यथा त्वं देवानामस्येवमहं मनुष्याणां भूयासम् ” इति । हे नक्षत्रदेव त्वं देवानां मध्ये यथोत्तमोऽस्येवं मनुष्याणां मध्येऽहमुत्तमो भूयासमिति मन्त्रार्थः । एतमर्थं कामयमान एवात्राधिकारी । अतो यजमानो नक्षत्रदेववदुत्कृष्टो भवति । योऽयं नक्षत्रदेवो याश्च तदुदयस्य भविष्यद्वर्तमानातीतत्वदशाः, या च तस्यानिष्टहरणशक्तिर्याऽपि तस्येष्टसंपादनशक्तिर्यच्च तदीयं भ्राजो रश्मिरूपं यदपि तदीयं तेजः शरीरकान्तिर्यदपि तत्प्रसादलभ्यं तपो ब्रह्मवर्चसं चैतदभिमानिदेवताभ्यः सर्वाभ्य उपहोमाः कर्तव्याः ।

अथ सूर्यस्योष्टिं विधत्ते—

सूर्यो वा अकामयत । नक्षत्राणां प्रतिष्ठा स्यामिति । स एत* सूर्याय नक्षत्रभ्यश्चरुं

निर्वपत् । ततो वै स नक्षत्राणां प्रतिष्ठाऽ-
भवत् । प्रतिष्ठा ह वै समानानां भवति । य
एतेन हविषा यजते । य उ चैनदेवं वेद ।
सोऽत्र जुहोति । सूर्याय स्वाहा नक्षत्रेभ्यः
स्वाहा । प्रतिष्ठायै स्वाहेति (५), इति ।

नक्षत्रादिज्योतिषां सर्वेषां प्रतिष्ठाऽधिपतिः स्यामिति कामयमानः सूर्यः पूर्वकल्प-
सिद्धाय सूर्याय नक्षत्रेभ्यश्च हविर्निरूप्य ज्योतिषामधिपतिरभवत् । एवं यजमा-
नोऽपि समानानामधिपतिर्भवति । स्पष्टमन्यत् ।

अथादितेरिष्टं विधत्ते—

अथैतमदित्यै चरुं निर्वपति । इयं
वा अदितिः । अस्यामेव प्रतिति-
ष्ठति । सोऽत्र जुहोति । अदित्यै
स्वाहा प्रतिष्ठायै स्वाहेति (६), इति ।

येयं भूमिः सैवादितिस्तस्यै निर्वपन्भूमावेव प्रतिष्ठितो भवति ।

अथ विष्णोर्यागं विधत्ते—

अथैतं विष्णवे चरुं निर्वपति । यज्ञो
वै विष्णुः । यज्ञ एवान्ततः प्रतितिष्ठति ।
सोऽत्र जुहोति । विष्णवे स्वाहा यज्ञाय
स्वाहा । प्रतिष्ठायै स्वाहेति (७), इति ।

चन्द्रमाः पञ्चदशाहोरात्रे सप्तदशोषा वा एकादशाथैतस्मै नक्षत्राय त्रयोदश-
सूर्यो दशाथैतमदित्यै पञ्चाथैतं विष्णवे षट्सप्त ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके प्रथमा-
ध्याये षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

विष्णुशब्देन सर्वाङ्गव्यापिनो यज्ञस्य विवक्षितत्वाद्विष्णवे हविर्निर्वपन्नन्ततः समाप्तिपर्यन्तं यज्ञे प्रतिष्ठितो भवति । स्पष्टमन्यत् ।

अग्निर्वा अकामयतेत्यारभ्य विष्णुचरुपर्यन्तमिदं नक्षत्रसत्ररूपमेकमेव कर्म । तथा च बोधायनः—‘ अथातो नक्षत्रेष्टिं व्याख्यास्यामः ’ इत्युपक्रम्य सप्रपञ्चं व्याख्यायान्ते स्पष्टमुदाजहार—“ नक्षत्रसत्रेण ज्योतिरानन्त्याय ज्योतिषा यजेत । तेनेष्ट्वा पापं निर्णुद्याप पुनर्मुक्त्युं जयतीति ह स्माऽऽह बोधायनः ” इति ।

अत्र मीमांसा । दशमाध्यायस्य चतुर्थपादे चिन्तितम्—

नक्षत्रेष्ट्युपहोमादिनारिष्ठादेर्निवर्तकः ।

समुच्चितो वा कार्यैक्यादाद्योऽन्त्योऽपूर्वभेदतः ॥

सन्ति नक्षत्रेष्टौ—“ अग्नये स्वाहा कृत्तिकाभ्यः स्वाहाऽम्बायै स्वाहा दुलायै स्वाहा ” इत्यादय उपहोममन्त्राः । प्रकृतौ प्रधानहोमादूर्ध्वं नारिष्ठहोमो विहितः । “ नारिष्ठान्होमाञ्जुहोति ” इत्युक्तत्वात् । “ दश ते तनुवो यज्ञ यज्ञियाः ” इत्यादयस्तत्र मन्त्राः । अयमेको विषयः । तथा श्येने श्रूयते—“ लोहितोष्णीषा लोहितवसना निवीता ऋत्विजः प्रचरन्ति ” इति । प्रकृत्युपवीतं विहितम्—“ उपव्ययते ” इति । अयं द्वितीयो विषयः । तथा—“ पृष्ठये षडहे श्रूयते—“ मध्वाशयेद्घृतं वै ” इति । प्रकृतौ श्रुतम्—ययो व्रतं ब्राह्मणस्य यवागू राज-म्यस्याऽऽमिक्षा वैश्यस्य ” इति । अयं तृतीयो विषयः । तत्रोपहोमनिवीतमध्व-शनानि क्रमेण नारिष्ठहोमोपवीतपयोव्रतानां निवर्तकानि । कुतः । कार्यैक्यात् । उपहोमनारिष्ठहोमयोस्तावेज्जुहोतिशब्दैक्यतदर्थैक्याभ्यां कार्यैक्यं प्रतीयते । अशनव्रतयोः शब्दभेदेऽप्यर्थभेदो नास्ति । निवीतोपवीतयोः शब्दार्थभेदेऽपि वी-तशब्दस्मारितं कार्यैक्यं स्यात् । तस्माद्बाधः । इति पूर्वः पक्षः । भवतु नाम दृष्टार्थेषु कार्यैक्यं दृष्ट्वा बाधः । उदाहृतानि त्वपूर्वार्थानि । अपूर्वं च विध्ये-कगम्यतया विधिभेदेन भिद्यन्ते । तस्मात्कार्यभेदात्समुच्चयोऽभ्युपगन्तव्यः । न च निवीतोपवीतयोर्विरोधः शङ्कनीयः । वाक्याभ्यां तदुभयोपपत्तेः । नापि पयो-व्रतस्य दृष्टार्थत्वम् । अल्पेन पयसा तृप्तिपुष्ट्यसंभवात् । उदाहरणद्वये कृत्वा-चिन्ता वाऽस्तु । पञ्चमाध्यायस्य द्वितीयपादे चिन्तितम्—

नक्षत्रेष्ट्युपहोमाः किं नारिष्ठेभ्यः पुरा न वा ।

प्रत्यक्षपाठान्मुख्यस्य सामीप्यायास्तु पूर्वता ॥

प्रकृते प्रथमो बोधो वैकृते चरमस्ततः ।

नारिष्ठहोमाः पूर्वं स्युरुपहोमास्तु पृष्ठतः ॥

अग्न्यादिदेवतायुक्तानां कृतिकादिनक्षत्राणामिष्टयः काम्या विहिताः—

“ अग्नये कृतिकाभ्यः पुरोडाशमष्टाकपालम् ” इत्यादयः । तत्र प्रधानहोमाः—

“ अग्निर्नः पातु कृतिकाः ” इत्यादियाज्यानुवाक्यापुरःसरं हूयन्ते । तत्रो-
पहोमा एवामन्नाताः—“ सोऽत्र जुहोति । अग्नये स्वाहा कृतिकाभ्यः स्वाहा ।
अम्बायै स्वाहा दुलायै स्वाहा ” इति । नारिष्ठहोमाश्च चोदकेन प्राप्ताः ।

“ दश ते तनुवो यज्ञ ” इत्यादिभिर्मन्त्रैराज्याहुतयो नारिष्ठहोमाः । एतेभ्यो
नारिष्ठहोमेभ्यः पूर्वमुपहोमाः कर्तव्याः । कुतः । “ अष्टाकपालं निर्वपेत् ”
“ सोऽत्र जुहोति ” इति प्रत्यक्षपाठेन मुख्यसामीप्यमुपहोमानां प्रतीयते ।

तच्चातिदिष्टैर्नारिष्ठहोमैर्व्यवधाने बाध्येत । तस्मादुपहोमानां पूर्वत्वमिति प्राप्ते
ब्रूमः—नक्षत्रेष्टिरूपा विकृतिर्विधीयमाना स्वोपकारकमङ्गजातमपेक्षते । तदा
चोदकः प्राकृतं नारिष्ठहोमादिकमङ्गं बोधयति । प्रत्यक्षवाक्यं तु वैकृतमुपहो-
मादिकम् । तयोर्मध्ये क्लृप्तोपकारतया नारिष्ठहोमाद्यङ्गत्वं सहसा बुध्यते । उप-
होमाद्यङ्गता तूपकारे कल्पिते पश्चाद्बुध्यते । ततः प्रधानप्रत्यासत्त्या नारिष्ठहोमाः
पूर्वमनुष्ठेयाः । उपहोमाः पश्चादनुष्ठेयाः ” ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे प्रथमप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

सविताऽऽशूनां व्रीहीणामिन्द्रो महाव्रीहीणामिन्द्रः कृष्णानां व्रीहीणामहोरात्रे
इयानां व्रीहीणाम् । पितरः षट्कपालः सविता द्वादशकपालमिन्द्राग्नी एका-
दशकपालमिन्द्र एकादशकपालं विष्णुस्त्रिकपालमिन्द्रो दशकपालमहिर्भूमिकपा-
लमश्विनौ द्विकपालं चन्द्रमाः पञ्चदशकपालमन्यत्राष्टाकपालम् । रुद्रोऽर्ज्यमा
पूषा पशुमान् । सोमो रुद्रो बृहस्पतिः पर्यासि । वायुः पर्यः । सोमो वायुरि-

न्द्राग्नी मि॒त्र इन्द्र॒ आपो॒ ब्रह्म॒ यमोऽभि॒र्जित्यै॑ । त्वष्टा॒ प्रजा॑प॒तिः प्रजा॑यै ।
 पौ॒र्ण॒मा॒स्या अ॒मा॒वा॒स्याया॒ आ॒ग॒त्यै॑ । वि॒श्वे जि॒त्यै॑ । अ॒श्विनो॒ श्रुत्यै॑ । ब्रह्म॒
 तदे॒तम् । वा॒युः स ए॒तत् । सोमो॑ य॒मः स॒माना॑नाम् । पि॒तर॒ आपो॒ विश्वे॒ वस॑-
 वोऽका॒मय॑न्त मेति त ए॒तं नि॒रव॑पन् । इन्द्राग्नी अ॒श्विना॑वका॒मये॒तां वेति॑ तावे॒तं
 नि॒रव॑पताम् । अ॒हो॒रा॒त्रे अ॒का॒मये॒तां ता॒मिति॑ ते ए॒तं नि॒रव॑पताम् । अ॒न्यत्रा॑का॒-
 मय॑त स्यामिति स ए॒तं नि॒रव॑पत् । इन्द्राग्नी श्रै॒ष्ठ्यमिन्द्रो॒ ज्यैष्ठ्यमिन्द्रो॑ दृढः ।
 अ॒हो॒रा॒त्रे अ॒तिमु॑क्त्यै । अ॒हिः सूर्योऽदि॒त्यै वि॒ष्णवे॒ प्रति॑ष्ठायै । अ॒ग्निर्नो॑
 री॒रीष॑न् । अ॒न्यत्र॑ री॒रिषः॑ । अ॒ग्निर्न॑ ऋ॒ध्यास्म॒ नवो॑ नवोऽग्नि॒र्मित्र॑श्चन्द्र॒माः षट् ।

अ॒ग्निर्न॑स्तं नो वा॒युरहि॑र्बु॒ध्निर्य॒ ऋ॒क्षा वा इ॒यमथै॒तत्पौ॒र्ण॒मा॒स्या अ॒जो वा
 ए॒कपा॑त्सूर्यो वै त्रि॒षष्टिः॑ ।

हरिः ओम् ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके

प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् ।

पुमर्थाश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ १ ॥

इति श्रीमद्वीरबुक्कणसाम्राज्यधुरंधरश्रीमत्सायणाचार्यविरचिते

माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मण-

भाष्ये तृतीयकाण्डे प्रथमः प्रपाठकः समाप्तः ॥ १ ॥

(मूलक्रमेण—अष्ट० ३ अध्या० १ (१७) अनु० ६ (१६९)) ।

(भाष्यक्रमेण—का० ३ प्रपा० १ (१७) अनु० ६ (१६९)) ।

अथ कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयः प्रपाठकः ।

तत्र प्रथमोऽनुवाकः ।

हरिः ॐ ।

+ तृतीयस्यामितो दिवि सोम आसीत् । तं गायत्र्याहरत् ।
 तस्य पर्णमच्छिद्यत् । तत्पर्णोऽभवत् । तत्पर्णस्य पर्णत्वम् ।
 ब्रह्म वै पर्णः । यत्पर्णशाखया वत्सानपाकरोति । ब्रह्मणैवै-
 नानपाकरोति । गायत्रो वै पर्णः । गायत्राः पशवः (१) ।
 तस्मात्रीणि त्रीणि पर्णस्य पलाशानि । त्रिपदा गायत्री ।
 यत्पर्णशाखया गाः प्रार्पयति । स्वयैवैना देवतया प्रार्प-
 यति । यं कामयेतापशुः स्यादिति । अपर्णा तस्मै शुष्का-
 ग्रामाहरेत् । अपशुरेव भवति । यं कामयेत पशुमान्तस्या-
 दिति । बहुपर्णा तस्मै बहुशाखामाहरेत् । पशुमन्तमेवैनं
 करोति (२) । यत्प्राचीमाहरेत् । देवलोकमभिजयेत् ।
 यदुदीचीं मनुष्यलोकम् । प्राचीमुदीचीमाहरति । उभयो-
 र्लोकयोरभिजित्यै । इषे त्वोर्जे त्वेत्याह । इषमेवोर्जे यज-
 माने दधाति । वायवः स्थेत्याह । वायुर्वा अन्तरिक्षस्या-
 ध्यक्षाः । अन्तरिक्षदेवत्याः खलु वै पशवः (३) ।
 वायव एवैनान्परिददाति । प्र वा एनानेतदाकरोति । यदाह ।
 वायवः स्थेत्युपायवः स्थेत्याह । यजमानायैव पशूनुपह्व-
 यते । देवो वः सविता प्रार्पयत्वित्याह प्रसूत्यै । श्रेष्ठतमाय
 कर्मण इत्याह । यज्ञो हि श्रेष्ठतमं कर्म । तस्मादेवमाह ।

आप्यायध्वमग्निया देवभागमित्याह (४) । वत्सेभ्यश्च
 वा एताः पुरा मनुष्येभ्यश्चाऽऽप्यायन्त । देवेभ्य एवैनौ
 इन्द्रायाऽऽप्याययति । ऊर्जस्वतीः पर्यस्वतीरित्याह । ऊर्जः
 हि पर्यः संभरन्ति । प्रजावतीरनमीवा अयक्ष्मा इत्याह
 प्रजात्यै । मा वस्तेन ईशत माघशः स इत्याह गुप्त्यै ।
 रुद्रस्य हेतिः परिं वो वृणक्तिवत्याह । रुद्रादेवैनास्त्रायते ।
 ध्रुवा अस्मिन्गोपतौ स्यात बह्वीरित्याह । ध्रुवा एवास्मि-
 न्बह्वीः करोति । यजमानस्य पशून्पाहीत्याह । पशूनां
 गोपीथाय । तस्मात्सायं पशव उपसमावर्तन्ते । अनधः
 सादयति । गर्भाणां धृत्या अप्रपादाय । तस्माद्गर्भाः प्रजा-
 नामप्रपादुकाः । उपरीव निदधाति । उपरीव हि सुवर्गो
 लोकः । सुवर्गस्य लोकस्य समष्ट्यै (५) ।

पशवः करोति पशवो देवभागमित्याह करोति नव च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके
 द्वितीयाध्याये प्रथमोऽनुवाकः ॥१॥

अथ द्वितीये द्वितीयोऽनुवाकः ।

देवस्य त्वा सावितुः प्रसव इत्यश्वपशुमादत्ते प्रसूत्यै ।
 अश्विनोर्बाहुभ्यामित्याह । अश्विनौ हि देवानामध्वर्यु
 आस्ताम् । पूष्णो हस्ताभ्यामित्याह यत्यै । यो वा ओषधीः
 पर्वशो वेद । नैनाः स हि नस्ति । प्रजापतिर्वा ओषधीः पर्वशो
 वेद । स एना न हि नस्ति । अश्वपश्वा बर्हिरच्छैति । प्राजा-
 पत्यो वा अश्वः सयोनित्वाय (१) । ओषधीनामहिंसायै ।

यज्ञस्य घोषदसीत्याह । यजमान एव रयिं दधाति ।
 प्रत्युष्टः रक्षः प्रत्युष्टा अरातय इत्याह । रक्षसामपहत्यै ।
 प्रेयमंगाद्धिषणां बहिरच्छेत्याह । विद्या वै धिषणा । विद्य-
 यैवैनदच्छैति । मनुना कृता स्वधया वितष्टेत्याह । मानवी
 हि पशुः स्वधा कृता (२) । त आर्वहन्ति कवयः पुरस्ता-
 दित्याह । शुश्रुवाः सो वै कवयः । यज्ञः पुरस्तात् । मुखत एव
 यज्ञमारभते । अथो यदेतदुक्त्वा यतः कुतश्चाऽऽहरति ।
 तत्प्राच्यां एव दिशो भवति । देवेभ्यो जुष्टमिह बहिरासद्
 इत्याह । बर्हिषः समृद्ध्यै । कर्मणोऽनपराधाय । देवानां
 परिषूतमसीत्याह (३) । यद्वा इदं किंच । तद्देवानां परि-
 षूतम् । अथो यथा वस्यसे प्रतिप्रोच्याऽऽहेदं करिष्यामीति ।
 एवमेव तदध्वर्युर्देवेभ्यः प्रतिप्रोच्य बर्हिर्दीति । आत्मनोऽहिः-
 सायै । यावतः स्तम्बान्परिदिशेत् । यत्तेषामुच्छिःष्यात् ।
 अति तद्यज्ञस्य रेचयेत् । एकः स्तम्बं परिदिशेत् । तः सर्वं
 दायात् (४) । यज्ञस्यानन्तिरेकाय । वर्षवृद्धमसीत्याह ।
 वर्षवृद्धा वा ओषधयः । देवं बर्हिरित्याह । देवेभ्य एवैन-
 त्करोति । मा त्वाऽन्वङ्मा तिर्यगित्याहाहिःसायै । पर्व-
 तेराध्यासमित्याहर्ध्वै । आच्छेत्ता ते मारिषमित्याह ।
 नास्याऽऽत्मनो मीयते । य एवं वेद (५) । देवं बर्हिः शत-
 वल्शं विरोहेत्याह । प्रजा वै बर्हिः । प्रजानां प्रजननाय ।
 सहस्रवल्शाविव यः रुहेमेत्याह । आशिषमेवैतामाशास्ते ।
 पृथिव्याः संपृचः पाहीत्याह प्रतिष्ठित्यै । अयुं गायुं गान्मु-
 ष्ठील्लुनोतु । मिथुनत्वाय प्रजात्यै । सुसंभृता त्वा संभरा-
 मित्याह । ब्रह्मणैवैनत्संभरसि (६) । अदित्यै राक्षसाऽसी-

त्याह । इयं वा अदितिः । अस्या एवैनद्रास्त्रां करोति ।
 इन्द्राण्यै संनहनमित्याह । इन्द्राणी वा अग्रे देवतानां ५ सम-
 नत्यत । साध्नोत् । ऋद्ध्यै संनत्यति । प्रजा वै बर्हिः । प्रजा-
 नामपरावापाय । तस्मात्स्रावसंतताः प्रजा जायन्ते (७) ।
 पूषा तै ग्रन्थिं ग्रथ्नात्वित्याह । पुष्टिमेव यजमाने दधाति ।
 स ते मा स्थादित्याहाहिं ५ सायै । पश्वात्प्राश्चमुपगूहति ।
 पश्वाद्वै प्राचीन ५ रेतो धीयते । पश्वादेवास्मै प्राचीन ५ रेतो
 दधाति । इन्द्रस्य त्वा बाहुभ्यामुद्यच्छ इत्याह । इन्द्रियमेव
 यजमाने दधाति । बृहस्पतेर्मूर्ध्ना हरामीत्याह । ब्रह्म वै
 देवानां बृहस्पतिः (८) । ब्रह्मणैवैनद्ररति । उर्वन्तारिक्ष-
 मन्विहीत्याह गत्यै । देवंगममसीत्याह । देवानेवैनद्रम-
 यति । अनधः सादयति । गर्भाणां धृत्या अप्रपादाय ।
 तस्माद्गर्भाः प्रजानामप्रपादुकाः । उपरीवि निदधाति । उप-
 रीष हि सुवर्गो लोकः । सुवर्गस्य लोकस्य समष्ट्यै (९) ॥

सयोमित्वायं स्वधा कृताऽसीत्याह दायाद्वेदं भरति जायन्ते बृहस्पतिः समष्ट्यै ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके द्वितीयाध्याये

द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

अथ द्वितीये तृतीयोऽनुवाकः ।

पूर्वेद्युरिध्माबर्हिः करोति । यज्ञमेवाऽऽरभ्य गृहीत्वोपव-
 सति । प्रजापतिर्यज्ञमसृजत । तस्योखे अस्त्र ५ सेताम् ।
 यज्ञो वै प्रजापतिः । यत्सां नाय्योखे भवतः । यज्ञस्यैव
 तदुखे उपदधात्यप्रस्त्र ५ साय । शुन्धध्वं दैव्याय कर्मणे देव-

यज्याया इत्याह । देवयज्याया एवैनानि शुन्धति । मातरि-
 श्वनो घर्मोऽसीत्याह (१) । अन्तरिक्षं वै मातरिश्वनो घर्मः ।
 एषां लोकानां विधृत्यै । द्यौरसि पृथिव्यसीत्याह । दिवश्च
 ह्येषा पृथिव्याश्च संभृता । यदुखा । तस्मादेवमाह । विश्व-
 धाया असि परमेण धाम्नेत्याह । वृष्टिर्वै विश्वधायाः । वृष्टि-
 मेवावरुन्धे । दृ० हस्व मा ह्यारित्याह धृत्यै (२) ।
 वसूनां पवित्रमसीत्याह । प्राणा वै वसवः । तेषां वा एत-
 द्भागधेयम् । यत्पवित्रम् । तेभ्य एवैनत्करोति । शतधा-
 र० सहस्रधारमित्याह । प्राणेष्वेवाऽऽयुर्दधाति सर्वत्वाय ।
 त्रिवृत्पलाशशाखायां दर्भमयं भवति । त्रिवृद्वै प्राणः ।
 त्रिवृतमेव प्राणं मध्यतो यजमाने दध्नाति (३) । सौम्यः पर्णः
 संयोनित्वाय । साक्षात्पक्वित्रं दर्भाः । प्राक्सायमधिनिद-
 धाति । तत्प्राणापानयो रूपम् । तिर्यक्प्रातः । तद्दर्शस्य
 रूपम् । दार्श्य० ह्येतदहः । अन्नं वै चन्द्रमाः । अन्नं प्राणाः ।
 उभयमेवोपैत्यजामित्वाय (४) । तस्मादय० सर्वतः
 पवते । हुतः स्तोको हुतो द्रप्स इत्याह प्रतिष्ठित्यै ।
 हविषोऽस्कन्दाय । न हि हुत० स्वाहाकृत० स्कन्दति ।
 दिवि नाको नामाग्निः । तस्य विप्रुषो भागधेयम् ।
 अग्नये बृहते नाकायेत्याह । नाकमेवाग्निं भागधेयेन
 समर्धयति । स्वाहा द्यावापृथिवीभ्यामित्याह । द्यावापू-

थिव्योरेवैनत्प्रतिष्ठापयति (५) । पवित्रवत्यानयति । अपां
 चैवौषधीनां च रसः सः सृजति । अथो ओषधीष्वेव पशून्प्र-
 तिष्ठापयति । अन्वारभ्य वाचं यच्छति । यज्ञस्य धृत्यै ।
 धारयन्नास्ते । धारयन्त इव हि दुहन्ति । कामधुक्ष इत्याहा-
 तृतीयस्यै । त्रय इमे लोकाः । इमानेव लोकान्यजमानो
 दुहे (६) । अमूमिति नाम गृह्णाति । भद्रमेवाऽऽसां कर्माऽऽ-
 विष्करोति । मा विश्वायुः सा विश्वव्यचाः सा विश्वकर्मेत्याह ।
 इयं वै विश्वायुः । अन्तरिक्षं विश्वव्यचाः । असौ विश्वकर्मा ।
 इमानेवैताभिर्लोकान्यथापूर्वं दुहे । अथा यथा प्रदात्रं
 पुण्यमाशास्ते । एवमेवैना एतदुपस्तौति । तस्मात्प्रादादित्यु-
 न्नयि वन्दमाना उपस्तुवन्तः पशून्दुहन्ति (७) । बहु दुग्धी-
 न्द्राय देवेभ्यो हविरिति वाचं विमृजन्त । यथादेवतमेव
 प्रसौति । देव्यस्य च मानुषस्य च व्यावृत्त्यै । त्रिराह ।
 त्रिषत्या हि देवाः । अवाचं यमोऽनन्वारभ्योत्तराः । अप-
 रिमितमेवावरुन्धे । न दारुपात्रेण दुह्यात् । अग्निवद्वै
 दारुपात्रम । यद्दारुपात्रेण दुह्यात् (८) । यात-
 याम्ना हविषा यजेत । अथो खल्वाहुः । पुरोडाशमु-
 खानि वै हवीः ऋषिः । नेत इतः पुरोडाशः हविषो यामोऽ-
 स्तीति । काममेव दारुपात्रेण दुह्यात् । गूद्र एव न दुह्यात् ।
 असतो वा एष संभूतः । यच्छूद्रः । अहविरेव तदित्याहुः ।

यच्छूद्रो दोग्धीति (९) । अग्निहोत्रमेव न दुह्याच्छूद्रः ।
तद्धि नोत्पुनन्ति । यदा खलु वै पवित्रमत्येति । अथ तद्ध-
विरिति । संपृच्यध्वमृतावरीरित्याह । अपां चैवौषधीनां च
रसः सः सृजति । तस्मादपां चौषधीनां च रसमुपजीवामः ।
मन्द्रा धनस्य सातय इत्याह । पुष्टिमेव यजमाने दधाति ।
सोमेन त्वा तनन्मीन्द्राय दधीत्याह (१०) । सोममेवैन-
त्करोति । यो वै सोमं भक्षयित्वा । संवत्सरः सोमं न
पिबति । पुनर्भक्ष्योऽस्य सोमपीथो भवति । सोमः खलु वै
सांनाय्यम् । य एवं विद्वान्त्सांनाय्यं पिबति । अपुनर्भक्ष्योऽस्य
सोमपीथो भवति । न मृन्मयेनापिदध्यात् । यन्मृन्मयेना-
पिदध्यात् । पितृदेवत्यं स्यात् (११) । अयस्पात्रेण वा दारु-
पात्रेण वाऽपिदधाति । तद्धि सदेवम् । उदन्वद्भवति । आपां
वै रक्षोघ्नीः । रक्षसामपहत्यै । अदस्तमसि विष्णवे त्वेत्याह ।
यज्ञो वै विष्णुः । यज्ञायैवेनददस्तं करोति । विष्णो हव्यः
रक्षस्वेत्याह गुप्त्यै । अनधः सादयति । गर्भाणां धृत्या अप्र-
पादाय । तस्माद्गर्भाः प्रजानामप्रपादुकाः । उपरीव निद-
धाति । उपरीव हि सुवर्गो लोकः । सुवर्गस्य लोकस्य
समष्ट्यै (१२) ।

असीत्याह धृत्यै यजमाने दधात्यजामित्वाय स्थापयति दुहे दुहन्ति

दुह्यादोग्धीति दधीत्याह स्यात्सादयति पञ्च च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके
द्वितीयाध्याये तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

अथ द्वितीये चतुर्थोऽनुवाकः ।

कर्मणे वा दे॒वेभ्यः॑ श॒के॒य॒मि॒त्या॒ह॒ श॒क्त्यै॑ । य॒ज्ञस्य॒ वै
 संत॑ति॒मनु॑ प्र॒जाः प॒शवो॑ यज॑मानस्य संता॑यन्ते । य॒ज्ञस्य॒
 वि॒च्छि॒त्ति॒मनु॑ प्र॒जाः प॒शवो॑ यज॑मानस्य वि॒च्छि॒द्यन्ते॑ ।
 य॒ज्ञस्य॒ संत॑तिरसि य॒ज्ञस्य॒ त्वा संत॑त्यै स्तृणामि संत॑त्यै त्वा
 य॒ज्ञस्ये॒त्याह॑वनीयात्संत॑नोति । यज॑मानस्य प्रजा॑र्यै प॒शूनां॑
 संत॑त्यै । अ॒पः प्र॑णयति । श्रद्धा॑ वा आ॒पः । श्रद्धा॑मेवाऽऽर॒भ्य
 प्र॒णीय॒ प्रच॑रति । अ॒पः प्र॑णयति । य॒ज्ञो वा आ॒पः (१) ।
 य॒ज्ञमे॒वाऽऽर॒भ्य प्र॒णीय॒ प्रच॑रति । अ॒पः प्र॑णयति । व॒ज्रो वा
 आ॒पः । व॒ज्रमे॒व भ्रात॑र्येभ्यः प्र॒हृत्य॑ प्र॒णीय॒ प्रच॑रति । अ॒पः
 प्र॑णयति । आ॒पो वै र॑क्षो॒घ्नीः । र॑क्ष॒साम॑प॒हत्यै॑ । अ॒पः प्र॑ण-
 यति । आ॒पो वै दे॒वानां॑ प्रि॒यं धाम॑ । दे॒वानां॑मि॒व प्रि॒यं धाम॑
 प्र॒णीय॒ प्रच॑रति (२) । अ॒पः प्र॑णयति । आ॒पो वै सर्वा॑
 दे॒वताः । दे॒वता॑ ए॒वाऽऽर॒भ्य प्र॒णीय॒ प्रच॑रति । वे॒षाय॒ त्वे॒त्याह॑ ।
 वे॒षाय॒ ह्ये॒न दा॑द॒त्ते । प्र॒त्युष्टा॑ र॒क्षः प्र॒त्युष्टा॑ अ॒रात॑य इत्या॒ह ।
 र॑क्ष॒साम॑प॒हत्यै॑ । धू॒रसी॑त्या॒ह । ए॒ष वै धु॒र्योऽग्निः॑ । तं यदनु॑-
 प॒स्पृश्या॑ती॒यात् (३) । अ॒ध्वर्यु॑ च यज॑मानं च प्रद॑हेत् । उ॒प-
 स्पृश्या॑त्येति । अ॒ध्वर्योश्च॒ यज॑मानस्य चाप्र॑दाहाय । धूर्व॒न्तं
 योऽस्मान्धूर्व॑ति तं धूर्व॒यं व॒यं धूर्व॑मि इत्या॒ह । द्वौ वाव॑

पुरुषौ । यं चैव धूर्वति । यश्चैनं धूर्वति । तावुभौ शुचाऽर्पयति ।
 त्वं देवानामसि सस्त्रितमं पप्रितमं जुष्टतमं वह्नितमं देवदूतम-
 मित्याह । यथा यजुरेवैतत् (४) । अहनुतमसि हविर्धानमि-
 त्याहानात्यै । दृ० ह्रस्व मा ह्वारित्याह धृत्यै । मित्रस्य त्वा
 चक्षुषा प्रेक्ष इत्याह मित्रत्वाय । मा भेर्मा संविक्था मा
 त्वा हि० सिषमित्याहाहि० सायै । यद्वै किंच वातो नाभि-
 वाति । तत्सर्वं वरुणदेवत्यम् । उरुवातायेत्याह । अवा-
 रुणमेवैनत्करोति । देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इत्याह
 प्रमृत्यै । अश्विनोर्बाहुभ्यामित्याह (५) अश्विनौ हि
 देवानामध्वर्यू आस्ताम् । पूष्णो हस्ताभ्यामित्याह यत्यै ।
 अग्नये जुष्टं निर्वपामीत्याह । अग्नय एवैनां जुष्टं निर्व-
 पति । त्रिर्यजुषा । त्रय इमे लोकाः । एषां लोकाना-
 माप्त्यै । तूष्णीं चतुर्थम् । अपरिमितमेवावरुन्धे । स
 एवमेवानुपूर्व० हवी० षि निर्वपति (६) । इदं देवाना-
 मिदमुनः सहेत्याह व्यावृत्त्यै । स्फात्यै त्वा नारात्या
 इत्याह गुप्त्यै । तमसीव वा एषोऽन्तश्चरति । यः परि-
 णहि । सुवरभिर्विख्येषं वैश्वानरं ज्योतिरित्याह । सुव-
 रेवाभि विपश्यति वैश्वानरं ज्योतिः । द्यावापृथिवी
 हविषि गृहीत उदवेपेताम् । दृ० ह्रन्तां दुर्या द्यावापृथि-
 व्योरित्याह । गृहाणां द्यावापृथिव्योर्धृत्यै । उर्वन्तरिक्षम-
 न्विहीत्याह गत्यै । अदित्यास्त्वोपस्थे सादयामीत्याह ।
 इयं वा अदितिः । अस्या एवैनदुपस्थे सादयति । अग्ने

हव्यं रक्षस्वेत्याह गुप्त्यै (७) ।

यज्ञो वा आपो धाम प्रणीय प्रचरत्यतीयादेतद्वाहुभ्यामित्याह हवींषि
निर्वपति गत्यै चत्वारि च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके

द्वितीयाध्याये चतुर्थोऽनुवाकः ॥४॥

अथ द्वितीये पञ्चमेऽनुवाकः ।

इन्द्रो वृत्रमहन् । सोऽपः । अभ्याघ्नियत । तासां यन्मे-
ध्यं यज्ञियं सदेवमासीत् । तदपोदक्रामत् । ते दुर्भा
अभवन् । यद्भैरप उत्पुनाति । या एव मेध्या यज्ञियाः
सदेवा आपः । ताभिरेवैना उत्पुनाति । द्वाभ्यामुत्पुनाति
(१) । द्विपाद्यजमानः प्रतिष्ठित्यै । देवो वः सवितोत्पु-
नात्वित्याह । सवितृप्रसूत एवैना उत्पुनाति । अच्छिद्रेण
पवित्रेणेत्याह । असौ वा आदित्योऽच्छिद्रं पवित्रम् ।
तेनैवैना उत्पुनाति । वसोः सूर्यस्य रश्मिभिरित्याह ।
प्राणा वा आपः । प्राणा वसवः । प्राणा रश्मयः (२) ।
प्राणैरेव प्राणान्तसंपृणक्ति । सावित्रियर्चा । सवितृप्रसूतं
मे कर्मसिद्धिं । सवितृप्रसूतमेवास्य कर्म भवति । पच्छो
गायत्रिया त्रिंषभृद्धत्वाय । आपो देवीरग्रे पुवो अग्रे
गुव इत्याह । रूपमेवाऽऽसामेतन्महिमानं व्याचष्टे ।
अग्रं इमं यज्ञं नयताग्रे यज्ञपतिमित्याह । अग्रं एव
यज्ञं नयन्ति । अग्रे यज्ञपतिम् (३) । युष्मानिन्द्रो

वृ॒णीत॑ वृ॒त्रतू॒र्ये यु॒यमिन्द्र॑मवृ॒णीध्वं॑ वृ॒त्रतू॒र्य इत्या॑ह ।
 वृ॒त्रः ह॑ ह॒नि॒प्यन्निन्द्र॑ आपो॑ व॒त्रे । आपो॑
 हेन्द्रं॑ व॒त्रिरे॑ । सं॒ज्ञामे॒वाऽऽसा॑मे॒तत्सामा॑नं॒ व्याच॑ष्टे ।
 प्रो॒क्षिताः॒ स्थेत्या॑ह । तेनाऽऽपः॒ प्रो॒क्षिताः॒ । अ॒ग्नये॑ वो
 जु॒ष्टं प्रो॒क्षा॒म्यग्नी॒षोमा॑भ्या॒मित्या॑ह । य॒थादे॒वतमे॒वैनान्प्रो॑-
 क्ष॑ति । त्रिः प्रोक्ष॑ति । त्र्या॒वृद्धि॑ य॒ज्ञः (४) । अथो रक्ष-
 सा॒मप॑हत्यै । शु॒न्धध्वं॑ दे॒व्याय॑ क॒र्मणे॑ दे॒वय॒ज्याया॑ इत्या॑ह ।
 दे॒वय॒ज्याया॑ ए॒वैनानि॑ शु॒न्धति॑ । त्रिः प्रोक्ष॑ति । त्र्या॒वृद्धि॑
 य॒ज्ञः । अथो मे॒ध्यत्वाय॑ । अ॒वधू॒तः रक्षोऽ॒वधू॒ता अ॒रात॑य
 इत्या॑ह । रक्ष॑सा॒मप॑हत्यै । अ॒दि॒त्यास्त्व॒गसी॑त्या॑ह । इ॒यं वा
 अ॒दि॒तिः (५) । अ॒स्या ए॒वैन॒त्त्वचं॑ करोति । प्र॒ति त्वा
 पृथि॒वी वे॒त्वित्या॑ह प्र॒तिष्ठि॑त्यै । पु॒रस्ता॑त्प्र॒तीची॑न॒ग्रीव॒मु-
 त्तर॑लो॒मोप॑स्तृणाति मे॒ध्यत्वाय॑ । तस्मा॑त्पु॒रस्ता॑त्प्र॒त्यश्वः॑
 प॒शवो॑ मे॒धमु॑प॒तिष्ठ॑न्ते । तस्मा॑त्प्र॒जा मृ॒गं ग्राहु॑काः । य॒ज्ञो
 दे॒वेभ्यो॑ नि॒लाय॑त । कृष्णो॑ रू॒पं कृ॒त्वा । यत्कृ॑ष्णाजिने
 ह॒विर॑ध्य॒वह॑न्ति । य॒ज्ञादे॒व तद्य॒ज्ञं प्रयु॑ङ्क्ते । ह॒विषोऽ॒स्कन्दा॑य
 (६) । अ॒धिष॑व॒णम॑सि वा॒नस्प॑त्यमित्या॑ह । अ॒धिष॑व॒णमे॒-
 वैन॑त्करोति । प्र॒ति त्वाऽदि॒त्यास्त्व॒गवे॒त्वित्या॑ह स॒यत्वाय॑ ।
 अ॒ग्नेस्त॒नूर॑सीत्या॑ह । अ॒ग्नेर्वा ए॒षा त॒नूः । यदो॑ष॒धयः॑ । वा॒चो
 वि॒सर्ज॑नमित्या॑ह । य॒दा हि प्र॒जा ओष॑धीनाम॒श्रन्ति॑ । अथ॒

वाचं विसृजन्ते । देववीतये त्वा गृह्णामीत्याह (७) ।
 देवताभिरेवैनत्समर्धयति । अद्रिरसि वानस्पत्य इत्याह ।
 ग्रावाणमेवैनत्करोति । स इदं देवेभ्यो हव्यं सुशमिं
 शमिष्वेत्याह शान्त्यै । हविष्कृदेहीत्याह । य एव देवा-
 नां हविष्कृतः । तान्ह्वयति । त्रिह्वयति । त्रिषत्या हि
 देवाः । इषमावदोर्जमावदेत्याह (८) । इषमेवोर्जं यज-
 माने दधाति । द्युमद्वदत वयं संघातं जेष्मेत्याह भ्रातृ-
 न्याभिभूत्यै । मनोः श्रद्धा देवस्य यजमानस्यासुरघ्नी
 वाक् । यज्ञायुधेषु प्रविष्टाऽऽसीत् । तेऽसुरा यावन्तो
 यज्ञायुधानामुद्वदतामुपाशृण्वन् । ते पराभवन् । तस्मा-
 त्त्वानां मध्येऽवसायं यजेत । यावन्तोऽस्य भ्रातृव्या
 यज्ञायुधानामुद्वदतामुपशृण्वन्ति । ते पराभवन्ति । उच्चैः
 समाहन्तवा आह विजित्यै (९) । वृद्धं एषामिन्द्रियं
 वीर्यम् । श्रेष्ठं एषां भवति । वर्षवृद्धमसि प्रति वा वर्षवृद्धं
 वेत्वित्याह । वर्षवृद्धा वा ओषधयः । वर्षवृद्धा इषिकाः
 समृद्धयै । यज्ञं रक्षांस्यनुप्राविशन् । तान्यस्मा पशुभ्यो
 निरवादयन्त । तुषैरोषधीभ्यः । परापूतं रक्षः परापूता
 अरातय इत्याह । रक्षसामपहत्यै (१०) । रक्षसां भागोऽ-
 सीत्याह । तुषैरेव रक्षांसि निरवादयन्ते । अप उपस्पृशति
 मेध्यस्वायं । वायुर्वो विविनक्तिवित्याह । पवित्रं वै वायुः ।

पुनात्येवैनान् । अन्तरिक्षादिव वा एते प्रस्कन्दन्ति । ये
शूर्पात् । देवो वः सविता हिरण्यपाणिः प्रतिगृह्णात्वित्याह
प्रतिष्ठित्यै । हविषोऽस्कन्दाय । त्रिष्फली कर्तवा आह ।
त्र्यावृद्धि यज्ञः । अथो मेध्यत्वाय (११) ।

द्वाम्यामुत्पुनाति रश्मयो नयन्त्यग्ने यज्ञपतिं यज्ञोऽदितिरस्कन्दाय गृह्णामी-
त्याह वेदत्याह विजित्या अपहत्या अस्कन्दाय त्रीणि च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके
द्वितीयाध्याये पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

अथ द्वितीये षष्ठोऽनुवाकः ।

अवधूतः रक्षोऽवधूता अरातय इत्याह । रक्षसामपहत्यै ।
अदित्यास्त्वगसीत्याह । इयं वा अदितिः । अस्या एवैन-
त्त्वचं करोति । प्रति त्वा पृथिवी वेत्वित्याह प्रतिष्ठित्यै ।
पुरस्तात्प्रतीचीनं त्रिविमुत्तरलोमापस्तृणाति मेध्यत्वाय ।
तस्मात्पुरस्तात्प्रत्यश्वः पशवो मेधमुपतिष्ठन्ते । तस्मात्प्रजा
मृगं ग्राहुकाः । यज्ञो देवेभ्यो निलायत (१) । कृष्णो रूपं
कृत्वा । यत्कृष्णाजिनं हविरधिपिनष्टि । यज्ञादेव तद्यज्ञं
प्रयुङ्क्ते । हविषोऽस्कन्दाय । द्यावापृथिवी सहाऽऽस्ताम् । ते
शम्यामात्रमेकमहर्व्येताः शम्यामात्रमेकमहः । दिवः स्कम्भ
निरसि प्रति त्वाऽदित्यास्त्वग्वेत्वित्याह । द्यावापृथिव्यो-
र्वीत्यै । धिषणाऽसि पर्वत्या प्रति त्वा दिवः स्कम्भ निर्वेत्वि-

त्याह । द्यावापृथिव्योर्विधृत्यै (२) । धिषणाऽसि पार्व-
 तेयी प्रति त्वा पर्वतिर्वेत्त्वित्याह । द्यावापृथिव्यां धृत्यै ।
 देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इत्याह प्रसूत्यै । अश्विनोर्बाहु-
 भ्यामित्याह । अश्विनौ हि देवानामध्वर्यू आस्ताम् ।
 पूष्णा हस्ताभ्यामित्याह यत्यै । अधिवपामीत्याह । यथा-
 देवतमेवैनानधिवपति । धान्यमसि धिनुहि देवानित्याह ।
 एतस्य यजुषो वीर्येण (३) । यावदेका देवता कामयते
 यावदेका । तावदाहुतिः प्रथते । न हि तदस्ति । यत्ता-
 वदेव स्यात् । यावज्जुहोति । प्राणाय त्वाऽपानायत्वेत्याह ।
 प्राणानेव यजमानं दधाति । दीर्घामिनुप्रसितिमायुषे धामि-
 त्याह । आयुरेवास्मिन्दधाति । अन्तरिक्षादिव वा एतानि
 प्रस्कन्दन्ति । यानि दृषदः । देवो वः सविता हिरण्यपाणिः
 प्रतिगृह्णात्वित्याह प्रतिष्ठित्यै । हविषोऽस्कन्दाय । असं-
 वपन्ती पिष्पाणूनि कुरुतादित्याह मेध्यत्वाय (४) ।

निलायत विधृत्यै वीर्येण स्कन्दन्ति चत्वारि च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके द्वितीयाध्याये
 षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

मथ द्वितीये सप्तमोऽनुवाकः ।

धृष्टिरामि ब्रह्म यच्छेत्याह धृत्यै । अपामेऽमि मा मादं
 जहि निष्क्रव्यादं सेधा देवयजं वहेत्याह । य एवा मा क्रव्यात् ।

तमपहत्य । मेध्येऽग्नौ कपालमुपदधाति । निर्दग्धं रक्षो
निर्दग्धा अरातय इत्याह । रक्षाः स्येव निर्दहति । अग्निव-
त्युपदधाति । अस्मिन्नेव लोके ज्योतिर्धत्ते । अङ्गारमग्निवर्त-
यति (१) । अन्तरिक्ष एव ज्योतिर्धत्ते । आदित्यमेवामुष्मि-
ल्लोके ज्योतिर्धत्ते । ज्योतिष्मन्तोऽस्मा इमे लोका भवन्ति ।
य एवं वेद । ध्रुवमग्नि पृथिवीं दृष्ट्वेत्याह । पृथिवीमेवैतेन
दृष्ट्वेति । धर्मस्यन्तरिक्षं दृष्ट्वेत्याह । अन्तरिक्षमेवैतेन
दृष्ट्वेति । धरुणमग्नि दिवं दृष्ट्वेत्याह । दिवमेवैतेन दृष्ट्वेति
(२) । धर्माऽग्नि दिशो दृष्ट्वेत्याह । दिश एवैतेन दृष्ट्वेति ।
इमानेवैतैर्लोकान् दृष्ट्वेति । दृष्ट्वेन्तेऽस्मा इमे लोकाः प्रजया
पशुभिः । य एवं वेद । त्रीण्यग्रे कपालान्युपदधाति । त्रयं
इमे लोकाः । एषां लोकानामाप्त्यै । एकमग्रे कपालमुपद-
धाति । एकं वा अग्रे कपालं पुरुषस्य संभवति (३) ।
अथ द्वे । अथ त्रीणि । अथ चत्वारि । अथाष्टौ । तस्माद्-
ष्टाकपालं पुरुषस्य शिरः । यदेवं कपालान्युपदधाति । यज्ञो
वै प्रजापतिः । यज्ञमेव प्रजापतिः स संस्करोति । आत्मान-
मेव तत्संस्करोति । तं स संस्कृतमात्मानम् (४) । अमु-
ष्मिल्लोकेऽनुपरैति । यदष्टावुपदधाति । गायत्रिया तत्संमि-
तम् । यन्नव । त्रिवृता तत् । यद्दश । विराजा तत् । यदे-
कादश । त्रिष्टुभा तत् । यद्द्वादश (५) । जगत्या तत् ।

छन्दःसंमितानि स उपदधत्कपालानि । इमाँल्लोकाननुपूर्वं
दिशो विधृत्यै दृ० हति । अथाऽऽयुः प्राणान्प्रजां पशून्यजमाने
दधाति । सजातानस्मा अभितो बहुलान्करोति । चितः
स्थेत्याह । यथा यजुरेवैतत् । भृगूणामङ्गिरसां तपसा तप्य-
ध्वमित्याह । देवतानामेवैनानि तपसा तपति । तानि ततः
स० स्थिते । यानि घर्मे कपालान्युपचिन्वन्ति । वेधस इति
चतुष्पदयर्चा विमुञ्चति । चतुष्पादः पशवः । पशुष्वेवोपरि-
ष्ठात्प्रतिष्ठति (६) ।

वर्तयति दिवमेवैतेन दृ० हति संभवति स० स्मृतमात्मानं द्वादश
स० स्थिते त्रीणि च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके
द्वितीयाध्याये सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

अथ द्वितीयेऽष्टमोऽनुवाकः ।

देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इत्याह प्रसूत्यै । अश्विनोर्बाहु-
भ्यामित्याह । अश्विनौ हि देवानामध्वर्यू आस्ताम् । पूष्णो
हस्ताभ्यामित्याह यत्यै । संवपामीत्याह । यथादेवतमेवै-
नानि संवपति । समापो अद्भिरंगमत समोषधयो रसेनेत्याह ।
आपो वा ओषधीर्जिन्वन्ति । ओषधयोऽपो जिन्वन्ति । अन्या
वा एतासामन्या जिन्वन्ति (१) । तस्मादेवमाह । स० रेव-
तीर्जगतीभिर्मधुमतीर्मधुमतीभिः भृज्यध्वमित्याह । आपो वे

रेवतीः । पशवो जगतीः । ओषधयो मधुमतीः । आप
 ओषधीः पशून् । तानेवास्मा एकधा सःसृज्य । मधुमतः
 करोति । अद्भ्यः परि प्रजाताः स्थ समद्भिः पृच्यध्व-
 मिति पर्याप्तावयति । यथा स्रवृष्ट इमामनुविसृत्य (२) ।
 आप ओषधीर्महयन्ति । तादृगेव तत् । जनयत्यै त्वा
 संयौमित्याह । प्रजा एवैतेन दाधार । अग्नये त्वाऽग्नीषो-
 माभ्यामित्याह व्यावृत्त्यै । मखस्य शिरोऽसीत्याह । यज्ञो
 वै मखः । तस्येतच्छिरः । यत्पुरोडाशः । तस्मादेवमाह
 (३) । घर्मोऽसि विश्वायुरित्याह । विश्वमेवाऽऽयुर्यज-
 माने दधाति । उरु प्रथस्वोरु ते यज्ञपतिः प्रथतामित्या-
 ह । यजमानमेव प्रजया पशुभिः प्रथयति । त्वचं गृह्णी-
 ष्वेत्याह । सर्वमेवैनं सतनुं करोति । अथाप आनीय
 परिमार्ष्टि । मांस एव तत्त्वचं दधाति । तस्मात्त्वचा
 मांसं छन्नम् । घर्मो वा एषोऽशान्तः (४) । अर्ध-
 मासेऽर्धमासे प्रवृज्यते । यत्पुरोडाशः । स ईश्वरो यज-
 मानः शुचाऽप्रदहः । पर्यग्नि करोति । पशुमेवैनमकः ।
 शान्त्या अप्रदाहाय । त्रिः पर्यग्नि करोति । व्यावृद्धि
 यज्ञः । अथो रक्षसामपहत्यै । अन्तरितं रक्षोन्तरिता
 अरातय इत्याह (५) । रक्षसामन्तर्हित्यै । पुरोडाशं वा
 अधिश्रितं रक्षांस्यजिघांसन् । दिवि नाको नामाग्नी

रक्षोहा । स एवास्माद्रक्षाःस्यपाहन् । देवस्त्वा सविता
 श्रपयत्वित्याह । सवितृप्रसूत एवैनः श्रपयति । वर्षिष्ठे
 अधिनाक इत्याह । रक्षसामपहत्यै । अग्निस्ते तनुवं
 माऽतिधागित्याहानतिदाहाय । अग्ने हव्यः रक्षस्वेत्याह
 गुप्त्यै (६) । अविदहन्त श्रपयतेति वाचं विसृजते ।
 यज्ञमेव हवीःप्यभिव्याहृत्य प्रतनुते । पुरोरुचमविदाहाय
 शृत्यै करोति । मस्तिष्को वै पुरोडाशः । तं यन्नाभि-
 वासयेत् । आविर्मस्तिष्कः स्यात् । अभिवासयति ।
 तस्माद्गुहा मस्तिष्कः । भस्मनाऽभिवासयति । तस्मान्मा-
 ःसेनास्थिच्छन्नम् (७) । वेदेनाभिवासयति । तस्मा-
 त्केशैः शिरश्छन्नम् । अखलतिभावुको भवति । य एवं
 वेद । पशोर्वै प्रतिमा पुरोडाशः । स नायजुष्कमभिवास्यः ।
 वृथैव स्यात् । ईश्वरा यजमानस्य पशवः प्रमेतोः । सं
 ब्रह्मणा पृच्यस्वेत्याह । प्राणा वै ब्रह्म (८) । प्राणाः
 पशवः । प्राणैरेव पशून्संपृणक्ति । न प्रमायुका भवन्ति ।
 यजमानो वै पुरोडाशः । प्रजा पशवः पुरीषम् । यदेवम-
 भिवासयति । यजमानमेव प्रजया पशुभिः समर्धयति ।
 देवा वै हविर्भूत्वाऽब्रुवन् । कस्मिन्निदं ब्रक्ष्यामह इति ।
 सौऽग्निरब्रवीत् (९) । मयि तनूः संनिधदध्वम् ।
 अहं वस्तं जनयिष्यामि । यस्मिन्ब्रक्ष्यध्व इति । ते
 देवा अग्नौ तनूः संन्यदधत । तस्मादाहुः । अग्निः

सर्वा देवता इति । सोऽङ्गारेणापः । अभ्यपातयत् । तत्
 एकतोऽजायत । स द्वितीयमभ्यपातयत् (१०) । ततो
 द्वितोऽजायत । स तृतीयमभ्यपातयत् । तत्त्रितोऽजायत ।
 यद्भ्योऽजायन्त । तदाप्यानामाप्यत्वम् । यदात्मभ्योऽजा-
 यन्त । तदात्म्यानामात्म्यत्वम् । ते देवा आप्येष्वमृजत ।
 आप्या अमृजत सूर्याभ्युदिते । सूर्याभ्युदितः सूर्याभिनि-
 म्रुक्ते (११) । सूर्याभिनिम्रुक्तः कुनखिनि । कुनखी
 श्यावदति । श्यावदन्नग्रदिधिषौ । अग्रदिधिषु परिवित्ते ।
 परिवित्तो वीरहणि । वीरहा ब्रह्महणि । तद्ब्रह्महणं नात्य-
 च्यवत । अन्तर्वेदि निनयत्यवरुद्धयै । उल्मुकेनाभिगृह्णाति
 शृतत्वाय । शृतकामा इव हि देवाः (१२) ।
 अन्या जिन्वन्त्यनुविसृत्यैवमाहाशान्त आह गुप्त्यै छन्नं ब्रह्माब्रवीद्द्विती-
 यमभ्यपातयत्सूर्याभिनिम्रुक्ते देवाः ।
 इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके द्वितीयाध्या-
 येऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

अथ द्वितीये नवमोऽनुवाकः ।

देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इति स्फ्यमादत्ते प्रसूत्यै ।
 अश्विनोर्बाहुभ्यामित्याह । अश्विनौ हि देवानामध्वर्यु
 आस्ताम् । पुष्णो हस्ताभ्यामित्याह यत्यै । आदद् इन्द्रस्य
 बाहुरसि दक्षिण इत्याह । इन्द्रियमेव यजमाने दधाति ।

सहस्रभृष्टिः शततेजा इत्याह । रूपमेवास्यैतन्महिमानं
व्याचष्टे । वायुरसि तिग्मतेजा इत्याह । तेजो वै वायुः
(१) । तेज एवास्मिन्दधाति । विषाद्वै नामासुर आसीत् ।
सौऽविभेत् । यज्ञेन मा देवा अभिभविष्यन्तीति । स पृथि-
वीमभ्यवमीत् । साऽमेध्याऽभवत् । अथो यदिन्द्रो वृत्रम-
हन् । तस्य लोहितं पृथिवीमनु व्यधावत् । सा मेध्याऽभ-
वत् । पृथिवि देवयजनीत्याह (२) । मेध्यामेवैनां देव-
यजनीं करोति । ओषध्यास्तं मूलं मा हिःसिषमित्याह ।
ओषधीनामहिःसायै । व्रजं गच्छ गोस्थानमित्याह ।
छन्दांसि वै व्रजो गोस्थानः । छन्दांस्येवास्मै व्रजं
गोस्थानं करोति । वर्षतु ते द्यौरित्याह । वृष्टिर्वै द्यौः ।
वृष्टिमेवावरुन्धे । बधान देव सवितः परमस्यां परावतीत्याह
(३) । द्यौ वाव पुरुषौ । यं चैवं द्वेष्टि । यश्चैनं द्वेष्टि ।
तावुभौ बध्नाति परमस्यां परावति शतेन पाशैः । योऽस्मा-
न्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मस्तमतां मामौगित्याहानिष्पुक्त्यै ।
अररुर्वै नामासुर आसीत् । स पृथिव्यामुपम्लुप्तोऽशयत् ।
तं देवा अपहृतोऽररुः पृथिव्या इति पृथिव्या अपाघ्नन् ।
भ्रातृव्यो वा अररुः । अपहृतोऽररुः पृथिव्या इति यदाह
(४) । भ्रातृव्यमेव पृथिव्या अपहन्ति । तैऽमन्यन्त । दिवं
वा अयमितः पतिष्यतीति । तमररुस्तं दिवं मा स्कानिति
दिवः पर्यबाधन्त । भ्रातृव्यो वा अररुः । अररु-

स्ते दिवं मा स्क्रानिति यदाह । भ्रातृव्यमेव दिवः परि-
 बाधते । स्तम्बयजुर्हरति । पृथिव्या एव भ्रातृव्यमपहन्ति ।
 द्वितीयं* हरति (५) । अन्तरिक्षादेवैनमपहन्ति । तृती-
 यं* हरति । दिव एवैनमपहन्ति । तूष्णीं चतुर्थं* हरति ।
 अपरिमितादेवैनमपहन्ति । असुराणां वा इयमग्र
 आसीत् । यावदासीनः परापश्यति । तावद्देवानाम् । ते
 देवा अब्रुवन् । अस्त्वेव नो स्यामपीति (६) । क्यं नो
 दास्यथेति । यावत्स्वयं परिगृह्णीथेति । ते वसवस्त्वेति दक्षि-
 णतः पर्यगृह्णन् । रुद्रास्त्वेति पश्चात् । आदित्यास्त्वेत्युत्तरतः ।
 तऽग्निना प्राञ्चोऽजयन् । वसुभिर्दक्षिणा । रुद्रैः प्रत्यञ्चः ।
 आदित्यैरुदञ्चः । यस्यैवं विदुषो वेदिं परिगृह्णन्ति (७) ।
 भवत्यात्मना । पराऽस्य भ्रातृव्या भवति । देवस्य सवितुः
 सव इत्याह प्रसूत्यै । कर्म कृण्वन्ति वेधम् इत्याह । इषि-
 तं* हि कर्म क्रियते । पृथिव्यै मेध्यं चामेध्यं च व्युदक्रा-
 मताम् । प्राचीनमुदीचीनं मेध्यम् । प्रतीचीनं दक्षिणा
 मेध्यम् । प्राचीमुदीचीं प्रवणां करोति । मेध्यामेवैनां देव-
 यजनीं करोति (८) । प्राञ्चो वेद्यं* मावुन्नयति । आहवनीयस्य
 परिगृहीत्यै । प्रतीची श्रोणी । गार्हपत्यस्य परिगृहीत्यै ।
 अथो मिथुनत्वाय । उद्धन्ति । यद्वास्या अमेध्यम् । तद-
 पहन्ति । उद्धन्ति । तस्मादोषधयः पराभवन्ति (९) ।
 मूलं छिनत्ति । भ्रातृव्यस्यैव मूलं छिनत्ति । मूलं वा अति-

तिष्ठद्रक्षाः स्यनूपिपते । यद्धस्तैनं छिन्द्यात् । कुनखिनीः
 प्रजाः स्युः । स्फ्येनं छिनसि । वज्रो वै स्फ्यः । वज्रेणैव
 यज्ञाद्रक्षाः स्यपहन्ति । पितृदेवत्याऽतिखाता । इयंतीं खनति
 (१०) । प्रजापतिना यज्ञमुखेन संमिताम् । वेदिदेवेभ्यो
 निलायत । तां चतुरङ्गुलंऽन्वविन्दन । तस्माच्चतुरङ्गुलं
 खेया । चतुरङ्गुलं खनति । चतुरङ्गुले ह्योषधयः प्रति-
 ष्ठांति । आ प्रतिष्ठायै खनति । यजमानमेव प्रतिष्ठां गमयति ।
 दक्षिणतो वर्षीयसीं करोति । देवयजनस्यैव रूपमंकः (११) ।
 पुरीषवतीं करोति । प्रजा वै पशवः पुरीषम् । प्रजयैवैनं
 पशुभिः पुरीषवन्तं करोति । उत्तरं परिग्राहं परिगृह्णाति ।
 एतावती वै पृथिवी । यावती वेदिः । तस्यां एतावत एव
 भ्रातृव्यं निर्भज्य । आत्मन उत्तरं परिग्राहं परिगृह्णाति ।
 ऋतमस्यृतसदनमस्यृतश्रिरसीत्याह । यथायजुरेवैतत्
 (१२) । क्रूरमिव वा एतत्करोति । यद्देदिं करोति । धा
 असि स्वधा असीति योयुष्यत शान्त्यै । उर्वी चासि
 वस्वी चासीत्याह । उर्वीमेवैनां वस्वीं करोति । पुरा क्रूरस्य
 विसृपो विरप्तिन्नित्याह मेध्यत्वाय । उदादायं पृथिवीं
 जीरदानुर्यामैरयन्चन्द्रमसि स्वधाभिरित्याह । यदेवास्यां
 अमेध्यम् । तदपहत्य । मेध्यां देवयजनीं कृत्वा (१३) ।
 यददश्चन्द्रमसि मेध्यम् । तदस्यामैरयति । तां धीरांसो
 अनुद्दश्य यजन्त इत्याहानुख्यात्यै । प्राक्षणीरासादय ।

इ॒ध्माव॒र्हिरु॒प॒साद॒य । सु॒वं च॒ सु॒च॑श्च॒ संमृ॑ड॒ति । प॒त्नीः
संन॑ह्य । आ॒ज्ये॒नोदे॒हीत्या॒हानु॒पूर्व॑तायै । प्रो॒क्ष॑णी॒रासा॒द-
य॒ति । आ॒पो वै र॑क्षो॒घ्नीः (१४) । र॒क्ष॑सा॒मप॑हत्यै ।
स्फ॒य॒स्य व॒र्त्मन्त॑मादयति । य॒ज्ञ॒स्य संत॑त्यै । उ॒वाच॒ हासि॑तो
दे॒वलः । ए॒ताव॑न्ती॒र्वा अ॒मुष्मिँ॑ल्लो॒क आ॒प आ॒सन् । याव॑तीः
प्रो॒क्ष॑णी॒रिति॑ । तस्मा॑द्ब॒ह्वी॒रासा॒याः । स्फ॒य॒मुद॑स्यन् । यं
द्वि॒ष्यान्तं॑ ध्या॒येत् । शु॒चैवैन॑मर्पयति (१५) ।

वै वा॒युरा॑ह॒ परा॒वती॒त्याहा॑हं द्वि॒तीयः॑ ह॒रती॑ति॒ परि॒गृह्ण॑न्ति॒ दे॒वय॑ज॒नीं करो॑ति
भव॑न्ति॒ खन॑त्य॒करे॑त॒कृत्वा र॑क्षो॒घ्नीर॑र्पयति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके द्वितीयाध्याये
नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

अथ द्वितीये दशमोऽनुवाकः ।

वज्रो॒ वै स्फ॒यः । यद॒न्वञ्चं॑ धा॒रये॑त् । वज्रै॑ऽध्व॒र्युः क्ष॑ण्वीत ।
पु॒रस्ता॑त्ति॒र्यञ्चं॑ धा॒रय॑ति । वज्रो॒ वै स्फ॒यः । वज्रै॑णै॒व य॒ज्ञस्य॑
दाक्षि॑णतो र॒क्षाः स्य॑प॒हन्ति॑ । अ॒ग्नि॒भ्यां प्रा॒चश्च॑ प्र॒तीच॑श्च ।
स्फ॒येनो॒दीच॑श्चाध॒राच॑श्च । स्फ॒येन॒ वा ए॒ष वज्रै॑णा॒स्यै पा॒प्मानं॑
भ्रातृ॑व्यमप॒हत्यै॑ । उ॒त्क॒रेऽधि॑प्रवृ॒श्चति॑ (१) । यथो॑प॒धाय॑
वृ॒श्चन्त्ये॒वम् । ह॒स्ताव॑वने॒निक्ते॑ । आ॒त्मान॑मे॒व प॑वयते । स्फ॒यं
प्र॒क्षाल॑यन्ति मे॒ध्यत्वाय॑ । अथो॑ पा॒प्मन॑ ए॒व भ्रातृ॑व्यस्य
न्य॒ङ्गं छि॑नन्ति । इ॒ध्माव॒र्हिरु॒प॒साद॒यति॑ यु॒क्त्यै॑ । य॒ज्ञस्य॑
मिथु॑नत्वाय । अथो॑ पु॒रोरु॑चमे॒वैतां॑ द॒धाति॑ । उ॒त्तर॑स्य

कर्मणोऽनुख्यात्यै । न पुरस्तात्प्रत्यगुपसादयेत् (२) । यत्पु-
 रस्तात्प्रत्यगुपसादयेत् । अन्यत्राऽऽहुतिपथादिध्मं प्रतिपा-
 दयेत् । प्रजा वै बर्हिः । अपराध्नुयाद्बर्हिषा प्रजानां प्रज-
 ननम् । पश्चात्प्रागुपसादयति । आहुतिपथेनेध्मं प्रतिपाद-
 यति । मंप्रत्येव बर्हिषा प्रजानां प्रजननमुपैति । दक्षिण-
 मिध्मम् । उत्तरं बर्हिः । आत्मा वा इध्मः । प्रजा बर्हिः ।
 प्रजा ह्यात्मन उत्तरतरा तीर्थे । ततो मेधमुपनीय । यथा-
 देवतमेवैनत्प्रतिष्ठापयति । प्रतितिष्ठति प्रजयां पशुभिर्यज-
 मानः (३) ।

वृश्चति सादयेदिध्मः पञ्च च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणं तृतीयाष्टके द्वितीयाध्याये
 दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

तृतीयस्यां देवस्याश्वपशुं यो वै पूर्वद्युः कर्मणे वामिन्द्रो वृत्रमहन्त्सोऽणोऽव-
 धूतं धृष्टिर्देवस्येत्याह संवपामि देवस्य स्फयमाददे वज्रो वै स्फयो दश ।

तृतीयस्यां यज्ञस्यानतिरेकाय पवित्रवत्यध्वर्युं चाधिषवणमस्यन्तरिक्ष एव रक्ष-
 सामन्तर्हित्यै द्वौ वाव पुरुषौ यददश्चन्द्रमसि मेध्यं पञ्चाशीतिः ।

हविः ॐ ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके
 द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

अथ तृतीयोऽध्यायः ।

तत्र प्रथमोऽनुवाकः ।

हरिः ॐ ।

प्रत्युष्टं रक्षः प्रत्युष्टा अरातय इत्याह । रक्षसामप-
हत्यै । अग्नेर्वस्तेजिष्ठेन तेजसा निष्टपामीत्याह मेध्य-
त्वाय । स्रुचः संमार्ष्टि । स्रुवमग्ने । पुमांसमेवाऽऽभ्यः
संश्यति मिथुनत्वाय । अथ जुहूम । अथोपभृतम् ।
अथ ध्रुवाम् । असौ वै जुहूः (१) । अन्तरिक्षमुपभृत् ।
पृथिवी ध्रुवा । इमे वै लोकाः स्रुचः । वृष्टिः संमार्ज-
नानि । वृष्टिर्वा इमाँल्लोकाननुपूर्वं कल्पयति । ते ततः
कलृप्ताः समैधन्ते । समैधन्तेऽस्मा इमे लोकाः प्रजया
पशुभिः । य एवं वेद । यदि कामयेत वर्षुंकः पर्जन्यः
स्यादिति । अग्रतः संमृज्यात् (२) । वृष्टिमेव निय-
च्छति । अर्वाचीनाग्रा हि वृष्टिः । यदि कामयेतावर्षुकः
स्यादिति । मूलतः संमृज्यात् । वृष्टिमेवोद्यच्छति । तद्
वा आहुः । अग्रत एवोपरिष्ठात्संमृज्यात् । मूलतोऽध-
स्तात् । तदनुपूर्वं कल्पते । वर्षुंको भवतीति (३) ।
प्राचीमभ्याकारम् । अग्रैरन्तरतः । एवमिव ह्यन्नमद्यते ।
अथो अग्राद्वा ओषधीनामूर्जं प्रजा उपजीवन्ति । ऊर्ज
एवान्नाद्यस्यावरुद्ध्यै । अधस्तात्प्राचीम् । दण्डमुत्त-

म॒तः । मू॒लेन॒ मूलं॒ प्र॒ति॒ष्ठित्यै॑ । तस्मा॑द॒र॒त्नौ प्राञ्च्यु॑परि-
 ष्ठा॒ल्लोमा॑नि । प्र॒त्यञ्च्य॑ध॒स्तात् (४) । सु॒ग्ध्येषा॑ । प्रा॒णो
 वै सु॒वः । जु॒हूर्दक्षि॑णो ह॒स्तः । उ॒प॒भृत्स॒व्यः । आ॒त्मा
 ध्रु॒वा । अ॒न्नं सं॒मार्ज॑नानि । मु॒खतो॑ वै प्रा॒णोऽपा॒नो
 भू॒त्वा । आ॒त्मान॒मन्नं॑ प्र॒विश्य॑ । बा॒ह्यत॑स्त॒नुव॑ शु॒भय॑ति ।
 तस्मा॑त्सु॒वमे॒वाग्रे॑ संमा॑र्ष्टि । मु॒खतो॑ हि प्रा॒णोऽपा॒नो
 भू॒त्वा । आ॒त्मान॒मन्नमा॑वि॒शति॑ । तौ प्रा॑णापा॒नौ । अव्य॑-
 र्धु॒कः प्रा॑णापा॒नाभ्यां॑ भवति । य ए॒वं वेद॑ (५) ।

जुहूर्मृज्याद्भवतीति प्रत्यञ्च्यधस्तान्मार्ष्टि पञ्च च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके
 तृतीयाध्याये प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

अथ तृतीये द्वितीयोऽनुवाकः ।

दि॒वः शिल्प॑म॒वत॑तम् । पृ॒थि॒व्याः क॒कुभि॑ श्रि॒तम् । तेन॑
 व॒यं म॒हस्र॑वल्शेन । स॒पत्नं॑ नाशयाम॒सि स्वा॑हेति । सु॒क्सं-
 मार्ज॑नान्य॒ग्नौ प्र॑हरति । आपो॑ वै द॒र्भाः । रू॒पमे॒वैषामे॒त-
 न्महि॑मानं॒ व्याच॑ष्टे । अ॒नुष्टु॒भर्चा॑ । आ॒नुष्टु॒भः प्र॒जाप॑तिः ।
 प्रा॒जाप॑त्यो वेदः । वे॒दस्या॒ग्रं सु॒क्संमार्ज॑नानि (१) ।
 स्वेनै॒वैनानि॑ छन्द॑सा । स्वया॑ दे॒वत॑या॒ सम॑र्धयति । अथो॑
 ऋ॒गवा॑व योषां । द॒र्भो वृ॑षां । तन्मि॑थुनम् । मि॒थुनमे॒वास्व॑

तद्यज्ञे करोति प्रजननाय । प्रजायते प्रजया पशुभिर्यज-
मानः । तान्येके वृथैवापास्यन्ति । तत्तथा न कार्यम् ।
आरब्धस्य यज्ञियस्य कर्मणः स विदोहः (२) । यद्ये-
नानि पशवोऽभितिष्ठेयुः । न तत्पशुभ्यः कम् । अद्भिर्मार्-
जयित्वोत्करे न्यस्येत् । यद्वै यज्ञियस्य कर्मणोऽन्यत्राऽऽहु-
तीभ्यः संतिष्ठंत । उत्करो वाव तस्य प्रतिष्ठा । एतां हि
तस्मै प्रतिष्ठां देवाः समभरन् । यदद्भिर्मार्जयति । तेन
शान्तम् । यदुत्करे न्यस्यति । प्रतिष्ठामेवैनानि तद्वमयति
(३) । प्रतितिष्ठति प्रजया पशुभिर्यजमानः । अथो स्तम्बस्य
वा एतद्रूपम् । यत्स्रुक्संमार्जनानि । स्तम्बशो वा ओषधयः ।
तासां जरत्कक्षे पशवा न रमन्ते । अप्रियो ह्येषां जरत्कक्षः ।
यावदप्रियो ह वै जरत्कक्षः पशूनाम् । तावदप्रियः पशूनां
भवति । यस्यैतान्यन्यत्राग्नेर्दधति । नवदाव्यासु वा ओष-
धीषु पशवो रमन्ते (४) । नवदावां ह्येषां प्रियः । याव-
त्प्रियो ह वै नवदावः पशूनाम् । तावत्प्रियः पशूनां भवति ।
यस्यैतान्यग्नौ प्रहरन्ति । तस्मादितान्यग्नावेव प्रहरेत् । यतर-
स्मिन्तसंमृज्यात् । पशूनां धृत्यै । यो भूतानामधिपतिः ।
रुद्रस्तन्तिचरा वृषा । पशूनस्माकं मा हिंसीः । एतदस्तु
हुतं तव स्वाहेत्यग्निसंमार्जनान्यग्नौ प्रहरति । एषा वा
एतेषां योनिः । एषा प्रतिष्ठा । स्वामेवैनानि योनिम् ।

स्वां प्रतिष्ठां गमयति । प्रतितिष्ठति प्रजयां पशुभिर्यज-
मानः (५) ।

वेदस्याग्रं सुकसंमार्जनानि विदोहो गमयति पशवो रमन्ते हिंसीः षट् च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके
तृतीयाध्याये द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

अथ तृतीये तृतीयोऽनुवाकः ।

अयं ज्ञो वा एषः । योऽपत्नीकः । न प्रजाः प्रजायेरन् ।
पत्न्यन्वास्ते । यज्ञमेवाकः । प्रजानां प्रजननाय । यत्तिष्ठन्ती
संनह्येत । प्रियं ज्ञातिं रुन्ध्यात् । आसीना संनह्यते ।
आसीना ह्येषा वीर्यं करोति (१) । यत्पश्चात्प्राच्यन्वा-
सीत । अनया समदं दधीत । देवानां पत्न्या समदं दधीत ।
देशाद्वक्षिणत उदीच्यन्वास्ते । आत्मनो गोपीथाय ।
आशासाना सौमनसमित्याह । मेध्यामेवैनां केवलीं कृत्वा ।
आशिषा समर्धयति । अग्नेरनुव्रता भूत्वा संनह्ये मुकृताय
कमित्याह । एतद्वै पत्न्यै व्रतोपनयनम् (२) । तेनैवैनां
व्रतमुपनयति । तस्मादाहुः । यश्चैवं वेद यश्च न । योक्त्र-
मेव युते । यमन्वास्ते । तस्यामुष्मिँल्लोकं भवतीति योक्त्रेण ।
यद्योक्त्रम् । स योगः । यदास्ते । स क्षेमः (३) । योगक्षेमस्य
कलृप्त्यै । युक्तं क्रियाता आशीः कामे युज्याता इति । आशि-
षः समृद्धये । ग्रन्थिं ग्रथ्नाति । आशिष एवास्यां परिगू-

ह्लाति । पु॒मान्वै ग्रन्थिः । स्त्री पत्नी । तन्मि॒थुनम् । मि॒थु-
नमे॒वास्य तद्यज्ञे क॑रोति प्र॒जन॑नाय । प्र॒जा॑यते प्र॒जया॑ प॒शु-
भि॒र्यज॑मानः (४) । अथो॑ अ॒र्धो वा ए॒ष आ॒त्मनः॑ । यत्प-
त्नी । य॒ज्ञस्य॑ धृ॒त्या अ॒शिथि॑लंभावाय । सु॒प्रज॑सत्त्वा
वय॑* सु॒पत्नी॒रुप॑सेदि॒मेत्या॑ह । य॒ज्ञमे॒व तन्मि॒थुनी॑ क॑रोति ।
ऊ॒नेऽति॑रिक्तं धी॒याता॒ इति॑ प्र॒जात्यै॑ । म॒हीनां॑ प॒योऽस्योष॑धी-
ना* र॒स इत्या॑ह । रू॒पमे॒वास्यै॒तन्महि॑मानं व्याच॑ष्टे । तस्य॑
तेऽक्षी॑यमाणस्य निर्व॑पामि दे॒वय॑ज्याया इत्या॑ह । आ॒शिष-
मे॒वैता॑माशास्ते (५) ।

क॒रोति॑ व्रतोप॒नय॑नं क्षे॒मो यज॑मानः शास्ते ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके तृतीयाध्याये
तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

अथ तृतीये चतुर्थोऽनुवाकः ।

धृ॒तं च॒ वै मधु॑ च प्र॒जाप॑तिरासति । यतो॒ मध्वा॑सीत् ।
ततः॑ प्र॒जा अ॑सृजत । तस्मा॒न्मधु॑षि प्र॒जन॑नमिवास्ति ।
तस्मा॒न्मधु॑षा न प्रच॑रन्ति । या॒तया॑म हि । आ॒ज्येन॑ प्रच॑-
रन्ति । य॒ज्ञो वा आ॒ज्यम् । य॒ज्ञेनै॒व य॒ज्ञं प्रच॑रन्त्यया॒तया॑-
मत्वा॑य । पत्न्य॒वैक्ष॑ते (१) । मि॒थुन॒त्वाय॑ प्र॒जात्यै॑ । यद्वै
पत्नी॑ य॒ज्ञस्य॑ क॒रोति॑ । मि॒थुनं॑ तत् । अथो॑ पत्न्या ए॒वैष

यज्ञस्यान्वारम्भोऽनवाच्छित्यै । अमेध्यं वा एतत्करोति ।
 यत्पत्न्यवेक्षते । गार्हपत्येऽधिश्चरति मेध्यत्वाय । आहवनी-
 यमभ्युद्भवति । यज्ञस्य संतत्यै । तेजोऽसि तेजोऽनुप्रही-
 त्याह (२) । तेजो वा अग्निः । तेज आज्यम् । तेजसैव
 तेजः समर्धयति । अग्निस्ते तेजो मा विनैदित्याहाहिं-
 सायै । स्फ्यस्य वर्त्मन्त्सादयति । यज्ञस्य संतत्यै । अग्नेर्जि-
 ह्वाऽसि सुभूदेवानामित्याह । यथायजुरेवैतत् । धाम्ने धाम्ने
 देवेभ्यां यजुषे यजुषे भवत्याह । आशिषमेवैतामाशास्ते (३) ।
 तद्वा अतः पवित्राभ्यामेवात्पुनाति । यजमानो वा आज्यम् ।
 प्राणापानौ पवित्रे । यजमान एव प्राणापानौ दधाति ।
 पुनराहारम् । एवमिव हि प्राणापानौ संचरतः । शुक्रमसि
 ज्योतिरसि तेजोऽसीत्याह । रूपमेवास्यैतन्महिमानं व्याचष्टे ।
 त्रिर्यजुषा । त्रय इमे लोकाः (४) । एषां लोकानामाप्त्यै ।
 त्रिः । त्र्यावृद्धि यज्ञः । अथो मेध्यत्वाय । अथाऽऽज्यवतीभ्या-
 मपः । रूपमेवाऽऽमामेतद्वर्णं दधाति । अपि वा उताऽऽहुः ।
 यथा ह वै योषा सुवर्णं हिरण्यं पशुलं विभ्रती रूपा-
 ण्यास्ते । एवमेता एतर्हीति । आपां वै सर्वा देवताः (५) ।
 एषा हि विश्वेषां देवानां तनूः । यदाज्यम् । तत्रोभयोर्मी-
 माऽसा । जामिः स्यात् । यद्यजुषाऽऽज्यं यजुषाऽप्युत्पनी-
 यात् । छन्दसाऽप्युत्पुनात्यजामित्वाय । अथो मिथुनत्वाय ।
 सावित्रियर्चा । सवितृप्रसूतं मे कर्मासदिति । सवितृप्रसूत-

मेवा॒स्य॒ कर्म॑ भवति । प॒च्छो॒ गा॒यत्रि॒या त्रिः॑ षमृ॒द्धत्वा॒य ।
अ॒द्भिरे॒वौष॑धीः म॒नय॑ति । ओष॑धीभिः प॒शून् । प॒शुभि॑र्य-
ज॒मान॑म् । शु॒क्रं त्वां शु॒क्रायां॒ ज्योति॑स्त्वा ज्योति॑ष्य॒र्चि-
स्त्वाऽर्चि॑षित्याह सर्व॒त्वाय॑ । पर्या॑प्त्या अ॒नन्तरा॑याय (६) ।

ई॒क्षत॒ आ॒ह॒ शा॒स्ते॒ लो॒का दे॒वता॑ भवति षट् च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके
तृतीयाध्याये चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

अथ तृतीये पञ्चमोऽनुवाकः ।

दे॒वा॒मु॒राः संय॑न्ता आसन् । स ए॒तमि॒न्द्र आ॒ज्य॑स्यावका-
शम॑पश्यत् । तेनावै॑क्षत । ततो॑ दे॒वा अ॑भवन् । पराऽमु॒राः ।
य ए॒वं वि॒द्वाना॒ज्यम॑वेक्षते । भव॑त्यात्मना । पराऽस्य॒ भ्रातृ॑व्या
भवति । ब्र॒ह्मवा॒दिनो॑ वदन्ति । यदा॒ज्ये॒नान्यानि॑ ह॒वीऽप्य॑-
भि॒घार॑यति (१) । अथ के॒नाऽऽज्य॑मिति । स॒त्येन॑ति ब्रूयात् ।
चक्षु॑र्वै स॒त्यम् । स॒त्येनै॒वैन॑द॒भिघा॑रयति । ई॒श्वरो॒ वा ए॒षोऽ-
न्धी॑ भवितोः । यश्चक्षु॒पाऽऽज्य॑मवेक्षते । नि॒मील्या॑वेक्षेत ।
दा॒धाराऽऽत्म॑न्चक्षुः । अ॒भ्याज्यं॑ घारयति । आ॒ज्यं गृ॑ह्णाति
(२) । छन्दा॑ऽसि वा आ॒ज्यम् । छन्दा॑ऽस्येव प्रीणाति । च-
तुर्जु॒ह्वां गृ॑ह्णाति । चतु॑ष्पादः प॒शवः॑ । प॒शूने॒वाव॑रुन्धे ।
अ॒ष्टावु॑पभृति । अ॒ष्टाक्ष॑रा गायत्री । गा॒यत्रः॑ प्रा॒णः । प्रा॒ण-
मे॒व प॒शुषु॑ दधाति । चतु॑र्ध्रु॒वायाम्॑ (३) । चतु॑ष्पादः प॒शवः॑ ।

प॒शु॒ष्वे॒वो॒परि॑ष्ठा॒त्प्रति॑तिष्ठति । य॒ज॒मा॒नदे॒वत्या॑ वै जु॒हूः ।
 भ्रा॒तृ॒व्यदे॒वत्यो॑प॒भृत् । च॒तु॒र्जु॒ह्वां गृ॒ह्णन्भू॑यो गृ॒ह्णी॒यात् ।
 अ॒ष्टावु॑प॒भृतिं॑ गृ॒ह्णन्क॑नीयः । यज॑मानायै॒व भ्रा॒तृ॒व्यमु॑प॒स्ति
 करो॑ति । गौर्वै स्रुचः । च॒तु॒र्जु॒ह्वां गृ॒ह्णा॒ति । तस्मा॑च्चतु॒ष्पदी
 (४) । अ॒ष्टावु॑प॒भृतिं॑ । तस्मा॑द॒ष्टाश॑फा । च॒तु॒र्ध्रु॒वायाम् ।
 तस्मा॑च्चतु॒स्तना॑ । गा॒मे॒व तत्स॑स्क्र॒रोति॑ । साऽस्मै॒ स॒-
 स्कृते॑ष॒मूर्जे॑ दु॒हे । यज्जु॒ह्वां गृ॒ह्णा॒ति । प्र॒या॒जेभ्य॑स्तत् ।
 यदु॑प॒भृतिं॑ । प्र॒या॒जा॒नू॒या॒जेभ्य॑स्तत् । सर्व॑स्मै॒ वा ए॒तद्य॒ज्ञाय॑
 गृ॒ह्यते॑ । यद॒ध्रु॒वायामा॑ज्यम् (५) ।

अभि॒घार॑यति गृ॒ह्णा॒ति ध्रु॒वायां॑ चतु॒ष्पदी॑ प्र॒या॒जा॒नू॒या॒-
 जेभ्य॑स्तद्वे च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके
 तृतीयाध्याये पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

अथ तृतीये षष्ठोऽनुवाकः ।

आपो॑ दे॒वीर॑ग्रे पु॒वो अ॒ग्रे गु॒व इत्या॑ह । रू॒पमे॒वाऽऽसा॑मे॒त-
 न्महि॒मानं॑ व्याच॑ष्टे । अग्रं॑ इ॒मं य॒ज्ञं न॑य॒ताग्रं॑ य॒ज्ञप॑तिमि॒-
 त्या॑ह । अग्रं॑ ए॒व य॒ज्ञं न॑यन्ति । अग्रं॑ य॒ज्ञप॑तिम् । यु॒ष्मा-
 नि॒न्द्रो वृ॑णीति वृ॒त्रतू॑र्ये॒ यू॒यमि॒न्द्रं वृ॑णीध्वं वृ॒त्रतू॑र्य इत्या॑ह ।
 वृ॒त्रं ह॑ ह॒निष्य॑न्नि॒न्द्र आ॒पो व॑व्रे । आ॒पो हे॒न्द्रं व॑व्रिरे ।

संज्ञामेवाऽऽसामेतत्सामानं व्याचष्टे । प्रोक्षिताः स्थेत्याह
 (१) । तेनाऽऽपः प्रोक्षिताः । अग्निर्देवेभ्यो निलायत ।
 कृष्णो रूपं कृत्वा । स वनस्पतीन्प्राविशत् । कृष्णोऽस्या-
 खरेष्ठोऽग्नये त्वा स्वाहेत्याह । अग्नय एवैनं जुष्टं करोति ।
 अथो अग्नेरेव मेधमवरुन्धे । वेदिरसि बर्हिषे त्वा स्वाहे-
 त्याह । प्रजा वै बर्हिः । पृथिवी वेदिः (२) । प्रजा एव
 पृथिव्यां प्रतिष्ठापयति । बर्हिरसि सुगम्यस्त्वा स्वाहेत्याह ।
 प्रजा वै बर्हिः । यजमानः स्रुचः । यजमानमेव प्रजासु
 प्रतिष्ठापयति । दिवे त्वाऽन्तरिक्षाय त्वा पृथिव्यै त्वेति
 बर्हिरासाद्य प्रोक्षति । एभ्य एवैनल्लोकेभ्यः प्रोक्षति । अथ
 ततः सह स्रुचा पुरस्तात्प्रत्यश्वं ग्रन्थिं प्रत्युक्षति । प्रजा
 वै बर्हिः । यथा सूर्यै काल आपः पुरस्ताद्यन्ति (३) ।
 तादृगेव तत् । स्वधा पितृभ्य इत्याह । स्वधाकारो हि
 पितृणाम् । ऊर्गभव बर्हिषद्भ्य इति दक्षिणायै श्रोणेरो-
 त्तरस्यै निनयति संतत्यै । मासा वै पितरो बर्हिषदः ।
 मासानेव प्रीणाति । मामा वा ओषधीर्विर्धयन्ति । मासाः
 पचन्ति समृद्ध्यै । अनन्तिस्कन्दह पर्जन्यो वर्षति । यत्रै-
 तदेवं क्रियते (४) । ऊर्जा पृथिवीं गच्छतेत्याह । पृथि-
 व्यामेवोर्जं दधाति । तस्मात्पृथिव्या ऊर्जा भुञ्जते ।
 ग्रन्थिं विस्रंसयति । प्रजनयत्येव तत् । ऊर्ध्वं प्राश्चमुद्-
 गूढं प्रत्यश्चमायच्छति । तस्मात्प्राचीनं रेतो धीयते ।

प्र॒ती॒चीः प्र॒जा जा॒यन्ते । वि॒ष्णोः स्तूपोऽसी॒त्याह । य॒ज्ञो
 वै वि॒ष्णुः (५) । य॒ज्ञस्य॒ धृत्यै । पुर॒स्तात्प्र॒स्तरं॒ गृह्णा॒-
 ति । मुख्य॑मे॒वैनं॑ करोति । इ॒यन्तं॑ गृह्णाति । प्र॒जाप॑तिना
 य॒ज्ञमु॒खेन॒ संमि॑तम् । इ॒यन्तं॑ गृह्णाति । य॒ज्ञप॒रुषा॒ संमि॑-
 तम् । इ॒यन्तं॑ गृह्णाति । ए॒ताव॒द्वै पु॒रुषे॒ वी॒र्यम् । वी॒र्यसंमि॑-
 तम् (६) । अ॒परि॒मितं॑ गृह्णाति । अ॒परि॒मित॒स्याव॑रु॒-
 द्ध्यै । तस्मि॑न्प॒वित्रे॒ अपि॑मृजति । यज॑मानो वै प्र॒स्तरः ।
 प्रा॒णापा॒नौ प॒वित्रे । यज॑मान ए॒व प्रा॒णापा॒नौ द॑धाति ।
 ऊ॒र्णाम्र॑द॒सं त्वा स्तृ॒णामी॒त्याह । य॒थाय॒जुरे॒वैतत् । स्वा॒-
 स॒स्थं दे॒वेभ्य॒ इत्या॑ह । दे॒वेभ्य॑ ए॒वैन॑त्स्वा॒स॒स्थं क॑रोति
 (७) । ब॒र्हिः स्तृ॒णाति । प्र॒जा वै ब॒र्हिः । पृ॒थि॒वी वेदिः ।
 प्र॒जा ए॒व पृ॒थि॒व्यां प्रति॑ष्ठापयति । अ॒न॒ति॒दृश्रं॑ स्तृ॒णाति ।
 प्र॒जयै॒वैनं॑ प॒शुभि॑र॒न॒ति॒दृश्रं॑ करोति । धा॒र्यन्प्र॒स्तरं॑ परि॒-
 धीन्प॑रि॒दधा॑ति । यज॑मानो वै प्र॒स्तरः । यज॑मान ए॒व
 तत्स्व॒यं परि॑धीन्प॒रि॒दधा॑ति । ग॒न्ध॒र्वोऽमि॑ वि॒श्वाव॑सु॒रित्या॑-
 ह (८) । वि॒श्वमे॒वाऽऽयु॑र्यज॑माने दधाति । इन्द्र॑स्य बा॒हुरा॑सि
 दक्षि॑ण इत्या॑ह । इन्द्रि॒यमे॒व यज॑माने दधाति । मि॒त्राव॑रु॒णौ
 त्वोत्त॑रतः परि॒धत्ता॑मित्या॑ह । प्रा॒णापा॒नौ मि॒त्राव॑रु॒णौ । प्रा॒णा-
 पा॒नावे॒वास्मि॑न्दधाति । सूर्य॑स्त्वा पुर॒स्तात्पा॒त्वित्या॑ह । रक्ष॑-
 सा॒मप॑हत्यै । कस्या॑श्चिद॒भिज्ञ॑स्त्या इत्या॑ह । अ॒परि॒मिता॑दे॒-

वैनं पाति (९) । वीतिहोत्रं त्वा कव इत्याह । अग्निमेव
होत्रेण समर्धयति । द्युमन्तः समिधीमहीत्याह समिद्ध्यै ।
अग्ने बृहन्तमध्वर इत्याह वृद्ध्यै । विशो यन्त्रे स्थ इत्याह ।
विशां यत्यै । उदीचीनाग्ने निदधाति प्रतिष्ठित्यै । वसूनाः
रुद्राणामादित्यानाः सदसि सीदित्याह । देवतानामेव सदनं
प्रस्तरः सादयति । जुहूरांसि घृताची नाम्नेत्याह (१०) ।
असौ वै जुहूः । अन्तरिक्षमुपभृत् । पृथिवी ध्रुवा । तासां
मेतदेव प्रियं नाम । यदघृताचीति । यदघृताचीत्याह ।
प्रियणैवेना नाम्ना सादयति । एता असदन्तसुकृतस्य लोक
इत्याह । सत्यं वै सुकृतस्य लोकः । सत्य एवैनाः सुकृत-
स्य लोके सादयति । ता विष्णां पाहीत्याह । यज्ञो वै
विष्णुः । यज्ञस्य धृत्यै । पाहि यज्ञं पाहि यज्ञपतिं पाहि मां
यज्ञनियमित्याह । यज्ञाय यजमानायाऽऽत्मने । तभ्यं
एवाऽऽशिषमाशास्तेऽनार्यै (११) ।

स्थित्याह पृथिवी वेदिर्यन्ति क्रियते विष्णुर्वीर्यसंमितं करोत्याह पाति
नाम्नेत्याह लोके सादयति षट् च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके
तृतीयाध्याये षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

अथ तृतीये सप्तमोऽनुवाकः ।

अग्निना वै होत्रा । देवा असुरानभ्यभवन् । अग्नये
समिध्यमानायानुब्रूहीत्याह भ्रातृव्याभिभूतयै । एकविं-
शतिमिधमदारूणि भवन्ति । एकविंशो वै पुरुषः । पुरु-
षस्याऽऽप्त्यै । पञ्चदशेधमदारूण्यभ्यादधाति । पञ्चदश वा
अर्धमासस्य रात्रयः । अर्धमासशः संवत्सर आप्यते ।
त्रीन्परिधीन्परिदधाति (१) । ऊर्ध्वे समिधावादधाति ।
अनूयाजेभ्यः समिधमतिंशिनष्टि । षट्संपद्यन्ते । षड्वा
ऋतवः । ऋतूनेव प्रीणाति । वेदेनोपवाजयति । प्राजापत्यो
वै वेदः । प्राजापत्यः प्राणः । यजमान आहवनीयः । यज-
मान एव प्राणं दधाति (२) । त्रिरुपवाजयति । त्रयो वै
प्राणाः । प्राणानेवास्मिन्दधाति । वेदेनोपयत्यं सुवेणं प्राजा-
पत्यमाधारमाधारयति । यज्ञो वै प्रजापतिः । यज्ञमेव प्रजा-
पतिं मुखत आरभते । अथो प्रजापतिः सर्वा देवताः । सर्वा
एव देवताः प्रीणाति । अग्निमग्नीत्रिस्त्रिः समृद्धीत्याह ।
त्र्यावृद्धि यज्ञः (३) । अथो रक्षसामपहृत्यै । परिधीन्तसंमार्ष्टि ।
पुनात्यैवेनान् । त्रिस्त्रिः संमार्ष्टि । त्र्यावृद्धि यज्ञः । अथो
मेध्यत्वाय । अथो एते वै देवाश्वाः । देवाश्वानेव तत्संमार्ष्टि ।
सुवर्गस्य लोकस्य समष्ट्यै । आसीनोऽन्यमाधारमाधारयति
(४) । तिष्ठन्नन्यम् । यथाऽनौ वा रथं वा युज्यात् । एष-

मेव तदध्वर्युर्यज्ञं युनक्ति । सुवर्गस्य लोकस्याभ्यूढ्यै । वह-
 न्त्येनं ग्राम्याः पशवः । य एवं वेद । भुवनमसि विप्रथस्वे-
 त्याह । यज्ञो वै भुवनम् । यज्ञ एव यजमानं प्रजयां पशुभिः
 प्रथयति । अग्ने यष्टरिदं नम इत्याह (५) । अग्निर्वै देवानां
 यष्टा । य एव देवानां यष्टा । तस्मा एव नमस्कराति । जुह्वे
 ह्यग्निस्त्वाऽऽह्वयति देवयज्याया उपभृदंहि देवस्त्वा सवि-
 ताऽऽह्वयति देवयज्याया इत्याह । आग्नेयी वै जुहूः । सावि-
 त्र्युपभृत् । ताभ्यामेवैने प्रसूत आदत्ते । अग्नाविष्णूमाऽऽवा-
 मवक्रमिषमित्याह । अग्निः पुरस्तात् । विष्णुर्यज्ञः पश्चात्
 (६) । ताभ्यामेव प्रति प्राच्यात्याक्रामति । विजिहाथां
 मा मा संताप्तमित्याहाहिंसायै । लोकं मे लोककृतौ
 कृणुतमित्याह । आशिषमेवैतामाशास्तं । विष्णोः स्थान-
 मसीत्याह । यज्ञो वै विष्णुः । एतत्स्वत्तु वै देवानामपराजि-
 तमायतनम् । यद्यज्ञः । देवानामेवापराजित आयतने
 तिष्ठति । इत इन्द्रो अकृणोद्विरिणीतित्याह (७) । इन्द्रिय-
 मेव यजमाने दधाति । समारभ्योर्ध्वो अध्वरो दिविस्पृश-
 मित्याह वृद्ध्यै । आधारमाघार्यमाणमनुसमारभ्य । एतस्मि-
 न्काले देवाः सुवर्गं लोकमायन् । साक्षाद्व यजमानः सुवर्गं
 लोकमेति । अथो समृद्धेनैव यज्ञेन यजमानः सुवर्गं लोक-
 मेति । अहुतो यज्ञो यज्ञपतेरित्याहानात्यै । इन्द्रावान्त्स्वा-

हेत्याह । इन्द्रियमेव यजमाने दधाति । बृहद्भा इत्याह
 (८) । सुवर्गो वै लोको बृहद्भाः । सुवर्गस्य लोकस्य
 समष्ट्यै । यजमानदेवत्यां वै जुहूः । भ्रातृव्यदेवत्योपभृत् ।
 प्राण आघारः । यत्संस्पर्शयेत् । भ्रातृव्येऽस्य प्राणं
 दध्यात् । असंस्पर्शयन्नत्याक्रामति । यजमान एव प्राणं
 दधाति । पाहि मांऽग्ने दुश्चरितादामा सुचरिते भजेत्याह
 (९) । अग्निर्वाव पवित्रम् । वृजिनमनृतं दुश्चरितम् ।
 ऋजुकर्म सत्यं सुचरितम् । अग्निरेवैनं वृजिनमनृताद्दु-
 श्चरितात्पाति । ऋजुकर्म सत्ये सुचरिते भजति । तस्मा-
 देवमाशास्तं । आत्मनो गोपीथाय । शिरो वा एतद्यज्ञस्य ।
 यदाघारः । आत्मा ध्रुवा (१०) । आघारमाघार्यं ध्रुवां
 समनक्ति । आत्मन्नेव यज्ञस्य शिरः प्रतिदधाति । द्विः
 समनक्ति । द्वौ हि प्राणापानौ । तदाहुः । त्रिरेव समञ्ज्यात् ।
 त्रिधातु हि शिर इति । शिर इवैतद्यज्ञस्य । अथो त्रयो वै
 प्राणाः । प्राणानेवास्मिन्दधाति । मखस्य शिरोऽसि सं
 ज्योन्निषा ज्योतिरङ्गामित्याह । ज्योतिरेवास्मा उपरिष्ठा-
 दधाति । सुवर्गस्य लोकस्यानुख्यात्यै (११) ।

परिदधाति प्राणं दधाति हि यज्ञो वारयति नम इत्याह पश्चाद्वीर्यणीत्याह
 भा इत्याह भजेत्याह ध्रुवैवास्मिन्दधाति त्रीणि च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके
 तृतीयाध्याये सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

अथ तृतीयेऽष्टमोऽनुवाकः ।

धिष्णि॒या वा ए॒ते न्यु॒प्यन्ते । य॒द्व॒ह्ना । य॒द्वो॒ता । य॒द॒-
ध्व॒र्युः । य॒द॒भ्री॒त् । य॒द्यज॑मानः । तान्य॒दन्त॑रे॒यात् । यज॑मा-
नस्य प्रा॒णान्त्सं॑कर्षेत् । प्र॒मायु॑कः स्यात् । पु॒रोडा॑शमप॒गृह्य
संच॑रत्यध्व॒र्युः (१) । यज॑मानायै॒व तल्लो॒कं शि॑षति ।
नास्य प्रा॒णान्त्सं॑कर्षति । न प्र॒मायु॑को भवति । पु॒रस्ता॑त्प्र-
त्यङ्ग॒सीनः । इडा॑या इडा॒माद॑धाति । ह॒स्त्या* हो॒त्रे ।
प॒शवो॑ वा इडा॑ । प॒शवः॑ पु॒रुषः॑ । प॒शुष्वे॒व प॒शून्प्रति॑ष्ठाप-
यति । इडा॑यै वा ए॒षा प्रजा॑तिः (२) । तां प्रजा॑तिं यज॑मा-
नोऽनु प्रजा॑यते । द्वि॒रङ्गुला॑वन॒क्ति प॑र्वणाः । द्वि॒पाद्यज॑मानः
प्रति॑ष्ठित्यै । स॒क्तदु॑प॒स्त्वृणा॑ति । द्वि॒राद॑धाति । स॒क्तद॒भिघा॑र-
यति । च॒तुः संप॑द्यते । च॒त्वारि॑ वै प॒शोः प्र॑ति॒ष्ठाना॑नि ।
यावा॑ने॒व प॒शुः । तमु॑प॒ह्वय॑ते (३) । मुख॑मि॒व प्रत्यु॑प॒ह्वये॑त ।
सं॒मुखाने॒व प॒शूनुप॑ह्वयते । प॒शवो॑ वा इडा॑ । तस्मा॒त्साऽ-
न्वा॒रभ्या॑ । अध्व॒र्युणा॑ च यज॑मानेन च । उप॑हूतः प॒शु-
मान॑सानीत्याह । उप॒ ह्येनौ॑ ह्वय॑ते होता । इडा॑यै दे॒वता॑-
नामुप॑ह्वे । उप॑हूतः प॒शुमान्भ॑वति । य ए॒वं वेद॑ (४) । यां
वै ह॒स्त्यामिडा॑माद॑धाति । बा॒चः सा भा॑ग॒धेय॑म् । यामु॑प-
ह्वय॑ते । प्रा॒णाना॑* सा । वाचं॑ चै॒व प्रा॒णा*श्चाव॑रुन्धे ।
अथ॒ वा ए॒तर्ह्यु॑प॒ह्वता॒यामिडा॑याम् । पु॒रोडा॑शस्यै॒व ब॑र्हि-

षदो मीमांसा । यजमानं देवा अब्रुवन् । हविर्नो निर्व-
 पेति । नाहमभागो निर्वप्स्यामीत्यब्रवीत् (५) । न मयाऽ-
 भागयाऽनु वक्ष्यथेति वार्गब्रवीत् । नाहमभागा पुरोनु-
 वाक्या भविष्यामीति पुरोनुवाक्या । नाहमभागा याज्या
 भविष्यामीति याज्या । न मया भागेन वषट्करिष्यथेति
 वषट्कारः । यद्यजमानभागं निधाय पुरोडाशं बर्हिषदं
 करोति । तानेव तद्भागिनः करोति । चतुर्धा करोति ।
 चतस्रो दिशः । दिक्ष्वेव प्रतितिष्ठति । बर्हिषदं करोति
 (६) । यजमानो वै पुरोडाशः । प्रजा बर्हिः । यजमानमेव
 प्रजासु प्रतिष्ठापयति । तस्मादस्थनाऽन्याः प्रजाः प्रतिति-
 ष्ठन्ति । मांसेनान्याः । अथो खल्वाहुः । दक्षिणा वा
 एता हविर्यज्ञस्यान्तर्वेद्यवरुध्यन्ते । यत्पुरोडाशं बर्हिषदं
 करोतीति । चतुर्धा करोति । चत्वारो ह्येते हविर्यज्ञस्य-
 त्विजः (७) । ब्रह्मा होताऽध्वर्युरग्नीत् । तमभिमृशेत् ।
 इदं ब्रह्मणः । इदं होतुः । इदमध्वर्योः । इदमग्नीध इति ।
 यथैवादः सौम्येऽध्वरे । आदेशमृत्विग्भ्यो दक्षिणा नीयन्ते ।
 तादृगेव तत् । अग्नीधे प्रथमाया दधाति (८) । अग्नि-
 मुखा हृद्धिः । अग्निमुखामेव हृद्धिं यजमान ऋध्नोति । सक्त-
 दुपस्तीर्य द्विगदधत् । उपस्तीर्य द्विरभिघारयति । षट्
 संपद्यन्ते । षड्वा ऋतवः । ऋतूनेव प्रणिाति । वेदेन ब्र-

ह्मणे ब्रह्मभा॒गं परि॒हरति । प्रा॒जाप॒त्यो वै वे॒दः । प्रा॒जाप॒त्यो
 ब्र॒ह्मा (९) । स॒विता य॒ज्ञस्य॒ प्रमू॒त्यै । अथ॒ काम॑म॒न्येन॑ ।
 ततो॒ होत्रे॑ । म॒ध्यं वा ए॒तद्य॒ज्ञस्य॑ । य॒द्धोता॑ । म॒ध्यत॒ एव
 य॒ज्ञं प्री॑णाति । अथा॒ध्वर्य॑वै । प्र॒तिष्ठा॒ वा ए॒षा य॒ज्ञस्य॑ ।
 यद॑ध्व॒र्युः । तस्मा॑द्भ॒विर्य॒ज्ञस्यैता॑म॒वाऽऽवृ॑त॒मनु॑ (१०) ।
 अ॒न्या दक्षि॑णा नीयन्ते । य॒ज्ञस्य॒ प्रति॑ष्ठित्यै । अ॒ग्निम॑ग्नी॒-
 त्स॒कृत्स॑कृ॒त्संमू॑ड॒ढीत्या॑ह । प॒रा॒ङ्गि॒व ह्ये॒तर्हि॑ य॒ज्ञः । इ॒षिता॑
 दै॒व्या॒होता॑र इत्या॑ह । इ॒षित॑ हि क॒र्म क्रि॒यते॑ । भ॒द्रवा॒-
 च्या॒य प्रे॑षितो॒ मानु॑षः सू॒क्तवा॒काय॑ सु॒क्ता ब्रु॑हीत्या॑ह ।
 आ॒शिष॑मे॒वैता॑माशास्ते । स्व॒गा दै॒व्या॒होतृ॑भ्य इत्या॑ह । य॒ज्ञमे॒व
 तत्स्व॒गा क॑रोति । स्व॒स्तिर्मा॑नु॒षेभ्य॑ इत्या॑ह । आ॒शिष॑मे॒-
 वैता॑माशास्ते । शं॒यो ब्रु॑हीत्या॑ह । शं॒युमे॒व बा॑र्हस्प॒त्यं भा॑ग॒-
 धेये॑न॒ सम॑र्धयति (११) ।

च॒रत्य॑ध्व॒र्युः प्र॒जाति॑र्हयते वे॒दाब्र॑वीद्ब॒र्हिष॑दं करोत्यृ॒त्विजो॑ दधाति
 ब्र॒ह्माऽनु॑ करोति च॒त्वारि॑ च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके
 तृतीयाध्यायेऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

अथ तृतीये नवमोऽनुवाकः ।

अथ॒ सृ॒चाव॑नु॒ष्टुग्भ्यां॒ वाज॑वतीभ्यां॒ व्यू॑हति । प्र॒तिष्ठा॒

वा अनुष्टुक् । अन्नं वाजः प्रतिष्ठित्यै । अन्नायस्यावरुद्ध्यै ।
 प्राचीं जुहूमूहति । जातानेव भ्रातृव्यान्प्रणुदते । प्रतीची-
 मुपभृतम् । जनिष्यमाणानेव प्रतिनुदते । स विषूच एवा-
 पोह्य सपत्नान्यजमानः । अस्मिँल्लोके प्रतितिष्ठति (१) ।
 द्वाभ्याम् । द्विप्रतिष्ठो हि । वसुभ्यस्त्वा रुद्रेभ्यस्त्वाऽऽदि-
 त्येभ्यस्त्वेत्याह । यथायजुरेवेतत् । स्रक्षु प्रस्तरमनक्ति ।
 इमे वै लोकाः शुचः । यजमानः प्रस्तरः । यजमानमेव
 तेजसाऽनक्ति । त्रेधाऽनक्ति । त्रय इमे लोकाः (२) ।
 ऐभ्य एवैनं लोकेभ्योऽनक्ति । अभिपूर्वमनक्ति । अभिपूर्व-
 मेव यजमानं तेजसाऽनक्ति । अक्त* रिहाणा इत्याह ।
 तेजो वा आज्यम् । यजमानः प्रस्तरः । यजमानमेव तेज-
 जसाऽनक्ति । वियन्तु वय इत्याह । वय एवैनं कृत्वा ।
 सुवर्गं लोकं गमयति (३) । प्रजां योनिं मा निर्मृक्षमि-
 त्याह । प्रजायै गोपीथाय । आप्यायन्तामाप ओषधय
 इत्याह । आप एवौषधीराप्याययति मरुतां पृषतयः स्थे-
 त्याह । मरुतो वै वृष्ट्या ईशते । वृष्टिमेवावरुन्धे । दिवं
 गच्छ ततो नो वृष्टिमेरयेत्याह । वृष्टिर्वै द्यौः । वृष्टिमेवाव-
 रुन्धे (४) । यावद्वा अध्वर्युः प्रस्तरं प्रहरति । तावदस्याऽऽ-
 युर्मियते । आयुष्पा अग्नेऽस्याऽऽयुर्मै पाहीत्याह । आयुरे-
 वाऽऽत्मन्धत्ते । यावद्वा अध्वर्युः प्रस्तरं प्रहरति । तावद-
 स्य चक्षुर्मियते । चक्षुष्पा अग्नेऽमि चक्षुर्मै पाहीत्याह ।

चक्षुरेवाऽऽत्मन्धत्ते । ध्रुवाऽसीत्याह प्रतिष्ठित्यै । यं परिधिं
पर्यधत्था इत्याह (५) । यथायजुरेवैतत् । अग्ने देवपणि-
भिर्वीर्यमाण इत्याह । अग्नय एवैनं जुष्टं करोति । तं तं
एतमनुजापं भरामीत्याह । सजातानेवास्मा अनुकान्करोति ।
नेदेष त्वदपचेतया ता इत्याहानुख्यात्यै । यज्ञस्य पाथ
उपसमितमित्याह । भुमानमेवोपैति । परिधीन्प्रहरति ।
यज्ञस्य समिष्ट्यै (६) । स्रुचौ संप्रस्त्रावयति । यदेव तत्र
क्रूरम् । तत्तेन शमयति । जुह्वामुपभृतम् । यजमानदेवत्या
वै जुहूः । भ्रातृव्यदेवत्योपभृत् । यजमानायैव भ्रातृव्यमु-
पस्तिं करोति । सऽस्त्रावभागाः स्थेत्याह । वसवो वै रुद्रा
आदित्याः सऽस्त्रावभागाः । तेषां तद्भागधेयम् (७) ।
तानेव तेन प्रीणाति । वैश्वदेव्यर्चा । एते हि विश्वे देवाः ।
त्रिष्टुग्भवति । इन्द्रियं वै त्रिष्टुक् । इन्द्रियमेव यजमाने
दधाति । अग्नेर्वामपन्नगृहस्य सदसि सादयाभीत्याह । इयं
वा अग्निरपन्नगृहः । अस्या एवैने सदने सादयति । सुम्नाय
सुम्निनी सुम्ने मां धत्तमित्याह (८) । प्रजा वै पशवः सुम्नम् ।
प्रजामेव पशूनात्मन्धत्ते । धुरि धुर्यौ पातमित्याह । जाया-
पत्योगोपीथाय । अग्नेऽदब्धायोऽशीततनो इत्याह । यथा-
यजुरेवैतत् । पाहि माऽद्य दिवः पाहि प्रसित्यै पाहि दुरि-
ष्ठ्यै पाहि दुरम्न्यै पाहि दुश्चरितादित्याह । आशिषमेवै-

तामाशास्ते । अविषं नः पितुं कृणु सुषदा योनिः स्वाहे-
 तीध्मसंवृश्चनान्यन्वाहार्यपचनेऽभ्याधाय फलीकरणहोमं
 जुहोति । अतिरिक्तानि वा इध्मसंवृश्चनानि (९) ।
 अतिरिक्ताः फलीकरणाः । अतिरिक्तमाज्योच्छेषणम् ।
 अतिरिक्त एवातिरिक्तं दधाति । अथो अतिरिक्तेनैवाति-
 रिक्तमाप्त्वाऽवरुन्धे । वेदिर्देवेभ्यो निलायत । तां वेदेना-
 न्वाविन्दन् । वेदेन वेदिं विविदुः पृथिवीम् । सा पप्रथे
 पृथिवी पार्थिवानि । गर्भं विभर्ति भुवनेष्वन्तः । ततो यज्ञो
 जायते विश्वदानिरिति पुरस्तात्स्तम्बयजुषां वेदेन वेदिः
 संमाष्टर्यनुवित्त्यै (१०) । अथो यद्वेदश्च वेदिश्च भवतः ।
 मिथुनत्वाय प्रजात्यै । प्रजापतेर्वा एतानि श्मश्रूणि ।
 यद्वेदः । पत्निया उपस्थ आस्यति । मिथुनमेव करोति ।
 विन्दते प्रजाम् । वेदः होताऽऽहवनीयात्स्तृणन्नैति । यज्ञमेव
 तत्संतनोत्योत्तरस्मादर्धमासात् । तः संततमुत्तरऽर्धमास
 आलभते (११) । तं काले काल आगते यजते । ब्रह्म-
 वादिनो वदन्ति । स त्वा अध्वर्युः स्यात् । यो यतो यज्ञं
 प्रयुङ्क्ते । तदेनं प्रतिष्ठापयतीति । वाताद्वा अध्वर्युर्यज्ञं
 प्रयुङ्क्ते । देवा गातु विदा गातुं वित्त्वा गातुमिंतत्याह । यत
 एव यज्ञं प्रयुङ्क्ते । तदेनं प्रतिष्ठापयति । प्रतितिष्ठति
 प्रजयां पशुभिर्यजमानः (१२) ।

तिष्ठतीमे लोका गमयति द्यौर्वृष्टिर्भवावरुन्ध पर्यवत्था इत्याह समिष्ट्यै भागधेयं

धत्तमित्याह वा इध्मसंवृश्चनान्यनुविच्यै लभते यजमानः ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके तृतीयाध्याये

नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

अथ दशमोऽनुवाकः ।

यो वा अयथादेवतं यज्ञमुपचरति । आ देवताभ्यो
वृश्च्यते । पापीयान्भवति । योऽयथादेवतम् । न देवताभ्य
आवृश्च्यते । वसीयान्भवति । वारुणो वै पाशः । इमं
विष्यामि वरुणस्य पाशमित्याह । वरुणपाशादेवैनां
मुञ्चति । सवितृप्रसूतो यथादेवतम् (१) । न देवताभ्य
आवृश्च्यते । वसीयान्भवति । धातुश्च योनौ सुकृतस्य
लोक इत्याह । अग्निर्वै धाता । पुण्यं कर्म सुकृतस्य
लोकः । अग्निरेवैनां धाता । पुण्ये कर्माणि सुकृतस्य लोके
दधाति । स्योनं मे सह पत्या करोमीत्याह । आत्मनश्च
यजमानस्य चानात्यै संत्वाय । समायुषा सं प्रजयेत्याह
(२) । आशिषमेवैतामाशास्ते पूर्णपात्रे । अन्ततोऽनुष्टुभा ।
चतुष्पद्वा एतच्छन्दः प्रतिष्ठितं पत्नियै पूर्णपात्रं भवति ।
अस्मिँल्लोके प्रतितिष्ठानीति । अस्मिन्नेव लोके प्रतितिष्ठति ।
अथो वाग्वा अनुष्टुक् । वाङ्मिथुनम् । आपो रेतः प्रज-
ननम् । एतस्माद्वै मिथुनाद्विद्योतमानस्तनयन्वर्षति । रेतः
सिञ्चन् (३) । प्रजाः प्रजनयन् । यद्वै यज्ञस्य ब्रह्मणा
युज्यते । ब्रह्मणा वै तस्य विमोकः । अद्भिः शान्तिः ।

विमुक्तं वा एतर्हि योक्त्रं ब्रह्मणा । आदायैनत्पत्नीं सहाप
 उपगृह्णाति शान्त्यै । अञ्जलौ पूर्णपात्रमानयति । रेत एवास्यां
 प्रजां दधाति । प्रजया हि मनुष्यः पूर्णः । मुखं विमृष्टे
 अबभूथस्यैव रूपं कृत्वोत्तिष्ठति (४) ।

सवितृप्रसूतो यथादेवर्त प्रजयेत्याह सिञ्च-
 न्मृष्ट एकं च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके तृतीयाध्याये
 दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

=====

अथैकादशोऽनुवाकः ।

परिवेषां वा एष वनस्पतीनाम् । यदुपवेषः । य एवं
 वेद । विन्दते परिवेष्टारम् । तमुत्करे । यं देवा मनु-
 ष्वेषु । उपवेषमधारयन् । ये अस्मदपचेतसः । तानस्म-
 भ्यमिहाकुरु । उपवेषोपविद्धि नः (१) ।
 प्रजां पुष्टिमथा धनम् । द्विपदो नश्चतुष्पदः । ध्रुवान-
 नपगान्कुर्विति पुरस्तात्प्रत्यश्चमुपगूहति । तस्मात्पुरस्ता-
 त्प्रत्यश्चः शूद्रा अवस्यन्ति । स्थविमत उपगूहति ।
 अप्रतिवादिन एवैनान्कुरुत । धृष्टिर्वा उपवेषः ।
 शुचर्तो वज्रो ब्रह्मणा मशितः । योपवेषे शुक् । साऽमुमृ-
 च्छतु यं द्विष्म इति (२) । अथास्मै नामगृह्य प्रह-

रति । निरमुं नुद ओकसः । सपत्नो यः पृतन्यति ।
निर्बाध्येन हविषा । इन्द्र एणं पराशरीत् । इहि तिस्रः
परावतः । इहि पञ्चजना अति । इहि तिस्रोऽतिरोचना-
यावत् । सूर्यो असद्विवि । परमां त्वा परावतम् (३) ।
इन्द्रो नयतु वृत्रहा । यतो न पुनरायसि । शश्वतीभ्यः
समाभ्य इति । त्रिवृद्वा एष वज्रो ब्रह्मणा सः शितः ।
शुचैवैनं विद्ध्वा । एभ्यो लोकेभ्यो निर्णुद्य । वज्रेण
ब्रह्मणा स्तृणुते । हतोऽसाववधिष्मामुमित्याह स्तृत्यै । यं
द्विष्यात्तं ध्यायेत् । शुचैवैनमर्पयति (४) ।

नो द्विष्म इति परावतमर्पयति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके
तृतीयाध्याय एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

प्रत्युष्टं दिवः शिल्पमयज्ञो घृतं च देवासुराः स एतमिन्द्र आपो देवीराग्निना
धिष्णिष्या अथ सुचौ यो वा अयथादेवतं परिवेषो वा एकादश ।

प्रत्युष्टमयज्ञ एषा हि विश्वेषां देवानामूर्जा पृथिवीमथो रक्षसां तां प्रजातिं
द्वाभ्यां तं काले काले नवसप्ततिः ।

हरिः ॐ ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके
तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

अथ कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे

तृतीयकाण्डे चतुर्थः प्रपाठकः ।

तत्र प्रथमोऽनुवाकः ।

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।
निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥
नक्षत्रेष्टय आम्नाताः प्रथमे हि प्रपाठके ।
या दर्शपूर्णमासेष्टिरिष्टीनां प्रकृतिर्हि सा ॥ २ ॥
तौ तु प्रपाठकौ पूर्वं मन्त्रव्याख्याप्रसङ्गतः ।
व्याख्यातावनुवाकार्थमात्रमत्र पुनर्ब्रुवे+ ॥ ३ ॥
दशानुवाका एकस्मिंस्तदर्थस्तु क्रमादिमे ।
वत्सापाकरणं बर्हिर्दोहो निर्वापकण्डने ॥ ४ ॥
पेषणं च कपालानि पुरोडाशश्च वेदिका ।
इध्माबर्हिःसादनं च एवं पाठक ईरितः ॥ ५ ॥
एकादशानुवाकाः स्युरुत्तरस्मिन्प्रपाठके ।
स्रुक्संमार्गो मार्जनार्थान्दर्भान्गौ विनिक्षिपेत् ॥ ६ ॥
पत्नीसंनहनं चाऽऽज्योत्पवनं स्रुक्षुं तद्ग्रहः ।
स्रुक्सादनं तथा पौरोडाशैडाभक्षणादिकम् ॥ ७ ॥
प्रस्तरप्रहराद्येवं पत्नीयोक्त्रविमोचनम् ।
उपवेशपरित्यागः प्रपाठेऽस्मिन्समीरितः ॥
अक्षरार्थः संहिताया भाष्य एवावगम्यताम् ॥ ८ ॥
प्रपाठके चतुर्थे तु मेधः पुरुषपूर्वकः ।
उच्यते सूत्रकारेण सविस्पष्टमुदाहृतः ॥ ९ ॥

तत्राऽऽपस्तम्ब आह—“ पञ्चाहः पुरुषमेधो ब्राह्मणो राजन्यो वा यजेतौजो-
वर्यमामोति सर्वा व्युष्टीर्व्यश्रुत एकादशयूपेष्वेकादशाग्नीषोमीयाः पञ्चशार-
दीयवदहान्यग्निष्टोमो वोपोत्तमो देवसवितस्तत्सवितुर्विधानि देवसवितरिति
तिस्रः सावित्रीर्हुत्वा मध्यमेऽहन्यश्रूनुपाकरोति द्वयानैकादशिनानुपाकृत्य

+ तैत्तिरीयसंहिताप्रथमप्रपाठक एतत्प्रपाठकद्वयस्य मन्त्रार्थौ द्रष्टव्यः ।

पुरुषान्ब्रह्मणे ब्राह्मणमालभते इत्येतद्यथासमाम्नातं तान्युपान्तरालेषु धार-
यन्त्युपाकृतान्दक्षिणतोऽवस्थाय ब्रह्मा सहस्रशीर्षा पुरुष इति पुरुषेण नारायणेन
पराचाऽनुशंसति पर्यग्निकृतानुदीचीं नीत्वोत्सृज्याऽऽज्येन तद्देवता आहुतीर्हुत्वा
द्वयैरेकादशिनान्संस्थापयन्ति ” इति । तत्र मनुष्यरूपाणां पशूनां विधायके
चतुर्थप्रपाठक एकोनविंशतिसंख्याका अनुवाकाः सन्ति । तत्र प्रथमानुवाकमाह—

हरिः ॐ ।

ब्रह्मणे ब्राह्मणमालभते । क्षत्राय राजन्यम् ।
मरुद्भ्यो वैश्यम् । तमसे शूद्रम् । तमसे तस्करम् ।
नारकाय वीरहणम् । पाप्मने क्लीबम् । आक्रया-
यायोगम् । कामाय पुंश्चलम् । अतिकृष्टाय माग-
धम्, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके
चतुर्थाध्याये प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

अत्र चतुर्थ्यन्तां देवता द्वितीयान्ताः पशवः । आलभत इति सर्वत्रानुवर्तते ।
ब्रह्म ब्राह्मणजात्यभिमानी देवस्तस्मै कंचिद्ब्रह्मवर्चसयुक्तं ब्राह्मणजातीयं पुरुषमा-
लभते । क्षत्रियजात्यभिमानीदेवाय कंचित्क्षत्रियजातीयम् । देववैश्येभ्यो मरुद्भ्यो
मनुष्यवैश्यम् । कृच्छ्रचान्द्रायणादिदुःखरूपतपोदेवाय दुःखजातं शूद्रम् ।
अन्धकारदेवाय तमःप्रियं चोरम् । नरकरग्रामिने वीरहणमग्न्युद्वासिनम् । “वीरहा
वा एष देवानां योऽग्निमुद्वासयते” इति हि ब्राह्मणम् । पापस्वामिने नपुंसकम् ।
आक्रयाय सर्वद्रव्यक्रयाभिमानीदेवायायोगम् । अयोग्यस्याशास्त्रीयस्य कर्तारम् ।
कामदेवाय पुंश्चलं साधारणस्त्रियम् । अतिकृष्टायातिनिन्दितदेवाय मागधं क्षात्रि-
यायां वैश्येनोत्पादितम् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे चतुर्थप्रपाठके प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

अथ चतुर्थे द्वितीयोऽनुवाकः ।

अथ द्वितीयानुवाकमाह—

गीताय सुतम् । नृत्ताय शैलूषम् । धर्माय सभाच-
रम् । नर्माय रेभम् । नरिष्ठायै भीमलम् । हसाय
कारिम् । आनन्दाय स्त्रीषखम् । प्रमुदे कुमारी-
पुत्रम् । मेधायै रथकारम् । धैर्यायै तक्षाणम्, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके
चतुर्थाध्याये द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

गीताभिमानिने सूतं ब्राह्मण्यां क्षत्रियेणोत्पादितं गानजीविनम् । नृत्ताभिमानिने
शैलूषमन्यस्मै स्वभार्यां प्रदाय तेन जीविनम् । धर्माभिमानिने सभायां नित्यं
चरन्तं धर्मस्य प्रवक्तारम् । नर्माय विनोदाभिमानिने रेभं मेधाविनं चाटूक्तिकुश-
लम् । नरिष्ठायै नरि पुरुषेऽन्यस्मिन्नवस्थिता नरिष्ठा परतन्त्राभिमानिनी तस्यै
देवतायै भीमलं भीरुं चपलाक्षम् । हास्याभिमानिने कारिं नृत्यन्निव यो गच्छति
तादृशं विकटगमनकारिणम् । आनन्दाभिमानिने स्त्रीषखं स्त्रीणां प्रियम् । प्रमुदे
प्रकृष्टहर्षाभिमानिने कुमारीपुत्रं दुहितुः पुत्रम् । मेधायै ग्रन्थार्थधारणाभिमानिन्यै
रथकारं रथस्य कर्तारं निपुणमतिम् । धैर्याभिमानिने तक्षाणं वर्धकिम् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे चतुर्थप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

अथ चतुर्थे तृतीयोऽनुवाकः ।

अथ तृतीयानुवाकमाह—

श्रमाय कौलालम् । मायायै कार्मारम् ।
रूपाय मणिकारम् । शुभे वपम् । शरव्याया

इषुकारम् । हेत्यै धन्वकारम् । कर्मणे ज्याकारम् ।
दिष्टाय रज्जुसर्गम् । मृत्यवे मृगयुम् । अन्तकाय
श्वनितम्, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके चतुर्थाध्याये
तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

श्रमाभिमानीने कुलालपुत्रम् । मायायै विचित्रकरणशक्त्यै कार्मारं लोहका-
रम् । रूपाय शुक्लकृष्णादिरूपाभिमानीने मणिकारं मणिमुक्तादिसंस्कर्तारम् । शुभा-
भिमानीन्यै वपं बीजानां वप्पारम् । शरव्यायै बाणसमूहाभिमानीन्यै बाणानां
संस्कर्तारम् । हेत्या आयुधाभिमानीन्यै धन्वकारं धनुषां संस्कर्तारम् । कर्मणे
व्यापाराभिमानीने ज्याकारं ज्यानां संस्कर्तारम् । दिष्टाय भवितव्याभिमानीने
रज्जुसर्गं रज्जूनां स्रष्टारम् । मृत्यवे मरणाभिमानीने मृगयुं मृगाणां हन्तारम् ।
अन्तकाय प्राणापहारिणे श्वनितं श्वभिः सह क्रीडाजीविनम् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे चतुर्थप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

अथ चतुर्थे चतुर्थोऽनुवाकः ।

अथ चतुर्थानुवाकमाह—

संधयै जारम् । गेहायोपपतिम् । निऋत्यै परिवित्तम् ।
आत्यै परिविविदानम् । अराध्यै दिधिषूपतिम् । पवित्राय
भिषजम् । प्रज्ञानाय नक्षत्रदर्शम् । निष्कृत्यै पेशस्कारीम् ।
बलायोपदाम् । वर्णायानुरुधम्, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके चतुर्थाध्याये
चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

ताभ्यो नैषादं निषाद एव नैषादस्तम् । पुरुषव्याघ्राय पुरुषश्रेष्ठाभिमानिन दुर्मदमत्य-
न्तमदान्धम् । प्रमुद्गचः प्रकर्षेण योद्धृदेवेभ्य उन्मत्तमुन्मादयुक्तम् । गन्धर्वाप्सराभ्यो
गन्धर्वेभ्यस्तदीययोषिद्धयश्च ब्राह्म्यं शास्त्रीयसंस्कारहीनं पुरुषम् । सर्पदेवजनेभ्यः
सर्पाभिमानिभ्यो देवजनशब्दवाच्यगारुडिकाभिमानिभ्यश्चाप्रतिपदं प्रतिपत्तिः संस्का-
रस्तदयोग्यम् । अवेभ्यो रक्षाभिमानिभ्यः कितवं द्यूतासक्तम् । इर्यतायै, इराऽन्नं तत्र
साधुरिर्योऽन्नसमृद्धस्तद्भावस्तत्ता तदभिमानिन्या अकितवं द्यूतादिव्यसनरहितम् ।
पिशाचेभ्यो देवयोनिविशेषेभ्यो विदलकारं वंशान्विदलीकृत्य कुसूलशूर्पादिकं यः
करोति तज्जातीवं पुरुषम् । यातुधानेभ्यो रक्षोविशेषेभ्यः कण्टककारमारामादिषु
कण्टकावृत्तिकर्तारम् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माध्वयि वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे चतुर्थप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ॥५॥

अथ चतुर्थे षष्ठोऽनुवाकः ।

अथ षष्ठानुवाकमाह—

उत्सादेभ्यः कुब्जम् । प्रमुदे वामनम् । द्वाभ्यः
स्त्रामम् । स्वप्नायान्धम् । अधर्माय बधि-
रम् । संज्ञानाय स्मरकारीम् । प्रकामोद्यायां-
पसदम् । आशिक्षायै प्रश्निनम् । उपशिक्षायां
अभिप्रश्निनम् । मर्यादायै प्रश्नविवाकम्, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके चतुर्थाध्याये
षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

उत्सादेभ्यः कार्यविनाशाभिमानिभ्यः कुब्जं वक्रपृष्ठभागं पुरुषम् । प्रमुदे प्रकृ-
ष्टहर्षाभिमानिने वामनं खर्वशरीरं पुरुषम् । द्वाभ्यो द्वाराभिमानिनीभ्यः स्त्रामं
रोगिणम् । स्वप्नाय स्वप्नाभिमानिनेऽन्धं दृष्टिहीनम् । अधर्माय पापाभिमानिने
बधिरं भवणशक्तिरहितम् । संज्ञानाय सम्यग्बोधाभिमानिने स्मरकारीं मन्त्रौषधा-

दिभिर्भर्तुः कामोत्पादिकाम् । प्रकामोद्याय प्रकामं स्वेच्छानुसारणैव वदतीति प्रकामोद्यो बहुप्रलापी तदभिमानिन उपसदं प्रयोजनमन्तर्गणैव बहुभाषिणं सभायामुपाविष्टम् । आशिक्षायै वेदशास्त्रेष्वल्पपरिचय आशिक्षा तदभिमानिन्यै प्राश्नितं शास्त्रार्थेषु संदेहेन प्रश्नकर्तारम् । उपशिक्षायै वेदशास्त्रविषयपरिचय उपशिक्षा तदभिमानिन्या अभिप्राश्नितं पृष्ठस्थोपरि पुनः प्रश्नांऽभिप्राश्नस्तद्युक्तं पूर्वप्रश्ननिराकर्तारमित्यर्थः । मर्यादायै शास्त्रार्थव्यवस्थाभिमानिन्यै प्रश्नाविवाकं परकीयप्रश्नं सम्यग्विविच्योत्तरस्य वक्तारम् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे चतुर्थप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

अथ चतुर्थे सप्तमोऽनुवाकः ।

अथ सममानुवाकमाह—

ऋत्यै स्तेनहृदयम् । वैरहत्याय पिशुनम् ।
विविच्यै क्षत्तारम् । औपद्रष्टाय संग्रहीतारम् ।
बलायानुचरम् । भूम्ने परिष्कन्दम् । प्रियाय
प्रियवादिनम् । अरिष्ट्या अश्वमादम् । मेधाय
वामःपल्पूलीम् । प्रकामाय रजयित्रीम्, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके चतुर्थाध्याये
सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

ऋत्यै चारस्य चौर्यादूर्ध्वं गमनमृतिस्तदभिमानिन्यै स्तेनहृदयं चौर्यं तात्पर्यवन्तम् । वैरहत्याय वीरहत्याभिमानिनं पिशुनं प्रभोः कर्णे परदोषसूचकम् । विविच्यै विशेषलाभाभिमानिन्यै क्षत्तारं सारथिम् । औपद्रष्टाय य उपद्रष्टा राजधनं प्रत्यवेक्षिता तदभिमानिनं संग्रहीतारं भाण्डागाराध्यक्ष करसंग्रहकारिणं वा । बलाय बलाभिमानिनंऽनुचरं सेवकम् । भूम्ने महत्त्वाभिमानिने परिष्कन्दं परिचारकम् । प्रियाय प्रियाभिमानिनं प्रियवादिनं मृदुभाषिणम् । अरिष्ट्या अहिंसाभिमानिन्या अश्वसादमश्वारोहिणम् । मेधाय यज्ञबद्धयभिमानिने वामः-

पत्पूलीं वाससः शोधयित्रीं रजकस्त्रियम् । प्रकामाय प्रकृष्टकामाभिमानीने रज-
यित्रीं वस्त्रेषु रञ्जनकारिणीम् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे चतुर्थप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

अथ चतुर्थोऽष्टमोऽनुवाकः ।

अथाष्टमानुवाकमाह—

भायै दावाहारम् । प्रभाया आग्नेन्धम् ।
नाकस्य पृष्टाय अभिषेक्तारम् । ब्रध्नस्य विष्ट-
पाय पात्रनिर्णगम् । देवल्लोकाय पेशितारम् ।
मनुष्यलोकाय प्रकरितारम् । सर्वेभ्यो लोक-
ेभ्य उपसेक्तारम् । अवत्यै वधायोपमन्थिता-
रम् । सुवर्गाय लोकाय भागदुधम् । वर्षि-
ष्टाय नाकाय परिवेष्टारम् , इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके चतुर्थाध्यायेऽ-
ष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

भायै दीप्यभिमानीन्यै दावाहारमिन्धनानामाहृतारम् । प्रभायै प्रकृष्टदीप्य-
भिमानीन्या आग्नेन्धमग्नेः प्रज्वलनकर्तारम् । नाकस्य पृष्टाय स्वर्गस्योपरिभाग-
स्वामिनेऽभिषेक्तारं राजाभिषेकस्य कर्तारम् । ब्रध्नस्य विष्टपायाऽऽदित्यस्य लोकं
पालयित्रे पात्रनिर्णगं कांस्यताम्रादिपात्राणां शोधकम् । देवल्लोकाय देवल्लोका-
भिमानीने पेशितारं प्रजान्तस्य वैरस्योत्पादयितारम् । मनुष्यलोकाय मनुष्यलो-
काभिमानीने प्रकरितारं स्निग्धानां वैरस्योत्पादनेन विष्टेषयितारम् । सर्वेभ्यो
लोकेभ्यः सर्वलोकाभिमानीभ्य उपसेक्तारं वैरस्य शमयितारम् । अवत्यै वधाय
कृच्छ्रापत्तिलक्षणवधाभिमानीन उपमन्थितारं स्वयमुपेत्य वैरस्य जनयितारम् ।
सुवर्गाय लोकाय स्वर्गलोकाभिमानीने भागदुधं प्रजाभ्यो राजभागस्य संपादकम् ।

वर्षिष्ठाय नाकायातिप्रवृद्धस्वर्गाभिमानिने परिवेष्टारं भोजनकाले परिवेषणस्य कर्तारम् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे चतुर्थप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

अथ चतुर्थे नवमोऽनुवाकः ।

अथ नवमानुवाकमाह—

अर्मेभ्यो हस्तिपम् । जवायाश्वपम् । पुष्ट्यै
गोपालम् । तेजसेऽजपालम् । वीर्याविपा-
लम् । इरायै कीनाशम् । कीलालाय सुरा-
कारम् । भद्राय गृहपम् । श्रेयसे वित्तपम् ।
अध्यक्षायानुक्षत्तारम् , इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके चतुर्थाध्याये
नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

अर्मेभ्यो गतिविशेषाभिमानिभ्यो हस्तिपं गजपालकम् । जवाय वेगाभिमा-
निनेऽश्वपमश्वपालकम् । पुष्ट्यै पुष्ट्यभिमानिन्यै गोपालं गवां पालकम् । तेजसे
तेजोभिमानिनेऽजपालमजानां पालकम् । वीर्याय वीर्याभिमानिनेऽविपालमवीनां
पालकम् । इराया अन्नाभिमानिन्यै कीनाशं कर्षकम् । कीलालाय जलाभिमा-
निने सुराकारं सुराया उत्पादयितारम् । भद्राय कल्याणाभिमानिने गृहपं गृहाणां
पालकम् । श्रेयसे श्रेयोभिमानिने वित्तपं धनस्य पालकम् । अध्यक्षाय प्रत्यक्ष-
कारणाभिमानिनेऽनुक्षत्तारं सारथेरनुचरम् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतै-
त्तिरीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे चतुर्थप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

अथ चतुर्थे दशमोऽनुवाकः ।

अथ दशमानुवाकमाह—

मन्यवेऽयस्तापम् । क्रोधाय निसरम् ।
शोकायाभिसरम् । उत्कूलविकूलाभ्यां
त्रिस्थिनम् । योगाय योक्तारम् । क्षेमाय
विमोक्तारम् । वपुषे मानस्कृतम् । शीला-
याञ्जनीकारम् । निर्ऋत्यै कोशकारीम् ।
यमायासूम्, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके चतुर्थाध्याये
दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

मन्यवे मानसकोपाभिमानिनेऽयस्तापमयसस्तापयितारं लोहकारम् । क्रोधाय
बाह्यकोपाभिमानिने निसरं वध्यानां बहिर्निःसारयितारम् । शोकाय शोकाभिमा-
निनेऽभिसरं रथस्य पुरतो गन्तारम् । उत्कूलविकूलाभ्यां काङ्क्षितादधिकलाभ
उत्कूलस्तस्मादल्पलाभो विकूलस्तदभिमानिभ्यां त्रिस्थिनं त्रिभिः पादाभ्यां दण्डेन
च तैरपि गन्तुमशक्त एकत्रैवावस्थितस्त्रिस्थिनस्तादृशम् । योगायालब्धलाभाभि-
मानिने योक्तारं रथेऽश्वानां योजयितारम् । क्षेमाय लब्धपालनाभिमानिन
विमोक्तारं रथे योजितानामश्वानां विमोचयितारम् । वपुषे शरीरा-
भिमानिने मानस्कृतं मनसैव लावण्यं विषये योजयिता मनस्कृतस्य पुत्रं मान-
स्कृतम् । शीलाय स्वभावविशेषः शीलं तदभिमानिनेऽञ्जनीकारमक्षणोरञ्जनेना-
लंकर्तारम् । निर्ऋत्यै पापदेवतायै कोशकारीं ताम्रलोहाध्मानकुशलां स्त्रियम् ।
खड्गादीनां चर्ममयकोशकारीं वा । यमाय प्राणापहारिणेऽसूँ सूतिरुत्पत्तिस्तद्र-
हितां बन्ध्यामित्यर्थः ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे चतुर्थप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

अथ चतुर्थ एकादशोऽनुवाकः ।

अथैकादशानुवाकमाह—

य॒म्यै य॒मसू॒म् । अथ॒र्वभ्योऽव॒तोका॒म् ।
 सं॒वत्स॒राय॒ पर्या॒रिणी॑म् । प॒रिव॒त्सरा॒यावि॒-
 जा॒ताम् । इ॒दाव॒त्सरा॒याप॒स्कद्व॑रीम् । इ॒द्व-
 त्स॒राया॒तीत्व॑रीम् । व॒त्सरा॒य विज॑र्ज॒राम् ।
 सं॒वत्स॒राय॒ पलि॑क॒नीम् । व॒नाय॒ वन॑प॒म् ।
 अ॒न्यतो॑ऽर॒ण्याय॒ दा॒वप॑म्, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके चतुर्था-
 ध्याय एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

य॒म्यै य॒मस्य॑ स्त्रियै य॒मसू॒ं पु॒त्रयु॒गल॑प्रसवित्रीम् । अथ॒र्वभ्योऽथ॒र्वशा॒खागत॑म-
 न्त्राभि॒मानि॑भ्योऽव॒तोकां॑ गर्भ॒स्त्रावि॑णीं स्त्रियम् । सं॒वत्स॒राय॒ प्रभ॒वादि॑ष्वब्देषु प्रथ-
 मोऽब्दः सं॒वत्स॒रस्त॑दभि॒मानि॑ने पर्या॒रिणीं॑ प्रसवकालातिक्रमेण या प्रसूते सा पर्या॒-
 रिणी॑ ताम् । प॒रिव॒त्सरा॒य द्वि॒तीयोऽब्दः॑ प॒रिव॒त्सर॑स्तदभि॒मानि॑नेऽविजा॒तां वि॒शेषे॑ण
 जा॒ता विजा॒ता द्वि॒तीय॑प्रसवयुक्ता तद्रहिताम् । इ॒दाव॒त्सरा॒य तृ॒तीयोऽब्दः॑ इ॒दाव॒-
 त्स॒रस्त॑दभि॒मानि॑नेऽपस्कद्वरीं गर्भपरिणामात्प्रागेव प्रसवप्रतिबन्धोऽपस्कत्तस्मिन्कु-
 शलाऽपस्कद्वरी ताम् । इ॒द्वत्स॒राय॒ चतु॒र्थोऽब्दः॑ इ॒द्वत्स॒रस्त॑दभि॒मानि॑नेऽती॒त्वरीं॑ प्रस-
 वकालात्ययकरणकुशला ताम् । व॒त्सरा॒य प॒ञ्चमोऽब्दो॑ वत्स॒रस्त॑दभि॒मानि॑ने विज-
 र्जरामप्रसूत्यैव जीर्णाम् । सं॒वत्स॒राय॒ सर्व॑स्य जगत्छद्मकारिणे देवाय पलि॒कनीं॑
 प्रथमे वयस्येव पलिताङ्गीम् । व॒नाय॒ वना॑भि॒मानि॑ने वनपं वनस्य पालकम् ।
 अ॒न्यतो॑ऽर॒ण्यायै॒कपार्श्व॑वर्त्यरण्याभि॒मानि॑ने दा॒वप॑मारण्याग्नेः पालकम् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
 ब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे चतुर्थप्रपाठक एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

अथ चतुर्थे द्वादशोऽनुवाकः ।

अथ द्वादशानुवाकमाह—

सरो॒भ्यां धै॒वरम् । वे॒शन्ता॒भ्यां दा॒शम् ।
उ॒प॒स्था॒वरी॒भ्यो बै॒न्दम् । न॒ड्व॒ला॒भ्यः
शौ॒ष्क॒लम् । पा॒र्या॒यि कै॒वर्तम् । अ॒वा॒-
र्या॒य मा॒र्गा॒रम् । ती॒र्थे॒भ्य आ॒न्दम् ।
विष॑मे॒भ्यां मै॒नालम् । स्व॒ने॒भ्यः पर्ण॑कम् ।
गुहा॑भ्यः कि॒रा॒तम् । सा॒नु॒भ्यां ज॒म्भ॑-
कम् । पर्व॑ते॒भ्यः किंपू॑रुषम् , इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके चतुर्थाध्याये
द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

=====

सरोभ्यः सरोभिमानिभ्यो धैवरमुभयतो जलं बद्ध्वा तटानां मत्स्यग्राहिणम् ।
वेशन्ताभ्यः पल्वलाभिमानिभ्यो दाशं बडिशेन मत्स्यग्राहिणम् । उपस्थावरीभ्य-
स्तरूणां समीपेषु प्रवाहमन्तरण स्थिता या आपस्तदभिमानिनीभ्यो बैन्दं बिन्दु-
जालं तेन जीवतीति बैन्दस्तम् । नड्वलाभ्यस्तृणसंयुक्तदेशवर्तिजलाभिमानिनीभ्यः
शौष्कलं शुष्कलं बडिशं तेन जीवतीति शौष्कलस्तम् । पार्याय परतीराभिमानिने
कैवर्तं कूले मत्स्यानां पुञ्जीकृत्य हन्तारम् । अवार्यायावरतीराभिमानिने मार्गार-
मन्तर्जलं हस्ताभ्यां मत्स्यमार्गणशीलम् । तीर्थेभ्योऽवतरस्थानाभिमानिभ्य आन्दं
तीर्थे शङ्कुबन्धनेन मत्स्यग्राहिणम् । विषमेभ्योऽतीर्थाभिमानिभ्यो मैनालं जाल-
जीविनम् । स्वनेभ्यः सशब्दजलाभिमानिभ्यः पर्णकं सविषं पर्णं जलस्योपरि
स्थापयित्वा मत्स्यग्राहिणम् । गुहाभ्यः पर्वतगुहाभिमानिनीभ्यः किरातं मृगघा-
तिनम् । सानुभ्यः पर्वतशिखराभिमानिभ्यो जम्भकं गात्राणां जृम्भयितारम् । पर्व-
तेभ्यः पर्वताभिमानिभ्यः किंपूरुषं वनवासिनं गायकम् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे चतुर्थप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

अथ चतुर्थे त्रयोदशोऽनुवाकः ।

अथ त्रयोदशानुवाकमाह—

प्रतिश्रुत्काया ऋतुलम् । घोषाय भषम् ।
अन्ताय बहुवादिनम् । अनन्ताय मूकम् ।
महसे वीणावादम् । क्रोशाय तूणवध्मम् ।
आक्रन्दाय दुंदुभ्याघातम् । अवरस्प-
राय शङ्खध्मम् । ऋभुभ्योऽजिनसंधा-
यम् । साध्येभ्यश्चर्मणम् , इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके चतुर्थाध्याये
त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

प्रतिश्रुत्कायै प्रतिध्वन्यभिमानिन्या ऋतुलं देशराजवार्ताकथनशीलम् । घोषाय ध्वन्यभिमानिने भषमसंबद्धप्रलापिनम् । अन्तायान्तवच्छब्दाभिमानिने बहुवादि-
नमधिकभाषणकुशलम् । अनन्तायापर्यवसितशब्दाभिमानिने मूकं वाग्व्यवहारर-
हितम् । महसे कूजितशब्दाभिमानिने वीणावादं वीणावादाने कुशलम् । क्रोशाय
महाशब्दाभिमानिने तूणवध्मं वेणुं वादयन्तम् । आक्रन्दाय समन्ताद्घोषणाभिमा-
निने दुंदुभ्याघातं भेर्यां वादयितारम् । अवरस्पराय हीनोत्तमशब्दाभिमानिने
शङ्खध्मं शङ्खस्य ध्मातारम् । ऋभुभ्यः कालसंधानहेतुभ्यो देवविशेषेभ्योऽजि-
नसंधायं चर्मचीरसंभ्रानजीविनम् । साध्येभ्यः कालसाद्रुण्यहेतुभ्यो देवविशेषेभ्य-
श्चर्मणं वीणादिप्रहारनिवारकचर्मनिर्मातारम् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचितं माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे चतुर्थप्रपाठके त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

अथ चतुर्थे चतुर्दशोऽनुवाकः ।

अथ चतुर्दशानुवाकमाह—

वीभत्सायै पाल्कसम् । भूत्यै जागरणम् ।

अभू॒तै॒ स्व॒प॒नम् । तु॒ला॒यै॒ वा॒णि॒जम् । व॒र्णा॒यि
हि॒र॒ण्य॒का॒रम् । वि॒श्वे॒भ्यो॒ दे॒वे॒भ्यः॒ सि॒ध्म॒लम् ।
प॒श्वा॒दो॒षाय॑ ग॒ला॒वम् । ऋ॒त्यै॒ ज॒न॒वा॒दि॒नम् ।
व्यृ॒द्ध्या॒ अप॒ग॒ल्भ॒म् । स॒ंश॒राय॑ प्र॒च्छि॒दम् , इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके चतुर्था-
ध्याये चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

=====

बी॒भत्सा॑यै बी॒भत्सा॑ दु॒ष्टव॑स्तुपु॒ ह्य॒त्वं बु॒द्धि॒स्तद॑भि॒मानि॒न्यै पौ॒ल्क॒स॒म॒ति॒नि॒कृ॒ष्ट-
जा॒ति॒यु॒क्तम् । भू॒तै॒ भू॒ति॒रै॒श्व॒र्या॑भि॒मानि॒नी तस्यै॑ जा॒गर॒णं प्र॒बो॒ध॒शी॒लं सर्व॑दा साव॒-
धा॒न॒मि॒त्यर्थः॑ । अ॒भू॒तै॒ दारि॑द्र्याभि॒मानि॒न्यै स्व॒प॒नं नि॒द्रा॒लुं सर्व॑दा प्र॒मा॒द॒भू॒यि॒ष्ठमि॒-
त्यर्थः॑ । तु॒ला॒यै सु॒व॒र्णा॒दि॒प॒रि॒माण॑नि॒श्च॒य॒हेतु॑स्तु॒ला तद॑भि॒मानि॒न्यै वा॒णि॒जं ऋ॒त्य॒का॒-
रि॒णम् । व॒र्णा॒यि हि॒र॒ण्य॒म॒णि॒मु॒क्ता॒दि॒ग॒त॒भा॒स्व॒र॒त्वा॒भा॒स्व॒र॒त्वा॒भि॒मानि॒ने हि॒र॒ण्य॒का॒रं
क॒ट॒क॒मु॒कु॒टा॒दि॒नि॒ष्पा॒द॒कम् । वि॒श्वे॒भ्यो॒ दे॒वे॒भ्यो॒ वि॒श्वे॒ दे॒वाः प्र॑सि॒द्धा॒स्ते॒भ्यः॒ सि॒ध्म॒लं
कु॒ष्ठ॒रोगि॑णम् । प॒श्वा॒दो॒षाय॑ कु॒ष्ठ॒व्या॒ति॒रि॒क्त॒रोगा॑भि॒मानि॒ने ग॒ला॒वं नित्य॑कृ॒श॒व॒पु॒ष्पम् ।
ऋ॒त्यै ग॒त्य॒भि॒मानि॒न्यै ज॒न॒वा॒दि॒नं ज॒ना॒नां प॒रि॒वा॒द॒न॒शी॒लम् । व्यृ॒द्ध्यै स॒मृ॒द्ध्य॒भा॒-
वा॒भि॒मानि॒न्या अप॒ग॒ल्भं॑ धा॒ष्ट॒र्च॒र॒हि॒तम् । सं॒श॒राय॑ सं॒शी॒र्ण॒त्वा॒भि॒मानि॒ने प्र॒च्छि॒दं
प्र॒कर्षे॑ण च्छे॒त्ता॒रम् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे चतुर्थप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

अथ चतुर्थे पञ्चदशोऽनुवाकः ।

अथ पञ्चदशानुवाकमाह—

ह॒सा॒य पु॒ंश्व॒लू॒मा॒ल॒भ॒ते । वी॒णा॒वा॒दं ग॒ण॒कं
गी॒ता॒य । या॒द॒से॒ शा॒बु॒ल्याम् । न॒र्मा॒य भ॒द्र॒व॒-
त्ती॒म् । तू॒ष्ण॒व॒ध्मं ग्रा॒म॒ण्यं पा॒णि॒सं॒घा॒तं नृ॒त्ता॒य ।

मांदायानुक्रोशकम् । आनन्दाय तलवम्, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके चतुर्थाध्याये
पञ्चदशोऽनुवाकः ॥ १५ ॥

हसायापहासाभिमानिने पुंश्चलं स्वेच्छाचारिणिम् । आलभत इति शब्दस्य
सर्वत्रानुवृत्तिविवक्षां दर्शयितुं पुनः पुनरुपन्यासः । वीणावाद् गणकं वीणां वाद-
यितुं कुशलो वीणावादः, श्रुतिजातिस्वरमण्डलादिगणनकुशलो गणकः, तावुभौ
गीताभिमानिने द्रष्टव्यौ । यादसे जलचारिप्राण्यभिमानिने आबुल्यां शबलवर्ण-
शरीराम् । नर्माय प्रियवचनाभिमानिने भद्रवतीं भद्रलक्षणयुक्तशरीरोपेताम् । तूण-
वध्मं मुखवादिनं वेणुवादिनं वा, ग्रामण्यं ग्रामस्य नेतारम्, पाणिसंघातं पाणिद्व-
यसंयोगनिर्वर्तिततालकृत्यम्, एतांस्त्रीन्पुरुषान्नृत्ताय नृत्ताभिमानिने कुर्यात् । मोदाय
हर्षाभिमानिनेऽनुक्रोशकं नृत्तसभायां जनानामाह्वारं नृत्यसमाप्तिद्योतकध्वनि-
कर्तारं वा । आनन्दाय मानसतुष्ट्याभिमानिने । हर्षस्तु बाधलिङ्गगम्यः परि-
तोष आनन्दस्त्वनुभवैकगम्य इति विशेषः । तलवं काहलवादिनं मुखवाद्यका-
रिणं वा ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे चतुर्थप्रपाठके पञ्चदशोऽनुवाकः ॥ १५ ॥

अथ चतुर्थे षोडशोऽनुवाकः ।

अथ षोडशानुवाकमाह—

अक्षराजाय कितवम् । कृताय सभाविनम् ।
त्रेताय आदिनवदर्शम् । द्वापराय बहिःम-
दम् । कलंय सभास्थाणुम् । दुष्कृताय चर-
काचार्यम् । अध्वने ब्रह्मचारिणम् । पिशा-
चभ्यः सैलगम् । पिपामायै गोव्यच्छम् ।
निर्ऋत्यै गोघातम् । क्षुधे गोविकृतम् ।

क्षुत्तृष्णाभ्यां तम् । यो गां विक्रन्तन्तं मांसं
भिक्षमाण उपनिष्ठते, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके चतुर्थाध्याये
षोडशोऽनुवाकः ॥ १६ ॥

अक्षा द्यूतसाधनविशेषास्तेषां राजा तदभिमानी देवविशेषस्तस्मै कितवं द्यूत-
कुशलम् । कृताय कृतयुगाभिमानीने सभाविनं द्यूतसभाया अधिष्ठातारम् । त्रेतायै
त्रतायुगाभिमानीने आदिनवदर्शं मर्यादायां देवनस्य द्रष्टारं परीक्षकम् । द्वापराय
द्वापरयुगाभिमानीने बहिःसदं बहिःसदनशीलं स्वयमदीव्यन्तम् । कलये कलियु-
गाभिमानीने सभास्थानुमदेवनकालेऽपि सभां यो न मुञ्चति सोऽयं स्तम्भसमान-
त्वात्सभास्थानुस्तम् । दुष्कृताय दुर्वट्कार्यकरणाभिमानीने चरकाचार्यं वंशाग्रव-
र्तनस्य शिक्षयितारम् । अध्वने मार्गाभिमानीने ब्रह्मचारिणमुपनतिम् । पिशा-
चेभ्यो भूतावान्तरविशेषेभ्यः शैलं पथिकानां वस्त्रादिकमपहृत्य यः शैलं पर्वतं
गच्छति तादृशम् । पिपासायै पानेच्छाभिमानीन्यै गोव्यच्छं गवां विवासयिता-
रम् । निर्ऋत्यै पापदेवतायै गोघातं विषकण्टकादिभिर्गवां मारयितारम् । क्षुधे
क्षुदभिमानीन्यै गोविकर्तं गवां विनासितारम् । क्षुत्तृष्णाभ्यां मिलिताभ्यां बुभुक्षा-
षिपासाभिमानीनीभ्यां यो नीचजातिर्दरिद्रः पुमान्क्षुत्पीडितः सन्, गां विशसति
तं पुरुषं प्रति तदीयं मांसं भिक्षितुमागत्य सेवते तं नीचं पूर्वाक्तद्वयाय कुर्यात् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतै-
त्तिरीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे चतुर्थप्रपाठके षोडशोऽनुवाकः ॥ १६ ॥

अथ चतुर्थे सप्तदशोऽनुवाकः ।

अर्थ सप्तदशानुवाकमाह—

भूभ्यै पीठमर्पिणमालभते । अग्नयेऽऽसलम् ।
वायवे चाण्डालम् । अन्तरिक्षाय वःशान-
तिनम् । दिवे खलतिम् । सूर्याय हर्यक्षम् ।
चन्द्रमसे मिर्मिरम् । नक्षत्रेभ्यः किलासम् ।

अहं शुक्लं पिङ्गलम् । रात्रियै कृष्णं पिङ्ग-
गाक्षम्, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके चतुर्थाध्याये
सप्तदशोऽनुवाकः ॥ १७ ॥

भूम्यै भूमिदेवतायै पीठसर्पिणं यो भग्नचरणो दारुमयपीष्ठावलम्बी भूम्यां
सर्पति तादृशम् । अग्नयेऽग्निदेवताया अंसलं बलवन्तम् । वायवे चाण्डालं चण्डा-
लजातीयम् । अन्तरिक्षदेवतायै वंशनर्तिनं वंशाग्रनृत्तजीविनम् । दिवे द्युलोकदे-
वतायै खलतिं केशहीनशिरस्कम् । सूर्यदेवतायै हरितवर्णाक्षियुक्तम् । चन्द्रदेव-
तायै मिर्मिरं निमिषदृष्टिम् । नक्षत्रदेवताभ्यः श्वेतबिन्दुसमाभ्यः किलासं कुष्ठबि-
न्दुयुक्तम् । अहर्देवतायै शुक्लं पिङ्गलं शुक्लवर्णदेहं पिङ्गलाक्षम् । रात्रिदेवतायै
कृष्णं पिङ्गाक्षं कृष्णवर्णदेहं पिङ्गवर्णाक्षियुक्तम् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीय-
ब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे चतुर्थप्रपाठके सप्तदशोऽनुवाकः ॥ १७ ॥

अथ चतुर्थेऽष्टादशोऽनुवाकः ।

अथाष्टादशानुवाकमाह—

वाचे पुरुषमालभते । प्राणमपानं व्यानमु-
दानं समानं तान्वायवे । सूर्याय चक्षुरा-
लभते । मनश्चन्द्रमसे । दिग्भ्यः श्रोत्रम् ।
प्रजापतये पुरुषम्, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके चतुर्थाध्यायेऽ-
ष्टादशोऽनुवाकः ॥ १८ ॥

वाग्देवतायै पुरुषं पूरकं स्थूलशरीरमित्यर्थः । तच्छरीरवर्तिनः प्राणाद्याः
पञ्च वायुवृत्तिविशेषा ये सन्ति तान्सर्वान्वायुदेवतायै कुर्यात् । प्राणो
मुखनासिकावर्ती । अपानोऽधोद्वारवर्ती । व्यानः सर्वदेहव्यापी ।

उदान उत्क्रान्तिहेतुः । समानः सर्वशरीरसाम्येनान्नरसप्रेरणहेतुः । यद्यपि प्राणा-
दयस्तस्मात्पुरुषशरीरात्पृथक्कर्तुमशक्यास्तथाऽपि तत्रैवावस्थितान्वायवे समर्पयेत् ।
एवं चक्षुर्मनःश्रोत्राण्यपि तत्र स्थितान्येव सूर्यचन्द्रमोदिग्भ्यः समर्पयेत् । प्रजापतये
तु तच्छरीरस्थं पुरुषं जीवात्मानं समर्पयेत् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यब्राह्मणभाष्ये चतुर्थप्रपाठकेऽष्टादशोऽनुवाकः ॥ १८ ॥

अथैकोनविंशोऽनुवाकः ।

अथैकोनविंशानुवाकमाह—

अथैतानरूपेभ्य आलभते । अतिह्रस्वमतिदी-
र्घम् । अतिकृशमत्यसलम् । अतिशुक्लमति-
कृष्णम् । अतिश्लक्ष्णमतिलोमशम् । अतिकि-
रिटमतिदन्तुरम् । अतिमिर्मिरमतिमिमिषम् ।
आशायै जामिम् । प्रतीक्षायै कुमारीम्, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके चतुर्थाध्याय
एकोनविंशोऽनुवाकः ॥ १९ ॥

पूर्वोक्तेभ्यः पुरुषेभ्यस्तत्तद्देवताभ्यश्चात्यन्तवैलक्षण्यद्योतनायाथशब्दः । एतान्व-
क्ष्यमाणानतिह्रस्वादीन्पुरुषानरूपेभ्यः समीचीनरूपरहितेभ्यः कुत्सितरूपाभिमा-
निभ्य आलभेत । अतिह्रस्वादयः प्रसिद्धाः । अतिकिरिटोऽत्यल्पदन्तः । अति-
दन्तुरोऽत्युन्नतदन्तः । अतिमिर्मिरोऽत्यर्थं निमिषदृष्टिः । अतिमिमिषः सदाविस्फा-
रिताक्षस्तब्धदृष्टिर्वा । एतान्सर्वानरूपेभ्य आलभत इति पूर्वत्रान्वयः । आशाया
अलभ्यवस्तुविषयतृष्णाभिमानिन्यै जामिं निवृत्तरजस्कां भोगायोग्यां स्त्रियम् ।
प्रतीक्षायै लब्धव्यस्य वस्तुनो लाभप्रतीक्षणाभिमानिन्यै कुमारीमनूढां कन्यामाल-
भते । ब्राह्मणादयः कुमार्यन्ताः प्रोक्ता मनुष्यविशेषरूपाः पशवोऽस्मिन्पुरुषमेधे
पञ्चाहे सोमयागविशेषे मध्यमेऽहनि सवनीयपशुभिः समुच्चित्याऽऽलब्धव्याः ।
तथा च सूत्रं पूर्वमेवोदाहृतम् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे चतुर्थप्रपाठके एकोनविंशोऽनुवाकः ॥ १९ ॥

ब्रह्मणे गीताय श्रमाय संधये नदीभ्य उत्सादेभ्य ऋतुयै भाया अर्मेभ्यो
मन्यवे यम्यै दश दश सरोभ्यो द्वादश प्रतिश्रुत्कायै बीभत्सायै दश दश हसाय
सप्ताक्षराजाय त्रयोदश भूम्यै दश वाचे षडथ नवैकान्विशतिः ।

ब्रह्मणे यम्यै नवदश ।

हरि ॐ ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके
चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् ।

पुमर्थोऽश्वतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ १ ॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरश्रीवीरबुक्कभूपालसाम्राज्यधुरंधरसा-
यणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयब्राह्मणे तृतीयकाण्डे चतुर्थः प्रपाठकः समाप्तः ॥ ४ ॥

अथ कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे
तृतीयकाण्डे पञ्चमप्रपाठकस्याऽऽरम्भः ।

तत्र प्रथमेऽनुवाकः ।

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।

निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥

चतुर्थं नरमेधस्य पशवो विहिता अथ ।

इष्टिहोत्रस्य मन्त्रोक्तिः पञ्चमेऽस्मिन्प्रपाठके ॥ २ ॥

संहितायामेव मन्त्राः प्रसङ्गाद्व्याकृताः पुरा ।

देवा वै नर्चिनेत्याद्या मनु रित्यादिकाश्च ये ॥ ३ ॥

अनुवाकास्तत्र तेषां मन्त्राणां ब्राह्मणं श्रुतम् ।

तद्ब्राह्मणं विना मन्त्रैर्व्याख्यातुं नैव शक्यते ॥ ४ ॥

अतो मन्त्रा उदाहृत्य व्याकृता ब्राह्मणैः सह ।

तत्राक्षरार्था विज्ञेयोऽनुवाकार्थस्तु वर्ण्यते ॥

त्रयोदशानुवाकाः स्युः पञ्चमेऽस्मिन्प्रपाठके ॥ ५ ॥

होतुर्जपः सामिबेन्यो निविदादापनमृचोः ।

प्रयाजा आज्यभागौ च मुख्या याज्यानुवाक्यगाः ॥ ६ ॥

इडाह्वानमनूयाज्याः सूक्तवाकः शंभुवाकः ।

पत्नीसंयाजकाश्चैडाह्वानं पाठक ईरितः ॥ ७ ॥

हरि ॐ ।

स॒त्यं प्र॒पद्ये । ऋ॒तं प्र॒पद्ये । अ॒मृतं प्र॒पद्ये । प्र॒जाप॑तः
प्रि॒यां त॒नुव॒मना॑तीं प्र॒पद्ये । इ॒दम॒हं प॑ञ्चद॒शेन॒ वज्रे॑ण ।
द्वि॒षन्तं॒ भ्रातृ॑व्यमव॒क्रामा॑मि योऽस्मान्द्वेष्टि॑ । यं च॒ वयं॒
द्वि॒ष्मः । भ॒र्भुवः॒ सुवः॒ । हि॒म् (१) ।

स॒त्यं द॒र्श ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके पञ्चमाध्याये
प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

अथ पञ्चमे द्वितीयोऽनुवाकः ।

प्र॒ वा॒ वाजा॑ अ॒भिग्र॑वः । ह॒विष्म॑न्ता घृ॒ताच्या॑ । दे॒वा-
जि॒गाति॑ सु॒म्नयुः॒ । अ॒ग्न आ॑याहि वी॒तये॑ । गृ॒णानो॑ ह॒व्य-
दा॑तये । नि॒होता॑ स॒त्सि ब॒र्हिषि॑ । तं त्वा॑ सा॒मिद्धि॑रङ्गि॒रः ।
घृ॒तेन॑ वर्धयामसि । बृ॒हच्छो॑चाय विष्ट्य । स नः॑ पृ॒थुः
श्र॒वाग्य॑म् (१) । अ॒च्छा दे॒व वि॒वास॑सि । बृ॒हद॑ग्ने सु॒वी-
र्य॑म् । ई॒डेऽन्यो॑ नम॒स्यस्ति॒रः । तमा॑सि द॒र्शतः॑ । स॒म-
ग्निरि॑ध्यते वृषा॑ । वृषो॑ अ॒ग्निः सा॒मिध्य॑त । अ॒श्वो न॑ दे॒व-
बा॑हनः । त॒ ह॒विष्म॑न्त ई॒डते॑ । वृष॑णं त्वा व॒यं वृष॑न् ।
वृषा॑णः सा॒मिधी॑माहि (२) ।

एतस्मिन्पपाठके ये मन्त्रा आप्नातास्तेषां मध्ये को मन्त्रः कुत्रोदाहत्य

अग्ने दीद्यतं बृहत् । अग्निं दूतं वृणीमहे । होतारं
विश्ववेदसम् । अस्य यज्ञस्य सुकृतम् । समिध्यमानो
अध्वरे । अग्निः पावक ईड्यः । शोचिष्केशस्तमी-
महे । समिद्धो अग्न आहुत । देवान्यक्षि स्वध्वर । त्वः
हि हव्यवाडसि । आजुहोत दुवस्यत । अग्निं प्रयत्यध्वरे ।
वृणीध्वः हव्यवाहनम् । त्वं वरुण उत मित्रो अग्ने । त्वां
वर्धन्ति मतिभिर्वसिष्ठाः । त्वेवसु सुषणनानि सन्तु । यूयं पात
स्वतिभिः सदा नः (३) ।

श्रवाय्यमिधीमहसि सप्त च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके पञ्चमाध्यायं
द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

=====

अथ पञ्चमे तृतीयोऽनुवाकः ।

=====

अग्ने महाः असि ब्राह्मणभारत । असावसौ । देवेद्धो
मन्विद्धः । ऋषिष्ठुतो विप्रानुमदितः । कविशस्तो ब्रह्म-
सःशितो घृताहवनः । प्रणीर्यज्ञानाम् । रथीरध्वराणाम् ।
अतूर्तो हाता । तूर्णिहव्यवाट् । आस्पात्रं जुहूर्देवानाम् (१) ।
चमसो देवपानः । अराः इवाग्ने नेमिर्देवाःस्त्वं परिभूरसि ।

व्याख्यात इति तत्सर्वं विविच्यते । योऽयं— “ सत्यं प्रपद्ये ” इत्यनुवाकः
सोऽयं “ देवा वै नर्विना ” इत्यत्रोदाहत्य व्याख्यातः । “ प्र वो वाजाः ”

आ॒व॒ह दे॒वान्य॒ज॒मा॒नाय । अ॒ग्नि॒म॒ग्न आ॒व॒ह । सो॒म॒मा॒व॒ह ।
अ॒ग्नि॒मा॒व॒ह । प्र॒जाप॑ति॒मा॒व॒ह । अ॒ग्नि॒षो॒मा॒वा॒व॒ह । इ॒न्द्रा॒ग्नी
आ॒व॒ह । इ॒न्द्र॒मा॒व॒ह । म॒हेन्द्र॒मा॒व॒ह । दे॒वाऽआ॒ज्य॒पाऽ^{BA}
आ॒व॒ह । अ॒ग्निः हो॒त्राया॑ऽऽव॒ह । स्वं म॑हि॒मान॒मा॒व॒ह ।
आ चा॒ग्ने दे॒वान्व॑ह । सु॒य॒जा च य॒ज जा॒तवे॑दः (२) ।

दे॒वाना॒मिन्द्र॒मा॒व॒ह षट् च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके पञ्चमाध्याये
तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

अथ पञ्चमे चतुर्थोऽनुवाकः ।

अ॒ग्निर्हो॑ता वे॒त्त्व॒ग्निः । हो॒त्रं वे॑त्तु प्रा॒वि॒त्रम् । स्मो
व॒यम् । सा॒धु ते य॒ज॒मा॒न दे॒वता॑ । घृ॒तव॑तीम॒ध्व॒र्यो सु॒च॒-
मा॒स्य॑स्व । दे॒वायु॑वं वि॒श्ववा॑राम् । ई॒डा॒म॒है दे॒वाऽई॒डेऽ-
न्या॑न् । न॒म॒स्याम॑ न॒म॒स्यान् । य॒जा॒म य॒ज्ञिया॑न् (१) ।

अ॒ग्निर्हो॑ता नव ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके पञ्चमाध्याये
चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

अथ पञ्चमे पञ्चमोऽनुवाकः ।

स॒मि॒धो अ॒ग्न आ॒ज्य॑स्य वि॒यन्तु॑ । त॒नून॑पा॒द॒ग्न आ॒ज्य॑स्य
इति येयभृक्साऽपि तत्रैवोदाहृत्य व्याख्याता । ' सत्यं प्रपद्यते ' इत्यनुवाके

वेतु । इ॒डो अ॒ग्न आज्य॑स्य वियन्तु । ब॒र्हि॒र॒ग्न आज्य॑स्य
वेतु । स्वाहा॒ऽग्निम् । स्वाहा॒ सोम॑म् । स्वाहा॒ऽग्निम् ।
स्वाहा॑ प्रजाप॒तिम् । स्वाहा॒ग्नीषो॑मौ । स्वाहे॒न्द्रा॒ग्नी । स्वाहे॒न्द्रम् ।
स्वाहा॑ महे॒न्द्रम् । स्वाहा॑ दे॒वाः आज्य॑पान ।
स्वाहा॒ऽग्निः हो॒त्राज्जु॑षाणाः । अ॒ग्न आज्य॑स्य वियन्तु
(१) ।

इ॒न्द्रा॒ग्नी पञ्च॑ च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके पञ्चमाध्याये
पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

=====

अथ पञ्चमे पष्ठोऽनुवाकः ।

—————

अ॒ग्निर्वृ॒त्राणि॑ ज॒हुघ्न॑तु । द्र॒वि॒ण॒स्युर्वि॒प॒न्यया॑ । स॒मि॒द्धः
शु॒क्र आ॑हुतः । जु॒षा॒णो अ॒ग्नि॒राज्य॑स्य वेतु । त्वं॑ सोमा॒सि
सत्पा॑तिः । त्वं॑ राजा॒न्त वृ॒त्रहा॑ । त्वं॑ भ॒द्रो अ॒सि॒क्रतुः॑ ।
जु॒षा॒णः सोम॑ आज्य॑स्य ह॒विषो॑ वेतु । अ॒ग्निः प्र॒त्नेन॑ जन्म॒ना ।
शु॒म्भान॑स्तनु॒वः स्वा॑म । क॒विर्वि॒प्रेण॑ वावृ॒धे । जु॒षा॒णो अ॒ग्नि॒राज्य॑स्य वेतु । सोम॑गीर्भि॒ष्टवा॑ व॒यम् । वर्ध॑द्या॒मां व॒चो॒विदः॑ ।

“ प्र वो वाजाः ” इत्यृगपि । तद्वद्वयं “ देवा वै नर्विनः ” इत्यत्रोदाहृत्य
व्याख्यातम् । “ अग्न आयाहि ” इत्यादय एकादशर्चस्तु “ अयज्ञो वा एषः ”
इत्यत्र व्याख्याताः । “ अग्ने महानग्निर्होता ” इत्यनुवाकद्वयं— “ अग्ने महाः
असि ” इत्यत्र व्याख्यातम् । “ समिधो अग्न आज्यस्य ” इत्यनुवाकः
समिधो यजति ” इत्यत्र व्याख्यातः । “ अग्निर्वृत्राणि ” इत्यनुवाकः

सुमृडीको न आविश । जुषाणः मांम आज्यस्य हविषां
वेतु (१) ।

स्वा३ षट् च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणं तृतीयाष्टके पञ्चमाध्याये
षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

अथ पञ्चमे सूक्तोऽनुवाकः ।

अग्निमूर्धा दिवः ककुत् । पतिः पृथिव्या अयम् ।
अपा३ रेता३सि जिन्वति । भुवो यज्ञस्य रजमश्च नेता ।
यत्रानियुद्भिः सचसं शिवाभिः । दिवि मूर्धानं दधिषं
मुवर्षाम् । जिह्वामग्ने चक्षुषे हव्यवाहम् । प्रजापते न
त्वदंतान्यन्यः । विश्वा जातानि परि ता बभूव । यत्का-
मास्ते जुहुमस्तन्नां अस्तु (१) । वय३ स्याम पतयो
रयीणाम् । स वेद पुत्रः पितर३ म मातरम् । म मुनुर्भू-
वत्स भुवत्पुनर्मघः । स द्यामौर्णोदन्तरिक्ष३ म भुवः ।
स विश्वा भुवो अभवत्स आभवत् । अग्नीषोमा भवे-
दसा । स हूती वनतं गिरः । सं देवत्रा बभूवयुः । युवमे-
तानि दिवि रांचनानि । अग्निश्च मांसकृतू अधत्तम्
(२) । युव३ सिन्धू३रमिशस्तेरवद्यात् । अग्नीषोमाव-

“ चक्षुषी वा एते ” इत्यस्योपक्रमं व्याख्यातः । “ अग्निमूर्धा ” “ भुवः ”
इति मन्त्रद्वयं—“ मूर्धन्वती पुरोनुवाक्या भवति ” “ नियुत्वत्या यजति ” इत्यत्र

मुञ्चतं गृभीतान् । इन्द्राग्नी रोचना दिवः । परिवाजेषु
 भूषथः । तद्वाञ्चेति प्रवीर्यम् । श्रथद्वृत्रमुत संनोति
 वाजम् । इन्द्रायो अग्नी सहुरी सपर्यात् । इरज्यन्तावस-
 व्यस्य भूरैः । सहस्तमा सहसा वाजयन्ता । एन्द्रसान-
 सि० रयिम् (३) । सजित्वाम० सदासहम् । वर्षिष्ठ-
 मुतये भर । प्रससाहिषे पुरुहूत शत्रून् । ज्येष्ठस्ते शुष्म
 इह रातिरस्तु । इन्द्राऽऽभर दक्षिणेनावसूनि । पतिः
 सिन्धूनामसि रेवतीनाम् । महा० इन्द्रो य ओजसा ।
 पर्जन्यो वृष्टिमा० इव । स्तामैर्वत्सस्य वावृधे । महा०
 इन्द्रो नृबदाचर्षणिप्राः (४) । उत द्विवर्हा अमि
 नः सहोभिः । अस्मद्रियग्वावृधे वीर्याय । उरुः पृथुः
 सुकृतः कर्तृभिर्भूत् । पिप्रीहि देवा० उशतो यविष्ठ ।
 विद्वा० ऋतू० ऋतुपते यजेह । ये दैव्या ऋत्विजस्ते-
 भिरग्ने । त्व० होतृणामस्या यजिष्ठः । अग्नि० स्विष्ट-
 कृतम् । अयाङ्ग्निरग्नेः प्रिया धामानि । अयाद्-
 सोमस्य प्रिया धामानि (५) । अयाङ्गनेः प्रिया
 धामानि । अयाद्प्रजापतेः प्रिया धामानि । अयाङ्-
 ग्नीषोमयोः प्रिया धामानि । अयाङ्निन्द्राग्नियोंः प्रिया
 धामानि । अयाङ्निन्द्रस्य प्रिया धामानि ।

व्याख्यातम् । “ प्रजापते न त्वदेतानि ” इत्यारभ्य कृत्स्नोऽप्यनुवाकशेषः

अया॑ण्महेन्द्रस्य॑ प्रिया॑ धामा॑नि । अया॑इ॒दे॒वाना॑माज्य-
पाना॑ं प्रिया॑ धामा॑नि । यक्ष॑दग्नेर्होतुः॑ प्रिया॑ धामा॑नि ।
यक्ष॑त्स्वं म॒हि॒मान॑म् । आ॒र्य॒ज॒ता मे॒ ज्या इ॒षः । कृ॒णोतु
सो अ॒ध्व॒रा जा॒तवे॑दाः । जु॒ष॒ता ह॒विः । अग्ने॒ यद॒द्य
वि॒शो अ॒ध्व॒रस्य॑ होतः । पा॒व॒क शो॒चे वे॒ष्ट॒व हि॒ यज्वा॑ ।
ऋ॒ता य॑जासि म॒हि॒ना वि॒यद्भूः । ह॒व्या वह॑ यवि॒ष्ठया
ते अ॒द्य (६) ।

अ॒स्त्व॒ध॒त्त र॒यिं च॑र्ष॒णि॒प्राः सोम॑स्य प्रिया॑ धामा॑नी॒षः षट् च॑ ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके पञ्चमाध्याये
सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

अथ पञ्चमेऽष्टमोऽनुवाकः ।

उप॑हूतः रथं॒तरः॑ सह॒ पृथि॒व्या । उप॑ मा रथं॒तरः॑
सह॒ पृथि॒व्या ह्व॑यताम् । उप॑हूतं वाम॑दे॒व्यः स॒हान्तरि॑क्षेण ।
उप॑ मा वाम॑दे॒व्यः स॒हान्तरि॑क्षेण ह्वयताम् । उप॑हूतं बृ॒ह-
त्सह॒ दि॒वा । उप॑ मा बृ॒हत्सह॒ दि॒वा ह्व॑यताम् । उप॑हूताः
स॒प्त हो॒त्राः । उप॑ मा स॒प्तहो॒त्रा ह्व॑यन्ताम् । उप॑हूता धे॒नुः
स॒हर्ष॑भा । उप॑ मा धे॒नुः स॒हर्ष॑भा ह्वयताम् (१) । उप॑-
हूतो भ॒क्षः सखा॑ । उप॑ मा भ॒क्षः सखा॑ ह्वयताम् । उप॑-
हूताः ३ हो । इ॒डोप॑हूता । उप॑हूते॒डा । उपो॑ अ॒स्माः

“ चक्षुषी वा एते ” इत्यस्यावसाने व्याख्यातः । “ उपहूतं रथंतरम् ”

इडां ह्वयताम् । इडांपहूता । उपहूतडां । मानवी घृतपदी
 मैत्रावरुणी । ब्रह्मदेवकृतमुपहूतम् (२) । दैव्या अध्वर्यव
 उपहूताः । उपहूता मनुष्याः । य इमं यज्ञमवान् । ये यज्ञ-
 पतिं वर्धन् । उपहूते द्यावापृथिवी । पूर्वजे क्रतावरी ।
 देवी देवपुत्रे । उपहूतोऽयं यजमानः । उत्तरस्यां देवयज्या-
 यामुपहूतः । भूयसि हविष्करण उपहूतः । दिव्यं धामनुप-
 हूतः । इदं मे देवा हविर्जुषन्तामिति तस्मिन्नुपहूतः । विश्व-
 मस्य प्रियमुपहूतम् । विश्वस्य प्रियस्योपहूतस्योपहूतः (३) ।

सहर्षभा ह्वयतामुपहूतः हविष्करण उपहूतश्चत्वारि च ।

इति कृष्णयजुर्वेदायतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टकं पञ्चामाध्यायं-
 ष्ठमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

अथ पञ्चमे नवमोऽनुवाकः ।

देवं बर्हिः । वसुवने वसुधेयस्य वेतु । देवा नराश-
 ञ्मः । वसुवने वसुधेयस्य वेतु । देवा अग्निः स्विष्ट-
 कृत् । सुद्रविणा मन्द्रः कविः । मत्यमन्त्राऽऽयजी होता ।
 होतुर्होतुर्गायत्रीयान् । अग्नेऽयान्देवानयाद् । याः
 अपिप्रेः । ये ते हात्रे अमत्मत । ताः ससनुषीः

इत्यनुवाको “ मनुः पृथिव्याः ” इत्यत्र व्याख्यातः । “ देवं बर्हिः ” “ इदं

होत्रां देवंगमाम् । दिवि देवेषु यज्ञमेरयेमम् । स्विष्टकृ-
च्छाग्ने होताऽभूः । वसुवने वसुधेयस्य नमोवाके वीहि
(१) ।

अपिप्रेः पञ्च च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके पञ्चमाध्याये
नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

=====

अथ पञ्चमे दशमोऽनुवाकः ।

—————

इदं द्यावापृथिवी भद्रमभूत् । आधर्मं सूक्तवाकम् । उत
नमोवाकम् । क्रध्यास्मं सूक्तोच्यमग्ने । त्वं सूक्तवा-
वागमि । उपश्रितो दिवः पृथिव्योः । ओमन्वती तेऽस्मि-
न्यज्ञे यजमान द्यावापृथिवी स्ताम् । शङ्गये जीरदान् । अत्र
सूनु अप्रवेदे । उरुगव्यूती अभयं कृतौ (१) । वृष्टिद्यावा-
रीत्यापा । शंभुवौ मयोभुवौ । ऊर्जस्पती च पर्यस्वती च ।
सूपचरणा च स्वधिचरणा च । तयोराविदि । अग्निरिदं
हविरंजुषत । अवीवृधत महोज्यायोऽकृत । सोमं इदं
हविरंजुषत । अवीवृधत महोज्यायोऽकृत । अग्निरिदं हवि-
रंजुषत (२) । अवीवृधत महोज्यायोऽकृत । प्रजापति-
रिदं हविरंजुषत । अवीवृधत महोज्यायोऽकृत । अग्नी-

द्यावापृथिवी ” इत्यनुवाकद्वयं—“ अग्नीध्र आदधाति ” इत्यनुवाकमध्ये

षोमांविदः हविरंजुषेताम् । अवीवृधेतां महोज्यायोऽक्राताम् ।
 इन्द्राग्नी इदः हविरंजुषेताम् । अवावृधेतां महोज्यायोऽ-
 क्राताम् । इन्द्र इदः हविरंजुषत । अवीवृधत महोज्यायोऽ-
 कृत । महेन्द्र इदः हविरंजुषत (३) । अवीवृधत महो-
 ज्यायोऽकृत । देवा आज्यपा आज्यमजुषन्त । अवीवृधन्त
 महोज्यायोऽकृत । अग्निहोत्रेणदः हविरंजुषत । अवी-
 वृधत महोज्यायोऽकृत । अस्यामृधद्धोत्रायां देवंगमायाम् ।
 आशांस्तेऽयं यजमानोऽसौ । आयुराशांस्ते । सुप्रजास्त्व-
 माशांस्ते । सजातवनस्यामाशांस्ते (४) । उत्तरां देव-
 यज्यामाशांस्ते । भूयो हविष्करणमाशांस्ते । दिव्यं
 धामाऽऽशांस्ते । विश्वं प्रियमाशांस्ते । यदनेन हविषाऽऽ-
 शांस्ते । तदंश्यात्तदृध्यात् । तदस्मै देवा रासन्ताम् । तद-
 ग्निर्देवो देवेभ्यो वनते । वयमग्नेमनिषाः । इष्टं च वीतं
 च । उभे च नो द्यावापृथिवी अहंसः स्पाताम् । इह
 गतिर्वामस्येदं च । नमो देवेभ्यः (५) ।

अभयंकृतावकृताग्निरिदः हविरंजुषत महेन्द्र इदः हविरंजुषत सजा-
 तवनस्यामाशांस्ते वीतं च वीणिं च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके पञ्चमाध्याये
 दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

“ एतदुर्वै नामासुर आसीत् ” इत्येतस्माद्व्याख्यानात्पूर्वत्र व्याख्यातम् ।

अथैकादशोऽनुवाकः ।

तच्छं योरावृणीमहे । गातुं यज्ञाय । गातुं यज्ञ-
पतये । दैवीं स्वस्तिरस्तु नः । स्वस्तिर्मानुषेभ्यः ।
ऊर्ध्वं जिगातु भेषजम् । शं नो अस्तु द्विपदे । शं
चतुष्पदे (१) ।

तच्छं योरष्टौ ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके पञ्चमाध्याय
एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

=====

अथ द्वादशोऽनुवाकः ।

आप्यायस्व सं ते । इह त्वष्टारमग्रियं तन्नस्तुरी-
पम् । देवानां पत्नीरुशतीरवन्तु नः । प्रावन्तु नस्तु-
जये वाजसातये । याः पार्थिवासो या अपामपि
व्रते । ता नो देवीः सुहवाः शर्म यच्छत । उतन्ना
वियन्तु देवपत्नीः । इन्द्राण्यभ्राय्यश्विनी राट् ।
आ रोदसी वरुणानी शृणोतु । वियन्तु देवीर्य
ऋतुर्जनीनाम् । अग्निर्होता गृहपतिः स राजा ।
विश्वा वेद जनिमा जातवेदाः । देवानामुत यो
मर्त्यनाम् । यजिष्ठः स प्रयजतामृतावा । वयमु
त्वा गृहपते जनानाम् । अग्ने अकर्म समिधा बृह-

“ तच्छंयोः ” इत्यनुवाको “ देवा वै यज्ञस्य स्वगा कर्तारम् ” इत्यनुवाकस्य
मध्ये “ एताक्ता हैनसा भवति ” इत्येतस्माद्वाक्यादूर्ध्वं व्याख्यातः ।

न्तम् । अस्थुरिणो गार्हपत्यानि सन्तु । तिग्मेन
नस्तेजसा सःशिक्षाधि (१) ।

जनीनामष्टौ च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके पञ्चमाध्याये
द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

अथ त्रयोदशोऽनुवाकः ।

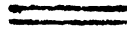
उप॑हूतः रथ॑न्तरः सह॑ पृथि॒व्या । उप॑ मा रथ॑न्तरः
सह॑ पृथि॒व्या ह्व॑यताम् । उप॑हूतं वाम॑दे॒व्यः सहान्त॑-
रि॒क्षेण॑ । उप॑ मा वाम॑दे॒व्यः सहान्त॑रि॒क्षेण॑ ह्व॑यताम् ।
उप॑हूतं बृ॒हत्सह॑ दि॒वा । उप॑ मा बृ॒हत्सह॑ दि॒वा ह्व॑य-
ताम् । उप॑हूताः स॒प्तहो॑त्राः । उप॑ मा स॒प्तहो॑त्रां ह्व॑य-
ताम् । उप॑हूता धे॒नुः सह॑र्ष॒भा । उप॑ मा धे॒नुः सह॑-
र्ष॒भा ह्व॑यताम् (१) । उप॑हूतो भ॒क्षः सखा॑ । उप॑ मा
भ॒क्षः सखा॑ ह्व॑यताम् । उप॑हूतां३हो । इडो॑प॒हूता ।
उप॑हूतेडा । उपो॑ अ॒स्माः इडा॑ ह्व॑यताम् । इडो॑प॒हूता ।
उप॑हूतेडा । मा॒नवी घृ॒तप॑दी मै॒त्राघ॑रुणी । ब्रह्मं
दे॒वकृ॑तमुप॑हूतम् (२) । दै॒व्या अध्व॑र्य॒व उप॑हूताः ।
उप॑हूता म॒नुष्याः । य इ॒मं य॒ज्ञमवा॑न् । ये य॒ज्ञप॑त्नीं व॒र्धन् ।

“ आप्यायस्व ” इत्यनुवाकस्तत्समीप एव । “ अथो मिथुनत्वाय ” इत्येत-
स्मादर्ध्वं व्याख्यातः । “ उपहूतम् ” इत्यनुवाकोऽपि तत्रैव व्याख्यातः ॥

उप॒हू॒ते द्या॒वापृ॒थि॒वी । पू॒र्ष॒जे ऋ॒ताव॑री । दे॒वी दे॒वपु॑त्रे ।
 उप॒हू॒तेयं॑ यज॑माना । इ॒न्द्रा॒णीवा॑वि॒धवा॑ । अदि॑तिरिव सु॒पु॒त्रा ।
 उत्त॑रस्यां दे॒वय॒ज्याया॑मुप॒हू॒ता । भूय॑सि ह॒विष्क॑रण॒ उप॒-
 हू॒ता । दि॒व्ये धा॒मन्नुप॑हू॒ता । इ॒दं मे॑ दे॒वा ह॒विर्जु॑षन्ता॒मिति॑
 तस्मि॑न्नुप॒हू॒ता । वि॒श्वम॑स्याः प्रि॒यमुप॑हू॒तम् । वि॒श्वस्य॑
 प्रि॒यस्योप॑हू॒तस्योप॑हू॒ता (३) ।

स॒हर्ष॑भा ह्वय॒तामुप॑हू॒तः सु॒पु॒त्रा षट् च॑ ।

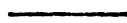
इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके पञ्चमाध्याये
 त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

स॒त्यं प्र॒वोऽग्ने॑ म॒हान॒ग्निर्हो॑ता॒ समि॒धोऽग्नि॑र्वृ॒त्राण्य॒ग्निर्भू॑र्धोप॒हू॒तं दे॒वं ब॒र्हि॒रि॒दं द्या॒वा-
 पृ॒थि॒वी तच्छं॑ योरा॒प्याय॑स्वोप॒हू॒तं त्रयो॑दश । स॒त्यं व॒यः स्या॑म वृ॒ष्टि द्या॒वा न॒व-
 वि॒शतिः॑ ।

हरिः ॐ

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके पञ्चमः
 प्रपाठकः समाप्तः ॥ ५ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् ।

पुमार्थाश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ १ ॥

इति श्रीमद्वीरबुक्कणसाम्राज्यधुरंधरश्रीमत्सायणाचार्यविरचिते
 माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मण-
 भाष्ये पञ्चमः प्रपाठकः समाप्तः ॥ ५ ॥

अथ कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे

षष्ठः प्रपाठकः ।

तत्र प्रथमोऽनुवाकः ।

यस्य निःशसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।

निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥

इष्टिहौत्रं पञ्चमेऽस्मिन्नुक्त्वा षष्ठे प्रपाठके ।

वक्ष्यते पाशुकं हौत्रमुक्त्वाऽऽदौ यूपसंस्कृतिम् ॥ २ ॥

तत्र बौधायन आह—“ यदाऽनुजानाति यूपयाज्यमानायानुब्रूहीति, तज्जघने-
नोत्तरे वेदितृणं निरस्योपविश्य यूपान्जनीया अन्वाह “ अञ्जन्ति त्वामध्वरे देव-
यन्त्रः ” इति सप्त, तासां त्रिः प्रथमामन्वाहोत्तमेन वचनेनार्धर्च उपरमति ।
यदा जानात्युच्छ्रीयमाणायानुब्रूहीति “ यदूर्ध्वस्तिष्ठात् ” इति प्रतिपद्य “स मर्य
आ विदध्वे वर्धमानः ” इत्यर्धर्च उपरमति । यदा जानाति परिवीयमाणायानु-
ब्रूहीति “ पुनन्ति धीरा अपसो मनीषा ” इति प्रतिपद्योत्तमया त्रिः परिदधाति ”
इति । यद्यप्यत्राञ्जनार्थ एको मन्त्र उच्छ्रयणार्थाः पञ्च मन्त्राः परिव्ययणार्थ एको
मन्त्रस्तथाऽप्यञ्जनस्य प्राधान्याच्छ्रित्रिन्यायेन सप्तापि मन्त्रा यूपान्जनीया इत्यु-
च्यन्ते । तत्राञ्जनार्थं प्रथमामृचमाह—

अञ्जन्ति त्वामध्वरे देवयन्तः । वनस्पते । मधुना दैव्येन ।

यदूर्ध्वस्तिष्ठाद्द्रविणेह धत्तात् । यद्वा क्षयो मातुरस्या

उपस्थे, इति ।

हे वनस्पते वनस्पतिविकार यूप देवयन्तो देवानिच्छन्त ऋत्विजो दैव्येन देव-
योग्येन मधुना मधुरेणाऽऽज्येनाध्वरे यागे त्वा त्वामञ्जन्ति श्रक्षणी कुर्वन्ति ।
यद्यस्मात्कारणादूर्ध्वस्तिष्ठादुच्छ्रितः स्थास्यासि । इह कर्मणि द्रविणा धनानि
धत्तात्संपादायिष्यसि । यद्वा यस्माच्च कारणादस्या मातुः श्रेयसां निर्मात्या वेदे-
रुपस्थे पार्श्वस्थिते देशे क्षयस्तव निवासो भविष्यति तस्मात्कारणात्तद्योग्यतायै
त्वामञ्जन्तीति पूर्वत्रान्वयः । यूपयाज्यमानायानुब्रूहीत्येवमध्वर्युणा प्रेषितो होतैता-
मृचमनुब्रूयात् ।

अथ यूपायोच्छ्रीयमाणायानुब्रूहीत्येवं प्रेषितेन होत्रा या क्विचः पञ्चानुवक्त-
व्यास्तासां मध्ये प्रथमामाह—

उच्छ्रयस्व वनस्पते । वर्ष्मन्पृथिव्या अधि ।

सुमिती मीयमानः । वर्चोधा यज्ञवाहसे, इति ।

हे वनस्पते यूप त्वं पृथिव्याः संबन्धिनि वर्ष्मन्प्रधानभूतेऽस्मिन्देशेऽध्युपर्यु-
च्छ्रयस्वोत्तिष्ठ । कीदृशस्त्वं सुमी (मि) त्या शोभनेन प्रक्षेपेण स्थापनेन मीय-
मानः स्थाप्यमानः । यज्ञवाहसे यज्ञनिर्वाहकाय यजमानाय वर्चोधा वर्चसो
दीप्तेर्धाता संपादयिता ।

अथ द्वितीयामाह—

समिद्धस्य श्रयमाणः पुरस्तात् । ब्रह्म वन्वानो

अजरः सुवीरम् (१) । आरे अस्मदमतिं

बाधमानः । उच्छ्रयस्व महते सौभगाय, इति ।

हे यूप त्वं महते सौभगाय यजमानस्याधिकसौभाग्यसिद्धयर्थमुच्छ्रयस्वो-
च्छ्रितो भव । कीदृशस्त्वं समिद्धस्य सम्यक्प्रदीप्तस्याऽऽहवनीयस्य पुरस्तात्पू-
र्वस्यां दिशि श्रयमाण आश्रित्य वर्तमानस्तथाऽजरमविनाशं सुवीरं कल्याणपु-
त्रादिसमृद्धिकारणं ब्रह्म परिवृढमिदं कर्म वन्वानः संभजमानस्तथाऽमतिमस्मदीय-
मज्ञानमस्मदारेऽस्मत्तो दूरे बाधमानो नाशय ।

अथ तृतीयामाह—

ऊर्ध्व ऊ षु ण ऊतये । तिष्ठा देवो न

सविता । ऊर्ध्वो वाजस्य सनिता यद-

ञ्जिभिः । वाघद्भिर्विह्वयामहे, इति ।

हे यूप न ऊतयेऽस्माकं रक्षणायोर्ध्व उ त्वमूर्ध्वाकार एवं सुतिष्ठा सुष्ठु स्थितिं
कुरु । तत्र दृष्टान्तः । ऊर्ध्व उपरिदेशे वर्तमानः सविता देवो न सूर्यो देव इव ।
कीदृशस्त्वं वाजस्य सनिताऽन्नस्य दाता । यद्यस्मात्कारणादञ्जिभिः कृत्वभि-
व्यक्त(क्ति)कारिभिर्वाघद्भिः कृत्वनुष्ठानभारं वहद्भिर्कृत्विग्भिः सहिता वयं विह्व-
यामहे विशेषेण त्वामाह्वयामः ।

अथ चतुर्थीमाह—

ऊ॒र्ध्वो नः पा॒ह्यः ह॒सो नि के॒तुना । वि॒श्वः
स॒म॒त्रि॒णं द॒ह । कृ॒धी न ऊ॒र्ध्वान् च र॒थाय
जी॒वसे । वि॒दा दे॒वेषु नो दु॒र्वः (२), इति ।

हे यूप त्वमूर्ध्वः सन्केतुना प्रज्ञया नोऽस्मानंहसः पापान्निपाहि नितरां पालय । अत्रिणं भक्षणशीलं राक्षसादि विश्वं सर्वमपि संदह समूहीकृत्य भस्मी कुरु । किंच रथाय जीवसे रथारोहणपूर्वकाय जीवनाय नोऽस्मानूर्ध्वानुच्छितान्कृधी कुरु । नो दुर्वोऽस्मदीयां परिचर्या देवेषु विदा वेदय कथय ।

अथ पञ्चमीमाह—

जा॒तो जा॒यते सु॒दिन॒त्वे अ॒ह्नाम् । स म॒र्य आ
वि॒दथे॒ वर्ध॑मानः । पु॒नन्ति॒ धीरा॑ अप॒सो मनी॒षा ।
दे॒वया वि॒प्र उ॒दिय॑ति वाच॑म्, इति ।

अयं यूपो जातो नित्यप्रादुर्भूतोऽप्यह्नां दिवसानां मध्ये सुदिनत्वे यागयुक्तस्याह्नः सुदिनत्वाय पुनरप्याजायतेऽस्मदर्थमाभिमुख्येन प्रादुर्भवति । स यूपो मर्यैर्मनुष्यैर्यजमानादिभिर्युक्ते विदथे यज्ञदेश आसमन्ताद्वर्धमान आस्ते । धीरा धीमन्तो यजमानादयोऽपसः कर्मणो निमिर्त्तीभूतान्मनीषा स्वकीयया बुद्ध्या पुनन्ति तमिमं यूपं शोधयन्ति । विप्रो ब्राह्मण ऋत्विक्संघो देवया देवगामिनीं वाचं यूपस्तुतिमुदियत्युद्गमयत्युच्चारयतीत्यर्थः ।

अथ यूपाय परिवीयमाणायानुब्रहीत प्रेषितेन होत्रा पठनीयामृचमाह—

यु॒वा सु॒वासाः परि॒वीत आ॒गात् । स उ
श्रे॒यान्भ॒वति जा॒यमानः । तं धी॒रासः क॒वय
उ॒न्नय॑न्ति । स्वा॒धियो म॒नसा दे॒वय॑न्तः, इति ।

यथा लोके सुवासाः शोभनवा[स]सोपेतो युवा यौवनयुक्तः पुरुषोऽग्रत आगच्छति । एवमयं यूपः परिवीतो रसनया वेष्टित आगादिह कर्मण्यागतः । स उ स एव यूपो जायमान इह कर्मणि निष्पद्यमानः श्रेयान्दिने दिने प्रशस्यतरो भवति । तं यूपं धीरासो बुद्धिमन्तः कवयो विद्वांसो यजमानादय उन्न-

यन्ति स्तूयमानैर्गुणैरुच्छ्रितं कुर्वन्ति । कीदृशा यजमानादयः । स्वाधियः स्वयमेव बुद्ध्या यन्ति स्वतन्त्रबुद्धय इत्यर्थः । मनसा स्वकीयेन देवयन्तो देवान्प्राप्तुमिच्छन्तः ।

कल्पः—“ समिध्यमानवतीं समिद्धवतीं चोत्तरेण पृथुपाजवत्यौ धाय्ये दधाति, पृथुपाजा आमर्त्यस्तं सबाधो यतः सुचः ” इति । तत्र प्रथमामृचमाह—

पृथुपाजा अमर्त्यः । घृतनिर्णिक् स्वाहुतः । अग्निर्यज्ञस्य
हव्यवाद्, इति ।

अयमग्निः पृथुपाजत्वादिगुणकः । पृथुपाजा विस्तीर्णबलः । अमर्त्यो मरणरहितः । घृतनिर्णिग्घृतस्य शोधकः । स्वाहुतः सुष्ठु होमेन पूजितः । यज्ञस्य हव्यवाडयज्ञसंबन्धि हविर्वहति ।

अथ द्वितीयामाह—

तं सबाधो यतसुचः । इत्था धिया यज्ञवन्तः । आचं
क्रुरग्निमूतये, इति ।

तमेवाग्निमूतये रक्षार्थमाचक्रुराह्वानं कुर्वन्ति । कीदृशा ऋत्विजः । सबाधो बाधासहिता यज्ञविघ्नं बाधमाना इत्यर्थः । यतसुचो होमव्यापृतसुचो होमाय सुचं सर्वदा व्यापारयन्तीत्यर्थः । इत्थेत्थमनेन प्रकारेण धिया प्रज्ञया यज्ञवन्तः सम्यग्यागं कुर्वन्तः ।

कल्पः—“ त्वं वरुण इति वसिष्ठराजन्यानां परिदधाति ” [इति] । पाठस्तु—

त्वं वरुण उत मित्रो अग्ने । त्वां वर्धन्ति मतिभिर्वसिष्ठाः ।
त्वे वसु सुषणनानि सन्तु । यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः
(३), इति ।

सुवीरं दुवः स्वाहुतोऽष्टौ च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके षष्ठाध्याये
प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

हेऽग्ने त्वमनिष्टनिवारकत्वाद्वरुणोऽसि । उतापि चेष्टप्रापकत्वान्मित्रोऽसि । वसिष्ठा वसिष्ठगोत्रोत्पन्नाः पुरुषा मतिभिर्मननीयाभिः स्तुतिभिस्त्वां पोषयन्ति ।

सुषणानानि सुष्ठुदानयोग्यानि वसूनि धनानि त्वे त्वयि सन्तु । यूयं सपरिवाराः
स्वस्तिभिः क्षेमैर्नोऽस्मान्सदा पात ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

हौत्रे तु पाशुकेऽञ्जन्ति यूपस्याभ्यञ्जने वदेत् ।
उच्छेति पञ्चोच्छ्रयणे परिव्याने युवास्विति ॥
पृथु धाय्ये उभे त्वं व परिधानीयका भवेत् ॥ १ ॥

अथ मीमांसा । द्वादशाध्यायस्य तृतीयपादे चिन्तितम्—

उद्वेत्तुच्छ्रयस्वेति विकल्पो वा समुच्चयः ।
विकल्पः स्मारकत्वैक्यात्प्रकारान्यत्वतोऽन्तिमः ॥

यूपस्योच्छ्रयणे करणभूत एष मन्त्रोऽध्वर्युणा पठ्यते—“ उद्वि२ स्तभाना-
न्तरिक्षं पृण पृथिवीमु परेण दृ२ह ” इति । उच्छ्रयिमाणाय यूपाय प्रेषितेन
होत्राऽयं मन्त्रः पठ्यते—“ उच्छ्रयस्व वनस्पते । वर्ष्मन्पृथिव्या अधि ” इति ।
अनयोर्मन्त्रयोर्यूपोच्छ्रयणस्मारणमेकमेव कार्यम् । तस्माद्विकल्प इति चेत् ।
मैवम् । करणमन्त्र उच्छ्रयणं करोमीत्येवं स्मारयति । हौत्रस्तु क्रियमाणमुच्छ्रय-
णमनुवदन्ध्वर्योर्यूपोच्छ्रयणं कर्तव्यमित्येवंविधां स्मृतिं जनयति । तत्र स्मार्य-
स्योच्छ्रयणस्यैकत्वेऽपि कर्तव्यमित्यस्य करोमीत्यस्य च स्मृतिप्रकारस्यान्यत्वा-
त्कार्यैक्याभावेन समुच्चयः ।

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

उच्छ्रयस्व समिद्धस्येत्यादीनां किं विकल्पनम् ।
समुच्चयो वा कार्यैक्यादाद्योऽनुस्यूतयोऽन्तिमः ॥

“ उच्छ्रयस्व ” इत्युगेका । “ समिद्धस्य श्रयमाणः ” इति द्वितीया ।
“ ऊर्ध्व ऊ षु णः ” इति तृतीया । “ ऊर्ध्वो नः पाहि ” इति चतुर्थी । ता
एताः क्रियमाणमनुवदन्त्यो होत्रा पठ्यन्ते । तासां यूपोच्छ्रयणकर्तव्यतास्मा-
रणस्य कार्यस्यैकत्वाद्विकल्प इति चेत् । मैवम् । प्रथमं मन्त्रेणोत्पन्नायाः स्मृते-
रुत्तरोत्तरमनुस्यूतेः पृथक्प्रयोजनत्वात् । तस्मात्समुच्चयः ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे रुष्णयजुर्वेदीयतौत्ति-
रीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे षष्ठ्यपाठके प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

अथ द्वितीयोऽनुवाकः ।

प्रथमेऽनुवाके यूपसंस्कारा उक्ताः । अथ द्वितीये प्रयाजविषया मैत्रावरुणप्रेषाः । तृतीये च होतुर्याज्याश्चोच्यन्ते । तथा च बोधायन आह—“ यदा जानाति समिद्भ्यः प्रेष्येति तं मैत्रावरुणः प्रेष्यति “ होता यक्षदग्निं समिधा सुषमिधा समिद्धम् ” इति, अथ होता यजति “ समिद्धो अद्य मनुषे दुरोणे ” इति, ताविमावेव व्यतिषङ्गमुत्तरेणोत्तरेण मैत्रावरुणः प्रेष्यत्युत्तरेणोत्तरेण होता यजति” इति, अत्राध्वर्युः समिद्भ्यः प्रेष्येति मन्त्रेण यदा मैत्रावरुणं प्रेष्यति तदानीमयं मैत्रावरुणो “ होता यक्षत् ” इत्यादिभिरनुवाकोक्तैर्मन्त्रैर्होतारं प्रेष्यति । तत्र प्रथमं मन्त्रमाह—

होता यक्षदग्निं समिधा सुषमिधा समिद्धं नाभां पृथिव्याः
संगथे वामस्य । वर्ष्मन्दिव इडस्पदं वेत्वाज्यस्य होत-
र्यज, इति ।

योऽयं दैव्यो होता सोऽयं समिधा समिधाख्यया प्रथमप्रयाजदेवतया सहितमग्निं यक्षयजतु पूजयतु । कीदृशमग्निं, पृथिव्या वेदिरूपायाः संबन्धिन्यां नाभावुत्तरवेदिमध्यगतायामुत्तरनाभौ सुषमिधा शोभनसमिन्धनेन समिद्धं सम्यग्दीपितम् । कीदृशे नाभिस्थाने । वामस्य वननयस्य धनस्य संगथे सम्यक्प्राप्तिनिमित्ते । दिवो वर्ष्मन्द्युलोकवासिनामुच्छ्रयकारिणे । इडस्पदेऽन्नस्य प्रापके । आज्यस्य वेतु समिद्देवतायुक्तोऽग्निरिदमाज्यं पिबतु । तदर्थं हे मानुष होतर्यज याज्यां पठ ।

अथ द्वितीयं मन्त्रमाह—

होता यक्षत्तनूनपातमदितेर्गर्भं भुवनस्य गोपाम् । मध्वा-
द्य देवो देवेभ्यो देवयानान्पथो अनक्तु वेत्वाज्यस्य होत-
र्यज, इति ।

तनूनपातं तनूनपान्नामकं द्वितीयप्रयाजदेवं दैव्यो होता पूजयतु । कीदृशमदितेर्गर्भं भूमेः पुत्रम् । भुवनस्य गोपां भूतजातस्य पालकम् । स देवस्तनूनपान्नामकोऽग्निरिशेषोऽद्यास्मिन्कर्मणि देवयानान्पथो देवानामागमनमार्गान्देवेभ्यो देवार्थं मध्वा मधुरेणऽऽज्येनानक्तवक्तान्करोतु । वेत्वाज्यस्येत्यादि पूर्ववत् ।

अथ तृतीयं मन्त्रमाह—

होता यक्षज्ञराशस्त्रं नृशस्त्रं नृःप्रणेत्रम् । गोभिर्वपावान्-
त्स्याद्वीरैः शक्तीवान् रथैः प्रथमयावा हिरण्यैश्चन्द्रीवेत्वा-
ज्यस्य होतर्यज, इति ।

दैव्यो होता नराशंसाख्यमग्निं विकल्पितद्वितीयप्रयाजदेवं पूजयतु । कीदृ-
शमग्निं नृशस्त्रं नृभिर्वजमानादिभिः स्तुतम् । नृःप्रणेत्रं मनुष्याणां प्रकर्षेण
नेतारम् । स च नराशंसाख्योऽग्निर्गोभिर्वपावान्समृद्धिमान्स्यादोसमृद्धिहेतुर्भव-
त्वित्यर्थः । तथा वीरैः पुत्रादिभिः शक्तीवान्सर्वकार्यसाधनसमर्थो भवतु । रथै-
र्नानाविधैः प्रथमयावा सर्वेभ्यः प्रथमतो गन्ता भवतु । हिरण्यैर्बहुभिश्चन्द्र्याह-
त्तादवान्भवतु । यजमानाय गोपुत्ररथहिरण्यानि प्रयच्छत्वित्यर्थः । वेत्वाज्य-
स्येति पूर्ववत् ।

अथ चतुर्थं मन्त्रमाह—

होता यक्षदग्निमिड ईडितो देवो देवाः आवक्षद्दूतो हव्य-
वाडमूरः । उपेमं यज्ञमुपेमां देवो देवहूतिमवतु वेत्वाज्यस्य
होतर्यज, इति ।

इडेत्येतन्नामकमग्निं तृतीयप्रयाजदेवं दैव्यो होता यजतु । स च देव ईडितो
यजमानादिभिः स्तुतो देवान्सर्वानावक्षदिह कर्मण्यावहतु । दूतो दूतवद्धितकारी ।
हव्यवाडविषो वोढा । अमूरोऽमूढः । स देव इमं यज्ञमुपावतूपेत्य रक्षतु । इमां
चोपावतु देवहूतिं मदीयं देवाह्वानमप्यवतु । वेत्वित्यादि पूर्ववत् ।

अथ पञ्चमं मन्त्रमाह—

होता यक्षद्वहिः मुष्टरीमोणघ्नदा अस्मिन्यज्ञे वि च प्र च
प्रथताः स्वामस्थं देवेभ्यः । एमेनदद्य वमवो रुद्रा
आदित्याः सदन्तु प्रियमिन्द्रस्यास्तु वेत्वाज्यस्य होत-
र्यज, (१) इति ।

सुष्टरीम शोभनेन वेद्यास्तरणेन युक्तं बर्हिर्नामिकं चतुर्थप्रयाजदवमग्निं दैव्यो होता यजतु । ऊर्णन्नदाः कम्बलवन्मृदुमूर्तिः स देवोऽस्मिन्मदीये यज्ञे विप्रथतां प्रप्रथतां च विविधमपि प्रसरतु प्रकर्षेण प्रसरतु । देवेभ्यो देवार्थं स्वासस्थं सुखासनत्वेन स्थातुं योग्यम् । ईमित्थंभूतमृदुत्वादिगुणयुक्तम् । एनद्धर्हिरेद्यास्मिन्यज्ञे वसुरुद्रादित्या आसदन्त्वासीदन्तु । तच्च बर्हिरिन्द्रस्यापि प्रियमस्तु ।

अथ षष्ठं मन्त्रमाह—

होता यक्षददुरं ऋष्याः कवण्योऽकोषधावनीरुदाताभिर्जिहतां वि पक्षोभिः श्रयन्ताम् । सुप्रायणा अस्मिन्यज्ञे विश्रयन्तामृतावृधो वियन्त्वाज्यस्य होतर्यज, इति ।

दुरो द्वारसंज्ञकाः पञ्चमप्रयाजदेवतास्तद्रूपमग्निं दैव्यो होता यजतु । ताश्चर्षा महतीर्हस्वा वा कवण्यः कवाटवतीद्वाराभिमानित्वात् । अकोषधावनीर्याः सुच्छिद्रैर्धावन्ति ताः कोषधावन्यस्तद्विपरीतास्ता द्वार उदाताभिर्दिग्भिर्दीप्तिभिर्वोजिहतामुद्गच्छन्तु । पक्षोभिः पार्श्वैर्विश्रयन्तां विविधं श्रयन्ताम् । अस्मिन्यज्ञे सुप्रायणाः सुखेन प्रापणीया ऋतावृध ऋतस्य सत्यस्य यज्ञस्य वा वर्धयित्र्यो विश्रयन्तां विविधं सेवन्ताम् ।

अथ सप्तमं मन्त्रमाह—

होता यक्षदुषासानक्ता बृहती सुपेशसा नृःपतिभ्यो योनिं कृण्वाने । सस्मयमाने इन्द्रेण देवैरेदं बर्हिः सीदतां वीतामाज्यस्य होतर्यज, इति ।

उषासानक्ताऽहश्च रात्रिश्चेति षष्ठप्रयाजदेवते तद्रूपमग्निं दैव्यो होता यजतु । कीदृशयौ देवते । बृहती गुणैर्महत्यौ सुपेशसा शोभनरूपयुक्ते नृःपतिभ्यो नृणां पतयो ये राजानस्तदर्थं योनिं कृण्वाने स्थानं कुर्वाणे इन्द्रेण देवैश्च सह संस्मयमाने सम्यग्घर्षेण स्मितं कुर्वाणे तथाविधदेवते इदं बर्हिर्यज्ञमासीदताम् । वीतामित्यादि पूर्ववत् ।

अथाष्टमं मन्त्रमाह—

होता यक्षद्वैव्या होतारा मन्द्रा पोतारा कवी प्रचेतसा ।

स्विष्टमद्यान्यः करदिषा स्वभिगूर्तमन्य ऊर्जा सतवसेमं

यज्ञं दिवि देवेषु धत्तां वीतामाज्यस्य होतर्यज, इति ।

दैव्यहोतृनामकौ सप्तमप्रयाजदेवौ तदात्मकमग्निं दैव्यो होता यजतु । कीदृशौ देवौ । मन्द्रा हर्षयुक्तौ पोतारा शोधयितारौ कवी विद्वांसौ शास्त्रज्ञावत एव प्रचेतसा प्रकृष्टज्ञानौ । तयोरन्य एको देवोऽद्यास्मिन्कर्मणीषाऽन्नेन हविषा स्विष्टं करतु, सुष्ठु यागो यथा भवति तथा करोतु । अन्य इतरो देव ऊर्जा रसेन स्वभिगूर्तं शोभनाभिप्रेतफलसंबन्धं करोतु । कीदृश्या ऊर्जा । सतवसा बलसहितया । तौ चोभौ देवौ दिवि द्युलोके स्थितेषु देवेष्विमं यज्ञं धत्तां स्थापयताम् । वीतामित्यादि पूर्ववत् ।

अथ नवमं मन्त्रमाह—

होता यक्षन्तिस्त्रो देवीरपसामपस्तमा अच्छिद्रमद्येदमप-

स्तन्वताम् । देवेभ्यो देवीर्देवमपो वियन्त्वाज्यस्य होत-

र्यज, इति ।

इडा सरस्वती भारतीत्येवंरूपास्तिस्त्रोऽष्टमप्रयाजदैव्यस्तद्रूपमग्निं दैव्यो होता यजतु । कीदृश्यो दैव्योऽपसामपस्तमाः । अपःशब्दः कर्मवाची तेन तद्वतीरूपलक्ष्यन्ते । अपसां कर्मवतीनां मध्येऽतिशयेन कर्मवत्यस्तादृश्यो दैव्योऽद्यास्मिन्दिन इदमपोऽस्मदीयं कर्माच्छिद्रं वैकल्यरहितं यथा भवति तथा तन्वतां संपादयन्तु । किंच देवीस्ता दैव्यो देवेभ्यो देवार्थमपोऽस्मदीयं कर्म देवं देवनशीलमभिमतफलप्रदानसमर्थं कुर्वताम् । वियन्त्वित्यादि पूर्ववत् ।

अथ दशमं मन्त्रमाह—

होता यक्षत्त्वष्टारमच्छिद्रमपाकं ५ रेतोधां

विश्रवसं यशोधाम् । पुरुरूपम-

कामकर्शनं सुपोषः पोषैः स्यात्सु-
वीरौ वीरैर्वेत्वाज्यस्य होतर्यज, इति ।

त्वष्टा नवमप्रयाजदेवस्तद्रूपमग्निं दैव्यो होता यजतु । कीदृशं त्वष्टारमचिष्टं
चेष्टनरहितं चाञ्चल्यरहितं स्थिरमित्यर्थः । अपाकमबालं प्राज्ञमित्यर्थः । रेतोधां
रेतसः पुत्रादिबीजस्य यजमाने धारयितारम् । विश्रवसं विविधकीर्तियुक्तम् ।
यशोधां यजमाने यशसो धारयितारम् । पुरुरूपं बहुरूपम् । अकामकर्शनं
कामानामनाशयितारम् । सोऽस्मिन्यजमाने पोषैर्धनादिसमृद्धिभिः सुपोषः स्यात्,
सुष्ठु पोषको भवतु । वीरैः पुत्रादिभिः सुवीरः शोभनापत्यप्रदो भवतु । वेत्विति
पूर्ववत् ।

अथैकादशं मन्त्रमाह—

होता यक्षद्वनस्पतिमुपावन्नक्षद्वियो जोष्टारं
शशमन्नरः । स्वदात्स्वधितिर्ऋतुथाऽयं देवा
देवेभ्यो हव्याऽवाइवेत्वाज्यस्य होतर्यज, इति ।

वनस्पतिं यूपधारभूतं दशमप्रयाजदेवतात्मकमग्निं दैव्यो होता यजतु । धियो
जोष्टारं बुद्धेः प्रीणयितारं त्वष्टारं देवं शशमत्पशोः शमिता नरः पुरुष उपा-
वन्नक्षत्पथर्थं यूपत्वेनोपावसृजतु संयोजयत्वित्यर्थः । किञ्च स वनस्पतिर्देवः
स्वधितिः स्वधितिमान्यूपस्तक्षणेन स्वधितिना संस्कृत इत्यर्थः । ऋतुथा ऋतौ
विहिते कालविशेषेऽद्यास्मिन्कर्मणि स्वदादस्माभिर्दीयमानं हविः स्वदयतु । किञ्च
स देवो वनस्पतिर्देवेभ्यो देवार्थं हव्या हवींष्यवाइवहतु । वेत्वित्यादि पूर्ववत् ।

अथ द्वादशमन्त्रमाह—

होता यक्षदग्निं स्वाहाऽऽज्यस्य स्वाहा मेदसः
स्वाहा स्तोकानां स्वाहा स्वाहाकृतीनां
स्वाहा हव्यसूक्तीनाम् । स्वाहा देवाः
आज्यपान्स्वाहाऽग्निं होत्राज्जुषाणा अन्न

आज्यस्य वियन्तु होतर्यज (२), इति ।

प्रियमिन्द्रस्यास्तु वेत्वाज्यस्य होतर्यज सुवीरो वीरैर्वेत्वाज्यस्य होतर्यज
चत्वारि च ।

अग्निं तनूनपातं नराशस्समग्निमिड ईडितो बर्हिर्दुर उषासानक्ता दैव्या तिस्र-
स्त्वष्टारं वनस्पतिमग्निम् ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके षष्ठाध्याये
द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

योऽयं स्वाहाशब्दोदित उत्तमप्रयाजदेवोऽग्निस्तं दैव्यो होता यजतु । तद-
ग्निप्रीत्यर्थमाज्यस्य स्वाहुतिरस्तु । मेदोरूपस्य मांसविशेषस्य स्वाहुतिरस्तु ।
स्तोकानां लेशानां स्वाहुतिरस्तु । स्वाहाकृतीनां स्वाहाकारेण दीयमानानां
सर्वाहुतिद्रव्याणां स्वाहुतिरस्तु । हव्यसूक्तीनां हविःस्तावकमन्त्राभिमानिदेवता-
नामर्थे स्वाहुतिरस्तु । ये त्वाज्यं पिबन्तो देवास्तान्सर्वानुद्दिश्य स्वाहुतिरस्तु । होत्रा-
द्धोमनिमित्तभूतादग्निं जुषाणाः सेवमाना ये देवास्तेषां स्वाहुतिरस्तु । अयमग्नि-
रन्ये च सर्वे देवा आज्यं पिबन्तु । हे मानुष होतस्तदर्थं याज्यां पठ ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे षष्ठप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

अथ षष्ठे तृतीयोऽनुवाकः ।

द्वितीयानुवाके प्रयाजविषया मैत्रावरुणप्रेषा अभिहिताः । अथ तृतीयानु-
वाके प्रयाजयाज्या आप्रीसंज्ञका होत्रा पठनीया उच्यन्ते । तत्र प्रथमामाह—

समिद्धो अय मनुषो दुरोणे । देवो देवान्य-
जसि जातवेदः । आ च वह मित्रमहश्चिकि-
त्वान् । त्वं दूतः कविरसि प्रचेताः, इति ।

हे जातवेदः, देवो दीप्यमानस्त्वं मनुषो मनुष्यस्य यजमानस्य दुरोणे गृहेऽ-

द्यास्मिन्कर्मणि समिद्धः प्रज्वालितः सन्देवान्यजसि यज हविषा पूजय । हे मित्रमहो मित्राणां पूजयितः, चिकित्वानभिज्ञस्त्वमावह च देवानामावाहनमपि कुरु । त्वं दूतो देवानां हितकारी कविः शास्त्राभिज्ञोऽत एव प्रचेताः प्रकृष्टज्ञानश्चासि ।

अथ द्वितीयामाह—

तनूनपात्पथ ऋतस्य यानान् । मध्वा समञ्जन्त्स्वदया
सुजिह्व । मन्मानि धीभिरुत यज्ञमृन्धन् । देवत्रा च कृणु-
ह्यध्वरं नः, इति ।

हे तनूनपानामकाग्ने हे सुजिह्व शोभनज्वाल, ऋतस्य यज्ञस्य यानान्फलप्राप्तिहेतुत्पथो मार्गान्हविलक्षणान्मध्वा मधुना रसेन समञ्जन्सम्यक्श्लक्षणी कुर्वन्स्वदया स्वादू कुरु । किंच मन्मानि मननयान्यस्माकमाभिप्रेतानि धीभिरात्मीयबुद्धिभिर्ऋन्धन्समृद्धानि कुर्वन्, उतापि च यज्ञमृन्धन्यज्ञमपि समृद्धं कुर्वन्, नोऽध्वरं चास्मदीयं यज्ञमपि देवत्रा कृणुहि देवेषु कुरु ।

अथ तृतीयामाह—

नराशंसस्य महिमानमेषाम् । उपस्तोषाम यज्ञतस्य
यज्ञैः (१) । ते सुकृतवः शुचयो धियंधाः । स्वदन्तु
देवा उभयानि हव्याः, इति ।

नराशंसनामकस्याग्नेर्महिमानं माहात्म्यमुपस्तोषामोपेत्य स्तुमः । कीदृशस्यैषामृत्विग्यजमानानां संबन्धिभिर्यज्ञैर्यज्ञतस्य पूजनीयस्यैवं नराशंसे स्तुते सति देवा उभयानि हव्या आज्यपुरोडाशलक्षणानि द्विविधानि हवींषि, स्वदन्त्वास्वदन्ताम् । कीदृशा देवाः । सुकृतवः शोभनयज्ञाः शुचयः शुद्धा धियंधा ज्ञानानां धारायितारः । द्वितीयतृतीययोरनयोर्मन्त्रयोरधिकारिभेदेन व्यवस्थितविकल्पो द्रष्टव्यः । तथा चाऽऽपस्तम्ब आह—“ नराशंसो द्वितीयः प्रयाजो वशिष्ठशुनकानां तनूनपादि-
तरेषां गोत्राणाम् ” इति ।

अथ चतुर्थीमाह—

आजुह्वान ईड्या वन्द्यश्च । आयाह्यग्ने वमुभिः सजोषाः ।

त्वं देवानामासि यद्देवं होता । स एनान्यक्षीषितो यजी-
यान्, इति ।

हेऽग्ने त्वमायाह्यस्मिन्कर्मण्यागच्छ । कीदृशस्त्वमाजुह्वानो देवानामाह्वाता,
ईड्यः स्तुत्यो वन्द्यश्च नमस्कार्योऽपि । वसुभिर्देवैः सजोषाः समानप्रीतिः । हे
यह्व प्रभूतसत्त्वं देवानां होताऽऽह्वाताऽसि । स त्वमेनान्देवान्याक्षि यज । ईषि-
तोऽस्माभिरध्येषितः प्रार्थितो यजीयान्मनुष्यादप्यतिशयेन यष्टा ।

अथ पञ्चमीमाह—

प्राचीनं बर्हिः प्रदिशां पृथिव्याः । वस्तोरस्या वृज्यते अग्ने
अह्नाम् । व्युप्रथते वितरं वरीयः । देवेभ्यो अदितये
स्योन्नम् (२), इति ।

यदिदं प्राचीनं प्रागग्रत्वेनाऽऽस्तीर्णं बर्हिरस्ति तादिदं प्रदिशा प्रकर्षेण दिश्य-
मानेन मन्त्रेण पृथिव्या वेदिरूपाया वस्तोराच्छादनार्थमह्नामग्ने प्रातःकालेऽस्याः
प्राच्या दिशः सकाशाद्वृज्यत आहियते । तथा च मन्त्रान्तरम्—“ त आवहन्ति
कवयः पुरस्तात् ” इति । तच्चाऽऽहतं बर्हिर्देवेभ्यो देवार्थमदितये भूम्यर्थं वितरं
विस्तीर्णतरं वरीयोऽत्यन्तश्रेष्ठं स्योनं सुखं यथा भवति तथा व्युप्रथते वेद्यां
प्रसृतं भवति ।

अथ षष्ठीमाह—

व्यचस्वतीरुर्विया विश्रयन्ताम् । पतिभ्यो न जनयः शुम्भ-
मानाः । देवीर्द्वारो बृहतीर्विश्वमिन्वाः । देवेभ्यो भवथ
मुप्रायणाः, इति ।

या द्वारदेवताः सन्ति ता अस्मिन्कर्मणि विश्रयन्तां विशेषेण स्थिता भवन्तु ।
कीदृश्यो व्यचस्वतीरुर्वियापिमत्यांऽन एवोर्विया अत्यन्तविस्तृताः शुम्भमानाः
शोभनाः । तत्र दृष्टान्तः पतिभ्यो न यथा पतीनामर्थाय संभोगकाले शुम्भमानाः
शोभमाना जनयो जाता विश्रयन्ति तद्वत् । देवीरित्यादीनि चत्वारि संबुद्ध्य-

न्तानि । बृहतीगुणैर्महत्यो विश्वमिन्वा विश्वस्य प्रीणयिष्यो द्वारो देवीर्द्वाराभिमानिन्यः । हे देव्यो देवेभ्यो देवार्थं सुप्रायणाः सुष्टुगमनक्षमा भवथ ।

अथ सप्तमीमाह—

. आ सु॒ष्वय॑न्ती य॒जंत॑ उपा॒के । उ॒षा-
सा॒नक्ता॑ स॒दतां॑ नि योनौ । दि॒व्ये
योष॑णे बृह॒ती सु॒रुक्मे॑ । अ॒धि
श्रि॒यः शु॒क्रपि॒शं द॒धानि॑, इति ।

उषासानक्ताऽहोरात्रे देव्यो योनावस्मिन्यज्ञस्थाने नि नितरां नियमेन वाऽऽसदतामासीदताम् । कीदृश्या, सुष्वयन्ती सुष्ट्वायन्त्यौ गच्छन्त्यौ । यजते यजनीये । उपाके जनान् रक्षितुमुपक्रान्ते । दिव्ये दिवि भवे । योषणे योषिताविव प्रीणयिष्यो । यद्वा योषणे संमिश्रे परस्परतोऽविविक्ते । बृहती गुणैर्महत्यौ । सुरुक्मे सुष्टुदीप्ते । शुक्रपिशं निर्मलरूपां श्रियमधिदधाने अधिकं धारयन्त्यौ ।

अथाष्टमीमाह—

दै॒व्या हा॒ताग॑ प्रथ॒मा सु॒वाचा॑ ।
मिमा॑ना य॒ज्ञं मनु॑षो य॒ज॒ध्यै (३) ।
प्र॒चोद॑यन्ता वि॒दथे॑षु का॒रू । प्रा॒चीनं॑
ज्योतिः॑ प्रदि॒शा दि॒शन्ता॑, इति ।

दैव्या देवसबनिनौ हातारौ हातृनामकौ दवाववाऽऽसीदतामिति शेषः । कीदृशौ प्रथमा मनुष्यहोतुः पूर्वभाविनौ । सुवाचा शोभनस्तोत्रौ । मनुषो यजमानस्य यजध्यै यष्टुं यज्ञं मिमाना उत्पादयन्तौ । प्रचोदयन्ता विदथेषु यज्ञेषु सर्वानृत्विजः प्रेरयन्तौ । कारू स्वयं च कर्तारौ । प्राचीनं ज्योतिः प्राच्यां दिशि प्रणीतमाहवनीयाख्यमाग्निं प्रदिशा पुरुष्टेनोपदिष्टमार्गेण दिशन्तौ निर्वाहकौ ।

अथ नवमीमाह-

आ नो यज्ञं भारती तूयमेतु । इडा मनुष्व-
दिह चेतयन्ती । तिस्रो देवीर्वहिरेदं स्यो-
नम् । सरस्वतीः स्वपसः सदन्तु, इति ।

भारत्याख्या देवी नोऽस्मदीयं यज्ञं तूयं क्षिप्रमेत्वागच्छतु । इहास्मिन्कर्मणि मनुष्वच्चेतयन्ती यथा मनुष्यो मयाऽस्योपकर्तव्यमिति जानाति तद्वज्जानतीडाख्या देवी चाऽऽगच्छतु । तथा सरस्वती चाऽऽगच्छतु । एवमेतास्तिस्रो देव्यः स्वपसः शोभनकर्माणः स्योनं सुखकरमिदं बहिरिमं यज्ञमासदन्तु प्राप्नुवन्तु ।

अथ दशमीमाह-

य इमे द्यावापृथिवी जनित्री । रूपैरपिंशद्
भुवनानि विश्वा । तमद्य होतरिषितो यजी-
यान् । देवं त्वष्टारमिह यक्षि विद्वान्, इति ।

यस्त्वष्टा देवो जनित्रीं विश्वस्य जनयित्र्याविमं द्यावापृथिव्यौ रूपैर्देवतिर्य-
ङ्मनुष्याद्याकारैरपिंशद्रूपवत्यावकरोत् । तथा विश्वा भुवनानि सर्वाणि भूतजाता-
न्यपिंशद्रूपयुक्तान्यकरोत् । हे होतर्यजीयान्यष्टतमस्त्वं विद्वानभिज्ञः सन्निषितोऽ-
स्माभिः प्रार्थितोऽद्यास्मिन्दिन इह कर्मणि, तं त्वष्टारं देवं यक्षि यज ।

अथैकादशीमाह-

उपावसृजत्मन्या समञ्जन । देवानां
पाथ ऋतुथा हवींषि । वनस्पतिः
शमिता देवा अग्निः । स्वदन्तु
हव्यं मधुना घृतेन, इति ।

वनस्पतिर्देवा यूपात्मन्याऽऽत्मनैव परनिर्गपेक्षयैवर्तुथा तत्तद्वतौ देवानां
पाथः पशुलक्षणमन्नमन्यानि च हवींषि समञ्जसम्यक्प्रकाशयन्नुपावसृजद्देवेभ्यः

प्रयच्छतु । किंच योऽयं वनस्पतिर्यूपदेवो यश्च शमिता शमिता देवो योऽप्य-
ग्निर्देव एते सर्वे मधुना मधुरेण घृतेन हव्यं स्वदन्तु स्वादू कुर्वन्तु ।

अथ द्वादशीमाह—

सद्योजातो व्यमिमीत यज्ञम् ।

अग्निर्देवानामभवत्पुरोगाः । अस्य

होतुः प्रदिश्युतस्य वाचि । स्वाहा-

कृतः हविरदन्तु देवाः, इति ।

यज्ञैः स्योनं यजध्वै विद्वानष्टौ च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके षष्ठाध्याये

तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

सद्योजातो जातमात्र एवायमग्निर्यज्ञं व्यमिमीत विशेषणोत्पादयति । अत
एवायमग्निर्देवानां मध्ये पुरोगाः प्रथमगामी मुख्योऽभवत् । प्रदिशि प्रकृष्टायां
पूर्वस्यां दिशि स्थितस्यर्तस्य यज्ञनिष्पादकस्यास्याऽऽहवनीयाख्यस्य होतुरग्ने-
र्वाचि वागुपलक्षित आस्ये स्वाहाकृतं स्वाहाकारेण प्रक्षिप्तं हविः सर्वं देवा
अदन्तु भक्षयन्तु ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-

रीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे षष्ठप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

अथ चतुर्थोऽनुवाकः ।

तृतीये प्रयाजयाज्या आप्रीसंज्ञका अभिहिताः । चतुर्थे पर्यग्नीकरणीया
उच्यन्ते । कल्पः—“ यदा जानाति पर्यग्नये क्रियमाणायानुब्रूहीति, तदा मैत्रा-
वरुणः पर्यग्नीकरणायान्वाहाग्निर्होता नो अध्वरे ” इति । तत्र प्रथमामृचमाह—

अग्निर्होता नो अध्वरे । वाजी सन्परिणी-

यते । देवो देवेषु यज्ञियः, इति ।

देवेषु मध्ये यज्ञियो यज्ञार्हो देवोऽग्निर्नोऽध्वरेऽस्मदीये यज्ञे होता होमनिष्पादको वाजी हविलक्षणाच्चयुक्तः सन्परिणीयते परितो नीयते ।

अथ द्वितीयामृचमाह—

परि त्रिविष्टयध्वरम् । यात्यग्नी रथी-

रिव । आ देवेषु प्रयो दधत्, इति ।

रथीरिव रथवानिवायं पर्यग्निकरणार्थं उत्सुकस्त्वपोऽग्निध्वरं यागसाधनं पशुं त्रिविष्टि वेष्टनत्रयं यथा भवति तथा परियाति । किमर्थं प्रयः प्रापणीयं हविर्देवेष्वदाधदाधान्वित्येवमर्थम् ।

अथ तृतीयामृचमाह—

परि वाजपतिः कविः । अग्निर्हव्यान्य-

क्रमीत् । दधद्गन्तानि दाशुषे, इति ।

अग्निर्होता नो नव ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके षष्ठाध्याये

चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

==

वाजपतिरन्नस्य पालकः कविर्विद्वानयमग्निर्हव्यानि पुरुक्त्वाणि पर्यक्रमीत्परिक्रान्तवान् । किं कुर्वन्दाशुषे हविर्दत्तवते यजमानाय गन्तानि दधत्संपादयन् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-

रीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे चतुर्थप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

अथ पञ्चमोऽनुवाकः ।

चतुर्थे पर्यग्निकरणीया ऋच उक्ताः । पञ्चमेऽग्निगुणैषवादिनं होतारं प्रति भैत्रावरुणैषोऽभिधीयते । कल्पः—“ यदा जानात्युष प्रेष्य होतर्हव्या देवभ्य इति तदा भैत्रावरुणः प्रेष्यत्यजैदग्निः ” इति । पाठस्तु—

अजैदग्निः । अमनद्वाजं नि । देवा देवभ्यो

हव्यावाद् । प्राञ्जोभिर्हिन्वानः । धेनाभिः

कल्पमानः । यज्ञस्याऽऽयुः प्रतिग्न । उप-
प्रेष्य हातः । हव्या देवेभ्यः (१), इति ।

अजैदृष्टौ ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके षष्ठाध्याये
पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

अथ संज्ञपनार्थं नीयमानस्य पशोः पुरतो योऽयमुल्मुकाख्योऽग्निः सोऽयम-
जैज्जयतु । हविःसंपादनसामर्थ्यमत्र जयः । वाजमन्त्रं हविलक्षणं न्यसनन्नीय-
मानं संभजतु । देवो द्योतनात्मकोऽयमग्निर्देवेभ्यो देवार्थं हव्या हवींष्यवाइवहतु ।
किं कुर्वन्, अञ्जोभिर्कृन्विग्भिर्गतिभिः प्रहिव्वानोऽग्रतो गच्छन्, धेनाभिः प्रीण-
यित्रीभिर्दीप्तिभिर्धारणादिभिर्वा कल्पमानः सामर्थ्यं संपादयन् यज्ञस्य यज्ञवतो यज-
मानस्याऽऽयुः प्रतिग्नप्रकर्षणं वर्धयन् । एवमयमग्निर्हव्यानि वहतु । हे होतरु-
पप्रेष्य प्रेष्यमाणमैत्रावरुणेन प्रेषितः सन्पश्चात्प्रेष्य ज्ञापय । किं ज्ञापितव्यमिति
तदुच्यते—देवेभ्यो हव्या देवार्थं हवींषि ज्ञापय ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे षष्ठप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

अथ षष्ठोऽनुवाकः ।

पञ्चमे मैत्रावरुणप्रेषोऽभिहितः । षष्ठे होतुरग्निगुप्रेषोऽभिधीयते । कल्पः—
“ अथ मैत्रावरुणेन प्रेषितोऽग्निगुमन्वाह दैव्याः शमितारः ” इति । पाठस्तु—

दैव्याः शमितार उत मनुष्या आरंभध्वम् ।
उपनयत मेध्या दुरः । आशासाना मेधप-
तिभ्यां मेधम् । प्रास्मा अग्निं भरत । स्तृणीत
बर्हिः । अन्वेनं माता मन्यताम् । अनु पिता ।
अनु भ्राता सर्गर्भ्यः । अनु सखा सयूथ्यः ।

उ॒दी॒ची॒नाः* अ॒स्य प॒दो नि॒धत्ता॒त् (१) ।
 सूर्यं चक्षु॒र्गम॑यतात् । वा॒तं प्रा॒णम॒न्वव॑सू-
 जतात् । दि॒शः श्रो॒त्रम् । अ॒न्तर्गि॒क्षम॑सुम् ।
 पृ॒थि॒वी* श॒र्गिर॑म् । ए॒क॒धाऽस्य॒ त्वच॑माच्छ॒य-
 तात् । पु॒रा ना॒भ्यां अ॒पिश॑सो व॒पामु॒त्खि-
 द॑तात् । अ॒न्तरे॒वोष्मा॑णं वा॒रय॑तात् । श्ये॒न-
 म॒स्य व॒क्षः कृ॑णुतात् । प्र॒शसा॑ वा॒हू (२) ।
 श॒ला दो॒षणी॑ । क॒श्यपे॒वाः* सा । अ॒च्छि॒द्रे
 श्रो॒णी । क॒वषो॒रू म्रे॒कप॑र्णाऽष्टी॒वन्ता॑ ।
 षड्वि॑* श॒तिर॒स्य व॒ङ्क॒र्यः । ता अ॒नुष्ठ॑चो-
 च्या॒वता॒त् । गा॒त्रं गा॒त्रम॒स्यानृ॑नं कृ॒णुता॒त् ।
 ऊ॒व॒ध्यगो॒हं पा॒र्थिवं॑ ख॒नता॒त् । अ॒स्त्रा र॒क्षः
 म॒*मृ॑जतात् । व॒नि॒ष्ठुम॑स्य मा र॒विष्ट (३) ।
 उ॒रू॒कं म॒न्यमा॑नाः । ने॒द्व॒स्तो॒के तन॑ये । र॒वि-
 ता र॒वच्छ॑मि॒तारः॑ । अ॒धि॒गो श॒मीध्व॑म् ।
 सु॒शमि॑ श॒मीध्व॑म् । श॒मीध्वे॑म॒धिगो॑, इति ।

शमितारो विशसनकर्तारस्ते च द्विविधा देवरूपा मनुष्यरूपाश्च । ते च
 संबोध्यन्ते । हे देव्याः शमितारः, अपि च हे मनुष्याः शमितारो यूयमुभयेऽपि
 वक्ष्यमाणं कर्म कर्तुमारभध्वम् । किं कर्तव्यमिति तदुच्यते—मेध्या मेधार्हा
 दुरो द्वारो हविर्मार्गान्विशसनेहतीर्वापनयत संनिधापयत । मेधपतिभ्यां यज्ञ-
 स्वामिभ्यां पत्नीयजमानार्थमग्नीषोमदेवतार्थं वा मेधं यजमाशासानाः प्रार्थय-
 माना यूयमस्मै संजपनस्थानमुपनीयमानाय पशवेऽग्निमुल्मुकाख्यं प्रभरत प्रक-
 र्षेण श्रेपणार्थं हरत । अथ संजपनस्थानं नीतस्य पशोरधस्ताद्वर्हिस्तृणीतोपा-

करणयोर्वेहिषोरन्यतरदुपक्षिपत । अथैनं संज्ञप्यमानं पशुं मात्रादयोऽनुमन्यन्ता-
मङ्गि कुर्वताम् । समाने गर्भे भवः सगर्भ्या भ्राता । समाने यूथे भवः सयूथ्यः
सखा । संज्ञप्यमानस्यास्य पदः पादानुदीचीनानुत्तरदिग्गतान्निधत्तात्स्थापयत ।
सूर्यं चक्षुर्गमयताच्चक्षुः सूर्यदेवतां प्रापयत । प्राणमसुं वायुदेवतां प्रत्यन्वसृज-
तादनुप्रापयत । श्रोत्रं दिग्देवताः प्रापयत । असुं जीवमन्तरिक्षं प्रापयत । शरीरं
पृथिवीं प्रापयत । एकैकविधया विच्छेदराहित्येनास्य त्वचमाच्छ्रयताच्छिन्नां
कुरुत । नाभ्या अपिशसच्छेदात्पूर्वमेव वषामुत्खिदतादुद्धरत । ऊष्माणमुच्छ्वासम-
न्तरेव वारयतात्पिहितास्यं संज्ञपयेदित्यर्थः । श्येनं श्येनाकृतिकमस्य पशोर्वक्षः
कुरुत । बाहू पशसा पच्छेदने कुरुत । दाषणी प्रकांष्ठौ शला कृणुताच्छ-
लाकाकारं कुरुत । अंसा कश्यपा, उभावप्यंसौ कच्छपाकारौ कुरुत । श्रोणी
उभे अप्यच्छिद्रे अन्यूनं कुरुत । कवपा कपाटाकारौ स्नेकपर्णाकरवीरपत्रकारा-
वूरू अष्ठीवन्ता मूलयुक्तौ कुरुत । अस्य पशोर्वङ्कयो वक्राणि पार्श्वास्थीनि
षड्विंशतिर्भवन्ति ताः सर्वा अनुष्ठयाऽनुक्रमेण स्वस्थानगतान्युच्यावयतादुद्धरत ।
गात्रं गात्रं सर्वमप्यवदानीयमङ्गमनूनं कृणुतादविकलं कुरुत । ऊवध्यगोहं पुरी-
षगूहनस्थानं पार्थिवं खनतात्पृथिवीसंबन्धमवटं खनत । अस्त्रा रुधिरेण रक्षः
संसृजतात्पिशितलोलुपं राक्षसादि संयोजयत । अस्य पशोर्वनिष्ठं गुदसदृशमात्रं मांसं
मा राविष्ट लूनं छिन्नं मा कुरुत । उरुकं मन्यमानाः पक्षिविशेषाकारमवगच्छन्त
उलूकसदृशं वनिष्ठं तथैवोद्धरत न तु मध्यतश्छिन्नं कुरुतेत्यर्थः । वो युष्माक-
मेवं कुर्वतां संबन्धिनि तोके पुत्रं तनये तदीयापत्ये च रविता शमयिता नेनैव
रवद्रूयात् । यथाशास्त्रं छेदने क्रियमाणे भवतां गृहे पुत्रपौत्रादिनिमित्तं रोदनं न
भवतीत्यर्थः । हे शमितारो दैव्या मनुष्याश्च हेऽधिगो तेषु मुख्यदेव यूयं सर्वेऽपि
शमीध्वं विशसनादिना पशुं संस्करुध्वम् । पुनरपि विशेषाकारेणोच्यते । सुशमि
सुष्ठुशमनं शास्त्रीयविशसनं यथा भवति तथा शमीध्वं पशुं शमयत संज्ञपयत ।
हेऽधिगो, इतरैः सह यूयं सर्वे शमीध्वं सर्वथा शमयत । न तूपचरितं शमनं
कुरुत । क्रूरं कर्मति मत्वा तदुपेक्षणं मा भूदिति पुनः पुनर्वचनम् ।

कल्पः—“ अथाप्येतं जपं जपत्यधिगुश्च ” इति । पाठस्तु—

अधिगुश्चापापश्च । उभौ देवानां शमितारौ ।

ताविमं पशुं श्रपयतां प्रविद्वांसौ । यथा
यथाऽस्य श्रपणं तथा तथा, इति ।

धत्ताद्वाहू मा राविष्ट तथा तथा ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयः षष्ठः पञ्चाध्यायः
षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

योऽयमग्निगुणामको देवो यश्चापापनामकस्तावभौ देवानां मध्ये शमितारौ
विशसनस्य कर्तारौ तावुमाविमं पशुं श्रपयतां श्रपणं पाकं कुरुताम् । कीदृशौ
यथा यथाऽस्य श्रपणं तथा तथा प्रविद्वांसौ येन येन प्रकारणास्य पशोः श्रपणं
भवति तं तं प्रकारं प्रकर्षेण जानन्तौ ।

अत्र मीमासां । नवमाध्यायस्य तृतीयपादे चिन्तितम्—

अविकारो विकारो वा स्यान्मेधपतिशब्दयोः ।

विकारे स्वामिदेवार्थ एकार्थो वाऽन्तिमेऽपि किम् ॥

स्वाम्यर्थो देवतार्थो वा स्यादन्याय्यन्वतोऽग्रिमः ।

अर्थसत्त्वाद्विकारोऽत्र द्वावर्थौ शब्दयोर्द्वयोः ॥

मन्त्रैक्यादर्थ एकोऽत्र स्वाम्यस्मिञ्ज्यायया द्विता ।

देवार्थाऽऽशीर्देव एकोऽधिष्ठाने द्वे द्विधेरणम् ॥

अग्निगुणैषनिगदस्याऽऽदाविदमाम्नायते—“ दैव्याः शमितार उत मनुष्या
आरभध्वम् । उपनयत मेध्या दुरः । आशासाना मेधपतिभ्यां मेधम् ” इति ।
शाखान्तरे तु—“ मेधपतये मेधम् ” इति । अयमर्थः—शमितारः पशुघातिनो
द्विविधा दैव्या मनुष्याश्च तानुभयान्संबोध्य होता कर्तव्यविशेषानिर्दिशति—
प्रारम्भः कर्तव्यः । मेधो यज्ञस्तद्याग्यान्दुरः पदार्थान्हिंसाहेतूनिहाऽऽनयत । किं
कुर्वन्तां यज्ञपतिभ्यां यज्ञपतये वा यज्ञमाशासाना इति । तत्रैकवचनान्तस्य द्विव-
चनान्तस्य मेधपतिशब्दस्य बहुपशुयुक्तासु विकृतिष्वनूह ऊहो वेति संशयः ।
ऊहपक्षेऽपि किमेकवचनान्तस्य यजमानोऽर्थो द्विवचनान्तस्याग्नीषोमौ 'देवते इत्ये-
वमर्थभेदः । किंवा शब्दद्वयस्यैक एवार्थ इति संशयः । एकार्थत्वपक्षेऽपि
यजमान एवार्थो देवतैव वेति संशयः । तत्राग्नीषोमीये पशौ यजमानोऽग्नी-
षोमौ चेति त्रयो मेधस्य पतयस्तेष्वेकवचनस्य द्विवचनस्य वाऽन्यायनिगदत्वेन
प्रकृतावविवक्षितस्य वचनस्य विकृतावनूह इत्याद्यः पक्षः । प्रकृतौ सम-

वेतार्थत्वे संपादयितुं शक्यं सत्यन्यायनिगदत्वाभावाद्विकृतावूहः कर्तव्य इति द्वितीयः पक्षः । अस्मिन्द्वितीयपक्षेऽपि प्रकृतावुपन्यस्तप्रकरणार्थभेदाद्विकृतिषु बहुयजमानयुक्तास्वहीनादिषु यजमानानुसारेणैकवचनान्त ऊहनीयः । अनेक-पशुयुक्तासु विकृतिषु देवतानुसारेण द्विवचनान्त ऊहनीयः । सोऽयं शाखाविकल्पेन प्रथमः पक्षः । शाखाभेदेन पाठभेदेऽपि मन्त्रभेदाभावादर्थभेदो न युक्तः, किंत्वेक एवार्थ इति पक्षान्तरम् । तथाऽपि देवतायाः संप्रदानत्वेन स्वामित्वाभावान्मेधपतिशब्दयोग्यता नास्तीति यजमान एव तच्छब्दार्थः । तस्मिंश्च यजमाने स्वत एकत्वं जायया सह द्वित्वमित्येकवचनद्विवचनं उभे अपि समवेतार्थे । ततो यजमानद्वयोपेतायां विकृतौ एकवचनान्तो द्वित्वेनोहनीयः । यजमानबहुत्वोपेतायां विकृतौ द्विवचनान्तो बहुत्वेनेति पूर्वः पक्षः । मेधस्य यजमानार्थत्वं नैवाऽऽशासनीयम् । तस्य सिद्धत्वात् । देवतार्थत्वं त्वाशासनीयम् । ततो मेधमाशाना इत्येतदेवतायां समवेतार्थम् । संप्रदानस्याप्युद्देश्यत्वेन प्राधान्यान्मेधपतित्वमाविरुद्धम् । देवत्वाकारेणैकत्वादग्नित्वसोमत्वाकारेण द्वित्वाच्चैकवचनद्विवचने उपपद्येते । तस्माद्देवतानुसारेण विकृतावूह इति राद्धान्तः ।

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

आदित्येऽप्येकवाच्यं ऊहं नो वोह्यंतऽन्यवत् ।

गणार्थत्वादनूहंस्तो विकल्पः प्रकृताविव ॥

प्रजापशुसंपत्तिकामस्य बहुदेवत्यः पशुरान्नायते—“ यः कामयत प्रथेय पशुभिः प्र प्रजया जायेयेति स एवामविं वशामादित्येभ्यः कामायाऽऽलभेत ” इति । वशा बन्ध्या । कामाय कामुकेभ्य इत्यर्थः । अत्र चोदकप्राप्तो मेधपतय इत्येकवचनान्तः शब्द आदित्यानां बहुत्वाद्बहुवचनान्तत्वेनोहनीयः । यथा मेधपतिभ्यामिति द्विवचनान्त ऊह्यंत । यथा वा पाशमित्येकवचनान्त ऊह्यते तद्वदिति चेत् । भैवम् । प्रकृतावग्नीषोमयोर्गणैकत्वमेकवचनान्तो ब्रूते । आदित्यानामपि गणैकत्वं समानमित्यनूहः । तस्माद्विकृत एकवचनान्त इतरेण सह प्रकृताविवात्रापि विकल्प्यते ।

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

कृष्णग्नीवादिर्क नोह ऊहो वाऽऽस्य न पूर्ववत् ।

देवत्वं न गणस्यात ऊहो बह्वभिधित्सया ॥

यूपैकादिशिन्यामग्न्यादिदेवताकाः पशव आन्नाताः—“ प्रैवाऽऽग्नेयं वापयति ।

मिथुनः सारस्वत्या करोति । रेतः सौम्येन दधाति । प्रजनयति पौष्णेन ”
इत्यादिना । ते च स्वनामभिरन्यत्राऽऽज्ञाताः—“ आग्नेयः कृष्णग्रीवः । सार-
स्वती मेघी । बभ्रुः सौम्यः । पौष्णः श्यामः ” इत्यादिना । तत्रास्यैकवचन-
ान्तस्य मेघपतिशब्दस्याऽऽदित्येष्विव नोह इति चेत् । मैवम् । वैषम्यात् । आदि-
त्यगणस्य तत्र देवत्वमिह त्वैकैकस्यैव पृथग्देवत्वम् । अतो बहून्देवानभिधातुं
बहुवचनान्तत्वमूहनीयम् ।

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

द्विपथोश्चक्षुराद्यूहो न वोहः पशुभेदतः

तेजोमात्रस्य सूर्यादावेकीभावादनुहनम् ॥

अग्नीषोमीयपशावाधिगुणैषे पशुसंबन्धचक्षुरादीनां सूर्यादिसंसर्ग आम्नायते—
“ सूर्यं चक्षुर्गमयतात् । वातं प्राणमन्ववसृजतात् । दिशः श्रोत्रम् ” इत्यादि ।
“ मैत्रः श्वेतमालभेत । वारुणं कृष्णम् ” इति विहितयोर्द्वयोः पश्चोर्मन्त्रगताश्च-
क्षुरादिशब्दा द्विवचनान्तत्वेनोहनीयाः । कुतः । पशुभेदेन चक्षुरादीनां भिन्नत्वात् ।
इति चेत् । मैवम् । न स्वत्वत्रेन्द्रियाधिष्ठानं शरीरगतं गोलकं चक्षुःशब्देन
विषक्षितम् । तद्विवक्षायामेकस्मिन्नपि पशौ गोलकभेदादेकवचनान्तचक्षुःशब्दस्या-
नन्वयप्रसङ्गान् । गोलकस्य सूर्यादिप्राप्त्यसंभवाच्च । यत्तु रूपदर्शनादिसामर्थ्य-
लक्षणं तेजोमात्रं तदत्र चक्षुरादिशब्दैर्विवक्षितम् । तच्च पथनेकत्वेऽपि ततो
निर्गत्य सूर्यादावेकीभूतत्वात्समुद्रप्रविष्टनदीवन्न भेदेनावतिष्ठते । तस्मान्नास्त्यूहः ।

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

एकधेत्यविकारः स्यादभ्यासो वा सहत्वतः ।

आद्यो भैवं प्राकृतस्य सकृच्चस्योचितत्वतः ॥

तस्मिन्नेवाधिगुणैषे श्रूयते—“ एकधाऽस्य त्वचमाच्छ्रयतात् ” इति । च्छि-
न्धीत्यर्थः । तत्र द्वयोः पथोरेकधेत्यस्य शब्दस्य नास्ति विकारः । कुतः । तस्य
शब्दस्येह सहत्ववाचित्वात् । “ एकधा गाः पाययति ” इत्यत्र यौगपद्ये प्रयो-
गदर्शनात् । पथनेकत्वेऽपि त्वगुत्पादनस्यैककालीनत्वं बहुपुरुषकर्तृकस्य घटत
इति प्राप्ते ब्रूमः । प्रकृतावेकस्मिन्पशौ यौगपद्यलक्षणोऽर्थो न संभवति । ततः
सकृत्त्वं तस्य शब्दस्यार्थः । त्वगियमवयवशो बहुकृत्वो न च्छेत्तव्या किंतु
सर्वाऽपि सकृदेकप्रयत्नेनेत्युक्तं भवति । यत्प्रकृतौ सकृत्त्वं तदेव विकृतावुचितम् ।
ततः प्रतिपशु सकृत्त्वंमभिधातुमेकधेत्ययं मन्त्रोऽभ्यसितव्यः ।

तत्रैव चतुर्थपादोऽन्यच्चिन्तितम्—

सादृश्यमुत साकल्यं श्येनाद्युक्त्या विवक्षितम् ।

प्रसिद्धसंनिधेराद्यस्तत्सत्त्वादखिलोद्धतिः ॥

अधिगुपैषवचन एतदाम्नायते—“ श्येनमस्य वक्षः कृणुतात् ” इति । तत्र यथाऽभी पिष्टपिण्डाः सिंहाः क्रियन्तामित्युक्ते प्रसिद्धसिंहसंनिधानात्पिष्टपिण्डेषु सिंहसादृश्यं कर्तव्यतया प्रतीयते तथैवास्य पशोर्वक्षः श्येनं कृणुतादित्यत्र श्येन-सादृश्यं वक्षसि कर्तव्यतया प्रतीयते । ततो वक्ष उद्धृत्य कर्तनाद्युपायेन वक्षचरणचञ्चवादिकं संपाद्य श्येनसंस्थानं कर्तव्यमिति प्राप्ते ब्रूमः । वक्षसि श्येनसादृश्यं स्वत एव पूर्वमस्ति ततो यथा तन्न नश्यति तथा साकल्येनोद्धरणीयमिति विवक्षया श्येनशब्दः प्रयुज्यते । तथा सति हविर्विकलं भवति । अंतादिष्वनेन न्यायेन साकल्यविवक्षया तत्तद्रूपकोक्तिर्द्रष्टव्या । एतदेवाभिप्रेत्य श्रूयते—“ गात्रं गात्रमस्यानूनं कृणुतात् ” इति ।

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

प्रशसेत्यसिरर्थः स्यात्स्तुतिर्वा छेदनादसिः ।

स्तुतिः कात्स्नर्याय बाह्वोः स्यात्स्वधितिच्छेदसाधनम् ॥

अधिगुपैषे वाक्यान्तरमाम्नातम्—“ प्रशसा बाहू ” इति । तत्र शसु हिंसा-यामित्यस्माद्धातोः सोपसर्गादुत्पन्नस्य सकारान्तप्रातिपदिकस्य तृतीयैकवचनान्तस्य प्रशसेति रूपं भवति । तच्चासेर्वाचकम् । तदन्तर्केनचिद्ब्राह्मणवाक्येनानूयते—“ दश प्रयाजानिष्टवाऽऽह गाममाहरेति, अमिर्वै शास इत्याचक्षते ” इति । सोऽयमसिर्बाह्वोऽछेदनहेतुः । तस्माद्दृष्टार्थलाभादसिः प्रशसेत्यस्य पदस्यार्थ इति चेत् । मैवम् । शंसु स्तुतावित्यस्माद्धातोः यमुत्पन्नः । प्रशसावित्यस्य द्वितीयाद्विवचनान्तस्य शब्दस्य च्छान्दस औकारलोप आकारादेशे च कृते प्रशसेति भवति । बाह्वोः प्रशस्तत्वं नाम कात्स्नर्यम् । प्रशस्तौ बाहू कृणुतादित्युक्ते निःशेषेणोद्धर्तव्यौ बाहू इत्येतादृशो दृष्टार्थो लभ्यते । नात्र छेदनसाधनत्वमसेः संभवति । स्वधितेस्तत्साधनत्वेन विहितत्वात् । तस्मात्स्तुतिरेवास्य शब्दस्यार्थः । तथा सति बाहुवृद्धौ बहुवचनान्तत्वेन प्रशसेति पदमूहनीयम् ।

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

षड्विंशतिर्वङ्कयोऽस्येत्यनूहः स्यादुतासत ।

ऊहोऽपि वचनान्यत्वमस्येत्यावर्ततेऽथवा ॥

षड्विंशतेरुताभ्यासः समस्तोक्तिर्भवेदुत ।

अनूहोऽकरणत्वेन दृष्टलाभात्तदूहनम् ॥

संख्यायाश्च पशोर्युक्तेर्वङ्क्रीणां मुख्यतावशात् ।

अमी पक्षा युज्यन्तेऽन्त्यस्ता अनुष्ठयेति शेषतः ॥

अधिगुपैषे वाक्यमिदमाम्नायते—“ षड्विंशतिरस्य वङ्कयः । ता अनुष्ठयो-
च्यावयतात् ” इति । अयमर्थः । वङ्कयो वङ्काणि पार्श्वास्थीनि तान्यस्य पशोः
षड्विंशतिसंख्यानि । एकैकस्मिन्पार्श्वे त्रयोदशानामवस्थितत्वात् । ताश्च वङ्क्री-
रनुष्ठयानुष्ठायानुक्रमेण गणयित्वेति यावत्, उच्यावयतादुद्धरतादिति । सोऽयं
मन्त्रो वङ्क्रीणामुद्धरणे करणतया न विनियुक्तः किंतु संज्ञपनात्पाक्षशौ नीय-
माने होत्रा प्रयुज्यते । ततोऽसमवेतार्थत्वादनूह इत्याद्यः पक्षः । अकरणत्वेऽपि
नादृष्टार्थत्वं शमितृणामुद्धरणियार्थस्य स्मारकत्वेन दृष्टार्थलाभात् । तस्मात्प्रकृतौ
समवेतार्थतया विरुताबूहः । तदाऽपि चत्वारः पक्षाः । तत्र संख्या मुख्यत्वेन
प्रकाशयते । तेन द्वयोः पक्षोर्द्विगुणितां षड्विंशतिसंख्यां प्रकाशयितुं द्विवचना-
न्ततया षड्विंशतिशब्द ऊहनीय इत्याद्यः पक्षः । पशोश्चेदितत्वेन मुख्यत्वात्त-
द्वाचकं षष्ठ्यन्तमस्येति पदं पञ्चनुसारेणाऽऽवर्तनीयमिति द्वितीयः पक्षः । युक्ति-
र्योगः । षड्विंशतिसंख्यायाः पशुना सह संबन्धः । तस्य मुख्यत्वात्प्रतिपशु
विभक्तां संख्यां प्रकाशयितुं षड्विंशतिपदस्याभ्यास इति तृतीयः पक्षः । अत्र
सर्वत्र मुख्यानुसारेण पदान्तराण्यूहनीयानि । संख्येयानां वङ्क्रीणां मुख्यत्वा-
त्तासामियत्ता समस्य वक्तव्या । ततो द्विपञ्चाशदनयोर्वङ्कयोऽष्टसप्ततिरेषां वङ्-
कय इत्येवं यथायोगमूहनीयमिति चतुर्थः पक्षः । अयमेव सिद्धान्तो वाक्यशे-
षानुगुण्यात् । ता अनुष्ठयेत्ययं वाक्यशेषः । स च व्याख्यातः ।

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

पक्षी वपाऽथर्वोरूको रलयोरविशेषतः ।

पक्षी वपा संनिधानाद्भ्रान्तिच्छेदनिषेधतः ॥

अधिगुपैषे वचनमिदमाम्नायते—“ वनिष्ठुमस्य मा राविष्ट । उरूकं मन्य-
मानाः ” इति । वनिष्ठुर्वपासमीपवर्ती कश्चित्पञ्चङ्गविशेषस्तं मा राविष्ट तस्य
लवनं मा कुरुत । व्यत्ययेन लकारस्य रेफः । किं कुर्वन्तः । उरूकं मन्यमाना
वनिष्ठाबुल्लुक्बुद्धिं कुर्वन्त इत्यर्थः । अत्रोरूकशब्देन काकविरोधी कश्चिदुल्लूक-
नामा पक्षिविशेषोऽभिधीयते । कुतः । रलयोरविशेषात् । पर्यङ्कः पत्यङ्कः

रोमाणि लोमानीत्यादिदर्शनात् । उरुकशब्दः सादृश्यलक्षकः । पक्षिसदृशं वनिष्ठं विवेकेन मन्यमाना मा राविष्टेति वाक्यार्थः । तस्मादुरुकः पक्षीति प्राप्तं ब्रूमः । उरुकशब्देनात्र वपा लक्ष्यते । कुतः । वनिष्ठुसंनिधानात् । सति हि संनिधावुरुक-त्वभ्रान्तिर्वनिष्ठौ संभवति । भ्रान्तिप्राप्तं च लवनमत्र निषिध्यते । उरुकं मन्यमाना वनिष्ठुं मा राविष्टेत्युक्तत्वात् । वपालवनकाले भ्रान्त्या वनिष्ठोर्यल्वनं तस्य निषेधे सति दृष्टार्थो लभ्यते । भ्रान्तिनिवारणस्य दृष्टत्वात् । त्वत्पक्षे तु वनिष्ठो-र्लवनमेव नास्ति । तच्चायुक्तम् । हृदयाद्यङ्गवत्प्रवितव्यत्वात् । “ वनिष्ठुमग्नीध्रे षडवत्तं संपादयति ” इत्याद्यनुष्ठानविधानात् । ततो लवननिषेधस्य समवेतार्थ-त्वेनादृष्टार्थो मन्त्रपाठः प्राप्नुयात् । तस्माद्वपावचन उरुकशब्दः । यद्यपि वपा-यामप्रासिद्ध उरुकशब्दस्तथाऽप्युरु विस्तीर्णमूको भेदो यत्रत्यवयवार्थद्वारा मेद-स्विन्यां वपायां युक्त उरुकशब्दः । एवं सत्यनेकवपासु विकृतिष्वेकवचनान्त उरुकशब्द ऊहनीयः ।

इति श्रीमत्सायणचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे षष्ठप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

अथ सप्तमोऽनुवाकः ।

षष्ठेऽधिगुपैषोऽभिहितः, सप्तमे स्तोकविषयं मैत्रावरुणानुवचनमुच्यते । कल्पः—
“ यदा जानाति स्तोकेभ्योऽनुब्रूहीति तदा मैत्रावरुणस्तोकीया अन्वाह जुषस्व सप्रथस्तमम् ” इति । तत्र प्रथमामृचमाह—

जुषस्व सप्रथस्तमम् । वचो देवप्सरस्त-
मम् । हव्या जुह्वान आसनि, इति ।

हेऽग्ने त्वं हव्या हवींष्यस्मदीयान्यासन्यास्ये मुखे जुह्वानः प्रक्षिपन्वचोऽस्म-
दीयं स्तोत्रं जुषस्व सेवस्व । कीदृशं वचः । सप्रथस्तममतिशयेन विस्तृतम् । देव-
प्सरस्तमं देवानां प्रीणयितृतमम् ।

अथ द्वितीयामृचमाह—

इमं नो यज्ञममृतेषु धेहि । इमा हव्या जात-
वेदा जुषस्व । स्तोकानामग्ने मेदमो घृतस्य ।

होतः प्राशान प्रथमो निषद्य, इति ।

हे जातवेदो नोऽस्मदीयमिमं यज्ञममृतेषु देवेषु धेहि स्थापय । इमा हव्येमान्यस्मदीयानि हवींषि जुषस्व । हे होतर्होमनिष्पादकाग्ने मेदसो वपायाः संबन्धि यद्घृतं तस्य स्तोकानां बिन्दूनां मध्ये स्वाद्विन्दन्प्रथमस्त्वमेव मुख्यः सन्निषद्यात्रोपविश्य प्राशान प्रकर्षेण भक्षय ।

अथ तृतीयामृचमाह—

घृतवन्तः पावक ते । स्तोकाः श्रोतन्ति

मेदसः । स्वधर्मं देववीतये (१) ।

श्रेष्ठं नो धेहि वार्यम्, इति ।

हे पावक गोधकाग्ने त्वदर्थं मेदसो वपायाः संबन्धिनो घृतवन्तो घृतसहिताः स्तोका बिन्दवः श्रोतन्ति क्षरन्ति । देववीतये देवानां भक्षणाय । नोऽस्माकं स्वधर्मं कुलोचितं यागाद्यनुष्ठानरूपं धर्मं धेहि संपादय । कीदृशं श्रेष्ठमतिप्रशस्तमत एव वार्यं सर्वैर्वर्णीयम् ।

अथ चतुर्थीमृचमाह—

तुभ्यं* स्तोका घृतश्रुतः । अग्ने विप्राय

मन्त्य । ऋषिः श्रेष्ठः समि-

ध्यसे । यज्ञस्य प्राविता भव, इति ।

सन्निर्दानं तामर्हतीति सन्त्यः । हे सन्त्य फलदानकुशलाग्ने विप्राय मेधाविने तुभ्यं त्वदर्थं स्तोका बिन्दवो घृतश्रुतो घृतस्त्राविणो वर्तन्ते । त्वमप्यृषिर्मन्त्रद्रष्टा श्रेष्ठः प्रशस्यतमश्चास्माभिः समिध्यसे । अतो यज्ञस्यास्मदीयस्य प्राविता प्रकर्षेण रक्षिता भव ।

अथ पञ्चमीमृचमाह—

तुभ्यं* श्रोतन्त्यधिगो शचीवः ।

स्तोकासो अग्ने मेदसो घृतस्य ।

कविशस्तो बृहता भानुनाऽऽगाः ।

हव्या जुषस्व मेधिर, इति ।

हेऽग्निगवाधृतरश्मे हे शचीवः शक्तिमन्त्रमेदसो वपायाः संबन्धिनो घृतस्य स्तोकासो चिन्दवस्तुभ्यं त्वदर्थं श्रोतन्ति क्षरन्ति । त्वं च कविशस्तो विद्वद्भिर्क-
त्विग्भिः स्तुतः सन्बृहता भानुना महता तेजसा युक्त आगा आगच्छ । हे मेधिर यज्ञयोग्य हव्या जुषस्वास्मदीयानि हवींषि जुषस्व ।

अथ षष्ठीमृचमाह—

ओजिष्ठं ते मध्यतां मेद उद्भूतम् । प्र ते वयं
ददामहे । श्रोतन्ति त वसो स्तोका अधि-
त्वचि । प्रति तां देवशो विहि (२), इति ।

देववीतिय उद्भूतं वीणिं च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके षष्ठाध्याये
सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

हेऽग्ने ते त्वदर्थमोजिष्ठं बलवत्तमं मेदो वपारूपं मध्यतः पशोर्मध्यभागादुद्-
भूतमुत्कृष्य संपादितं वयं यजमानास्ते तुभ्यं प्रददामहे प्रकर्षेण दत्तः । हे वसो
सर्वेषां निवासहेतोऽधित्वचि वपायामधिश्रिताः स्तोका चिन्दवस्तं च त्वदर्थं श्रो-
तन्ति क्षरन्ति । देवशस्तत्तद्देवतुष्ट्यर्थं स्तोकान्विन्दून्प्रति विहि प्रत्येकं पिब ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचितं माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यब्राह्मणभाष्ये षष्ठप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

अथाष्टमोऽनुवाकः ।

सप्तमं स्तोकाविषयं मैत्रावरुणानुवचनमुक्तम् । अष्टमं वपापुरोडाशस्विष्टकृतां
मैत्रावरुणवक्त्रकाः पुरोनुवाक्याः प्रेषाश्चाभिधीयन्ते । कल्पः—“ यदा जाना-

तीन्द्राग्नीभ्यां छागस्य वपाया मेदसोऽवदीयमानस्यानुब्रूहीति तदा मैत्रावरुणः पुरोनुवाक्यामन्वाह—आ वृत्रहणा ” इति । पाठस्तु—

आ वृत्रहणा वृत्रहभिः शुष्मैः । इन्द्रं यातं
नमोभिरग्ने अर्वाक । युव॑ राधोभिरकवे-
भिरिन्द्र । अग्ने॑ अस्मै भवतमुत्तमेभिः, इति ।

हे इन्द्र हेऽग्ने युवामुभौ वृत्रहभिः पापवातिभिः “ पाप्मानं मे वृत्रं तीर्त्वा ” इति श्रुतः । शुष्मैर्बलैर्वृत्रहणा पापवातिनौ सन्तौ नमोभिरस्मदीयैर्नमस्कारैरर्वा-
गस्मदाभिमुख्येनाऽऽयातमागच्छतम् । हे इन्द्र हेऽग्ने युवं युवामुभावकवेभिरकुत्सि-
तैरुत्तमेभिः श्रेष्ठै राधोभिर्धनैरस्मे भवतमस्मासु तिष्ठतम् ।

अथ प्रेषमाह—

होता॑ यक्षदिन्द्राग्नी । छागस्य वपाया
मेद॑सः । जुष॑ता॒ ह॒विः । हा॒त॒र्य॒ज, इति ।

इन्द्राग्नी उभौ देवौ देव्यां होता यजतु । तौ चेन्द्राग्नी छागस्य संबन्धिनी मेदस्विनी या वपा तस्याः संबन्धि हविर्जुषेताम् । तदर्थं हे मानुष हातर्यज याज्यां पठ ।

अथ पुरोडागस्य पुरोनुवाक्यामाह—

वि॑ ह्य॒ख्यन्मन॑मा वस्य॑ इच्छ॒न । इन्द्रा॑ग्नी ज्ञा॒स
उ॒त वा॑ स॒जा॒ता॒न (१) । ना॒न्या यु॒वत्प्र॑म॒तिर॒स्ति
मह्य॑म् । स वा॑ धि॒यं वा॒ज॒य॒न्ती॑म॒तक्ष॑म्, इति ।

यो यजमानो मनसा वस्यो वसीयः श्रेष्ठं धनमिच्छन्वर्तते । उत वाऽथवा सजातान्बन्धूनिच्छन्वर्तते । हे इन्द्राग्नी स हि यजमानो युवामेव व्यख्यद्विशेषेण प्रकाशयतीति ज्ञास एवं वृत्तान्तमहं जाने । मह्यं युवदन्या युवाभ्यामन्यः कश्चि-
दपि प्रमतिः प्रकर्षण मन्तव्या नास्ति । सोऽहं वां युवयोर्धियं बुद्धिं वाजयन्ती-
मस्मदर्थमन्नमिच्छन्तीमतक्षं भजामि संस्कृत्योत्पादयामि ।

अथ प्रैषमाह—

होता यक्षदिन्द्राग्नी । पुरोडाशस्य

जुषेता ५ हविः । होतर्यज, इति ।

पुरोडाशसंबन्धि हविरिति विशेषः । अन्यत्पूर्ववद्व्याख्येयम् ।

अथ स्विष्टकृतः पुरोनुवाक्यमाह—

त्वामीडते अजिरं दूत्याय । हविष्मन्तः

सदमिन्मानुषासः । यस्य देवैरासदो बर्हि-

रग्ने । अहान्यस्मै सुदिना भवन्तु, इति ।

हविष्मन्तो हविर्युक्ता मानुषासो मनुष्या यजमानाः सदमित्सर्वदैव दूत्याय देवा-
न्मत्याह्वानादिदूतकर्मार्थमग्नेऽजरं गमनागमनसमर्थं त्वामीडते स्तुवन्ति । हेऽग्ने त्वं
देवैः सह यस्य यजमानस्य बर्हिर्यज्ञमासद आसीदस्यधितिष्ठसि, अस्मै यजमाना-
याहानि सर्वाणि सुदिना सुदिनानि भवन्तु ।

अथ प्रैषमाह—

होता यक्षदग्निम् । पुरोडाशस्य

जुषेता ५ हविः । होतर्यज (२), इति ।

सजातानग्निं द्वे च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके षष्ठाध्यायेऽ-

ष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

पूर्ववद्व्याख्येयम् । स्विष्टकृतपुरोडाशस्येति विशेषः ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे षष्ठपपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

अथ नवमोऽनुवाकः ।

अष्टमे वपापुरोडाशस्विष्टकृतां पुरोनुवाक्याः प्रैषाश्चोक्ताः । नवमे तेषामेव याज्या उच्यन्ते । कल्पः—“ अथ होता यजति गीर्भिः ” इति । पाठस्तु—

गीर्भिर्विप्रः प्रमतिमिच्छमानः । ईद्वे रयिं
यशसं पूर्वभाजम् । इन्द्राग्नी वृत्रहणा सुवज्रा ।
प्र णो नव्येभिस्तिरतं देष्णैः, इति ।

विप्रो यजमानो गीर्भिः स्तुतिभिरीदृ इन्द्राग्नी स्तौति । कीदृशो विप्रो रयिमिच्छमानो धनमिच्छन् । कीदृशं रयिं प्रमतिं प्रकर्षेण माननीयम् । यशसं यशोहेतुम् । पूर्वभाजं पूर्वान्वित्रादीन्भजतीति पूर्वभाक्, यादृशं पित्रादीनां धनमासीत्तादृशमित्यर्थः । वृत्रहणा पापघातिनौ सुवज्रा शोभनवज्रयुक्तौ तादृशौ हे इन्द्राग्नी नव्येभिर्नूतनैर्देष्णैर्धनदानैर्नोऽस्मान्प्रातिरतं प्रकर्षेण वर्धयताम् ।

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह—

मा छेद्ये रश्मीरिति नाधमानाः । पितृणां
शक्तीरनुयच्छमानाः । इन्द्राग्निभ्यां कं वृषणो
मदन्ति । ता ह्यद्रीं धिषणाया उपस्थे, इति ।

वृषणा(णो) विद्वद्बृषभा यजमाना इन्द्राग्निभ्यामन्यं कं नाम देवं मदन्ति तोषयन्ति । हि यस्मात्कारणात्ताविन्द्राग्नी धिषणाया यजमानानां बुद्धेरुपस्थ उपर्यद्री आदरणीयौ केनाप्यनभिभाव्यौ वर्तते । तस्मादेतावेवाऽऽदरणीयौ नान्यः कश्चिदित्यर्थः । कीदृशा विद्वद्बृषभाः पितृणां शक्तीरनुयच्छमानाः पितृपितामहादीनां याः कर्मानुष्ठानशक्तयस्ताः सर्वा अनुवर्तमानाः । तदनुवृत्त्यर्थमेव रश्मिन्मा छेद्येति नाधमाना रश्मिवत्संतता ये कर्मविशेषास्तेषां विच्छेदं मा कार्ष्मेत्यनेनाभिप्रायेण ताविन्द्राग्नी प्रति प्रार्थयमानाः ।

अथ स्विष्टकृतो याज्यामाह—

अग्निं सुदीतिं सुदृशं गुणन्तः । नमस्याम-

स्वेदं जातवेदः । त्वां दुरमरति* हव्यवाहम् । देवा
अकृण्वन्नमृतस्य नाभिम् (१), इति ।

जातवेदो-दे च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके षष्ठाध्याये
नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

=====

हे जातवेद ईदृशं स्तुत्यं त्वा त्वां नमस्यामो नमस्कुर्मः । कीदृशा वयं सुदीर्ति
शोभनदानयुक्तं सुदृशं सुष्ठु द्रष्टुं शक्यमग्निं स्विष्टकृद्रूपं गृणन्तः स्तुवन्तः । देवाः
सर्वे त्वां स्विष्टकृतमग्निं दूतमकृण्वन्देवान्प्रति दूतकर्मयोग्यं कृतवन्तः । अत एवा-
न्यत्राऽऽम्नातम्—“ अग्निर्देवानां दूत आसीत् ” इति । कीदृशं त्वामरतिं रति-
रुपरमस्तद्रहितमालस्यहीनमित्यर्थः । हव्यवाहं हविषो वोढारम् । अमृतस्य नाभिं
कर्मफलस्य नाभिस्थानीयं संपादकमित्यर्थः ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे षष्ठप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

अथ दशमोऽनुवाकः ।

नवमे वपापुरोडाशस्विष्टकृतां याज्या उक्ताः । अथ दशमे मनोतासूक्तमभि-
धीयते । कल्पः—“ यदा जानाति मनोतायै हविषोऽवदीयमानस्यानुब्रूहीति तदा
मैत्रावरुणो मनोतामन्वाह त्व* ह्यग्ने प्रथमः ” इति । तत्र प्रथमामृचमाह—

त्व* ह्यग्ने प्रथमो मनोता । अस्या धियो अभवो दस्म
होता । त्व* सीं वृषन्नकृणोर्दुष्टरीतु । सहो विश्वस्मै
सहसे सहध्वै, इति ।

हेऽग्ने प्रथमो मुख्यस्त्वं हि त्वमेव मनोता मनसोता रक्षिता सैर्वेदैः
प्रार्थिता देवता । हे दस्म दंसयितः कर्मकुशल, अस्या धियः कर्मानुष्ठानविष-
याया एतस्या अस्मद्बुद्धेरनुसारेण होता त्वमेवाभवः । हे वृषन्कामानां वर्षि-

तत्त्वं सीं त्वमेव दुष्टरीतु दुस्तरमिदं जगदकृणोर्यागद्वारेण करोषि । विश्वस्मै सहसे सर्वस्मादपि बलात्सहोऽधिकं बलं त्वमेवासीति शेषः । किमर्थं सहध्वै शत्रूनभिभवितुम् ।

अथ द्वितीयामृचमाह—

अथा होता न्यसीदो यजीयान् । इडस्पद
इषयन्नीड्यः सन् । तं त्वा नरः प्रथमं देव-
यन्तः । महो राये चितयन्तो अनुगमन्, इति ।

अधेत्यानन्तर्यार्थः । हेऽग्ने त्वमेवेषयन्निषमन्नं सर्वस्य कुर्वन्नीड्यः स्तुत्यः सन्य-
जीयान्यष्टृतमो होता भूत्वेडस्पदेऽन्नस्य प्रापके यागस्थाने न्यसीदो नियमेनोपविष्टवा-
नसि । नरो मनुष्या ऋत्विग्यजमाना देवयन्तो देवानिच्छन्तो महो राये महते
धनाय चितयन्तश्चिन्तयमानाः प्रथमं मुख्यं तं त्वामनुगमन्ननुगताः सेवन्त इत्यर्थः ।

अथ तृतीयामृचमाह—

वृतेव यन्तं बहुभिर्वसव्यैः । त्वे रयिं जागृवांसो
अनुगमन् (१) । रुशन्तमग्निं दर्शतं बृहन्तम् ।
वपावन्तं विश्वहा दीदिवांसम्, इति ।

जागृवांसः प्रबुद्धा यजमाना रयिं धनवन्तं त्वे त्वामग्निमनुगमन्ननुगच्छन्ति ।
तत्र दृष्टान्तो बहुभिर्वसव्यैर्धनसमूहैर्युक्तं वृता यन्तमिव वृता वर्तन्या सन्मार्गेण
गच्छन्ते राजानमिव यथा धनवन्तं दानशीलं राजानं धनार्थिनोऽनुगच्छन्ति
तद्वत् । कीदृशं त्वां रुशन्तं शत्रून्हिंसन्तम् । अग्निमग्रे नेतारम् । दर्शतं दर्शनी-
यम् । बृहन्तं महान्तम् । वपावन्तं वपाभिर्हविर्भिर्युक्तम् । विश्वहा सर्वेष्वहःसु
दीदिवांसं दीप्यमानम् ।

अथ चतुर्थामृचमाह—

पदं देवस्य नमसा वियन्तः । श्रवस्यवः श्रव
आपन्नमृक्तम् । नामानि चिदधिरे यज्ञियानि ।
द्रायां ते रणयन्त संदृष्टौ, इति ।

देवस्य त्वं पदं नमसा नमस्कारेण वियन्तो विशेषेण प्राप्नुवन्तः श्रवस्यवः

श्रवोऽन्नं यशो वा तदिच्छन्तो यजमानाः श्रव आपन्प्राप्तवन्तः । कीदृशं श्रवोऽ-
मुक्तममृदितमविनश्वरमित्यर्थः । यज्ञियानि यज्ञार्हाणि त्वदीयानि नामानि चिद्व-
धिरे यजमाना धारयन्ति । ते यजमानास्ते तव भद्रायां कल्याण्यां संदृष्टावनुग्रह-
दृष्टौ रणयन्त रमन्ते । किमु वक्तव्यमनुष्ठातारो रमन्त इत्यभिप्रायः ।

अथ पञ्चमीमृचमाह—

त्वां वर्धन्ति क्षितयः पृथिव्याम् । त्वं राय
उभयासो जनानाम् । त्वं त्राता तरणे चेत्योऽभूः ।
पिता माता सदमिन्मानुषाणाम् (२), इति ।

पृथिव्यां भूमौ क्षितयो निवसन्तो यजमानास्त्वां वर्धन्ति हेऽग्ने स्तुतिभिर्हवि-
भिर्वा त्वां परितोषयन्ति । जनानां सर्वेषां त्वमुभयासो रायस्त्वमेव द्विविधानि
धनानि दिव्यानि पार्थिवानि च तत्संपादक इत्यर्थः । हे तरणे दुरितानां तरण-
कुशल त्वं त्राता त्वमेवास्माकं रक्षिता चेत्यः सर्वदाऽस्माभिः स्मर्तव्योऽभूर्भवसि ।
तथा मानुषाणां सर्वेषां सदमित्सर्वदैव पिता माता तदुभयसदृशः पालकस्त्वमे-
वासि ।

अथ षष्ठीमृचमाह—

स पर्येण्यः स प्रियो विक्ष्वग्निः । होता मन्द्रो
निषसादा यजीयान् । तं त्वा वयं दम आ
दीदिवांसम् । उपज्ञु बाधो नमसा सदेम, इति ।

योऽग्निः स पर्येण्यः परितो मन्तव्यः स एवाग्निर्विक्षु प्रजासु सर्वासु प्रिय-
स्तथा होता देवानामाह्वाता मन्द्रो हर्षहेतुर्यजीयान्यष्टृतमः सन्निषसाद नियमेनो-
पविवेश । दमे यज्ञगृहे दीदिवांसं दीप्यमानमुपज्ञूपज्ञातं सुप्रसिद्धं तं त्वा तादृश-
मग्निं त्वां बाधः संसारेण बाध्यमाना वयं नमसा नमस्कारेणाऽऽसदेम भजामहे ।

अथ सप्तमीमृचमाह—

तं त्वा वयं सुधियो नव्यमग्ने । सुम्ना-
यव ईमहे देवयन्तः । त्वं विशो अनयो

दीद्यानः । दिवो अग्ने बृहता रोचनेन, इति ।

हेऽग्ने सुधियः शोभनबुद्धियुक्ताः सुन्नायवः सुखमिच्छन्तो देवयन्तो देवा-
निच्छन्तो वयं नव्यं सर्वदा नूतनं तं त्वा तादृशमग्निं त्वामीमहे प्राप्नुमो भजाम
इत्यर्थः । हेऽग्ने बृहता रोचनेन महता प्रकाशेन दीद्यानः प्रकाशमानस्त्वं विशः
सर्वाः प्रजा दिवो द्योतमानान्स्वर्गादिलोकांश्चानयो नयसि प्रापयासि ।

अथाष्टमीमृचमाह—

विशां कविं विश्पतिं* शश्वतीनाम् । नितो-
शनं वृषभं चर्षणीनाम् (३) । प्रेतीषणिमिषयन्तं
पावकम् । राजन्तमग्निं यजतं* रयीणाम्, इति ।

ईमह इत्यनुवर्तते । अग्निमीमहे प्राप्नुमः । कीदृशं शश्वतीनां निरन्तरप्रवृत्तीनां
विशां प्रजानां पालकमित्यध्याहारः । अत एव विश्पतिं प्रजास्वामिनम् । कविं
विद्वांसम् । नितोशनं शत्रूणां नितरां हन्तारम् । चर्षणीनां मनुष्याणां वृषभं
कामाभिवर्षकम् । प्रेतीषणिं प्रकृष्टाया इतेर्गतेः सनितारं दातारम् । इषयन्तमन्नं
कुर्वन्तम् । पावकं शोधकम् । राजन्तं दीप्यमानम् । यजतं यजनीयम् । रयीणां
धनानां दातारमिति शेषः ।

अथ नवमीमृचमाह—

सो अग्न ईजे शशमे च मर्तः । यस्त आनद
समिधा हव्यदातिम् । य आहुतिं परिवेदा
नमोभिः । विश्वेत्स वामा दधते त्वोतः, इति ।

हेऽग्ने यो मर्तो मनुष्यो यजमानः समिधा सह हव्यदातिं हविर्दानमानद्,
व्यामोति हविर्ददातीत्यर्थः । स यजमान ईजे यजति शशमे च यागफलभूतां
शान्तिमपि प्राप्नोति । शान्तिः सुखम् । यो यजमानो नमोभिर्नमस्कारैः सहाऽऽ-
हुतिं परिवेदा ददातीत्यर्थः । स यजमानस्त्वोतस्त्वया रक्षितो विश्वेद्विधान्येव
वामा वननीयानि धनानि दधते धत्ते प्राप्नोतीत्यर्थः ।

अथ दशमीमृचमाह—

अस्मा उ ते महि महे विधेम । नमोभिरग्ने समि-
धोत हव्यैः । वेदीं सूनो सहसो गीर्भिरुक्थैः ।
आ ते भद्रायाः सुमतौ यतेम (४), इति ।

हेऽग्ने महे महतेऽस्मा उ अस्मा एव ते तुभ्यं नमोभिर्नमस्कारैरुतापि च समिधा
हव्यैश्च महि विधेम पूजां करवाम । हे सहसः सूनो मथनजन्यत्वेन बलस्य पुत्र
वेदी वेद्यामस्यां गीर्भिः स्तोत्ररूपैरुक्थैः शस्त्ररूपैश्च वाक्समूहैर्भद्रायां ते तव सुम-
तावनुग्रहात्मिकायां बुद्धावायतेम सर्वतः प्रयतामहे । त्वदनुग्रहनिमित्तं प्रयत्नं
कुर्मः ।

अथैकादशीमृचमाह—

आ यस्ततन्थ रोदसी वि भासा ।
श्रवोभिश्च श्रवस्यस्तरुत्रः । बृह-
द्भिर्वाजैः स्थविरेभिरस्मे । रेव-
द्भिरग्ने वितरं विभाहि, इति ।

हेऽग्ने यस्त्वं भासा स्वकीयया दीप्त्या रोदसी द्यावापृथिव्यौ व्याततन्थ
व्याप्नोषि तथा श्रवोभिरनैश्च व्याप्नोषि । स त्वं श्रवस्यः प्रजार्थं श्रवोऽन्नमि-
च्छुस्तरुत्रो दुःखेभ्यः स्तारायिता चासि । तादृशस्त्वं रेवद्भिर्धनयुक्तैः स्थविरेभि-
श्चिरंतनैर्बृहद्भिर्वाजैर्महाद्भिरनैर्युक्तोऽस्मे अस्मासु वितरमत्यन्तविंशिष्टमनुग्रहं कुर्व-
न्विभाहि विशेषेण दीप्यस्व ।

अथ द्वादशीमृचमाह—

नृवद्वसो सदमिद्धे ह्यस्मे । भूरिं तोकाय तन-
याय पश्वः । पूर्वीरिषो बृहतीरारे अघाः ।
अस्मे भद्रा सौश्रवसानि सन्तु, इति ।

हे वसो जगन्निवासहेतो वद्वे नृवन्नृभिर्भृत्यैर्युक्तं भूरि प्रभूतं धनं सदमित्सर्वदै-
वास्मे अस्मासु धेहि संपादय । तोकायास्मत्पुत्राय तनयाय तदीयपुत्राय च पश्वः

पशून्संपादय । किंच पूर्वींश्चिरंतनाः पूर्वपुरुषोचिता बृहतीः प्रभूता इषोऽन्नान्या-
रेऽस्मत्समीपेऽघाः क्षारय संपादयेत्यर्थः । अस्मे अस्मासु भद्रा कल्याणरूपाणि
सौश्रवसान्यतिशोभनकीर्त्यादीनि सन्तु ।

अथ त्रयोदशीमृचमाह—

पुरु॒ण्य॑ग्ने पुरु॒धा त्वा॒या । वसू॑नि
राज॑न्व॒सुता॑ति अ॒श्याम् । पु॒रूणि॑
हि त्वे पु॒रुवार॑ स॒न्ति । अ॒ग्ने
वसु॑ वि॒धत्ते राज॑नि त्वे (५) इति ।

जा॒गृवा॑सो अ॒नु॒ग॒म॒न्मानु॑षाणां च॒र्षणी॑नां य॒तेमा॑श्यां द्वे च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके षष्ठाध्याये
दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

हे वसुताते धनस्य विस्तारयितर्हे राजन्दीप्यमानाग्ने त्वाया त्वया निमित्तभू-
तेन पुरुधा बहुप्रकाराणि पुरूणि प्रभूतानि वसूनि धनान्यश्यां व्याप्नुयाम् । हे
पुरुवार बहुभिर्वरणीयाग्ने त्वे त्वयि हि यस्मात्कारणात्पुरूणि बहूनि धनानि
सन्ति तस्मात्कारणाद्विधत्ते परिचरते यजमानाय वसु धनं राजनि त्वे त्वयि प्राप्नु-
यामिति शेषः ।

अत्र मीमांसा । दशमाध्यायस्य चतुर्थपादे चिन्तितम्—

मनोतामन्त्र ऊहांऽस्ति वायव्ये नास्ति वाऽस्त्यसौ ।

आग्नेय्ये वेति वचनं प्रकृतौ सार्थकं यतः ॥

अग्नीषोमावग्निनैव लक्षेतां वचनं विना ।

अनर्थकान्तत्र वाक्याद्विकृताब्रूहवारणम् ॥

“ त्वं ह्यग्ने प्रथमो मनोता ” इत्ययं मनोतामन्त्रोऽग्नीषोमीयपशौ पठितः ।
वायव्यपशावप्ययं चोदकप्राप्तः । तत्र “ त्वं हि वायो प्रथमः ” इत्येवमूहोऽस्ति ।
यत्तु वचनं यद्यप्यन्यदेवत्यः पशुराग्नेय्येव मनोता कार्येति तत्प्रकृतौ पठितं तत्रैव

च सार्थकम् । द्विदेवत्यपशावेकदेवत्यमन्त्रस्य प्रकरणपठितस्याप्ययोग्यत्वशङ्कायां पुनर्विधानार्थत्वात् । मैवम् । छत्रिणो गच्छन्तीत्यादिवन्मन्त्रगतस्याग्निशब्दस्याग्नीषोमलक्षकत्वेनायोग्यत्वशङ्कया अनुदयात् । अतः प्रकृतावनर्थकं तद्वाक्यं विकृतावूहनिवारणेन चरितार्थं भवति । तस्मादूहो नास्ति ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीयं वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे षष्ठ्यपाठके दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

अथैकादशोऽनुवाकः ।

दशमे मनोतासूक्तमभिहितम् । एकादशे हविर्वनस्पतिस्विष्टकृतां मैत्रावरुणेन वक्तव्याः पुरोनुवाक्याः पैपाश्चोच्यन्ते । कल्पः—“ यदा जानातीन्द्राग्निभ्यां छागस्य हविषोऽवदीयमानस्यानुब्रूहीति तदा मैत्रावरुणः पुरोनुवाक्यामन्वाह, आभरतः शिक्षतम् ” इति । पाठस्तु—

आभरतः शिक्षतं वज्रवाहू ।
अस्माः इन्द्राग्नी अवतः शर्चाभिः ।
इमे नु ते रश्मयः सूर्यस्य । येभिः
सपित्वं पितरो न आयन्, इति ।

हे वज्रवाहू वज्रायुधपाणी इन्द्राग्नी आभरतं धनमाहरतम् । आहत्य च शिक्षतं संस्कुरुतम् । शर्चाभिः स्वकीयशक्तिभिरवतमस्मान् रक्षतम् । नोऽस्माकं पितरो येभिर्भ्यः सूर्यस्य रश्मिभिः सपित्वमायन्संबन्धित्वं प्राप्तास्ते सूर्यस्य रश्मय इमे नु इम एव भवदधीना वर्तन्ते । अतः पितृनिवास्मान्पालयतम् ।

अथ पैषमाह—

होता यक्षदिन्द्राग्नी । छागस्य हविष आत्ता-
मद्य । मध्यतो मेद उद्धृतम् । पुरा द्वेषोभ्यः ।
पुरा पौरुषेय्या गुभः । घस्तां नूनम् (१) । घासे
अज्राणां यवसप्रथमानाम् । सुमत्क्षराणां
शतरुद्रियाणाम् । अग्निष्वात्तानां पीवोपवस-

नानाम् । पार्श्वतः श्रौणितः शितामत उत्सा-
दतः । अङ्गादङ्गादवत्तानाम् । करत एवे-
न्द्राग्नी । जुषेता* हविः । हातर्यज, इति ।

दैव्यो होता यक्षत्पूजयतु । हे इन्द्राग्नी युवां हविषो हविर्भूतस्य छागस्य
मध्यतो मध्यदेशादुद्धृतं मेद उत्कृष्य संपादितं मेदःप्रभृति सारमद्यास्मिन्कर्मण्यात्तां
भक्षयताम् । द्वेषोभ्यः पुरा द्वेषेभ्यो रक्षोभ्यः पूर्वं रक्षांसि यावन्नोपेघ्नन्ति ततः
पुरा, तथा पौरुषेय्या गृभः पुरा पुरुषसंबन्धिनो ग्रहणात्पूर्वं विरोधिनः पुरुषा
यावद्गृहीत्वा न गच्छन्ति ततः पूर्वमेव नूनं घस्तामवश्यं भुञ्जाताम् । घस्यन्ते
भक्ष्यन्ते हवींष्यस्मिन्कर्मणीति घासो यागस्तस्मिन्घासेऽज्जाणामजनीयानां क्षेप्य-
माणानां सुसंस्कृतानामिति यावत् । यवसप्रथमानां यवसमन्नं प्रथमं मुख्यं येषां
हविषां तानि यवसप्रथमानि तेषां सुमत्क्षराणां सुष्ठु मादयति येषां क्षरणं मुखा-
दुदरप्रवेशस्तादृशानां शतरुद्रियाणां शतं रुद्रा देवा येषामधिष्ठानभूतास्तेषामग्नि-
ष्वात्तानामग्निना जाठरेणाऽऽहवनीयेन वा स्वादितानां पीवोपवसनानां पीवा
स्थूला त्वक्सैवोपवसनमाच्छादनस्थानीयं येषां हविषां तानि पीवोपवसनानि
तेषाम् । तथा पार्श्वतः पार्श्वादिभ्यः प्रथममवत्तानाम् । पार्श्वश्रोणी प्रसिद्धे ।
शितामतशब्देन दोर्यकृद्वाऽभिधीयते । उत्सादशब्देन गुदकाण्डम् । तत ऊर्ध्व-
मङ्गादङ्गात्सर्वस्मादन्यस्मादवयवादवत्तानां हविषां यान्यवदानानि तानि सर्वा-
णीन्द्राग्नी एव करतः कुरुताम् । ततो हविरिदं जुषेताम् । तदर्थं हे मनुष्यहो-
तर्यज याज्यां पठ ।

अथ वनस्पतेः पुरोनुवाक्यामाह—

देवेभ्यो वनस्पते हवींषि । हिरण्यपर्ण
प्रदिवस्ते अर्थम् । प्रदक्षिणिद्रशनयां नियूय ।
ऋतस्य वक्षि पथिभी रजिष्ठैः, इति ।

हे वनस्पते यूपात्मन्मग्ने हिरण्यपर्णं सुवर्णवर्णपत्रोपेतं सुवर्णसदृशज्वालोपेतं
वा । त्वं देवेभ्यो हवींषि वक्षि वहसि । कीदृशानि हवींषि तेऽर्थं तव प्रयोज-

नभूतानि प्रदिवः प्रवराणि यथापूर्वं प्रवृत्तानीत्यर्थः । किं कृत्वा रशनया यूपवे-
ष्टनहेतुभूतया प्रदक्षिणित्प्रदक्षिणाकारेण नियूय नितरामात्मानं बद्ध्वा ततः ऋतस्य
यज्ञस्य संबन्धीनि हवींषि रजिष्ठैः पथिभिर्ऋजूत्तमैर्मागैर्वहसीत्यन्वयः ।

अथ प्रैषमाह—

होता यक्षद्वनस्पतिमभि हि । पिष्टतमया
रभिष्टया रशनयाऽधित । यत्रेन्द्राग्निरोऽच्छा-
गस्य हविषः प्रिया धामानि । यत्र वन-
स्पतेः प्रिया पाथांसि । यत्र देवानामाज्य-
पानां प्रिया धामानि । यत्राग्नेर्होतुः प्रिया
धामानि । तत्रैतं प्रस्तुत्येवोपस्तुत्येवोपावस्र-
क्षत् । रभीयांसमिव कृत्वी (३) । कर-
देवं देवा वनस्पतिः । जुषतां हविः ।
होतर्यज, इति ।

दैव्यो होता वनस्पतिरूपं देवं यजतु । हि यस्मात्कारणात्पिष्टतमया श्लक्ष्ण-
तमया रभिष्टया रभस्वत्तमया शीघ्रतमं प्रवृत्तया रशनयाऽभ्यधित वनस्पतिनामा-
त्मकमबध्नात् । अत एव रशनया नियूयेत्युक्तम् । तस्मात्कारणात्तादृशोऽयं यूप
एतं पशुं तत्रोपावस्रक्षत्तस्मिन्स्थान उपसंप्रापयतु । कुत्रेति तदुच्यते—इन्द्राग्न्यो-
र्देवयोः संबन्धिनश्छागरूपस्य हविषः प्रियाणि धामानि स्थानानि यत्र विद्यन्ते ।
वनस्पतेर्देवस्य च प्रियाणि पाथांस्युदकानि यत्र विद्यन्ते । आज्यपानां प्रयाजा-
दिदेवानां च प्रियाणि स्थानानि यत्र विद्यन्ते । होतुर्होमनिष्पादकस्याग्नेः प्रियाणि
स्थानानि यत्र विद्यन्ते । तत्रैतमुपावस्रक्षदित्यन्वयः । किं कृत्वा प्रस्तुत्येव प्रथ-
ममेव श्रपयित्वा किंचोपस्तुत्येव संनिधावेव प्रशस्य रभीयांसमिव कृत्वा देवानां
प्रीत्युत्पादनेन रभस्वत्तरमिव कृत्वा । उपावस्रक्षदित्यन्वयः । वनस्पतिर्देव एवं
करदुक्तप्रकारं करोतु । इदं हविश्च जुषताम् । हे मनुष्यहोतस्तदर्थं याज्यां पठ ।

अथ स्विष्टकृतः पुरोनुवाक्यमाह—

पिप्रीहि देवा उशतो यविष्ठ । विद्वा*

ऋतू* ऋतुपते यजेह । ये दैव्या ऋत्विजस्ते-
भिरग्ने । त्व* होतृणामस्याऽऽयजिष्ठः, इति ।

हे यविष्ठ युवतमाग्ने उशतः कामयमानान्देवान्प्रीह्यतिशयेन प्रीणय । हे ऋतुपते सूर्यात्मना कालपरिपालक त्वमृतून्कालविशेषान्विद्वाञ्छानन्वर्तसे तस्मादिहोचिते काले यज । देवेषु भवा ये दैव्या ऋत्विजः सन्ति “ अग्निर्होताऽश्विनाऽध्वर्यू त्वष्टाऽग्नीत् ” इत्यादिनाऽऽम्नातास्तेभिस्तैर्दैव्यैः सह त्वमस्य यजमानस्य संबन्धनां होतृणामृत्विजां मध्य आयजिष्ठः सर्वतो यष्टृतमोऽसि ।

अथ प्रैषमाह—

होता यक्षदग्नि* स्विष्टकृतम् । अयाडाग्निरि-
न्द्राग्नियोऽच्छागस्य हविषः प्रिया धामानि ।
अयाड्वनस्पतेः प्रिया पाथा*सि । अयाड्दे-
वानांमाज्यपानां प्रिया धामानि । यक्षदग्ने
र्होतुः प्रिया धामानि । यक्षस्त्वं महिमानम् ।
आयजतामेज्या इषः । कृणोतु सो अध्वरा
जातवेदाः । जुषाता* हविः । हातर्यज (४), इति ।

नूनमर्थं कृत्वा पाथा*सि सप्त च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके षष्ठाध्याय
एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

दैव्यो होता स्विष्टकृतमग्निं यजतु । इन्द्राग्नियोः संबन्धनश्छागरूपस्य हविषो यानि प्रियाणि स्थानानि तान्ययमग्निरयादूपूजितवान् । तथा वनस्पतेः प्रियाणि पाथांसि जलानि हवींषि वाऽयाडिष्टवान् । आज्यपानां प्रयाजादिदेवानां प्रियाणि स्थानानि पूजितवान् । होतुर्होमनिष्पादकस्याग्नेः प्रियाणि स्थानानि स्विष्टकृतदय-
मग्निः पूजितवान् । उक्तानां सर्वेषां देवानां स्वकीयो महिमा योऽस्ति तमुद्दिश्य दैव्यो होता यक्षद्यजतु । आयजतामग्निमुख्येन यागं कुर्वतां यजमानानामेज्या

आभिमुख्येन यष्टव्या इषोऽभीष्टा या देवताः सन्ति ताः सर्वा अध्वराऽस्मिन्यज्ञे
स जातवेदाः स्विष्टकृद्रूपः सोऽग्निः कृणोतु स्विष्टाः करोतु । तदर्थमयं स्विष्टकृ-
दग्निरिदं हविर्जुषताम् । हे मनुष्यहोतर्यज तदर्थं याज्यां पठ ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे षष्ठ्यपाठक एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

अथ षष्ठं द्वादशोऽनुवाकः ।

एकादशे हविषां वनस्पतेः स्विष्टकृतश्च पुरोनुवाक्याः प्रैषाश्चाभिहिताः । अथ
द्वादशे तेषां याज्या उच्यन्ते । कल्पः—“ अथ होता यजतु, उपोह यत् ”
इति । पाठस्तु—

उपोह यद्विदथं वाजिनो गूः । गीर्भिर्विप्राः
प्रमतिमिच्छमानाः । अर्वन्तो न काष्ठां नक्ष-
माणाः । इन्द्राग्नी जोहुवतो नरस्ते, इति ।

यद्ये विप्रा ऋत्विज उपोह समीप एव विदथं गूर्यज्ञं गच्छन्तो वर्तन्ते । कीदृशा
विप्रा वाजिनो वाजेनानेन हविर्भक्षणेन युक्ताः । गीर्भिः स्तुतिभिः प्रमतिं प्रकृष्टां
मतिं देवताह्वानविषयां मतिमिच्छमानाः । काष्ठां कर्मसमाप्तिं नक्षमाणा गच्छन्तः ।
तत्र दृष्टान्तः—अर्वन्तो नाश्वा यथा स्वकीयां गमनसमाप्तिं प्राप्नुवन्ति तद्वत् । ते
नरस्तादृशा ऋत्विज इन्द्राग्नी देवौ जोहुवतो होमेनाऽऽराधयन्तो वर्तन्ते ।

अथ वनस्पतेर्याज्यामाह—

वनस्पते रशनयाऽभिधाय । पिष्ट-
तमया वयुनानि विद्वान् । वहं
देवत्रा दिधिषो हवींषि । प्र
च दातारममृतेषु वोचः, इति ।

हे वनस्पते यूप पिष्टतमया श्लक्ष्णतमया रशनम्नाऽभिधायाऽऽत्मानं बद्ध्वाऽ-

स्माकं देवानां वयुनानि ज्ञानान्यभिप्रायान्वा विद्वाञ्ज्ञानन्देवत्रा देवेषु हवींषि वह
प्रापय । किंच हे दिधिषो धारणाकुशल वनस्पते दातारं हविर्दाने प्रवृत्तं यजमा-
ममृतेषु देवेषु प्रवोचोऽनेनैतानि हवींषि दत्तानीति प्रब्रूहि ।

अथ स्विष्टकृतो याज्यामाह—

अग्निः स्विष्टकृतम् । अयाडग्निरिन्द्राग्नियोश्छा-
गस्य हविषः प्रिया धामानि (१) । अयाइव-
नस्पतैः प्रिया पाथांसि । अयाइदेवानांमा-
ज्यपानां प्रिया धामानि । यक्षदग्नेर्होतुः प्रिया
धामानि । यक्षत्स्वं महिमानम् । आयजता-
मेज्या इषः । कृणोतु सो अध्वरा जातवेदाः ।
जुषतां हविः । अग्ने यद्य विशो अध्वरस्य
होतः । पावक शोचे वेष्ट्वं हि यज्वा ।
ऋता यजामि महिना वि यद्भूः । हव्या वह
यविष्ठ या ते अद्य (२), इति ।

धामानि भूरकं च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके षष्ठाध्याये
द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

स्विष्टकृतानामकमाभिं वयं यजामह इति शेषः । अयाडग्निरित्यादिकं पूर्वानु-
वाकवद्व्याख्येयम् । हे स्विष्टकृदग्ने विशः प्रविष्टस्यानुष्ठितस्याध्वरस्य संबन्धि
यद्धविरस्ति तद्य वेरशान भक्षय । होतर्होमकर्तः पावक शोधक शोचे दीप्य-
मान, एतान्यग्निविषयाणि विशेषणानि । हि यस्मात्त्वं यज्वा यागस्य कर्ता
वस्माद्दताऽस्मदीये यज्ञे महिना महिम्ना यजासि देवान्प्रीणयसि । यद्यस्मा-

त्कारणाद्विभूविशिष्टो भवसि तस्मात्कारणान्धे यविष्ठ युवतम्, अद्य ते तव या
हव्या यानि हव्यान्यस्माभिर्दीयन्ते तानि सर्वाणि वह रसी कुरु ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे षष्ठप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

अथ त्रयोदशोऽनुवाकः ।

द्वादशे हविर्वनस्पतिस्विष्टकृतां याज्या अभिहिताः । त्रयोदशेऽनूयाजानां
मैत्रावरुणप्रेषा उच्यन्ते । कल्पः—“ यज्ञा जानाति देवेभ्यः प्रेष्येति तन्मैत्राव-
रुणः प्रेष्यति देवं बर्हि सुदेवमिति । अथ होता यजति—‘ देवं बर्हिः । वसु-
वने वसुधेयस्य वेतु ’ इति, तमेव व्यतिषङ्गमुत्तरेणोत्तरेण मैत्रावरुणः प्रेष्यत्युत्तरेणो-
त्तरेण होता यजति ” इति । तत्रास्मिन्ननुवाके प्रेषाः । उत्तरानुवाके याज्याः ।
प्रेषाणां मध्ये प्रथमं प्रेषमाह—

दे॒वं ब॒र्हिः सु॒दे॒वं दे॒वैः स्यात्सु॒वीरं॑ वी॒रैर्व॒स्तो-
वृ॒ज्येता॒क्तोः प्र॒भ्रियं॑तात्य॒न्यान्रा॒या ब॒र्हिष्म॑ता
मदे॒म वसु॑धेयस्य वेतु यज, इति ।

देवं देवनशीलं बर्हिः प्रथमानूयाजदेवस्वरूपं बर्हिर्नामकं यदस्ति तदेवैरन्यैः
सह सुदेवं स्याच्छोभनदीप्तिकमस्तु । वीरैरस्मदीयैः पुत्रैः सह सुवीरं स्याच्छोभ-
नवीरोपेतमस्तु । वस्तोर्देवानां वासाय वेद्यामाच्छादनाय च वृज्येत बर्हिर्भवेत् ।
अक्तोः स्तुवां हविषां वाग्भिव्यक्तये प्रभ्रियेत प्रकर्षेण धार्येत । यदेतद्वेद्यामा-
स्तरणीयं बर्हिस्तदभिमानी बर्हिर्नामकोऽनूयाजदेवः, तस्मादेवप्रसङ्गादभिवर्णनं
युक्तम् । अस्य बर्हिर्देवस्य प्रसादादन्यान्यबर्हिष्मत इतरान्यागयुक्तान्पुरुषान्राया
धनेनातिक्रम्य मदेम हृष्याम । वसुधेयस्य धनप्रदातुर्देवस्य वसुवने धनदानाय
वेत्वाज्यं पिबतु । यज तदर्थं हे होतर्याज्यां पठ ।

अथ द्वितीयं प्रेषमाह—

दे॒वीर्द्वी॒रः संघा॑त वि॒ड्वी॒र्याम॑ञ्छि॒यिग ध॒रुवा
दे॒वदू॑तौ व॒त्स ई॒मेना॒स्तरु॑ण आ॒मिमी॑यात्कु॒मारो

वा नवजातो मैना अर्वा रेणुककाटः पृणग्व-
सुवनै वसुधेयस्य वियन्तु यज, इति ।

द्वारशब्दाभिधेयाः स्त्रीमूर्तयो द्वितीयानूयाजदेवतास्ता देव्यः संघाते विडूवी-
द्वाराभिमानिनीत्वात्कवाटद्वयमेलने दृढशक्तयो यामन्याने निर्गमनकाले शिथिराः
कवाटोद्घाटेनेन शैथिल्यं प्राप्ता देवहूतो देवानामाह्वाने प्रवेशने वा ध्रुवा नित्यं
प्रवृत्तास्तिष्ठन्ति । एना द्वारो वत्सादिरामिमीयादागत्य प्रविशेयुः । महावकाश-
तया सर्वेषां प्रवेशं द्वारदेवता अनुमन्यन्ते न तु कश्चिदपि तत्र प्रतिबध्यत इत्यर्थः ।
वत्स ई वत्सोऽपि तिर्यग्जातिरपि प्रविशेत्, तत्र मनुष्यः प्रविशेदिति किमु वक्त-
व्यम् । स च मनुष्योऽनेकविधस्तरुणो युवा कुमारो बालो नवजातस्य दानीमे-
वोत्पन्नः स सर्वोऽपि ता द्वारः प्रविशेत् । रेणुककाटो दुर्दान्तो भूमिं रेणुं कृत्य
यः संचरति तादृगर्वा धूर्तोऽश्वः कवाटमङ्गक्षम एना द्वारो मा पृणगाभिर्द्वाभिः
संपृक्तो मा भूत् । वसुवन इत्यादि पूर्ववत् । द्वारमूर्तीनां बहुत्वाद्वियन्त्विति बहु-
वचनम् ।

अथ तृतीयं प्रैषमाह—

देवी उषासानक्ताऽद्यास्मिन्यज्ञे प्रयत्यहेतामपि
नूनं देवीर्विशः प्रायाशिष्टाः सुप्रीते सुधिते
वसुवनै वसुधेयस्य बीतां यज, इति ।

उषासानक्तशब्दवाच्य अहोरात्राभिमानिन्यौ तृतीयानूयाजेद्व्यौ ते उभे
अद्यास्मिन्नहन्यस्मिन्यज्ञे पशुयागे प्रयति प्रवर्तमाने सत्यहेतां देवादीनाह्वयेताम् ।
अपि देवीर्विशो देवसंबन्धिनीरपि प्रजाः सर्वा नूनमवश्यं प्रायाशिष्टां प्रकर्षेण
गतवत्यौ देवीः प्रजा आह्वानं तत्तमीपं प्रतिगच्छत इत्यर्थः । कीदृशौ सुप्रीते
स्वयं सुष्ठु प्रीते न तु वैमुख्यं भजमाने । सुधिते सुस्थिरे सुष्ठुप्रारब्धनिर्वहणपरे ।
वसुवन इत्यादि पूर्ववत् । देव्योर्द्वित्वाद्बीतामिति द्विवचनम् ।

अथ चतुर्थं प्रैषमाह—

देवी जोष्ट्री वसुधेति ययोरन्याऽघा द्वेषाऽसि
यूयवदान्यावक्षद्वसु वायाणि यजमानाय

वसुवने वसुधेयस्य वीतां यज, इति ।

जोष्ट्रीशब्दवाच्ये चतुर्थानूयाजदेवमूर्ती द्वे देव्यौ वसुधेयस्य सुखप्राप्तियुक्ते यथो-
र्देव्योर्जोष्ट्रयोर्मध्येऽन्यैका देव्यघा पापानि द्वेषांसि द्वेष्याणि च रक्षःप्रभृतीनि च
यूयवत्पृथकुर्यान्नाशयेदित्यर्थः । अन्येतरा जोष्ट्री देवी यजमानाय वार्याणि वसु
वरणीयानि धनान्यावक्षत्सर्वतो वहति ।

अथ पञ्चमं प्रैषमाह—

देवी ऊर्जाहुती इषमूर्जमन्याऽऽवक्ष-
त्सग्धि* सपीतिमन्या नवेन पूर्वं
दयमाना स्याम पुराणेन नवं तामु-
र्जमूर्जाहुती ऊर्जयमाने अधातां वसु-
वने वसुधेयस्य वीतां यज, इति ।

ऊर्जाहुतीशब्दवाच्ये पञ्चमानूयाजदेवते स्त्रीमूर्ती द्वे देव्यौ विद्येते । तयोर्म-
ध्येऽन्यैका देवीषमन्नमूर्जं क्षीरादिरसं चाऽऽवक्षदावहति । अन्येतरा देवी सग्धि
सहभोजनं सपीतिं सहपानं चोभयोः प्रापितवती । तयोर्देव्योः प्रसादादेव वयं
नवेन व्रीह्यादिना सहैव पुराणं व्रीह्यादिकं दयमाना रक्षन्तः कुसूलादिषु स्थाप-
यन्तः स्याम तिष्ठेम । तथा पुराणेन धान्येन सहैव नवं धान्यं दयमानाः स्याम ।
ऊर्जाहुती एवंनामिके देव्यौ तां नवपुराणधान्यजातिमुपर्युपचीयमानबहुविधनवपु-
राणधान्यपूर्णामूर्जमन्नसमृद्धिमूर्जयमाने सर्वस्य लोकस्य संपादयन्त्यावस्मभ्यमप्य-
धातां संपादयेताम् ।

अथ षष्ठं प्रैषमाह—

देवा दैव्याहोतारा नेष्टारा पोतारा हताघश*-
सावाभरद्वसू वसुवने वसुधेयस्य वीतां यज, इति ।

दैव्याहोतृशब्दवाच्यौ षष्ठानूयाजदेवस्य द्वौ देहौ । तद्देहधारिणौ देवौ नेष्टारा
यज्ञस्य नेतारौ पोतारा शोधयितारौ हताघशंसौ हता अघशंसाः पापबुद्ध्यो
पाभ्यां तादृशावाभरद्वसू आह्वियमाणधनौ तौ वीतामित्यन्वयः ।

अथ सप्तमं प्रैषमाह—

दे॒वीस्ति॒स्रस्ति॒स्रो दे॒वीरि॒डा सर॑स्वती॒ भार॑ती
द्यां भार॑त्यादि॒त्यैर॑स्पृक्षत्सर॑स्वती॒म* रु॒द्रैर्य॒-
ज्ञमा॑वीदि॒हैवे॒डया॒ वसु॑मत्या स॒धमादं॑ मदे॒म
वसु॑वने॒ वसु॑धेर्यस्य वियन्तु॒ यजं॑, इति ।

इडादिनामयुक्तास्तिस्रो देव्यः सप्तमानूयाजदेवतास्तासां मध्य एकैकस्या मूर्तित्रययुक्तत्वात्पुनरपि तिस्रो देवीरित्युच्यन्ते । तासां मध्ये या भारती सेय-
मादित्यैः सह द्यां द्युलोकमस्पृक्षत्स्पृशतु हविषा देवांस्तर्पयितुं तत्र गच्छतु ।
सरस्वती तु देवी रुद्रैः सहेमं यज्ञमावीदवतु रक्षत्वत्रैव स्थित्वा यज्ञं निर्वर्तयतु ।
अथ वसुमत्या धनयुक्तयेडया देव्या सधमादं सहैकस्थाने हर्षो यथा भवति
तथा मदेम तृप्ता भूयास्म । इहैव यज्ञफलेनास्मान्योजयत्वित्यर्थः ।

अथाष्टममाह—

दे॒वो नरा॑शंस॒स्त्रिशी॒र्षा षड॑क्षः शत॒-
मिदे॑न* शि॒तिपृ॒ष्ठा आ॑दधति स॒हस्र॑मीं
प्रव॑हन्ति मि॒त्रावरु॑णे॒दस्य॑ हो॒त्रम॑र्ह॒तो
बृ॒हस्प॑तिः स्तो॒त्रम॒श्विनाऽऽध्व॑र्यवं वसु॒-
वने॑ वसु॒धेर्य॑स्य वेतु॒ यजं॑, इति ।

नराशंसाख्योऽष्टमानूयाजदेवो यः सोऽयं त्रिभिः शिरोभिः षड्भिरक्षिभिश्च
युक्तः, एनं नराशंसं शतमिच्छतसंख्याका एव शितिपृष्ठाः श्वेतपृष्ठा गावो यज्ञे
दक्षिणा योग्या आदधत्याभिमुख्येन धारयन्ति । सहस्रमीं सहस्रमेव सहस्रसंख्याका
एव शितिपृष्ठाः प्रवहन्ति यज्ञात्मकमेनं नराशंसं फलसाधनसमर्थं कुर्वन्ति । मित्रा-
वरुणेन्मित्रावरुणावेशस्य नराशंसस्य होत्रं होमव्यापारं कर्तुमर्हतो न त्वन्यः
कश्चित् । बृहस्पतिरेव स्तोत्रमर्हति । अश्विनावेवाऽऽध्वर्यवमर्हतः ।

अथ नवममाह—

दे॒वो व॒न॒स्पति॑र्व॒र्षप्रा॑वा घृ॒तनि॑र्णि॒ग्धाम॒ग्रेणा॒-
स्पृ॑क्ष॒दान्त॑रि॒क्षं म॒ध्येनाऽऽप्राः पृ॒थि॒वीमु॑परेणा॒-
दृ॒*हीद्वि॒सुव॑ने व॒सुधे॑यस्य वेतु यज, इति ।

वनस्पत्याख्यो नवमानूयाजदेवो योऽस्ति सोऽयं वर्षप्रावा यज्ञद्वारेण वर्षस्य पूरयिता । घृतनिर्णिग्धृतस्य शोधयिता । द्यां द्युलोकमग्रेणास्पृक्षद्यूपरूपस्य स्वस्याग्रभागेण स्पृशतु । मध्येन भागेनान्तरिक्षमाप्राः पूरयतु । पृथिवीमुपरेण तक्षणरहितेन मूलप्रदेशेनादृहीद्वृद्धी करोतु ।

अथ दशममाह—

दे॒वं ब॒र्हि॒र्वारि॑तीनां नि॒धे धा॑सि प्र॒च्यु॒-
तीना॒मप्र॑च्युतं नि॒काम॑धरणं पु॒रु॒ष्पाह्नीं
यश॑स्वदे॒ना ब॒र्हिषा॑ऽन्या ब॒र्ही*ष्य॒भिष्या॑म
व॒सुव॑ने व॒सुधे॑यस्य वेतु यज, इति ।

बर्हिराख्यं यदशमानूयाजदेवतारूपं तदेवं द्योतमानं सद्धारितीनां वारां जलानामितयो गतयो वारितयस्तासां निधे निधानाय संपादनाय धासि स्वकीयं मनो धारयति । कीदृशं बर्हिः, प्रच्युतीनामप्रच्युतं विनाशवतां वस्तूनामविनाशकारणम् । निकामधरणं स्वेच्छया सर्ववस्तूनां धारणसमर्थम् । पुरुषस्पाह्नीं बहुभिः स्पृहणीयम् । यशस्वद्यशस्करम् । एना बर्हिषाऽनेन बर्हिरभिमानिदेवेनान्या बर्हीषीतरयजमानसंबन्धीनि यज्ञनिष्ठानि बर्हीष्यभिष्यामाभिभवितुं वयं समर्थाः स्याम ।

अथैकादशमाह—

दे॒वो अ॒ग्निः स्वि॒ष्ट॒कृत्सु॒द्रावि॑णा म॒न्द्रः क॒विः
स॒त्यम॑न्माऽऽय॒जी होता होता॑र्हो॒तुराय॑जीयान॒ग्ने
यान्दे॒वानया॑द॒द्या* अपि॑प्रे॒र्ये ते हो॒त्रे अम॑-

त्सत ता॒ स॒स॒नु॒षी॒ हो॒त्रां दे॒वंग॒मां दि॒वि दे॒वेषु॑
य॒ज्ञमे॒रये॒म॒ स्वि॒ष्ट॒कृ॒च्छा॒ग्ने हो॒ताऽभू॒र्वसु॒वने॑ वसु॒धे-
यस्य॑ नमो॒वा॒के वी॒हि यज॑ (१), इति ।

यजैकं च ।

दे॒वं ब॒र्हिर्दे॒वीर्द्वारो॑ दे॒वी उ॒षा॒सान॒क्ता दे॒वी जो॒ष्टी दे॒वी ऊ॒र्जा॒हुती॑ दे॒वा दै॒व्या
हो॒ता॒रा दे॒वीस्ति॒स्रस्ति॒स्रो दे॒वीर्दे॒वो न॒राश॒सो दे॒वो व॒नस्प॒तिर्दे॒वं ब॒र्हिर्वा॒रिती॑नां
दे॒वो अ॒ग्निः स्वि॒ष्ट॒कृ॒त्सु॒द्रवि॒णा वी॒हि यज॑ ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके षष्ठाध्याये-
त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

यस्तु स्विष्टकृन्नामकोऽग्निर्देवः सोऽयं सुद्रविणा सुद्रविणः शोभनधनो मन्द्रो
हर्षणशीलः कविर्विद्वान्सत्यमन्मा सत्यमनन आजयी शास्त्रीयया मर्यादया यष्टा होता
देवानामाह्वाता होतुर्होतुरायजीयाल्लोके यो यो होताऽस्ति तस्मात्सर्वस्मादतिशयेन
शास्त्रीयमर्यादामनुलङ्घ्य यष्टा । हेऽग्न ईदृशस्त्वं यान्देवानयाडिष्टवानसि यांश्च
देवानपिप्रेः प्रीणितवानसि ये च देवास्ते तव होत्रे होतृकृत्येऽमत्सतामाद्यन्हृष्टधन्तो
दिवि स्थितेषु तेषु देवेषु ससनुषीं हवींषि दत्तवतीं देवंगमां देवानेव गच्छन्तीं
तां होत्रां होतृक्रियामिममस्मदीयं यज्ञं प्रत्येरयाऽऽभिमुख्येन प्रापयास्मदीये यज्ञे
सर्वदेव तुष्टिकरीं होतृक्रियां त्वमनुतिष्ठेदि(रि)त्यर्थः । हेऽग्ने त्वं स्विष्टकृच्छोता
चाभूः । यदस्मादिष्टं तच्छोभनं त्वया कृतं तादृशो होमस्य कर्ताऽभूः । अतो
नमोवाके यजमाननमस्कारोक्तौ सत्यां वसुवने धनस्य संभजनाय च वसुधेयस्य
ब्रीह्यग्नावाधीयमानमिदमाज्यरूपं द्रव्यं भक्षय । हे मनुष्यहोतस्तदर्थं त्वं यज
याज्यां पठ ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे षष्ठप्रपाठके त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

अथ चतुर्दशोऽनुवाकः ।

त्रयोदशे मैत्रावरुणप्रैषा अनूयाजविषया उक्ताः । चतुर्दशे होतुर्याज्या अनूयाजविषया उच्यन्ते । ता एता एकादश याज्या आह—

दे॒वं ब॒र्हिः । व॒सु॒वने॑ व॒सु॒धेय॑स्य वेतु । दे॒वी-
 द्वा॒रिः । व॒सु॒वने॑ व॒सु॒धेय॑स्य वियन्तु । दे॒वी
 उ॒षा॒सा॒नक्ता॑ । व॒सु॒वने॑ व॒सु॒धेय॑स्य वीताम् ।
 दे॒वी जो॒ष्ट्री । व॒सु॒वने॑ व॒सु॒धेय॑स्य वीताम् ।
 दे॒वी ऊ॒र्जा॒हुती॑ । व॒सु॒वने॑ व॒सु॒धेय॑स्य वीताम्
 (१) । दे॒वा दै॒व्या हो॒ता॒रा । व॒सु॒वने॑ व॒सु॒-
 धेय॑स्य वीताम् । दे॒वीस्ति॒म्रस्ति॒म्रो दे॒वीः ।
 व॒सु॒वने॑ व॒सु॒धेय॑स्य वियन्तु । दे॒वो न॒रा॒श॒सः ।
 व॒सु॒वने॑ व॒सु॒धेय॑स्य वेतु । दे॒वो व॒न॒स्प॒तिः ।
 व॒सु॒वने॑ व॒सु॒धेय॑स्य वेतु । दे॒वं ब॒र्हि॒वा॒रि॒ती-
 नाम् । व॒सु॒वने॑ व॒सु॒धेय॑स्य वेतु (२) ।
 दे॒वो अ॒ग्निः स्वि॒ष्ट॒कृत् । सु॒द्र॒वि॒णा म॒न्द्रः
 क॒विः । स॒त्यम॑न्माऽऽय॒जी हो॒ता । हो॒तु-
 हो॒तुरा॒य॒जी॒यान् । अ॒ग्ने । न्दे॒वान॒या॒द् ।
 या॒ अ॒पि॒प्रेः । ये ते हो॒त्रे अ॒म॑त्सत । ता॒
 स॒स॒नु॒षी॒ अ॒ हो॒त्रां दे॒वंग॒माम् । दि॒वि दे॒वेषु॑
 य॒ज्ञमे॒रये॒मम् । स्वि॒ष्ट॒कृ॒च्चा॒ग्ने हो॒ताऽभूः । व॒सु॒-
 वने॑ व॒सु॒धेय॑स्य नमोवा॒के वी॒हि (३), इति ।

वी॒तां वे॒त्वभू॒रेकं॑ च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके षष्ठाध्याये
चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

पूर्वानुवाकोक्तपैषवाक्यवदेतानि याज्यावाक्यानि सर्वाण्यपि व्याख्येयानि ।
पैषरूपत्वाभावाद्यजोति पदं न प्रयुज्यते ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णः जुर्वेदीयतैत्तिरी-
यब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे षष्ठप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

पञ्चदशोऽनुवाकः ।

चतुर्दशोऽनूयाजानां याज्या अभिहिताः । पञ्चदशे सूक्तवाकविषयो मैत्रा-
वरुणपैषोऽभिधीयते । कल्पः—“ यदा जानाति सूक्तवाकाय सूक्ता प्रेष्येति
तन्मैत्रावरुणः प्रेष्यति ‘ अग्निमद्य ’ इति । पाठस्तु—

अ॒ग्नि॒मद्य॑ हो॒ता॒रम॑वृ॒णीता॑यं य॒ज॒मा॒नः प॒च-
न्प॒क्तीः प॒च॒न्पु॒रोडा॑शं ब॒ध्नन्नि॒न्द्राग्नि॑भ्यां छा॒गः
सू॒प॒स्था अ॒द्य दे॒वो व॒नस्प॑तिर॒भवदि॒न्द्राग्नि॑भ्यां
छा॒गे॒ना॒र्घ॒स्तां तं मे॒द॒स्तः प्र॒ति प॒च॒ताऽग्र॑भीष्टा-
म॒वी॒वृ॒धेतां॑ पु॒रोडा॑शेन॒ त्वाम॒द्य॒र्ष आ॒र्षेय॑र्षीणां
न॒पा॒दवृ॒णीता॑यं य॒ज॒मा॒नो ब॒हु॒भ्य आ॑संग॒तेभ्य॑
ए॒ष मे॒ दे॒वेषु॑ व॒सु वा॒र्या॑यक्ष्य॒त इति॑ ता या
दे॒वा दे॒व॒दाना॑न्यदु॒स्तान्य॑स्मा आ च॒ शा॒स्त्वाऽऽ-
च॒ गुर॑स्वे॒षित॑श्च॒ हो॒तरा॑सि॒ भद्र॑वा॒च्याय॑ प्रेषि॒तो
मा॒नु॒षः सू॒क्तवा॒काय॑ सू॒क्ता ब्रू॑हि (१), इति ।

अग्निमद्यैकम् ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके षष्ठाध्याये
पञ्चदशोऽनुवाकः ॥ १५ ॥+

अञ्जन्ति होता यक्षत्समिद्धो अद्याग्निरजैर्द्वैव्या जुषस्वाऽऽवृत्रहणा गीर्भिस्त्व
स्याभरतमुपोहयद्देवं बर्हिः सुदेवं देवं बर्हिरग्निमद्य पञ्चदश ।

हरिः ॐ ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके
षष्ठाध्यायः समाप्तः ॥ ६ ॥

अद्यस्मिन्नहन्ययं यजमानोऽग्निमेव होतारं होमनिष्पादकमवृणीत । किं
कुर्वन्, पक्तीः पक्तव्यानि हवींषि पचन् । तथा पुरोडाशं विशेषेण पचन् । तथे-
न्द्राग्निभ्यां छागं यूपे बध्नन् । अद्यास्मिन्नहनि यूपरूपो वनस्पतिर्देव इन्द्राग्निभ्यां
छागेन निमित्तेन तद्वधाय सूपस्था सुस्थिरा हि (?) स्थितिर्भवत् । तं पशुं
मेदस्तो वपाया आरभ्य ताविन्द्राग्नी अघस्तामभक्षयताम् । पचता पक्वानि
सर्वाणि हवींषि प्रत्यग्रभीष्टामिन्द्राग्नी प्रतिगृहीतवन्तौ । किञ्च ताविन्द्राग्नी पुरो-
डाशेनाऽऽत्मानमवीवृधेतामवर्धयताम् । अथास्मिन्कर्मणि हे ऋषेऽतीन्द्रियदर्शि-
न्होतस्त्वामयं यजमानोऽवृणीत वृतवान् । आर्षेय हे ऋषिकुलोद्भव, ऋषीणां
नपाद्धे ऋषिनप्तर्गोत्रप्रवर्तकमृषिं प्रति चतुर्थ इत्यर्थः । एतदुभयमृषिविशेषणम् ।
किमर्थं वृतवानिति तदुच्यते—आसंगतेभ्यो बहुभ्य आगत्यास्मिन्कर्मणि संब-
द्धानां बहूनां देवानामर्चनाभिप्रायेण वृतवानिति सोऽभिप्राय उच्यते । एष होता
मे वसु वारि पशुरूपं वसु पृषदाज्यरूपं वारि च देवेष्वायक्ष्यते समन्ताद्यागं
करिष्यतीति । ता या देवदानानि यानि तानि देवेभ्यो दैयानि हवींषि देवा
अदुर्कृत्वित्वो दत्तवन्तः, तानि सर्वाणि हविष्फलान्यस्मै यजमानायाऽऽ च

+एतदग्रे वैदिकपाठे प्रसिद्धमधिकं किञ्चित्तद्यथा—“अञ्जत्याग्निर्होता नो गीर्भि-
र्विप्र उपोहयद्विदथवाजिनां सप्तत्रिंशत् । अञ्जन्त्युपावसृजन्नान्याकरदेवं देवो
वनस्पतिरष्टत्रिंशत् । अञ्जन्ति ते सुकृतवो जुषस्वाऽऽभरतं देवो वनस्पतिः पञ्च-
चत्वारिंशत् ” इति ।

शास्त्वानायासेन सिध्यन्वित्येवमाशिषं च कुरु । आगुरस्व च तत्सिद्धयर्थमु-
द्यमं च कुरु । हे होतरिषितो मयाऽभिलषितः प्रेषितश्चासि । भद्रवाच्याय
कल्याणवचनाय प्रेषितो मानुषो होता त्वं सूक्तस्य वाको वचनं यस्य सोऽयं देवः
सूक्तवाकस्तस्मै सूक्तवाकाय देवाय सूक्ता ब्रूहि “ इदं द्यावापृथिवी ” इत्यनुवा-
कोक्तानि शोभनानि वचनानि कथय ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे षष्ठप्रपाठके पञ्चदशोऽनुवाकः ॥ १५ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् ।

पुमर्थीश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ १ ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे
षष्ठः प्रपाठकः समाप्तः ॥ ६ ॥

अथ कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे
तृतीयकाण्डे सप्तमप्रपाठकस्याऽऽरम्भः ।

तत्र प्रथमोऽनुवाकः ।

यस्य निःश्वसितं वेदा या वेदेभ्योऽखिलं जगः

निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥

कथितं पाशुकं हौत्रं षष्ठं पूर्वप्रपाठके ।

प्रपाठके सप्तमेऽस्मिन्नाच्छिद्रं काण्डमुच्यते ॥ २ ॥

प्रायश्चित्तेन मन्त्रैश्च यज्ञच्छिद्रं प्रपूर्यते ।

तत्सर्वमुक्तमत्रेति काण्डमच्छिद्रमीरितम् ॥ ३ ॥

तत्राऽऽद्येनानुवाकत्रयेण प्रायश्चित्तमुच्यते । उपरितनैरेकादशभिरनुवाकैस्तत्र
तत्रापेक्षिता मन्त्रा उच्यन्ते । तत्र प्रथमानुवाके दर्शणौर्णमासविषयाणि कानि-
चिदुच्यन्ते । यदुक्तं सूत्रकारेण—“ तुभ्यं ता अङ्गिरस्तमेत्यन्वाहिताग्निः प्रयास्य-
ञ्जुहुयात्पृथगरणीष्वग्नीन्समारोप्य प्रयाति यत्र वसेत्तदेतामिष्टिं सःस्थापयेत् ”
इति । तमेनं होमं विधत्ते—

हरिः ॐ ।

सर्वान्वा एषोऽग्नां कामाः प्रवेशयति । योऽग्नी-

नन्वाधाय व्रतमुपैति । स यदनिष्ट्वा प्रयायात् ।

अकामप्रीता एनं कामा नानुप्रयायुः ।
 अतेजा अवीर्यः स्यात् । स जुहुयात् ।
 तुभ्यं ता अङ्गिरस्तम । विश्वाः सुक्षितयः
 पृथक् । अग्ने कामाय येमिर इति । कामा-
 नेवास्मिन्दधाति (१) । कामप्रीता एनं कामा
 अनुप्रयान्ति । तेजस्वी वीर्यावान्भवति, इति ।

दर्शपूर्णमासाभ्यां यियक्षुः पर्वणि प्रातरग्निहोत्रादूर्ध्वमाहवनीयं प्रणीय देवा
 गातुविद इति मन्त्रं जपित्वा ममाग्न इत्यादिभिर्मन्त्रैरग्नीनामुपसमिन्धनं करोति ।
 तदिदमग्नीनामन्वाधानमध्वर्युणा क्रियते । यजमानस्तु दक्षिणेनाऽऽहवनीयमवस्थाय
 व्रतमुपैष्यन्समुद्रं मनसा ध्यायत्यथ जपति—“ अग्ने व्रतपते व्रतं चरिष्यामि ”
 इति । तदिदं व्रतोपायनं यः पुमानेवमग्निन्वाधाय व्रतं कर्मानुष्ठानलक्षणं करो-
 त्येष पुमान्सर्वानपि स्वकीयान्कामानभिलाषितार्थानग्नौ प्रवेशयति । अग्निरेव मम
 सर्वेषामर्थानां साधक इत्येवं निश्चित्य प्रवर्तते । अत एवाग्निविषयो मन्त्र एव-
 मन्नायते—“ त्वयाऽध्यक्षेण वृतना जयेम ” इति । एवं सति सोऽन्वाहिताग्निर्य-
 क्षीष्टिमकृत्वा प्रयाणं कुर्यात्तदानीमेनं कामा अपेक्षिता अर्था न प्राप्नुयुः ।
 कीदृशाः कामा अकामप्रीताः कामेन प्रीताः कामप्रीता न कामप्रीता अकामप्रीताः ।
 पूर्वमग्नौ प्रवेशकाले यजमानसंबन्धिना कामेन सर्वेऽपि काम्याः पदार्थाः प्रीता
 इदानीं तस्यानादरेण सा प्रीतिर्व्यपगता । तस्मात्कामाप्रीताः काम्यपदार्था एनं
 यजमानं परित्यजन्ति । ततश्चायं तेजोवीर्यादिकामरहितः स्यात् । तस्मात्सोऽन्वा-
 हिताग्निर्देवाननिष्ट्वा प्रयास्यन्नुक्तदोषवान्स्यात्तस्य परिहाराय ‘ तुभ्यं ताः ’ इति
 मन्त्रेण जुहुयात् । प्रयास्यतो वास्तोष्पतीयहोमोऽप्यन्यत्राऽऽघ्रातः—“ यदहुत्वा
 वास्तोष्पतीयं प्रयायात् । सद् एनं भूत्वाऽग्निरनूत्थाय हन्याद्वास्तोष्पतीयं
 जुहोति ” इति । सोऽयमाहिताग्निमात्रसाधारणः । अयं त्वन्वाहिताग्निविषय
 इति विशेषः । मन्त्रार्थस्त्वतिशयेनाङ्गसौष्ठवयुक्तोऽङ्गिरस्तमस्तादृश हेऽग्ने कामाय
 सर्वकामप्रदत्वेन कामरूपाय तुभ्यमग्नये ता लोकवेदप्रसिद्धा विश्वाः सर्वाः सुक्षि-
 तयः कामभोगहेतवः सुभूमयः पृथक्प्रत्येकं येमिरे प्रजापतिना नियमिताः सम-

र्षिताः । अतः कामानां त्वदधीनत्वान्मह्यं कामान्प्रयच्छेत्यर्थः । अनेन होमेन तुष्टः सोऽग्निरस्मिन्यजमाने कामितानर्थान्संपादयत्येव । ते च कामिता अर्था अन्वाधानकालवत्कामप्रीताः सन्त एनं यजमानमनुप्रयान्ति । ततोऽयं तेजोवीर्यादिकामयुक्तो भवति ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ यद्यन्वाहिताग्नेराहवनीयोऽनुगच्छेत्—अन्वग्निरुषसामग्र-
मख्यदित्यन्यं प्रणीय भूरित्युपस्थाय ” इति । तदिदं विधत्ते—

संततिर्वा एषा यज्ञस्य । योऽग्नीनन्वाधाय
व्रतमुपैति । स यदुद्वायति । विच्छित्तिरे-
वास्य सा । तं प्राञ्चमुद्धृत्य । मनसोपतिष्ठेत् ।
मनो वै प्रजापतिः । प्राजापत्यो यज्ञः (२) ।
मनसैव यज्ञः संतनोति । भूरित्याह ।
भूतो वै प्रजापतिः । भूतिमेवोपैति, इति ।

यो यजमानः प्रथममग्नीनन्वाधायानन्तरं व्रतमुपैति तस्य यजमानस्यैषाऽन्वा-
धानव्रतोपायनानुष्ठितिर्यज्ञस्य संततिर्वै, अविच्छेद एव संपद्यते । एवं सति
सोऽन्वाहिताग्निर्यदुद्वायति विनश्येत्तदानीमस्य यज्ञस्य सा वह्निविनाशरूपा
विच्छित्तिरेव संपद्यते । अनुष्ठानसांतत्याभावात् । अतो विच्छेदपरिहाराय
तमग्निं प्राञ्चमुद्धृत्य गार्हपत्यादाहवनीयं प्रणीयेत्यर्थः । प्रणयनादूर्ध्वं मनसा
तमग्निमुपतिष्ठेत् भूरिति मन्त्रं जपेदित्यर्थः । चाक्षुषव्यक्तरूपमूर्त्यभावेनाव्यक्त-
त्वात् । मन एव प्रजापतेः स्वरूपम् । यज्ञश्च प्रजापतिना सृष्टत्वात्प्राजापत्यः ।
अतो मनसोपस्थाने सति प्रजापतिरूपेण मनसा प्राजापत्यं यज्ञं विच्छित्तिपरि-
हारेण संततं करोति । तस्माद्भूरिति मन्त्रं जपेत् । भूतो नित्यसिद्धः प्रजापतिरेव
भू । इदवाच्योऽतस्तन्मन्त्रपाठेनैश्वर्यमेव प्राप्नोति ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ यद्यन्वाहिताग्नेरग्निरपक्षयेदाशम्या परासात्परि वाज-
पतिः कविराग्निरिति त्रिः प्रदक्षिण परिक्रम्य तं संभरेदिदं त एकम् ” इति ।
तदिदं विधत्ते—

वि वा एष इन्द्रियेण वीर्येण धर्यते । यस्याऽऽ-

हिताग्नेरग्निरपक्षायति । यावच्छम्यया प्रविध्येत् ।
यदि तावदपक्षायेत । तं संभरेत् । इदं त एकं
पर उत एकम् (३) । तृतीयेन ज्योतिषा संवि-
शस्व । संवेशनस्तनुवै चारुरेधि । प्रिये देवानां
परमे जनित्र इति । ब्रह्मणैवैनं संभरति । सैव
ततः प्रायश्चित्तिः, इति ।

आहिताग्नेर्यस्य यजमानस्यायमग्निरपक्षायति यदा स्वकीयादायतनादपेत्य
बहिः पतत्येष यजमान इन्द्रियेण वीर्येण च वियुक्तो भवति तदानीं शम्यां हस्ते
स्वीकृत्य स्वकीयेन सर्वेणापि बलेन दूरे परास्येत् । तथा शम्यया यावद्भूप्रदेशः
प्रविध्येद्व्याप्नोति तावतः प्रदेशस्य मध्ये यद्यङ्गारोऽपक्षायेतपतितः स्यात्तमङ्गारम्
' इदं ते ' इति मन्त्रेण संभरेदुद्धरेत्पुनरपि स्वकीयायतने स्थापयेत् । मन्त्रस्या-
यमर्थः—हेऽग्ने ते तव बहिः पतितमिदमेकं ज्योतिरुतापि च परः परस्तात्स्वकीय
एव स्थाने स्थितमेकं ज्योतिस्तदुभयमपि तृतीयेन ज्योतिषा परमात्मरूपेण संवि-
शस्व संयोजयस्व । तनुवै स्वकीयस्य शरीरस्य संवेशनः परमात्मज्योतिषि
संयोजयिता त्वं चारुरेधि प्रक्षालितदोषो भव । किं निमित्तमिति तदुच्यते—
देवानां प्रिये प्रीतिहेतौ । परमे जनित्रे प्रकृष्टे फलजनके यागे निमित्तभूते सति
यागसिद्धयर्थमित्यर्थः । एवं कुर्वन् यजमानो ब्रह्मणैव मन्त्रेणैव परमात्मनैव वा
त्प्रेतमग्निं संभरति पुनः समीचीनं करोति । सैव तथाविधसंभरणक्रियैव ततः
प्रायश्चित्तिस्तस्माद्बहिष्पतनदोषादपगमः (महेतुः) ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ यदि परस्तरामपक्षायेत । अनु प्रयायावस्येत् । तद-
ग्नये पथिकृते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेत् ” इति । तदिदं विधत्ते—

यदि परस्तरामपक्षायेत । अनु प्रयायाव-
स्येत् । सो एव ततः प्रायश्चित्तिः, इति ।

यदि शम्यापतनदेशात्परस्तरामतिशयेन दूरदेशेऽपक्षायेदङ्गारोऽपगम्य पते-
त्तदानीं स्वयमपि तदङ्गारमनु तत्रैव देशे प्रयायं यात्वाऽवस्येद्देवयजनमध्यस्येत् ।

तत्र पाथिकृतीमिष्टिं कृत्वा श्वोभूते गृहेषु प्रत्यवस्यति । सो एव यश्चोक्तानुष्ठितिरेव प्रायश्चित्तिस्तस्माद्दोषादपगमहेतुः ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ यस्य हविषे वत्सा अपाकृता धयेयुस्तत्स्थाने वायव्यां यवागूं निर्वपेदथोत्तरस्मै हविषे वत्सानपाकृत्योपवसेत् ” इति । तदिदं विधत्ते—

ओषधीर्वा एतस्य पशून्पयः प्रविशति । यस्य
हविषे वत्सा अपाकृता धयन्ति (४) ।
तान्यद्दुह्यात् । यातयाम्ना हविषा यजेत । यन्न
दुह्यात् । यज्ञपरुरन्तरियात् । वायव्यां यवागूं
निर्वपेत् । वायुर्वै पयसः प्रदापयिता । स
एवास्मै पयः प्रदापयति । पयो वा ओष-
धयः । पयः पयः । पयसैवास्मै पयोऽव-
रुन्धे (५) । अथोत्तरस्मै हविषे वत्सा-
नपाकृत्यात् । सैव ततः प्रायश्चित्तिः, इति ।

यस्य यजमानस्य हविषे हविरर्थमपाकृता वत्सा गोभिः संयुज्य धयन्ति स्तनं
पिबन्त्येतस्य यजमानस्य हवीरूपं पय ओषधीः पशून्श्च प्रविशति । तत्र वत्सैः
पीतत्वात्पशुप्रवेशः स्पष्टः । ओषधीर्देवताप्रवेशस्तु शास्त्रसिद्धः । अत्रेदं चिन्त्यते—
तान्पीतपयसो वत्सान्पुनरपि सायंकाले मोसमीप उपावसृज्य ता गा दुह्यान् वेति ।
यदि दुह्यात्तदानीं हविर्यातयामं वत्सैः पूर्वं पीतत्वेन गतसारं भवति । तादृशेन
हविषा यजेत । यदि न दुह्यात्तदानीं यज्ञपरुरन्तरियात्सांनान्याभावेन यज्ञावयवो
विच्छिद्येत । अतस्तद्दोषपरिहाराय वायुदेवताकां यवागूं निर्वपेत् । “ वायव्यः
स्थोपायवः स्थ ” इतिमन्त्रानुसारेणापाकृतानां वत्सानां वायवधीनत्वाद्धत्स्वद्वारेण
वायुरेव पयसः प्रदापयिता । ततोऽस्मै यजमानाय स एव वायुः पयः प्रदापयति ।
किंच यवागूनिष्पादिका ओषधयः पय एव क्षीरस्य गोभक्षिततृणजम्बत्वात् । पयस्तु

स्वयमेव पयो न तु तत्रोपचारोऽस्ति । तथा सति यवागूहेत्वोषधिरूपेण पयसै-
वास्मै यजमानाय क्षीररूपं पयः संपादयति । अथ यवागूनिर्वापादूर्ध्वमुत्तरस्मै
हविषे परेद्युरनुष्ठेयस्य सांनाय्यस्य सिद्धये पुनरपि वत्सानपाकुर्यात्पृथक्कुर्यात् ।
सैव यवागूरेव ततः प्रायश्चित्तिस्तस्मादोषादपगमहेतुः ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ यस्य सायं दुग्धं हविरार्तिमाँछतीन्द्राय व्रीहीन्निरुप्यो-
पवसेद्यत्प्रातः स्यात्तच्छृतं कुर्यादथेतर ऐन्द्रः पुरोडाशः स्यात्तस्य प्रातर्दोहेन सम-
वदाय प्रचरेदेतदेव प्रातर्दोह आर्तिगते प्रायश्चित्तं सायंदोहेनास्य समवदाय प्रच-
रेत् ” इति । तदेतद्विधत्ते—

अन्यतरान्वा एष देवान्भागधेयैर्न व्यर्धयति ।
ये यजमानस्य सायं गृहमागच्छन्ति । यस्य
सायं दुग्धं हविरार्तिमाँछति । इन्द्राय
व्रीहीन्निरुप्योपवसेत् । पयो वा ओषधयः ।
पय एवाऽऽरभ्य गृहीत्वोपवसति । यत्प्रातः
स्यात् । तच्छृतं कुर्यात् (६) । अथेतर ऐन्द्रः
पुरोडाशः स्यात् । इन्द्रिये एवास्मै समीचीं
दधाति । पयो वा ओषधयः । पयः पयः ।
पयसैवास्मै पयोऽवरुन्धे । अथोत्तरस्मै हविषे
वत्सानपाकुर्यात् । सैव ततः प्रायश्चित्तिः, इति ।

द्विविधा देवाः । केचन यजमानस्य गृहे सायमागच्छन्ति । अपरे पुनः
प्रातरागच्छन्ति । तत्र सायं दुग्धस्य विनाशे कांश्चिद्देवान्सायमागच्छतो भागेन
विरहितान्करोति । ततस्तत्परिहारायेन्द्रार्थं व्रीहीणां निर्वापमात्रं कृत्वा तस्मि-
न्दिने पुरोडाशमनिष्पाद्य वह्निसमीपे निवसेत् । तथा सत्योषधीनां पयोहेतु-
त्वेन पयोरूपत्वादोषधीरूपं पय एवोपक्रम्य देवताश्च स्वाधीनत्वेन गृहीत्वा
समीपे निवसति । ततो यत्प्रातर्दुग्धं स्यात्तच्छृतं पक्वं कुर्यात् । तथा सति
सांनाय्यरूपयोर्दधिक्षिरयोर्मध्ये क्षीरं मुख्यमेव संपद्यते । अथानन्तरमितरो हवि-
ष्पदार्थः पूर्वद्युर्निरुप्यैव्रीहिभिरैन्द्रः पुरोडाश एव भवेत् । तेन क्षीरेण पुरोडाशेन

चासौ यजमानायेन्द्रिये हविर्द्वयसाध्ये द्वे फलोत्पादनसामर्थ्ये समीची अनुकूले
समावृत्तिः । पयो वेत्यादि पूर्ववत् ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ यस्योभौ दोहावार्तिमाछेयातामाग्नेयमष्टाकपालं निर्व-
पेदैन्द्रं पञ्चशरावमोदनमग्निं पुरोडाशेन यजेतैन्द्रं पञ्चशरावेण ” इति । तदेत-
द्विधत्ते—

उभयान्वा एष देवान्भागधेयेन व्यर्धयति । ये
यजमानस्य सायं च प्रातश्च गृहमागच्छन्ति ।
यस्योभयं* हविरार्तिमाछति (७) । ऐन्द्रं
पञ्चशरावमोदनं निर्वपेत् । अग्निं देवतानां प्रथमं
यजेत् । अग्निमुखा एव देवताः प्रीणाति ।
अग्निं वा अन्वन्या देवताः । इन्द्रमन्वन्याः ।
ता एवोभयीः प्रीणाति । पयो वा ओष-
धयः । पयः पयः । पयसैवास्मै पयोऽव-
रुन्धे । अथोत्तरस्मै हविषे वत्सानपाकु-
र्यात् (८) । सैव ततः प्रार्यश्चित्तिः, इति ।

दधिपयसोरुभयोरप्यार्तौ सायं प्रातश्चाऽऽगतानुमयविधानमपि देवान्भागही-
नान्करोति । अतस्तत्परिहारायेन्द्रदेवताकं शरावपञ्चकपरिमितव्रीहिं निष्पाद्यौ-
दनं निर्वपेत् । तस्मादैन्द्रादोदनात्पूर्वं देवतानां मध्ये मुख्यमग्निमष्टाकपालेन
पुरोडाशेन यजेत्तेनाग्निप्रमुख्या देवताः सर्वा एव प्रीणयति । काश्चिद्देवता
अग्निमिवानुवर्तन्ते । अन्यास्त्विन्द्रमेव । हविर्द्वयेन द्विविधा अपि तास्तान्प्रीण-
यति । पयो वेत्यादि पूर्ववत् ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ यस्य व्रत्येऽह्न्यत्न्यनालम्भुका स्यात्तामपरुध्य यजेत ।
अधमेन वेदिमन्तर्वेदि वोदशुल्बं संहननं स्तृणीयाद्यदा त्रिरात्रीणां स्यादथैनामुप-
ह्वयेतामुहमस्मि ” इति । तदिदं विधत्ते—

अर्धो वा एतस्य यज्ञस्य मीयते । यस्य व्रत्येऽ-

हन्पत्न्यनालम्भुका भवति । तामपरुध्य यजेत ।
 सर्वेणैव यज्ञेन यजते । तामिष्ट्वोपह्वयेत । अमूह-
 मस्मि । सा त्वम् । द्यौरहम् । पृथिवी त्वम् ।
 सामाहम् । ऋक्त्वम् । तावेहि संभवाव । सह
 रेतो दधावहै । पुंसे पुत्राय वेत्तवै । रायस्पो-
 णाय सुप्रजास्त्वाय सुवीर्यायेति । अर्ध एवैना-
 मुपह्वयते । सैव ततः प्रायश्चित्तिः (९), इति ।
 दधाति यज्ञ उत एकं धरन्ति रुन्धे कुर्यादार्छत्यपाकुर्यात्पृ-

थिवी त्वमष्टौ च ।

सर्वान्विवै यदि परस्तरामन्यतरानुभयानर्धो वै ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके सप्तमाध्याये
 प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

ब्रतयेऽहन्यागानुष्ठानदिने यस्य यजमानस्य पत्न्यनालम्भुका स्पष्टमयोग्या रज-
 स्वला भवति, एतदीयस्य यज्ञस्यार्ध एको भागो मीयते विनश्यति । दंपती हि
 कर्मणः कर्तारौ तत्र स्त्रियाः कर्मायोग्यत्वादर्थहानिः । तदानीं हानिपरिहाराय तां
 स्त्रियमपरुध्य बहिर्निःसार्य जघनेन बेदिमन्तर्वेदि वोदशुल्बं संनहनं स्तीर्त्वा
 यजेत । एवं कुर्वन्सर्वेणैव यज्ञेन यजते । अथेष्ट्या अनन्तरं यदा रजस्वलाया
 रात्रित्रयमतीतं भवति तदा तां भोगार्थं ' अमूहमस्मि ' इत्यनेन मन्त्रेणोपह्वयेत ।
 मन्त्रस्यायमर्थः—सामशब्दे योऽयं ममेत्युत्तरभागो यश्च सेति पूर्वभागस्तयोर्मध्ये हे
 जायेऽहमुत्तरभागोऽस्मि त्वं पूर्वभागः । द्यावापृथिव्योर्मध्ये द्यौरहमस्मि । पृथिवी
 त्वमसि । ऋक्सामयोर्मध्ये सामाहमस्मि । ऋग्रूपा त्वमसि । तत्र यथा सामऋ-
 कशब्दावयवावेकी भवतः, यथा च द्यावापृथिव्या ऋक्सामे च तद्वत्सवे-
 वाऽऽवामुभौ संभवाव । अतस्त्वमेदुभौ सह रेतो धारयाव । किमर्थं पुंसे पुंषाय

वेत्तवै पुंस्त्वसामर्थ्योपेतं पुत्रं लब्धुं तथा धनपुष्ट्यादिसिद्धयर्थं च । एवं कुर्व-
न्यजमानो यज्ञस्य यो लुप्तोऽर्थस्तस्मिन्नेवार्थं एनां पत्नीमुपह्वयते । सैव तथा-
विधानुष्ठितिरेव ततः प्रायश्चित्ती रजस्वलादोषादपगमहेतुः ।

अत्र मीमांसा । षष्ठाध्यायस्य चतुर्थपादे चिन्तितम्—

आर्तौ पञ्चशरावो यः स दोहद्वयसंक्षये ।

एकनाशेऽपि वाऽऽद्येऽस्तु हविर्विदुभयोक्तितः ॥

हविरार्त्युक्तिमात्रेण निमित्तं पर्यवस्यति ।

उभयोक्त्यविवक्षायामेकनाशेऽप्यसौ भवेत् ॥

दर्शपूर्णमांसयोर्दोहौ प्रकृत्य श्रूयते—“ यस्योभयं हविरार्तिमोर्छेदैन्द्रं पञ्चशरा-
वमोदनं निर्वपेत् ” इति । सोऽयं यामो दोहद्वयं निमित्तीकृत्यानुष्ठेयो न त्वेक-
दोहक्षये । कुतः । उभयशब्दस्य श्रुतत्वात् । आर्तिशब्दस्य विशेषणत्वेन श्रूय-
माणो हविःशब्दो यथा विवक्षितार्थस्तथा हविःशब्दविशेषणस्योभयशब्दस्यापि
विवक्षितार्थत्वादुभयहविरार्तिरेव निमित्तमिति चेत् । मैवम् । आर्तिमात्रोपन्यासे
साकाङ्क्षितत्वान्निमित्तं न पर्यवस्यतीति हविःशब्दार्थो विवक्षितव्यः । तावतैव
निमित्तस्य पर्यवसितत्वादुभयशब्दार्थो न विवक्षितः । हविरार्तिमात्रस्य निमित्तत्वे
सति सायंदोहप्रातर्दोहात्योरुभयोर्निमित्तत्वं सिद्धमेवात्रोभयशब्देनानूद्यते । तस्मादे-
कनाशे द्वयनाशेऽप्यसावोदनो निर्वपणीयः ।

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

द्रव्यप्रतिनिधिः पञ्चशरावो भिन्नकर्म वा ।

दोहद्वयार्तितो दर्शे द्रव्यं स्यादीप्सितत्वतः ॥

प्राप्ते कर्मणि नैवेद्ये विधिना द्रव्यदेवते ।

शक्ये विधातुं ताभ्यां तु विशिष्टं कर्म चोद्यते ॥

योऽयं पञ्चशराव ओदनः पूर्वमुदाहृतः, नासौ कर्मान्तररूपः, किंतु पूर्व-
स्मिन्नेव कर्मणि दोहद्वयरूपे द्रव्येऽपचरिते सति तत्प्रतिनिधिद्रव्यत्वेनायं विधी-
यते । कुतः । दर्शयागे द्रव्यस्यापेक्षितत्वात् । इति चेत् । मैवम् । “ ऐन्द्रं
पञ्चशरावम् ” इति द्रव्यदेवतयोः प्रतीतौ कर्मान्तरविधेर्वारयितुमशक्यत्वात् ।
यदि पूर्वस्मिन्नेव कर्मण्युभयं विधीयते, तदा कर्मणः प्राप्तत्वादुभयोर्द्रव्यदेव-
तयोर्विधौ वाक्यं भिद्येत । तस्माद्द्रव्यदेवताभ्यां विशिष्टं कर्मान्तरं विधीयते ।

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

दर्शं प्रत्याम्नाय एतदङ्गं वा हविरार्तितः ।
दर्शयोगे निवृत्तेऽस्य प्रत्याम्नायतया विधिः ॥
पूर्वं द्रव्यविनाशेऽपि द्रव्यस्यान्यस्य संभवात् ।
अनिवृत्तेस्तदङ्गं स्यादार्तिवैगुण्यहानये ॥

पञ्चशरावद्रव्यकमिन्द्रदेवताकं यत्कर्मान्तरं कथितं तदेतद्दर्शयागस्य प्रतिनिधि-
त्वेन विधीयते । कुतः । उभयहविरार्त्या दर्शयागस्य निवृत्तत्वात् । इति चेत् ।
मैवम् । पूर्वयोर्दधिपयसोर्नाशेऽपि पयोन्तरेण दध्यन्तरेण च दर्शेऽनुष्ठीयमाने हवि-
रार्तिकृतं वैगुण्यं परिहरन्नयं पञ्चशरावयागो दर्शयागस्याङ्गं भवति ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यब्राह्मणभाष्ये सप्तमप्रपाठके प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

अथ द्वितीयोऽनुवाकः ।

प्रथमे दर्शपूर्णमासेष्टिविषयाणि प्रायश्चित्तान्यभिहितानि । द्वितीयेऽग्निहोत्रसां-
नाय्यसाधारणानि प्रायश्चित्तान्यभिधीयन्ते । यदुक्तं सूत्रकरेण—“ यस्याग्निहो-
त्रं सांनाय्यं वा विष्यन्देतोदङ्परेत्य वल्मीकवपामुद्धृत्य ‘ प्रजापते न त्वदेतानि ’
इति प्राजापत्ययर्चा वल्मीकवपायामवनीय भूरित्युपस्थायान्यां दुग्ध्वा पुनर्जुहुया-
द्यदि सांनाय्यः न्यदा गमयेत् ” इति । तदिदं विधत्ते—

यद्विष्णवेन जुहुयात् । अप्रजा अपशुर्यज-
मानः स्यात् । यदनायतने निनयेत् । अना-
यतनः स्यात् । प्राजापत्ययर्चा वल्मीकवपा-
यामवनयेत् । प्राजापत्यो वै वल्मीकः । यज्ञः
प्रजापतिः । प्रजापतावेव यज्ञं प्रतिष्ठापयति ।
भूरित्याह । भूतो वै प्रजापतिः (१) । भूति-
मेवोपैति । तत्कृत्वा । अन्यां दुग्ध्वा पुनर्हो-

तव्यम् । सैव ततः प्रायश्चित्तिः, इति ।

विष्णुणं विष्यन्दितं श्रपणादिकाले पात्राद्बहिः पतितं तदवशिष्टेन हविषा किं होतव्यं किंवा तद्विरग्न्यायतनादन्यत्र निनयेदिति चिन्तनीयम् । अत्र होमपक्षे यजमानः प्रजापशुरहितः स्यात् । अन्यत्र निनयनपक्षे गृहरहितः स्यात् । तदुभयदोषपरिहाराय वल्मीकवपायां ‘ प्रजापते न त्वदेतानि ’ इत्यृचा तदवनयेत् । वल्मीकेस्य प्रजापतिवद्बहुप्रायश्चित्तित्वात्प्रजापत्यत्वम् । यज्ञश्च प्रजापतिसृष्टत्वात्तद्रूपः । अतो वल्मीके तदवनयनेन वल्मीकरूपे प्रजापतावेव प्रजापतिरूपं यज्ञं प्रतिष्ठापयति । ततो भूरिति मन्त्रेणोपतिष्ठेत् । सत्तावाचिनो भूधातोरुत्पन्नः शब्दो भूतं नित्यसिद्धं प्रजापतिमाचष्टे । तदुपस्थानेनैधर्यमेव प्राप्नोति । तदेतत्कृत्वा पुनरग्निहोत्रार्थमन्यां गां दुग्ध्वा होतव्यम् । सैव तथाविधक्रियैव ततो दोषादपगमहेतुः ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ यदि कीटोऽवपद्येत मध्यमेनान्तिमेन वा पलाशपर्णेन ‘ महि द्यौः पृथिवी च नः ’ इति द्यावापृथिव्ययर्चाऽन्तःपरिधि निनीयान्यां दुग्ध्वा पुनर्जुहुयाद्यदि सांनाय्यमन्यदा गमयेत् ” इति । तदिदं विधत्त—

यत्कीटावपन्नेन जुहुयात् । अप्रजा अपशुर्यजमानः स्यात् । यदनायतने निनयेत् । अनायतनः स्यात् । मध्यमेन पर्णेन द्यावापृथिव्ययर्चाऽन्तःपरिधि निनयेत् । द्यावापृथिव्योरेवैनत्प्रतिष्ठापयति(२) । तत्कृत्वा । अन्यां दुग्ध्वा पुनर्होतव्यम् । सैव ततः प्रायश्चित्तिः, इति ।

अग्निहोत्रार्थं यद्विः कीटेनोपहतं तस्य होमपक्षान्यत्रनिनयनपक्षौ पूर्ववद्दुष्टौ । ततो मध्यमेन पलाशपर्णेन मही द्यौरिति मन्त्रेण परिधेरन्तःप्रदेशे निनयेत् । ततो द्यावापृथिव्योरेव प्रतिष्ठापितं भवति । तत्कृत्वेत्यादि पूर्ववत् । यदि सांनाय्ये कीटपतनं स्यात्तदानीमन्तःपरिधि निनीयान्यत्सांनाय्यं संपादयेदिति द्रष्टव्यम् ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ यस्याग्निहोत्रमववर्षेन्मित्रो जनान्कल्पयति प्रजानन् ।

मित्रो दाधार पृथिवीमुत द्याम् । मित्रः कृष्टीरनिमिषाऽभिचष्टे । सत्मास हव्यं घृतवज्जुहोतेति तत्कृत्वाऽन्यां दुग्ध्वा पुनर्जुहुयात् ॥ इति । तदिदं विधत्ते—

यदववृष्टेन जुहुयात् । अपरूपमस्याऽऽत्मजा-
येत । किलासो वा स्यादर्शसो वा । यत्प्रत्येयात् ।
यज्ञं विच्छिन्द्यात् । स जुहुयात् । मित्रो
जनान्कल्पयति प्रजानन् (३) । मित्रो
दाधार पृथिवीमुत द्याम् । मित्रः कृष्टीरनि-
मिषाऽभिचष्टे । सत्याय हव्यं घृतवज्जुहो-
तेति । मित्रेणैवैनत्कल्पयति । तत्कृत्वा । अन्यां
दुग्ध्वा पुनर्होतव्यम् । सैव ततः प्रायश्चित्तिः, इति ।

अवपतितेन वर्षेण दूषितमववृष्टं तादृशं हविर्यदा भवेत्तदा किं तेन होतव्यं
किंवा होममकृत्वा प्रत्यागन्तव्यम् । होमपक्षेऽस्य यजमानस्याऽऽत्मनि स्वदेहे-
परूपं निन्दितं रूपं प्रादुर्भवेत् । किं तन्निन्दितमिति तदुच्यते । किलासः कुष्टी ।
अर्शसा रोगेण युक्तोऽर्शसः । उभयोरन्यतरदरूपं शरीरे प्रादुर्भवेत् । दोषद्वय-
निवृत्त्यर्थं मित्रो जनानिति मन्त्रेण जुहुयात् । मन्त्रस्यायमर्थः—योऽयं मित्राख्यो
देवः सोऽयं प्रजानंस्तत्तज्जनसामर्थ्यं प्रकर्षेण विद्वान्सञ्जनान्सर्वान्कल्पयति ।
इष्टसाधनसमर्थान्करोति । स च मित्रः पृथिवीं दाधार । उत द्यामपि दाधार ।
द्यावापृथिव्योर्दाढ्यं कृतवानित्यर्थः । किंच स मित्रः कृष्टीर्मनुष्याननिमिषा
निमेषरहिता आलस्यरहिता यथा भवन्ति तथाऽभिचष्टेऽभितः ख्यापयति बोध-
यतीत्यर्थः । बोधप्रकार एव स्पष्टी क्रियते—हे मनुष्याः सत्यायावितथाय कर्म-
फलाय घृतवदघृतपूर्णं हव्यं जुहोत जुहुतेति । एवं सीतं मित्रदेवतामुखेनैवैनद्विः
कल्पयत्यववर्षेण दो(र्षणदो)षरहितं करोति । तत्कृत्वेत्यादि पूर्ववत् ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ यदि पूर्वस्यामाहुत्या* हुतायामुत्तराऽऽहुतिः स्कन्दे-

अदि वोत्तरया पूर्वामभिजुहुयाद्यत्र वेत्थ वनस्पते ” इत्यादि । तदिदं विधत्ते—

यत्पूर्वस्यामाहुत्या० हुतायामुत्तराऽऽहुतिः स्क-
न्देत् । द्विपाद्भिः पशुभिर्यजमानो व्यृध्येत ।
यदुत्तरयाऽभिजुहुयात् (४) । चतुष्पाद्भिः पशु-
भिर्यजमानो व्यृध्येत । यत्र वेत्थ वनस्पते देवानां
गुह्या नामानि । तत्र हव्यानि गामयेति वान-
स्पत्ययर्चा समिधमाधाय । तूष्णीमेव पुनर्जुहु-
यात् । वनस्पतिर्नैव यज्ञस्याऽऽती चानार्ता
चाऽऽहुती विदाधार । तत्कृत्वा । अन्यां दुग्ध्वा
पुनर्होतव्यम् । सैव ततः प्रायश्चित्तिः, इति ।

अग्निहोत्रे द्वे आहुती होतव्ये, तत्रैकाहुतेरूर्ध्वं द्वितीयाहुतिद्रव्यस्य नाशे
सति यजमानसंबन्धिनो द्विपात्पशवो मनुष्या विनश्येयुः । द्रव्यविनाशाभा-
वेऽपि होमकालेऽतिहाय पूर्वामाहुतिं जुहोतीति पूर्वाहुतिस्थानमतिलङ्घ्या-
न्यत्र होमविधानाद्यदि पूर्वाहुतेरुपर्युत्तराहुतिं जुहुयात्तदा चतुष्पात्पशवो विनश्येयुः ।
तस्माद्द्रव्यनाशे पूर्वाहुतिदेशहोमे च दोषपरिहाराय ‘ यत्र वेत्थ ’ इत्यादि-
मन्त्रेण समिधमादध्यात् । मन्त्रस्यायमर्थः—हे वनस्पते देवानां गोप्यानि नामानि
यस्मिन्देशे त्वं वेत्थ तस्मिन्देशेऽस्मदीयानि हव्यानि प्रापय । अनेन मन्त्रेण समि-
धमाधायाम्निहोत्रहवण्यामवाशिष्टं द्रव्यं मन्त्ररहितमेव जुहुयात् । तथा सति
यज्ञस्य संबन्धिनी येयमार्ता द्वितीयाऽऽहुतिर्याऽप्यनार्ता प्रथमाऽऽहुतिस्तदुभयमपि
वनस्पतिदेवतामुख्ये (स्वे) नैव विभज्य धृतवान्भवति । तत्कृत्वेत्यादि
पूर्ववत् ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ यदि पुरा प्रयाजेभ्यो बहिष्परिध्यङ्गारः स्कन्देत्तं
सुवस्य बुध्नेनाभिनिदध्यात् । ‘ मा तमो मा ’ इत्यादि । तदेतद्विधत्ते—

यत्परा प्रयाजेभ्यः प्राङ्ङारः स्कन्देत् । अध्व-

यवे च यजमानाय चाकं स्यात् (५) । यद्व-
क्षिणा । ब्रह्मणे च यजमानाय चाकं स्यात् ।
यत्प्रत्यक् । होत्रे च पत्निये च यजमानाय चाकं
स्यात् । यदुदङ् । अग्नीध्रे च पशुभ्यश्च यजमा-
नाय चाकं स्यात् । यदभिजुहुयात् । रुद्रोऽस्य
पशून्घातुकः स्यात् । यन्नाभिजुहुयात् । अशान्तः
प्रहियेत (६) । स्रुवस्य बुध्नेनाभिनिदध्यात् ।
मा तमो मा यज्ञस्तमन्मा यजमानस्तमत् । नमस्ते
अस्त्वायते । नमो रुद्र पगयते । नमो यत्र निषी-
दसि । अमुं मा हिंसीरमुं मा हिंसीरिति येन
स्कन्देत् । तं प्रहरेत् । सहस्रशृङ्गे वृषभो जात-
वेदाः । स्तोमपृष्ठो घृतवान्त्सुप्रतीकः । मा नो
हासीन्मेत्थितां नेत्त्वा जहाम । गोपोषं नो वीर-
पोषं च यच्छेति । ब्रह्मणैवैनं प्रहरति । सैव ततः
प्रायश्चित्तिः (७), इति ।

वै प्रजापतिः स्थापयति प्रजानन्नभिजुहुयात्स्याद्ध्येत जहाम त्रीणि च ।

यद्विष्णवेण यत्कीटा यदववृष्टेन यत्पूर्वस्यां यत्पुरा ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके सप्तमाध्याये

द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

अङ्गारस्कन्दनं कालभेदेन द्विविधम् । प्रयाजेभ्यः पूर्वमुत्तरं चेति । तत्रोत्तर-
कालीनस्य स्कन्दनस्य पूर्वानुवाकोक्तं प्रायश्चित्तं द्रष्टव्यम् । तत्र हि यस्याऽऽ-

हिताग्नेरग्निरपक्षायतीत्यादिना प्रायश्चित्तमुक्तं तद्यद्यपि सर्वकालसाधारणं तथाऽप्यत्र पुरा प्रयाजेभ्य इति विशेषाभिधानादेतत्त्व्यतिरिक्तविषयं द्रष्टव्यम् । अङ्गनरादिस्कन्दनं प्राच्यादिदिग्भेदाच्चतुर्विधम् । तत्र प्राच्यां स्कन्दने सत्यध्वर्युयजमानयोरकं स्यात् । कं सुखं तद्विपरीतमकं दुःखम् । एवं दक्षिणादिदिक्ष्वपि योज्यम् । तस्य स्कन्नाङ्गनरस्योपरि होमाहोमपक्षयोरुभयोरपि दोषोऽस्ति । होमपक्षे पशुहानिः । अहोमपक्षे रुद्ररूपोऽग्निरशान्त उग्रः सन्प्रहतः स्यात् । अतस्तद्दोषपरिहाराय स्रुवस्य मूलेन तमङ्गारं “ मा तमो मा ” इत्यादिमन्त्रेणाभिनिदध्यात् । मन्त्रस्य चायमर्थः—हेऽग्ने स्कन्नाङ्गनर त्वं मा तमो ग्लानिं मा प्राप्नुहि यज्ञोऽपि मा तमत्, ग्लानिं मा प्राप्नोति । यजमानोऽपि मा तमत् । आयेते पुनः स्वस्थानं प्रत्यागच्छते ते तुभ्यं नमोऽस्तु । हे रुद्र परायते परतो गच्छते तुभ्यं नमोऽस्तु । अथ यत्र स्थाने गत्वा निषीदसि तस्मै च स्थानाय नमोऽस्तु । पूर्वादिदिक्षु मध्ये येन दिग्भागेनायमङ्गारः स्कन्देत्तस्मिन्दिग्भागे पूर्वप्रोक्तस्याध्वर्युयजमानादेर्नाम गृहीत्वा मा हिंसीरित्येवं प्रार्थयेत् । अमुं मा हिंसीरिति द्विरुक्तिः सर्वसंग्रहार्था । तद्विवरणं त्वापस्तम्बेन प्रपञ्चितम्—“ अध्वर्युं मा हिंसीर्यजमानं मा हिंसीरिति यदि पुरस्ताद्ब्रह्माणं मा हिंसीर्यजमानं मा हिंसीरिति यदि दक्षिणतो होतारं मा हिंसीः पत्नीं मा हिंसीर्यजमानं मा हिंसीरिति यदि पश्चादाग्नीध्रं मा हिंसीः पशून्मा हिंसीर्यजमानं मा हिंसीरिति यद्युत्तरतः ” इति । अनेन प्रकारेणाङ्गनरस्योपरि स्रुवमूलमाक्रमय्य तत ऊर्ध्वं सहस्रशृङ्ग इति मन्त्रेण तमङ्गारं पुनरप्यग्नौ प्रहरेत् । मन्त्रस्यायमर्थः—सहस्रशृङ्गो बहुज्वालो वृषभः कामानां वर्षिता जातवेदा जातानां वेदिता स्तोमपृष्ठः स्तोमैस्त्रिवृदादिभिः साध्यस्तोत्रो घृतवान्प्रशस्तेन बहुना घृतेन युक्तः सुप्रतीकः शोभनमुखस्तादृशो भवान्मेत्थितोऽस्माभिरेकभूतः सन्नोऽस्मान्मा हासीन्मा परित्यजतु । वयमपि त्वां तथा वर्तमानं नेज्जहाम नैव परित्यजाम । किञ्च गवादिपुष्टिं पुत्रादिपुष्टिं च नोऽस्मभ्यं प्रयच्छ । एवं सति ब्रह्मणैवानेन मन्त्राभिमानिना देवेनैवैनमग्निमायतने प्रक्षिपति । इयमेवोक्तिर्दोषस्य प्रायश्चित्तिः ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे सप्तमप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

अथ तृतीयोऽनुवाकः ।

द्वितीयेऽग्निहोत्रादिप्रायश्चित्तान्युक्तानि । तृतीये मुख्याग्न्यसंभवे सत्यनुकल्पा होमाधारा उच्यन्ते । यदुक्तं सूत्रकारेण—“ यदि कालसंनिर्कर्षेऽग्निर्मथ्यमानो न जायेत यत्रान्यं पश्येत्तत आहत्य जुहुयादेथात्वरमाणः पुनर्मन्थेद्यद्यन्यं न विन्दे-
दजाया दक्षिणे कर्णे होतव्यमजस्य तु ततो नाश्रीयात् ” इत्यादि । तत्र प्रथम-
मनुकल्पं विधत्ते—

वि वा एष इन्द्रियेण वीर्येण धर्यते । यस्याऽऽ-
हिताग्नेरग्निर्मथ्यमानो न जायते । यत्रान्यं
पश्येत् । तत आहत्य होतव्यम् ।
अग्नावेवास्याग्निहोत्रं हुतं भवति, इति ।

यस्य यजमानस्यारणिसमारूढो विनष्टो वाऽग्निः प्रत्यासन्ने होमकाले निर्मथ्य-
मानोऽपि सहसा न जायत एष यजमान इन्द्रियपाटवेन शरीरसामर्थ्येन च
वियुक्तो भवति । तस्य होमकालातिपातो मा भूदिति लौकिकं कंचिदग्निमानया-
ग्निहोत्रे हुते सति शास्त्रीयाग्नावेव हुतं भवति । ततः पुनरग्निसिद्धयर्थं मन्थनं
कुर्यात् ।

अथाऽऽहर्तव्यस्याप्यग्नेरसंभवे पक्षान्तरं विधत्ते—

यद्यन्यं न विन्देत् । अजायां होतव्यम् ।
आग्नेयी वा एषा । यदजां । अग्नावे-
वास्याग्निहोत्रं हुतं भवति (१), इति ।

यदा लौकिकोऽग्निरपि न लभ्येत तदानीमजामानीयाऽऽहवनीयस्थाने स्थाप-
यित्वा तदीये दक्षिणे कर्णे जुहुयात् । अग्नेरजायाश्च सृष्टिकाले प्रजापतिमुखे
समुद्भूतत्वात्परस्परसंबन्धः । अग्नावित्यादि पूर्ववत् ।

अजाकर्णे हुतवतः कंचिन्नियमं विधत्ते—

अजस्य तु नाश्रीयात् । यदजस्यांश्री-

यात् । यामेवाग्नावाहुतिं जुहुयात् ।

तामध्यात् । तस्माद्भजस्य नाऽऽश्रयम्, इति ।

अजासंबन्धि यत्क्षीरादिकं तदयं नाश्रियात् । तद्भक्षणे त्वाहुतिरेव भाक्षिता स्यात् । तस्मान्न भक्षेत् ।

अजाया अप्यलाभे पक्षान्तरमत्र विधत्ते—

यद्यजां न विन्देत् । ब्राह्मणस्य दक्षिणे हस्ते होतव्यम् । एष या अग्निर्वैश्वानरः । यद्ब्राह्मणः । अग्नावेवास्याग्निहोत्रः हुतं भवति (१) । ब्राह्मणं तु वसत्यै नापरुन्ध्यात् । यद्ब्राह्मणं वसत्या अपरुन्ध्यात् । यस्मिन्नेवाग्नावाहुतिं जुहुयात् । तं भागधेयेन व्यर्धयेत् । तस्माद्ब्राह्मणो वसत्यै नापरुध्यः, इति ।

वैश्वानरनामकस्याग्नेर्ब्राह्मणजात्यभिमानिदेवतात्वाद्ब्राह्मणस्य तद्रूपत्वम् । तद्धस्ते हुतवान्पुरुषः स्वगृहे निवासार्थमागतं ब्राह्मणं न परिहरेत् । तत्परिहारे स्वकीयमग्निं भागरहितं कुर्यात् । तस्माद्ब्राह्मणो वासाय नापरुध्यः ।

अथ ब्राह्मणस्याप्यलाभे पक्षान्तरं विधत्ते—

यदि ब्राह्मणं न विन्देत् । दर्भस्तम्बे होतव्यम् । अग्निवान्वै दर्भस्तम्बः । अग्नावेवास्याग्निहोत्रः हुतं भवति । दर्भास्तु नाध्यासीत (३) । यद्दर्भानध्यासीत । यामेवाग्नावाहुतिं जुहुयात् । तामध्यासीत । तस्माद्दर्भा नाध्यासितव्याः, इति ।

पुनराधानब्राह्मणे दर्भैरादधीत इत्येवमग्न्याधानसाधनत्वेन दर्भाणां श्रुतत्वाद्-
भस्तम्बस्याग्नियुक्तत्वम् । तत्र होता दर्भाणामुपरि न वसेत् ।

अथ दर्भाणामप्यलाभे पक्षान्तरं विधत्ते—

यदि दर्भान्न विन्देत । अप्सु होतव्यम् । आपो
बै सर्वा देवताः । देवतास्वेवास्याग्निहांत्रं हुतं
भवति । आपस्तु न परिचक्षीत । यदापः परिच-
क्षीत (४) । यामेवाप्साहुतिं जुहुयात् । तां
परिचक्षीत । तस्मादापो न परिचक्ष्याः, इति ।

अन्यत्र—“ ते देवा अग्नौ तनूः संन्यदधत ” इत्याभिधानादग्निः सर्वदेवता-
त्मकः । स चाग्निरप्सु पविष्टः—“ स निलायत सोऽपः प्राविशत् ” इति श्रुतेः ।
तस्मादपां सर्वदेवतारूपत्वम् । अप्सु होता कदाचिदप्यपो न निन्देत । अजस्य तु
नाश्रीयादित्यादिनोक्ता व्रतविशेषाः सांवत्सरिकाः । तथा चाऽऽहाऽऽपस्तम्बः—
“ सांवत्सरिकाण्येतानि व्रतानीत्याश्मरथ्यो यावज्जीविर्मित्याल्लेखनः ” इति ।

तदेवं मुख्याग्न्यसंभवेऽनुकल्पपरम्पराऽभिहिता । अथ यदुक्तं सूत्रकारेण—
“ अग्नये विविचर्येऽष्टाकपालं यस्याऽऽहिताग्नेरन्यैरग्निभिरग्नयः संसृजेरन्मिथो
वा ” इति । तदिदं विधत्ते—

मेध्यां च वा एतस्यामेध्या च तनुवौ संसृ-
ज्येते । यस्याऽऽहिताग्नेरन्यैरग्निभिरग्नयः
संसृज्यन्ते । अग्नये विविचये पुरोडाश-
मष्टाकपालं निर्वपेत् । मेध्यां चैवास्या-
मेध्यां च तनुवौ व्यावर्तयति, इति ।

आहिताग्नेर्यस्य यजमानस्य स्वकीया अग्नयोऽन्यदीयैः श्रौतस्मार्तलौकिका-
ग्निभिः संसृज्येरन् । एतस्य यजमानस्य मेध्यामेध्यतनुवौ संसृष्टे भवतः ।
स्वकीयाः श्रौताग्नयो यागयोग्यत्वान्मेध्या तनूः । अग्न्यन्तरममेध्या तनूः । तदु-
भयं योऽग्निर्विविनक्ति सोऽयं विविचिस्तस्मै हविर्निर्वपे सत्यसौ तनूद्वयं परस्परं
व्यावृत्तं करोति ।

अथ पूर्वोक्तसंवत्सरव्रतधारणयोर्विशेषः सूत्रकारेणोक्तः—“ संवत्सरस्य पर-
स्तादग्नये व्रतपतये पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेत् ” इति । तदिदं विधत्ते—

अ॒ग्नये॑ व्र॒तप॑तये पुरो॒डाश॑म॒ष्टाक॑पालं निर्वपेत् ।

अ॒ग्निमे॒व व्र॒तप॑तिः स्वेन॑ भा॒गधे॒येनो॒पधा॑वति ।

स ए॒वैनं॑ व्र॒तमा॑लम्भयति (५), इति ।

अजस्य तु नाग्नीषादित्यादीनां व्रतानां पालको व्रतपतिः । तथाविधाया-
ग्नये पुरोडाशनिर्वापे सति तमग्निं स्वोचितेन भागेन परितोषयति । स च तुष्ट
एनं यजमानं व्रतसंपूर्तियुक्तं करोति ।

“ अथ गर्भः स्रवन्तमित्यारभ्याग्निहोत्रस्थालीं श्रवन्तीमभिमन्त्र्य ” इति
सूत्रकारेण यदुक्तं तमभिप्रेत्याह—

गर्भः॑ स्र॒वन्तम॒गद॑मकः । अ॒ग्निरिन्द्र॑स्त्वष्टा बृह-
स्पतिः॑ । पृथि॒व्यामव॑चुश्चोतैतत् । नाभिप्राप्नोति
निर्ऋ॑तिं परा॒चैः । रेतो॑ वा ए॒तद्वाजिन॑माहि-
ताग्नेः । यद॑ग्निहोत्रम् । तद्यत्स्र॒वेत् । रेतो॑ऽस्य
वाजिनः॑ स्र॒वेत् । गर्भः॑ स्र॒वन्तम॒गद॑मकरि-
त्याह । रेते॑ ए॒वास्मिन्वाजिनं॑ दधाति (६), इति ।

अत्र गर्भमित्यारभ्य पराचैरित्यन्तो मन्त्रः । तस्याथमर्थः—अग्निहोत्रस्थाल्यां
हविल्क्षणो यो गर्भो वर्तते स यदि स्थालीमङ्गे सति तच्छिद्रेण स्रवेत्तदानी-
मग्नीन्द्रादिदेवसंघस्तं गर्भमगदं स्रवणरूपरोगरहितमकः करोतु । एतदग्निहोत्रहविः
पृथिव्यामवचुश्चोत गलितमासीत् । तदिदं गलितं हविर्निर्ऋतिं पापदेवतां पराचैः
पराङ्मुखीभूत्वा(य) नाभिप्राप्नोत्याभिमुख्येन तद्धविर्नाऽऽप्नोत्विति । यद्य-
प्यनेन मन्त्रेण स्थालीमभिमन्त्रयेदिति विधिः साक्षान्न श्रुतस्तथाऽपि मन्त्रलिङ्गः
शास्त्रान्तरं च पर्यालोच्य सूत्रकारेण विधिरुन्नीतः । तस्मिन्मन्त्रे प्रथ-
मपादस्य तात्पर्यं रेतो वा इत्यादिनोच्यते । अग्निहोत्रारूपं हविर्बदस्ति
तदेतदहिताग्ने रेतो वाजिनं भोज्यान्नस्थानीयं च । अतो हविः

स्रवणेन तस्योभयस्य स्रवणं भवति । ततो मन्त्रस्य प्रथमपादे—“ स्रवन्तममद-
मूकः ” इत्युक्त्वा (कत्या) यजमाने रेतो वाजिनं चेत्युभयमपि स्थापितं भवति ।

द्वितीयपादगतानामग्निरित्यादीनां चतुर्णां पदानां क्रमेण तात्पर्यं दर्शयति—

अ॒ग्निरि॒त्याह । अ॒ग्निर्वै रेतो॒धाः । रेतं ए॒व तद्-
धा॒ति । इन्द्र॒ इत्याह । इन्द्रि॒यमे॒वास्मि॒न्दधा॒ति ।
त्वष्टे॒त्याह । त्वष्टा॒ वै प॒शूनां मि॒थुना॒नां रूप-
कृ॒त् । रूपमे॒व प॒शुषु॑ दधा॒ति । बृह॒स्पतिरि-
त्याह । ब्रह्म॒ वै दे॒वानां बृह॒स्पतिः । ब्रह्म॒णै-
वास्मै॑ प्र॒जाः प्रज॑मयति, इति ।

जाठराग्निर्वै रेतः पक्वं कृत्वा गर्भरूपेण धारयत्यतो रेतोधाः । इन्द्रो हीन्वि-
यस्याधिष्ठाता । त्वष्टा च रूपनिर्माता । बृहस्पतिश्च ब्रह्मरूपत्वात्प्रजोत्पादकः ।

तृतीयपादस्य तात्पर्यं दर्शयति—

पृ॒थिव्याम॑व॒चुश्चोतै॑तदित्याह ।
अ॒स्यामे॒वैन॒त्प्रति॑ष्ठापयति, इति ।

भूम्यां गलितमित्युक्त्वा तस्य विभूमौ प्रतिष्ठितं करोति ।
चतुर्थपादस्य तात्पर्यं दर्शयति—

नाभि॑प्राप्नोति नि॒र्क्रांतिं॑ प॒राचैरि॒त्याह ।
रक्ष॑सा॒मप॑हृत्यै (७), इति ।

अ॒जा॒ग्रावे॒वास्य॑ग्नि॒होत्रं॑ हु॒तं भ॑वति भवत्यासीत् परिचक्षीत् लम्भयति
दधाति दे॒वानां बृह॒स्पतिः॑ पञ्च च ।

वि वै यद्यन्यम॒जायां॑ ब्राह्म॒णस्य॑ दर्भस्तम्बेऽप्सु॑ होतव्यम् ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके सप्तमाध्याये
तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

निर्कृतेरप्राप्तिकथनेन सर्वाण्यपि रक्षांस्यपहतानि भवन्ति ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे सप्तमप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

अथ चतुर्थोऽनुवाकः ।

तृतीये श्रोताग्निप्रतिनिधौ लौकिकौग्न्यजादयः केचित्प्रायश्चित्तविशेषाश्चोक्ताः ।
चतुर्थपञ्चमषष्ठानुवाकैरौष्टिकयाजमानमन्त्रा उच्यन्ते । अनुवाकभेदस्त्वध्ययनसंप-
दायप्राप्तः । तत्र चतुर्थानुवाके “ याः पुरस्तात् ” इति यो मन्त्रस्तस्य विनियो-
गमापस्तम्ब आह—“ प्रणीताः प्रणीयमाना अनुमन्त्रयते ” इति । पाठस्तु—

याः पुरस्तात्प्रस्रवन्ति । उपरिष्ठात्सर्वतश्च याः ।

ताभी रश्मिपवित्राभिः । श्रद्धां यज्ञभारभे, इति ।

या आपः पूर्वस्यां दिशि प्रवहन्ति याश्चोपरिष्ठाद्याश्च सर्वास्वपि दिक्षु प्रव-
हन्ति । रश्मिपवित्राभिः सूर्यरश्मय एव पवित्रं शुद्धिकारणं यासां तास्तादृशीभिः ।
अत एवोत्पवनमन्त्रं समान्नायते—“ देवो वः सवितोत्पुनात्यच्छिद्रेण पवित्रेण वसोः
सूर्यस्य रश्मिभिः ” इति । ताभिरग्निस्त्वं श्रद्धां प्राप्य यज्ञं प्रारब्धं करोमि ।

“ देवा गातुविदः ” इत्यन्वाधानोपक्रमे जपेत् । पाठस्तु—

देवा गातुविदः । गातुं यज्ञाय

विन्दत । मनसस्पतिना देवेन ।

वाताद्यज्ञः प्रयज्यताम्, इति ।

गातुर्मार्गिस्तं विदन्तीति गातुविदस्तादृशा हे देवा यूयं यज्ञानुष्ठानार्थं गातुं विन्दत
मार्गं लभध्वम् । सोऽयं यज्ञो मनसस्पतिनाऽस्मदीयमनःपालकेन देवेन परमेश्वरेण
वाताद्वायोः सकाशात्प्रयुज्यतां प्रेर्यताम् । अनुष्ठानस्य कियारूपस्य चलनहेतु-
र्वायुः कारणम् ।

“ तृतीयस्यै ” इत्यनेन मन्त्रेण पलाशशाखाच्छेदने यः शकलो भूमौ पति-
तस्तमाददीत । पाठस्तु—

तृतीयस्यै दिवः । गायत्रिया सोम आभृतः
(१) । सोमपीथाय संनयितुम् । वक्-
लमन्तरमाददे, इति ।

पृथिवीमारभ्य गणनायां येयं तृतीयलोकरूपा द्यौस्तस्या दिवः सकाशाद्वा-
यत्रीछन्दोदेवतया सोमो बल्ल्यात्मक आभृतः समानीतः । सोमपीथाय दिवः
साकाशादानीतस्य सोमस्य पानाय संनयितुं सांनाय्यं कर्तुमन्तरं वक्लं पलाश-
शाखाया अभ्यन्तरं यच्छक्लं तदाददे स्वी करोमि । अयमर्थः—पर्णवल्कै-
रातश्चनं कृत्वा तेन निष्पन्नेन दध्ना सांनाय्येन हुत्वा तच्छेषे भक्षिते सोमः
पीतो भवति । दध्नो मन्त्रेण सोमीकरणात् । तथा चाऽऽतश्चनमन्त्रब्राह्मणे समा-
न्नातम्—“ सोमेन त्वाऽऽतनर्च्मीन्द्राय दधीत्याह । सोममेवैनत्करोति ” इति ।

आपो देवीरिति सांनाय्यपात्राणि प्रोक्ष्यमाणान्यभिमन्त्रयेत् । पाठस्तु—

आपो देवीः शुद्धाः स्थ । इमा पात्राणि
शुन्धत । उपातङ्कयाय देवानाम् । पर्ण-
वल्कमुत शुन्धत, इति ।

देवीर्द्योतनात्मिका हे आपो यूयं स्वत एव शुद्धाः स्थ । तस्मादिमानि सांना-
य्यपात्राणि शोधयत । ततो देवानां संबन्धि यदुपातङ्क्यमातश्चनं तदर्थं पर्ण-
वल्कं नूतनपलाशशकलमपि शुन्धत शोधयत ।

अथाऽऽतश्चनमन्त्रमाह—

पयो गृहेषु पयो अघ्नियासु । पयो वत्सेषु
पय इन्द्राय हविषे धियस्व । गायत्री पर्ण-
वल्केन । पयः सोमं करोत्विमम्(२), इति ।

अस्मदीयेषु गृहेषु यत्पयो विद्यते यच्च पयो गोषु स्थितं यदपि पयो वत्सेषु

पीतमबिनष्टं तथाविध हे पय इन्द्राय हविष इन्द्रसंबन्धिहविरर्थं ध्रियस्व धृतं भव । गायत्री देवी पर्णवत्केनाऽऽतञ्चनार्थं निक्षिप्यमाणेन पात्रस्थं पय इमं सोमं करोतु ।

अथाऽऽहवनीयेऽन्वाधीयमाने जप्यं मन्त्रत्रयम् । तत्र प्रथममाह—

अग्निं गृह्णामि सुरथं यो मयोभूः । य उद्यन्त-
मारोहति सूर्यमह्ने । आदित्यं ज्योतिषां ज्योति-
रुत्तमम् । श्वो यज्ञाय रमतां देवताभ्यः, इति ।

योऽग्निर्मयोभूः सुखस्य भावयिता योऽग्निरह्नेऽहःसिद्धचर्थमुद्यन्तं सूर्यमारोहति । तथा चाग्निहोत्रब्राह्मणे पठ्यते—“ उद्यन्तं वावाऽऽदित्यमग्निरनुसमारोहति ” इति । क्रीदशं सूर्यमादित्यमदितेः पुत्रं ज्योतिषां चन्द्रादीनां मध्य उत्तमं ज्योतिरधिक-ज्योतिःस्वरूपमीदृशं सूर्यं योऽग्निः समारोहति तादृशमग्निं सुरथं शोभनरथयुक्तं गृह्णामि स्वी करोमि । ततो गृहीतोऽयमग्निः श्वः परेद्युर्देवताभ्यो देवता आराधयितुं यज्ञाय यज्ञनिष्पत्तये रमतामस्मद्गृहे क्रीडतु ।

अथ द्वितीयमाह—

वसून् रुद्रानादित्यान् । इन्द्रेण सह
देवताः । ताः पूर्वः परिगृह्णामि ।
स्व आयतने मनीषया, इति ।

वस्वादीनन्यांश्च देवता इन्द्रेण सहितास्ताः सर्वाः पूर्व इतरयजमानेभ्यः प्रथमभूतोऽहं स्व आयतने स्वकीयस्थाने मनीषया प्रज्ञया परिगृह्णामि ।

अथ तृतीयमाह—

इमामूर्जं पञ्चदशीं ये प्रविष्टाः । तान् देवान् परि-
गृह्णामि पूर्वः (३) । अग्निर्हव्यवाडिह तानाव-
हतु । पौर्णमासं हविरिदमेषां मयि । आमा-
वास्यं हविरिदमेषां मयि, इति ।

इमां वर्तमानामूर्जमन्त्रहेतुं पञ्चदशीं शुक्लपक्षस्य कृष्णपक्षस्य वा पञ्चदशसं-
व्यापूरणीं तिथिं ये देवाः प्रविष्टास्तान्देवानहमितरयजमानेभ्यः पूर्वभावी सन्प-
रेगृह्णामि । हव्यवाडयमग्निरिह कर्मणि तान्देवानिहाऽऽवहतु । एषां देवानां
बन्धि पौर्णमास्यां प्रयोक्तव्यमिदं हविर्मयि वर्तताम् । तथाऽमावास्यां[यां]प्रयो-
क्तव्यमेषां देवानामिदं हविर्मयि वर्तताम् । इदं च मन्त्रभागद्वयं य(त)योस्तिथ्यो-
र्यवस्थया पठनीयम् ।

अथाऽऽहवनीयगार्हपत्ययोर्मध्ये स्थित्वा जप्यं मन्त्रमाह—

अन्तराऽग्नी पशवः । देवसंसद-
मागमन् । तान्पूर्वः परिगृह्णामि ।
स्व आयतने मनीषया, इति ।

अग्नी अन्तराऽनयोरग्नोर्मध्ये येयं देवसंसदेवानां स्थानं तदुद्दिश्य पशवः
र्त्वे समागमन् । तस्मात्तत्रस्थान्देवान्पूर्वः परिगृह्णामीत्यादि पूर्ववद्व्याख्येयम् ।

अथ गार्हपत्येऽन्वाधीयमाने जप्यं मन्त्रद्वयम् । तत्र प्रथममाह—

इह प्रजा विश्वरूपा रमन्ताम् । अग्निं गृह-
पतिमभिसंवसानाः । ताः पूर्वः परिगृह्णामि
(४) । स्व आयतने मनीषया, इति ।

गृहपतिं गृहस्य पालकमिमं गार्हपत्याग्निमभिसंवसाना अभितः सम्यगाच्छाद्य
र्तमाना विश्वरूपा बहुविधाः पुत्रपौत्रभृत्यादिरूपाः प्रजा इहास्मिन्स्थाने रमन्तां
हीडन्तु । अतस्तत्र स्थितास्ताः सर्वा देवताः पूर्वः परिगृह्णामीत्यादि पूर्ववत् ।

अथ द्वितीयमाह—

इह पशवो विश्वरूपा रमन्ताम् । अग्निं
गृहपतिमभिसंवसानाः । तान्पूर्वः परिगृ-
ह्णामि । स्व आयतने मनीषया, इति ।

पशवो गवाश्वादयः । अन्यत्पूर्ववत् ।

अथ दक्षिणाग्नावन्वाधीयमाने जप्यं मन्त्रमाह—

अयं पितॄणामग्निः । अवाङ्मूढव्या
पितॄभ्य आ । तं पूर्वः परिगृह्णामि ।
अविषं नः पितुं करत्, इति ।

अयं दक्षिणस्यां दिशि वर्तमानः पितॄणां संबन्धी वह्निः पितॄभ्यः पितृर्थमा
समन्ताद्धव्या हवींष्यवाङ्मूढव्या । तं दक्षिणाग्निमितरेभ्यः पूर्वभावी सन्नहं परि-
गृह्णामि । सोऽग्निर्नोऽस्मदीयं पितुमन्नमविषं करद्विषरहितं करोतु ।

अथ सभ्याग्नेरुपस्थानमन्त्रमाह—

अजस्रं त्वा० सभापालाः (५) । विजय-
भाग० समिन्धताम् । अग्ने दीदाय मे सभ्य ।
विजित्यै शरदः शतम्, इति ।

यत्राक्षैर्दीव्यन्ति विजयन्ते सा सभा तस्यां सभायां साधुः सोऽग्निः सभ्यः ।
हे सभ्य त्वामस्मदीयाः सभापालकाः समिन्धतां सम्यग्दीप्यन्ताम् । कीदृशं त्वाम-
जस्रमनवरतं विजयभागं विजयेन लभ्यो भागो यस्य तादृशम् । हे सभ्याग्ने
मे मम शतं शरदः शतसंख्याकान्संवत्सरान्विजित्यै विजयाय त्वं दीदाय
दीप्यस्व ।

अथाऽऽवसथ्योपस्थानमन्त्रमाह—

अन्नमावसथीयम् । अभिहराणि
शरदः शतम् । आवसथे श्रियं
मन्त्रम् । अहिर्बुध्नियो नियच्छतु, इति ।

अह्नि द्यूते विजयं प्राप्ताः पुरुषा आगत्य यत्र भोजनार्थं निवसन्ति स
प्रदेश आवसथस्तत्राऽऽनीतमावसथीयं तादृशमन्नमभिहराण्याभिमुख्येनोपहरामि ।
कंचिदपि न हिनस्तीत्याहिः । बुध्ने मूले जगदादौ भवो बुध्नियः । अहिर्बुध्निय
इत्येतन्नामकः पञ्चगोऽग्निः शतं शरदः शतसंख्याकान्संवत्सरानावसथेऽस्मदीये
गृहे श्रियं धनादिसमृद्धिं मन्त्रमृगादिसमृद्धिं च नियच्छतु ददातु ।

अथ पञ्चस्वप्याग्निष्वन्वाहितेषु जप्यं मन्त्रमाह—

इदमहमग्निज्येष्ठेभ्यः । वसुभ्यो यज्ञं प्रब्र-
वीमि । इदमहमिन्द्रज्येष्ठेभ्यः (६) ।
रुद्रेभ्यो यज्ञं प्रब्रवीमि । इदमहं वरुणज्येष्ठे-
भ्यः । आदित्येभ्यो यज्ञं प्रब्रवीमि, इति ।

अग्निज्येष्ठो मुख्यो येषु ते वसवोऽग्निज्येष्ठास्तदर्थमस्मदीयं यज्ञमिदं प्रब्रवीमी-
दानीमेव भवदीयोऽयं यज्ञ इति कथयामि । एवं रुद्रादित्यवाक्ययोरपि योज-
नीयः ।

कल्पः—‘ पयस्वतीरोषधय इति पुरा बर्हिष आहर्तोर्जायापती अश्रीतः ’
इति । पाठस्तु—

पयस्वतीरोषधयः । पयस्वद्वीरुधां पयः । अपां
पयसो यत्पयः । तेन मामिन्द्रं सम्मृज, इति ।

सारवाची पयःशब्दः । ओषधयः पयस्वत्यः सारवत्यः । वीरुधां लतानां
संबन्धि यत्पयो निर्गतं क्षीरं तदपि पयस्वत्सारवत् । अपां मध्ये यत्पयः सारं
यच्च पयसो गवादिक्षीरस्य पयः सारं तेन सारेण सर्वेण हे इन्द्र मां संसृज
योजय ।

अथ व्रतोपायनमन्त्रानाह—

अग्ने व्रतपते व्रतं चरिष्यामि । तच्छेकेयं
तन्मे राध्यताम् । वायो व्रतपत आदित्य
व्रतपते (७) । व्रतानां व्रतपते व्रतं चरि-
ष्यामि । तच्छेकेयं तन्मे राध्यताम्, इति ।

व्रतस्यानुष्ठेयस्य कर्मणः पालको व्रतपतिस्तादृश हेऽग्रे व्रतमिदमहं चरिष्यामि ।
त्वदनुग्रहेण तद् व्रतं कर्तुमहं शकेयं शक्तो भूयासम् । तद् व्रतं मे मदर्थं राध्यतां
समृद्धं भवतु । वाग्वादित्यमन्त्रयोरपि व्रतं चरिष्यामीत्यादिकमनुषञ्जनियम् ।

अग्निवाय्वादित्येभ्यो व्यगिरिकोऽपि यः कश्चिद्देवो व्रतानां सर्वेषां मध्ये विशेषेणा-
स्मदीयस्य व्रतस्य पालकस्तद्विषयश्चतुर्थो मन्त्रः । ‘ अग्ने व्रतपते ’ इत्येक एव
मन्त्रो ब्राह्मणस्येत्येकः पक्षः । तदनुसारेण ‘ मम नाम प्रथमम् ’ इत्यनुवाके स
मन्त्र आम्नातः । चत्वारोऽप्येते मन्त्रा ब्राह्मणस्येत्यपरः पक्षः । तथा च सूत्रकार
आह—‘ सर्वान्ब्राह्मणः ’ इति । एतदनुसारेणाऽऽद्यमन्त्रस्यात्र पुनः पाठः ।

अथ वत्सापाकरणहेतोः पलाशशाखाया आहरणमन्त्रमाह—

इमां प्राचीमुदीचीम् । इषमूर्जमभि संस्कृताम् ।

बहुपर्णामशुष्काग्राम् । हरामि पशुपामहम्, इति ।

इमां पलाशशाखामहं हरामि गृहे प्रापयामि । कीदृशीं प्राचीं प्राच्यां दिशि
प्रसृताम् । उदीचीमुत्तरस्यां प्रसृतां वा । इषमन्मूर्जं क्षीरादिरसं चाभि संस्कृ-
ताम्, “ इषे त्वोर्जे त्वा ” इतिमन्त्रपूर्वकच्छेदनेन संपादिताम् । बहुपर्णत्वम-
शुष्काग्रत्वं च प्रसिद्धम् । पशुषां पशूनां वत्सानां च पालयित्रीम् । आर्द्रत्वात्प-
र्णबहुत्वाच्च ताडने वेदनाभावः पालनम् ।

अथ प्रसारिते शुल्बे द्वाविधमसंभरणमन्त्रौ । तयोः प्रथमं मन्त्रमाह—

यत्कृष्णो रूपं कृत्वा । प्राविशस्त्वं

वनस्पतीन् । ततस्त्वामैकविंशतिधा ।

संभरामि सुसंभृतां (८), इति ।

हेऽग्ने त्वं यद्यस्मात्कारणात्कृष्णमृगो भूत्वा तदीयं रूपं कृत्वा वनस्पती-
न्प्राविशः प्रविष्टवानसि । तथा च ब्राह्मण आम्नायन्—“ अग्निर्देवेभ्यो निला-
यत । कृष्णो रूपं कृत्वा । स वनस्पतीन्प्राविशत् ” इति । ततस्तस्मात्कार-
णाद्वनस्पतिषु प्रविष्टं त्वामैकविंशतिधा पञ्चदश सामिधेनीकाष्ठानि त्रयः परि-
धयो द्वे आधारसमिधावन्धाजसमिदंकेत्येकविंशतिप्रकारम् । सुसंभृता सष्टु भरण-
समर्थेन शुल्बेन संभरामि संभूय धारयामि ।

अथ द्वितीयमाह—

त्रीन्परिधीःस्तिम्नः समिधः । यज्ञा-

युरनुसंचरान् । उपवेषं मेक्षणं

धृष्टिम् । संभरामि सुसंभृता, इति ।

य एते त्रयः परिधयो ये चाऽऽधारसमिधावेकाऽनूयाजसमिदिति त्रयः समि द्विशेषाः । एते षडपि यज्ञस्याऽऽयुरनुसंचरन्ति । उपवेशोऽङ्गाराणामुदीच्यां दिशि निरूहणहेतुः । मेक्षणं चरोरुपधानसाधनम् । धृष्टिरङ्गाराणां प्रत्यङ्गनिरूहणसाधनम् । एतत्सर्वं सुसंभृता संभरामि ।

अथ परिस्तरणार्थानां दर्भाणां छेदनाय शस्त्रसंयोजनमन्त्रमाह—

या जाता ओषधयः । देवभ्यास्त्रि-
युगं पुरा । तासां पर्व राध्या-
सम् । परिस्तरमाहरन् , इति ।

युगशब्देन कालविशेषा लक्ष्यन्ते । ते च कालविशेषास्त्रिविधा वर्षाशरद्वसन्तात्मकाः । त्रियुगं यथोक्तकालं देवभ्यो देवार्थं पुरा सृष्ट्यादौ या ओषधयो जाताः । एतदेवाभिप्रेत्याऽऽग्रयणप्रकरणे सूत्रकारेणोक्तम्—“ वर्षासु श्यामाकैर्यजेत शरदि व्रीहिभिर्वसन्ते यवैः ” इति । तासामोषधीनामहं पर्वं च्छेदनयोग्यं संधिस्थानं राध्यासं साधयिष्यामि । किं कुर्वन्परिस्तरमाहरन्परिस्तरणसाधनहेतुं दर्भमानयन् ।

अथ च्छेदनमन्त्रमाह—

अपां मेध्यं यज्ञियम् । सदेव॑ शिव-
मस्तु मे (९) । आच्छेत्ता वो मा
रिषम् । जीवानि शरदः शतम् , इति ।

अपां संबन्धि मेध्यं शुद्धमत एव यज्ञियं यज्ञयोग्यं सदेवं देवैः सहितं देवानां परिस्तरणयोग्यं तादृशं यत्सारमस्ति तन्मे मम शिवमस्तु । तच्चापां सारं दर्भरूपम् । तथा चान्यत्रापः प्रकृत्याऽऽन्नायते— तासां यन्मेध्यं यज्ञियं सदेवमासीत् । तदपोदक्रामत् । ते दर्भा अभवन् ” इति । तादृशा हे दर्भा वो युष्माकमाच्छेत्ताऽप्यहं मारिषं हिंसितो मा भूवं किंतु शतं शरदः संवत्सराञ्जीवानि ।

अथ संनहनमन्त्रमाह—

अपरिमितानां परिमिताः । संनह्ये सुकृ-

ताय कम् । एनो मा निगां कतमच्च-
नाहम् । पुनरुत्थाय बहुला भवन्तु, इति ।

अपारिमिता अनन्ता ये दर्भास्तेषां मध्ये परिमिताः कतिपये दर्भा मया गृहीता
न तु सर्वे । ततः संतानविच्छेदं न करोमि । सुकृताय शोभनाय कर्मणे तान्द-
र्भानहं कं सुखं यथा भवति तथा संनद्ये बध्नामि । कतमच्चन किञ्चिदपि
स्वल्पमप्येनः पापं मा निगां नितेरामहं मा प्राप्नवानि । पापाभावे हेतुः—एते
दर्भाः पुनरुत्थाय भूयोऽप्याच्छेदनस्थानादुत्पद्य बहुलाः प्रभूता भवन्तु । अत
आच्छेदनं दर्भाणां हितमेव ।

अथ पिण्डपितृयज्ञे बर्हिरास्तरणमन्त्रमाह—

सकृदाच्छिन्नं बर्हिरूर्णामृदु । स्योनं पितृ-
भ्यस्त्वा भराम्यहम् । अस्मिन्त्सीदन्तु मे
पितरः सोम्याः । पितामहाः प्रपितामहाश्चा-
नुगैः सह (१०), इति ।

सकृदाच्छिन्नमेकवारमेव लूनं यद्बर्हिरूर्णामृदु तूलवन्मृदुस्पर्शं स्योनं सुखक-
रमस्ति । हे बर्हिस्तादृशं त्वां पितृभ्यः पित्रर्थमहं भरामि संस्तृणामि । अस्मि-
न्नास्तीर्णे बर्हिषि सोम्याः सोमार्हा मे पितरः पितामहाः प्रपितामहाश्चानुगैः स्वकी-
यैर्भृत्यैः सह सीदन्तु निवसन्तु ।

अथ शाखापवित्रस्य क्रियमाणस्यानुमन्त्रणार्थौ द्वौ मन्त्रौ । तत्र प्रथममाह—

त्रिवृत्पलाशे दर्भः । इयान्प्रादेशसं-
मितः । यज्ञे पवित्रं पोतृतमम् ।
पयो हव्यं करोतु मे, इति ।

पलाशे पलाशशाखाविशेषे दर्भः पवित्ररूप आश्रित इति शेषः । कीदृशो
दर्भस्त्रिवृत्त्रिगुणः । तद्दर्भस्य परिमाणमियानित्यभिनीय प्रदर्श्यते । प्रादेशसंमित
इति वचनेनापि स्पष्टी क्रियते । सोऽयं दर्भो मे ममास्मिन्यज्ञे पयोऽस्माभिः

संपाद्यमानं क्षीरं हव्यं होमयोग्यं कर्गेतु । कीदृशं पयः पवित्रं स्वयंशुद्धं पोतुत-
ममस्माकमतिशयेन शोधकम् ।

अथ द्वितीयमाह—

इमौ प्राणापानौ । यज्ञस्याङ्गानि
सर्वशः । आप्याययन्तौ संचर-
ताम् । पवित्रं हव्यशोधने, इति ।

• हव्यशोधने हविषां शोधके द्वे पवित्रे दर्भरूपे तद्रूपाविमावस्मदीयौ प्राणा-
पानौ यज्ञस्य सर्वशोऽङ्गानि सर्वानप्यवयवानाप्याययन्तौ वर्धयन्तौ संचरताम् ।

अथ पवित्रकरणमन्त्रमाह—

पवित्रे स्थो वैष्णवी । वायुर्वी
मनसा पुनातु (११), इति ।

हे पवित्रे शुद्धिहेतू युवां वैष्णवी स्थो यज्ञात्मकस्य विष्णोः संबन्धिनी स्थः ।
वायुर्देवो युवां मनसा स्मरणमात्रेण पुनातु शोधयतु ।

अथ प्रस्तरे पवित्रसंसर्जनमन्त्रमाह—

अयं प्राणश्चापानश्च । यजमानमपिगच्छताम् ।
यज्ञे ह्यभूतां पोतारौ । पवित्रे हव्यशोधने, इति ।

अयं दर्भरूपः प्राणश्चापानश्चेत्युभौ यजमानं प्रस्तररूपमपिगच्छतामनुप्रविश्य
वर्तेताम् । हि यस्मादेतौ यज्ञे पोतारौ शोधकावप्यभूतां तस्मादिमे पवित्रे । हव्य-
शोधने सर्वस्यापि हविषः शोधके ।

अथ दर्भमयस्य वेदस्य निष्पादनमन्त्रमाह—

त्वया वेदिं विविदुः पृथिवीम् । त्वया
यज्ञो जायते विश्वदानिः । अच्छिद्रं
यज्ञमन्वेषि विद्वान् । त्वया होता संत-
नोत्यर्धमासान्, इति ।

हे वेद निष्पाद्यमान त्वया सहायभूतेन सर्वे देवाः पृथिवीं विस्तीर्णां भूम्या-

त्मिकां वा वेदिं विविदुर्लब्धवन्तः । अत एव ब्राह्मणमाम्नायते—“ वेदेन वै देवा असुराणां वित्तं वेद्यमविन्दन्त तद्वेदस्य वेदत्वम् ” इति । असुरवित्तं चेयं भूमिः । तथा चान्यत्राऽऽप्नातम्—“ असुराणां वा इयमग्र आसीत् ” इति । “ भूमिरेव वेदिः सा वा इषः सर्वैव वेदिः ” इति श्रुत्यन्तरात् । तस्माद्वेदेन साधनेन भूम्यात्मिका वेदिर्देवैर्लब्धा । किंच हे वेद त्वया यज्ञो विश्वदानिर्विश्वस्य फलस्य दाता जायते । किंच त्वं विद्वानभिज्ञः सन्नच्छिद्रमविगुणं यज्ञमन्वेष्यनुप्राप्नोषि संपादयसीत्यर्थः । किंच त्वया सहायभूतेन होता होमस्य कर्ताऽर्धमासाञ्शुक्लकृष्णपक्षरूपान्संतनोति यज्ञानुष्ठानेन संततान्करोति । तथा च ब्राह्मणम्—“ वेदः होताऽऽहवनीयात्स्तृणन्नेति । यज्ञमेव तत्संतनोत्युत्तरस्मादर्धमासात् । तः संततमुत्तरेऽर्धमास आलभते । तं काले काल आगते यजते ” इति । एवं पुनः पुनरनुष्ठानाद्यज्ञविशिष्टानामर्धमासानां सांतत्यं संपद्यते ।

अथ दोहने वत्सबन्धनरज्जुस्वीकारानुमन्त्रणमन्त्रमाह—

त्रयस्त्रिंशोऽसि तन्तूनाम् । पवित्रेण
सहाऽऽग्राहि (१२) । शिवेयः रज्जुर-
भिधानी । अघ्नियामुपसेवताम् , इति ।

जायमानरज्ज्वंशा गुणास्तन्तवस्तेषां तन्तूनां त्रयस्त्रिंशोऽसि । हे वत्सबन्धनरज्जुविशेष त्वं त्रयस्त्रिंशत्संख्याविशिष्टः समूहोऽसि, तावद्भिस्तन्तुभिर्निष्पादित इत्यर्थः । हविर्भुजां देवानां तत्संख्योपेतत्वात्तदात्मना प्रशंसितुमियं संख्योच्यते न त्वत्र विहिता काचित्तन्तुसंख्याऽस्ति । हे तथाविध रज्जुविशेष स त्वं पवित्रेण शुद्धिसामर्थ्येन सहाऽऽग्राह्यगच्छ । इयमभिधानी बन्धनरज्जुः शिवा सुखकरी सत्यघ्नियां गामुपसेवताम् ।

अथ क्षीरपाकार्थमङ्गारेषु कुम्भ्यामधिश्रयणे मन्त्रमाह—

अप्रस्रसाय यज्ञस्य । उखे उपदधाम्यहम् । पशुभिः संनीतं विभृताम् ।
इन्द्राय शृतं दधि, इति ।

हे उखे कुम्भि यज्ञस्य यज्ञार्थस्य सांनाय्यस्याप्रस्रसाय संसनपरिहारार्थं

त्वामहमुपदधाम्यङ्गारेषु स्थापयामि । सेयमुखा पशुभिः संनीतं गोभिः संपा-
दितं क्षीरमिन्द्रार्थं शृतं पक्वं दधि च कृत्वा विभृतां धारयतु । यद्यपि “ मात-
रिश्वनो घर्मोऽसि ” इत्यधिश्चयणमन्त्रः संहितायामाम्नातस्तथाऽप्ययं मन्त्रस्तेन
सह विकल्प्यते ।

अथ वत्सापाकरणार्थायाः पलाशशाखाया मूलं छित्त्वा प्रादेशपरिमितं यमु-
पवेषं करोति तस्य करणे मन्त्रमाह—

उपवे॒षोऽसि य॒ज्ञाय॑ । त्वां परि॒वेष॑म॒धारयन् ।

इन्द्रा॑य ह॒विः कृ॒ण्वन्तः । शि॒वः श॒ग्मो भ॑वासि

नः (१३), इति ।

हे पलाशशाखांश यज्ञार्थं त्वमुपवेषोऽस्युपेत्याङ्गारनिरूहणादिना व्यापकोऽसि
तस्मादिन्द्रार्थं हविः कुर्वन्त ऋत्विग्यजमानास्त्वां परिवेषं यज्ञस्य परितो व्याप-
कमधारयन् । तादृशस्त्वं नोऽस्माकं शिवः सुखकरः शग्मः शान्तश्च भवसि ।

अथ दारुपात्रादिना कुम्भ्यामपिधानकाले यजमानेन जप्यमन्त्रमाह—

अमृ॑ण्मयं दे॒वपा॒त्रम् । य॒ज्ञस्याऽऽ-

यु॒षि प्र॒युज्य॑ताम् । ति॒रःप॒वित्र॑मति॒

नी॒ताः । आपो॑ धार॒य माऽति॑गुः, इति ।

यदेतद्देवपात्रं देवानां योग्यं पिधानपात्रं तदेतन्मृण्मयं न भवति । ‘ न मृन्मये-
नापिदध्यात् ’ इति निषेधात् । किं त्वयोमयं दारुमयं वा । ‘ अयस्पात्रेण वा
दारुपात्रेण वा पिदधाति ’ इति विधानात् । तच्च पात्रं यज्ञस्य यज्ञाङ्गस्य सांना-
य्यस्याऽऽयुष्यायुर्निमित्तं सुरक्षितत्वनिमित्तं प्रयुज्यतां पिधाने साधनी क्रियताम् ।
पिधानस्य प्रयोजनमुच्यते । तिरःपवित्रं कुम्भ्यां तिर्यक्त्वेन स्थापितं यत्पवित्रं
तदतिक्रम्याऽऽपो नीता दोहनपात्रसंक्षालनीया आपस्तिरःपवित्रव्यवधानेन कुम्भ्या-
मासिक्ताः । हेऽध्वर्यो ताः पवित्रगता आपो माऽतिगुर्यथा कुम्भीपतिक्रम्य बहिर्न
गच्छन्ति तथा कर्तुं पिधानमात्रेण धारय ।

अथ प्रोक्ष्यमाणानां सांनाय्यपात्राणामभिमन्त्रणे मन्त्रमाह—

दे॒वेन॑ स॒वित्रो॑त्पू॒ताः । व॒सोः सूर्य॑स्य

रश्मिभिः । गां दौहपवित्रे रज्जुम् ।

सर्वा पात्राणि शुन्धत, इति ।

एताः प्रोक्षणसाधनभूता आपः सवित्रा सूर्येण देवेन वसोर्जगन्निवासहेतोस्तस्य सूर्यस्य रश्मिभिश्चोत्पूता उत्कर्षेण शुद्धा संपन्नास्तादृश्यो हे आप इमां गां दौह-
पवित्रे यदौहनपात्रं यच्च कुम्भ्यां स्थापितं तदुभयं रज्जुं बन्धनहेतुमन्यान्यपि
सर्वाणि सांनाय्यपात्राणि शुन्धत शोधयत ।

अथ सायंकालेऽरण्यादागच्छन्तीनां गवां प्रतीक्षणे मन्त्रमाह—

एता आचरन्ति मधुमद्दुहानाः । प्रजा-

वतीर्यशसो विश्वरूपाः (१४) ।

बह्वीर्भवन्तीरुपजायमानाः । इह

व इन्द्रो रमयतु गावः, इति ।

एता दृश्यमाना गाव आचरन्ति, अस्मानाभिमुख्येनाऽऽगच्छन्ति । कीदृश्यो
गावो मधुमन्मधुररसोपेतं दुग्धं दुहानाः प्रजावतीर्बहुवत्सा यशसो हेतुरूपा विश्व-
रूपाः शुक्लकृष्णादिनानारूपा बह्वीर्भवन्तीः संतानवृद्ध्या बहुभावं गच्छन्त्य उप-
जायमानाः कर्मसु पुनः पुनरुपयुज्यमानाः । तादृश्यो हे गावो वो युष्मानिह
मद्गृह इन्द्रो रमयतु क्षीरादिसमृद्ध्या रतिहेतून्करोतु ।

अथ वत्सबन्धने मन्त्रमाह—

पूषा स्थ, इति ।

हे वत्स त्वं पूषा स्थ पूषाऽसि क्षीरस्य पुष्टिहेतुरसि ।

अथ दोग्धुरूपसादने मन्त्रमाह—

अयक्ष्मा वः प्रजया संसृजामि ।

रायस्पोषेण बहुला भवन्ती । ऊर्जं

पयः पिन्वमाना घृतं च । जीवो

जीवन्तीरुप वः संदयम्, इति ।

हे गावो वो युष्मान्प्रजया संसृजामि वत्सेन संयोजयामि । कीदृशीर्युष्मा-

नयक्ष्मा रोगरहिता रायस्पोषेण धनपुष्ट्या बहुला भवन्तीर्बहुलाः प्रथिता भवन्ती
पुष्टिहेतुभूता भवन्त्वित्यर्थः । ऊर्जं रसोपेतं पयो घृतं च पिन्वमानाः सिञ्चन्तीर्युष्म-
त्पसादादहं जीवश्चिरंजीवी जीवन्तीश्चिरं जीवन्तीर्वो युष्मानुपसदेयमुपेत्य भजामि ।

अदुह्यमानाया गोरभिमन्त्रणे मन्त्रमाह—

द्यौश्चे॒मं य॒ज्ञं पृ॒थि॒वी च॒ संदु॑हाताम् ।

धा॒ता सो॒मेन॑ स॒ह वा॒तेन॑ वा॒युः । य॒ज-
मा॒नाय॑ द्रवि॒णं द॒धातु॑ (१५), इति ।

द्यौः पृथिवी चेत्येते उभे देवते इमं यज्ञमेतद्यज्ञसाधनं पयः संदुहाताम् । तथा
सोमेनौषधीशेन सहावस्थितो यो धाता वातेन प्राणात्मनाऽवस्थितो यश्च वायुस्ता-
वुभावपि संदुहाताम् । अथ सर्वोऽयं देवतागणो यजमानाय द्रविणं दधातु धनं
संपादयतु ।

अथ धाराघोषस्यानुमन्त्रणे मन्त्रमाह—

उत्सं॑ दु॒हन्ति॑ क॒लशं॑ चतु॒र्वि॒लम् ।

इडां॑ दे॒वीं मधु॑मतीं॒ सुव॑र्विदं॒म् ।

तदिन्द्रा॑ग्नी जि॒न्वत॑ सु॒नृता॑वत् ।

तय॑ज॒मानम॑मृ॒तत्वे॑ द॒धातु॑, इति ।

दोग्धारः पुरुषा इडां गां कलशं कलशसमानमूधो दुहन्ति । कीदृशं कलश-
मुत्सं क्षीरप्रसवणोपेतं चतुर्विलं स्तनचतुष्टयगतैश्चतुर्भिर्विलैर्युक्तम् । कीदृशीणि डां
देवीं द्योतमानां मधुमतीं मधुररसोपेतां सुवर्विदं स्वर्गस्य लम्भयित्रीम् । तद्दुग्धमि-
न्द्राग्नी जिन्वतं प्रीणयतं प्रीतिहेतुं कुरुतम् । कीदृशं तद्दुग्धं सूनृतावत्प्रियसत्या-
त्मकवचनयुक्तमिदं क्षीरं मधुरं स्वादुतरमित्यादिशब्दैरुच्यमानमित्यर्थः । तच्चेन्द्रा-
ग्न्यनुगृहीतं क्षीरं यजमानममृतत्वे कर्मफले दधातु स्थापयतु ।

अथ दुग्धमानयन्तं पुरुषं प्रत्यध्वर्योः प्रश्नमन्त्रमाह—

काम॑धु॒क्षः प्र॒ णो॑ ब्रूहि ।

इन्द्राय हविरिन्द्रियम्, इति ।

हे दोग्धर्विद्यमानासु गोषु मध्ये गां कामधुक्षो दुग्धवानसि नोऽस्मभ्यं ब्रूहि ।
इन्द्रियमिन्द्रियवृद्धिकारणमिदं हविरिन्द्राय संपाद्यते तस्माद्युक्तामचक्ष्व ।

अथ दोग्धुः प्रत्युत्तरमन्त्रमाह—

अमूं यस्यां देवानाम् । मनु-
ष्याणां पयो हितम्, इति ।

गङ्गायमुनादिनामानि मनुष्यैर्गोषु व्यवहियन्ते । स च नामविशेषोऽमूमितिसर्व-
नाम्ना निर्दिश्यते । इमां गङ्गां दुग्धवानस्मीत्यर्थः । यस्यां गङ्गायां देवानां मनु-
ष्याणां च हितं पयो वर्तते ताममूमिति पूर्वत्रान्वयः ।

अथ वाग्यमनयुक्तस्याध्वर्योर्वाग्विसर्जनमन्त्रमाह—

बहु दुग्धीन्द्राय देवभ्यः । हव्यमाप्या-
यतां पुनः (१६) । वत्सेभ्यो मनु-
ष्येभ्यः । पुनर्दाहाय कल्पताम्, इति ।

हे गौर्बहु क्षीरं दुग्धि । तत्क्षीररूपं हव्यमिन्द्रार्थं देवार्थं च पुनराप्यायतां
भूयो वर्धताम् । ततो वत्सार्थं मनुष्यार्थं च । पुनर्दाहाय गौरियं कल्पतां शक्ता
भवतु ।

अथ दध्याद्यातश्चनस्योपयाग्नहोत्रोच्छेषणस्याभ्यातश्चन मन्त्रमाह—

यज्ञस्य संततिरसि । यज्ञस्य
त्वा संततिमनु संतनोमि, इति ।

हेऽग्निहोत्रोच्छेषण यज्ञस्य संततिरविच्छेदकारणं त्वमसि । तादृशं त्वां
यज्ञस्य संततिमनु यज्ञसंबन्धिनमविच्छेदमभिलक्ष्य संतनोमि दुग्धेन संततं
करोमि ।

अथ दारुपात्रादिना कुम्भ्या अर्पिधानं मन्त्रमाह—

अदस्तममि विष्णोर्व त्वा । यज्ञायापि-
दधाम्यहम् । अद्भिररिक्तेन पात्रेण ।

याः पूताः परिशेरते, इति ।

हे क्षीरादस्तमनुपक्षीणं त्वमसि । या आपः पूताः शुद्धाः सत्यः परिशेरतेऽ-
पिधानपात्रस्योपरि वर्तन्ते ताभिरद्भिरंरुक्तेन जलसहितेन पात्रेण विष्णवे व्याप्ति-
मते यज्ञाय हे क्षीर त्वामहमपिदधामि ।

अथ परिवासनशकलस्य प्रक्षेपणे मन्त्रमाह—

अयं पयः सोमं कृत्वा । स्वां योनिमपि-
गच्छतु (१७) । पर्णवल्कः पवित्रम् ।
सौम्यः सोमाद्धि निर्मितः, इति ।

अयं क्षीरे प्रक्षिप्यमाणः पर्णवल्कः पलाशशाखासंबन्धिशकलः पवित्रं शुद्धं
पयः सोमं सोमसमानं कृत्वा स्वां योनिं स्वकीयस्थानमपिगच्छतु प्राप्नोतु ।
कीदृशः पर्णवल्कः सौम्यः सोमसंबन्धी तदेव स्पष्टी क्रियते—सोमाद्धि निर्मित-
स्तृतीयस्या दिवो गायत्र्या समानीयमानात्सोमाद्यः पर्णो भूमौ पतितस्तस्मात्सोम-
पर्णादुत्पन्नः पलाशवृक्षः । अतः पर्णवल्कस्य सोमसंबन्धित्वम् ।

अथ शाखापवित्रस्य प्रज्ञातत्वेन क्वचिदवस्थापने मन्त्रमाह—

इमौ पर्णं च दर्भं च । देवानां हव्य-
शोधनौ । प्रातर्वेषाय गोपाय । विष्णो
हव्यं हि रक्षसि, इति ।

योऽयं पर्णः पलाशशाखारूपो यश्च दर्भः पवित्ररूपस्ताविमावुभौ देवानां
हविषः शोधकौ । प्रातर्वेषाय प्रातर्देहात्मने व्यापिने यज्ञाय तौ पर्णदर्भौ गोपाय
रक्ष । हि यस्मात्कारणाद्धे विष्णो त्वं हव्यं रक्षसि तस्मात्तदुपयुक्तस्य शाखा-
पवित्रस्य रक्षणं तवोचितम् ।

सायंकाले वह्निषु परिस्तीर्यमाणेषु जप्यं मन्त्रमाह—

उभावग्नी उपस्तृणते । देवता उपवसन्तु
मे । अहं ग्राम्यानुपवसामि । मह्यं गोप-
तये पशून् (१८), इति ।

आभृतं इमं गृह्णामि पूर्वस्ताः पूर्वः परिगृह्णामि सभापाला इन्द्रं ज्येष्ठेभ्य
आदित्यं व्रतपते सुसंभृता मे सह पुनातु गहिनो विश्वरूपा दधातु पुनर्गच्छतु
पशून् ।

याः पुरस्तादिमामूर्जमिह प्रजा इहं पशवोऽयं पितृणामग्निः ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके सप्तमाध्याये
चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

आहवनीयगार्हपत्यावुभावप्यग्नी उपस्तृणतेऽध्वर्युरुपस्तृणाति । दक्षिणाग्नि-
रपि ताभ्यामुपलक्ष्यते । एतद्यागसंबन्धिन्यो देवता मे मदर्थमुपवसन्त्वत्रोपेत्य
निवसन्तु । अहं हि ग्राम्यान्पशूनुपवसामि नाश्रामि । किमर्थं मह्यं गोपतयेऽहं
गोपतिर्गवां स्वामी यथा स्यामिति । अत एवान्यत्राऽऽन्नातम्—“यद्ग्राम्यानुपव-
सति तेन ग्राम्यानवरुन्धे” इति ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

अथ दार्शिकमन्त्राः स्युर्याः पुरस्तेत्यपो जपेत् ।

प्रणीयमाना देवा गेत्यन्वाधानात्पुरा जपेत् ॥ १ ॥

तृतीयशकलमादद्यादापः पात्राभिमन्त्रणम् ।

सर्पणवल्कैरातञ्च्यादग्निं पूर्वाग्निसंजपः ॥ २ ॥

अन्तर्वहन्योर्जपेन्मध्य इह प्रेत्यपरानलम् ।

अयं त्रिभिर्जपेद्दक्षिणाग्निसभ्यावसथ्यकान् ॥ ३ ॥

इदं जपेच्च सर्वाग्नीन्पयोऽश्रीतोऽत्र दंपती ।

अग्ने वेत्यादिका मन्त्रा व्रतोपायनकर्मणि ॥ ४ ॥

इमामाहरते शाखां यदिध्मं संभरेद्वयान् ।

याः परिस्तरणे दात्रस्पर्शच्छेदनबन्धनम् ॥ ५ ॥

सकृद्दर्भेण वेदिं तु पितृयज्ञे स्तृणाति हि ।

त्रिवृच्छाखापवित्रे तु क्रियमाणेऽनुमन्त्रयेत् ॥ ६ ॥

पविं कृत्वा पवित्रे द्वे अयं प्रस्तरयोजनम् ।

त्वयेति वेदं कुरुते त्रयो रज्ज्वाभिमन्त्रणम् ॥ ७ ॥

अप्र कुम्भीं क्षिपेद्वहनावुपवेशं करोत्युप ।

अमृज्जप्यं पिधाने स्याद्देवे पात्रोक्षणे जपः ॥ ८ ॥

एताः प्रतीक्षते धेनूः पूषा वत्साभिमन्धनम् ।

अयेति दोग्धोपसीदेद्द्वौश्च दोक्षेति गां जपेत् ॥ ९ ॥

उत्सं धाराघोषमन्त्रः कामधुक्षेति पृच्छति ।
 अमुं दोग्धा पतिं ब्रूयाद्बहुं ब्रूयात्त्रिदोहते ॥ १० ॥
 यज्ञाग्निहोत्रशेषं तु क्षिपेदातश्चनोपरि ।
 अदस्तं दारुपात्रेण पिधत्तेऽयं पयस्त्विति ॥ ११ ॥
 शकलं निदधातीमौ गूहच्छाखापवित्रकम् ।
 उभौ सायं परिस्तीर्यमाणेष्वग्निषु संजपेत् ॥ १२ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
 रीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे सप्तमप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ॥४॥

अथ पञ्चमोऽनुवाकः ।

चतुर्थे दर्शपूर्णमासाङ्गभूताः केचिन्मन्त्राः उक्ताः । पञ्चमे त्वपरे मन्त्राः किय-
 न्तोऽप्यभिधीयन्ते । तत्राऽऽहवनीयागारे गार्हपत्यागारे वा शयानेन जप्यं मन्त्र-
 माह—

देवां देवेषु पराक्रमध्वम् । प्रथमा द्विती-
 येषु । द्वितीयास्तृतीयेषु । त्रिरैकादशा इह-
 माऽवत । इदं शक्यं यदिदं करोमि ।
 आत्मा करोत्वात्मने । इदं करिष्ये भेषजम् ।
 इदं मे विश्वभेषजा । अश्विना प्रावतं
 युवम् , इति ।

द्यावापृथिव्योरन्तरिक्षे च प्रत्येकमेकादशसंख्याका देवा वर्तन्ते । एतच्च ये
 देवा दिव्येकादश स्थ इति मन्त्रे समान्तात् । तत्र द्युलोकवर्तिन एकादशसं-
 ख्याका देवाः प्रथमास्तादृशा हे देवा द्वितीयेषु पृथिवीवर्तिषु देवेषु पराक्रम-
 ध्वमप्रतिबन्धेन वर्धध्वम् । तथा द्वितीया हे देवास्तृतीयेष्वन्तरिक्षवर्तिषु देवेषु
 पराक्रमध्वम् । हे त्रिरैकादशास्त्रिरावृत्ता एकादशसंख्याका देवाः सर्वेऽपि यूयं
 संभूयेह कर्मणि वर्तमानं मामवत रक्षत । यदिदं कर्मदानीं करोमि तदिदं कर्म
 शक्यं संपूर्णं कर्तुं शक्नो भूयारस । तत्रैतद्देहस्थमात्मैव स्वार्थं करोतु । कोऽन्यः

सहायो भवितुमर्हति । तद्यथा संपद्यते तथा युष्माभिः प्रसादनीयम् । किंच भेषजं सर्वानिष्टोपशमनमिदं कर्म करिष्ये । हे विश्वभेषजा सर्वानिष्टोपशमनकुशलावधिनौ युवामपि मे मदीयमिदं कर्म प्रावतं प्रकर्षेण रक्षतम् ।

अथाङ्गाराणां पुरोडाशादपोहने मन्त्रमाह—

इदमह* सेनाया अभीत्वर्थे

(१) । मुखमपोहामि, इति ।

अभीत्वर्था अभिभवितुं पुरोडाशमतिदाहेन हिंसितुं प्रवृत्तायै सेनाया अङ्गाररूपायां सेनायां मुखं प्रधानभूतमङ्गारमहमिदमिदानीमेवापोहाम्यपनयामि ।

अथ पुरोडाशस्याभिमन्त्रणे मन्त्रमाह—

सूर्यं ज्योतिर्विभाहि । महत इन्द्रियाय, इति ।

हे पुरोडाशाधिकस्येन्द्रियस्य सिद्ध्यर्थं सूर्यसमानदीप्तिः सन्विशेषेण दीप्यस्व ।

अथाभिधारणे मन्त्रमाह—

आप्यायतां घृतयोनिः । अग्निहव्याऽनुमन्य-
ताम् । स्वमङ्क्ष्व त्वचमङ्क्ष्व । सुरूपं
त्वा वसुविदम् । पशूनां तेजसा । अग्नये
जुष्टमाभिधारयामि, इति ।

घृतमेव योनिः कारणं यस्यासौ घृतयोनिः । घृतेन हि ज्वालोद्भवति । तादृशोऽग्निराप्यायतां हव्यानि चास्मदीयान्यनुमन्यतामङ्गी करोतु । हे पुरोडाश त्वमपि स्वं रन्ध्रं पाकजन्यमङ्क्ष्वाञ्जय । तथा त्वचमङ्क्ष्वाञ्जय । घृतेन पिहित-
रन्ध्रं स्निग्धच्छायं चाऽऽत्मानं कुरु । ततोऽहं सुरूपं शोभनरूपं च वसुविदं धनानां लम्भयितारमग्नये जुष्टं प्रियं त्वां पशूनां तेजसाऽनेन घृतेनाभिधारयाम्युपरि घृतधारया संस्करोमि ।

अथ पात्र्यामुपस्तरणमन्त्रमाह—

स्योनं ते सदनं करोमि (२) । घृतस्य

धारया सुशेवं कल्पयामि, इति ।

हे पुरोडाश ते तव स्योनं सुखहेतुं सदनं स्थानं करोमि । घृतस्य धारया सुशेवं सुसेवितुं योग्यं यथा भवति तथा कल्पयामि संपादयामि ।

अथ पुरोडाशस्य सादने मन्त्रमाह—

तस्मिन्त्सीदामृते प्रतितिष्ठ । ब्रीहीणां
मेध सुमनस्यमानः, इति ।

हे ब्रीहीणां मेध सारभूत पुरोडाश तस्मिन्स्थाने सीदावास्थितिं कुरु । तथा सुमनस्यमानः सुप्रीयमाणोऽमृते निरुपद्रवे तस्मिन्स्थाने प्रतितिष्ठ प्रविष्टो भव ।

अथ पुरोडाशस्योद्गासने मन्त्रमाह—

आर्द्रः प्रथस्नुर्भुवनस्य गोपाः । शृत
उत्स्नाति जनिता मतीनाम्, इति ।

आर्द्रो घृतेन शीतीकृतः प्रथस्नुः प्रथनशीलो भुवनस्य गोपा भूतजातस्य गोपायिता शृतः पक्वो मतीनां प्रा(प्र)ज्ञानां जनितोत्पादयिता पुरोडाश उत्स्नाति स्वात्मानमग्नेः सकाशादुन्मुञ्चति ।

प्रातर्दाहस्याभिधारणे मन्त्रमाह—

यस्त आत्मा पशुषु प्रविष्टः । देवानां
विष्टामनु यो वितस्थे । आत्मन्वा-
न्सोम घृतवान्हि भूत्वा । देवान्गच्छ
सुवर्विद यजमानाय मह्यम्, इति ।

हे प्रातर्दाह ते तव य आत्मा घृतोपलक्षणः पशुषु प्रविष्टः प्रविश्य वर्तते । यश्च देवानां विष्टां विविधमवस्थानमनुलक्षीकृत्य स्वयमपि तदनुरूपं वितस्थे विविधं तिष्ठति । हे सोमसदृश पुरोडाश त्वमात्मन्वान्समीचीनस्वरूपवान्घृतवान्हि घृतयुक्तः प्रसिद्धो भूत्वा देवान्गच्छ प्राप्नुहि । यजमानाय मह्यं सुवर्विद स्वर्गं लभस्व ।

अथ कपालानां प्रत्यञ्जने मन्त्रमाह—

इरा भूतिः पृथिव्यै रसो मोत्क्रमीत (३), इति ।

इराञ्चरूपो भूतिः प्रजानां भवनहेतुः पृथिव्यै रसः कपालरूपायाः पृथिव्याः सारांशो मोत्क्रमीत्कपालेभ्य उत्क्रान्तो मा भूत् ।

अथ होतृप्रवरेऽध्वर्युप्रवरे च यजमानेन जप्यं मन्त्रमाह—

देवाः पितरः पितरो देवाः । योऽहमस्मि
स सन्यजे । यस्यास्मि न तमन्तरेमि । स्वं
मं इष्टं स्वं दत्तम् । स्वं पुतं स्वं श्रान्तम् ।
स्वं हुतम् । तस्य मेऽग्निरुपद्रष्टा ।
वायुरुपश्रोता । आदित्योऽनुख्याता । द्यौः
पिता (४) । पृथिवी माता । प्रजापति-
बन्धुः । य एवास्मि म सन्यजे, इति ।

हे देवाः पितरः पालयितारो हे पितरो देवा द्योतनात्मका उभयविधा यूयं
मद्विज्ञापनां शृणुतेति शेषः । योऽहमस्मि पुरा वर्णाश्रमाभ्यां यादृशाचारोऽह-
मस्मि स सन्यजे तादृशाचार एव सन्स्वाचिताचारस्य लोपमकृत्वा युष्मान्यजे ।
किंच यस्यास्मि यस्य पितुरहं पुत्रोऽस्मि ते पितरं नान्तरेमि तदीयस्याऽऽचार-
स्यान्तरायं न करोमि । ‘ अवश्यं पितुराचारं मनसाऽपि न लङ्घयेत् ’ इति
हि सर्वे वदन्ति । तादृशस्य मे यदिष्टं तत्स्वं भवतु । इह लोके वषट्कारेण
देवेभ्यो यदत्तं तद्युष्मत्प्रसादात्परलोके भोगाय ममैव स्वं भवतु । तथा दत्तं
दक्षिणाद्रव्यादिकं मम स्वं भवतु । पूर्वं पञ्चमन्त्रादि पितृभ्यो दत्तं मम स्वं भवतु ।
श्रान्तं तपो रूपेणानुष्ठितं मम स्वं भवतु । तथा हुतं स्वाहाकारेण दत्तं मम स्वं
भवतु । सर्वमेतद्यथा भवति तथा हे देवाः पितरश्च यूयमनुमन्यध्वम् । तस्य
यथाशास्त्रं कुर्वतां मेऽग्निरुपद्रष्टा समीपे स्थित्वा द्रष्टा साक्षीत्यर्थः । अयं
वायुरुपश्रोता समीपे स्थित्वा मद्वृत्तान्तं साक्षित्वेन शृणोति । आदित्यश्चानु-
ख्याता मदीयस्य वृत्तान्तस्यानुक्रमेण ख्यापयिता । द्यौः पिता मम पितृस्थानीया
पृथिवी च मातृस्थानीया प्रजापतिश्च बन्धुस्थानीयः । यस्मादेवं तस्मादहं य एवास्मि

यादृशाचारो यदीयपुत्रो यदेवतासाक्षिकश्चास्मि स तादृश एव सन्यजे यष्टुं योग्यतां मम कुरुतेत्यभिप्रायः ।

अथ हविस्वदाने मन्त्रमाह—

मा भेर्मा संविकथा मा त्वा हिंसिषम् ।
मा ते तेजोऽपक्रमीत् । भरतमुद्धरेमनु-
षिञ्च । अवदानानि ते प्रत्यवदास्यामि ।
नमस्ते अस्तु मा मा हिंसीः, इति ।

हे पुरोडाश मा भेर्मा भैषीर्भयं मा कार्षीः । मा च संविकथा मा कम्पिष्ठाः कम्पं मा कार्षीः । कम्पमानं त्वामहं मा हिंसिषं हिंसां न करोमि । अतो भीतस्य ते तव तेजो माऽपक्रमीद्भयस्यास्माभिर्निराकृतत्वात् । अतस्तं भरतमिमं यजमानमुद्धर । देवेभ्यो हविर्भरणाद्यजमानो भरतः । ततोऽमुषिञ्च वृष्टिद्वारेण “ईम्” इमां छान्दसोऽयं मवर्णलोपः । पृथिवीमनुक्रमेण सित्कां कुरु । त्वदीयान्यवदानानि प्रत्यवदास्यामि प्रत्येकमवदानं करिष्यामि । ते तुभ्यं नमोऽस्तु । मा मा हिंसीः प्रतिकूलस्यानाचरणात् ।

अथ हविषः प्रत्यभिवारणे मन्त्रमाह—

यदवदानानि तेऽवद्यन् । विलोमाकार्षमा-
त्मनः (५) । आज्येन प्रत्यनज्म्येनतु ।
तत्त आप्यायतां पुनः, इति ।

अवदानान्यवद्यन्तहं ते तव यद्विलोम प्रतिकूलमकार्षं तद्द्वारेणाऽऽत्मनो ममापि प्रतिकूलमकार्षमेतदुभयमप्याज्येन प्रत्यनज्मि प्रतिसमाहितं यथा भवति तथाऽञ्जमं करोमि । किञ्च ते तव विरुतमङ्गं पुनराप्यायतां भूयो वर्धताम् ।

अथ प्राशिवावदाने मन्त्रमाह—

अज्यायां यवमात्रात् । आव्याधात्कृत्यतामिदम् । मा
रूरूपाम यज्ञस्य । शुद्धः स्विष्टमिदः हविः, इति ।

पुरा कदाचिदुद्धो यज्ञस्य साधनस्य पुरोडाशस्य कञ्चिदंशमाविध्यत् । तथा

च ब्राह्मणमाप्नायते—“ देवा वै यज्ञाद्बुद्धमन्तरायन् । स यज्ञमविध्यत् ” इति । तस्मादाव्याधाद्विद्धप्रदेशादिदं हविः कृत्यतां छिद्यताम् । कियद्धविर्यवमात्राद-
ज्यायो यवपरिमितमेव न तु ततोऽधिकं वयं यज्ञस्य पुरोडाशरूपस्य शरीरं मा-
रूरूपाम रोपणं विमोहनमुपद्रवस्तद्युक्तं न करवाम । यवमात्रादधिकावदाने सुष-
द्रवः स्यात् । तथा चान्यत्राऽऽम्नातम्—“ यज्ज्यायोऽवद्येद्रोपयेत्तद्यज्ञस्य ” इति ।
इदं तु यवमात्रं हविर्देवैश्छिन्नत्वाच्छुद्धम् । तथा चाऽऽम्नायते—“ तस्याऽऽविद्धं
निरुन्तन्यवेनं संमितं तस्माद्यवमात्रमवद्येत् ” इति । किंचेदं हविः स्विष्टं शोभ-
नयागहेतुः । तदप्याम्नातम्—“ स्विष्टं वै न इदं भविष्यति ” इति ।

अथेडावदाने मन्त्रमाह—

मनुना दृष्टां घृतपदीम् । मित्रावरु-
णसमीरिताम् । दक्षिणार्धादसंभिन्दन् ।
अवध्याम्येकतोमुखाम् (६), इति ।

दक्षिणार्धात्पुरोडाशस्य दक्षिणभागादसंभिन्दन्नितरावदानैरसंमिश्रयन्नहमिडा-
मुद्दिश्यावद्यामि पुरोडाशांशमवखण्डयामि । कीदृशीमिडां मनुना प्रथमं दृष्टां तथा
घृतं पादान्निष्पीडितं यस्याः सा घृतपदी तादृशीं मित्रावरुणाभ्यां सम्यक्पेरिता
मित्रावरुणसमीरिता ताम् । तथा च मन्त्रान्तरमाप्नातम्—“ मानवी घृतपदी
मैत्रावरुणी ” इति । पदानां ब्राह्मणमेवमाप्नायते—“ मानवीत्याह । मनुर्हेता-
मग्रेऽपश्यत् । घृतपदीत्याह । यदेवास्यै पदादघृतमपीडयत तस्मादेवमाह । मैत्रावरुणी-
त्याह । मित्रावरुणौ हेतनाः समेरयताम् ” इति । तथैकतोमुखामेकदिङ्मुखप्रभवां
दक्षिणदिश्येवावस्थितां न तु दिगन्तर इत्यर्थः ।

अथ यजमानपञ्चमानामृत्विजामिडाभक्षणे मन्त्रमाह—

इडे भागं जुषस्व नः । जिन्व गा जिन्वार्वतः । तस्यांस्ते
वाणः स्याम । सर्वात्मानः सर्वगणाः, इति ।

पुरोडाख्ये देवि नांऽस्माकं भागं जुषस्व प्रीतिपूर्वकमनुमन्यस्व । ततो
गा । जिन्व गोमहिष्यादीन्प्रीणय समर्धयेत्यर्थः । अर्वतोऽश्वांश्च जिन्व तस्यास्तादृ-
श्यास्ते तव भक्षिवाणो भक्षयितारः सर्वात्मानोऽविकलस्वरूपाः सर्वगणाः सर्वैः
पुत्रपौत्रादिगणैश्च सहिताः[स्याम] ।

अथ बर्हिषदः पुरोडाशस्याभिमर्शने मन्त्रमाह—

ब्रध्न् पिन्वस्व । ददतो मे मा क्षायि । कुर्वतो
मे मोषदसत् । दिशां कलृप्तिरसि । दिशो मे
कल्पन्ताम् । कल्पन्तां मे दिशः (७) । दैवीश्च
मानुषीश्च । अहोरात्रे मे कल्पेताम् । अर्ध-
मासा मे कल्पन्ताम् । मासा मे कल्पन्ताम् ।
ऋतवो मे कल्पन्ताम् । संवत्सरो मे कल्पताम् ।
कलृप्तिरसि कल्पन्तां मे , इति ।

यज्ञो वै ब्रध्न इति श्रुतेः, हे ब्रध्न यज्ञसाधकपुरोडाश पिन्वस्व त्वं प्रीतो
भव । देवेभ्यस्त्वां ददतो मे मम मा क्षायि विद्यमानस्वरूपादुपक्षीणो मा भूः ।
यागं कुर्वतो मम फलं मोषदसत्क्षीणं मा भूत् । पूर्ववाक्येन(ण) साधनस्य यज्ञ-
स्योपक्षयाभावः । उत्तरवाक्येन(ण) सामर्थ्यं फलस्याप्युपक्षयाभावः । हे पुरो-
डाश त्वं दिशां दिग्वासिजनानां कलृप्तिः सामर्थ्यं स्वस्वव्यापारक्षमता सैव
त्वमसि । अतस्त्वत्प्रसादान्मे मदर्थं दिशो दिग्वासिजनाः । आदरार्थं पुनर्वच-
नम् । ताश्च दिशो द्विविधा दैव्यो मानुष्यश्च । आदित्यगत्या संपादिताः प्राच्या-
दयो दैव्यः । मानुष्याणां परस्परावस्थानापेक्षया परिकल्पिताः प्राच्यादयो
मानुष्यः । यद्वा दिशो देशकालव्यवस्थाः । ताश्च प्रजापत्यादिकृता दैव्यः । मन्वा-
दिकृता मानुष्यः । अहोरात्रादयः स्पष्टाः । किं बहुना सर्वत्र त्वमेव कलृप्तिः
सामर्थ्यमसि । त्वज्जनितयज्ञाधनित्वात्सर्वव्यवहारसामर्थ्यस्य । अतो मे मदर्थं
सर्वं दिगादिकं कल्पताम् ।

अथ चतुर्धाकृतस्य पुरोडाशस्य दिक्षु व्यूहने मन्त्रमाह—

आशानां त्वाऽऽशापालेभ्यः । चतुर्भ्यो अमृ-
तेभ्यः । इदं भूतस्याध्यक्षेभ्यः (८) ।
विधेम हविषा वयम् । भजतां भागीभागम् ।
माऽभागो भक्त । निरभागं भजामः । अप-

स्पिन्व । ओषधीर्जिन्व । द्विपात्पाहि । चतु-
ष्पादव । दिवो वृष्टिमेरं । ब्राह्मणानामि-
दं हविः (९) । सोम्यानां सोमपीथिनाम् ।

निर्भक्तो ब्राह्मणः । नेहाब्राह्मणस्यास्ति, इति ।

हे पुरोडाश त्वामाशानां सर्वासां दिशां संबन्धिभ्य आशापालेभ्यो दिक्पा-
लकेभ्यश्चतुर्भ्य इन्द्रयमवरुणकुम्भेभ्योऽमृतभ्यो देवेभ्यः समर्पयामीति शेषः ।
भूतस्य सिद्धस्यास्य पुरोडाशस्याध्यक्षेभ्यः स्वामिभ्य इदमिदानीं वयं हविषा
विधेम परिचरेम । अत्र भागी भागयोग्यः पुमान्स्वकीयं भागं भजताम् । अभा-
गस्तदयोग्यः पुमाग्मा भक्त भागं मा प्राप्नोतु । अभागं पुरुषं निर्भजामो वयं
भागरहितं कुर्मः । अपः क्रियमाणमिदं कर्म पिन्व हे पुरोडाश त्वं वर्धय ।
ओषधीश्च जिन्व प्रीणय । द्विपात्पुत्रभृत्यादिकं पाहि । चतुष्पाद्गोमहिष्यादि-
कमव रक्ष । दिवः सकाशाद्वृष्टिमेरय प्रवर्तय । सोम्यानां सोमयोग्यानामत एव
सोमपीथिनां सोमपानयुक्तानां ब्राह्मणानामृत्विजामिदं चतुर्धाकृतं हविः संपादि-
तम् । अब्राह्मणस्तु निर्भक्तो भागान्निःसारितः । इहास्मिन्नार्त्विज्ये कर्मण्यब्राह्म-
णस्य भागो नास्ति । याजनस्य ब्राह्मणैकविषयत्वात् ।

अथ स्रुक्षु प्रस्तरस्याज्यमानस्यानुमन्त्रणे मन्त्रमाह—

समङ्क्तां बर्हिर्हविषा घृतेन । समा-
दित्यैर्वसुभिः सं मरुद्भिः । समि-
न्द्रेण विश्वेभिर्देवेभिरङ्गाम् । दिव्यं
नभो गच्छतु यत्स्वाहा, इति ।

इदं प्रस्ताराख्यं बर्हिर्घृतरूपेण हविषा समङ्क्तां सम्यगक्तं भवतु । तथाऽऽ-
दित्यवसुमरुदादिभिर्देवैर्घृतेन सम्यगज्यमानमस्तु । ततो दिव्यं द्योतमानं नभ
आदित्याख्यं यत्तेजोऽस्ति तत्तेजोऽयं प्रस्तरः प्राप्नोतु । स्वाहा समर्पितोऽयं
प्रस्तरः ।

अथ गार्हपत्यस्य दक्षिणत उपविष्टायाः पत्न्या जपार्थं मन्त्रमाह—

इन्द्राणीवाविधवा भूयासम् । अदितिरिव

सुपुत्रा । अस्थूरि त्वां गार्हपत्य (१०) ।

उपनिषदे सुप्रजास्त्वायं, इति ।

इन्द्रस्य पत्नीन्द्राणी सा कदाचिदपि विधवा न भवति तद्वदहमपि यावज्जी-
वमविधवा भूयासम् । अदितिर्देवमाता तद्वदहं सुपुत्रा भूयासम् । हे गार्हपत्या-
स्थूरि सर्वार्थसाधनसंपूर्णं त्वां सुप्रजास्त्वायं शोभनापत्यत्वसिद्धय उपनिषद उपेत्य
निषीदामि ।

अथ संपत्नीयहोममन्त्रमाह—

सं पत्नी पत्या सुकृतेन गच्छताम् । यज्ञस्य
युक्तौ धुर्यावभूताम् । संजानानौ विजहताम्-
रातीः । दिवि ज्योतिरजरमारभेताम्, इति ।

पत्या सहिता येयं पत्नी सा सुकृतेन सुष्ठु संपादितेन कर्मफलेन संगच्छ-
ताम् । तावुभौ युक्तौ परस्परसंबद्धौ यज्ञस्य धुर्यौ भारवाहकावभूतां यज्ञमनुतिष्ठ-
तामित्यर्थः । संजानानौ परस्परमैकमत्यं गतावरातीः शत्रुं विजहतां विनाशय-
ताम् । दिवि द्युलोकस्थितमजरं जरारहितं ज्योतिरादित्यात्मकमारभेतामाभिमुख्येन
प्राप्नुताम् ।

अथ नारिष्ठहोमार्थाश्चत्वारो मन्त्राः । तत्र प्रथममन्त्रमाह—

दश ते तनुवो यज्ञ यज्ञियाः । ताः
प्रीणातु यजमानो घृतेन । नारि-
ष्ठयोः प्रशिषमीडमानः । देवानां
दैव्येऽपि यजमानोऽमृतोऽभूत्, इति ।

हे यज्ञ तदभिमानिदेवते तव यज्ञिया यज्ञयोग्यास्तनवः शरीराणि दशसं-
ख्याकाः सन्ति । ताः सर्वास्तनूर्यजमानो घृतेन प्रीणातु वर्षयतु । नारिष्ठयो-
र्यज्ञस्य नेतारो यजमाना नरास्तेषां संबन्धिनो नारास्तेष्वतिशययुक्तौ नारिष्ठा-
वग्निवायू जाठराग्निः प्राणवायुश्चातिशयेन नरेण संबद्धौ तयोर्नारिष्ठयोर्दैवयोः
प्रशिषं प्रकृष्टं शासनमीडमानः स्तुवन्यजमान इह देवानां संबन्धी सन्दैव्ये देव-
योग्ये स्वर्गेऽप्यमृतो देवोऽभूत् ।

अथ द्वितीयमाह—

यं वां देवा अकल्पयन् (११) ।

ऊर्जो भागः शतक्रतू । एतद्वां तेन
प्रीणानि । तेन तृप्यतमः सहो, इति ।

हे शतक्रतू शतसंख्याककर्मनिष्पादकौ नारिष्ठौ वां युवयोरूर्जो रसस्य यं
भागं देवा अकल्पयंस्तदेतदिदानीं मया दीयत इति शेषः । तेन दत्तेन वां युवा-
मुभौ प्रीणामि प्रीतौ करोमि । तेन भागेन हेँहहावंहसः पापरय हन्तारौ युवां
तृप्यतम् ।

अथ तृतीयमाह—

अहं देवानां सुकृतामस्मि लोके । ममेदमिष्टं
न मिथुर्भवाति । अहं नारिष्ठावनुयजामि
विद्वान् । यदाभ्यामिन्द्रो अदधाद्भागधेयम्, इति ।

सुकृतां शोभनकर्मणां देवानां संबन्धानि लोकेऽहमस्मि भूयासं मम संबन्धि
मदिष्टं कर्म तदिदं मिथुर्न भवाति मिथ्या न भवत्यवश्यं फलप्रदमित्यर्थः । अहं
नारिष्ठौ देवौ विद्वांस्तदीयमहिमानं जानन्ननुयजाम्यनुकृतां पूजां करोमि । यद्यस्मा-
त्कारणादाभ्यां नारिष्ठाभ्यामिन्द्रो भागधेयं हविर्भागमदधात्संज्ञादितवान् । तस्मा-
द्यजामीति पूर्वश्रान्वयः ।

अथ चतुर्थमाह—

अदारसृद्धवत देव सोम । अस्मिन्यज्ञे मरुतो
मृडता नः । मा नो विददामि भामो अशस्तिः
(१२) । मा नो विदद्वृजना द्वेष्या या, इति ।

हे देव सोम त्वमदारसृद्धवत दाराणामस्मदीयानां पत्नीनामसंसायिता भव
पालको भवेत्यर्थः । हे मरुतो देवा यूयमस्मिन्यज्ञे नोऽस्मान्मृडता सुखयत । भामो
भवदीयः क्रोधो नोऽभ्यस्मदाभिमुख्येन मा विदन्मा प्राप्नोतु । तथाऽशस्तिरपकीर्तिः

शत्रुकृता नोऽस्मान्मा विदन्मा प्राप्नोतु । द्वेष्ट्या वृजना द्वेष्ट्यमन्यदपि पापं यदस्ति तन्मा प्राप्नोतु ।

अथ पौर्णमास्यां पार्वणहोमे मन्त्रमाह—

ऋषभं वाजिनं वयम् । पूर्णमासं यजामहे । स
नो दोहताः सुवीर्यम् । रायस्पोषः सहस्रिणम् ।
प्राणाय सुराधसे । पूर्णमासाय स्वाहा, इति ।

ऋषभं श्रेष्ठं वाजिनमन्नवन्तं पूर्णमासमेतन्नामकं देवं वयं यजामहे । स च देवः
सुराधसे शोभनधनहेतवे प्राणाय प्राणवृत्तिस्थित्यर्थं नोऽस्माकं सुवीर्यं शोभना-
पत्ययुक्तं सहस्रिणं सहस्रसंख्यायुक्तं रायस्पोषं धनपुष्टिं दोहतां दोग्धां संपादय-
त्वित्यर्थः । पूर्णमासाय देवाय स्वाहेदं हविः स्वाहुतमस्तु ।

अमावास्यायां पार्वणहोममन्त्रमाह—

अमावास्यां सुभगां सुशेवा । धेनुरिव भूय
आप्यायमाना । सा नो दोहताः सुवीर्यम् ।
रायस्पोषः सहस्रिणम् । अपानाय सुरा-
धसे । अमावास्यायै स्वाहा, इति ।

इयममावास्या देवता सुभगा सौभाग्ययुक्ता सुशेवा सुष्ठु सेवितुं योग्या ।
यथा धेनुः प्रतिदिनं क्षीरं प्रयच्छति पुनः पुनराप्याययति, एवमिषममा-
वास्या प्रतिमासं भूयो देवानामाप्याययति । सा न इत्यादि पूर्ववत् । अपानाया-
पानवृत्तिस्थित्यर्थम् ।

अथ होतुरुपवेशनाधारैर्देवैर्वेद्या अभिस्तरणे मन्त्रमाह—

अभिस्तृणीहि परिधेहि वेदिम् । जामिं मा
हिः क्षीरमुया शयाना । होतृषदना हरिताः
सुवर्णाः । निष्का इमे यजमानस्य ब्रध्ने, इति ।

अभीत्वैर्यै करोमि क्रमीत्पिताऽऽत्मन एकतोमुखां मे दिशोऽध्यक्षेभ्यो हविः

गर्हिपत्याकल्पयन्नशस्तिः सा नो दोहताः सुवीर्यः सप्त च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके सप्तमाध्याये
पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

हे दर्भाभिस्तृणीस्यभित आस्तीर्णो भव । वेदिं परिधेस्याच्छादय । अमुया वेद्या सह शयाना शयनं प्राप्तस्त्वं जामिं जायमानां प्रजां मा हिंसीः । होतृ-
षदना होता येषु दर्भेषु निषीदति तादृशा दर्भा हरिता हरितवर्णाः सुवर्णाः
शोभनच्छाया इमे पुरतो वर्तमानाः सन्तो यजमानस्य ब्रध्ने कर्मफलभूत आदि-
त्यंलोके निष्का अलंकाराः सन्तु ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

देवाः स्वामिजपायेदमङ्गाराणामपोहनम् ।
हविर्मन्त्रयते सूर्य आप्यायेत्यभिघारयेत् ॥
स्योनं पात्र्यामुपस्तार्य तस्मिन्निति हविः क्षिपेत् ।
आर्द्रेति हविरुद्वास्य यस्ते दोहाभिघारणम् ॥
इरा कपालान्यभ्यज्य देवास्तु प्रवरे जपेत् ।
मा मे हविरवद्येत यदा प्रत्यभिघारयेत् ॥
अज्या प्राशिन्नावदानं मनुनेडामवद्यति ।
इडे प्राश्रन्ति तां ब्रध्न पुरोडाशमभिस्पृशेत् ॥
आशा प्रतिदिशं व्यूहत्समङ्कां प्रस्तराञ्जनम् ।
इन्द्राणीति जपेत्पत्नी सं पत्नीति जुहोति हि ॥
दशेति नारिष्ठहोम ऋषभं पूर्णिमाहुतिः ।
अमेति दर्शहोमः स्यादभि वेदिं स्तृणाति हि ॥

अथ मीमांसा । नवमाध्यायस्य द्वितीयपादे चिन्तितम्—

संकीर्णो संघयोर्होमौ न वा प्रकरणादुभौ ।

संकीर्णावुपकार्यस्य भेदादेतौ व्यवस्थितौ ॥

दर्शपूर्णमासप्रकरणे पठितत्वात्प्रयाजादिवद्दर्शेऽपि होमद्वयं कर्तव्यम् । पूर्ण-
मासेऽपि तथेति चेत् । भैवम् । उपकार्ययोः संघयोर्व्यवस्थितत्वेनोपकारकयोर्हो-
मयोरपि व्यवस्थाया युक्तत्वात् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे सप्तमप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

अथ षष्ठोऽनुवाकः ।

चतुर्थपञ्चमयोरनुवाकयोरनुक्ताः परिशिष्टा ये मन्त्रास्ते सर्वे षष्ठेऽस्मिन्ननुवाकेऽभिधीयन्ते । तत्र दोहादूर्ध्वं प्रथममन्त्रमाह—

परिस्तृणीत परिधत्ताग्निम् । परिहितोऽभिर्य-
जमानं भुनक्तु । अ॒पां र॒स ओष॑धीनाः
सुव॑र्णः । निष्का इ॒मे यज॑मानस्य सन्तु
काम॑दुवाः । अ॒मुत्रा॒मुष्मि॑ल्लोके, इति ।

हे दर्भा अभिन्परिस्तृणीतं परित आच्छादयत । परिधत्तं परितो धारयत । परिहितो युष्माभिः परितो धारितोऽभिर्यजमानं भुनक्तु पालयतु । अयं दर्भ-समूहोऽपां रसः सारभूत ओषधीनां मध्ये सुवर्णः शोभनवर्णोपेतः । इमे दर्भा यजमानस्यामुत्र परलोके तत्राप्यमुष्मिन्निन्द्रादिलोके निष्का अलंकारभूता कामदुवाः सन्तु ।

अथ ब्रह्मणो वरणं मन्त्रमाह—

भू॒पते॒ भुव॑नपते । म॒हतो॑ भू॒तस्य॑ पते ।
ब्र॒ह्माणं॑ त्वा वृणीमहे, इति ।

हे भूपते भूमेः पालक भुवनपतेऽन्तरिक्षपालक महतो भूतस्य पते द्युलोक-स्यापि पालक त्वां वृणीमहे ।

अथ वृतस्य ब्रह्मणो जप्यं मन्त्रमाह—

अ॒हं भू॒पति॑र॒हं भुव॑नपतिः । अ॒हं म॒हतो॑
भू॒तस्य॑ पतिः (१) । दे॒वेन॑ स॒वित्रा॑ प्र॒भूत॑
आ॒र्त्विज्यं॑ करिष्यामि । दे॒वस॑वित॒रतं॑ त्वां
वृ॒णतं॑ । बृ॒ह॒स्पतिं॑ दे॒व्यं ब्र॒ह्माणं॑म् । तद॒हं
मन॑से प्र॒व्रवी॑मि । मनो॑ गाय॒त्रिये॑ । गा॒य॒त्री

त्रिष्टुभे । त्रिष्टुब्जगत्यै । जगत्यनुष्टुभे । अनु-
 ष्टुक् पङ्क्त्यै । पङ्क्तिः प्रजापतये (२) ।
 प्रजापतिर्विश्वेभ्यो देवभ्यः । विश्वे देवा
 बृहस्पतये । बृहस्पतिर्ब्रह्मणे । ब्रह्म भूर्भुवः
 सुवः । बृहस्पतिर्देवानां ब्रह्मा । अहं मनुष्या-
 णाम् । बृहस्पते यज्ञं गोपाय, इति ।

यजमानोक्तप्रकारेणाहं भूम्यादिलोकत्रयस्य पालकोऽस्मि । तत्पालकदेवरू-
 पेण भावितत्वात्तादृशोऽहं सन्निवा प्रेरकेण देवेन प्रसूनोऽनुज्ञातः सन्नार्त्विज्यं
 करिष्यामि । हे सवितर्देव त्वामेवैतं ब्रह्माणं सर्वं यजमाना वृणते । कीदृशं त्वां
 बृहस्पतिरूपेणावस्थितं दैव्यं देवसंबन्धिनं ब्रह्माणं ब्राह्मणजातिम् । तत्सर्वं
 वृत्तान्तजातमहं मनसे मनोभिमानिने देवाय प्रब्रवीमि । मनोदेवश्च गायत्रियै
 देवतायै प्रब्रवीति । एवं गायत्र्यादयस्त्रिष्टुबादिभ्यो ब्रह्मपर्यन्तेभ्यो ब्रुवन्ति ।
 तत्र ब्रह्मा(क्ष) भूरादिलोकत्रयात्मकम् । देवानां मध्ये बृहस्पतिरेव ब्रह्मा मनुष्याणां
 मध्येऽहं ब्रह्मा । हे बृहस्पते यज्ञमिमं गोपाय रक्ष । अहमपि त्वत्प्रसादाद्रक्षा-
 मीत्यभिप्रायः ।

अथाऽऽग्नीध्रेणाभिगृह्यमाणस्यात्करस्यानुमन्त्रणे मन्त्रमाह—

इदं तस्मै हर्म्यं करोमि । यो वो देवाश्चरति
 ब्रह्मचर्यम् । मेधावी दिक्षु मनसा तपस्वी
 (३) । अन्तर्दूतश्चरति मानुषीषु, इति ।

हे देवा वो युष्मानुद्दिश्य [यो] ब्रह्मचर्यं चरति । त्वयि करोति तस्मै निय-
 मवत इदमिदानीं हर्म्यं निवासस्थानं करोमि । स ब्रह्मचारी मेधावी प्रज्ञावान् ।
 तपस्वी नित्यं तपोयुक्तः । मानुषीषु मनुष्ययोग्यासु दिक्ष्वन्तर्मध्ये मनसा विवे-
 केन युक्तः सन्दूतश्चरति हिताहितप्राप्तिपरिहारोपायज्ञो वर्तते ।

अथ वेदेन संमृज्यमानाया वेदेरनुमन्त्रणे मन्त्रमाह—

चतुःशिखण्डा युवतिः सुपेशाः । घृतप्रतीका

भुवनस्य मध्ये । मर्मज्यमाना महते सौभगाय ।

महं धुक्ष्व यजमानाय कामान्, इति ।

चतुःशिखण्डा चतुर्भिर्भूषणस्थानीयैर्युक्ता चतुष्कोणा वा युवतिराकारेण युव-
तिसदृशी यथा युवतिर्मध्ये संनततरा तथा वेदिरपि । अत एव सुपेशाः शोभ-
नरूपयुक्ता घृतप्रतीका घृतोपक्रमा तस्यां हि वेद्यां प्रथमं घृतं स्थाप्यते । सा च
भुवनस्य समस्तलोकस्य मध्ये यजमानस्य मम महते सौभगाय मर्मज्यमाना वेदेन
भूशं शोध्यमाना वर्तते । तथाविधे हे वेदे यजमानाय महं कामान्धुक्ष्व
संपादय ।

अथ क्रियमाणाया वेदेरनुमन्त्रणमाह—

भूमिर्भूत्वा महिमानं पुपोष । ततो
देवी वर्धयते पयांसि । यज्ञिया
यज्ञं वि च यन्ति शं च । ओष-
धीराप इह शक्ररीश्व, इति ।

इयं वेदिर्भूमिर्भूत्वा सर्वत्र पृथिवीभावेन वर्तमाना महिमानं माहात्म्यं पुपोष
पुष्णाति । तत इयं वेदिर्देवीरूपा यागद्वारेण पयांसि वृष्टिजलानि वर्धयते ।
ततो जलवृद्धेरूर्ध्वं यज्ञिया यज्ञसंपादनार्हा ओषध्य आपः शक्र्यः पशवश्चेह
वेद्यां यज्ञं वियन्ति च विविधं प्राप्नुवन्त्यपि । ततः शं च सुखमपि प्रयच्छन्तीति
शेषः ।

अथाऽऽहियमाणस्य स्तम्बयजुषोऽनुमन्त्रणे मन्त्रमाह—

यो मा हृदा मनसा यश्च वाचा
(४) । यो ब्रह्मणा कर्मणा द्वेष्टि
देवाः । यः श्रुतेन हृदयेनेष्णता च ।
तस्येन्द्र वज्रेण शिरश्छिनद्मि, इति ।

हे देवा यः शत्रुर्मा हृदा तात्पर्ययुक्तेन मनसा द्वेष्टि यश्च वाचाऽधिक्षेपं-

तया द्वेष्टि । यश्च ब्रह्मणा ब्रह्मवर्चसेन वेदाध्ययनादिना वा कर्मणा तपोऽतिशयेन दानेन वा द्वेष्टि मात्सर्यं करोतीत्यर्थः । यश्च श्रुतेन बहुशास्त्रश्रवणेनैषणशीलेनेदं धनादिकं ममैव भूयादित्येवंरूपेण हृदयेन च द्वेष्टि । हे इन्द्र तस्य सर्वस्य शत्रोः शिरस्त्वदीयेन वज्रेण स्फुरूपेण च्छिनत्ति ।

अथ समास्तीर्णस्य बर्हिषोऽनुमन्त्रणे मन्त्रमाह—

ऊर्णा॑मृदु॒ प्रथ॑मानं॒ स्यो॒नम् । दे॒वेभ्यो॑
जुष्टं॑ स॒दनाय॑ ब॒र्हिः । सु॒वर्गे लो॒के
यज॑मानं॒ हि धे॒हि । मां नाक॑स्य पृ॒ष्ठे
पर॑मे व्यो॒मन्, इति ।

ऊर्णामृदु कम्बलवन्मृदुस्वरूपं प्रथमानं विस्तारयुक्तं स्योनं मुखकरमिदं बर्हिः सदानायोपवेशनाय देवेभ्यो जुष्टं देवानां प्रियं हे तादृग्वर्हिर्नाकस्य पृष्ठे दुःस्वरहितस्य स्थानस्योपरिभागे परम उत्कृष्टेऽन एव व्योमन्विशेषेण रक्षके स्वर्गलोके यजमानं मां धेहि स्थापय । हिशब्दोऽवधारणे । सर्वथा स्थापयेत्यर्थः ।

अथ बर्हिषाऽऽस्तीर्यमाणाया वेदेरनुमन्त्रणे मन्त्रमाह—

चतुःशि॒खण्डा॑ यु॒वतिः॑ सु॒प॒शाः । घृ॒तप्र॑तीका
व॒युना॑नि व॒स्ते । मा स्ती॒र्यमा॑णा म॒हते॑ सौभ॒गाय॑ (५) । मा मे॑ धु॒क्ष्व यज॑मानाय॒ कामा॑न् ।
शि॒वा च॑ मे श॒ग्मा चै॒धि । स्यो॒ना च॑ मे
मु॒षदा॑ चै॒धि । ऊ॒र्जस्व॑ती च॒ मे प॒यस्व॑ती
चै॒धि । इ॒षमूर्ज॑ मे पि॒न्वस्व । ब्र॒ह्मते॒जो मे॑
पि॒न्वस्व । क्ष॒त्रमो॒जो मे॑ पि॒न्वस्व । वि॒शं
पु॒ष्टिं मे॑ पि॒न्वस्व । आ॒युर॒न्नायं॑ मे॒ पि॒न्वस्व ।
प्र॒जां प॒शून्मे॑ पि॒न्वस्व (६), इति ।

घृतप्रतीकित्यन्तं पूर्ववद्व्याख्येयम् । तादृशी वेदिर्वयुनानि कमनीयानि बर्हीषि वस्ते वस्त्रवदाच्छायति । सा तादृशी वेदिर्वयमानस्य महते सौभगाय बर्हीषा स्तीर्यमाणा वर्तते । हे वेदे सा त्वं यजमानाय मे कामान्धुक्ष्व संपादय । किंच मे मदर्थं शिवा च शान्तोपद्रवा च शग्मा सर्वकार्यशक्ता चैधि भव । तथा स्योना च सुखहेतुश्च सुषदा च सुष्टुपवेशनयोग्या चैधि । तथोर्जस्वती बलवती पयस्वती क्षीरादिमती चैधि । तथेपमन्मूर्जं दुग्धादिरसं च मे मदर्थं पिन्वस्व वर्धय । ब्रह्माध्ययनादिसंपत्तिं तेजस्तन्निमित्तां कीर्तिं च मे पिन्वस्व । तथा क्षत्रं बलमोजः कान्तिं मे मदर्थं पिन्वस्व । यिज्ञं प्रजां शरीरपुष्टिं च मे पिन्वस्व । अथवा ब्रह्मक्षत्राविशो वर्णत्रययुक्ताः प्रजाः । आयुः शतसंवत्सरोपेतमन्नाद्यमन्नादनसामर्थ्यं प्रजां पुत्रादीन्पशून्गवादीन् ।

अथ परिधिषु परिधीयमानेष्वनुमन्त्रणे मन्त्रमाह—

अस्मिन्यज्ञे उप भूय इन्द्र मे । अविक्षोभाय
परिधीन्दधामि । धर्ता धरुणो धरियान् ।
अग्निर्द्वेषांसि निरितो नुदातै, इति ।

अस्मिन्यज्ञे भूय इन्द्र पुनः पुनरेव मे यजमानस्याविक्षोभाय चलनाभावाय परिधीनुपदधामि समीपे स्थापयामि । ते च परिधयस्त्रयोऽपि धारणशक्तियुक्ताः क्रमेण धर्तादिशब्दौस्त्रिभिरुच्यन्ते । तैः परिधिभिर्युक्तोऽग्निर्द्वेषांसि द्वेष्याणि रक्षः-प्रभृतीनितो यज्ञस्थानान्निर्णुदातै निष्कृत्य नाशयतु ।

अथ वेदेर्मध्ये तिर्यक्त्वेन साद्यमानयोर्विधृत्याख्ययोर्दर्भयोरनुमन्त्रणे मन्त्रमाह—

विच्छिन्नाग्नि विधृतीभ्यां सपत्नान् । जाता-
न्धातृव्यान्त्ये च जनिष्यमाणाः । विशो-
यन्त्राभ्यां विधेयाम्येनान् । अहं स्वानामुत्त-
मोऽसानि देवाः । विशो यन्त्रे नुदमानि अरा-
तिम् । विश्वं पाप्मानममतिं दुर्मरायुम् (७) ।

सीदन्ती देवी सुकृतस्य लोके । धृती स्थो
विधृती स्वधृती । प्राणान्मरि धारयतम् । प्रजां
मरि धारयतम् । पशून्मरि धारयतम्, इति ।

विविधमधोऽवस्थितो बर्हिषः पृथक्त्वेन प्रस्तरो धारयत आभ्यामिति विधृती
ताभ्यां सर्पत्नाञ्जशत्रून्विच्छिन्नान् विनाशयामि । एवं सामान्येनोक्त्वा पुनर्विशेषे-
णोच्यते—जातान्पूर्वमुत्पन्नान्भ्रातृव्यान्विच्छिन्नान् । ये चान्ये जनिष्यमाणा
भ्रातृव्याः शत्रव एनान्भ्रातृव्यान्विशः प्रजाया यन्त्राभ्यां नियमनसाधकाभ्यां
दर्भाभ्यां विधमामि विनाशयामि । प्रजानियमनहेतुत्वम् “ विशो यन्त्रे स्थः ”
इत्यस्मिन्नपि मन्त्रे समान्नातम् । हे देवा अहं स्वानामात्मीयानां जनानां मध्य
उत्तमोऽसान्युत्कृष्टो भूयासम् । विशो यन्त्रे प्रजाया नियामके अरातिं शत्रुं नुद-
माने विनाशयन्त्यौ तथा विश्वं पाप्मानं समस्तमपि पापममतिं रोगं दुर्मरायुं दुर्म-
रणहेतुं च नुदमाने सुकृतस्य लोके सीदन्ती अस्मिन्स्थाने तिष्ठन्त्यौ देवी द्योत-
नवत्यौ तादृश्यौ हे विधृती युवां धृती स्थः सर्वस्य जगतो धारयिष्यौ स्थः ।
स्वधृती स्वायत्तधारणशक्तियुक्ते स्थः । तादृश्यौ युवां मयि प्राणान्धारयतं स्थाप-
यतम् ।

अथ साद्यमानस्य प्रस्तरस्यानुमन्त्रणे मन्त्रमाह—

अयं प्रस्तर उभयस्य धर्ता । धर्ता प्रयाजाना-
मुतानूयाजानाम् । स दाधार समिधो विश्व-
रूपाः । तस्मिन्स्रुचो अध्यासादियामि, इति ।

अबं साद्यमानः प्रस्तराख्यो दर्भमुष्टिरुभयस्य जुहूपभृलक्षणस्य धर्ता धार-
यिता । उतापि च प्रयाजार्थानामनूयाजार्थानां चाऽऽज्यानां धारयिता । अत
एव स प्रस्तर आज्यधारणद्वारा विश्वरूपा नानाविधरूपयुक्ताः समिधः समि-
दाद्याः प्रयाजदेवता दाधार धारयति । तस्मिन्नेवंविधे प्रस्तरे स्रुचो जुह्वादिका
अध्यासादयाम्युपरि स्थापयामि ।

अथ प्रस्तरे साद्यमानाया जुह्वा अनुमन्त्रणे मन्त्रमाह—

आरोह पथो जुहु देवयानान् (८) । यत्रर्षयः
प्रथमजा ये पुराणाः । हिरण्यपक्षाऽजिरा संभृ-

ताङ्गा । वहासि मा सुकृतां यत्र लोकाः, इति ।

हे जुहु देवयानान्देवानां गमनयोग्यान्वथो मार्गानारोह । ये महर्षयः पुराणा अनादिसिद्धा वसिष्ठादयस्ते प्रथमजा अस्मत्तः पूर्वजा यत्र येषु कर्मानुष्ठानमार्गेषु वर्तन्ते तानारोहेति पूर्वेणान्वयः । हिरण्यपक्षा हितरमणीयपार्थाऽजिरा होमस्थाने गमनशीला संभृताङ्गा संपूर्णावयवेदशी त्वं सुकृतां पुण्यवतां लोका भोगभूमयो यत्र सन्ति तत्र मां वहासि प्रापय ।

अथ साद्यमानाया उपभृतोऽनुमन्त्रणे मन्त्रमाह—

अवाहं बाध उपभृतां सपत्नान् ।
जातान्भ्रातृव्यान् च जनिष्यमाणाः ।
दोहं यज्ञं सुदुघामिव धेनुम् । अहमु-
त्तरो भूयासम् । अधरे मत्सपत्नाः, इति ।

अहमनयोपभृता सपत्नानवबाधे विनाशयामि । जातानित्यादि पूर्ववत् । सुदुघां सुष्ठु दोहनयोग्यां धेनुमिव यज्ञमहं दोहै यज्ञसाधनभृताया उपभृतो दोहनं करवाणि तज्जन्यं फलं संपादयामीत्यर्थः । ततोऽहमितरेषु यजमानेषूत्तर उत्कृष्टो भूयासम् । मत्सपत्ना अधरे निरुष्टाः सन्तु ।

अथ साद्यमानाया ध्रुवाया अनुमन्त्रणे मन्त्रमाह—

यो मां वाचा मनसा दुर्मरायुः । हृदाऽ-
रातीयादभिदासदग्ने (९) । इदमस्य
चित्तमधरं ध्रुवायाः । अहमुत्तरो भूयासम् ।
अधरे मत्सपत्नाः, इति ।

यः शत्रुर्वाचा मनसा च मां दुर्मरायुर्दुर्मरणमिच्छुर्हृदा स्वकीयेन मनसाऽरा-
तीयाच्छत्रुत्वमिच्छेत् । हेऽग्नेऽभिदासदभितो हिंसां कुर्वदस्य शत्रोश्चित्तमिदं
ध्रुवाया अधरमधस्तान्यग्भूतत्वेनावस्थितं विनष्टप्रायमेव भवत्विति शेषः ।
अहमुत्तर इत्यादि पूर्ववत् ।

अथ जुह्वा दक्षिणभागे सुवस्य सादने मन्त्रमाह—

ऋषभोऽसि शाक्रः । घृताचीनाः सुनुः ।

प्रियेण नाम्ना प्रिये सदासि सीद, इति ।

हे सुवर्षभः श्रेष्ठः शाक्रः शक्तियुक्तो घृताचीनां घृतप्राप्तियुक्तानां जुह्वादीनां सुनुः पुत्रस्थानीयश्चासि । प्रियेण नाम्ना सुवाख्येन (ण) युक्तः प्रिये सदासि जुहूपार्श्वस्थाने सीद ।

अथ तस्य साद्यमानस्य सुवस्यानुमन्त्रणं मन्त्रमाह—

स्योनो मे सीद सुषदः पृथिव्याम् । प्रथयि

प्रजयां पशुभिः सुवर्गे लोके । दिवि सीद

पृथिव्यामन्तरिक्षे । अहमुत्तरो भूयासम्

(१०) । अधरे मत्सपत्नाः, इति ।

हे सुव सुषदः सुखेन सादनीयस्त्वं मे स्योनः सुखहेतुरत्र स्थाने सीद । अहमपि पृथिव्यां प्रजया पशुभिश्च प्रथयि प्रथितः स्याम् । तथा सुवर्गे लोके च प्रथितः स्याम् । त्वं द्युलोकादिस्वरूपेऽस्मिन्स्थाने सीद । अहमित्यादि पूर्ववत् ।

अथ साद्यमानाया आज्यस्थाल्या अनुमन्त्रणं मन्त्रमाह—

इयं स्थाली घृतस्य पूर्णा ।

अच्छिन्नपयाः शतधार उत्सः ।

मारुतेन शर्मणा दैव्येन, इति ।

इयमाज्यस्थाली घृतस्य पूर्णा घृतेन पूरिता वर्तते । तत्र दृष्टान्ता यथात्सः प्रवाहस्तद्वत् । कीदृश उत्सो दैव्येन शर्मणा देवसंबन्धिना सुखहेतुना मारुतेन वायुनाऽच्छिन्नपया अक्षीणोदको वर्षती वायौ वाति सति प्रवाहजलमविच्छिन्नमुत्स्यन्दते । अत एव शतधारोऽनेकधारायुक्तः ।

अथाऽऽसन्नस्य पुरोडाशस्याऽऽग्नयस्याभिमर्शेन मन्त्रमाह—

यज्ञोऽसि सर्वतः श्रितः । सर्वतो मां भूतं

भविष्यच्छ्रयताम् । शतं मे सन्त्वाशिषः ।
 सहस्रं मे सन्तु सूनृताः । इरावतीः पशु-
 मतीः । प्रजापतिरासि सर्वतः श्रितः (११) ।
 सर्वतो मां भूतं भविष्यच्छ्रयताम् । शतं
 मे सन्त्वाशिषः । सहस्रं मे सन्तु सूनृताः ।
 इरावतीः पशुमतीः, इति ।

हे आग्नेय पुरोडाश त्वमेव सर्वतः श्रितः सर्वेणापि प्रकारेण सेवितो यज्ञो यज्ञहेतुरासि । अतस्तादृशेन त्वया सह, येन मामपि भूतं भविष्यच्च पुत्रपौत्रादि-
 रूपं फलं श्रयतां सेवताम् । किंच मे ममाऽऽशिषः प्रार्थनीयाः कामाः शतं सन्तु
 बहेतरा भवन्तु । तथा सूनृताः प्रिया वाचो मम सहस्रसंख्याकाः सन्तु । कीदृ-
 श्यः सूनृता या इरावतीरन्नवत्यः पशुमतीः पशुमत्यः । पश्वन्नादेर्दातारं पुरुषं
 बहुधा स्तुवन्ति ताः प्रिया वाचो भवन्ति । हे पुरोडाश त्वं वृष्ट्यादिना सर्वस्थि-
 तिहेतुत्वात्मजापतिरेवासि । सर्वतः श्रित इत्यादि पूर्ववत् ।

अथ पक्वे पयसि सादिते सत्यभिमर्शने मन्त्रमाह—

इदमिन्द्रियममृतं वीर्यम् । अनेनेन्द्राय
 पशवोऽचिकित्सन् । तेन देवा अवताप-
 माम् । इहेषमूर्जं यशः सह ओजः सनेयम् ।
 शृतं मयि श्रयताम् , इति ।

इदं क्षीरमिन्द्रियमिन्द्रेण जुष्टममृतं यागसाधनत्वेन विनाशरहितं वीर्यं वीर्य-
 पदम् । अनेन क्षीरेणेन्द्रार्थं पशवोऽचिकित्सन्नारोग्यमकुर्वन् । पशुभिः क्षीराख्ये
 हाविषि संपादिते सति योऽयमिन्द्रस्य परितोषः सैवानिष्टस्य चिकित्सा । हे देवा-
 स्तेनानेन पयसेहास्मिन्कर्षणि वर्तमानं मामुपावतोपेत्य रक्षत । ततो युष्मत्प्रसादा-
 दहमिषमूर्जं क्षीरादिरसं यशः कीर्तिं सहो बलमोजो बलकारणधातुषोषं च सनेयं
 लभेय । शृतं चेदं क्षीरं मयि श्रयतां पुनः पुनर्मामेव भजताम् ।

अथाऽऽसन्नस्य दध्नोऽभिमर्शने मन्त्रमाह—

यत्पृथिवीमचरत्तत्प्रविष्टम् (१२) । येना-
सिञ्चद्वलमिन्द्रे प्रजापतिः । इदं तच्छुक्रं
मधु वाजिनीवत् । येनोपरिष्ठादधि-
नो-
महेन्द्रम् । दधि मां धिनोतु, इति ।

यत्प्रसिद्धं दधि पृथिवीं सांताप्यकुम्भिरूपां प्रविष्टं सत्, अचरत्तत्रैवावस्थित-
मासीत् । येन दध्ना प्रजापतिरिन्द्रे बलमसिञ्चत्स्थापितवान् । एतच्च प्रजापतिः
पशूनब्रवीदेतदस्मै संनयतेत्यादिब्राह्मणे स्पष्टमुक्तम् । येन दध्नोपरिष्ठाच्छ्रुतावस्थाया
अप्यूर्ध्वं वर्तमानेन महेन्द्रदेवमधिनोत्प्रजापतिरप्रीणयत् । तदिदं दधि शुक्रं निर्मलं
मधुररसोपेनं वाजिनीवद्विशिष्टगतिमत्कर्मप्रवृत्तिकारणमित्यर्थः । तद्दधि मामपि
महेन्द्रमिव धिनोतु प्रीणयतु ।

अथाग्नेणोत्तरेण वा ध्रुवां वेदस्य निधाने मन्त्रमाह—

अयं वेदः पृथिवीमन्वविन्द । गुहां सतीं गहने
गह्वरेषु । स विन्दतु यजमानाय लोकम् । अच्छिद्रं
यज्ञं भूरिकर्मा करोतु, इति ।

अयं वेदः पृथिवीं वेदरूपामसूरभ्यांऽन्वविन्ददनुक्रमेणालभत । अत एव
ब्राह्मणमाग्नायते—“ वेदेन वै देवा असुराणां वित्तम् ” इत्यादि । कीदृशीं
पृथिवीं गुहा गोप्यस्थाने तत्रापि गहने द्रष्टुमशक्ये स्थाने तत्रापि गह्वरेषु दुष्प्रा-
प्येषु प्रदेशेषु सतीं वर्तमानाम् । तथा च ब्राह्मणमाग्नातम्—“ वराहोऽयं वामघोषः
सप्तानां गिरीणां परस्तात् ” इत्यादि । स तादृशो वेदो यजमानार्थं लोकं स्थान-
विशेषं विन्दतु लभताम् । तत्सिद्धयर्थं भूरिकर्मा बहुव्यापारोऽयं वेदो यज्ञम-
च्छिद्रमविकलं करोतु ।

अथाऽऽसन्नानां सर्वेषां हविषामभिमर्शने मन्त्रमाह—

अयं यज्ञः समसदद्धविष्मान् । ऋचा साम्ना यजुषा
देवताभिः (१३) । तेन लोकान्तसूर्यवतो जयेम ।
इन्द्रस्य सख्यममृतत्वमश्याम्, इति ।

अयं प्रवर्तमानो यज्ञो हविष्मान्बहुभिर्हविर्भिर्युक्तः ऋगादिमन्त्रैर्देवताभिश्च युक्तः समसदत्सम्यगिह सीदति । यद्यपि दर्शपूर्णमासयोर्नास्ति साम तथाऽपि सामप्रतिनिधिरूपम् ' अग्न आयाहि ' इत्यादिमन्त्रजातं विद्यते । तथा च ब्राह्मणमाध्यातम्—“ अग्न आयाहि वीतय इत्याह । रथंतरस्यैष वर्णः ” इत्यादि । तेन यज्ञेन वयं सूर्यवतः सूर्यकिरणापहततमस्काँल्लोकाञ्जयेम । तत इन्द्रस्य सख्यं सखिवत्स्नेहविषयत्वममृतत्वं कर्मभोगानुरूपं चाश्यां व्याप्नुयाम् ।

अथाऽऽसन्नस्यैन्द्राग्नपुरोडाशस्याभिमन्त्रणे मन्त्रमाह—

यो नः कनीय इह कामयातै । अस्मिन्यज्ञे यज-
मानाय मह्यम् । अप तमिन्द्राग्नी भुवनाद्भुदेताम् ।
अहं प्रजां वीरवतीं विदेय, इति ।

यः शत्रुर्नोऽस्मदीय इह कर्मणि कनीयोऽतिशयेनाल्पत्वमनुष्ठानवैकल्यं कामयातै कामयेत, तथाऽस्मिन्यज्ञे वर्तमानाय मह्यं यजमानाय फलाघातं कामयेत तं शत्रुमिन्द्राग्नी देवो भुवनात्सर्वलोकादपनुदेताम् । तयोः प्रसादादहं वीरवतीं वीरैर्भृत्यैर्युक्तां प्रजां पुत्रादिरूपां विदेय लभेय ।

अथाऽऽग्नीध्रस्येधमसंनहनैरग्निंसंमार्गे मन्त्रमाह—

अग्ने वाजजित् । वाजं त्वा सरिष्य-
न्तम् । वाजं जेप्यन्तम् । वाजिनं
वाजजितम् (१४) । वाजजित्यायै
संमार्ज्मि । अग्निमन्त्राग्नाद्याय, इति ।

हेऽग्ने वाजजिद्वाजस्यान्नस्य जेतस्त्वां वाजजित्याया अन्नजयार्थं संमार्ज्मि दर्भैः सम्यक्शोधयामि । कीदृशं त्वां वाजमन्नमुद्दिश्य सरिष्यन्तं प्रवर्तिष्यमाणं तथा वाजमन्नमुद्दिश्य शत्रूञ्जेप्यन्तं जित्वा च वाजिनं बह्वन्नयुक्तं वाजजितमनेन प्रकारेण सर्वस्यान्नस्य जेतारम् । किंचान्नाद्यायान्नभक्षणसामर्थ्यायान्नादमन्नभक्षणसमर्थमग्निं संमार्ज्मि ।

अथाऽऽग्नीध्रभागस्य विशेषे व्यूहने मन्त्रमाह—

उपहूतो द्यौः पिता । उप मां द्यौः पिता

ह्वयताम् । अग्निराग्नीधात् । आयुषे वर्चसे ।
 जीवात्वै पुण्याय । उपहूता पृथिवी
 माता । उप मां माता पृथिवी
 ह्वयताम् । अग्निराग्नीधात् (१५) ।
 आयुषे वर्चसे । जीवात्वै पुण्याय, इति ।

द्यौः पिता द्युलोकदेवोऽस्मात्पितृस्थानीय उपहूतोऽनुज्ञातः सोऽपि द्युलोकारण्यः
 पिता मामुपह्वयतामनुजानातु । तथैवाग्निः स्वयमुपहूतो मामप्युपह्वयताम् । कुतो
 हेतोरग्नीधादाग्नीध्रभागानिमित्तम् । तदपि किमर्थमस्माकमायुषे चिरजीवनाय वर्चसे
 बलाय जीवात्वै जीवनौषधाय पुण्याय सुकृतासिद्धये च । एवमियं पृथिवी देवता
 मातृस्थानीयोपहूतोपमामित्यादि पूर्ववत् ।

अथेडाभक्षणाङ्गन्मार्जने मन्त्रमाह--

मनो ज्योतिर्जुषतामाज्यम् । विच्छिन्नं
 यज्ञं समिमं दधातु । बृहस्पतिस्तनुतामिमं
 नः । विश्वे देवा इह मादयन्ताम्, इति ।

मनोभिमानी देवो ज्योतिः प्रकाशात्मकमिदमाज्यं जुषतां सेवताम् । विच्छिन्नं
 हेनापि वैकल्येन युक्तमिमं यज्ञं संदधातु वैकल्यरहितं करोतु । बृहस्पतिर्देवो
 नोऽस्माकमिमं वैकल्यपरिहारं तनुतां कुरुताम् । विश्वे देवाश्चैह कर्मणि मादयन्ता-
 स्मान्दृष्टयन्तु ।

अथ समिध्यानूयाजिक्यामाहितायामग्न्यभिमन्त्रणे मन्त्रमाह--

यं ते अग्न आवृश्वामि । अहं वा क्षिपितश्वरन् ।
 प्रजां च तस्य मूलं च । नीचैर्देवा निवृश्वत
 (१६) । अग्ने यो नोऽभिदासति । समानो
 यश्च निष्टयः । इध्मस्यैव प्रक्षायतः । मा
 तस्योच्छेषि किञ्चन । यो मां द्वेष्टि जात-

वेदः । यं चाहं द्वेष्मि यश्च माम् । सर्वाः स्तान्मे संदह । याःश्चाहं द्वेष्मि ये च माम्, इति ।

हेऽग्ने ते त्वदीयोऽहं यं रिपुमावृश्यामि सर्वतो नाशयितुं प्रवृत्तोऽस्मि । हे पितः पालकाग्ने चरंस्त्वां परिचरन्नहं वा तेन रिपुणा क्षिपितः क्षयं नेतुं विक्रियाकृतोऽस्मि । तस्य दुरात्मनः प्रजां पुत्रादिकां मूलं जीवनहेतुं धनं च हे देवाः संनिहिता नीचैर्निवृश्चत न्यग्भूतं यथा भवति तथा नाशयत । हेऽग्ने यः प्रबलः शत्रुर्नोऽस्मानभिदासति हिनस्ति यश्चान्यः समानबलो निष्ठयो नित्यं शत्रुत्वेनावस्थितो हिनस्ति तस्य द्विविधस्य शत्रोः संबन्धि द्रव्यं किञ्चन किमपि मोच्छेष्ट्यवशिष्टं मा कुरु । तत्र दृष्टान्तः—इध्मस्येव प्रक्षायतो यथाऽग्नौ प्रक्षिप्तस्य प्रदाहेन क्षीयमाणस्य न कोऽप्यंशोऽवशिष्यते तद्वत् । हे जातवेदो यः शत्रुर्मां द्वेष्टि, अहं च यं द्वेष्मि । द्विविधो द्वेषः प्रत्यक्षः परोक्षश्च । प्रत्यक्षश्चोभयकर्तृको द्वेष उदाहृतः । परोक्षमुभयकर्तृकं द्वेषं सूचयितुं यश्च मामिति पुनरुक्तम् । एवं च सति द्वेष्ट्यो द्वेष्टा च द्वौ प्रत्यक्षौ द्वौ परोक्षौ च तांश्चतुर्विधान्सर्वान्हेऽग्ने संदह सम्यग्भस्मी कुरु । यौ मुख्यौ द्वेष्ट्यद्वेष्टारौ तद्द्वारा तदीया अन्येऽपि द्वेष्ट्या द्वेष्टारश्च ये सन्ति तान्संग्रहीतुं यानिति पुनरुक्तिः । तान्सर्वान्संदहेति पूर्वत्रान्वयः ।

अस्मिन्कर्मणि द्वावग्निसंमार्गौ स्रुच्याधारात्पूर्वमेकः संमार्गस्तत्र मन्त्रः पूर्वमभिहितः । अनूयाजसमिदाधानादूर्ध्वं द्वितीयः संमार्गः । तत्राऽऽह—

अग्ने वाजजित् । वाजं त्वा समुवाःसम् (१७) । वाजं जिगिवाःसम् । वाजिनं वाजजितम् । वाजजित्याये संमार्ज्मि । अग्निमन्नादमन्नाद्याय, इति ।

पूर्ववद्व्याख्येयम् । तत्र कार्यस्य निष्पत्त्यमानत्वात्सरिष्यन्तमित्युक्तम् । अत्र तु निष्पन्नत्वात्ससृवांसमिति विशेषः ।

अथ हुतानामग्निसंमार्गाणां दर्भाणामभिमन्त्रणे मन्त्रमाह—

वेदिर्बाहिः श्रितः हविः । इध्मः परिधयः

शुचः । आज्यं यज्ञ ऋचो यजुः । याज्याश्च
वषट्काराः । सं मे संनंतयो नमन्ताम् ।
इध्मसंनहने हुते (१८), इति ।

श्रितमासादितं हविः । वेद्यादयो वषट्कारान्ताः सर्वे संनतयः संनमनशीलाः
सन्तो मे मदर्थं संनमन्तां पुनः पुनर्विधेया भूयो वर्तन्ताम् । कस्मिन्काल इति
तदुच्यते—इध्मसंनहन इध्मबन्धनहेतौ दर्भे हुते सति संनमन्तामित्यन्वयः ।

अथ यत्प्रस्तरात्तृणमपातं तस्मिन्नग्नौ प्रहियमाणे सति जप्यं मन्त्रमाह—

दिवः खीलोऽवततः । पृथिव्या अध्युत्थितः ।
तेन सहस्रकाण्डेन । द्विषन्तः शोचयामसि ।
द्विषन्मे बहु शोचतु । ओषधे मो अहः शुचम्, इति ।

हे प्रस्तरतृण त्वं दिवो द्युलोकादवततोऽधस्तात्प्रसारितः पृथिव्या अध्युत्थित-
त्थित ऊर्ध्वत्वेन स्थापितः खीलः स्तम्भो लोकद्वयधारणहेतुस्तम्भोऽसीत्यर्थः ।
तेन त्वया सहस्रकाण्डेन बहुप्रकारेण द्विषन्तं शोचयामसि शत्रुं शोकयुक्तं कुरु ।
तथा मे द्विषन्शत्रुर्बहु शोचत्वधिकं शोकयुक्तो भवतु । हे, ओषधे दर्भाहं
त्वत्प्रसादान्मा शुचं शोकं मा प्रामवानि ।

अथानूच्यमानस्य शंयुवाकस्यानुमन्त्रणे मन्त्रमाह—

यज्ञ नमस्ते यज्ञ । नमो नमश्च ते यज्ञ ।
शिवेन मे संतिष्ठस्व । स्योनेन मे संति-
ष्ठस्व (१९) । सुभुतेन मे संतिष्ठस्व ।
ब्रह्मवर्चसेन मे संतिष्ठस्व । यज्ञस्यार्द्धि-
मनु संतिष्ठस्व । उपं ते यज्ञ नमः । उपं
ते नमः । उपं ते नमः, इति ।

हे यज्ञ शंयुवाकरूपयज्ञाङ्ग ते नमोऽस्तु । किंच हे यज्ञ ते नमो नमः पुनः
पुनर्नमस्कारोऽस्तु । आदरातिशयद्योतनार्थमेवमभिधानम् । हे यज्ञ मे शिवेन

सर्वोपद्रवोपशमनरूपेण संतिष्ठस्व समाप्तिं गच्छ । तथा स्योनेन सुखप्राप्तिरूपेण सुभूतेन सुष्ठु निष्पन्नत्वाकरेण ब्रह्मवर्चसेन मन्त्रबलेन च संतिष्ठस्व । तथा यज्ञस्य यजमानस्यार्द्धिं फलमनुलक्षीकृत्य संतिष्ठस्व । हे यज्ञ ते तवोप समीपे नमोऽस्तु । व्यभिधानमत्यादरार्थम् ।

अथ तण्डुलप्रक्षालनजलस्योत्करदेशे निनयनाय मन्त्रमाह—

त्रि॒ण्फ॒ली क्रि॒यमा॑णानाम् । यो न्य॒ङ्गो
अ॒व॒शि॒ष्य॒ते । रक्ष॑सां भा॒ग॒धेय॑म् । आप॒-
स्तत्प्र॑व॒हता॑दितः (२०), इति ।

तण्डुलानां कणादिनिरसनेन शोधनं फलीकरणं तत्रिवारं कर्तव्यम् । तथा-
क्रियमाणानां तण्डुलानां संबन्धी न्यङ्गो निरुष्टांशः कणादिरूपो यः स्वल्पोऽ-
वशिष्यते रक्षसां भागधेयं तत्कणादिरूपमङ्गं हे आप इतोऽस्मात्स्थानात्प्रव-
हतात्प्रकर्षेणान्यत्र नयत ।

अथान्वाहार्यपचने पिष्टलेपस्य होमे मन्त्रमाह—

उ॒लू॒ख॒ला॒दौ मु॒स॒ले॒ यञ्च॒ शूर्पे॑ । आ॒शि॒श्ले॒षं दृ॒षादि॑
यत्क॒पाले॑ । अ॒व॒पु॒षो वि॒पु॒षः संय॑जामि । वि॒श्वे
दे॒वा ह॒विरि॒दं जु॑पन्ताम् । य॒ज्ञ या वि॒पु॒षः सन्ति॑
ब॒ह्वीः । अ॒ग्नौ ताः सर्वाः॑ स्वि॒ष्टाः सु॒हुता॑ जुहोमि, इति ।

उलूखलादौ कपालान्ते द्रव्ये यद्यत्पिष्टनाशिश्चेष्टाऽऽस्तिष्ठमभूते सर्वे पिष्टांशा
अवपुषः प्रधानाहुतावनुसयुक्ता विपुषो लेपास्तान्सर्वान्संयजामि संभूय बह्वनौ
प्रक्षिपामि । इदं हविर्विश्वे देवाः सेवन्ताम् । किंवास्मिन्यज्ञ उलूखलादावनार्शिष्टा
विपुषो या बह्वयः सन्ति ताः सर्वा अप्यग्नावेव स्विष्टाः सुष्ठु देवतोद्देशेन त्यक्ताः
सुहुताः सुष्ठु प्रक्षिप्ताश्च यथा भवन्ति तथा जुहोमि ।

अथाऽऽदित्योपस्थानार्थाः षण्मन्त्राः । तत्र प्रथममाह—

उ॒द्य॒न्न॒द्य मि॒त्रम॑हः । स॒प॒त्नान्मे॑ अनी-

नशः । दिवैनान्विद्युतां जहि । निम्नो-
चन्नधरान्कृधि (२१), इति ।

हे मित्रमहोऽनुकूलतेजोयुक्ताऽऽदित्य त्वमुद्यन्नुदयं गच्छन्नद्यैवाह्निमे सपत्ना-
ञ्शत्रूमनीनशो नाशय । तत्प्रकार उच्यते—दिवा विद्युता विद्योतमानया तीक्ष्ण-
या भासैनाञ्शत्रूञ्जहि नाशय । अथ निम्नोचन्नस्तं गच्छन्नधरान्कृष्टान्कृधि
कुरु रात्रौ तमसैव पीडितान्कुरु ।

अथ द्वितीयमाह—

उद्यन्नद्य वि नो भज । पिता पुत्रेभ्यो
यथा । दीर्घायुत्वस्य हेशिषे । तस्य नो
देहि सूर्य , इति ।

हे सूर्याद्यास्मिन्नेवाहन्युद्यंस्त्वं नोऽस्मभ्यं विभज धनादिकं पृथक्पृथग्देहि ।
तत्र दृष्टान्तः—यथा लोके पिता पुत्रेभ्यो विभज्य ददाति तद्वत् । किंच दीर्घा-
युत्वस्य हेशिषे समर्थोऽसि । नोऽस्मभ्यं तस्य तदीर्घायुष्ट्वं देहि ।

अथ तृतीयमाह—

उद्यन्नद्य मित्रमहः । आरोहन्नुत्तरां दिवम् ।
हृद्रोगं मम सूर्य । हरिमाणं च नाशाय, इति ।

मित्रमहोऽनुकूलतेजोयुक्त हे सूर्याद्यास्मिन्दिन उद्यन्नुदयं गच्छन्नुत्तरामतिश-
येनोत्कृष्टां दिवमारोहन्मम हृद्रोगं मानसीं पीडां हरिमाणं च हरितता शोकप्रभवं
वैवर्ण्यं व्याधिप्रभवं विरूपत्वं च नाशय ।

अथ चतुर्थमाह—

शुकेषु मे हरिमाणम् । रोपणाकासु दध्मसि (२२) ।
अथो हारिद्रवेषु मे । हरिमाणं निदध्मसि, इति ।

मे मदीयं हरिमाणं हरितवर्णं शुकेषु पक्षिविशेषेषु तत्रापि रोपणाकासु स्त्री-
जातिषु दध्मसि स्थापयामः । ते हि हरिमाणं प्रार्थयन्ते । अथो अपि च हारि-
द्रवेषु हरितालद्रुमेषु मे मम हरिमाणं निदध्मसि नितरां स्थापयामः ।

अथ पञ्चममाह—

उदगादयमादित्यः । विश्वेन सहसा सह ।

द्विषन्तं मम रन्धयन् । मो अहं द्विषतो रंधम्, इति ।

अयमादित्यो विधेम सहसा सर्वेणापि बलेन सहोदगादुदयं प्राप्तवान् । किं कुर्वन्मम द्विषन्तं शत्रुं रन्धयन्हिसयन् । यस्मादयमेवं कुर्वन्नुदेति तस्मादस्य प्रसादोदहं द्विषतः सकाशान्मो रंधं भैव हिंसां प्राप्नवानि ।

अथ षष्ठमाह—

यो नः शपादशपतः । यश्च नः शपतः

शपात् । उषाश्च तस्मै निम्नुक्च ।

सर्वं पापं समूहताम्, इति ।

अशपतोऽमाक्रोशतो नोऽस्मान्यः शत्रुः शपाच्छपत्वधिक्षिपति यश्चान्यः शत्रुः शपतोऽधिक्षिपतो नोऽस्माच्छपात्प्रत्यधिक्षिपति तस्मै तदर्थं तस्मिन्नावस्थापयितुमुषाश्च निम्नुक्चोदयास्तमयदेवावहोरात्रदेवौ सर्वं पापमस्मदीयं पापसमूहं समूहतां संगतं कृत्वा तस्मिन्नेव स्थापयताम् ।

अथ समिद्धो अग्न इत्युपसमिन्धनादूर्ध्वमाहवनीयस्योपस्थाने मन्त्रमाह—

यो नः सपत्नो यो रणः । मर्तोऽभि-

दासति देवाः । इध्मस्यैव प्रक्षायतः ।

या तस्योच्छेपि किञ्चन, इति ।

हे देवा यो मर्तो मनुष्यो नोऽस्माकं सपत्नः शत्रुः सन्ननर्थं चिन्तयति । यश्चास्माभिः सह रणो युद्धकारी सन्नभिदासत्युपक्षपयति तस्योभयविधस्य संबन्धि किञ्चन धनादिकं मोच्छेप्यवशिष्टं मा कुरुत । किंतु सर्वं विनाशय[त] । यथा प्रक्षायतः प्रकर्षेण क्षीयमाणस्य दह्यमानस्येष्वस्य काष्ठस्य न कोऽप्यंशोऽवशिष्यते तद्वत् ।

अथाभिचरत उपवेशोद्वासने विकल्पितं मन्त्रमाह—

अवसृष्टः परसृष्टः । शरो ब्रह्मसं-

शितः । गच्छामित्रान्प्रविश । मेपां

कंचनोच्छिषः (२३), इति ।

पतिः प्रजापतये तपस्वी वाचा सौभगाय पशून्म पिन्वस्व दुर्मरायुं देवयाना-
नग्नेऽन्तरिक्षेऽहमुत्तरो भूयासं प्रजापतिरासि सर्वतः श्रितः प्रविष्टं देवताभिर्वाज-
जितं पृथिवी ह्वयतामगिराभीधाद्वृश्चत ससुवाऽसः हुते स्योनेन मे संतिष्ठस्वेतः
कृधि दध्मस्यूहतामष्टौ च ।

परिस्तृणीत भुवनस्य मध्ये मह्यं धुक्ष्व भुवनानि वस्ते सा मे धुक्ष्व ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके सप्तमाध्याये

षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

हे, उपवेषावसृष्टो मया क्षिप्तः, परापतापुनरावृत्तो भव । शरो बाणो हिंस-
कस्त्वं ब्रह्मसंशितो मन्त्रेण तीक्ष्णीकृतः सञ्चितः स्थानाद्गच्छ । गत्वा चामित्रा-
ञ्जशत्रून्प्रविश । प्रविश्य चैषाममित्राणां संवन्धि किञ्चिदपि गुहादिकं मोच्छिषोऽ-
वशिष्टं मा कार्षीः ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

परि दोहो परिप्रैषो भूपत ब्रह्मणो वृतिः ।

अहं वृतो जपेद्धीदमुत्करं त्वनुमन्त्रयेत् ॥ १ ॥

चतुस्तु वेदिसंसृष्टिं भूमिर्वेदिसृष्टिं तथा ।

यो मा स्तम्बयजुश्चोर्जा बर्हिर्वेद्यास्तृतिं चतुः ॥ २ ॥

अस्मिस्तु परिधीन्विच्छि विधृती प्रस्तरं त्वयम् ।

जुहूपभृद्भुवास्तिस्रस्तिसृमी ऋषभः स्तुवम् ॥ ३ ॥

इयं स्थाली पुरोडाशं यज्ञोऽरीत्यभिसंस्पृशेत् ।

इदं क्षीरं यत्पृदध्ययं वेदं निदधाति हि ॥ ४ ॥

अयं सर्वहविःस्पर्शो यो न ऐन्द्राग्रमर्शनम् ।

अग्नेऽग्निं मार्ष्टि चोपाग्नीध्रभागमुपमन्त्रयेत् ॥ ५ ॥

मनोऽद्भिर्मार्जयेद्यं ते समिद्धाग्न्यभिमन्त्रणम् ।

अग्नेऽग्निं मार्ष्टि वेदिस्तु जपेत्संमार्गकाक्षुतिम् ॥ ६ ॥

दिवः प्रस्तरसंहारं यज्ञेति शंयुवाककम् ।

विस्तण्डुलक्षालनं तु निनयेदुत्करे ह्यलु ॥ ७ ॥

पिष्टलेपाहुतिश्चोद्यन्नादित्यमुपतिष्ठते ।

यो नः पूर्वाग्न्युपस्थानमुपवेष्टं त्यजेदव ॥ ८ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे सप्तमप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

अथ गगमोऽनुवाकः ।

चतुर्थपञ्चमषष्ठेष्वनुवाकेषु दर्शपूर्णमासेष्टिशेषा मन्त्रा उक्ताः । तेषु मन्त्रेषु
याजमानत्वादिविभागः कल्पसूत्रादवगन्तव्यः । उत्तरेष्वनुवाकेषु सोमाङ्गभूता
मन्त्रा उच्यन्ते । तत्रास्मिन्ननुवाके दीक्षाङ्गमन्त्राः । आदौ तावदेव यजनार्थं
दैवतोपस्थानमुच्यते । यदुक्तं सूत्रकारेण—“अपि वा न देवयजनं याचेद्देवता एवो-
पतिष्ठेत् ” इति । तत्रोपस्थाने मन्त्रमाह—

सक्षेदं पश्य । विध॑र्त॒रिदं पश्य । नाके॒दं

पश्य । र॒मतिः प॒निष्ठा । ऋतं व॒र्षिष्ठम् ।

अ॒मृता या॒न्याहुः । सूर्यो व॒रिष्ठो अ॒क्षभि-

वि॒भाति । अनु॒द्यादा॑पृथि॒वी दे॒वपु॑त्रे, इति ।

हे सक्ष सहनशील शत्रूणामभिभावकाग्ने, इदं देवयजनं पश्यानुजानीहि । हे
विधर्तः सर्वस्य विविधं धारक वायो त्वमपीदं पश्य । हे नाक सुखैकस्थानस्थि-
ताऽऽदित्य त्वमपीदं पश्य । इयं च देवयजनभूमी रमतिः पनिष्ठा चास्तु । रम-
न्तेऽस्यां देवपितृमनुष्या इति रमतिः । अतिशयेन व्यवहारयोग्या पनिष्ठा । ऋतं
यज्ञं वर्षिष्ठं प्रवृद्धतमं भवतु । यानि चान्यानि प्राग्वंशसदोहविधानादीन्यपेक्षिता-
न्याहुस्तान्यप्यमृताऽमृतत्वस्य फलस्य साधनानि सन्तु । वरिष्ठोऽत्युत्तमः । सूर्य-
श्चाक्षभिरक्षिस्थानीयैरग्निभिर्विभाति विविधं प्रकाशते । देवाः पुत्रा ययोस्ते देव-
पुत्रे तादृश्यौ द्यावापृथिव्यावप्यनुकूले भवताम् ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ अथास्मै क्षौममहतं महद्वासः प्रयच्छति तत्परिगृह्णाति ”
इति । तत्र प्रतिग्रहे मन्त्रमाह—

दीक्षाऽसि तपसो योनिः । तपोऽसि
ब्रह्मणो योनिः (१) । ब्रह्मासि
क्षत्रस्य योनिः । क्षत्रमस्मृतस्य योनिः ।
ऋतमसि भूरारभे श्रद्धां मनसा । दीक्षां
तपसा । विश्वस्य भुवनस्याधिपत्नीम् ।
सर्वे कामा यजमानस्य सन्तु, इति ।

हे क्षौम दीक्षाऽसि त्वं दीक्षासाधनमसि । तपस एकस्नानादिनियमरूपस्य
योनिः कारणमसि । तच्च तपस्त्वमेवासि । तस्यापि कारणत्वात् । ब्रह्मणो ब्रह्म-
वर्चसस्य योनिः कारणमसि । कारणत्वादेव तच्च ब्रह्मापि त्वमेवासि । क्षत्रस्य
बलस्य योनिरसि । अत एव तदपि क्षत्रं त्वमेवासि । ऋतस्य यज्ञस्य योनिरसि ।
अत एव तदप्यृतं त्वमेवासि । भूर्यज्ञद्वारा सर्वस्य भावयिताऽहं मनसा सह श्रद्धां
कर्मानुष्ठाने विश्वासमारभे । तथा तपसा सह दीक्षां नियमविशेषमारभे । कीदृशीं
दीक्षां विश्वस्य भुवनस्य सर्वस्य भूतजातस्याधिपत्नीं यज्ञद्वारेणाधिकं पालयित्रीम् ।
ततश्च यजमानस्य सर्वे कामाः सन्तु संपद्यन्ताम् ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ पूर्णाहुतिः हूयमानामनुमन्त्रयते ” इति । तत्र मन्त्रमाह—

वातं प्राणं मनसाऽन्वारभामहे । प्रजापतिं यो
भुवनस्य गोपाः । स नो मृत्योस्त्रायतां पात्व-
हंसः (२) । ज्योग्जीवाजरामशीमहि, इति ।

यः प्रजापतिर्भुवनस्य गोपा रक्षकस्तं प्रजापतिं वातं देहाद्बहिर्वायुरूपं देह-
स्यान्तः प्राणरूपं मनसा भक्तियुक्तेनान्वारभामहेऽनुक्रमेण परिगृह्णीमः । स प्रजा-
पतिर्नोऽस्मानपमृत्योस्त्रायतामहंसः पापाच्च पातु । ज्योग्जीवाश्चिरकालं जीवन्तो
जरामशीमहि स्थविरत्वं प्राप्नुमः ।

अथ कृष्णाजिनस्य चतुर्दिक्षु मध्ये च स्पर्शे मन्त्रमाह—

इन्द्रं शा॒क्रर गाय॒त्रीं प्र॒पद्ये । तां ते यु॒नज्मि ।
 इन्द्रं शा॒क्रर त्रि॒ष्टुभं प्र॒पद्ये । तां ते यु॒नज्मि ।
 इन्द्रं शा॒क्रर जग॒तीं प्र॒पद्ये । तां ते यु॒नज्मि । इन्द्रं
 शा॒क्ररानु॒ष्टुभं प्र॒पद्ये । तां ते यु॒नज्मि । इन्द्रं शा॒-
 क्रर प॒ङ्क्तिं प्र॒पद्ये (३) । तां ते यु॒नज्मि, इति ।

हे इन्द्र शाक्रर सक्करीछन्दःस्वामिञ्शक्तिमत्त्वात्त्वदनुज्ञया गायत्रीं देवीं प्रपद्ये
 प्राप्नोमि । ते त्वदीयां तां गायत्रीं युनज्म्यस्मिन्कर्मणि युक्तां करोमि । एवमुत्त-
 रत्रापि योज्यम् ।

अथ कृष्णाजिनमारूढस्य जप्यं मन्त्रमाह—

आऽहं दी॒क्षाम॑रु॒हमृ॒तस्य॑ प॒त्नीम् । गा॒य॒त्रेण॑
 छ॒न्द॑सा ब्र॒ह्म॒णा च । ऋ॒तः स॒त्येऽधा॑यि । स॒त्य-
 मृ॒तेऽधा॑यि । ऋ॒तं च॒ मे स॒त्यं चा॑भूताम् । ज्योति॑-
 रभू॒वः सु॒व॒रग॑मम् । सु॒व॒र्गं लो॒कं ना॒क॑स्य पृ॒ष्ठम् ।
 ब्र॒ध्नस्य॑ वि॒ष्ट॒पम॑गमम्, इति ।

ऋतस्य यज्ञस्य पत्नीं पालयित्रीं दीक्षामहमरुहमारूढोऽस्मि । कीदृशोऽहं
 मायत्रेण च्छन्दसा छन्दोभिमानिदेवेन ब्रह्मणा मन्त्रेण चानुगृहीतः । तादृशस्य
 ममर्तं सत्ये स्थापितं सत्यमृते स्थापितम् । मानसमृतम् । वाचिकं सत्यम् । ऋतं
 च सत्यं चेत्येतदुभयं मे ममाभूतां सर्वदा मयि वर्तेताम् । तथा सत्यहं ज्योतिरभूवं
 परं ज्योतिरेव संपत्स्ये । ततश्च सुवः स्वर्गमगमं गमिष्यामि । ततश्च सर्व(सुवर्ग)मपि
 स्वर्गाख्यं लोकं गमिष्यामि । ततो नाकस्याविद्यमानदुःखस्याऽऽदित्यमण्डलस्य
 पृष्ठमुपरिभागं गमिष्यामि । ततो ब्रध्नस्य परिवृढस्य परमात्मनो विष्टपं स्थानम-
 गमं गमिष्यामि ।

सूत्रकारेण दीक्षितं प्रत्युक्तम्—“ अथैनमध्वर्युरभिमन्त्रयते ” इति । तत्र मन्त्रमाह—

पृथिवी दीक्षा (४) । तयाऽग्निर्दीक्षया
 दीक्षितः । ययाऽग्निर्दीक्षया दीक्षितः ।
 तया त्वा दीक्षया दीक्षयामि । अन्तरिक्षं
 दीक्षा । तया वायुर्दीक्षया दीक्षितः । यया
 वायुर्दीक्षया दीक्षितः । तया त्वा दीक्षया
 दीक्षयामि । द्यौर्दीक्षा । तयाऽऽदित्यो दीक्षया
 दीक्षितः । ययाऽऽदित्यो दीक्षया दीक्षितः (५) ।
 तया त्वा दीक्षया दीक्षयामि । दिशो दीक्षा ।
 तया चन्द्रमा दीक्षया दीक्षितः । यया चन्द्रमा
 दीक्षया दीक्षितः । तया त्वा दीक्षया दीक्ष-
 यामि । आपो दीक्षा । तया वरुणो राजा
 दीक्षया दीक्षितः । यया वरुणो राजा दीक्षया
 दीक्षितः । तया त्वा दीक्षया दीक्षयामि ।
 ओषधयो दीक्षा (६) । तया सोमो राजा दीक्षया
 दीक्षितः । यया सोमो राजा दीक्षया दीक्षितः ।
 तया त्वा दीक्षया दीक्षयामि । वाग्दीक्षा ।
 तया प्राणो दीक्षया दीक्षितः । यया प्राणो
 दीक्षया दीक्षितः । तया त्वा दीक्षया दीक्ष-
 यामि । पृथिवी त्वा दीक्षमाणमनु दीक्षताम् ।

अन्तरिक्षं त्वा दीक्षमाणमनु दीक्षताम् । द्यौस्त्वा
 दीक्षमाणमनु दीक्षताम् (७) । दिशस्त्वा दीक्षमाण-
 मनु दीक्षन्ताम् । आपस्त्वा दीक्षमाणमनु दीक्षन्ताम् ।
 ओषधयस्त्वा दीक्षमाणमनु दीक्षन्ताम् । वाक्त्वा
 दीक्षमाणमनु दीक्षताम् । ऋचस्त्वा दीक्षमाणमनु
 दीक्षन्ताम् । सामानि त्वा दीक्षमाणमनु दीक्षन्ताम् ।
 यजूंषि त्वा दीक्षमाणमनु दीक्षन्ताम् । अहश्च रात्रि-
 श्च । कृषिश्च वृष्टिश्च । त्विषिश्चापचितिश्च (८) ।
 आपश्चोषधयश्च । उक्चं सुनृतां च । तास्त्वा दीक्ष-
 माणमनु दीक्षन्ताम् , इति ।

येयं पृथिवी सा दीक्षया निष्पादकत्वाद्दीक्षा तया पृथिव्यात्मिकया दीक्ष-
 याग्निर्दीक्षितः संस्कृतः । अग्नेः संस्कारिकया तया दीक्षया हे यजमान त्वां
 दीक्षयामि । एवमन्तरिक्षद्युदिगोषधिवाक्भु योज्यम् । हे यजमान दीक्षमाणं
 संस्कारभाजं त्वामनु पृथिवी देवता दीक्षतां संस्कारयुक्ता भवतु । एवमन्तरिक्षादि-
 ष्वपि योज्यम् । अहराद्यभिमानिनां देवाश्च दीक्षमाणं त्वामनु दीक्षन्ताम् ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ पुरस्ताद्दीक्षणीयाया आहवनीयं यजमान उपतिष्ठते ”
 इति । तत्र मन्त्रमाह—

स्वे दक्षे दक्षपितॄह सीद । देवानां सुभो
 महते रणां । स्वासस्थस्तनुवा संविशस्व ।
 पितॄवोधि सुनव आसुज्ञेवः । शिवो मां
 शिवमाविश । सत्यं म आत्मा । श्रद्धा

मे क्षितिः (९) । तपो मे प्रतिष्ठा । सवितृप्र-
सूता मा दिशो दीक्षयन्तु । सत्यमस्मि, इति ।

हेऽग्ने त्वं स्वे स्वकीये दक्षे प्रवृद्धे स्थान इह कर्मदेशे महते रणायात्यन्तर-
मणार्थं सीदोपविश । कीदृशस्त्वं दक्षपिता दक्षस्य कुशलस्य यजमानस्य पाल-
यिता देवानां सुम्नः सुखहेतुः स्वासस्थः शोभनासनस्थितस्तनुवा शरीरेण संवि-
शस्व सम्यगिह प्रविश । सूनवे पितेव यथा पुत्राय पिता सुखहेतुस्तद्गदासुशेव
एधि सर्वतः सुखेन सेवितुं योग्यो भव । शिवः शान्तोपद्रवस्त्वं शिवं शान्तोपद्रवं
मामाविश । त्वत्प्रसादान्मे ममाऽऽत्मा स्वभावः सत्यमस्तु सत्यैकस्वभावो भूयासम् ।
तथा मे श्रद्धाऽक्षितिरक्षयाऽस्तु । तपो मे प्रतिष्ठा स्थैर्यहेतुरस्तु । सवितृप्रसूताः
सवित्रैवानुज्ञाता दिशो मा दीक्षयन्तु सर्वत्रैव दीक्षितत्वेन मां स्थापयन्तु । इदा-
नीमहं सत्यमेव परं ब्रह्मास्मि न तु मर्त्यः ।

अथ प्रायणीयायाः पुरस्ताद्यदुक्तं सूत्रकारेण—“अहं त्वदस्म्याजुह्वान इत्येता-
भ्यामाहवनीयं यजमान उपतिष्ठते ” इति । तत्र प्रथमं मन्त्रमाह—

अहं त्वदस्मि मदसि त्वमेतत् ।
ममासि योनिस्तव योनिरस्मि ।
ममैव सन्वह हव्यान्यग्ने । पुत्रः
पित्रे लोककृज्जातवेदः, इति ।

हेऽग्नेऽहं त्वदस्मि त्वत्तः सकाशाद्यजमानोऽस्मि । त्वमप्येतद्रूपं मदसि मत्तः
सकाशादेतदाहवनीयरूपं प्राप्नोषि । मया स्थाधीयमानस्य तवाऽऽहवनीयत्वम् ।
अतः कारणात्त्वं मम योनिरहं च तव योनिः कारणमस्मि । हेऽग्ने ममैव संस्त्वं
मदीय एव भूत्वा हव्यानि वह । हे जातवेदः सर्वत्र पुत्रः पित्रे लोककृत्स्थान-
संपादको भवति, अतो यथा मया तव स्थानं संपादितं तथा त्वयाऽपि मम
पुण्यलोकः संपादनीयः ।

अथ द्वितीयमाह—

आजुह्वानः सुप्रतीकः पुरस्तात् । अग्ने

स्वां योनिमासीद साध्या । अस्मिन्स-
धस्थे अद्युत्तरस्मिन् (१०) । विश्वे
देवा यजमानश्च सीदत, इति ।

हेऽग्न आजुह्वानो देवानाह्वयन्सुप्रतीकः शोभनाङ्गः सन्साध्या साधनीया
मन्त्रैः संस्करणीयां स्वां योनिमासीद स्वकीये स्थाने तिष्ठ । हे विश्वे देवा यूयं
यजमानश्चोत्तरस्मिन्नुत्कृष्टे सधस्थे सहावस्थानयोग्येऽस्मिन्स्थानेऽधिसीदताधि-
ष्ठाय तिष्ठत ।

अथ सोमक्रयणीपदविषये यदुक्तं सूत्रकारेण—“ निष्क्रम्यमाणेषु यजमानोऽ-
नुवर्तयित्वा ” (?) इति । तत्र मन्त्रमाह—

एकमिषे विष्णुस्त्वाऽन्वेतु । द्वे ऊर्जे विष्णु-
स्त्वाऽन्वेतु । त्रीणि व्रताय विष्णुस्त्वाऽ-
न्वेतु । चत्वारि मायो भवाय विष्णुस्त्वाऽ-
न्वेतु । पञ्च पशुभ्यो विष्णुस्त्वाऽन्वेतु ।
षड्रायस्पोषाय विष्णुस्त्वाऽन्वेतु । सप्त सप्तभ्यो
होत्राभ्यो विष्णुस्त्वाऽन्वेतु, इति ।

हे सोमक्रयणि त्वामन्विषेऽन्नार्थं विष्णुर्देव एकं प्रथमं पदमेतु प्राप्नोतु ।
तथा त्वामनु, ऊर्जे रसार्थं द्वे प्रथमद्वितीये पदे विष्णुरेतु प्राप्नोतु । एवमुत्तर-
त्रापि योज्यम् । व्रताय कर्मानुष्ठानसिद्धयर्थं मयोभूः सुखस्य भावयिता वायुः ।
‘ मयोभूर्वातो अभिवातूस्त्राः ’ इति मन्त्रान्तरात् । तस्य संबन्धी मायोभवः
प्राणस्तदर्थं पशुभ्यः पश्वर्थं रायस्पोषाय धनपुष्टयर्थं सप्तभ्यां होत्राभ्यो होता
मैत्रावरुणो ब्राह्मणाच्छंसी पोता नेष्टाऽच्छावाक आग्नीध्र इत्येताभ्यः सप्तभ्यो
होत्राभ्यस्तदीयसामर्थ्यासिद्धयर्थम् ।

यदुक्तं सूत्रकारेण “ सप्तमे पदे जपति ” इति । तत्र मन्त्रमाह—

सखायः सप्तपदा अभूम । सख्यं ते

गमेयम् (११) । सख्यात्त मा
योषम् । सख्यान्म मा योष्ठाः, इति,

सप्तपदास्त्वया सह संचारवन्ति सप्तसंख्याकानि पदानि येषामस्माकं ते वयं
तव सखायोऽभूम संपन्नास्ते त्वदीयं सख्यं गमेयं प्राप्नुयाम् । ते त्वदीयात्सख्यान्मा
योषमहं पृथग्भूतो मा भूवम् । मे मदीयात्सख्यान्मा योष्ठास्त्वमपि पृथग्भूतो
मा भव ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“सर्वासु सुब्रह्मण्यासु सुब्रह्मण्यमन्वारभ्य यजमानो जपति ”
इति । तत्र मन्त्रमाह—

साऽसि सुब्रह्मण्ये । तस्यास्ते पृथिवी पादः ।
साऽसि सुब्रह्मण्ये । तस्यास्तेऽन्तरिक्षं पादः ।
साऽसि सुब्रह्मण्ये । तस्यास्ते द्यौः पादः ।
साऽसि सुब्रह्मण्ये । तस्यास्ते दिशः पादः
(१२) । परोरजास्ते पञ्चमः पादः । सा न
इषमूर्जे धुक्ष्व । तेज इन्द्रियम् । ब्रह्मवर्चसम-
न्नाद्यम्, इति ।

ह सुब्रह्मण्याख्ये देवते त्वं सा प्रसिद्धाऽसि । तस्याः प्रसिद्धायास्तव पृथि-
व्येकः पादः । एवमुत्तरत्रापि योज्यम् । रजसः परस्ताद्वर्तमानः सात्त्विक आदित्यः
परोरजास्तथाविधपञ्चमपादयुक्ता त्वं नोऽस्माकमिषमन्नमूर्जे रसं च धुक्ष्व संपादय ।
तथा तेजआदिकं च संपादय ।

अथ सौमिक्या वेदेर्विमानं मन्त्रमाह—

विमिमे त्वा पर्यस्वतीम् । देवानां धेनुः
सुदुघामनपस्फुरन्तीम् । इन्द्रः सोमं पिबतु ।
क्षेमो अस्तु नः, इति ।

हे वेदे त्वां विमिमे विशेषेण मितिं करोमि, इयती वेदिरिति निश्चिनोमि । कीदृशीं पयस्वतीं यागद्वारेण वृष्टिहेतुं देवानां धेनुं धेनुवत्प्रीणयित्रीं सुदुधां सुष्टु कामानां दोग्ध्रीमनपस्फुरन्तीं प्रातिकूल्यमप्रातपद्यमानास् । ईदृश्यां वेद्यामिन्द्रोऽस्मदीयं सोमं पिबतु तेन चास्माकं क्षेमोऽरोगोऽस्तु ।

अथ वेदिकर्तृन्प्रति प्रैषमन्त्रमाह—

इमां नराः कृणुत वेदिमेत्यं । वसुमती५
रुद्रवतीमादित्यवतीम् (१३) । वर्ष्मन्दिवः ।
नाभां पृथिव्याः । यथाऽयं यजमानो
न रिष्येत् । देवस्य सवितुः सवे, इति ।

हे नरा वेदिकर्तारः पुरुषाः सवितुः प्रेरकस्य देवस्य सवेऽनुज्ञायां सत्यामयं यजमानो यथा न रिष्येन्न विनश्येत्तथा पृथिव्या नाभावुपरि दिवः स्वर्गस्य हेतौ वर्ष्मन्नुच्छिन्ने प्रदेशे यूयमागत्येमां वेदिं कृणुत । कीदृशीं वस्वादिमतीं तेषां प्रियामित्यर्थः ।

अथ तस्या वेदेऽभिमन्त्रणे मन्त्रमाह—

चतुःशिखण्डा युवतिः सुपेशाः । घृतप्रतीका
भुवनस्य मध्ये । तस्या५ सुपर्णावाधे यौ
निविष्टौ । तयोर्देवानामधि भागधेयम्, इति ।

चत्वारि शिखण्डस्थानीयानि कोणानि यस्यासौ चतुःशिखण्डा युवतिर्यौ-
वनेपेता योषेव देवानां प्रीतिहेतुः, अत एव सुपेशाः शोभनरूपेपेता घृतप्रतीका
घृतं प्रतीकं प्रथम्मासाद्यते यस्यां सा घृतप्रतीका तादृशी वेदिरियं भुव-
नस्य लोकस्य मध्ये वर्तते । तस्यां वेद्यामध्युपरि सुपर्णौ पक्षिसदृशौ यावग्नि-
वायू वर्तते तत्राग्निर्देवेभ्यो हवींषि वहति वायुस्तत्फलभूतां वृष्टिमुत्पादयति ।
ततस्तयोरग्निवाय्वोरन्येषां च देवानां हे वेदे त्वं भागधेयमधिकभजनीयस्वरूपं
भवसि ।

अथ वेद्याः सकाशालोष्टस्य बहिःक्षेपणे मन्त्रमाह—

अप जन्यं भयं नुद । अप चक्राणि

वर्तय । गृहं सोमस्य गच्छतम्, इति ।

हे दक्षिणहविर्धानरूपशकट त्वं जन्यं जनेषु वर्तमानं भयमपनुद । हे उत्तरह-
विर्धान चक्राणि परचलान्यपवर्तय, एतल्लोष्टवदपगमय । हे हविर्धाने युवापुमे
सोमस्य गृहं गच्छतं प्राप्नुतम् ।

अथ पशोः संज्ञाप्यमानस्य परावृत्तौ मन्त्रमाह—

न वा उवेतन्म्रियसे न रिष्यसि ।

देवाः इदेषि पथिभिः सुगेभिः ।

यत्र यन्ति सुकृतो नापि दुष्कृतः ।

तत्र त्वा देवः संविता दधातु, इति ।

ब्रह्मणो योनिरहंसः पङ्क्तिं प्रपद्ये दीक्षा ययाऽऽदित्यो दीक्षया दीक्षित-
स्तया त्वा दीक्षया दीक्षयान्योषधयो दीक्षा द्यौस्त्वा दीक्षमाणमनु दीक्षतामपाधि-
तिश्चाक्षितिरुत्तरस्मिन्गमेयं दिशः पादं आदित्यवतीं वर्तय पञ्च च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके सप्तमाध्याये
सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

हे पशो त्वमेतदेतेन संज्ञपनव्यापारेण न वा उ सर्वथा नैव प्रियसे । अत एव
न रिष्यसि न विनश्यासि । किंतु सुगेभिः सुष्ठु गन्तुं शक्यैः पथिभिर्मार्गैर्देवानि-
देषि देवानेव प्राप्नोषि । यत्र यस्मिन्नुत्तमलोके सुकृतः पुण्यकृत एव यन्ति
गच्छन्ति दुष्कृतः पापिनो नापि नैव गच्छन्ति तत्र तस्मिन्नुत्तमलोके संविता
देवस्त्वां दधातु स्थापयतु ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

अथ ज्योतिष्टोममन्त्रा देवान्सक्षोपतिष्ठते ।

दीक्षा क्षौमं प्रगृह्णाति वातं पूर्णाहुतिं जपेत् ॥ १ ॥

इन्द्राजिनं स्पृशेदाऽहं तदारूढो जपेत्पृथि ।

यजमानं मन्त्रयेत्स्वे स्वाम्यग्निमुपतिष्ठते ॥ २ ॥

अहमाजुह्वान इति द्वाभ्यां बद्धेरुपस्थितिः ।

एतन्निवेद्य ब्रह्मणो योनिरहंसः पङ्क्तिं प्रपद्ये दीक्षा ययाऽऽदित्यो दीक्षया दीक्षित-

सखा जपेदन्त्यपदे सुब्रह्मण्यमुपस्पृशेत् ।

जपेत्साऽसीत्यमुं मन्त्रं विमि वेदिं विमाति हि ॥ ४ ॥

इमां नरास्तु संप्रेष्य चतुर्वेदिं तु मन्त्रयेत् ।

अप लोष्टं क्षिपेन्नेति निवर्तेत पशोर्वधे ॥ ५ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतै-
त्तिरीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे सप्तमप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

अथाष्टमोऽनुवाकः ।

सप्तमे दीक्षामारभ्याग्नीषोमीयपशुपर्यन्ते प्रयोगे छिद्रपूरणार्था ये मन्त्रास्तेऽभि-
हिताः । अष्टमे पशुविषया मन्त्रा उच्यन्ते । यदुक्तं सूत्रकारेण—“ यदि पशुरु-
पाकृतो वाश्येत यदस्य पारे रजस इत्याहुतिं जुहुयात् ” इति । तन्मन्त्रपाठस्तु—

यदस्य पारे रजसः । शुक्रं ज्योति-
रजायत । तन्नः पर्षदाति द्विषः ।
अग्ने वैश्वानर स्वाहा, इति ।

हे वैश्वानर सर्वमनुष्यहितकारिन् अग्नेऽस्य रजसो रजोगुणयुक्तस्य संसारस्य पारे
परतीरे रजोगुणास्पृष्टे स्थाने शुक्रं निर्मलं त्वदीयं यज्ज्योतिरजायत, तज्ज्योति-
र्नोऽस्माकं द्विषः शत्रूनतिपर्षदतिशयेन विनाशयतु, स्वाहेदं च स्वाहुतमस्तु ।

यत्पशोर्वाशनं शब्दनं तन्निमित्तहोमार्थं एको मन्त्र उक्तः । अथ तत्रैव मन्त्रा-
न्तरमाह—

यस्माद्दीषाऽवाशिष्ठाः । ततो नो
अभयं कृधि । प्रजाभ्यः सर्वाभ्यो
मृष्ट । नमो रुद्राय मीढुषे, इति ।

हे पशो यस्मात्कारणाद्दीषा भीत्या त्वमवाशिष्ठाः शब्दं कृतवानस्ति ततो
म्हरणात्पापान्नोऽस्माकमभयं कृधि यथा पापभीतिर्नास्ति तथा कुरु । किंच

प्रजाभ्यः सर्वाभ्यः सर्वप्रजार्थं मृड सुखहेतुर्भव । मीढुषे सेक्त्रे त्वामुत्पादितवत्
रुद्राय नमोऽस्तु । पूर्वोक्तो यदस्य पारे इति मन्त्रो वाशनवेपनादिषु सर्वेषु
निमित्तेषु साधारणः । अयं तु वाशन एवेति विशेषः ।

अथ पशोरुपवेशने होममन्त्रमाह—

यस्माद्भीषा न्यषदः । ततो नो अभयं
कृधि (१) । प्रजाभ्यः सर्वाभ्यो
मृड । नमो रुद्राय मीढुषे, इति ।

न्यषदो निषेणवानासि । अन्यत्पूर्ववत् ।

यद्युक्तं सूत्रकारेण—“ तं मैत्रावरुणदण्डेनोत्थापयेत् ” इति । तत्र मन्त्रमाह—

उदुस्त्र तिष्ठ प्रतितिष्ठ मा रिषः । मेमं यज्ञं यज-
मानं च रीरिषः । सुवर्गे लोके यजमानं हि
धेहि । शं न एधि द्विपदे शं चतुष्पदे, इति ।

हे उस्त्र पशो, उत्तिष्ठोत्थाय च प्रतितिष्ठ स्थिरो भव । मा रिषो हिंसां
माऽऽप्नुहि । इमं यज्ञं यजमानं च मा रीरिषो मा विनाशय । इमं यजमानं
स्वर्गे लोके धेहि स्थापय । नोऽस्मदीये द्विपदे मनुष्याय शमेधि सुखहेतुर्भव ।
चतुष्पदे गवादिरूपाय च शमेधि सुखहेतुर्भव ।

अथ वेपनपलायनमरणेषु त्रिषु त्रीन्मन्त्रानाह—

यस्माद्भीषाऽवेपिष्ठाः पलायिष्ठाः समज्ञास्थाः ।
ततो नो अभयं कृधि । प्रजाभ्यः सर्वाभ्यो
मृड । नमो रुद्राय मीढुषे (२), इति ।

अवेपिष्ठा अकम्पथाः । पलायिष्ठाः पलायनं कृतवानसि । समज्ञास्थाः
संज्ञानं मरणं तत्प्राप्तोऽसि । अन्यत्पूर्ववत् । वेपनपलायनमन्त्रयोरपि ततो न
इत्यादिकमनुषञ्जनीयम् ।

अथ सर्वनिमित्तसाधारणं मन्त्रमाह—

य इदमकः । तस्मै नमः । तस्मै स्वाहा, इति ।

यः पशुरिदं वाशनं निषदनं वेपनं पलायनं संज्ञानं चैतेष्वन्यतममकः कृतवा-
स्तस्मै पशवे नमोऽस्तु । तस्मै पशवे स्वाहेदं हविः स्वाहुतमस्तु । अत्र वाशना-
दावेकैकस्मिन्निमित्ते तत्तदसाधारणः पुरस्तात्, यदस्य पारे इति होमः । पश्चात्तु
य इदमक इति होमो द्रष्टव्यः ।

अथ पशौ स्वयमेव मृते सति । यदुक्तं सूत्रकारेण—“ न वा उवेतन्म्रियस
आशानां त्वा विश्वा आशा आपो हि ष्ठा मयोभुव इत्येताभिश्चतसृभिरपोऽभ्यवह-
त्यान्यं तद्रूपवर्णवयसं तद्देवतमुपाकृत्य यजेत् ” इति । तत्र मन्त्रत्रयस्य प्रती-
कानि दर्शयति—

न वा उ वेतन्म्रियसं । आशानां

त्वा विश्वा आशाः, इति ।

न वा इति मन्त्रः पूर्वानुवाकं व्याख्यातः । “ आशानां त्वाऽऽशापालेभ्यः ”
इति मन्त्रो देवा देवेष्वित्यनुवाके व्याख्यातः । “ विश्वा आशा मधुना ” इति
मन्त्रः पुनर्न इन्द्र इत्यनुवाकं व्याख्यातः ।

अथ ग्रहचमसयाहुतं शेषो यः सोमो योऽप्यहुतस्तयोः संसर्गो होममन्त्रमाह—

यज्ञस्य हि स्थ ऋत्विजौ । इन्द्राग्नी चेतनस्य च ।

हुताहुतस्य तृप्यतम् । अहुतस्य हुतस्य च । हुतस्य

चाहुतस्य च । अहुतस्य हुतस्य च । इन्द्राग्नी अस्य

सोमस्य । वीतं पिबतं जुषेथाम्, इति ।

हे इन्द्राग्नी युवां हि यस्मात्कारणाद्यज्ञस्यत्विजौ स्थ ऋत्विक्सदृशौ निर्वा-
हकौ भवथः, चेतनस्य यजमानस्य च स्वामिनौ भवथ इति शेषः । तादृशौ
युवां हुताहुतस्याभयविधस्य सोमस्य सारेण तृप्यतम् । हुतस्येत्यादिस्त्रिरम्यासोऽ-
त्यन्तमादरार्थः । तादृशस्य सोमस्य सारं हे, इन्द्राग्नी वीतं युवां प्राप्नुतां प्राप्य
च पिबतं पीत्वा च जुषेथां प्रीतियुक्तौ भवतम् ।

अथ सोमभक्षणे मन्त्रमाह—

मा यजमानं तमो विदत् । मत्विजो मो
इमाः प्रजाः । मा यः सोममिमं पिबात् ।
संसृष्टमुभयं कृतम् (३), इति ।

कृधि मीढुषे हुतस्य च सप्त च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके सप्तमाध्यायेऽ-
ष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

यदज्ञानरूपं तमोऽस्ति तद्यजमानं मा विदन्मा लभतां तस्मिन्नज्ञानं मा प्रवि-
शत्वित्यर्थः । ऋत्विजोऽपि मा विदत् । इमाः प्रजा अपि मा सर्वथैव मा प्रा-
प्नोतु । एतेषु मध्ये यः कोऽपीमं सोमं पिबात्पिबन्ति तं पातारं तमो मा विदत् ।
कीदृशं सोममुभयं हुताहुतरूपं संसृष्टं कृतं परस्परमिश्रणेनैकीकृतम् । तादृशसो-
मपानेऽपि तमो मा प्रविशतु ।

अथ विनियोगसंग्रहः—

यदस्येति निमित्तं प्रायश्चित्ताहुतिः पशोः ।
सर्वसाधारणं त्वेतद्यस्मान्द्गीषेति वाशने ॥ १ ॥
शयनेऽपि तथा यस्मादुदुसोस्थापयन्ततः ।
कम्पे पलायने मृत्यौ यस्मान्मन्त्रत्रयं क्रमात् ॥ २ ॥
वाशनादौ हि सर्वत्र य इदं त्यपि चाऽऽहुतिम् ।
न वा आशेति विश्वेति स्वयमेव मृत सति ॥ ३ ॥
अप्सु तं संपरित्यज्य तादृशं पशुमाहरेत् ।
हुताहुतस्य होमस्य संसर्गे जुहुयादिमम् ॥
यज्ञस्येत्यथ मा येति शेषभक्षणमिष्यते ॥ ४ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतै-
त्तिरीयब्राह्मणभाष्ये सप्तमप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

अथ नवमोऽनुवाकः ।

अष्टमे पशुविषया अच्छिद्रमन्त्रा उक्ताः । नवमंऽभिषवादिविषया मन्त्रा उच्यन्ते । तत्रोपांशुग्रहार्थाभिषवे मन्त्रमाह—

अनागसस्त्वा वयम् । इन्द्रेण प्रषिता उप ।
वायुष्टे अस्त्व२शभूः । मित्रस्ते अस्त्व२-
शभूः । वरुणस्ते अस्त्व२शभूः, इति ।

हे सोम, अनागसोऽपराधरहिता वयं त्वां पतीन्द्रेणापमेषितास्तस्मान्नास्त्य-
स्माकमपराधः । वायुर्देवस्ते त्वांशभूस्तु कस्यचिदंशस्य भावयिता भवतु ।
तथा मित्रो वरुणश्च ।

अथ सन्नानां ग्रावणामभिमन्त्रणे मन्त्रमाह—

अपां क्षया ऋतस्य गर्भाः । भुवनस्य गोपाः
श्येना अतिथयः । पर्वतानां ककुभः प्रयुतो
नपातारः । वग्ननेन्द्र२ ह्वयत । घोषेणामी-
वा२श्चातयत (१) । युक्ता स्थ ब्रह्म, इति ।

एते ग्रावाणांऽपां क्षया जलस्य निवासहेतवः । यज्ञद्वारेण वृष्टिहेतुत्वात् ।
ऋतस्य गर्भा यज्ञस्य गर्भवदन्तर्वातिनः । भुवस्य गोपाः कर्मनिष्पादनेन लोकस्य
पालकाः । श्येनाः श्येनवदतिप्रबलाः । अतिथयोऽतिथिर्वादिहाभिषवप्रदेशे समा-
गताः । पर्वतानां ककुभः प्राच्यादिदिग्बलपरितो वर्तमानाः । ग्रावाणां हि पर्वतबल-
यन्ते । प्रयुतः प्रकर्षेण सोमं मिश्रयन्तः । नपातारः पालका न भवन्ति किन्तु
सोमस्य हिंसकाः । तादृशा हे ग्रावाणो यूयं वग्नना वाचा भवदीयेन शब्देनेन्द्रं
ह्वयत । इन्द्रो हि ग्रावध्वनिं श्रुत्वा तदानीमिवाऽऽगच्छति । घोषेण भवदीयिनो-
ऽध्वनिनाऽमीवान् रोगांश्चातयत विनाशयत । युक्ताः स्थ परस्परं संबद्धा भवत
ब्रह्म, इममभिषवं निर्वहत ।

अथ माध्यंदिनसवनेऽभिषवादूर्ध्वं प्रतिस्थातुर्ग्रावणामनुर्मादने मन्त्रमाह—

देवा ग्रावाण इन्दुरिन्द्र इत्यवादिषुः । ऐन्द्रमचु-

च्यवुः । परमस्याः परावतः । आऽऽमात्सध-
स्थात् । ओरोरन्तरिक्षात् । आ सुभूतमासुषवुः ।
ब्रह्मवर्चसं म आसुषवुः । समरे रक्षांस्यवधिषुः ।
अपहतं ब्रह्मज्यस्य, इति ।

ये ग्रावाणो देवा द्योतमानास्तदभिमानिनो देवाः सन्ति ते सर्वेऽप्ययमिन्द्र
इन्दुश्चन्द्रवदाह्लादकारीत्यवादिषुः । स्वयमपि परमस्याः परावतोऽत्यन्तं दूरादेशा-
दिन्द्रं प्रति आचुच्यवुराभिमुख्येन प्राप्ताः । सधस्थात्सर्वेषां सहावस्थानप्रदेशाद-
स्माद्भूलोकादागत्य तथोरोर्विस्तीर्णादन्तरिक्षादागत्य सुभूतं सुष्ठु निष्पन्नमिमं सोम-
मासुषवुः साकल्येनाभिषुतं कृतवन्तः । मे मम यजमानस्य ब्रह्मवर्चसं यागानुष्ठा-
नरूपमासुषवुः साकल्येन संपादितवन्तः । समरे संग्रामे रक्षांस्यवधिषुर्हृतवन्तः ।
ब्रह्मज्यस्य ब्राह्मणानां मन्त्राणां वा क्षपयितुर्दुरात्मनो राक्षसस्यापहतमपघातं
विनाशं कृतवन्त इति शेषः ।

अथ दधिघर्मे स्रुचि गृहीतस्याभिधारितस्य दध्न आग्नीध्रियाग्नावधिश्रयणे
मन्त्रमाह—

वाक्च त्वा मनश्च श्रीणीताम् (२) । प्राणश्च
त्वाऽपानश्च श्रीणीताम् । चक्षुश्च त्वा श्रोत्रं च
श्रीणीताम् । दक्षश्च त्वा बलं च श्रीणीताम् ।
ओजश्च त्वा महश्च श्रीणीताम् । आपुश्च त्वा
जरा च श्रीणीताम् । आत्मा च त्वा तनूश्च
श्रीणीताम् । शृतोऽसि शृतं कृतः । शृताय त्वा
शृतेभ्यस्त्वा, इति ।

हे दधिद्रव्य वाक्च वाग्देवताऽपि त्वा श्रीणीतां त्वादधिश्रयणं करोतु ।
एवं मनश्चेत्यादिषु योज्यम् । दक्ष उत्साहः । बलं शरीरशक्तिः । ओजः

कान्तिः । सहः शत्रूणामभिभवणम् । आयुर्दीर्घायुष्यम् । जरा तस्याऽऽयुषोऽन्तिमा-
वस्था । आत्मा जीवः । तनूः शरीरम् । ऐतेर्देवैः शृतं कृतः पक्वं यथा भवति
तथा कृतः सञ्शृतोऽसि त्वं पक्वोऽसि । हे दधिपदार्थ शृताय पाकाय त्वामह-
मत्र श्रपयामि, शृतेभ्यः पूर्वपक्वेभ्यो हविर्भ्यस्त्वामतिशयेन पक्वं करोमि ।

अथ दधिघर्मस्य होमे मन्त्रमाह—

यमिन्द्रमाहुर्वरुणं यमाहुः । यं मित्रमाहुर्यमु-
सत्यमाहुः (३) । यो देवानां देवतमस्त-
पोजाः । तस्मै त्वा तेभ्यस्त्वा, इति ।

शास्त्राभिज्ञाः पुष्पा यमग्निमिन्द्रादिरूपमाहुः । सत्यं परं ब्रह्म । यश्चाग्निर्दे-
वानां दीप्तिमतां मध्ये देवतमो दीप्तिमत्तमः । तपोजा नियमरूपेण तपसा जन्यः ।
तस्मै सर्वदेवसमष्टिरूपायाग्नये हे दधिद्रव्य त्वां जुहोमि तेभ्य इन्द्रादिभ्यस्त्वा
जुहोमीति शेषः ।

अथ भक्षणमन्त्रमाह—

मयि त्यदिन्द्रियं महत् । मयि दक्षो मयि
ऋतुः । मयि धायि सुवीर्यम् । त्रिशुग्धर्मो
विभातु मे । आकूत्या मनसा सह । विराजा
ज्योतिषा सह । यज्ञेन पयसा सह । तस्य दोह-
मशीमाहि (४) । तस्य सुम्रमशीमाहि । तस्य
भक्षमशीमाहि । वाग्जुषाणा सोमस्य तृप्यतु, इति ।

त्यत्मासिद्धं महदिन्द्रियं सामर्थ्यं मयि धीयतां स्थाप्यताम् । तथा दक्ष उत्साहः ।
ऋतुरनुष्ठानम् । सुवीर्यं सर्वेषु कार्येषु शोभनं सामर्थ्यम् । तत्सर्वं मयि स्थाप्य-
ताम् । त्रिशुक्, आग्नेविद्युदादित्यात्मना त्रिधाभिन्नदीप्तिर्घर्मोऽग्निर्मे मदर्थमाकूत्या-
दिभिः सह विविधं दीप्यताम् । आकूतिः संकल्पः । मनः संकल्पसाधनम् ।
विराडन्म । ज्योतिस्तेजः । यज्ञः ऋतुः । पयः क्षीरम् । तस्य तैराकूत्यादिभि-
र्युक्तस्याग्नेर्दोहं वृष्ट्यादिसमृद्धिं वयमशीमाहि । तस्य सुम्रं तन्निमित्तं सुखं चाशी-

महि । तस्याग्नेः प्रसादान्द्रक्षं सोमं चाशीमहि व्याप्नुयाम । वाक्च मदीया जुषाणा
प्रीयमाणा सोमस्य भक्षणेन तृप्यतु ।

अथ नाभिदेशाभिमर्शने मन्त्रयोः प्रतीके दर्शयति—

मित्रो जनान्प्रसमित्र, इति ।

मित्रो जनान्यातयतीत्येको मन्त्रः । प्रसमित्र मर्तो अस्त्वित्यपरो मन्त्रः । एत-
च्चोभयम्—“ त्वमग्ने बृहद्वयः ” इत्यत्र व्याख्यातम् ।

अथ षोडशिग्रहस्याभिमन्त्रणे मन्त्रमाह—

यस्मान्न जातः परो अन्यो अस्ति । य आविवेश
भुवनानि विश्वा । प्रजापतिः प्रजया संविदानः ।
त्रीणि ज्योतींषि सचते स षोडशी, इति ।

यस्मात्प्रजापतेरन्यः पुरुषः कश्चिदपि पर उत्कृष्टो जातो नास्ति । यश्च प्रजा-
पतिर्विश्वा भुवनानि सर्वभूतजातान्याविवेश । अत एवोपनिषद्यान्नागते—“तत्सृष्ट्वा
तदेवानुप्राविशत् ” इति । स एव प्रजापतिः प्रजया स्वसृष्ट्या सह संविदान
ऐकमत्यं गतः सर्वानुकूलस्वभावः सन्षोडश्येतन्नामकग्रहो भूत्वा त्रीणि ज्योतीं-
ष्यग्निविद्युदादित्यरूपाणि सवनत्रयरूपाणि वा सचते समपैति ।

तस्मिन्नेवाभिमन्त्रणे द्वितीयं मन्त्रमाह—

एष ब्रह्मा य ऋत्विग्यः । इन्द्रो
नाम श्रुतो गणे (५), इति ।

एष षोडशी ग्रहः स्वयं ब्रह्मा प्रजापतिरूपो यो ग्रह ऋत्विग्यो वसन्ताधृतु-
काले प्राप्नो गणे सर्वस्मिन्ब्रह्मसमूह इन्द्रो नामैश्वर्ययोगादिन्द्र इत्येवं नाम भूत्वा
श्रुतो वेदेऽवगतः स एष ब्रह्मेति पूर्वश्रान्वयः ।

अथ तत्रैव तृतीयं मन्त्रमाह—

प्र ते महं विदथे शंसिष हरी । य ऋत्विग्यः
प्र ते वन्वे । वनुषो हर्यतं मदम्, इति ।

हे इन्द्र महे महतस्ते तव हरी अश्वौ विदथे यज्ञे प्रशंसिषं प्रशंसामि । यो मदो हर्षं ऋत्विषो वसन्ताद्यृतुकाले प्राप्तो वनुषः संभजनीयस्य ते तव हर्यतं प्रेप्सितं तादृशं मदं हर्षं प्रवन्वे प्रकर्षेण संभजामि ।

अथ तस्मिन्नेवाभिमन्त्रणे चतुर्थमन्त्रमाह—

इन्द्रो नाम धृतं न यः । हरिभि-
श्चारु सेचते । श्रुतो गण आ त्वा
विशन्तु । हरिवर्षसं गिरः, इति ।

यो देव इन्द्रो नामेन्द्र इत्येतादृशं नाम धृत्वा घृतं न घृतमिव प्रियो भूत्वा हरिभिरश्वैश्चारु शोभनं सेचते समवेति । गणे देवतानां समूहे श्रुतः प्रख्यातो यस्त्वमिन्द्रस्तं त्वामिन्द्रं हरिवर्षसं मनोहरवपुषं गिरोऽस्मदीया स्तुतय आविशन्तु प्राप्नुवन्तु ।

अथ षोडशिनो होमे मन्त्रमाह—

इन्द्राधिपतेऽधिपतिस्त्वं देवानामसि ।
अधिपतिं माम् । आयुष्मन्तं वर्च-
स्वन्तं मनुष्येषु कुरु (६), इति ।

हेऽधिपतेऽधिष्ठानपालकेन्द्र त्वं विशेषतो देवानामधिपतिरसि । अतो मामपि मनुष्येष्वधिपतिमधिष्ठानपालकमायुष्मन्तं दीर्घेणाऽऽयुषा युक्तं वर्चस्वन्तमधिकेन वर्चसा तेजसा युक्तं कुरु ।

अथ षोडशिनो भक्षणे मन्त्रमाह—

इन्द्रश्च सम्राड्वरुणश्च राजा । तौ ते भक्षं
चक्रतुरग्र एतम् । तयोरनु भक्षं भक्ष-
यामि । वाग्जुषाणा सोमस्य तृप्यतु, इति ।

सम्राट्साम्राज्ययुक्त इन्द्रश्च राजा वरुणश्च यौ देवौ विद्येते तावुभौ देवावग्रे प्रथमं हे षोडशिग्रह ते तवैतमंशं भक्षं चक्रतुस्तयोर्भक्षमन्वहमपि भक्षयामि । मदीया वाग्जुषाणा प्रीतियुक्ता सती सोमस्य भक्षणेन तृप्यतु ।

अथ विहारे बहिर्वा यदा भयमागच्छेत्तदा होमे मन्त्रमाह—

प्रजापतिर्विश्वकर्मा । तस्य मनो देवं यज्ञेन

राध्यासम् । अर्थे गा अस्य जहितः ।

अवसानपतेऽवसानं मे विन्द, इति ।

विश्वं सर्वमपि जगत्कर्म कर्तव्यं यस्यासौ विश्वकर्मा । तादृशः प्रजापतिर्योऽस्ति तस्य प्रजापतेर्देवं द्योतनात्मकं मनो यज्ञेनानेन राध्यासमाराधयिष्यामि । अर्थे गा अस्मद्रक्षणप्रयोजने निमित्तभूते सत्यस्मत्समीपं गतः प्रजापतिरस्य भयहेतोर्दुरात्मनः शरीरादिकं जहितः परित्यजतु विनाशयतु । हेऽवसानपते विघ्नमन्तरेणावसानस्य यागसमाप्तेः पालक प्रजापते मे ममावसानं कर्मसमाप्तिं विन्द लभस्व ।

अथावभृथगमनकाले होममन्त्रमाह—

नमो रुद्राय वास्तोष्पतये । आयने विद्रवणे

(७) । उद्याने यत्परायणे । आवर्तने

विवर्तने । यो गोपायति तं हुवे, इति ।

वास्तोष्पतये गृहग्रामादिभूमिस्वामिने रुद्राय नमोऽस्तु । आयने वास्तुं प्रत्यागमने प्रवेशावसरे विद्रवणे वास्तोः सकाशादन्यत्र गमनावसर उद्यानेऽन्यत्र वासार्थं वास्तोः परित्यागे परायणे मरणेन वास्तोः परित्यागे यत्र यो रुद्रो गोपायति । आवर्तनं कुत्रचिद्गत्वा पुनर्वास्तुं प्रत्यागमनमावर्तनम् । तस्मिन्नेव वास्तौ विविधं वर्तनं विवर्तनम् । तत्रोभयत्र च यो रुद्रो गोपायति तं रुद्रं हुवे, आराधयितुमाह्वयामि ।

अथ यस्त्रिविधः सक्तुहोमस्तत्र प्रथमो मन्त्रो “ विश्वलोपविश्वदावस्य ” इत्यसौ संहितायामेवाऽऽज्ञातः । अत्र द्वितीयमन्त्रमाह—

यान्यपामित्यान्यप्रतीतान्यस्मि । यमस्य बालि-

ना चरामि । इहैव सन्तः प्रति तद्यातयामः ।

जीवा जीवेभ्यो निहराम एनत् , इति ।

अपामित्यान्यपाकर्तव्यान्यप्रतीतानि पूर्वमप्रत्यर्पितानि तादृशानि यान्यृणानि प्राप्येति शेषः । अहमस्मि वर्ते तेषां सर्वेषामपाकरणाय यमस्य देवस्य बलिना पूजया चरामि पूजां करोमितीत्यर्थः । इहैव जन्मनि सन्तो वर्तमाना वयं तत्सर्वमृणं प्रतियातयामः+ ।

अथ तृतीयं मन्त्रमाह—

अ॒नू॒णा अ॒स्मिन्न॑नू॒णाः पर॑स्मिन् । तृ॒तीये॑ लो॒के
अ॒नू॒णाः स्या॑म । ये दे॒व॒याना॑ उ॒त पि॑तृ॒याणाः
(८) । सर्वा॑न्प॒थो अ॒नू॒णा आ॒क्षी॑येम, इति ।

अस्मि वर्तमाने मनुष्यजन्मन्यनूणा ऋणरहिताः स्याम । परस्मिन्नेतदपेक्षया भविष्येऽपि मनुष्यजन्मन्यनूणाः स्याम । उभयापेक्षया तृतीये लोके त्रिसंख्यापूरके स्वर्गजन्मन्यनूणाः स्याम । ततश्च ये देवयाना देवगमनयोग्याः पन्थान उतापि च पितृयाणाः पितृगमनयोग्या ये पन्थानः सन्ति तान्सर्वान्पथो वयमनूणा एवाऽऽक्षीयेमाऽऽभिमुख्येन प्राप्य निवसाम । यद्वा मन्त्रद्वयमिदमवभृथा-
दागमने द्रष्टव्यम् ।

अथ सौमिकेवेदः प्राच्यामुद्दिच्यां वेदवसायेष्टेदेवयजनाध्यवसाने मन्त्र-
माह—

इ॒द॒मू॒नुः श्रे॒यो॒व॒सान॒मा॒ग॒न्म । शि॒वे नो॑ द्या॒वापृ॑थि॒वी
उ॒मे इ॒मे । गो॒म॒ध्व॒न॒व॒ध॒श्व॒व॒दूर्ज॑स्वत् । सु॒वी॒रा
वी॒रैर॑नु॒ संच॑रेम, इति ।

इदमूनुरिदमव परिदृश्यमानं श्रेयोऽतिशयेन प्रशस्तमवसानं देवयजनरूपं भूमेः प्रदेशं प्रत्यगन्माऽऽगताः स्मः । इमे द्यावापृथिवी उमे अपि नोऽस्मान्प्रति शिवे यागनिष्पादनेन सुखं हन्तुं भवताम् । अतस्तद्गोमद्वहुभिर्गोभिर्युक्तं धनवद्वह्वधनोपेतमध्ववद्वह्वधमूर्जस्वद्वह्वन्नं जीवनं यथा भवति तथा सुवीराः शोभनापत्या वयं वीरैर्भृत्यादिभिः सहानुसंचरेमानुक्रमेण द्यावापृथिव्यौ वर्तेमहि ।

अथ महाव्रते फलकं कूर्चं वाऽधिरुह्याध्वर्युः शस्त्रं प्रतिगृणाति । तत्राऽऽरोहणे द्वौ मन्त्रौ । तयोः प्रथममन्त्रमाह—

अर्कः पवित्रः रजसो विमानः । पुनाति

देवानां भुवनानि विश्वा । द्यावा पृथिवी पयः

सा संविदाने । घृतं दुहाते अमृतं प्रपीने, इति ।

योऽयमर्क आदित्यः सोऽयं देवानां मध्ये पवित्रं पावनो रजसो रज्जना-
त्मकस्यान्तरिक्षस्य विमानो विशेषेण परिच्छेत्ता तादृश आदित्यो विश्वा
भुवनानि सर्वाणि भूतजातानि पुनाति शोधयति । ततस्तेनाऽऽदित्येन पूते
द्यावापृथिव्यौ पयसा युक्ते सत्यौ संविदाने परस्परमैकमत्यं गते प्रपीने प्रक-
र्षेण वृद्धे सत्यौ घृतं भूलोके पातव्यमाज्यममृतं स्वर्गे पातव्यं पीयूषं च दुहाते
संपादयतः ।

अथ द्वितीयमाह—

पवित्रमर्कः रजसो विमानः । पुनाति देवानां

भुवनानि विश्वा । सुवर्ज्योतिर्यशो महत् ।

अशीमहि गाधमुत प्रतिष्ठाम् (९), इति ।

चातयतः श्रीणीताः सत्यमाहुरशीमहि गणे कुरु विद्रवणे पितृयाणां अर्को
रजसो विमानस्त्रीणि च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके सप्तमाध्यायं

नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

अत्र विश्वेत्यन्तं पूर्ववत् । तस्याऽऽदित्यस्य प्रसादाज्ज्योतिः प्रकाशोपेतं यशः
कीर्त्या युक्तं महत्प्रभूतं गाधं सुस्थितं सुवः स्वर्गमशीमहि व्याप्नुयाम । उतापि
च प्रतिष्ठामिह लोके स्थैर्यं चाशीमहि ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

अनोपांशोरभिषव अपां ग्राव्णोऽभिमन्त्रयेत् ।

देवाः पुनर्ग्रावमन्त्रो वाक्श्रयेद्दधिवर्मकम् ॥ १ ॥

यं होमे दधिघर्मस्य मयीत्येतस्य भक्षणम् ।

मित्रो नाभिं स्पृशेद्द्वाम्यां यस्मात्षोडशिमन्त्रणम् ॥ २ ॥

इन्द्राधि जुहुयादेतमिन्द्रश्चेति प्रभक्षयेत् ।

प्रजापतिर्भये होमो नमोऽवभृथहोमकः ॥ ३ ॥

यान्यागच्छेदवभृथादिदम् यागभूग्रहः ।

अर्को महाव्रते कूर्चे शस्त्रं प्रतिगुणञ्जपेत् ॥ ४ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे सप्तमप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

अथ दशमोऽनुवाकः ।

नवमोऽनुवाक उपांश्वभिषवादिमन्त्रा उक्ताः । दशमे प्रायश्चित्तमन्त्रा उच्यन्ते ।
तत्र हविर्धानादिपाते होमादिमन्त्रानाह—

उदस्ताप्सीत्सविता मित्रो अर्यमा । सर्वानमि-
त्रानवधीयुगेन । बृहन्तं मामकरद्वीरवन्तम् । रथं-
तरे श्रयस्व स्वाहा पृथिव्याम् । वामदेव्ये श्रयस्व
स्वाहाऽन्तरिक्षे । बृहति श्रयस्व स्वाहा दिवि ।
बृहता त्वोपस्तम्नोमि, इति ।

योऽयं सविता सोऽयमुदस्ताप्सीत्पातितस्य हविर्धानादेरुत्तम्भनं करोतु । एवं मित्रोऽर्यमा चोत्तम्भनं कुरुताम् । सोऽयं देवतात्रयसमूहो युगेन योगेन युगपदेव सर्वानमित्रान्वैरिणोऽवधीत्, तथा मां यजमानं बृहन्तं धनादिसमृद्धियुक्तं वीरवन्तं कर्मशूरैः पुत्रैरुपेतमकरत्करोतु । रथंतरे साम्नि पृथिव्यां च श्रयस्व । हे देवतासमूह हविर्धानमिदं तत्रोभयत्राऽऽश्रितं कुरु । स्वाहा तुभ्यमिदं स्वाहुतमस्तु । तथा वामदेव्ये साम्न्यन्तरिक्षलोके चैतत्सदः श्रयस्वाऽऽश्रितं कुरु । तथा बृहति साम्नि दिवि द्युलोके च श्रयस्व । पतितमिदमाग्नीध्रीयमाश्रितं कुरु । तुभ्यमिदं स्वाहुतमस्तु । रथंतरादयस्त्रयो मन्त्रा हविर्धानादिषु त्रिषु व्यवस्थिताः । उदस्ताप्सीदिति सर्वशेषोऽनुषज्यते । हे हविर्धानदेव त्वां बृहता साम्ना तत्सामर्थ्येनो-

पस्तम्होम्युपेत्योत्तम्भितं करोति । सोऽयमुपस्तम्भनमन्त्रः ।

अथ यदि वषा हविरवदानं वा स्कन्देत्तदादाने मन्त्रमाह—

आ त्वां ददे यज्ञसे वीर्यायि च । अस्मा-
स्वग्निया यूयं दधाथेन्द्रियं पर्यः, इति ।

हे स्कन्नद्रव्य मम यज्ञो वीर्यसिद्धयर्थं त्वां पुनराददे । हेऽग्निया गावो यूय-
मिन्द्रियं पय इन्द्रियाभिवृद्धिसाधनं क्षीरमस्मासु दधाथ संपादयत ।

अथ पूर्वमन्त्रेण स्कन्ने द्रव्ये सूच्यवस्थापिते सति स्कन्दनप्रायश्चित्तार्थहोमम-
न्त्रमाह—

यस्ते द्रुप्सो यस्त उदर्षः (१) । दैव्यः केतुर्विश्वं
भुवनमाविवेश । स नः पात्यरिष्ट्यै स्वाहा, इति ।

हे हविस्तव संबन्धी यो द्रुप्सो लेशो यश्चेदर्ष उद्भूतावयवः स सर्वोऽपि
दैव्यो देवयोग्यः केतुर्दैवैः प्रज्ञातश्च सन्निधुं भुवनं सर्वं जगदाविवेश न त्वसौ
विनष्टः । स त्वमारिष्ट्यै हिंसाराहित्याय नोऽस्मान्माहि रक्ष । तदर्थं स्वाहुतामिद-
मस्तु ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ यद्येनमात्विज्याद्भुतं सन्तं निर्हरेरन्नाग्नीध्रे जुहुयात् ”
इति । तत्र मन्त्रमाह—

अनु मा सर्वो यज्ञोऽयमेतु । विश्वे देवा मरुतः
सामार्कः । आप्रियश्छन्दांसि निविदो
यजूंषि । अस्यै पृथिव्यै यद्यज्ञियम्, इति ।

अयं यज्ञः सर्वः कृत्स्नावयवसंयुक्तो मामन्वेतु न त्वन्यमनुगच्छतु । सर्वश-
ब्दार्थ एव स्पष्टी क्रियते—ये च विश्वे देवा यज्ञनिष्ठा ये च मरुतो देवा यच्च
साम रथंतरादिकं यश्चार्क आदित्यो याश्चाऽऽप्रियः प्रयाजयाज्या यानि च गाय-
त्र्यादीनि च्छन्दांसि याश्च निविदः शस्त्रावयवा यानि च यजूंषि च्छन्दोरहिता
मन्त्रा यच्चान्यद्यज्ञियं यज्ञार्हमङ्गमस्यै पृथिव्या अस्यां पृथिव्यां वर्तते तत्सर्वं
मामन्वेतु मदीयो यज्ञः सगुणो भवतु ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ यद्येककपालः स्कन्देत्परि वा यथास्थानं कल्पयति ”
इति । तत्र मन्त्रमाह—

प्रजापतेर्वर्तनिमनुवर्तस्व । अनु वीरैरनुराध्याम गोभिः ।
अन्वश्वैरन सर्वैरु पुष्टैः । अनु प्रजयाऽन्विन्द्रि-
येण (२) । देवा नो यज्ञमृजुधा नयन्तु, इति ।

हे, एककपाल प्रजापतेर्वर्तनिं प्रजापतिना योऽयं मार्गस्तव सृष्टस्तमेव मार्गम-
नुवर्तस्वानुसर । ततो वयमपि वीरैः पुत्रादिभिरनुक्रमेण समृद्धा भूयास्म । तथा
गोभिरश्वैः सर्वैरपि पुष्टैर्धनैः प्रजया भृत्यादिरूपयेन्द्रियेण चक्षुरादिपाटवेन च
समृद्धा भूयास्म । देवाः सर्वे नोऽस्मदीयं यज्ञमृजुधा वैकल्यराहितेन मार्गेण नयन्तु ।

अथ तस्यैककपालस्य यजमानानुमन्त्रणे मन्त्रमाह—

प्रति क्षत्रे प्रति तिष्ठामि राष्ट्रे । प्रत्यश्वेषु प्रतिति-
ष्ठामि गोषु । प्रति प्रजायां प्रतितिष्ठामि भव्ये ।
विश्वमन्याऽभिवावृधे । तदन्यस्यामधिश्चितम् ।
दिवे च विश्वकर्मणे । पृथिव्यै चाकरं नमः, इति ।

क्षत्रे राष्ट्रस्वामिनि राजनि प्रतितिष्ठामि स्वतन्त्रो भवामि । तथा राष्ट्रेऽश्वेषु
गोषु पुत्रादिरूपायां प्रजायां भव्ये प्रशस्ते स्वर्गे च प्रतितिष्ठामि स्वतन्त्रो भवामि ।
तथाऽन्या द्यावापृथिव्योर्मध्य एका द्यौर्विश्वं भूतजातमभिवावृधे वृष्टिद्वाराऽऽभिमु-
ख्येन वर्धयति । तदभिर्वर्धितं विश्वमन्यस्यां पृथिव्यामधिश्चितमुपरि स्थितम् ।
विश्वकर्मणे कृत्स्नजगदभिवृद्धिकारिण्यै दिवे च जगतो धारयिष्यै पृथिव्यै च नमो
नमस्कारमकरं करोमि ।

अथैककपालस्कन्धप्रायश्चित्तहोमे मन्त्रमाह—

अस्कान्यौः पृथिवीम् । अस्कानृषभो युवा गाः
(३) । स्कन्नेमा विश्वा भुवना । स्कन्नो यज्ञः

प्रजनयतु । अस्कानजनि प्राजनि । आस्कन्ना-
ज्जायते वृषा । स्कन्नात्प्रजनिषीमहि, इति ।

अत्र स्कन्दतिधातुः प्राप्त्यर्थो न तु शोषणार्थः । द्यौरियं वृष्टिद्वारेण पृथिवी-
मस्कान्प्राप्नोति । युवा ऋषभेश्च वत्सोत्पादनाय गा अस्कान्प्राप्नोति । इमा विश्वा
भुवनानि दृश्यमानानि सर्वाणि भूतजातानि स्कन्ना परस्परं प्राप्नोति (प्राप्नुवन्ति) ।
स्कन्नः प्राप्नोऽयं यज्ञः प्रजनयतु प्रजामुत्पादयतु । यदिदं हविरस्कान्स्कन्दति स्म
तदिदं न विनष्टं किंत्वजनि हविष्ट्वेनैव निष्पन्नम् । अत एव प्राजनि प्रजापशु-
रूपेण प्रकर्षेण जायते । स्कन्नादस्माद्धविषो वृषा सेचनसमर्थ आजायते । अतो
वयं च स्कन्नाद्धविषः प्रजनिषीमहि प्रजापशुसमृद्धा भूयास्म ।

यदा यज्ञस्य विघ्नकरं भयमुपस्थितं भवति तदा सर्वयागद्रव्याणि द्रोण-
कलशे गृहीत्वा होममन्त्रमाह—

ये देवा येषामिदं भागधेयं बभूव । येषां
प्रयाजा अनूयाजाः । इन्द्रज्येष्ठेभ्यो वरुण-
राजभ्यः । अग्निहोतृभ्यो देवेभ्यः स्वाहा, इति ।

ये देवा द्युलोकवासिनः सन्ति, येषां देवानामिदं सर्वं पुरोडाशादिकं भागधेयं
बभूव संकल्पितं भवति, येषां च प्रयाजा अनूयाजाश्च भागधेयं, तेभ्यो देवेभ्यः
स्वाहुतमस्तु । कीदृशेभ्यो देवेभ्य इन्द्रज्येष्ठेभ्य इन्द्रो ज्येष्ठः प्रधानभूतो येषां
तेभ्यः, वरुणो राजा येषां तेभ्यः, अग्निहोतृभ्योऽग्निर्होता येषां तेभ्यः ।

अथ यद्यभक्षिते चमसे स्तोत्रमुपाकुर्यात्तदा प्रायश्चित्तहोमार्थास्त्रयो मन्त्राः ।
तत्र प्रथममाह—

उत त्या नो दिवा मतिः (४) । अदितिरूत्याऽऽ-
गमत् । सा शन्ताची मयस्करत् । अप स्त्रिधः, इति ।

उतापि च त्या येषा दिवा द्योतनवती, अदितिरखण्डनीया नोऽस्माकं मति-
रूत्या रक्षणेन निमित्तेनाऽऽगमदागच्छेत्सा तादृशी मतिः शन्ताची, अनिष्टशम-
नप्रापिका सती मयस्करत्सुखं करोतु । स्त्रिधः शोषणकर्मविस्मरणनिमित्तमस्मदीयं
शरीरादिक्षयमपकरदपकरोत्वपगमयतु ।

अथ द्वितीयं मन्त्रमाह—

उत त्या दैव्या भिषजा । शं नस्करतो अश्विना ।

युयातामस्मद्रपः । अप स्निधः, इति ।

उतापि च त्या दैव्या भिषजा तौ देवसंबन्धिनौ चिकित्सकावधिनौ नोऽस्माकं शं करतः सुखं कुरुताम् । किंच रपो विस्मरणनिमित्तं पापमस्मद्युयातामस्मत्तः पृथक्कुरुताम् । स्निधः शोषणमपगमयताम् ।

अथ तृतीयं मन्त्रमाह—

शमग्निरग्निभिस्करत् । शं नस्तपतु सूर्यः । शं

वातो वात्वरपाः (५) । अप स्निधः इति ।

अयमग्निराहवनीय इतरैरग्निभिः सह शं करदस्माकं सुखं करोतु । सूर्यश्चास्माकं शं सुखं यथा भवति तथा तपतु । अरपा अपापो दुःखमकुर्वन्वातो वायुर्वातु प्रवर्तताम् । स्निधः शोषणमपगमयतु ।

अथ तस्य चमसस्य प्रक्षालितस्येतरचमसेषु योजने मन्त्रमाह—

तदित्पदं न विचिकेत विद्वान् । यन्मृतः

पुनरप्येति जीवान् । त्रिवृद्यद्भुवनस्य रथ-

वृत् । जीवो गर्भो न मृतः स जीवात्, इति ।

यद्यस्मिन्कर्मानुष्ठानरूपे पदे स्थितो मृतः पुरुषः पुनर्दे(र्जी)वानप्येति न तु नरकं प्राप्नोति, तदित्पदं तदेव कर्मानुष्ठानं मुख्यं पदं, तच्च शास्त्रतो विद्वानपि पुरुषो न विचिकेत विविच्य न जानाति । यद्यस्मात्कारणान्धुवनस्य गर्भो लोकस्य मध्ये वर्तमानो जीवस्त्रिवृत्सात्त्विक्याद्यास्तिस्रो वृत्तयो यस्यासौ त्रिवृत्, रथवद्रथचक्रवत्पुनः पुनरावर्तमानः, अत एव लोकदृष्ट्या मृतोऽपि वस्तुतः स जीवो न मृतः किंतु जीवाज्जीवत्येव । सर्वात्मना तिरोहिते रथचक्रवत्पुनः पुनरावृत्तिर्न स्यात् । अतो देहस्यैव मरणम् । आत्मा तु जीवत्येव । अयमर्थः—यथा रथचक्रं पुनः पुनः पर्यावर्तते तथा जीवोऽपि संसारे पुनः पुनः परिभ्रमति । स च सत्त्वरजस्तमोगुणैरावृतत्वात्कदाचित्सत्त्वगुणाधिक्येन शास्त्रार्थं जानन्नपि कालान्तरे तमोगुणाधिक्ये सति तं शास्त्रार्थं न जानात्यतस्तमोगुणकृतं प्रामादिकं चमसभक्षणविस्मरणं नत्वयं पुरुषापराध इति ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ अववृष्टं भक्षमभिमन्त्र्य ” इति । तत्र मन्त्रमाह—
प्रत्यस्मै पिपीषते । विश्वानि विदुषे भर । अरं-
गमाय जग्मवे । अपश्वाद्दध्वने नरे, इति ।

हे वृष्टिजलमिश्रितभक्षास्मै भक्षकाय प्रतिहर तदीयं स्वरूपं प्रत्यावर्तय ।
कीदृशाय पिपीषते पातुमिच्छते । विश्वानि कर्माणि विदुषे जानते । अरंगमाया-
रमलमन्यूनं यथा भवति तथा प्राप्नुवते । जग्मवे पुनः पुनः कर्मसु गच्छते प्रवर्त-
मानाय । अपश्वाद्दध्वने पश्चाद्भक्षोत्तरकालं दीप्तिरहिताय, भक्षितं जरयितुमस-
मर्थाय । नरे ऋत्विगादिरूपाय मनुष्याय ।

अथाववृष्टस्याभिमन्त्रितस्य सोमस्य भक्षणे मन्त्रमाह—

इन्दुरिन्दुमवागात् । इन्दोरिन्द्रोऽपात् ।
तस्य त इन्द्रविन्द्रपीतस्य मधुमतः ।
उपहूतस्योपहूतो भक्षयामि (६), इति ।
उदर्ष इन्द्रियेण गामतिररुपा अंगात्रीणि च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके सप्तमाध्याये
दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

=====

इन्दुर्देवतारूपः सोम इन्दुं लतारूपं सोममवागात्स्वकीयत्वेनावगच्छति । इन्द्रो
देव इन्दोर्लतात्मकस्य सोमस्यांशमपात्पीतवान् । हे, इन्दो लतात्मसोम तस्य
ते तादृशस्य तवांश उपहूतोऽन्यैरनुज्ञातोऽहं भक्षयामि । कीदृशस्य तव,
इन्द्रपीतस्येन्द्रेण प्रथमं स्वीकृतस्य मधुमतो मधुरसोपेतस्योपहूतस्यान्यैरनुज्ञातस्य ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

हविर्धाने सदासि चाऽऽग्नीध्रिये पतिते सति ।
उदस्ता जुहुयान्नेदो रथवामबृहत्त्रिभिः ॥ १ ॥
बृहोष्ठयेन्मण्ठपांस्तान्यानास्कन्वहविर्ग्रहः ।
यस्ते होमोऽनुमाऽऽर्त्विज्यानिहतावाहुतिर्भवेत् ॥ २ ॥
स्कन्देदेककपालश्चेत्स्वस्थानं कल्पयेत्प्रजा ।
प्रति तं मन्त्रयेदस्कान्प्रायश्चित्तं जुहोति हि ॥ ३ ॥

ये दे भये यज्ञविघ्नकरे सर्वहविर्हुतिः ।

उत त्याऽभक्षिते सोमचमसे तिसृभिर्हुतिः ॥ ४ ॥

तदिहक्षालितं पात्रं चमसेष्वपि संसृजेत् ।

प्रति वृष्टं मन्त्रयेत तमिन्दुरिति भक्षयेत् ॥ ५ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे सप्तमप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

अथैकादशोऽनुवाकः ।

दशमे सौमिकप्रायश्चित्तमन्त्रा उक्ताः । एकादशे दार्शिकादौ प्रायश्चित्तमन्त्रा उच्यन्ते । तत्र प्रथमं मन्त्रमाह—

ब्रह्म॑ प्रति॒ष्ठा मन॑सो ब्रह्म॑ वा॒चः । ब्रह्म॑ य॒ज्ञानां॑
ह॒विषा॒माज्य॑स्य । अति॑रिक्तं कर्म॒णो यच्च॑ ह॒निम् ।
य॒ज्ञः प॒र्वाणि॑ प्रति॒रन्नेति॑ क॒ल्पय॑न् । स्वाहा॑कृ॒ताऽऽ-
हु॒तिरेतु॑ दे॒वान्, इति॑ ।

ब्रह्म सर्वजगदपादानं यत् ' सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म ' इत्युपनिषदि प्रोक्तं तदेव मनसो वाचो यज्ञानां दर्शपूर्णमासादीनां हविषां पुरोडाशादीनां विशेषत आज्यस्य च प्रतिष्ठा निर्वाहहेतुः । सृष्टिस्थित्यादिकारित्वात् । एवं सति यदतिरिक्तं मन्त्राद्याधिक्येन कृतं यच्च कर्मणः संबन्धि हिनं मन्त्रादिभिर्न्यूनं तत्सर्वं यज्ञो यष्टव्यं तदेव परब्रह्म कल्पयन्फलसाधनसमर्थं कुर्वन् । पर्वाणि यागकालांश्च प्रतिरन्वर्धयन् । यागैरशून्यं कुर्वन्नेत्यविच्छेदेन वर्तते । तस्मादियं स्वाहाकृताऽऽहुतिर्देवानेतु गच्छतु ।

अथ द्वितीयं मन्त्रमाह—

आश्रा॑वितम॒त्याश्रा॑वितम् । वष॑द्र॒क्तम॒त्यनू॑क्तं च
य॒ज्ञे । अति॑रिक्तं कर्म॒णो यच्च॑ ह॒निम् । य॒ज्ञः
प॒र्वाणि॑ प्रति॒रन्नेति॑ क॒ल्पय॑न् । स्वाहा॑कृ॒ताऽऽहु॒-

तिरतु देवान् (१), इति ।

अस्मिन्यज्ञे यद्धविराश्रावितं समीचीनाश्रावणयुक्तं यच्चात्याश्रावितमतिरि-
क्ताश्रावणयुक्तं यच्च वषट्कृतं सम्यग्वषट्कारेण दत्तं यच्चात्यनूक्तमतिक्रान्तानुव-
चनयुक्तं तत्सर्वं यज्ञः कल्पयन्नेतीत्यन्वयः । अतिरिक्तमित्यादि पूर्ववत् ।

अथ तृतीयं मन्त्रमाह—

यद्वो देवा अतिपादयानि । वाचाचित्प्रयतं देव
हेडनम् । अरायो अस्माः अभिदुच्छुनायते ।
अन्यत्रास्मन्मरुतस्तन्निधेतन, इति ।

हे देवा मरुतो वो युष्माकं संबन्धि यत्कर्मातिपादयानि, अहमतिपन्नं करोमि ।
अकरणमन्यथाकरणं चातिपत्तिः । वाचाचिद्वाचा मनसाऽपि देवानां क्रोधकारणं
यदस्माभिः प्रयतं प्रयत्नेन संपादितम् । अरायोऽरिः शत्रुर्यः कोऽप्यस्मानभिलक्ष्य
दुच्छुनायते दारिद्र्ययुक्तान्करोति तत्सर्वमस्मत्तोऽन्यत्र निधेतन हे मरुतः स्थाप-
यत । तत्फलमस्मासु मा भूत् ।

अथ चतुर्थं मन्त्रमाह—

ततं म आऽपस्तदुं तायते पुनः । स्वादिष्ठा धीतिरु-
चथाय शस्यते । अयः समुद्र उत विश्वभेषजः ।
स्वाहाकृतस्य समुतृप्णुतर्भुवः, इति ।

मे मदीयमपः कर्माऽऽततं सर्वतो विस्तीर्णं यावज्जीवं संकल्पेन प्रवृत्तत्वात् ।
तदु तदेव कर्मेदानीं पुनस्तायते भूयो विस्तार्यते । किञ्च स्वादिष्ठा स्वादुतमा
धीतिर्धारणहेतुराज्याहुतिरुचथाय कर्मणे शस्यते प्रशस्यतां भजते । ‘ उच ’
समवाय इति धातुः । हविःसमवायोधीनत्वादुचथः कर्म । यस्मादयं हविर्विशेषः
प्रशस्तस्तस्मादयं समुद्रः समुद्रसमानः । ‘ यावदेका देवता कामयते यावदेका ।
तावदाहुतिः प्रथते ’ इति श्रुतेः । उत विश्वभेषजोऽपि च सर्वानिष्टशमनहेतुः ।
हे ऋभुवो देवाः स्वाहाकृतस्य स्वाहाकारेण प्रत्यर्पितस्य हविषः स्वीकारेण समु-
तृप्णुत सम्यगेव तृप्ता भवत ।

अथ पञ्चममारभ्य त्रयोदशान्तानां नवानां मन्त्राणां प्रतीकानि दर्शयति—

उद्वयं तमसस्परि । उदु त्यं चित्रम् (२) । इमं
मे वरुण तत्त्वा यामि । त्वं नो अग्ने स त्वं नो
अग्ने । त्वमग्ने अयासि प्रजापते, इति ।

उद्वयं तमस इत्ययं मन्त्रः समास्त्वाऽग्न इत्यनुवाके व्याख्यातः । उदु त्यं जातवेदसं
चित्रं देवानामित्येतौ मन्त्रौ तदु त्यमित्यनुवाके व्याख्यातौ । इमं मे वरुण श्रुधी
हवं तत्त्वा यामि ब्रह्मणेत्येतौ मन्त्रौ, इन्द्रं वो विश्वतस्परिन्द्रं नर इत्यनुवाके
व्याख्यातौ । त्वं नो अग्ने वरुणस्य विद्वान्स त्वं नो अग्नेऽवम इत्येतावायुष्ट
आयुर्दा अग्न इत्यनुवाके व्याख्यातौ । त्वमग्ने अयास्ययासन्नित्ययं जुष्टो दमूना
इत्यत्र व्याख्यातः । प्रजापते न त्वदेतानीत्ययं सोमस्य त्विषिरसीत्यनुवाके
व्याख्यातः ।

अथ चतुर्दशमन्त्रमाह—

इमं जीवेभ्यः परिधिं दधामि । मेषां नु गाद-
परो अर्धमेतम् । शतं जीवन्तु शरदः पुरुचीः ।
तिरो मृत्युं दधतां पर्वतेन, इति ।

जीवेभ्यः सर्वेषां जीवानामर्थे, इमं होमं परिधिं परितो धारक दधामि स्थाप-
यामि । एषां जीवानां मध्येऽपरः कश्चिदप्येतमर्थं शतसंवत्सरसंख्याकस्याऽऽयु-
षोऽर्धं पञ्चाशद्वर्षरूपमेतं भागं मा गान्मा प्राप्नोतु । किंतु शतं शरदः शतसं-
ख्याकान्संवत्सराञ्जीवन्तु । कीदृशीः शरदः पुरुचीः पुरुन्वहून्भोगानश्चान्ति
प्राप्नुवन्तीति पुरुच्यस्तादृशीः । एषां जीवानां मृत्युं पर्वतेन पर्वतसदृशेनानेन
होमेन तिरो दधतां व्यवहितं कुर्वताम् । यद्वा गोमायुपतनादिर्निर्मत्ते सति “इमं
मे वरुण” इत्यादिषड्भिरनेन मन्त्रेण वा दक्षिणतः पाषाणं स्थापयेत् । मन्त्रस्त-
त्परतया व्याख्येयः ।

अथ पञ्चदशमारभ्य द्वाविंशपर्यन्तानष्टौ मन्त्रानाह—

इष्टेभ्यः स्वाहा वषट्तेभ्यः स्वाहा । भयत्रे
दुरिष्ट्यै स्वाहा निष्कृत्यै स्वाहा । दाराद्व्यै स्वाहा

दैवीभ्यस्तनूभ्यः स्वाहा (३) । ऋद्ध्ये स्वाहा
समृद्ध्ये स्वाहा, इति ।

इष्टेभ्यः सम्यग्यागेनाऽऽराधितेभ्योऽग्न्यादिभ्यस्तृप्त्यतिशयार्थमिदं स्वाहुतमस्तु ।
ये त्वनिष्ठा अनाराधितास्तेभ्य इदं वषट्ठविदत्तं तदर्थमिदं स्वाहुतमस्तु ।
दुरिष्टिरन्यथानुष्ठानं तस्य भेषजं समाधानहेतुरिदं स्वाहुतमस्तु ।
निष्कृत्यै प्रायश्चित्तार्थमिदं स्वाहुतमस्तु । आसमन्तादृद्धिरार्द्धिर्दुष्टा चासावार्द्धिश्च
दुरार्द्धिः फलवैकल्यं तत्समाधानार्थं स्वाहुतमिदमस्तु । याश्चान्या दैव्यस्तनव-
स्ताभ्यः स्वाहुतमिदमस्तु । ऋद्धिः फलप्राप्तिः समृद्धिस्तत्रैवातिशयस्तदुभयार्थं
स्वाहुतमस्तु ।

अथ त्रयोविंशं मन्त्रमाह—

यत् इन्द्र भयामहे । ततो नो अभयं कृधि । मघवञ्छग्धि
तव तन्न ऊतये । वि द्विषो वि मृधो जहि, इति ।

हे इन्द्र यतो मृत्युरोगचोरादेर्भयामहे वयं भीतिं प्राप्नुमस्ततः सर्वस्मान्नोऽ-
स्माकमभयं कृधि कुरु । हे मघवंस्तत्र भयस्थाने नोऽस्माकं तवोतये त्वदीयर-
क्षार्थं शक्तो वर्तस्व । किंचास्माकं द्विषः शत्रून्विजहि विनाशय, मृधः संग्रा-
मांश्च विजहि ।

अथ चतुर्विंशमाह—

स्वस्तिदा विशस्पतिः । वृत्रहा विमृधो वशी ।
वृषेन्द्रः पुर एतु नः । स्वस्तिदा अभयंकरः, इति ।

अयमिन्द्रो नोऽस्माकं पुर एत्वग्रतो रक्षकत्वेन वर्तताम् । कीदृशः स्वस्तिदाः
क्षेमस्य दाता । विशस्पतिः प्रजायाः पालकः । वृत्रहा पापस्य हन्ता । विमृधो
विनिवारितसंग्रामः । वशी जितेन्द्रियः । वृषा सेका । स्वस्तिदाः शोभनं
सद्भावमस्मभ्यं प्रयच्छन् । अभयंकरो भयनिवृत्तेः कर्ता ।

अथ पञ्चविंशमाह—

आभिर्गीर्भिर्यदतो न ऊनम् (४) । आप्यायय
हरिवो वर्धमानः । यदा स्तोतृभ्यो महि गोत्रा

रुजासिं । भुयिष्ठभाजो अध ते स्याम, इति ।

हे हरिवोऽश्वयुक्तेन्द्राऽऽभिर्गीर्भिरस्मदीयस्तुतिभिर्वर्धमानस्त्वमतोऽस्मात्कर्मण
ऊनमङ्गं नोऽस्मदर्थमाप्याययाभिवर्धय । हे हरिवो यदा यस्मिन्काले स्तोस्तृभ्यः
स्तोत्रनुग्रहार्थं महि गोत्रा महतः पर्वतान्मेघान्वा रुजासि भग्नान्करोषि, अध
तदा वयं ते तवानुग्रहान्द्रूयिष्ठभाजः स्याम प्रभूतधनानां लब्धारो भूयास्म ।

अथ षड्विंशमाह—

अनाज्ञातं यदाज्ञातम् । यज्ञस्य क्रियते मिथुं । अग्ने
तदस्य कल्पय । त्वं हि वेत्थ यथातथम्, इति ।

यज्ञस्य संबन्धि कियदङ्गमनाज्ञातं शास्त्रक्रमेणास्माभिरज्ञातं यदप्याज्ञातं सम्य-
ग्विज्ञातं सन्मिथु क्रियते मिथ्या क्रियते ज्ञानादज्ञानाद्वाऽन्यथाऽनुष्ठीयते । हेऽग्नेऽस्य
कर्मणः संबन्धि तत्सर्वमङ्गं कल्पय फलप्रदानसमर्थं कुरु । हि यस्मात्कारणात्त्वं
यथातथं कर्मणो वस्तुतत्त्वं वेत्थ ।

अथ सप्तविंशमाह—

पुरुषसंमितो यज्ञः । यज्ञः पुरुषसंमितः । अग्ने
तदस्य कल्पय । त्वं हि वेत्थ यथातथम्, इति ।

यो यज्ञः सोऽयं पुरुषसंमितः पुरुषसदृशो यथा पुरुषोऽयमन्यूनातिरिक्तवि-
शिष्टावयवस्तथा यज्ञोऽपि । किंचायं यज्ञः पुरुषसंमितः पुरुषेण सम्यङ्निर्मितश्च
यस्मादेवं तस्माद्धेऽग्ने तदस्येत्यादि पूर्ववत् ।

अष्टाविंशमाह—

यत्पाकत्रा मनसा दीनदक्षा न । यज्ञस्य मन्वते
मतसिः । अग्निष्टद्धोता ऋतुविद्विजानन् ।
यजिष्ठो देवाः ऋतुशो यजाति (५), इति ।

देवाश्चित्रं तनूभ्यः स्वाहोनं पुरुषसंमितोऽग्ने तदस्य कल्पय पञ्च च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके सप्तमाध्याय
एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

पाको बालस्तद्वदन्यैस्त्रायन्ते रक्ष्यन्त इति पाकत्रा बालवदप्रबुद्धमतस्यो दीन-
दक्षाः क्षीणोत्साहा मर्तासो मनुष्या यजमाना यज्ञस्य यदङ्गं मनसा स्वकीयेन
न मन्वते नावबुध्यन्ते तदङ्गं विजानन्क्रतुवित्कृत्स्नयागाभिज्ञो षजिष्ठोऽतिशयेन
यष्टुं समर्थो होता देवानामाह्वाताऽग्निर्देवान्यष्टव्यान्तृशो यजाति तत्तदृतुकाले
पूजयतु ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

ब्रह्म प्रतिष्ठा दर्शादौ प्रायश्चित्तार्थहोमकाः ॥ १ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे सप्तमप्रपाठक एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

अथ द्वादशोऽनुवाकः ।

एकादशे दर्शपूर्णमासप्रायश्चित्तमन्त्रा उक्ताः । द्वादशेऽग्निष्टोमादावेकविंशत्या
दर्भपुञ्जिलैः पाव्यमानस्य यजमानस्य जपार्था मन्त्रा उच्यन्ते । तत्र प्रथममन्त्र-
माह—

यद्देवा देवहेडनम् । देवासश्चक्रमा वयम् । आदि-
त्यास्तस्मान्मा मुञ्चत । ऋतस्यर्तेन मामुत, इति ।

देवासो देवनशीला आदित्या अदितेः पुत्रा हे देवा देवहेडनं देवानां क्रोध-
कारणं यत्कर्म वयं चक्रम तस्मादपराधान्मां यूयं मुञ्चत । उतापि चर्तस्य यज्ञस्य
संचन्धिना, ऋतेन सत्येनानेन होमेन मा मां मुञ्चत ।

अथ द्वितीयमाह—

देवा जीवनकाम्या यत् । वाचाऽनृतमूदिम ।
अग्निर्मा तस्मादेनसः । गार्हपत्यः प्रमुञ्चतु । दुरिता
यानि चक्रम । करोतु मामनेनसम् (१), इति ।

हे देवा वयं जीवनकाम्या जीवनमात्मन इच्छन्तो यदनृतं बाधोदिम राज-
सेवादौ तत्प्रियार्थमनृतमुक्तवन्तस्तस्मादनृतजन्यादेनसः पापाद्गार्हपत्योऽग्निर्मा प्रमु-
ञ्चतु । यानि चान्यानि दुरितानि चक्रम वयं सपुत्रपौत्रास्तत्र मामनेनसं पापरहितं
करोतु । एतच्चोपलक्षणं, पुत्रादीनपि पापरहितान्करोतु ।

अथ तृतीयं मन्त्रमाह—

ऋतेन द्यावापृथिवी । ऋतेन त्वं सरस्वति ।

ऋतान्मां मुञ्चतां हंसः । यदन्यकृतमारिम, इति ।

हे द्यावापृथिव्यावृतेन यज्ञेन विगुणेन यत्पापं प्राप्तं तथा हे सरस्वति ऋतेन यत्पापं प्राप्तमृतात्प्राप्तात्तस्मादंहसस्त्वं द्यावापृथिव्यौ चेत्येता यूयं मां मुञ्चत मुक्तं कुरुत । यच्चान्यकृतमन्येन यज्ञव्यतिरिक्तेन निमित्तेन कृतं पापमारिम वयं प्राप्त-
वन्तस्तस्माच्च मां मुञ्चत ।

अथ चतुर्थं मन्त्रमाह—

सजातशंसादुत वां जामिशंसात् । ज्यायंसः

शंसादुत वा कनीयसः । अनाज्ञातं देवकृतं

यदेनः । तस्मात्त्वमस्मान्जातवेदो मुमुग्धि, इति ।

सजाताः समानजन्मानो ज्ञातयः समानवयस्काः सखायो वा तैर्मयि कृतः शंसः प्रशंसा स्तुतिरुत वाऽथवा जामयो जाया भार्यास्ताभिर्मयि कृतः शंसः स्तुति-
ज्यायाञ्ज्येष्ठभ्राता तस्य शंसस्तेन मयि कृता स्तुतिरुत वाऽथवा कनीयान्क-
निष्ठभ्राता तस्य शंसस्तेन मयि कृता स्तुतिस्तस्मात्स्तुतिसंधान्मत्तेन मयाऽ-
नाज्ञातं स्वचित्तेनापरामृष्टं देवकृतं देवविषये संपादितं यदेनः पापं हे जातवेद-
स्त्वमस्मात्पापान्मुमुग्धि मां मुक्तं कुरु ।

अथ पञ्चमं मन्त्रमाह—

यद्वाचा यन्मनसा । बाहुभ्यामुरुभ्या-

मष्ठीवद्भ्याम् (२) । शिश्रैर्यदनृतं चकृमा

वयम् । अग्निर्मा तस्मादेनसः, इति ।

अष्ठीवद्भ्यां जानुभ्यां शिश्रैः शिश्रचापलप्रकारैर्वागादिभिः सर्वैर्यदनृतं लोक-
वेदविरुद्धं व्यापारं वयं चकृम । अग्निरित्यादिकं द्वितीयमन्त्रोक्तस्य वाक्यशेषस्य
प्रतीकं स वाक्यशेषोऽत्राध्याहृत्य योजनीयः ।

अथ षष्ठं मन्त्रमाह—

यद्धस्ताभ्यां चकर किल्बिषाणि । अक्षाणां

व॒ग्न॒मु॒प॒जिघ्र॑मानः । दू॒रे॒प॒श्या च॑ रा॒ष्ट्र-
भृ॒च्च । ता॒न्य॒प्सर॑सा॒वनु॑दत्तामृ॒णानि॑, इति ।

यद्यानि किल्बिषाणि परद्रव्यापहरणादीनि हस्ताभ्यां वयं चक्रेम । अक्षाणां चक्षुरादीन्द्रियाणां वग्नं वर्जनीयं गन्तव्यं रूपादिविषयमित्यर्थः । तं विषयमुप-
जिघ्रमान उपहतं कुर्वन्, यत्पापं कृतवानस्मि तानि पापात्मकान्यृणानि दूरेपेश्या
च राष्ट्रभृच्चेत्येतन्नामधारिण्यावप्सरसावनुदत्तामानुकूल्येन प्रत्यर्पयताम् । पापरू-
पमृणं यथाऽस्माकं न भवति तथा कुरुतामित्यर्थः ।

अथ सप्तमं मन्त्रमाह—

अ॒दी॒व्यन्नु॑णं यद॒हं च॒कार॑ । यद्वा॒ऽदा॑स्यन्त्संज-
गा॒रा जने॑भ्यः । अ॒ग्नि॒र्मा तस्मा॑देन॒सः, इति ।

अदीव्यन्तमीचीनं व्यवहारमकुर्वन्नहं यादृशं चकार कपटेन परकीयं यद्वस्तु
गृहीतवानस्मि, यद्वा यच्चान्यद्वस्तु, अदास्यन्नप्रत्यर्पयिष्यञ्जनेभ्यः सकाशादादाय
सम्यग्भक्षितवानस्मि । अग्निरित्यादि पूर्ववत् ।

अथाष्टममन्त्रमाह—

यन्म॒यि मा॒ता गर्भे॑ स॒ति (३) । ए॒नश्च॒कार॒
यत्पि॒ता । अ॒ग्नि॒र्मा तस्मा॑देन॒सः, इति ।

मयि गर्भरूपेणोदरं प्रविष्टे सति माता यदेनश्चकार परपुरुषसेवादिकं कृत-
वती । पिता यदेनः प्रतिषिद्धदिने मैथुनादि चकार । अग्निरित्यादि पूर्ववत् ।

अथ नवमं मन्त्रमाह—

यदा॑ पि॒पे॒ष मा॒तरं॑ पि॒तरं॑म् । पु॒त्रः प्र॒मु॒दि॒तो
ध॒यन् । अहि॑ंसि॒तौ पि॒तरौ॑ म॒या तत् ।
तद॒ग्ने अ॒नु॒णो भ॑वामि, इति ।

यदा बोलः पुत्रः शिशुरहं प्रमुदितः प्रकर्षेण हृष्टो धयन्स्तनं पिबन्मातरं
पिपे॒ष पीडित॑वानस्मि तथा पितरं च हस्तपादोपघातेन पीडितवानस्मि तत्तदानीं
पितरौ मातापितराबुभौ मयाऽहिंसितावनुपद्रुतौ भवताम् । तत्तन्माता-

पित्रोर्विषये हेऽग्नेऽहमनुणो भवामि प्रत्युपकारराहित्यरूपं यत्पापं तेन मुक्तो भूयासम् ।

अथ दशमं मन्त्रमाह—

यदन्तरिक्षं पृथिवीमुत द्याम् । यमान्तरं पितरं
वा जिहिंसिम । अग्निर्मा तस्मादेनसः, इति ।

अन्तरिक्षादिकं लोकत्रयं जिहिंसिम वयं हिंसितवन्त इति यच्च तथा मातरं पितरं च जिहिंसिमेति यत् । लोकत्रयवर्तिनां मातापित्रोश्चानिष्टाचरणमेव हिंसा । अग्निरित्यादि पूर्ववत् ।

अथैकादशं मन्त्रमाह—

यदाशसां निशसा यत्पराशसा (४) । यदेनश्चक्रमा
नूतनं यत्पुंसणम् । अग्निर्मा तस्मादेनसः, इति ।

शसु हिंसायामिति धातुः । आशसाऽऽभिमुख्येन कृतया हिंसया यत्पापं निशसा नितरां कृतया हिंसया यत्पापं पराशसा परावृत्तेन कृतया हिंसया यत्पापमन्यदपि नूतनमिदानीतनं यदेनश्चक्रम पुराणं चिरकालव्यवहितं यदेनश्च-
क्रम । अग्निरित्यादि पूर्ववत् ।

अथ द्वादशं मन्त्रमाह—

अतिक्रामामि दुरितं यदेनः । जहामि रिप्रं
परमे सधस्थे । यत्र यन्ति सुकृतो नापि
दुष्कृतः । तमारोहामि सुकृतां नु लोकम्, इति ।

दुरितं दुर्गतिकारणं यदेनस्तादृशमग्नेः प्रसादादतिक्रामामि । किञ्च परम उत्कृष्टे सधस्थे सहस्थाने विद्वत्सभादौ कृतं रिप्रं पापं जहाम्यग्नेः प्रसादात्प-
रित्यजामि । ततश्च यत्र यस्मिँल्लोके सुकृतः पुण्यकृतो यन्ति न कदाचिदपि दुष्कृतो यन्ति तं सुकृतां पुण्यकृतां लोकं नु क्षिप्रमारोहामि ।

अथ त्रयोदशं मन्त्रमाह—

त्रिते देवा अमृजतेतदनः । त्रित एतन्मनुष्येषु
मामृजे । ततो मा यदि किञ्चिदानशे । अग्निर्मा

तस्मादेनसः (५) । गार्हपत्यः प्रमुञ्चतु । दु-
रिता यानि चकृम । करोतु मामनेनसम् , इति ।

एकतद्वितत्रिताख्यानां पुरुषाणामुत्पत्तिः पौरोडाशिककाण्ड उक्ता । योऽयं
त्रितस्तत्रोक्तस्तस्मिन्देवा एतदेनः पापममृजत । अत एव ब्राह्मणमात्रायते—
' ते देवा आप्येष्वमृजत ' इति । अद्भ्यो जाता एकतद्वितत्रिता आप्या देवले-
पितपापापराधाः । सोऽयं त्रित एतत्पापं मनुष्येषु मामृजे मृष्टवाँल्लेपितवानित्यर्थः ।
एतदपि तत्रैवाऽऽन्नातम्—“ आप्या अमृजत सूर्याभ्युदिते सूर्याभ्युदितः सूर्या-
भिनिष्पुक्ते ” इत्यादि । तत्र सूर्याभ्युदितादिमनुष्येष्ववस्थितात्पापात्सकाशात्कि-
चित्पापं यदि मामानशे प्राप्नुयात् । अग्निरित्यादि पूर्ववत् ।

अथ चतुर्दशमन्त्रमाह—

दिवि जा॒ता अ॒प्सु जा॒ताः । या जा॒ता ओष॑धीभ्यः । अथो
या अ॒ग्निजा॑ आपः । ता नः शु॒न्धतु शु॒न्धनीः, इति ।

या आपो दिविजाता द्युलोके प्रादुर्भूता नित्या वर्तन्ते याश्चाप्सु कर्मसु जाताः
कर्मजन्या आपः कूपादिष्वाविर्भूता याश्चौषधीभ्यो रसात्मिका आविर्भूता आपोऽ-
थो अपि च याश्चाऽऽपोऽग्निजा विद्युतो जाता वष्यास्ताः सर्वा अपि शुन्धनीः
सर्वस्य लोकस्य शोधयिष्यो नोऽस्मान्शुन्धन्तु शोधयन्तु ।

अथ पञ्चदशं मन्त्रमाह—

यदापो नक्तं॑ दु॒रितं च॑राम । यद्वा दि॒वा नू॒तनं॑
यत्पु॒राणम् । हि॒र॒ण्यव॑र्णास्त॒त उत्पु॑नीत नः, इति ।

नक्तं रात्रौ यद्दुरितं चराम यद्वा दिवा यच्च दुरितमहानि चराम यत्पापं
नूतनमिदानीन्तनं यत्पुराणं चिरकालव्यवहितं हे, आपो हिरण्यवर्णाः सुवर्णवत्ते-
जस्विन्यो यूयं ततः सर्वस्मात्पापान्नोऽस्मानुत्पुनीतोत्कर्षेण शुद्धान्कुरुत ।

अथ षोडशादीनां विंशान्तानां पञ्चानां मन्त्राणां प्रतीकानि दर्शयति—

इ॒मं मे॑ वरु॒ण त॒त्त्वां या॑मि । त्वं नो॑ अ॒ग्ने स
त्वं नो॑ अ॒ग्ने । त्वम॑ग्ने अ॒यासि॑ (६), इति ।

अनेनसमष्टीवद्भ्याश्च सति यत्पराशसा नशेऽग्निर्मा तस्मादेनसः पुनीत नस्त्री-
जि च ।

गार्हपत्य ऋतेन यद्धस्ताभ्यां यन्मरि माता यदा पिपेष यदन्तरिक्षं यदाशसाऽ-
तिक्कामामि त्रिते देवा गार्हपत्यो दिवि जाता यदाप इमं मे वरुण तत्त्वा यामि
त्वं नो अग्ने स त्वं नो अग्ने त्वमग्ने अयासि ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके सप्तमाध्याये
द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

एतानि प्रतीकानि पूर्वानुवाकवद्व्याख्यायानि ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

यद्देवा दर्भपुञ्जैः पूतो जपति मन्त्रकान् ॥ १ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतै-
त्तिरीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे सप्तमपाठके द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

अथ त्रयोदशोऽनुवाकः ।

द्वादशे यजमानेन जप्या मन्त्रा उक्ताः । त्रयोदशे त्वयभ्यकर्मण्यृजीषस्य
दध्ना पयसा वा मधुमिश्रेण प्रोक्षणे मन्त्रा उच्यन्ते । तत्र प्रथमं मन्त्रमाह—

यत्ते ग्राव्णा चिच्छिदुः सोमराजन् । प्रियाण्य-
ङ्गानि स्वधिता परूषि । तत्संधत्स्वाऽऽज्ये-
नोत वर्धयस्व । अनागसो अधमित्मंक्षयेम, इति ।

हे सोमराजंस्ते तव यद्यानि प्रियाण्यङ्गानि प्रिया अवयवाः स्वधिता परूषि
स्वास्थ्येनावस्थितानि पर्वाणि च ग्राव्णा पाषाणेन चिच्छिदुश्छिन्नवन्तस्तदङ्ग-
जातमाज्येनाऽऽज्यसदृशेन दध्ना पयसा वा संधत्स्व संधानप्राप्तानि प्रकृतिस्थानि
यथा भवन्ति तथा कुरु । उतापि च वर्धयस्व भूयो वृद्धतराणि कुरु । ततो
वयमनागसोऽपराधरहिता अधमिदनन्तरमेव संक्षयेम सम्यङ्निवसेम ।

अथ द्वितीयं मन्त्रमाह—

यत्ते ग्रावा बाहुच्युतो अचुच्यवुः । नरो
यत्ते दुदुहुर्दक्षिणेन । तत्त आप्यायतां

तत्ते । निष्ठचायतां देव सोम, इति ।

बाहुच्युतः काविजो बाहुना प्रेरितो ग्रावा ते तव यदङ्गमचुच्यवुरच्यावयत् ।
नरः पुरुषा काविजो दक्षिणेन हस्तेन ते यदङ्गं दुदुहू रसस्वीकारेण रिक्तीकृत-
वन्तस्ते तव तदङ्गमाप्यायतामनेन प्रोक्षणेन वर्धताम् । हे देव सोम ते तदङ्गं
निष्ठचायतां पूर्वं पीडनेन विच्छिष्टं सत्पुनः संधी भवतु ।

अथ तृतीयं मन्त्रमाह—

यत्ते त्वचं विभिदुर्यच्च योनिम् । यदास्थाना-
त्प्रच्युतो वेनसि त्मना (१) । त्वया तत्सोम गुप्त-
मस्तु नः । सा नः संधाऽसत्परमे व्योमन्, इति ।

हे सोम ते तव त्वचं विभिदुर्काविजो भिन्नवन्त इति यद्योनिं च कारणं
कन्दमूलमपि विभिदुरुत्पाटितवन्त इति यत्, तथा त्वमास्थानादुत्पत्तिस्थानात्प्र-
च्युतः संस्तमना वेनस्यात्मना स्वचित्तेनैव तत्स्थानं स्मरसि, इति यत्, हे
सोम नोऽस्मदीयं तत्सर्वमपराधजातं त्वया गुप्तं रहस्येवावस्थापितमस्तु । नोऽस्माकं
परम उत्कृष्टे व्योमन्विशेषेण रक्षके स्वर्गे निमित्तभूते सति त्वया सह सा संधा
तत्संधानमपकारणविस्मृतिलक्षणमसदस्तु ।

अथ चतुर्थं मन्त्रमाह—

अहाच्छरीरं पयसा समेत्य । अन्योऽन्यो भवति
वर्णो अस्य । तस्मिन्वयमुपहूतास्तव स्मः ।
आ नो भज सदसि विश्वरूपे, इति ।

अस्यर्जीषरूपस्य सोमस्य पूर्वसिद्धो योऽन्यो वर्णो नीरसत्वाकारः स तु
प्रोक्षणसाधनेनानेन पयसा समेत्य शरीरं पूर्वसिद्धं स्वरूपमहात्त्यक्तवान् । अन्यो वर्णो
नूतनः सरसत्वाकारोऽस्य भवति । तस्मिन्नीरसत्वे गते सरसत्वे समागते सति हे
सोम तादृशे त्वय्युपहूता अनुज्ञाता वयं तव स्मस्त्वत्संवन्धानि कर्मणि समर्था
भूयास्म । अतस्त्वं विश्वरूपे सर्वभोग्यफलसमुद्भूत सदसि स्थाने नोऽस्मानाभज
सर्वतः स्थापय ।

अथ पञ्चमं मन्त्रमाह—

यत्ते त्वचं विभिदुर्काविजो भिन्नवन्त इति यद्योनिं च कारणं

सीद्विरं आवृणानः । अनागास्तनुवो वावृ-
धानः । आ नो रूपं वहतु जायमानः, (२) इति ।

उतापि चायं सोमो नृचक्षा नृन्मष्याननुग्रहदृशा पश्यञ्शुश्रुगस्त्वस्मद्विरां
श्रोता भवतु । गिरः स्तुतीरावृणानः संभजमानोऽयं सोमो नोऽस्मान्मा विहा-
सीन्मा परित्यजतु । स्तुतिभिः प्रसन्नः सन्नभिषवाद्यपराधं क्षमतामित्यर्थः । ततोऽ-
यमनागा विस्मृतस्मदीयापराधः संस्तनुवो निजशरीराणि वावृधानः प्रत्यङ्गं वर्ध-
यन्नोऽस्माकमाजायमानः सर्वतः सर्वकार्येषु वर्तमानो रूपं तदनुकूलस्वरूपं वहतु
स्वी करोतु ।

अथ षष्ठमन्त्रमाह—

उपक्षरन्ति जुह्वो घृतेन । प्रियाण्यङ्गानि तव
वर्धयन्तीः । तस्मै ते सोम नम इद्वषट्च ।
उप मा राजन्सुकृते ह्वयस्व, इति ।

जुहूपभृतयः सुचो घृतेन क्षरणात्मकेन पयोदध्यादिद्रव्येणोपक्षरन्ति हे सोम
त्वामुपेत्य सिञ्चन्ति । कीदृश्यो जुह्वस्तव प्रियाण्यङ्गान्यवयवानाप्यायनेन वर्ध-
यन्त्यः । हे सोम तस्मै ते तादृशाय तुभ्यं नम इन्नमस्कार एव । वषट्च वषट्-
कारो हविष्ट्वेन प्रदानं हे राजन्सुकृते शोभने कर्मफले मामुपह्वयस्वानुजानीहि ।

अथ सप्तममन्त्रमाह—

संप्राणापानाभ्यां शमु चक्षुषा त्वम् ।
सं श्रोत्रेण गच्छस्व सोम राजन् ।
यत्त आस्थितं शमु तत्तै अस्तु ।
जानीतां नः संगमने पथीनाम्, इति ।

हे सोम राजंस्त्वं प्राणादिभिः संगच्छस्व पूर्वमभिषवादिना त्वत्तो वियुक्ताः
प्राणादयः पुनस्त्वया संयुज्यन्ताम् । यत्तव शरीर आस्थितमस्माभिः कृतं
निष्पीडनादिविकारजातमवस्थितं तत्सर्वं ते तव शमु सुखनिमित्तमेवास्तु ।
पथीनां स्वर्गाद्युत्तमलोकमार्गाणां संगमने सम्यक्प्राप्तौ जानीताद्धे सोम त्वं नोऽ-
स्माञ्जानीह्यस्माभिः कथितमित्येवमनुस्मर ।

अथाष्टमं मन्त्रमाह—

ए॒तं जा॒नीतात्प॒रमे व्यो॑मन् । वृ॒काः स॒धस्था॑ वि॒द
रू॒पम॑स्य (३) । यदा॒ गच्छा॑त्पथिभिर्दे॒वयानैः॑ ।
इ॒ष्टापूर्ते॑ कृ॒णुता॑दावि॒रस्मै॑, इति ।

हे हो(सो)म परमे व्योमन्नुत्कृष्टे विशेषेण रक्षके स्वर्ग एतं यजमानं जानीताच्च जानीहि स्वर्गप्राप्त्यर्थमतमनुगृहाण । हे सधस्था अनेन यजमानेन सहास्मिन्नवस्थिता हे देवा वृकाः पापनिवारकाः सन्तोऽस्य यजमानस्य रूपं कर्मानुष्ठाने वृत्तलक्षणं विद जानीतैतावत्पुण्यमनेन कृतमिति स्मरत । तत्र सतो यदाऽयं यजमानो देवयानैर्देवगमनार्हैः पथिभिर्मार्गैर्गच्छाद्गच्छेत्तदानीमस्मा अस्य यजमानस्येष्टापूर्ते श्रौतस्मार्ते कर्मणी दैविकपैतृककर्मणी वाऽऽविष्कृणुताद्धे सोम स्वर्गलोके प्रकटी कुरु ।

अथ नवमं मन्त्रमाह—

अ॒रि॒ष्टो रा॒जन्न॒गदः॑ प॒रेहि॑ । नम॑स्ते अस्तु
चक्ष॑से रघू॒यते॑ । ना॒क॒मारो॑ह स॒ह यज॑मा॒
नेन॑ । सूर्य॑ गच्छतात्प॒रमे व्यो॑मन्, इति ।

हे सोम राजन्नरिष्टः केनचिदप्यहिंसितोऽगदो रोगरहितश्च सन्परेहि परावृत्य स्वस्थाने गच्छ । चक्षसे दर्शने कुशलाय रघूयते लघ्वीं शीघ्रां गतिमात्मन इच्छते ते तुभ्यं नमोऽस्तु । त्वं यजमानेन सह नाकं स्वर्गमारोह । परमे व्योमन्नुत्कृष्टे विशेषेण रक्षके स्वर्गस्थाने स्थितं सूर्यं गच्छतादयं यजमानो गच्छतु ।

अथ दशमं मन्त्रमाह—

अ॒भू॒द्दे॒वः स॒विता॑ व॒न्द्यो नु नः॑ । इ॒दानी॑म॒हं
उ॒पवा॑च्यो नृ॒भिः । वि॒यो रत्ना॑ भ॒जति॑ मा॒न॒
वे॒भ्यः॑ । श्रेष्ठं॑ नो अ॒त्र द्र॒विणं॑ यथा॒ दध॑तु, इति ।

सविता देवो नोऽस्माकं नु क्षिप्रमेव वन्द्यो नमस्कार्योऽभूत् । इदानीमस्मि-

श्रुदयकालेऽहो निमित्तभूतान्मृभिर्मनुष्यैरयं सवितोपवाच्य उपेत्य वक्तव्यः
स्वस्वव्यापारसिद्धयर्थं प्रकाशं कुर्विति प्रार्थनीयः सविता मानवेभ्यो रत्ना
श्रेष्ठानि धनानि भजत्पस्येदमिति विभागं करोति । सोऽयं सविताऽत्रास्मिकर्माणि
नोऽस्माकं श्रेष्ठं दद्विणमतिप्रशस्तं धनं यथा दधद्यथावत्संपादयतु ।

अथैकादशं मन्त्रमाह—

उप॑ नो मि॒त्रावरु॑णाविहाव॑तम् । अ॒न्वा-
दी॒ध्याथा॑मिह नः सखा॒या । आ॒दि॒त्यानां॑
प्रसि॑तिर्हे॒तिः । उ॒ग्रा श॒तापा॑ष्ठा घ॒ विषा॒
परि॑ णो वृ॒णक्तु॑, इति ।

हे मित्रावरुणौ नोऽस्मान्सोमापराधरहितानिह कर्मण्युपावतमुपेत्य रक्षतम् ।
हे सखाया सखिवदत्यन्तस्निग्धौ युवामिह कर्मणि नोऽस्मानन्वादीध्याथामनुक्रमेण
सर्वतो दीप्तान्कुरुतम् । आदित्यानां संबन्धिनी हेतिः पापिषु हिंसाकरणसाधन-
मायुधं नोऽस्मान्परिवृणक्तु सर्वतो वर्जयतु । कीदृशी हेतिः प्रसिविः प्रकृष्टबन्ध-
नोग्रा तीक्ष्णा शतापाष्ठा बहुभिरवयवैः प्रहर्तुं समर्भेत्यर्थः । विषा व्यापिनी ।
घशब्दो यथोक्तविशेषणसमुच्चयार्थः ।

अथ द्वादशत्रयोदशमन्त्रयोः प्रतीके दर्शयति—

आ॒प्याय॑स्व सं ते (४), इति ।

त्मना॒ जाय॑मानोऽस्य॒ दध॑त्यश्च॒ च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके सप्तमाध्याये
त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

‘ आप्यायस्व समेतु ते, सं ते पयांसि ’ इत्येतौ मन्त्रौ मा नो हिंसीज्जनिते-
त्यनुवाके व्याख्यातौ ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

यत्ते आ॒व्णा ऋ॒जीवांस्तु॑ प्रोक्षेद्द॒ध्ना च॑ शा॒खया॑ ॥ १ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतै-
त्तिरीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे सप्तमप्रपाठके त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

अथ चतुर्दशोऽनुवाकः ।

त्रयोदश ऋजीषप्रोक्षणमन्त्रा उक्ताः । चतुर्दशे त्ववभृथादिसेचनादिमन्त्रा उच्यन्ते । अत्र यजमानोऽवभृथे स्नात्वा त्रिभिर्मन्त्रैरञ्जलिनाऽपो विषिञ्चति । तत्र प्रथमं मन्त्रमाह—

यद्दिदीक्षे मनसा यच्च वाचा । यद्वा प्राणैश्च-
क्षुषा यच्च श्रोत्रेण । यद्रेतसा मिथुनेनाप्या-
त्मना । अद्भ्यो लोका दधिरे तेज इन्द्रियम् ।
शुक्रा दीक्षायै तपसो विमोचनीः । आपो
विमोक्त्रीर्मयि तेज इन्द्रियम्, इति ।

अहं यजमानो मनसा यद्दिदीक्षे यां दीक्षां प्राप्तवानस्मि । मनसो नियम-
नेव मानसी दीक्षा । एवं वागादिषु द्रष्टव्यम् । ब्रह्मचर्यं रेतसो दीक्षा । स्त्रिया
सह विनोदाभावो मिथुनेन दीक्षा । प्रकृतकर्मव्यतिरिक्तात्पुरुषार्थान्निवृत्तिरात्मनो
दीक्षा । तस्याः सर्वस्या मदीयदीक्षाया एता आपो विमोक्त्रीर्विमोचनकर्त्र्योऽत-
स्ताभिर्दीक्षाभिर्विमोचिते मयि तेज इन्द्रियं च संपद्यताम् । अपां विमोचनहेतुत्वं
तेजआदिहेतुत्वं च स्पष्टी क्रियते । लोकाः सर्वेऽप्यद्भ्यः सकाशात्तेज इन्द्रियं
च दधिरे । अप्सु स्नानेन शरीरमलाभावात्कान्तिर्भवति । अपां पानेन चेन्द्रियं
वर्धते । तथा शुक्रा निर्मला आपो दीक्षायै तपसो विमोचनीः सर्वस्य दीक्षादि-
रूपस्य तपसो विमोचनहेतवः । स्नानादिना नियमसमाप्तिर्भवति । तस्मान्ममापि
आप एव दीक्षाया विमोचनं कृत्वेन्द्रियादिकं प्रयच्छन्तु ।

अथ द्वितीयं मन्त्रमाह—

यद्वा साम्ना यजुषा । पशूनां चर्महविषा
दिदीक्षे । यच्छन्दोभिरोषधीभिर्वनस्पतौ ।
अद्भ्यो लोका दधिरे तेज इन्द्रियम् (१) ।

शु॒क्रा दी॒क्षायै॒ तप॑सो वि॒मोच॑नीः । आपो॑
वि॒मो॒क॒त्री॒र्म॒यि ते॒ज इन्द्रि॒यम्, इति॑ ।

अहमृगादिभिर्दिदीक्षे यां दीक्षामृगादिदेवतानुग्रहार्थं दीक्षानियमं प्राप्तोऽस्मि
तथा पशूनां चर्मणि कृष्णाजिनादौ यदिदीक्षे यच्च हविषा पयआदिना दिदीक्षे
यच्च च्छन्दोभिर्मन्त्रगतैर्दिदीक्षे यच्चौषधीभिर्दर्भपुञ्जीलादिभिर्दिदीक्षे यच्च वनस्पतौ
दण्डादौ दिदीक्षे । अद्भ्य इत्यादि पूर्ववत् ।

अथ तृतीयं मन्त्रमाह—

येन॑ ब्र॒ह्म येन॑ क्ष॒त्रम् । येनेन्द्रा॒ग्नी प्र॒जाप॑तिः
सोमो वरु॑णो येन॑ रा॒जा । विश्वे॑ दे॒वा ऋष॑यो
येन॑ प्रा॒णाः । अद्भ्यो॑ लो॒का दधिरे॑ तेज॑ इन्द्रि॒-
यम् । शु॒क्रा दी॒क्षायै॒ तप॑सो वि॒मोच॑नीः ।
आपो॑ वि॒मो॒क॒त्री॒र्म॒यि ते॒ज इन्द्रि॒यम्, इति॑ ।

येन दीक्षाकर्मणा ब्रह्मक्षत्रादीनि स्वस्वमहिमानं प्रतिपेदिरे । प्राणाश्च यज-
मानानुष्ठितदीक्षाकर्मणैव स्वकीयोच्छ्वासनिःश्वासादिव्यापारक्षमत्वं प्रतिपेदिरे ।
अद्भ्य इत्यादि पूर्ववत् ।

य आहिताग्निरसोमयाज्यन्यदीये याग आर्त्विज्यं कृत्वा सोमं भक्षयेत्तस्य
होर्माथास्त्रयो मन्त्राः । तत्र प्रथमं मन्त्रमाह—

अ॒पां पुष्प॑म॒स्योष॑धीनां र॒सः । सोम॑स्य प्रि॒यं
धा॒मं (२) । अ॒ग्नेः प्रि॒यत॑मं ह॒विः स्वाहा॑, इति॑ ।

हे, आज्य त्वमपां पुष्पं कार्यमसि । अप्सु गोभिः पीतासु क्षीरद्वारेणाऽऽ-
ज्यनिष्पत्तेः । तयोषधीनां रसः सारभूतमसि । गोभिर्भक्षिताभ्य ओषधीभ्यो
निष्पन्नताम् । तयो सोमस्य प्रियं धाम स्यात्तमसि । सोमो हि देवता-
याऽऽज्येन हविष परिपुष्यति । अर्कवानः प्रियतमं हविरसि । तादृशं त्वां
स्वाहृतं करोमि ।

अथ द्वितीयतृतीयौ मन्त्रावाह—

अपां पुष्पमस्योषधीनां रसः । सोमस्य प्रियं
धाम । इन्द्रस्य प्रियतमं हविः स्वाहा । अपां
पुष्पमस्योषधीनां रसः । सोमस्य प्रियं धाम ।
विश्वेषां देवानां प्रियतमं हविः स्वाहा, इति ।

पूर्ववद्व्याख्येयम् ।

तथाऽऽज्यशेषस्य भक्षणमन्त्रमाह—

वयं सोम व्रते तव । मनस्तनूषु पिप्रतः ।
प्रजावन्तो अशीमहि (३), इति ।

हे सोम वयं व्रतेऽस्मिन्कर्मणि वर्तमाना मनश्च तनूषु शरीरेषु पिप्रतः पूर-
यन्तः प्रजावन्तः पुत्रपौत्रादियुक्ता अशीमहि हविःशेषं भक्षयामः ।

अथ ये दक्षिणाग्नौ होममन्त्रास्तामाह—

देवेभ्यः पितृभ्यः स्वाहा । सोम्येभ्यः पितृभ्यः
स्वाहा । कव्येभ्यः पितृभ्यः स्वाहा, इति ।

ये पितरो देवा दीप्तिमन्तो ये च सोम्याः सोमार्हाः कव्या हविर्भुजस्तेभ्यः
पितृभ्यः स्वाहुतमस्तु ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ तं जवनेन दक्षिणाग्नेः प्रागग्रान्दर्भान्संस्तीर्य दधि
दधाति ” इति । तत्र मन्त्रत्रयमाह—

देवांस इह मादयध्वम् । सोम्यांस इह मादय-
ध्वम् । कव्यांस इह मादयध्वम्, इति ।

देवसोम्यकव्यशब्दवाच्याः पूर्वोक्तास्त्रिविधाः पितर इहास्मिन्नहनि स्वयं
हृष्टा अस्मानपि हर्षयध्वम् ।

अथोपस्थाने मन्त्रमाह—

अनन्तरिताः पितरः सोम्याः सोमपीथाक्, इति ।

सोम्याः सोमयोग्याः पितरः सोमपीथात्सोमपानादनन्तरिता अन्तरायरहिता भवन्तु ।

अथ द्वादशाहे दीक्षितेषु समन्वारब्धेषु गार्हपत्ये होममन्त्रमाह—

अ॒पैतु॑ मृ॒त्युर॒मृतं॑ न॒ आ॒गन् । वै॒व॒स्व॒तो नो॒
अ॒भयं॑ कृ॒णोतु॑ । प॒र्णं वन॒स्पत॑रिव (४) । अ॒भि
नः॑ शी॒यता॑ र॒यिः । स॒च॒तां नः॑ श॒ची॒पतिः॑, इति ।

योऽयं मृत्युः सोऽयमपैतु । अमृतं मरणराहित्यं नोऽस्मान्प्रत्यागन्नागच्छतु । वैवस्वतो यमोऽस्माकमभयं कृणोतु मरणभीतिराहित्यं करोतु । किंच यथा वनस्पतेः पक्षं पर्णमयत्नेनैव पतति तथा रयिर्धनं नोऽभ्यस्मानभिलक्ष्य शीयतां पततु स्वयमेवाऽऽगच्छत्वित्यर्थः । अपि च शचीपतिरिन्द्रो नोऽस्मान्सचतां समवैतु ।

अथ दक्षिणाग्रौ होममन्त्रमाह—

परं॑ मृ॒त्यो अ॒नु॒परे॑हि प॒न्था॑म् । यस्ते॒ स्व इत॑रो
दे॒व॒या॒नात् । चक्षु॑ष्मते शृ॒ण्वते॒ नै ब्र॑वीमि ।
मा नः॑ प्र॒जा री॑रिषो मोत वी॒रान्, इति ।

हे मृत्यो परं पन्थामस्मान्मार्गादन्यं मार्गमनुपरेहि, अनुक्रमेण पुनरावृत्तिरहितो गच्छ । देवयानात्स्वर्गलोकमार्गादितरो यो मार्गस्ते तव स्वः स्वकीयस्तमनुपरेहीति पूर्वत्रान्वयः । चक्षुष्मतेऽस्मास्वनुग्रहकारिदृष्टियुक्ताय शृण्वतेऽस्माद्विज्ञापनमादरेण स्वीकुर्वते ते तुभ्यमिदं ब्रवीमि । नोऽस्माकं प्रजां पुत्रादिकां मा रीरिषो मा हिंसीः, उतापि च वीरान्मृत्यानापि मा रीरिषः ।

अथाऽऽहवनीये होममन्त्रमाह—

इ॒दम् नु॑ श्रेयो॑ऽव॒सान॒माग॑न्म । यद्गो॒जिद्धं॑ न॒जिद्धं॑
श्व॒जिद्य॑त् । प॒र्णं वन॒स्पत॑रिव । अ॒भि नः॑ शी॒यता॑ र॒यिः ।
स॒च॒तां नः॑ श॒ची॒पतिः॑ (५), इति ।

वनस्पतावद्भयो लोकादधिरे तेज इन्द्रियं धामाशीमहीवाभि नः शीयता रयि-
रेकं च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके सप्तमाध्याये
चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

सर्वान्याद्विष्णवेण वि वै याः पुरस्तादेवा देवेषु परित्तृणीत सक्षेदं यदस्य
पारोऽनागस उदस्ताप्सीदब्रह्म प्रतिष्ठा यदेवा यत्ते ग्राव्णा यद्विदीक्षे चतुर्दश ।

सर्वान्भूतिमेव यामेवाप्स्वाहुतिं व्रतानां व्रतपतं पणवल्कः सोम्यानामस्मिन्य-
ज्ञेऽग्ने यो नो ज्योग्जीवाः परोरजास्ते प्रेतमहे ब्रह्म प्रतिष्ठा गार्हपत्यस्त्रिंशदुत्त-
रशतम् ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके
सप्तमोऽध्यायः समाप्तः ॥ ७ ॥

यद्यागगृहं गोधनाश्वजयकारणमिह, इदमेत श्रेयः प्रशस्यतरम् । अवसानं
यागगृहं नु क्षिप्रमागन्माऽऽगताः स्मः । पर्णमित्यादि पूर्ववत् ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

यदीत्यवभृथे स्नात्वा विभिनीरं विषिञ्चाते ।

अपां पुष्पेत्याहिताग्निरातिज्यं सोमभक्षणे ॥ १ ॥

वयं सोम भक्षयेत दंहो मे दक्षिणानले ।

देवा दर्भे दधि क्षिप्वा हावपितुपातिष्ठन्ते ॥ २ ॥

अपै होमो द्वादशाहे क्रमादग्निवयं विभिः ॥ ३ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते भाष्यवीथे वेदाध्यप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे सप्तमप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमां हार्दं निवारयन् ।

पुमर्थीश्वतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ ४ ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे

सप्तमः प्रपाठकः समाप्तः ॥ ७ ॥

आनन्दाश्रमीयग्रन्थान्तर्गतानि
निदर्शनपत्राणि ।
